

Haberci

Buzduvan Elçemesi, Birinci Cilt

Douglas
Niles

melisa

www.cizgiliforum.com

DOUGLAS NILES

Buzduvarı Üçlemesi Birinci Cilt

HABERCİ

Karanlık bir duvar azametle dikilmiş, ufuk boyunca yıldızları kapatmıştı ve yaklaştıkça daha da yükseliyordu. Korkunç bir şekilde kabaran bu şey tüm güney ufku boyunca uzanıyordu. Kuzeyden gelen hafif esintiyi şimdi anladı. Aynı olayla birkaç başka okyanus fırtınası sırasında da karşılaşmıştı. Fırtına kopmadan önce bir alçak basmç bölgesi oluşturuyor böylece havayı, suları ve tekneleri içine doğru çekiyordu.

Bu gelen daha önce geçirdiği fırtınalardan hiçbirine benzemiyordu.

"Bu ilginç gibi görünüyor," deyiverdi kender, yaklaşmakta olan Gazapayazı duvarını fark edince.

"Ne kadar uzakta?"

"Bir zıpkını herhangi bir erkek kadar uzağa atabilir ve hedefi de iki kat fazla tutturabilirim!" Moreen sesinin yükseldiğini biliyordu ama artık umurunda değildi. Babası nasıl bu kadar inatçı olabiliyordu? Chislev tarafından lanetlenmiş olabilir miydi? "Bunun doğru olduğunu biliyorsun! Madem öyle niye bende diğer avcılar gibi bir kano çıkaramıyorum?"

"Sen benim kızımısın ve köyde annenle birlikte kalacaksın!" diye hırıldadı Alyumruk Koydizdarı, yağız yüzü yoğun bir kızgınlığın galeyanıyla karamış bir halde.

Genç kadın konuşmak için ağzını açacak oldu ama şef, kızın itirazlarını duraksamadan ezdi geçti. "Sana zaten gereğinden fazla özgürlük tamdım! Senin zıpkın atmayı, ayı izi sürmeyi ve tundrada ateş yakmayı öğrenmene izin verdiğim için benim hakkımda kötü konuşanlar olduğunu farkında mısın? Diyorlar ki kendi çocuğumu zaptedemiyormuşum-Arktos işlerini yönetmem nasıl beklenebilirmiş?"

Moreen kendi kızgınlığının kontrolden çıkırığı hissediyor, dilini tutması gerektiğini biliyordu ama kelimeler küçük kulübenin ayıbalığı derisi duvarlarının da ötesine yayılan bir sesle ağzından dökülüyordu. "Belki de insanlar kendi işleriyle daha çok meşgul olmalılar," diye patladı.

"Artık susacaksın!" diye kükredi şef, ayağa kalkmıştı ve öyle büyük bir öfkeyle titriyordu ki, kızı bir an için onun sıkılmış yumruğundan ürktü. Kız da ona öfkeyle bakıp, meydan okuyarak ayağa kalktı, vurması için kafa tutmak dışında her şeyi de-

niyordu.

Alyumruk döndü ve deri kapıyı iterek, ayaklarını yere vura vura puslu gündeğümüne çıktı.

Moreen babasının peşinden koşarak kapıyı kapanmadan önce yakaladı, sonra kendi de kızgınlıkla titreyerek ama kavgayı daha da ileri götürmeye isteksiz olarak durdu. Mavi beyaz gökyüzünü, koyun durgun sularını ve daha yakınında, tartışmayı duymamış gibi ortalıkta dolaşan köylüleri gördü. Sabahın erken saatleriydi ama gece yarısı güneşi mevsiminin sabahıydı. Gökyüzü hayal meyal bir gece yarısı sürecinden sonra artık tam anlamıyla aydınlanmıştı.

"Onu küçük düşürmek istemediğini biliyorum, ama yaptığın şey bu."

Annesi soğuk ocağın arkasındaki gölgelerden ona sesleniyordu. İnga Koydizdan bağdaş kurmuş, kara gözlerinde yumuşak ve hüzünlü bir ifadeyle Moreen'e bakıyordu.

Genç kadın, "Nasıl bu kadar insafsız olabiliyor?" diye sorgularken bile, içinden küçük bir ses asıl mantıksız olmanın kendisi olduğunu ileri sürmeye başlamıştı.

"Eğer kendi başına ava giderken seni de götürmesini istemiş olsaydın, ona eşlik etmeni memnuniyetle kabul edeceğini biliyorsun. Bunu kaç kez yaptı? Hatırlasana, daha dört yıl önce bile değildi, seni baharda ava götürdü ve ikiniz Uzun Servi Koyu'na kadar kürek çektiniz. Ama bugün. . . Uzun Yaz'm büyük avı var. Kabilenin bütün erkekleri gidiyorlar ve hoşuna gitse de gitmese de varlığın dikkatlerini büyük ölçüde dağıtacaktır."

"Madem öyle, sonunda onun isteklerine boyun eğeceğim herkesçe biliniyorken, nasıl oluyor da bu onun için bu kadar küçük düşürücü olabiliyor?"

8

HABERCİ

"Çünkü ona bağıryorsun, tartışmalarda köşeye sıkıştırıyorsun. Çünkü köydeki herkesin senin nasıl hissettiğini bilmesini sağlıyorsun."

Kapı görevini gören deriyi bırakıp, kulübenin karanlığını yalnızca balina yağı lambanın az da olsa kırdığı bir loşluğa hapsettikten sonra Moreen, gözlerinin önünden bir tutam siyah saçı itti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Annesi ayağa kalktı ve kızının yüzüne bakabilmek için küçük odanın içinde ilerledi.

"Babanın gücüne sahipsin, Moreen Koydizdarı ve annenin—benim—yüreğine sahip olduğuna da inanmak istiyorum. Ancak sen kendinden başkası değilsin. On sekizinci yazma girerken Arktos arasında olağandışı bir saygı görüyorsun. Senin şu anda bu kadar öfkelenmene neden olan yaşlı avcılar arasında bile."

"'Saygı' ile ne demek istiyorsun? Benim uçarı bir baş belası olduğumu düşünüyorlar."

"Bazen gerçekten de uçarı bir baş belasım," diye sertçe karşılık verdi İnga. "Kalan zamanlarında da insanları hayran bırakmadan edemeyecek beceriler sergiliyorsun. Erkekler senin erkeksi beceriler kazanmandan şikayetçi olabilirler ama zıpkınla olan yeteneğin kesinlikle dikkatlerini çekiyor. Haklısın, hepsinden daha iyi zıpkın atabiliyorsun. Senin zekana ve sözlerinin gücüne saygı duyuyorlar. Büyük-büyükbabana yakışan bir torunsun."

Genç kadının kızgınlığı yumuşadı. Kulübenin iç duvarlarından birine boylu boyunca asılmış, yerde durmak için fazla değerli olan gür, siyah kürklü hayvan postuna baktı.

"Duvarkıran Koydizdarı'na layık olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum," dedi Moreen.

"Biliyorum çocuğum," diye yamtladı İnga. "Kara Ayı mirası, baban için olduğu gibi, senin için de tüm yaşamın boyunca taşıyacağın bir yük ve onur olacak. Duvarkıran Koydizdarı kehanetlerde öngörüldüğü gibi efsanevi ayırım peşinden gitti

ve onu mızrağının tek bir atışıyla öldürdü, tıpkı Dağılma'dan bu yana anlatıldığı gibi. Gelecek için bu umut, bir gün halkımı-

DOUGUS NİLES

zm yüceleceği ve Buzboyu'nun efendileri olacağı umudu seninle vücut buluyor. Bu senin mirasm ve geleceğin."

"Geleceğim mi?" diye tiksinererek yanıtladı Moreen. "Geleceğim bir yaşam boyu yemek pişirme ve erkeklerin eve getirdiği avın yüzülmesinden oluşacak gibi görünüyor."

Annesinin yüzünde onu şefkatle azarlayan bir ifade vardı ancak genç kadın bunu anlayacak havada değildi. Onun yerine kapıyı itti ve köy meydanından sert adımlarla geçti. Orada hazırlıklarıyla uğraşan Arktos avcıları kızla göz göze gelmeyecek kadar sağduyuluydular.

Arktos avcıları kanolarının donanımını tamamlayıp, aletlerini topladıkları sıralarda Moreen ve en yakın arkadaşı Bruni, kıyının hemen arkasında yükselen kayalık tepeye çıkmışlardı.

Koyun ağzının ötesinde Beyaz Ayı Denizi, yansıyan güneş ışığıyla aydınlık, göz kamaştırıcı gümüş bir şerit gibiydi. Tepelerindeki gökyüzü ufka yaklaştıkça beyaz bir parlaklık kazanan soluk mavi bir renkteydi. Yaz güneşi, pusun içerisinde yanan bir ateş gibi kuzeydoğuda varlığını gösteren bir parlıtıydı.

Duvarkıran Koydizdan'nın bu noktayı kutsamış olan siyah ayıyı öldürmesinden bu yana, Koydizdarı köyünün kulübeleri, üç nesildir kabilenin yurdu olmuş korunaklı koy ile iki tepe arasında kalan düz alanda dip dibe konuşlanmışlardı. Her kış Gazapayazı'nın acımasız gelişini burada karşılıyor ve her bahar zenginleşmek için olmasa da yaşamak için tekrar ortaya çıkıyorlardı. Düz zeminli meydanın ve köyün ortasmdaki törensel ateş yerinin çevresindeki otuz yapı derli toplu ve rahat görünüyordu. Bu alanın karşısında birbirine bağılı sopalardan yapılmış Arktos'un avcı tanrıçası Yaban Chislev'in yarı balık, yarı kuş bir

şekli vardı. Küçük kanolar kıyı boyunca dizilmişlerdi. İki kadın, bir süre, avcılarının kanoları sığılğa iterek üzerine binmelerini ve hızla kürek çekmeye başlamalarını seyrettiler.

"Bu seferki uzun mu sürecek dersin?" diye sordu Bruni, geniş, deri eteğini büyük, düz bir kayanın üzerine oturabilecek

10

HABERCİ

kadar kaldırıırken.

Yün bir gömlek ve ayıbalığı derisi pantolon giymiş olan Moreen de başka bir çıkıntıya yaslandı ve başını salladı. "Umrumda değil," diyerek burun kıvırdı, "topu birden Sonyaz Gününe kadar dönmeler de umrumda değil." Moreen kanoların kıyı yakınında dalgaların nazik kırılışlarının arasından çıkışlarını seyretti, kanolar kıyıdan biraz açıkta toplanana kadar her adam küçük teknesini dalga köpüklerinin arasından açığa götürüyordu. Kanosunun üzerindeki kırmızı şeritten ayırt edilebilen Alyumruk Koydizdarı önlerine geçmek için kürek çekti ve kanoları küçük, korunaklı koyun ağzına doğru yönlendirdi.

Bruni güldü, kızım büyük bedeninden gürüldeyerek çıkan bu ses öyle içten bir neşeyle geliyordu ki, Moreen bunun kaçınılmaz olarak bulaşıcı olduğunu biliyordu.

Moreen boyun eğerek iç geçirdi. "Eğer geçmişteki talihleri devam ederse, çok uzağa gitmeden ayıbalıklanını bulacaklardır. Bir balinanın peşinden gitseler bile. . . "—bu heyecanı kaçırma düşüncesi şef kızını için için ürpertmişti—. . . bir hafta ya da on gün içerisinde tekneleri buraya geri çekebilirler."

"O zaman, on gün boyunca huzur ve sessizlik olmasını umalım," dedi Bruni, parlak güneşe doğru bakarken gözlerini eliyle koruyarak. Düz kayasının üzerinde uzun ve yuvarlak omuzlu bir kütle olarak dimdik oturuyordu. Bruni'nin yüzü yassı ve İnga'nın söylemekten hoşlandığı şekliyle 'ay kadar yuvarlaklı.' Elmacık kemikleri çıkıktı ve gülümsediği zaman yüzü kendine özgü bir ışıltı kazanıyordu. Kalın kollar ve güçlü

tombul parmaklarıyla uzun boylu ve genişti. Ayaklan kabilenin tüm erkeklerinkinden büyüktü ve anklar yerine onları ağır deri izmelerle koruyordu.

Buna karşılık Moreen kendini yetim gibi hissediyordu. İnce yapılı ve sıkıydı, başının tepesi yerden bir buçuk metrenin biraz fazlası kadar bir yükseklikteydi. Moreen omuz hizasında tuttuğu siyah saçlarını genellikle kulaklarının arkasında toplarken, Bruni, Arktos kadınlarının özgün tarzı olan ve açıldığında neredeyse yere ulaşan siyah saçm oluşturduğu gür at kuyruğunu tercih ediyordu.

11

DOUSLAS NİLES

Aıtlarındaki tepenin yamacından bir kız çocuğunun çığlığı yükseldi ve saçlarından su damlalarını silkeleyen bir çocuk koşarak ortaya ıktı. "Bunun acısını çıkarıcam, Küçük Fare!" diye bağırdı, yumruk iriliğinde bir taşı yerden almak için eğilerek. Taşı tepenin yamacına doğru fırlattı ve taş duyulur bir şekilde kayalara çarptı. Yüzünde geniş bir sırıtışla, uzun boylu, siyah saçlı oğlan taşın yolundan kaçtı sonra da kız ardı ardına taş atarken, suratım şekilden şekle soktu.

"Ah!" diye bağırdı oğlan birdenbire, sonunda taşlardan biri almından sekince. "Tamam, Tüykuyruk, özür dilerim!"

"Bu sana beni ıslatmamayı öğretir!" diye açıkladı kız ve öfkeyle uzaklaştı. Elindeki sepet yarıya kadar bahar çiçekleriyle doluydu.

Tepenin yamacından yukarı tırmanırken delikanlının yüz ifadesi ekşidi. Birkaç adım attıktan sonra onu izleyen iki kadım fark etti ve omuz silkti.

"şanslı atış," dedi alnını ovuşturarak.

"Yeterince şanslı değil," diye sertçe karşılık verdi Moreen ancak kelimelerindeki iğnelemeyi saklayabilecek kadar gülümsüyordu.

Küçük Fare i geçirdi ve gözleri koyun ucunu dönmek üze-

re olan kanolara doğru kaydı. Sonraki birkaç dakika içerisinde derin körfez sularının dalgalan arasında olacaklardı ve kıyı boyunca kuzeydoğuya doğru gidebilmek için döneceklerdi.

"Sen de onlarla birlikte olmak istiyorsun, öyle değil mi?" diye anlayışla sordu şef kızı. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

Küçük Fare hevesle ona baktı ve bu, Moreen'e sahibini memnun edebilmek için çılgınca bir heyecan içerisinde olan köpek yavrularım anımsattı. On üç yaz geçirmişti ve çocukluk ile erkeklik arasında, ikisi de olamadan, gidip geliyordu. "Ama sen—senin gitmene izin vermeliler!" diye açıkça dile getirdi çocuk, son kelimeyi söylerken sesi bir oktav kırılmıştı. "Senin nasıl zıpkın attığını gördüm—eminim ilk ayıbalığını sen avladın!"

Artık iç geçirme sırası kadındaydı ve pişmanlıkla başım salladı. "Bahar avına benden önce gidiyor olacaksın," dedi.

12

HABERCİ

"Babam belki gelecek yıl gidebileceğimi söyledi," diye itiraf

etti Küçük Fare. "Aslında on beşime kadar beklemem gerek ama kabiledede kendi yaşımdaki tek oğlan olduğum için bir ayrıcalık tanıyabilirlermiş."

"Hazır olacağını biliyorum," diye cesaretlendirdi onu Moreen.

"O da ne?" diye sordu Bruni birdenbire, denizin göz kamaştırıcı ışıltısını işaret ederek. Suyun üzerinde, uzakta ama onlara doğru yaklaşan bir şey, peşinde güneş ışığıyla parlayan uzun bir iz bırakarak hareket ediyordu.

Oğlan çabucak güneşe doğru baktı. "Bir balina olabilir mi?"

Ama çok büyük!"

"Hayır. . . balina değil." Moreen tuhaf bir ürperme, yerini hızla korkuya bırakan bir endişe hissetti. Gözlerini kısarak öl-

çekleri oturtmaya çalıştı ve o şeyin Beyaz Ayı Denizi'nin sularını dev omurgasıyla yaran bir taşıt olduğunu anladı. "Bir çeşit tekne ama neredeyse köy kadar büyük!"

Gemi güneşin en parlak ışıldadığı bölgeden çıkınca daha fazla ayrıntı seçmeye başladılar. Bir sıra uzun küreği olan ve bir kano gibi ince ve uzun olan bir gemiydi. Geminin büyüklüğünü anlamak güçtü ama gerçekten de devasa olmalıydı. Herhangi bir Arktos kabilesine ait bir tekne değildi.

"Dağlılar mı?" diye önerdi Bruni.

"Hayır." Moreen emindi. "Şimdiye kadar karşılaştığım tek Dağlı suyun üzerinde olma fikrinden bile tiksiniyor gibi görünüyordu."

"Avcılar gördüler mi gemiyi?" diye sordu Bruni, koyun ağızına yaklaşan ve dağınık lekeler gibi duran kanolara doğru bakarken. Tuhaf gemiden çok daha yakındaydılar ama yine de onunla karşılaştırıncaya küçücük kalıyorlardı.

"Henüz değil." Moreen köyün ötesindeki kıyılarda çıktığı sayısız avı hatırlıyordu. "Orada doğru doğru uzanan bir burun var, o görüş açılarını kapayacaktır—ta ki burundan dönene kadar, o zaman da o şey tam tepelerinde olacak!"

"Nedir o?" diye endişeyle sordu Küçük Fare. "Onun bir çeşit balina olmadığına emin misiniz?"

13

DOUSLAS NİLES

"Balina değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama beni ürkütüyor. Hadi köye gidelim!" diye yanıtladı şef kızı, giderek artan bir endişeyle. "Avcıları geri çağırmak için bir işaret ateşi yakabiliriz."

Küçük Fare tepeden aşağı hızla inmeye başlamıştı, Moreen onun peşinden koşuyor ve Bruni ise çıkıntı yapan kayaların arasından dikkatle yolunu seçerek iniyordu.

Ne olabilirdi ki? Küçük Fare'nin sorusu Moreen'in zihninde dönüp duruyor, sadece tek bir olasılık aklına geliyordu. Bu ise

gerçekten de korkunç bir olasılıktı. Dehşet ve felakette özdeşleşmiş efsanevi bir ad, kendisinin hiç görmediği ama onun doğumunun çok öncesinden gelen halkının masallarının ve tarihinin parçası olan bir tehdit.

Ogreler.

Bu iri mahluklar ne Moreen'in ne de anne-babasımın zamanında Arktos'u yağmalamamışlardı. Köyün şamanı yaşlı, aksi Dinekki'nin uzun, karanlık kış aylarını geçirmek için anlattığı öykülerdeki canavarlar, efsanelerde yaşayan birer tehlike olarak kalmışlardı. Yine de kabile benliğinin bir köşesinde, bu mahlukat ırkının, kendileri gibi Buzboyu denen yerde yaşadığı ve Dağılma zamanından beri eski Arktos yaşamını ölümcül kılmış acımasız akınlarını bir gün yenileyebilecekleriyle ilgili bir bilgi her zaman vardı.

İşte bu efsanevi ogreler yüzünden Koydizdarı Kabilesinin her evladı yürüyebildiği andan itibaren köyün arkasındaki tepeye oyulmuş dar ağızlı bir mağara olan Gizlenme Kovuğu'na giden yolu öğrenirdi. Aynı anda ilk kuralı da öğrenirlerdi: hiçbir zaman bir ogre seni görebilirken Gizlenme Kovuğu'na gitme yoksa yağmacıları tüm kabilenin başına üşüştürürsün.

Peki ama bunun o devasa tekne ile ne gibi bir alakası olabilirdi? Masallarda ogreler her zaman karadan hareket ederler, bahar sislerinin arasından şu köyü ya da o kasabayı yerle bir etmek, köle alıp götürmek, binaları yıkmak, peşlerinde ölüm, yıkım ve umutsuzluk bırakmak için gelirlerdi. Gördükleri gibi bir taşıt inşa etmek kesinlikle ogre zekasının marifetleri ara-

HABERÇİ
sında yoktu!

Yine de başka kim olabilirdi ki? Geminin Dağılıların işi olmadığı açıkça belliydi. Moreen bir keresinde kendileri gibi insan olan Dağılıların bir avcı koluyla karşılaşmıştı ve pek etki-

lenmemişti. Tüylü, sakallı, uzun boylu, küçük beyinli vahşiler gibiydiler. Aralarından biri Moreen'e yaklaşmaya çalışmış ama kız doğal olarak dönüp kaçmıştı ve adam, kız kanosuna binip uzaklaşmaya başladığında neredeyse komik, inanamamış bir suratla bakakalmıştı. Moreen, uzun kiç ayları boyunca sürekli, kupalar dolusu içtikleri söylenen cenksuyundan daha derin sıvılardan korktuklarından şüphelenmişti.

Geminin yabancıları, Buzboyu'nun ötesinden gelen insanları taşıması daha da olağandışı olurdu. Dalgalı okyanusun çok ötesindeki diyarlar, insanlar ve hatta daha da tuhaf varlıklarla ilgili masallar var olsa da, yabancılar hayali varlıklar gibiydiler. Kendi dedelerinin anlattıkları hikayeleri anımsayan en yaşlı dedelerin anılarında dahi yer almayan bu insanların bir teki bile şimdiye dek bu kıyılarına gelmemişti.

Ancak ogreler körfezin karşı tarafındaki dağlık bölgede yaşıyorlardı. Ve eğer onların son akınından bu yana bir insan ömrü kadar zaman geçtiyse, gerçekten var olduklarından şüphe

yoktu—her ocuğa Dinekki'deki iri ogre n dişi gösterilir ve zalim ve ezeli düşmanlarının mizacıyla ilgili bir ders verilirdi. Moreen kurallara uymadığı için azar iştirirken, kaç kez annesi onu, "Rahat dur yoksa seni dışarıya, ogre kralının bulabileceği bir yere bırakırım!" diyerek korkutmuştu? Bu uyarı her seferinde tüylerini diken diken ederdi.

Yokuş aşağı yaptığı uzun koşunun belli belirsiz soluklandırdığı Moreen, köyün dış kenarına ulaşana kadar ogrelerin geldiğine kendini inandırmıştı. Kk Fare kulübelerin araşma çoktan dalmış herkesi uyarıyordu ve şef kızı kafası karışmış kadınlar, çocuklar ve yaşlılardan oluşan gürültücü bir kalabalık tarafından karşılandı.

"Ne bu gürültü?" diye homurdandı Dinekki, bir deri bir kemik olan yaşlı şaman, bir yandan da sopasıyla Kk Fare'nin ayağına vurmaya çalışıyordu.

DOUSLAS NİLES

Çocuk sıçrayarak şamanın yolundan kaçarken büyük bir ciddiyetle yalvarmayı sürdürdü. "Büyükanne Dinekki, bu gerçek! Büyük bir kano kıyı boyunca ilerleyerek, buraya geliyor! Moreen onu gördü, Bruni de! Dumanlı bir ateş yakıp avcılarını geri getirmeliyiz!"

"Ben de gördüm!" diye öne sürdü Tüykuyruk, küçük kız İnga Koydizdarı'nın yanında zıplayıp duruyordu. "Gemi babama doğru geliyor, kanolara doğru geliyor!"

Başka bir genç kadın, Tildey, kendi ocağından getirdiği bir kömürü yelleyerek alevlendirmeye başlamıştı. Diğer kadınlar çeşitli odun yığınlarından odun getirip bir kısmını yağlamakla ve köy meydanındaki büyük yığının içine atmakla meşguldüler. Tildey elindeki ateşi çıraya dokundurdu ve meydanadaki odunlar çatırdayarak dumanlı bir ateşe dönüştü.

"Ogre olduklarına emin misiniz? Bir insan gemisi olamaz mı?" diye sordu anaç Garta, sesinde bir titreme ve eteğine sarılmış üç küçük çocukla.

"Arktos değiller, Dağlı da değiller," diye açıkladı Bruni, koca kafasını sağa sola sallayarak. "İnsan olamazlar."

"Bu ön diş söyleyecek." Dinekki'nin kuru, kırılğan sesi her nasılsa gürültünün içerisinden sıyrılıp çıkmıştı. Şaman, boynuna taktığı sayısız tılsımdan biri olan kıvrık, parlak ogre ön dişini eliyle yukarı kaldırdı. Dişin tabanına açılmış delikten geçirilmiş ipi çıkardı. Sonra, üzerine hafifçe üfleyerek tanrıça Chislev'in dilinde ritmik bir dua mırıldandı. Parmak uçlarının arasında diş tuttuğu elini kaskatı bir şekilde dümdüz tutarak yukarı kaldırdı.

"Ogre dişi gerçeği gösterecek - gariban diş, göster sahibimi!"

Şaman ani bir hareketle elini çekerek diş elinden bıraktı, ancak diş doğrudan yere düşmek yerine denize doğru gitti ve sonunda on adım ötede taşlı zemine düştü.

"Evet! Orada ogreler var," dedi Dinekki, dişin uçtuğu

doğrultuyu göstererek.

"Bu büyük geminin olduğu yön," dedi Moreen. Midesinde içini kaldıran bir gerginlik hissi vardı.

Ateş artık büyük bir açlıkla tahtaları yutuyor, kesintisiz si-
16

HABERCİ

yah bir duman köyün üzerinde yükseliyordu. Hafif bir rüzgarın karaya doğru bir kavis vermesine karşın duman belirgin bir işaret olarak duruyordu. Kanolar, o anda meydandan görülmeyen bir yerde, koyun ucunun ötesindeydiler ama Moreen eskilerden beri kullanılan işaretin hemen farkına varıp döneklerine emindi.

"Herkes Gizlenme Kovuğu'na!" diye bağırdı İnga Koydizdarı. "Değerli eşyalarınızı yanınıza alın."

"Erkeklerle birlikte savaşmak için burada kalacağım!" diye açıkladı kızı, birden yükselen bir duygusallıkla.

"Sen bu kabileyi Gizlenme Kovuğu'na götüreceksin," diye kesik bir tonda yanıtladı İnga, Moreen'in bir tartışma çıkarmak için yapacağı herhangi bir teşebbüsü bir şekilde bertaraf etmeyi başarak. "Bruni, sen Büyükbaba Yağbalığı'nı taşı. Siz, büyük çocuklar küçüklerinize yardım edin—hemen yola düşün, aneleriniz arkanızdan geliyor olacaklar. Acele edin, hepiniz!"

Şef kızı hızla kulübeye daldı. Duvarda asılı duran dev, siyah ayı postuna baktı ve Duvarkıran Koydizdarın'nın mirasını hatırlayınca bir an için içinde bir burulma hissetti. Postu almıştı—kalan tüm ayıların beyaz olduğu bu topraklarda az bulunur bir hazineydi. Dahası, kıyı köylerinde yaşayan tüm Arktos'un önderleri olarak ailesinin konumunu belirleyen bir simgeydi.

Yine de tek başına taşıyabileceğinden daha fazla bir yükü ve bunu taşıyacak kadar zamanı yoktu. Zıpkınlarından üçünün yanı sıra ağır, yün bir pelerin ve büyük bir su matarası da aldı. Kulübeden çıktığı sırada diğer kadınlar köy meydanında toplandı.

nıyorlardı. Küçük Fare, tepenin kenarından kıvrılarak yukarı çıkan patikada yol almakta olan kimisi korku dolu gözyaşlarını bastıran, kimisi hasret dolu gözlerle evlerine bakan birkaç düzine çocuktan oluşan sırayı yönlendiriyordu.

"Gidelim," dedi Moreen annesinin yanma gelerek.

"Onları senin yönlendireceğini söylemiştim," diye yanıtladı İnga. "Erkeklerin işareti gördüğünden ve sizin güvende olduğunuzdan emin olduktan sonra geleceğim. O zamana kadar ateşi canlı tutacağım." Annesi işaret ateşini gösteriyordu ve

17

DOUGLAS NİLES

Moreen'in gördüğü kadarıyla en başta ateşe konan tahta parçaları çoktan ufalanmış közlere dönüşmüştü. "Şimdi acele edin—Chislew sizinle olsun!"

Moreen annesine çabucak sarılıp kalan kadınları ve yaşlıları topladı. Tildey'in kendini ok ve yayla silahlendirdiğini gördü, Bruni ise sağlam bir sopa taşıyordu.

"Büyükbaba Yağbalığı'na ne oldu?" diye sordu İnga. Yıllar önce kötürüm kalmış o yaşlı adam kendi başına yürümeyi başaramazdı.

"Gelmeyi reddetti—zıpkını elinde kapı aralığında oturuyor."

İnga gözünü kırıştırdı sonra başıyla onayladı. "İyi—haydi çabuk!"

Birçok başka kadın da zıpkınlarla silahlanmışlardı ama grup büyük çoğunlukla yün şallara sarınmış, korku içinde ak saçlı dedeler ve ninelerden ve dudaklarını ısırarak, gözleri fal taşı gibi açılmış ve çocuklarının hatırına ağlamamak için kahramanca bir çaba sarf eden ev hanımlarından oluşuyordu.

Kadınların birçoğu yaşlılara yardım ederek ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde köyden dışarı çıktılar. Moreen denize bir kez daha bakı ve koya dönmekte olan kanolara ait bir iz göremediği için kaygılandı. İnga ateşe daha çok odun atıyordu

ve bir yağ lambasının içindekileri yeniden yakılmış ateşin içine boca etti. Kara bir duman bulutu bir kez daha gökyüzüne yükselirken hızla ateşten uzaklaşdı.

Tepeye tırmanışlarının sonu gelmeyecekmiş gibi görünürken aslında insanlar kıvrılan patikayı yalnızca birkaç dakikada çıkmışlardı. Moreen ve Bruni son köylülerin de kuru mağaraya girerken kayalık yamacın üstündeki dar yarıktan süzülüşlerini izleyerek geriden geliyorlardı.

Korunak mükemmel bir şekilde gizlenmişti, yarığın düzensiz yüzeyi kendi içine doğru kıvrıldığı için doğrudan tepenin yamacına bakan biri tarafından bile mağara ağızı görüleliyordu. Yine de Moreen aşağıya bakıp da tepeye doğru gelen tozlu izleri ve ezilmiş otları görünce ümitsizliğe kapılmıştı. "Hadi, şunları silmeme yardım et," dedi Moreen. Kırılğan
18

HABERCİ

bir söğüt çalısı alarak patikanın bir bölümünden aşağıya indi ve ayak izlerini süpürmeye başladı. Bruni onu izleyerek yolun üzerine tepenin diğer taraflarından bir farkı kalmayana kadar Öbek öbek yeşillikler attı.

"İşte avcılar," dedi Moreen, kanoların burundan dönüp ko-ya tekrar girdiklerini görmüştü. Adamlar hızlı, etkili hareketlerle kürek çekiyor, küçük tekneler alçak dalgaların üzerinden sıçrayarak ilerliyor ve kıyıya doğru havada süzülen kuşlar gibi yarışıyorlardı.

"Dev gemi, hemen arkalarında!" diye haykırdı Bruni.

Şef kızı da devasa geminin görüş alanının içine doğru süzülüşünü gördüğü için Bruni'nin yaptığı açıklama yersizdi. Bu büyüklükteki bir gemi için fazlasıyla hızlı gidiyormuş gibiydi çünkü burnun ucundan dönerek kıyıya doğru savrulmuş ve kıvrak kanolarla arasındaki uzaklığı kapayarak, daha küçük teknelerin arkasında bir dağın basit kulübelerin ardında görüldüğü gibi görünür olmuştu.

"Bizi görmesinler."

İri yarı kadın çömeldi ve Moreen de onun yamna, kayaların sağladığı korumanın ardına saklanarak küçülüp oturdu. He-men arkasına baktı, mağara ağzının sakin olduğunu gördü. Diğer köylülerden hiçbiri kendilerini göstermiyorlardı.

İlk kanolar kıyıya ulaştı. Moreen adamların küçük teknele-rinden çıkıp arkadaşlarının kıyıya çıkmalarına yardım ettikle-rini görebiliyordu. Dev ogre gemisi tam arkalarında sallanarak kıyıya yaklaşıyordu. Altın parmaklıklar güneş ışığıyla parıldı-yıp küçük ışıltılar saçıyorlardı ve uzun ön dişleri olan büyük cilalı bir kafa pruvanın üzerinde yerine yakışmamış bir şekilde duruyordu. Güverte, ellerinde altın uçlu mızraklar tutan şekil-lerle doluydu.

Çakıllı kıyı üzerinde renkli bir şey hızla hareket etti ve ka-dınlar, boyalı pelerini omuzlarında dalgalanan İnga Koydiz-darı' m adamlara doğru koştuğunu gördüler. Şef bir dizi güçlü kürek vuruşuyla kırmızı şeritli kanosunu karısının yanına yön-lendirirken İnga Koydizdarı, Alyumruk'un en güçlü silahı olan ayı mızrağını taşıyordu. Büyük, kürekli gemi henüz karaya

DOUSLAS NİLES

ulaşamamış bazı kanoların arasına, küçük teknelerden birkaçını

ağır çizmelerin altında kırılan oyuncaklar gibi ezerek dalmıştı. Arktos avcıları dev geminin küpeştesine sıralanmış iri cüsselere zıpkınlarını cesurca attılar. Moreen bu atışlardan herhangi biri-nin hedefini bulup bulmadığını göremiyordu ama ogre safla-rından gelip birçok avcıyı ve kanoyu rahatlıkla delip geçen büyük mızrakları görünce inledi. Kanolardan birkaçı batarak içlerindeki adamları soğuk derinliklere götürdüler.

Başka bir tanesi kıyıya yakın bir yerde alabora oldu. Bir av-cı delik kanosundan çıkmaya çalışırken suyun içinde çırpını-yordu. Moreen adamın büyük bir mızrakla vurulmuş olduğunu

gördü, o kadar çok kan akıyordu ki, çevresindeki dalgalar kırıldıklarında kızıl bir köpük oluşturdular. Sonunda küçük tekne ters dönerek, yavaşça sığılğa çarptı, belli ki avcı teknesini düzeltmeyecek kadar zayıf düşmüştü. Genç kadını bir suçluluk duygusu aldı, gözlerinin önünde ölmekte olan köylüsünün kim olduğunu anlayamadığı için tuhaf bir utanç duydu.

Kürekli geminin sığ suya vuruşuyla çıkan sürtünme sesi tepenin yamacından bile duyulmuştu. Büyük gövdenin her iki tarafından dalgalar vuruyordu. Pruvanın iki yanından iki geniş rampa indirildi ve iri yağmacılar diz derinliğindeki suya girmek için hantal bir şekilde rampalardan indiler.

Arktos avcıları zıpkın atarak, balıkçı bıçaklarıyla saldırarak, kürekle vurarak ve silah olarak kullanılabilir ne varsa kullanarak, geminin her iki yanında ogreleri karşıladılar. Ogrelerden biri dev bir balta taşıyordu ve onu insanlardan birine vurduğunda adamda öyle derin bir yara açtı ki, Moreen kanların fişkırışını bulunduğu yükseklikten görebiliyordu. Kurbanlarından bir-iki ayak uzun olan yağmacılar korkunçtu- lar. Ağır göğüs zırhları, ağır çizmeler ve kaim bileklikler giymişlerdi ve köylülerin direnme çabalarını kolayca bertaraf ediyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Başka bir adam daha düştü, bedeninin tam orta yerinden çıkan koca bir mızrakla sığ suda yatıyordu. Burada ve artık birçok başka yerde köpüren dalgalar kızıldı. Bir ogre omzuna bir zıpkının saplanıp kıkırdaklı etinin içine girmesiyle uludu—
20

HABERCİ

ama mahluk daha silahı yaradan çıkaramadan ona saldıran insan bir ogre öbeği tarafından çevrelenip öldürülmüştü bile. Arktos sayıca azdı ve kötü durumdaydılar.

"Babam nerede?" diye fısıldadı Moreen. Dövüş sığ sular- dan düz zeminli kıyıya kayıyordu. İnsanlar etrafta direniş böl- geleri oluştururlarken ogreler alana yayılmış ağır ağır ilerliyor-

lardı.

"Orada," dedi Bruni ciddiyetle, parmağıyla işaret ederek.

Alyumruk'un, arkasında İnga varken, iri bir ogreyi mızra-

ğıyla savuşturduğunu görünce Moreen'in soluğu kesildi. Şef, karısına sert bir işaret yaptı ve kadın zamanını kollayıp dönerek öndeki küçük kulübelerin arasından köye doğru koşmaya başladı. Ogre saldırdığında Alyumruk mızrağının ucunu yaratığının geniş karnından yukarı doğru çıkacak şekilde içine soktu. Mahluk kükreyerek yana doğru sendeledi ve şef silahını döndürdükten sonra karılı ucunu yaradan çıkardı. Vurulmuş yağmacı yere yuvarlanmıştı ve Alyumruk dönmüş, karısının gittiği yöne doğru koşarken yaratığının ayakları zayıf tekmeler atıyordu.

"Birçoğu ölüyor," dedi Bruni uyuşmuş bir şekilde. Moreen yalnızca kalp kırıklığıyla başını sallayabildi. Sahil cesetlerle dolmuştu ve ogreler tüm kıyı boyunca köye doğru ilerliyorlardı. Birkaç adam açığta dövüşmeyi sürdürürlerken diğerleri deri duvarlı kulübelerin arasına çekilmişlerdi.

Bir kadın—İnga Koy dizdarı'ydı bu—kollarını yakalamış iri ogre pençeleri arasından çığlık attı. Yağmacılardan başka bir tanesi büyük bir baltayı kaldırarak oraya koşarken kadın sertçe ere fırlatılmıştı.

"Chislev adına—hayır!" diye bağırdı Moreen. Annesinin yardımına koşabilmek için ileri atılmaya çalıştı ama Bruni onu tutup yere çaldı ve sağlam bir şekilde onu orada tuttu.

"Ona yardıma gitmeliyim!" diye tısladı şef kızı.

"Hayır," dedi Bruni, tutuşundaki gücün aksine nazik olan bir ses tonuyla. "Ona yardım edemezsin—ve Gizlenme Kovuğu'nun yerini belli etmekle kalırsın."

Moreen hiçkırarak karnının üzerine düştü, dehşet içinde

21

ÖOU&LAS NİLES

bakmaya devam ediyordu. Alyumruk koşup kanlı mızrağını canavarın kalçasma batanca baltalı ogre yana doğru savruldu. Kükreyerek ve zayıf bir tekmeye düştü ama bu kez diğer ogre uzanıp şefin mızrağının sapım yakaladı. Mahluk mızrağı döndürerek adamın elinden kurtardı. Alyumruk uzun, kemik saplı bıçağını çekti ama ogre kanlı mızrağı bir sopa gibi kullanıp adamın kafasına indirdi ve onu yere yuvarladı.

İri mahluk olağan bir hor görmeyeyle mızrağın ucunu aşağı döndürerek İnga'nın bedenine saplayıp onu yere mıhladı. Kadının elleri kanla kayganlaşmış sapı kavradı ama çabası çabucak sona erdi. Bir an sonra şefin karısı çevresindeki zemini yavaş yavaş lekeleyen bir kızılık içerisinde, öylece yerde yatıyordu.

Alyumruk, bu arada, sert bir şekilde ayağa kaldırılmıştı. Karısının ölümünü görünce öfkeyle çırpındı ama mahluk onu bir çocukmuş gibi kaldırmış köy meydanında toplanmaya başlayan diğer yağmacılara doğru götürüyordu. "Bu onların şefi," dedi Bruni, bir kez daha işaret ederek.

Bu hareket gereksizdi—yağmacıların önderi bu yükseklikten bile açıkça seçilebiliyordu. Bir çift adamının arasında Alyumruk'un getirilmesini beklemek için kasıla kasıla ileri çıktı. Geniş göğsünde altın bir göğüs zırhı ışıltıyordu. İkiz ön dişleri, diş minelerine sıkıca sarılmış yaldızlı tellerle parıldıyorlardı. Kolluklar ve uyluk korumaları da altından yapılmıştı ve altın zincirlerle tutturulmuş olarak uzuvlarını koruyorlardı. Siyah balina derisi dev çizmeler dizlerinin üzerine kadar çıkıyor ve belindeki bir kın içerisinde uzun bir kılıç taşıyordu. Moreen bu şatafatlı komutam savaşırken görmemişti ve kendisinin dövüş katılıp kanlanmadığını, başkalarının kendisi yerine savaşmalarından memnuniyet duyup duymadığını öğrenerek merak etti.

"Bir gün o altın zincirleri ona yedireceğiz, halka halka," diye yemin etti Bruni, ilk kez sesine acı duyguların yansımalarına izin veriyordu.

Duygusuz bir şekilde, Moreen ona katılacağına söz verdi. Gergindi ve titriyordu ama gözleri kuruydu ve düşünceleri

22

HABERCİ

tuhaf bir şekilde dingindi. İlk kez cüceyi gördü.

Ogre liderinin arkasından göğsü ilerde, saman renkli sakalı kendi kendini önemseyen bir şekilde kabarmış olarak çıktı. Altın renk yerine gri renkli metal bir göğüs zırhı göğsünü koruyor ve benzer bir malzemeden yapılmış başlığı kenarlarından sert, tel tel olmuş saçlar çıksa da basma oturuyordu. Açıkça görülebilen bir kibirle Alyumruk Koydizdarı'na doğru yürüdü, çırpman şefin yüzüne baktıktan sonra onu geçip meydanı çevreleyen tepelere doğru döndü.

"Buzboyu'nun insanları, dinleyin beni!" diye bağırdı cüce. "Ortaya çıkın ve prensinize bağlılığınızı sunun! Onun adı Acısavaş Dert, Kışyurdu'ndaki kalesinden topraklarınızı yöneten Güney Hisarı Kralı Acıgerçek Dert'in oğlu. Bilin ki sizler onun bağımlılarısınız ve yaşamlarınızı, soluğunuzu, evlerinizi onun hayırseverliğine borçlusunuz!"

Alyumruk dönüp, sıkılmış yumruğunu kaldırmaya çalıştı ama onu tutmakta olan iki ogre, ellerindeki adam hareketsiz kalana kadar biraz daha sıkı tutmakla yetindiler.

"Yukarılarda saklandığınızı. . . izlediğinizi biliyoruz," diye bağırdı cüce. Bu uzaklıktan bile cücenin gözleri Moreen'e olağandışı bir büyüklükte görünüyordular, ama soluk ve boşlardı. Cüce bir hançer çıkardı, bahar güneşinde parlayacak şekilde ileri geri salladığı gümüş saplı bir bıçak.

"Burada, oğlu Acısavaş tarafından gösterildiği üzere, Acıgerçek Dert'in gücünü anlamanız önemlidir. Ona karşı çıkmayın."

Cüce aniden döndü. Alyumruk Koydizdarı'mdan birkaç

adım uzakta duruyordu ama adama saplayacakmış gibi bıçağı kaldırdı. Bir kelime, Moreen'in tanımlayamadığı bir ses çıkardı.

Bir anda bıçağın yalımı uzadı, ince bir kılıca dönüştü. Gümmüş ucu Alyumruk Koydizdarı'nın yanağına derin olmayan bir çizik atacak şekilde hafifçe vurdu.

Şef, Moreen'in anılarında yaşamı boyunca yer edecek acı ve keder dolu bir çığlık atarak canlandı. Babası cesur ve dayanıklı bir adamdı—Moreen onu, bir avcının kazara attığı çengel uçlu

DOUSLAS NİLES

bir zıpkını kendi uyluğunun etli kısmından çıkarırken görmüştü—ve bu nedenle tüyler ürpertici çığılığı genç kadına şok etkisi yapmıştı.

Çırpınışları öyle kendini kaybetmişcesineydi ki onu tutan iki oğreden her nasılsa kurtulmayı başardı. İki elini yüzüne yapıştıran zayıf adımlarla tökezleyip köy meydanım çevreleyen alçak taş duvara çarpıp geriledi. Yaralı adam sendeleyerek karısının cesedinin yanına giderken ogreler eğlenerek seyrediyorlar, bazıları ise gülüyorlardı. Son bir boğuk hıçkırıkla şef dizlerinin üzerine çöktü, bir kez daha nefes aldı ve İnga'nın ölü bedeninin yarana yığıldı.

Babasının da öldüğünü anlamak için Moreen'in daha fazla seyretmesine gerek kalmamıştı.

24

Kerrick Fallabrine, Yıldızlar Kulesi'nin gölgesindeki kristal köprülerden birinde Gloryan'la buluştu. Kızın ona doğru geldiğini gördü ve gözlerini Silvanesti'nin ve bu yüce başkent in gururu olan yüksek kuleye çevirerek parmaklıklarda durdu.

Gloryan da ondan birkaç adım ötede durmuştu. Uzun dakikalar boyunca köprüden başka elfler, soylular ve hizmetçiler geçerken ikisi yüksek kuleye belirgin bir ilgiyle baktılar. So-

nunda uzaklaşan ayak sesleri Kerrick'e o an için yalnız kaldıklarının işaretini verdi.

"Seni bu gece görebilir miyim?" diye fısıldadı Kerrick.

"Evet," diye yanıtladı kız benzer bir tonda. "Kardeşim Blöten sınırındaki görevinden döndü —gece başlarken bir ziyafet verilecek ama ben bir bahane bulup gece yarısından önce kaçacağım."

"Balkonunun kapısı açık olacak mı?" Elf yana doğru bir bakış fırlatma cesaretini gösterdi ve sevgilisinin göz kamaştırıcı gülümseyişi ile ödüllendirildi.

"Doğal olarak," diye yanıtladı Gloryian. Parmaklıklardaki yerinden ayrılırken Kerrick'e bir çimdik attı ve köprüden kar-

DOUSLAS NİLES

şıya geçmek için onun yanından süzüldü.

Kerrick birkaç dakika daha bekledikten sonra ters yönde, bir beklenti bulutunun içerisinde kaybolmuş, Krynn'deki en yüce medeniyetin kalbi olan bu şehrin mucizesini zar zor görebilmek amaçsızca yürümeye başladı. Silvanost derin ve geniş Than-

Thalas nehrinin ortasındaki büyük bir adayı işgal ediyordu. Bu büyük akarsuyun zarif su taşıtlarıyla bezenmiş rengarenk sularının önemli bir bölümü bulunduğu yüksek noktadan görülebiliyordu. Kürek gücüyle hareket eden ve genellikle büyük soyluların gölgelikli sayvanlarını taşıyan yüksek güverteli mavnalar oradan oraya giderlerken ince, uzun kadırgalar ve derin su yelkenlileri ana kanal boyunca hareket ediyorlardı. Kıvrak balıkçı tekneleri büyük teknelerin yanında su böcekleri gibi seğirtirlerken, kralın savaş kadırgalarının ağır küpeşterleri Kraliyet Hanedanı'nın korunaklı limanında görülebiliyorlardı.

Sıradan bir bakış tüm adayı bakımlı bahçelerden oluşan muhteşem bir kuru sanabilirdi. Elf malikanelerinin çoğu parlak

çiçeklerle, parıldayan masmavi havuzlar, billur çeşmeler ve şakır şakır akan pınarlarla dolu avlulardan yükselen sivri tepeli tahta kulelerdi. Doğal olarak, en baskın yapı Yıldızlar Kulesi'ydi ve Kerrick durup tekrar, yükselen kristal ve çelik yapıya baktığında elinde olmadan ürperdi. Alt parmaklıkların çoğu altın kaplamaydı ancak İstarlı Kralrahiplerin bu çağında görülen altın sıkıntısı, altın süslemeleri en az düzeyde tutmayı gerektiriyordu ve bu nedenle sıkça çeliğin hizmetine başvurulmuştu.

Genç elf, yaşadığı dairenin bulunduğu Denizciler Ocağı'nın avlusunu büyük köprüye bağlayan sarmal merdivenlerden inmeye başladı. Bir elfin arkadaşlarından oluşan küçük bir izleyici kitlesi için lir çaldığı bir taraçadan geçti. Evine giderken yol üstünde daha birçok müzisyenle, neşeli şarkılar çalıp onlara uygun raks eden flütçülerle karşılaştı. Hoşgörülü bir gülümsemeyle onlara yol verdi, üzerinde belli belirsiz bir sabırsızlık vardı. Zihni beklentiyle dolmuştu—uzun bir hamam ve buhar sefasının ardından gece yarısını beklerken iyice dinlenecekti. Denizciler Ocağı'nın kapısından şehrin çoğunu—yeni bir

HABERCİ

kadırganın şekillendiği bol koşuşturmacalı tersaneyi, altın plakalarla kaplı yüksek kuleleriyle E'li tapınağım, büyük bir tepenin yamacı taraçalandınlarak yapılmış dönümlerce çiçekli bahçeleriyle kraliyet botanik parkım— görebiliyordu, ama sıkça yaptığı gibi Kerrick'in aklı yine altınlara kayıyordu.

Dairesinin dışındaki balkon çıkıntısına giden dış merdiveni çıkarken altınlarım düşünüyordu. Kerrick'te bu değerli meret-ten çok az vardı—bir yerlere özenle saklanmış üç sikke. Küçük bir soylunun basit bir yaverinin önemli bir zenginlik elde etmele ilgili hayalleri olamazdı. Saraydaki randevusunda ve soylu, genç bir hanımın ilgisinde ihtiyacı olan her şeyin olduğunu kendi kendine anımsattı.

Yine de altının Kerrick'in yaşamı üzerinde bir etkisi vardı. Altın ya da en azından altının çekiciliği, babası olan ünlü amiral Dimorian Fallabrine'in yaşamım elinden almıştı. Babasına önemli bir statü sağlayan da altın, onu felakete götüren de altındı.

Babası gibi Kerrick de altım çok fazla düşünüyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Kerrick, Büyük Bulvarla rıhtımın köşesinden limana son bir kez bakmak için döndü. Beyaz Lunitari dolunayı suda parıldayarak berrak, yumuşak bir ışığa dönüşüyordu. Demirlenmiş gemiler rüzgarsız gecede ayna gibi düz yüzeyde kusursuz yansımalar bırakıyorlardı. Kerrick bir an için baş döndürücü bir deneyim yaşadı—ne taraf yukarı, ne taraf aşağıydı?

Filika, diğer teknelerin arasında demirlenmiş olarak duruyordu ve yüksek pruvamn güzelliğine, temiz küpeşteye ve alçak kamaranın üzerinden gururlu bir şekilde tek başına yükselen direğe keyifle baktı. Tekne, ne limamn ağzına yakın demirlenmiş kralın savaş gemileri, ne de eski ailelerin çoğuna ait olan ticaret kadırgaları gibi büyüktü. Bu şatafatlı kadırgalar süslü oymalarla bezeli cıvadralarını, kakmalı kış yatırımlarım ve hatta bazı üst düzey soylularının ayırt edilebilmelerini sağlayan

27

BOUGLAS NİLES

altın kaplamalı parmaklıklarını ve küpeşelerini sergiliyorlardı. Beyaz ay ışığı bu altın yüzeylerden birine düştüğünde alev alev bir turuncu renge bürünüyor ve doğrudan Kerrick'in gözlerinin içine yansıyor.

Diğer teknelerin yanında Filika oldukça alçakgönüllü bir yelkenliydi, ama rıhtımda tek başına duran elf için o bundan çok daha fazlasıydı. Filika babasından kalan bir mirastı. O, soy ve onur, güç ve özgürlüktü. . . Kerrick'in bir yere gelmesini sağlayan, şimdiye dek elde ettiği her şeyin sebebi ve yaşamı

boyunca yapmayı düşlediği her şeyin kaynağıydı..

Kerrick, Su Caddesinden yukarı çıkarken genç olmanın ve elf ırkının manevi merkezi, hatta kendi samimi inancına göre bütün Krynn'in merkezi olan bu yerde bulunmanın ne kadar güzel olduğunu düşündü. Hafif bir meltem geniş bulvar boyunca çiçek ve duman kokularım, uzaklarda saklı gizemlerin aromasını ve güzel yemeklerle acı şarabın kokusunu taşıyarak esti.

Önündeki sokakta yere sürten ayak sesleri duydu ve Kerrick, gür, çiçekli çalılar arasında kayboldu. Bir devriye, Hamiler Ocağı'ndan iki elf, yavaş yavaş yürüyerek geçtiler ancak dikkatleri fısıltıyla yaptıkları sohbeğe yoğunlaşmıştı ve ikisi de gölgelerde kalmış bölgelere bakmadılar.

Bunlar büyük olasılıkla gecenin son devriyesiydiler ama bu civarda Kerrick gereksiz riskler almayacaktı. Elf gözleri karanlıkta da keskindi, saklanmış birini yalnızca vücut ısısından görebilirlerdi. Kerrick, kentın en seçkin bölgesinin tam ortasında sıradan bir yaverin varlığını açıklamanın ne kadar güç olacağını biliyordu.

Çimenlerin üzerinden dikkatle geçip, bakımlı bir bahçenin içindeki yollara daldı. Bir bahçeden diğerine geçerken kendini küçültüyor, uzun taflanları bedeniyle cadde arasında tutuyordu. Taflan çitinin arasındaki geçitlerden birinden diğer tarafa geçti ve ışıldayan bir havuzun çevresinden dolaştı. Su, ay ışığında parlıyordu ve üstü havadan böcekleri kapıp sonra da derinliklere dönen uçan balıklarla doluydu. Buradan bakımlı bir meşe korusunun içine süzüldü, çevreyi gözetlerken çarpık

HABERCİ

çarpık köklerin üzerinden geçiyor, bir büyük gövdeden diğerine kayıyordu.

Her zaman olduğu gibi o yoğun heyecanı, Gloryan Diradar'm istekli gülüşünün ve yumuşak bedeninin iç gıcıkla-

yın varlığını hissetti. Kız—şehrin seçkin bölgesinin gerçek bir evladı—bir ödüldü ve onu elde etmek için Kerrick'in tüm yeteneklerini ortaya sürmesi gerekmişti. Onu yatakta kazanmadan önce bir yıla yakın bir süre ona sabırla kur yapmıştı, ama elde ettiği zafer aylar boyunca beklediğine fazlasıyla değmişti.

Gül rengi kuvars bir duvarın, bir balkona ve gölgelerde kalmış pencerelere doğru yükseldiği eve, kızın evinin önüne, sonunda ulaşmıştı. Gloryian yukarıdaydı, büyük olasılıkla şimdiden ona bakıyor, odanın karanlığından onu seyrediyordu. Kerrick çimenlik alanı geçip kızın penceresinin altındaki duvara tırmanmak için her zaman kullandığı bitki kafesine doğru ilerlerken kalbi güm güm atıyordu. Dalları kavradı, yatay parçalardan birine ayağım koydu ve alışık olduğu hareketlerle kendini yukarı çekerek tırmanmaya başladı.

Kırılan tahtanın çatırtısı sessiz gecenin içinde yankılandı ve Kerrick bunun şaşkınlığıyla kendim geriye doğru düşerken buldu. Bütün bitki kafesi her nasılsa duvardan kurtulmuştu! Kendini itip, havada dönmeye ve ayaklarının üzerine düşmeye çalıştı. Çarıkları çimenlere değdiğinde yana doğru sıçrayıp üzerine devrilen tahta ve sarmaşık dolu kafesin altından sendele-yerek kaçtı.

Kafasına sert bir şey çarptı ve Kerrick dizlerinin üzerine düşerken duvardan bir taşın kurtulmuş olabileceğini sersemlemiş bir şekilde düşündü. Sonra birinin konuştuğunu duydu. "Seni sinsi, sürüngen piç!"

Yan tarafından bir yumruk hızla gelerek burnunu kırdı. Yaşaran gözleriyle bir elfin—hayır, iki elfin—tepesinde dikildiklerini gördü. En yakındaki küçük bir soylu olan Patrikan Diradar'dı. Daha doğrusu, o anda tuhaf ve vahşi görünse de Gloryian'm babasıydı ve yüzü neredeyse hayvansı bir öfkeyle gerilmişti. Patrikan'm yumruğu bir kez daha çıkıp kıvranan elfin kulağına indi ve onu yana devirdi.

DOUGLAS NILES

"Seni bir dost bilmiştim!" dedi ikinci saldırgan kısık sesle hırıldayarak. Bunun, Gloryian'ın ağabeyi, uzaktan bile Kerrick'e dostluk gösterdiği görülmemiş ve kendini beğenmiş bir elf olan Darnari olduğunu anladı. Darnari eğildi ve savunmasız kurbanını saçından yakalayıp, adamın midesine bir yumruk indirdi. Her seferinde Kerrick'in sulanmış gözlerine silme bir nefretle bakarak üst üste yumruk atıyordu.

"Sen Silvanesti için, E'li'nin kendisi için bir utançsın!" diye hırladı bir üçüncü ses Kerrick'in arkasından, yüce tanrı Paladine'm elfler arasındaki adını anarak. Acımasız bir tekme omuzlarının arasma indi.

Kerrick'in başı geriye doğru savruldu ve bitki kafesinin dö-küntülerinin üzerine düşerken içgüdüsel olarak dizlerini göğ-süne çekti. Ne kaçabiliyor ne de dövüşebiliyordu, zaten güç-lükle nefes alabiliyordu.

"Bir ogre fahişesinin artıklarını temizlemeye bile layık de-ğilsin!" diye hırıldadı Patrikan, Kerrick'in yan tarafını şiddetle tekmelemeyi sürdürerek. Elf inledi, acıyla birlikte midesinden safranın yükselişini hissetti ve kustu. Midesi kasılıyor, her is-temsiz hareketle kırık kemikler eğrilip batıyordu.

"Bunun yanma kalacağını mı sandın?" diye sordu üçüncü elf. Kerrick'in kolunu yakalamış, yerde sırtüstü bir halde, sa-vunmasız yatan adamı çekiştiriyordu. Kerrick ona bu azabı çektireni belli belirsiz tanıdı. . . VVaykand İsletter, tüm Silvanes-ti'deki en göze çarpan genç soylulardan biriydi. "Benim karım olacak kadına tecavüz ettin. Beş para etmez beyninde nasıl bir budalalık geziniyor?"

"Hayatta kalmayı Kral Nethas'm iyi niyetine borçlusun," dedi Patrikan, tiksinti dolu bir ifadeyle Kerrick'e doğru eğile-rek. Aşağılayıcı bir havayla burnunu çekti. "Bilgeliği hepimizce bilinen kralımızın, sarayda geçirdiğin günlere dair iyi izlenim-leri varmış gibi görünüyor... yine de onun desteği ve koruma-sıyla ilgili tüm haklarından feragat etmiş olduğunun bilincinde.

Belki de efendimiz babanın savaştaki kahramanlığıyla ilgili masallara inanmayı sürdürüyordur. Bense, Dimorian Fallabrine'ı olduğu gibi, yani bir korsan olarak bilirim ve görüyorum ki

HABERCİ

şaibeli ünü seninle yaşamaya devam ediyor. Sen de baban gibi yerinin bilincinde, üstlerinin farkında değilsin."

Darnari bir dizinin üzerine çöktü ve Kerrick'in, yaşlı gözlerinin hemen önünde salınıp duran hançerin gümüş gibi parlayan ucunu görmesini sağladı. "Bu uyarıyı dikkate almazsan, kralın desteği bile seni koruyamaz." Bıçak gömleğini yardı ve Herrick'in göğsünde alev alev yanan bir kan izi bıraktı. "Eğer yakınma gider, eğer bir kez olsun bakar, eğer bir daha kız kardeşimin adını ağzıma alırsan seni öldürürüm."

"Onu ya da buraları bir daha görebilme umudu olduğundan değil," diye açıkladı VVaykand İsletter. Kılıç çekmişti ve Kerrick'e, bu adamın kanlı intikam isteğiyle karşılaştırıldığında kralın desteğinin pek bir önemi yokmuş gibi göründü. "Seni bir daha Silvanost'ta ya da Silvanesti'nin herhangi bir yerinde gördüğüm takdirde, ilk işim seni öldürmek olacaktır. Bu yüzden beni iyi dinle, su sıçanı ve sefil yaşamına değer veriyorsan sözlerimi ciddiye al."

Waykand'ın kılıcı Kerrick'in boğazına dokundu ve elf hıçkırdı.

"Baban, en azından, bir dövüşte nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Onun harcmdaki şeyler sende yok," dedi soylu adam tiksintiyle.

"Pöh—babası bir savaşta şanslı bir galibiyet kazandı," diye burun kıvrırdı Patrikan. "Kalan zamanlarında insanlarla düşüp kalkıyor ya da kenderlerle ticaret yapıyordu. Sonunda aptalca bir amaç uğruna kendi sonuna yelken açıp, piçini kızımın onurunu lekelemesi için geride bıraktı."

"Gloryian!" Haykırış Kerrick'in boğazından çıkmıştı, göz-

leri ise balkonda kızı arıyordu.

"Oh, şunu da bilmen gerekiyor," diye boğuk bir sesle tısladı Patrikan, öfkeyle kısılmış bir sesle. "E'li rahibine kızımın bekaretini geri vermesi ve ona verdiğin kabus gibi anıları defetmesi için altın olarak bir servet ödedim. Sen kızımın kafasından atılmış bir hastalık, şükür ki unutabileceği, geçmişten gelen bir melanetsin. Artık sana sonsuza dek tenezzül etmeyecek!" Kerrick yukarıda salman beyaz bir gecelik gördü. Bu giysiyi
31

DOUSLAS NİLES

kaç kez onun üzerinden nazikçe çıkarmıştı? Sevgilisinin yüzü, alaycı bir cazibeyle parlayan ayın kararttığı gölgelerin arasında kaybolmuştu.

"Git buradan," diye bağırdı kız ve ses kesinlikle Gloryan'ın sesiydi ancak her nasılsa çelik bir bıçak kadar sertleşmişti. "Seni bir daha asla görmeyeceğim."

"Ama—seni seviyorum!" Dudaklarından boğuk bir patlamayla çıkan bu kelimeler kendisini de şaşırtmıştı. Acı ve aşağılanmışlığın karanlığı içerisinde bile bunların gerçeklerden değil, çaresizlik ve utançtan kaynaklandığını biliyordu. Yine de aşkını haykırdı—onuru, bunu yapmasını, bu elflere kendi amacının da onlarınkinden daha aşağı bir tarafı olmadığını göstermesini gerektiriyordu.

İçinde, sözlerini karanlık bir gecede, deniz sisinin içine sarf etmekle elde edeceği etkiden pek de farklı bir etki görmeyeceğine dair bir his vardı. Ne bir yankı, ne de birinin duyduğuna dair bir belirti görüyordu. Gloryan bir adım öne gelip ona baktığında, Kerrick ay ışığında kızın gözlerinin parlamışlığını gördü ve o parlak siyahlığın içerisinde çok iyi tanıdığı o sıcaklıktan ve canlılıktan eser yoktu.

"Değiştirdi o, söyledim sana!" diye tısladı Patrikan, Kerrick'in kulağına. "Rahipler onun zihnindeki sisi görüntünün midesini

bulandıracak şekilde kaldırdılar ve senin yakınlığına dair tüm bilgiler hafızasından kazındı!"

Ondan başka ne almışlardı? Gloryian dönüp, transtaymış gibi odasına girerken Kerrick söyleyecek başka bir şey bulamıyordu, hiçbir kelime onu geri getiremezdi. Beyaz ipeğin hayalet gibi görüntüsü gölgelerin arasında kaybolurken güçlü eller Kerrick'i bileklerinden yakaladı ve onu yerde sürüklemeye başladı.

* * * * *

32

HABERCİ

"Hakkımı böyle mi geri ödüyorsun? Köklü bir ailenin en büyük kızıyla gönül ilişkisine girerek mi?"

Kral Nethas, ne yüzünde herhangi bir duygunun oluşmasına izin veriyor ne de sesi bir kızgınlık yansıtıyordu. Ancak Kerrick kelimelerle irkilerek inanılmaz bir suçluluk duygusu hissetti.

Nasıl olmuştu da bunu hiç düşünememiş, davranışlarının krala, delikanlılığında ona barınak ve yön vermiş olan elf babalığına, anne ve babası deniz tarafından yutulmuşken benimsenebileceği ve büyüyüp serpilebileceği bir yer sunan kişiye nasıl yansıyacağını tartamamıştı?

Kerrick kendine gösterilen güveni kötüye kullanmıştı.

"Özür dilerim, Efendimiz—ben—"

"Sus!" Kral, gözlerini serinkanlılıkla döndürürken, Waykand İşletter ve Patrikan Diradar'ı işaret etti. "Nasıl bir ceza öneriyorsunuz?"

"Yaşamaya layık değil," dedi Gloryian'm hakarete uğramış talibi olan genç elf, "ama biliyorum ki bizler barbarlar, kendimizden birini öldüren adamlar değiliz. Bu yüzden onun sonsuza dek sürgün edilmesini istiyorum. Evet, sürgün—onun bir kara elf olarak işaretlenmesi!"

"Katılıyorum—adı ve anısı Halkın hafızasından çıkarılmalı.

Bir kara elf!" Patrikan da en az soylu adam kadar hiddetliydi.

Kerrick, onu yakalamış olan iki adamın kollarında ümitsizce çökmüştü. Bir Silvanesti için bu cezalandırmadan daha kötü bir yazgı olamazdı. Bir kara elf sonsuza dek sürgün edilir ve adı bile halkının hafızasından bir daha ağza alınmamak üzere silinirdi.

"Bir kara elf. . . suçu gerçekten de karanlık," diye açıkladı Nethas. "Yine de, böyle bir haddini bilmezlik için bu cezayı uygun bulmuyorum. Böylesine basit bir suç ve işe yaramaz bir suçlu için bu cezayı kullanmak, cezanın büyüklüğüne gölge düşürür."

Nethas, birdenbire soğuklaşıp kısılan ve bir yılıninki kadar duygusuz olan gözlerini Kerrick'e dikti. Genç elf, bu gözlerde bunca yıldır gördüğü iyilik, sabır ve sevecenlikten hiçbir iz

33

DOUÖUS NİLES

bulamıyordu. Kral güldü, bu kuru ve aykırı bir sesteki ve Kerrick hiçbir zaman onarılamayacak bir şekilde kendine zarar verdiğini anladı.

"Silvanesti'yi terk edeceksin, ama bir kara eli olarak değil. Hayır, birçok yönden onların akılsızlıklarını yansıttığın için aileni hatırlayacağız. Böyle yabancı kökleri olan birini gereğinden saygın bir konuma getirerek kendi yaptığımız hata için, ihanetinin fark edilmeyeceğini düşünerek yaptığın aptallık için ve babanın karısını ve tayfasını alarak, tamamıyla çılgınca bir amaç uğruna, tanrıların yoluna doğru yolculuğa çıkmasıyla gösterdiği büyük akılsızlık için."

"Efendimiz, elfi işaretleme onurunu rica ediyorum, böylece herkesçe tanınabilir." Waykand İşletter'm eli kılıcının kabzasındaydı.

"Yap," diye yanıtladı kral kısa bir baş işaretiyle.

Çelik kılıç Kerrick'in suratının yanından vızıldayarak geçti. Yırtılmayı, yakıcı acıyı hissetti ve elini kafasının yanına, yırtıl-

mış kıkırdak ve deriden çıkan güçlü bir kan akışının olduğu yere koydu.

Yerde artık önemsiz bir parça şeklinde, elflere özgü bir zarafetle yukarı uzayan, kulağının sivri ucu duruyordu. Kerrick bedensel ıstırabın yanı sıra ruhsal acıdan da kaynaklanarak uzayıp giden sancı dolu bir iç geçirmeyle inledi.

"Yeter," dedi kral, kopmuş etin görüntüsü karşısında yüzünü buruşturup hizmetçilerine işaret etti. "Temizleyin bunu. Onu, teknesi kıyılarımızdan uzak duracak şekilde efsunlanmış olarak denize bırakın. Kerrick Fallabrine Silvanesti'den sürülmüştür."

"Sonsuza dek mi?" diye sordu yaralı elf çatlak bir sesle, en sonunda sesine bir kez daha kavuşarak.

Kral, yarı geriye dönmüş durumdayken durdu ve arkasına baktı. Dudaklarını büzdü ve ilk kez gözlerine muzip bir ifade geldi. Ama bu zalim bir muziplikti ve Kerrick korkmuştu.

"Diyelim ki, sonsuza dek değil, öyle olması gerekmiyor," dedi kral. "Hayır, babanın anısına ve senin akılsızlığın için uygun bir şart koşulabilir. Sen de babamın haklı olup olmadığını merak

HABERCİ

etmiştin, değil mi—tıpkı benim merak ettiğim gibi. Ya değerli metali Kralrahiplerin kazançları için harcamadan elde edebileceğimiz; altından bir ülke varsa? Takdir edilir bir keşif ve Silvanesti'ye hak ettiği zenginliği sağlayacak bir hazine olurdu.

"Bu nedenle bir şansın olacak, koşul şu: Eğer baban haklıysa ve eğer sen bunu kamtlayabilirsen o zaman ve yalnızca

o zaman Silvanesti'ye geri dönebilirsin." Kral başıyla onayladı, ağzı kapalı bir gülümseme akıllılığıyla bulduğu bu kişisel şakayı takdir ediyordu. Nethas dairesine çekilirken, son kelimeleri soylu omzunun üzerinden gelmişti.

"Denize açıl bakalım, Kerrick Fallabrine—ve bana babanın

altınlarının sırrını getir."

35

"Duvarları yıkın—alet edevatı ve kanoları parçalayın— kulübelerin derisini kesin ve içlerini arayın. Değerli ne varsa kadırgaya yükleyin. Kalanları, yakacağız."

Ogre prensi Acısavaş Dert alçak, yuvarlak kulübelerin arasında yürürken sesi köyün içerisinde heybetle yankılanıyordu. Yüz hantal savaşçı köyün içine dağılmış prensin buyruklarını yerine getirmek için koşuştururlarken, cüce Kelkaya Patırtıçı-karan efendisine ayak uydurabilmek için bir koşmadığı kalarak Acısavaş'm peşinde dolaşıyordu.

"Burada, en azından, aşağılık insanlar biraz karşı koydu- lar," dedi prens hoşnut bir şekilde, öldükleri yer olan düz, ça- kılı sahile gelişigüzel yayılmış, kanları akmayı sürdüren ceset- lere bakarak.

"Gerçekten de büyük bir zafer, Majesteleri. Arktos halkının bu kez sonsuza dek yok edildiğim söylemeye cüret edeceğim."

Ogre derin bir nefes alıp geniş burun deliklerinden nefesini verirken hoşnut olması gerektiğini biliyordu ama zihninde ge- zininip duran belli belirsiz bir huzursuzluğun da farkındaydı. Sabırsızca başını sallayıp uzun, kaslı kollarını esnetti.

36

HABERCİ

Kendi kendine, kudretli bir öğre lideri ve beş bin yıldır ya- sayan bir krallığın varisi olduğunu hatırlattı. Soyu, kendi gu- rurlu ırkının Krynn'i yönettiği, Acısavaş Dert'in atalarına ait kabuk gibi bir dünyada insanların ve elflerin küçük böcekler gibi kaldığı zamanlara dayanıyordu.

Güney Hisarı'nın prensi bu soyun mükemmel bir örne- ğiydi. İriyarı bir ogre erkeği olarak Acısavaş, uzun boylu ve geniş vücutluuydu, çekiç başı gibi yumrukları ve ağaç gövdesi

gibi sağlam bacakları vardı. Ogre erkeklerinde beğenilen bir özellik olarak ağız fazlasıyla genişti ve iki muhteşem ön dişini sergileyebilecek şekilde öne doğru çıkan bir alt çeneye sahipti. Bu parlak dişlerden her biri aşağı yukarı beş altı santim uzunluğundaydı ve altın tellerle işlenmişti. Omuzlarında kollarının üst kısmını da örten ve yere kadar uzanan beyaz, ayı derisi bir perlerin vardı. Çizmeleri siyah, kaim balina derisinden yapılmıştı ve dizlerinin üzerine kadar çıkıyordu.

Göğsünde altın bir zırh taşıyordu. Bu, öylesine ağır bir metal parçaydı ki güçlü bir insan bile bu zırhın ağırlığı altında kolayca ezilebilirdi. Zırh omzunun altından ve üstünden geçerek sırtının ortasında birleşen kaim, altın halkalı dört zincirle tutturulmuştu. Belinde başka bir ağır zincire bağlı olarak atalarının kutsal silahı Barkon Kılıcı asılıydı. Bu keskin kılıç bir bu-

çuk metre uzunluğundaydı ve Birinci Ejderha Savaşından beri insan ve elf etlerini deşmişti.

"Buyurun, prensim," dedi bir ogre, diğerlerinden biraz daha geniş bir köy kulübesinden çıkarak. Elinde büyük, siyah bir post tutuyordu. "Siyah bir ayının postu."

"Siyah bir ayı mı?" Acısavaş büyülenmişti. "Daha önce hiç böylesini görmemiştim."

Yağmacı, kolları yukardayken bile yere sürünen kürkü daha da yukarı kaldırdı. Post gür, rahat görünen bir parlaklığa ve kalınlığa sahipti, o kadar ki iriyarı ogre devasa postun ağırlığıyla zorlanıyordu.

"Muhteşem bir hayvan olmalıymış," dedi prens. "Bu post benim kamarama gidecek."

"Kral için bir ödül olabilir mi?" diye önerdi Kelkaya.

37

DOUGUS NİLES

Acısavaş burun kıvırdı. "Babam ödülünü zaten aldı—genç bir eş!" Bu düşünce onu öfkeliyordu.

Cüce yumuşak bir şekilde konuşmaya yeni bir yön verdi. "Diğer köylerde ele geçirdiğimiz Arktos esirleri şeflerinden. . . Kara Ayı pelerini taşıyan bir adamdan söz etmişlerdi," diye hatırlattı Kelkaya Patırtıçıkaran. "Denizaygın-adamlar bunun şefin köyü olduğunu söylüyorlardı. Kuşkusuz bu post onların tilsimi. Bunu ele geçirmiş olmanız mutlak zaferinizin bir simgesi."

"Uzundişlilerin şefi doğru söylemiş," dedi Acısavaş. "Şef savaşçılanya birlikte bugün burada öldü. Bize buranın, onların kahrolası köylerinin sonuncusu olduğu söylenmişti, doğru mu?"

"Evet, Uzundişli Urgas Thanoi söylemişti."

"Onun gerçeği söylediğini düşünüyorum," dedi prens gaddar bir kahkahayla.

"Öyle olsa iyi olur. Uzundişlinin karılarını rehin almak Ek-selanslanın dahice bir fikriydi," diye güldü cüce.

"Gerçekten de öyleydi." Eğer ogre prensi şöyle bir durup hafızasını yoklasaydı, bu öneriyi getirenin Kelkaya Patırtıçıkaran olduğunu hatırlardı, ama böyle bir içedönük inceleme ne • Acısavaş Dert'in, ne de herhangi bir öğrenin doğasmda yoktu. Onun yerine başarılı bir akının ışıltısının keyfini sürüyordu. Döndü ve kadirga rampasının ucunda duran iki savaşçıya kükredi. "Bana Urgas Thanoi'yi getirin!"

Dakikalar içerisinde denizaygırı-adam itip kakılarak kıyıya çıkanlmıştı. Urgas, büyük yassı ayaklarıyla kıyıda ağır ağır yürüyerek geldi. Küçük kara gözleri yüzünün derin kırışıklara sahip derisinin arasından ters ters bakıyordu. Ağzından çıkan iki büyük ön dişi vardı ama bir tehdit olarak algılanabilecek hiçbir harekette bulunmuyordu. Beş adım öteden bile Acısavaş Dert vahşi yaratığın kokuşmuş balık kokusunu alabiliyordu. Bu kokudan kurtulmak onu ne kadar memnun edecekti!

"Bana iyi hizmet ettin," diye açıkladı prens. "Ön dişlerini esirgelediğim için mutluym. Biliyorsun, onların kestirilmesini ciddi şekilde düşünmüştüm."

HABERCİ

Thanoi'nin yüzü asıldı, büzüşmüş derisi daha da derin kırışıklıklara büründü. "O bir ölüm cezası olurdu—öyle bir utanç içerisinde dönmeme kabilem asla izin vermezdi."

"Seni tekrar kabilene iade etmeye karar verdim ve bir şef olarak kalene geri döneceksin. Efendinin kim olduğunu unutmamaya dikkat et."

"Nasıl unutturum, Majesteleri?" Uzundişli alay ediyorduydu bile, Acısavaş bunu ayırt edemiyordu. "Kanlarım. . . onlar da serbest bırakılacak mı?"

Acısavaş başını sallayarak onayladı. Üç tane balık yiyen ineğin varlığını kesinlikle istemiyordu—bahar ve yazı zincirlere bağlı olarak geçirmişlerdi ve onları doyurmak çok zahmetliydi.

"Bu köyün Buzboyu kıyılarında insanlara ait son köy olduğuna dair senin güvencene sahibiz, değil mi?" diye sordu ogre prensi.

"Evet—Beyaz Ayı Denizi'nin kıyılarında çok az yerleşim

yerinin olduğunu gördünüz. Tüm yaşamım boyunca, halkım bu kıyı boyundaki yabancı keşfetti, izledi, gözetledi, bu kıyıları insan pisliklerinden arındıracak sizinki gibi bir sefer düzenlenmesini bekledi."

"Bize yardım ettin," diye onayladı prens. "Ark'tos'un işi bitti ve halkın, sizin için bir kenarda tutulan kalede tüm zamanlar boyunca kalma hakkıyla ödüllendirilecek."

"Ekselansları çok cömertler," dedi Urgas, neredeyse ön dişlerini yere değdirecek kadar eğilerek.

"Evet." Acısavaş'ın boğazın karşı tarafındaki eski kalenin hakimiyetini denizaygırı-adamların almasına izin vermesinin pek çok nedeni vardı. Hem sağ kalmayı başarmış birkaç insana rahat vermeyecekler, hem de Buzboyu'nun bitimindeki kara parçası üzerinde bir müttefik kalesine sahip olacaktı.

"İzninizle, Efendimiz, karılarım ve ben hemen yola çıkacağız. Boğazın diğer yakasına yüzüp beni orada bekleyen kabilemin kalanına da yüceliğimizin haberini götüreceğim. Doğal olarak Gazapayazı'ndan çok önce orada olmak istiyoruz."

"Pekala." Prens gizlice rahatlamıştı. Dağdaki kalesinde uzunışli ve kanlarıyla bir kutlama yapabiliirdi, ama şu anda

DOUGLAS NİLES

orada yaşıyan yüzlerce yağlı denizaygırı-adam varken ortalığın ne kadar kötü kokacağını hayal edebiliyordu. Bu, uzak durmaktan memnunluk duyacağı bir müttefikti. "Yolculuğunuza hemen başlayabilirsiniz."

Thanoi şefi şaplayıp duran ayaklarının üzerinde paytak paytak yürüyerek uzaklaşırken, ogre prensi dikkatim kıyı köyünün arkasında yükselen tepelere verdi.

"Burada yalnızca erkekler vardı, avcılar ve savaşçılar. Kurtulanlar olmalı, aileleri oralarda bir yerlerde," dedi Kelkaya Patırüçikaran. Cüce, ogre prensine kurnazca bakmak için başım kaldırıırken hafifçe uzandı. "Çentik" adım verdiği ölümcül silahı fütursuzca elinde tutmuş, küçük kıyı köyünün arkasında yükselen kayalık tepeleri gösteriyordu.

"Pöh," diye burun kıvırdı Acısavaş Dert. "Yeterince erkek öldürdük. Bırak kadınlar istiyorlarsa bir kış boyunca yaşamaya çalışsınlar. Onları bulmaya çalıştığımıza değmez. Ayrıca. . ." Kendini akıllı hissetmesine neden olan bir düşünceyle güldü. "Eğer o kadınlardan bazıları Dağlılar tarafından alınırlarsa, akınlarımızın öykülerini herkese yayarlar. İnsanların kalamın da benden korkmasını isterim."

"Sizden korkacaklardır, Ekselansları," diyerek katıldı cüce. "Söylemek isterim ki Acısavaş Dert adı nesiller boyunca insan yüreklerini dehşete boğacak."

Prens yüzü asıldı. Asıl isteği, atalarının krallığı olan bu geniş topraklarda ogre ırkına kölelik edenler dışında hiçbir

insan nesli, bir tek insan bile kalmamasıydı. Bunu elde etmek için dört ay sürmüş olan bu acımasız sefere çıkmıştı ve sefer, bir

dizi yıldırım saldırısı, birçok özellikle memnun edici katliam ve insanların ana üssünün bu kanlı çıkartmayla tamamen çökerilmesiyle sonuçlanmıştı.

Kıyıda yaşayan Arktos'un büyük kısmının yok edilmesine karşın iç bölgelerdeki dağlarda ve tepelerde yaşayan birçok insan daha olduğunu biliyordu. Savaşçı Dağlılar duvarlarla çevrelenmiş şehirlerde yaşıyorlardı ve kadırgasının gidebileceği yerlerin ötesindeydiler. Bir gün onların da yok edilmesi için kendi kendine söz verdi ama bu iş uzun ve yorucu savaşlarla

40

HABERCİ

dolu pek çok yıllar gerektiriyordu.

Sonra düşünceleri evinde yoğunlaştı ve kendi karısı amansız yüce rahibe Buzulyurt'lu Yıldızan Dert'i gözünün önüne getirdi. Acaba döndüğünde onu hangi berbat kehanetler ve tatsız uyarılar bekliyor olacaktı?

Başka bir düşünce—babası tarafından çok yakın zamanda alınan şehvetli yeni gelin—prensin yüzüne daha yoğun bir aşıklık getirdi. Böyle bir sinir oluştuğunda Kelkaya Paürtçikaran dışında tüm adamları onu yalnız bırakırlardı. Diğer ogreler uzaklaştılar ve Güney Hisarı prensi köyün meydanında yalnızca cüce danışmanı ile birlikte kaldı, buyruğundakiler ortalığı yağmalayıp yıkarken belli belirsiz bir memnuniyetsizlikle seyretti.

"Düşenlerin arasına bakın! Bana yaşayan bir tanesini bulun!" diye bağırdı ogre prensi düşünmeden. "Bir esiri sorgulamak istiyorum."

Tam da bu isteği bekliyormuş gibi ogrelerden biri bir kulübe girerken bağırdı. Küfürler ederek geriye çekildi ve bir zıpkını uyluğundan çekip çıkardı. Neyse ki silah zayıf bir şe-

kilde atılmış, deriye zar zor girmişti. Ogre kızgın bir burun çekmeyle ikiye bükülüp küçük evin içine uzandı. Bir an sonra kollarında kıvranıp duran aciz bir şekilde çıktı. Esir yaşlı bir adamdı ve savaşçı onu Acısavaş'a getirip yere bıraktığında adam güçsüz bir şekilde yere yığıldı.

"Yaşlı bir adam, Majesteleri," diye gururla bildirdi savaşçı. "Şu küçük kulübede saklanıyordu—bacakları çalışmıyor."

Zavallı kötürüm sürünerek Acısavaş'tan uzaklaşmaya çalıştı ama genç ogre onu tekmeleyince zavallımın yapabileceği tek şey acıklı bir şekilde yukarı, prene bakmak oldu. Acısavaş bir insanın gözünde etkileyici, hatta ürkütücü bir görüntü oluşturduğunu biliyordu. Altın göğüs zırhının ağırlığını hissederek dev göğsünü şişirdi ve insanın gözlerinin parlak metalden yansıyan donuk güneş ışığıyla kamaşmasına izin verdi.

"Buralarda hiç elf gördün mü?" diye sordu prens.

Bir an için adam boş boş baktı, sonra yüzünü buruşturdu ve başım salladı. "Buzboyu'nda bir elf olduğunu kim duymuş ki?"
41

DOUGLAS NİLES
diye sorguladı.

Adamı yakalayan ogre, kafasına, onu yüzükoyun çeviren bir tokat attı. "Prens cevap verirken sessiz ol!" diye kükredi.

Acısavaş bir iç geçirişi bastırdı ama emrindeki adamın verdiği buyruktaki mantıksızlığı vurgulamadı. Onun yerine adamın tekrar kendini oturur duruma getirmesini bekledi. Prens adamın ruhundan etkilenmekten kendini alamıyordu—öyle bir darbeden sonra bile bakışlarıyla meydan okuyordu. Yaşlı bir adam da olsa gözlerinde bir savaşçının gözlerinde bulunan türden bir ışıltı vardı.

"Herhangi bir elfle ilgili hiçbir şey bilmiyor musun?"

Adamın kahkahası kuru ve neşesizdi. "Eğer 'hayatım boyunca hiç elf gördüm mü?' diye soruyorsan, sana 'hayır' diyebilirim. Ne de dünyanın bu tarafında elflerden söz edildiğini

duymuşluğum var— herhangi bir aptalm da bildiği üzere çok uzakta, kuzeyde ve denizin ötesinde yaşarlar."

Prens, savaşçısı adamın küstahlığını cezalandırmak için bir darbe daha indirmeden önce elini kaldırdı.

"O zaman bana değerli taşlardan söz et. Senin halkın neden bu kadar yoksul? Bütün sefil köylerinizde birkaç kuruş, kemer tokaları ya da benzer şeyler bulduk! Neden altın gibi şeylere karşı bu kadar ilgisizsiniz?"

"Altın mı? Alüna ihtiyacım varmış gibi görünüyor muyum?" Adam tiksinererek elleriyle kendini gösterdi ve prens adamın yıpranmış deri giysilerini, hiçbir süs eşyası olmayışını bir kenara yazdı. Kemer tokası bile yoktu—pantolonu, belinden düğüm atılmış, aşınmış bir iple tutturulmuştu.

"Hayır, altın için Dağlıları bulmalısın. Krallarıyla konuşmalısın—o sana altın madenlerinden bahseder ve sonra kuşkusuz seni öldürür."

Acısvaş sırtını döndü. İlk yanıt onu memnun etmişti. İkincisi değil. Çentik'i elinde hazır olarak tutan Kelkaya'ya başıyla işaret etti. Prens kıyıya doğru, esiri çoktan unutmuş olarak yürüdü. Bir süre sonra cüce koşmaktan soluyarak ona yetişti.

"Lanet olası bulutlar da nereye gitti?" diye burun kıvırdı Kelkaya, gözlerini nefret ettiği güneşten korumak için elini

42

HABERCİ

kalkan yapmıştı.

Bu ogre prensinin anlamayı hiçbir zaman öğrenemediği bir şeydi: Biri nasıl güneşten nefret edebilirdi? Kendisi, üç-dört ay sürüp de yine de yılın kalan zamanının toplamından daha uzun sürüyormuş gibi gelen kış boyunca güneşi bir kere olsun görebilmenin özlemine çekiyordu. Dışarıda, açık havadayken o değerli ışıltıyı saklayan her bulut parçasına kızardı. Thorbardin dediği uzak yeraltı diyarımda doğmuş bu cüce sürekli sızlanıp kendini güneşten sakımyordu.

"Yine bu Dađlı kraldan söz edildiđini duyuyoruz," dedi prens dűřünceli bir řekilde. "Belki de dađlardaki insanların altın madenleriyle ilgili daha çok řey bildiđi dođrudur."

"Gerçekten de, Efendimiz. Gelecek yıllardan birinde bir sefer yapmaya değer olabilirler."

"Evet. Belki de bu işe gelecek bahar atılırsınız. Ve şimdilik bir elfe ait herhangi bir iz yok. Bu iyi haber."

"Eşiniz, yüce rahibe tarafından yapılan kehanetle ilgili olarak endişeniz sürüyor, değil mi?" diye tahmin yürüttü Kelkaya.

"Kudretli Gonnas'ın uyarılarını ve bilgeliğini göz ardı etmemek gerek," diye uyardı Acısavaş. özellikle veliaht prensin karısı olan amansız yüce rahibe Yıldızan Dert tarafından yorumlananları diye ekledi kendi kendine.

"Atalarınızın tanrısına hiçbir zaman saygısızlık etmek istemem," dedi cüce telaşla, "ancak belki de uyarılar çoktan ortadan kalkmış bir tehlikeye işaret ediyordur."

"Karım öyle dűřünmüyor," diye vurguladı Acısavaş. Küçük bir sinirsel ürpermeyle, karısını tam takım tören kıyafetlerini kuşanmış halde hayal etti. Yıldızan Dert fiziksel olarak ürkütücü bir kadındı, prensin kendisi kadar iri, tam tamına yedi ayak uzunluğunda, yaklaşık yüz otuz kilo ağırlığımdaydı ve asabiyete vuran sabırsızlıkta söz konusu olduğunda prenle rahatça bařa çıkabilirdi. Uzun ön dişli, hayvansı ifadeli obsidiyan maskesini taktığında ve duman ve tütsülerle çevrelendiğinde, kadının görüntüsü Acısavaş'm şimdiye dek gördüğü en korkunç řey haline geliyordu. Her zaman ogre ırkının tanrısı olmuş, İnatçı Olan olarak da bilinen Kudretli Gonnas'ın

DOUGLAS NİLES

yüce rahibesi, görevi gereği taşlara bakıp alametler okuyarak vahşi ve kinci bir tanrının gönderdiği çeşitli kehanetleri ona bildiriyordu.

Dahası, bu kehanetlerin şaşırtıcı bir şekilde gerçektele-

riydi. Acısavaş'm kral babasının ilk karısı, Yaşlı Kraliçeyi uzak-taki Ejderyurdu'na süreceğini Yıldızan öngörmüştü. Ve hemen sonrasında onun yerine kralın kendine genç, güzel bir eş alacağını da görmüştü. Bu olaylar, Acısavaş'm çok iyi bildiği gibi

olmuş ve bitmişti. Kendi kendine sessizce sordu, o genç eşin Thraid Dimmarkull olması şart mıydı?

Yine de bu yaz aklından çıkmayan başka bir kehanet vardı.

" 'Elf haberciye dikkat et,' dedi karım bana, 'çünkü senin felaketini Buzboyu'na o getirecek.' Eğer uyarısını hafife alırsam, hem onun inancıyla hem de kendiminkiyle alay etmiş olurum."

"Elbette," diye katıldığını belirtti cüce yapmacık bir nezaketle. "Bakın, Efendimiz, gelgit zamanı geldi. Denize açılalım mı?"

Prens başıyla onayladı, belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla mücadele ediyordu. Altınkanat'a baktı, büyük geminin ambarlarının kölelerle—Buzlyurt'a götürülecek, bir kısmı güvertenin altında aylardır hapis olan yüzlerce insanla—dolmuş olduğunu biliyordu. Sayıları, bu seferi, ogre hafızalarında insanlara karşı yapılmış olduğu bilinen en kazançlı akın yapıyordu. Yine de kadirganın güvertesine çıkan rampanın başına geldiğinde duraksadı, gözleri istemsiz olarak karaya döndü ve kıyının milerce ötesinde yükselen dağlık ufkun engebeli doruklarını taradı.

Zihninde Dağlılar ve elfler, altın ve daha çok insan ve savaş gördü.

44

Zıpkını yerde tuttu ve son derece sessizce, kıpırdamadan durdu. Avı olan besili, tombul bir körfez ayıbalığı, derin sudan bir ayak çırpışı uzaklıkta, dalga çarpmalarından yukarıda, yassı bir kayanın üstünde güneşleniyordu. Moreen tek aüşü olduğunu biliyordu ve başarısı ya da başarısızlığı altmış kişinin bu

akşam sağlam bir yemek mi yiyeceklerini yoksa, bir kez daha, denize dökülen derelerin kenarlarından toplanmış birkaç tutam yeşillik ve geniş sahilden toplayabildikleri midyeler ve kabuklu hayvanlarla mı yetineceklerini belirleyecekti.

Kış gelip Gazapayazının tepelerine çöktüğü ve dışarıda yaşamının olanaksızlaştığı durumda ne yapacaklardı? Bu soru, kafasını meşgul etmeye başlamıştı ancak korkularını bir kenara itti. Şu anda akşam yemeğiyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Dikkatli hareketlerle sağ elini ve zıpkını ilerletti, sonra sol elini, sonra sırayla dizlerini ilerleterek avma biraz daha yaklaştı. Ayıbalığı aniden başını kaldırdı, kara gözleri tetikteydi, hatta bir tanesi etkili bir atış için yeterli uzaklık olan elli adım ötedeki dişi insana sabitlenmiş gibi görünüyordu. Moreen sahilin yukarı kısmından ayıbalıklarının seslerini duydu, kayanın arka-

DOUGUS NİLES

sında kalıp görünmeyen başka hayvanlar patırtı çıkarıp söylüyorlardı.

Gözünü diktiği av, yaz ortası güneşinin sıcaklığında yayılabilmek için bir kez daha başını indirdi. Avcı önünde uzanan tundraya bakıp bir taşa sürtünmeye ya da kırılğan bir söğüt dalının üzerine basmamaya dikkat ederek özenli ilerleyişini sürdürdü. Tatlı bir rüzgar denizden karaya doğru esiyor, Moreen'in kokusunu avından uzağa taşıyordu.

Moreen adım adım yaklaştı. . . kırk, belki de otuz adım kalmıştı. Geniş kıyı o kadar ıslaktı ki, su, deri pantolonundan olduğu gibi geçiyor ve dizlerini soğuk ve ıslak hissediyordu. Başını dik tutmaya çalışmaktan boynu tutulmaya başlamıştı ama dikkatli olması işe yaradı. Ayıbalığı yeniden başını kaldırırken tam zamanında durmayı başardı. Bu kez, hayvan uyuklamasına geri döndüğünde, Moreen harekete geçmeye hazırды.

Sırtı düzeleneye kadar yavaşça dizlerinin üstünde doğruldu,

atış yapacağı eli zıpkını tutmuş bekliyordu. Zıpkının düzgün sapı, kulağıyla aynı hizada yere paralel olarak dururken, silahın sivri, kemik ucu neredeyse ağırlıksızmış gibi önünde salınıyordu.

Artık tüm dikkati, tüm yetenekleri, açlığı, çaresizliği bir araya gelip aldığı nişanda odaklanmıştı. Hedefi karşısında büyüymüş gibiydi. O siyah, parlak derinin altında atan sıcak bir yürek vardı ve bir an için çok güçlü bir bağ hissetti, sanki ayıbalığının kanı kendi bedeninde dolaşıyordu. Chislev'e sessizce yakardı, bu fırsatı verdiği için şükranlarını fısıldadı ve düzgün bir atış sunması için yalvardı.

Zıpkını fırlattı. Silah atışının sesiyle uyarılan hayvan suya doğru hareketlenirken havada uçuyordu. Kemik uç, kıpırdanan bedenini içine girdi ve Moreen ayağa fırlayıp bileğine bağlı, diğer ucu zıpkının kancalı başına tutturulmuş ince ve sağlam ipe asıldı.

Kayaya eriştiğinde ayıbalığı gitmişti ama suya baktığında hedefini vurduğunu gördü. Hayvan ölmüş, koyu bir kan bulutunun içinde yüzüyordu. Hızla yukarı çaktı ve hayvanın bedeni denizden çıkanca, elindeki ağırlıkla zorlandı.

46

HABERCİ

"Bahse girerim, sen kırk kilo gelirsin," dedi Moreen. "Yaban Chislev'e şükürler olsun. Bu gece Arktos iyi yiyecek."

Ancak o anda, bu ayıbalığının tünediği kayanın arkasında görünen sahil gözüne ilişti. Orada düzinelerce ayıbalığı gördüğüne şaşırmadı—kulağına çalınan sesleri zaten ona sayılarıyla ilgili bir tahmin vermişti. Asıl şaşırtıcı olan birçoğunun bulunduğu noktaya çok yakın oluşuydu. Bu ayıbalığını mükemmel bir şekilde avlamıştı ve hayvan diğerlerini uyaracak bir ses çıkaramadan ölmüştü.

Hızla, hayvanların görüş alanının dışında yere indi. Yapmayı öğrendiği düzende ipi geri sardı ve yalnızca zıpkının u-

cunu temizlemek için zaman harcıyıp, tekrar ileri doğru süründü.

"Beş ayıbalığı daha mı?" Bruni'nin geniş yüzüne inanamayan bir gülümseme yayıldı. "Moreen Ayıbalığı-Avcısı'na şükürler olsun!"

"Hepsinin içi temizlendi—kıyıdan yarım mil kadar ötede yassı bir kayanın arkasındalar," dedi Moreen, beraberinde getirdiği hayvanın ağırlığıyla yorulmuştu. Nefes nefese kalmış bir durumda, temizlenmiş hayvanı yere bıraktı ve kendisi de yere yığıldı, birdenbire tüm uzuvlarında ve kaslarında hiç güç kalmamış gibi hissetmişti.

"Sen dinlen—biz diğerlerini alırsız," dedi Bruni neşeyle. "Ben iki tane taşıyorum, Tildey, Garta, Küçük Fare, haydi. Gidip akşam yemeğini getirelim." İriyarı kadın ayağa kalktı. Üç hevesli yardımcısıyla birlikte, kıyı boyunca hızlı adımlarla ilerledi. Belinde, ogre saldınsmdan sonra köyün kalıntıları arasında bulunduğu ağır taş çekiç sallanıyordu. O günden beri Bruni en sevdiği silahı elinin altında olmaksızın görülmemiştir.

"Gerçekten altı ayıbalığı mı avladın?" diye sordu Tüykuyruk gözleri iri iri açılmış bir halde, temizlenmiş hayvana bakmak için gelirken.

Moreen yorgun bir şekilde başını salladı. "Derisinin nasıl
47

DOUGLAS NİLES

yüzüldüğünü öğrenmek ister misin?"

Gıdıklamış gibi bir ses Moreen'in dikkatini çekti. Dinekki aksayarak ona doğru yürürken, başını sallıyor ve sürekli tü-tü-tü sesleri çıkarıyordu.

"Bir ara öğrenmesi gerek," dedi Moreen, yaşlı şamanın ne demek istediğini merak ederek.

"EK, tabii ki öğrenmesi gerek," diye seve seve katıldı Dinekki, "ama bunu öğretebilecek bir yığın insan var burada. Ellerim güneşte kalmış bir ip gibi düğümlemeden önce ben de yüzme

bıçağının nasıl kullanılacağını bilirdim." Kırışmış ve yamru yumru olmuş ellerine yüzü asılarak baktı.

"Ayıbalığı derisi yüzmeyi öğrenebilir miyim?" diye sordu Tüykuyruk ortamı denemek için.

"Yapabileceğini söylemedim mi?" diye çıktı Dinekki, ancak gözlerindeki sevecen ışıltı azarı yumuşatmıştı. "Hilgrid, keskin bir bıçağın var, değil mi?"

Hilgrid, Moreen'in dün avladığı aynalığının derisini sererken gülümsedi ve başıyla onayladı. "Bir dakika, Tüy. Sana nasıl yapılacağını göstereceğim. Biliyor musun, eğer Moreen böyle başarıyla avlanmaya devam ederse, birine bu derilerin nasıl saklanacağını da öğretmem gerekecek."

"Sen," dedi Dinekki, yalnızca gözlerini kapayıp, günüşiğinin son saatlerinde yumuşak tundrada uzanmak isteyen Moreen'e tepeden dik dik bakarak. "Sen benimle geleceksin."

Avcı, tartışmaması gerektiğini çok iyi bilerek ayağa kalktı ve kayalıkların üstünde, Arktos'un yıkılmış Koydizdarı köyünden getirdiği birkaç küçük eşyasının toplandığı küçük kovuğa giden hafif yokuşu çıkan şamanı izledi.

Sarkık kayanın altındaki yetersiz korunağa girerken Moreen iç geçirdi. Bir kenarda istiflenmiş düz sopalar, ogre yağmacıların gözden kaçırdıkları ayıbalığı derisi tomarının yanında duruyorlardı. İçeride, içme suyuyla dolu birkaç matara, içinde balina yağı olan bir iki kil çömlek, saldırganların geride bıraktıkları kırık silahlardan toplanan diştten yapılmış zıpkın ve mızrak uçları vardı.

Korunağın hemen dışında, Moreen'in geçen iki hafta bo-

HABERCİ

viince avladığı hayvanlardan Hilgrid'in yüzüp astığı üç ayıbalığı derisi sehparın üzerinde kurumaya bırakılmıştı. Bu süre boyunca, atalarının yaşadığı yerleri bırakıp kıydan on mil uzaktaki bu kayalık bölgeye yerleştiklerinden beri, sakladıkları

yiyecek miktarını arttırabilmişlerdi. Moreen'in avlanmadaki başarısı, Tildey'in yaydaki becerisi ve deniz ve sahilden gelen zenginlikler kabilenin kısa dönemde gereksinimi olan yiyeceğin neredeyse iki katını sağlamıştı ama önlerindeki uzun, sert kış için henüz yeterli değildi.

"Kışı nasıl geçireceğiz?" dedi Moreen, sesindeki düş kırıklığını başarısızca saklamaya çalışarak.

"Koydızdan Koyu'na geri dönüp evlerimizin kalıntılarından barınaklar yapmaya çalışmamız gerektiğini söyleyenler var," dedi Dinekki, tarafsız bir şekilde. "Ya da gidip Gizlenme Kovuğu'nda yaşamalıyız."

Moreen'in yüzü kızardı ve şiddetle başını iki yana salladı. Zihninde, bir ogre mızrağıyla yere mıhlanmış annesinin ve inleyerek ve dövünerek ölen babasının anıları canlıydı.

"O yer sonsuza dek lanetlendi!" diye bağırdı. "Atalarımızın ruhları kış gecelerinde oralarda gezinecekler!"

Dinekki başıyla onayladı, çekimser tavrını sürdürüyordu. "Aslında, ogreler bize o kadar az şey bıraktılar ki ruhlar bizi rahat bıraksalar bile oraya dönmekte bir kazanç görmüyorum."

Moreen dışarı baktı, gözü altındaki tepenin çiçekli yamacında toplanmış Arktos'a ilişti. Geride körfezin mavi suları ışıldıyordu. Küçük çocuklar sağda solda oynarlarken ellerinde havaya kalkmış balık avlama mızrakları olan bir sürü kadın, yakındaki bir derenin kıyısı boyunca ayakta duruyorlardı. Yaşlılardan birkaçı sahili tarayıp kabilenin yemeğine çeşitlilik ve zenginlik katacak, son derece besleyici istiridyeler ve yengeçleri topluyorlardı.

"Günlük olarak yeterince yiyecek bulabiliyoruz," dedi Moreen sessizce. "Artık fazladan ayıbalığı etimiz de var—bir kısmı kış için tütsülenip saklanabilir. Ama Gazapayazı'ndan korunmanın yolunu bulsak bile kış için yeterince yiyecek depolayabilmek için her gün altı ayıbalığı öldürmem gerekir. İki-

DOUSUS NİLES

miz de şansımızın ne kadar olduğunu biliyoruz!"

"Evet, bunları biliyoruz ve başka şeyler de biliyoruz," diye yanıtladı şaman. "Alyumruk Koydizdarı'nın kızına avlanmayı öğretmiş olmasının çok iyi bir şey olduğunu biliyoruz. Sen o tepenin üzerinde olduğun için hepimizin ne kadar şanslı olduğunu, oğre gemisini zamanında görüp, çoğumuzun Gizlenme Kovuğu'na ulaşmasına fırsat verdiğini—"

"Ne için fırsat?" diye sorguladı Moreen. "Oğre mızraklarıyla hızla ölüp gitmek yerine soğuklar geldiğinde aç kalıp donalım diye mi?" Yaşlı kadının kasıldığını gördü ve o anda sert ses tonundan pişman oldu. "Özür dilerim, Büyükanne," dedi uysalca. "Seni azarlamıyorum, kendimi azarlıyorum."

"Bu iyi bir şey," dedi Dinekki, "yoksa seni geri azarlama gereği hissederdim ve böyle saçma işler için artık çok yaşıyım."

"Buraya gelmemi istedin. Ne istemiştin?" dedi Moreen, yorgunluğun bir kez daha üzerine çöktüğünü hissediyordu.

"Bu tasi suyla doldur, temiz suyla," dedi Dinekki, seramik kaplardan birini işaret ederek, "ve bana getir."

Moreen şamanın talimatlarını yerine getirene kadar, Dinekki, taşlardan başka bir yakıt kullanmadan küçük bir ateş yakmıştı. Moreen, ateş büyüsünün tanrıça Chislev'in bir armağanı olduğunu biliyordu ve odunun az ve değerli olduğu, ormanın olmadığı bu topraklarda, bu hediye kabilesinin fazlasıyla bel bağladığı bir güçtü.

Yaşlı kadın ateşin önünde bağdaş kurarak oturmuştu, gözleri kapalıydı, dişsiz ağzı, yarı çiğneme, yarı homurtu gibi duyulan bir çeşit dua mırıldanıyordu. Moreen ateşin diğer tarafında oturmuş, su tasını sabırla tutuyor, Dinekki'nin dikkatini dağıtmaması gerektiğini biliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Dinekki aniden, gözlerini içmadan.

"Benim sorum mu?" Moreen boş bulunmuştu. "Benim bir sürü sorum var!"

"Sorun ne?" diye yineledi şaman, ellerini öne doğru uzatmış, çiğneyip homurdanmayı sürdürerek başım ileri geri sallıyordu.
Moreen ateşin üzerinden taşı uzattı, alevlerin bir an için el-
50

HABERCİ

lerirü ısıtmasına izin verdi ve yanıt vermeden önce dikkatle düşündü.

"Gazapayazı'nın gelişinden önce kendimizi nasıl güvenceye alabiliriz?"

Birdenbire Dinekki taşı ters çevirdi, taşlardan sıçrayıp tıslaması için suyu ateşin üzerine döktü. Bir buhar bulutu yükseldi, nemli bir sıcaklık iki kadını içine alarak Moreen'in tenini ıslattı ve aniden görüşünü kapattı.

"Bak!" diye zorladı şaman. "Buharın içine bak. Bana gördüklerini anlat!"

Moreen haykırmak, görebildiği tek şeyin yakıcı bir buhar bulutu olduğunu söylemek istiyordu ama sonra gözleri belli belirsiz şekiller, olağanüstü bir şekilde kıvrılıp bükülen beyaz buhar tutamları seçmeye başladı. Buhar akıp gitti ve kıyıyı izleyen bir sütun oluşturdu. "Kuzeye gidiyor, görüyorum," dedi. Sis in içerisinden kırışık bir yüzün ona baktığını, geniş bir burunun ve iki uzun, kıvrık ön dişin üzerinde duran hayvansı gözleri gördü. "Bir thanoi görüyorum," diye hızla ekledi.

"Bir yön, bir uyarı," dedi Dinekki keyifsizce. "Yolumuzun üzerinde bir tehlike var, ayıbalığı-adamlardan gelecek bir teh-

like. Daha bak ve gördüklerini hatırla!"

"Kıvrık bir çizgi görüyorum, dirsekler yapıp bir oraya bir buraya kıvrılıp duruyor. O bir yol, bir tarafında su olan, diğer tarafında tepeler. .. bu kıyı!" Moreen tüm ömrü boyunca yaşadığı, anne ve babasının ölümlerini seyrettiği koyu tanıdı ve kıyı şeridini kuzeye doğru takip ettiğinde o gün ayıbalıklarının öl-

dürdüğü düz sahili de gördü.

"Kıyı sana ne anlatıyor?" diye baskıladı Dinekki.

Gözlerini zorlayarak yoğun sisin içine baktığında, genç kadın bir görüntünün şekillendiğini gördü. "Görüntü. . . kıyı boyunca kuzeye doğru uzanıyor," dedi. "Bilinen en uzak av bölgelerine kadar. . . ağaçlar görüyorum. . . bir orman dolusu. . . Uzun Servi Koyu olmalı! Babam beni bir zamanlar oraya götürmüştü."

"Bakmaya devam et. Buz Sonu'na kadar her yeri görebiliyor musun?"

51

OOUGLAS NİLES

Buz Sonu dünyanın efsanevi sonuydu, Buzboyu'nun kayalık arazisinin, yalnızca sonu gelmeyen ve bilinmeyen dalgalara uzanan, derin gri okyanus sularıyla birleştiği yerd.

Daha bu düşünceler zihnine akın ederken, Moreen büyülü görüntünün onu o bitim noktası kadar kuzeye götürmediğinin farkına vardı. "Kıyıda sarı, altın renkli bir parlaklık görüyorum. . . üzerinde duman tüten bir dağın görüntüsü. Daha aşağıda, sağda solda alevlenen kırmızı kıvılcıklar var. Ve daha fazla. . . buhar?" Daha açık görebilmek amacıyla gözlerini kırptı, ama gördüğü şey buhar değildi. "Hayır, bu buhar görüntüsü, yerin altından çıkan ısının görüntüsü!"

Dinekki başıyla doğruladı. Şamamn büyüsünün buharı kadının boğazını temizlemesiyle havada dağıldı ve Moreen'i tuhaf bir şekilde ısınmış ve nefesi kesilmiş bir durumda bırakıp küçücük bir esintinin üzerinde barınaktan çıktı. Moreen, yaşlı kadına kafası karışmış bir halde baktı.

"Bu görüntülerin anlamı ne?"

"Anlamı şu," dedi şaman hiçbir duraksama belirtisi göstermeden, "bizi kıyı boyunca kuzeye götürmelisin. Kurtuluş umudumuz altın ışığı gördüğün yerde bulunacak."

"Yerin altından çıkan buhar? Bunun ne anlama gelmesi ge-

rekiyor?" Moreen hiç böyle bir şey duymamıştı.

"Eski efsaneleri hatırla," diye çıkıştı ona Dinekki. "Küçük bir kızken öğrendiğin hikayeleri."

"Buz Sonu'nun hikayesini haırlıyorum, dünyanın sonundaki fırtınalı nokta. Başka bir hikaye de Buz Sonu'nun gerçekte dünyanın sonu olmadığını ve başka bir şeyin başlangıcı olduğunu anlatıyordu. Demek istediğin bu mu?" Genç kızlığında dinlediği efsanelere göre uzakta, kuzeyde bir yerlerde geniş topraklar vardı. Burası ogrelerin ve insanların, cüceler, elfler ve devlerle birlikte yaşadığı ve hepsinin güç için birbiriyle savaştığı bir yerdı. "Buz Sonu bizi nasıl kurtarabilir ki?" "Evet, nasıl?" diye tekrarladı şaman.

Başka bir çocukluk masalını, bazı büyükler tarafından göz ardı edilen bulanık bir efsaneyi hatırladı. "Bir yerden söz edildiğini hatırlıyorum, bir zamanlar Arktos'un yaşadığı bir kale, 52

HABERCİ

vüksek duvarlar ve bir kapı tarafından ogrelerden korunan bir  aie.. ? uzun kış boyunca bile sıcak olan bir yer, Gazapayazı'na karşı korunaklı ve güvenli. Orası bir zamanlar, Dağılma'dan çok önce, insanların yaşadığı yerdı."

"Eğrelikaya," diye doğruladı Dinekki memnuniyetini gösteren bir baş hareketiyle. "Donmuş zeminden fıskırarak çıkan buharla ısınan yer."

"O yer gerçek olamaz, öyle değil mi?"

"Bu yer nerede diye sormak daha yerinde olur," diye sertçe yanıtladı şaman.

"Oranın gerçekten var olduğunu mu söylüyorsun—Gazapayazı'nın göbeğinde bile sıcak olabileceğimiz bir yer mi var?" "Dinlemiyor musun?"

Moreen düşünmeye çalıştı. "O eski şarkıyı hatırlıyorum. Ateş püsküren uzun hayvanlarla ilgili bir şeydi. Evet—gökyü-

zünden gelen kırmızı canavarlar. Geldiler ve Eğreltikaya'ya kendileri yerleştiler ve hayatta kalan insanlar oradan kaçarak Buzboyu'nun dört bir yanına dağıldılar."

Sonunda Dinekki'nin dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kırıştı. "Evet. O şarkıyı ben, sana ve diğer çocuklara, hepimiz daha bebekken söylemişim. Diğerleri bir kenara, senin bu şarkıyı hatırlayabileceğine inanıyordum."

"Şarkı nasıl devam ediyordu? Gerçekten de canavarların atalarımızı kovduğu, Eğreltikaya adında bir yer var mı?"

Dinekki başını sallayarak doğruladı. "Onlara ejderha denir, kırmızı pullu ejderhalar. Kuzeyden geldiler ve Gazapayazı'nda rahat edebilmek için Eğreltikaya kalesini ele geçirdiler. Ateş püskürtüyorlardı ve insanlarımızdan birçoğunu öldürdüler. Kalanları, senin ve benim atalarımızı tarihi kaleden sürerek, Buzboyu'nun her tarafına dağılmalarına neden oldular. Bu gerçek bir hikayedir."

"Yaşayan hiç kimse bu kırmızı ejderhaları görmedi!"

"Ne de beyaz ejderhaları ya da başka bir renkteki ejderhaları. Yine de Dağılma sırasında başka ejderhaların, yani beyaz ejderhaların varlığı da bilmiyormuş. Bu yaraüklar soğuğu severlermiş ve çok daha güçlü olan kırmızı ejderhalar gelene ka-

DOUGLAS NİLES

dar Buzboyu'nun efendileriymişler."

"Eğer bu kırmızı ejderhalar beyazları yenmişler ve atalarımızı Eğreltikaya'dan sürmüşlerse, oraya geri gitmenin güvenli ya da akıllıca olduğunu düşünmeni sağlayan ne?"

"Çünkü," dedi Dinekki muzip bir gülümsemeyle gözünü kırparak, "artık ejderhaların var olmadığını düşünüyorum. Sanırım artık dünyada kalmadılar. Bütün bu olanlar, çok çok uzun bir zaman önceydi."

Moreen şüpheyle homurdandı ama meraklanmıştı da. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Halkımız arasında anlatıla gelmiş birçok efsanevi yaratık var. Oğrelere ait hikayeler var ki bunların doğru olduğunu biliyoruz. Remorhaz adındaki Buz Solucanı—benim babam bir tane görmüş—bir erkek kardeşini ve iki arkadaşını öldürmüş. Ayrıca büyük ayıları da biliyoruz—hatta senin büyük büyük-baban tarafından öldürülmüş bir siyah ayıya ait kanıt bile var. Peki ya ejderhalar? Ben küçük bir kızken şaman olan yaşlı Chantrik bile onları görmüş birini hiç duymamıştı. Oh, bir zamanlar yaşadıkları kesin. Bütün bu masallara ve şarkılara bakılırsa yaşamış olmalılar, ama bana kalırsa nesiller önce Krynn'den yok oldular."

"Bu efsanevi yere bizi götüreceğ kadar emin misin?"

"Ah, götürme işini sen yapacaksın. Eğretilkaya gerçek bir yer ve Buz Sonu'ndan yakındır. Orada tehlikeler olabilir ve oraya hiç ulaşamayabiliriz bile ama denemeye değer, bu riski almaya değer."

"Ya ejderhalar?"

"Büyümle ejderhaları aradım ve yalnızca yıllanmış kemikler ve dağınık pul kalıntıları buldum. Chislev bana Eğretilkaya'da ejderhalar olmadığını gösterdi. Dünyanın geri kalanıyla ilgili hiçbir fikrim yok."

"Ama..." Daha konuşurken Moreen, Dinekki'nin önerisini zaten kabul etmiş olduğunun farkındaydı. "Thanoileri ne yapacağız?" diye sordu.

Dinekki omuz silkti. "Tehlikeler olacak. Karşılaştıkça tehlikelerle ilgili daha çok şey öğrenebileceğiz. Şimdi, sorun şu: Eğ-

HABERCİ

retilkaya'ya yapılacak böyle bir yürüyüşte Arktos'a önderlik etmeye hazır mısınız?"

"Evet," diye açıkladı Moreen ani, içten gelen bir ümitle. "Evet, hazırım."

Şimdilik asıl hedeflerinden söz etmemiş, sadece kabileyi sü-

rekli kuzeye gitmek konusunda cesaretlendirmişti. Herkes kuzeyde ağaç korulukları olduğunu biliyordu ve Arktos, barınak olarak—ve sınırsız bir odun kaynağı olarak—Uzun Servi Koyu kafalarna yerleşmiş bir şekilde, Moreen'in isteyebileceği kadar büyük bir heves ve hızla yolculuklarını sürdürüyorlardı.

Küçük bir kabile olarak kabaca kıyı boyunca gidiyorlar, arada bir Buzboyu kıyısı boyunca sık karşılaşılan bataklık tuzlalarının etrafındaki tepeleri izleyerek içerilere giriyorlardı. Diğer zamanlarda da yukarılardan inip düzgün sahilde yürüyorlardı. Her gün günışığı saatlerce kalsa da güneş kuzey ufku-na yakın kalıyordu ve ışık, sık sık bir duman ve sis perdesinin ardından sızıyordu.

Kadınların bazıları—bir on kadim daha bu işi sırayla yap-salar da genellikle Moreen, Bruni ve Tildey—yarım mil kadar kabilenin önünden gidiyor, dikkatle çevreyi kollayıp yol üz-erinde tehlike işaretleri arıyorlardı. Geçici mağaralarından ayrıl-dıkları yedi gün boyunca bölgesinden geçmelerini istemeyen saldırgan bir erkek ayıbalığından daha kavgacı bir şeyle karşı-laşmamışlardı. O kısa dövüş ise taze etli zengin bir akşam ye-meği sağlamış ve kabilenin giderek büyüyen kürk tomarına büyük, biçimli bir kürk daha katmıştı.

Herkesin azmi yerindeydi. Büyük ayıbalığıyla dövüştükleri günün ertesinde Ördekgölü kabilesinden kalan, küçük bir Arktos topluluğuyla karşılaştılar. Onlar da Koydizdarlarının-kine çok benzer bir hikaye anlattılar—büyük kürekli gemileri-y-le ogreler denizden çıkagelmişler, birçoğunu öldürüp diğerleri-ni esir almışlardı. On beş Ördekgölü kadim ve çocuğu neredey-se açlık noktasındaydılar ve Moreen'in kabilesinin sunduğu

DOUGLAS NİLES

huzur ve rahatlığı memnulukla kabul ettiler. İyi bir yemek yedikten sonra onlar da kuzeye doğru yapılan yürüyüşe katıl-dılar.

"Bir yönden ogreler bize çok az şey bıraktıkları için şanslıyız," dedi Dinekki acı bir kahkahayla, kayalık bir çıkıntıdan önlerinde uzanan kıyı çizgisine bakarken Moreen'e eşlik ediyordu. "Yoksa o kadar şeyi nasıl taşırdık?"

Biçimsiz bir şekilde topallamasına, kambur duruşuna ve ağırılığı sopasıyla desteklemesine karşın yaşlı şaman hiç yaşlılık ya da yaşlılık belirtisi göstermiyordu. Kıyı düzensiz ve dikti ve sık sık denize açılan sarp yamaçlı koyaklardan kurtulmak için içerilere dönmek zorunda kalmışlardı.

Moreen, su mataralarını ve az sayıdaki silahlarını taşıyarak peşi sıra gelen insanlarına baktı. Sopalara asılmış kurutulmuş etler taşırlarken, bir yandan da daha güçlü bazı kadınlar kurtarabildikleri birkaç mızrak ve zıpkınla birlikte şişkin kürk tomarları sırtlanmışlardı.

Yüksek bir uçurumun kenarı boyunca giden bir patikada ilerlemeye başladılar. Moreen'in gözleri batmakta olan güneşin salındığı ufka doğru kaydı. Çok geçmeden o sıcak kürenin uzun karanlık kışın gelebilmesi için kaybolacağını biliyordu ve kaybolmadan sonra sayılı gün içerisinde Gazapayazı'nın acımasız, ölümcül akınıyla yüzleşeceklerdi.

Merak etmeden edemiyordu, Arktos bir bahar daha görebilecek miydi?

Bruni onlara katılmak için yukarı çıktı, iri kadın sırtındaki büyük çıkının altında küçücük kalmıştı. Yine de tepeyi rahat, düzenli adımlarla çıktı ve iki köylüsünün yanına erişir erişmez içerileri işaret etti. "Oraya bakın," dedi Moreen'i düşüncelerinden sıyrın bir aceleyle.

"Ne?"

"Adamlar... altı kişiler, hemen önümüzdeki tepeye çıkmak üzereler."

Moreen artık onları görebiliyordu. Soluk, sakallı yüzleri ve kahverengi toprakla rahatlıkla uyum sağlayan yün pelerleriyle hareket eden küçük noktalar gibiydiler. "Dağlılar!" diye

HABERCİ

tahmin yürüttü. Adamlardan biri bir elini ağır törensel bir hayla sallıyordu. "Konuşmak istiyorlar."

Elini sallayan adam diğerlerinden ayrıldı ve arkadaşlarından biri onu birkaç adım geriden izlerken hızla tepeden aşağı inmeye başladı. Diğer dördü tepeyi seyrederek ayakta beklediler.

"Benimle gel," dedi Moreen. Kendi buldukları yükseklikten Dağlıyı aşağıdaki sığ derede karşılayacağını hesapladığı bir hızda inmeye başladılar. Bruni de refakatçisi olarak iniyordu. Yabancılar yaklaşıkça Moreen önden inen adamın büyük kurt kürkü bir pelerin giydiğini gördü. Hayvanın kafası da çeneleri beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde açılmış olarak adamın başında duruyordu. Kurdu kafatasının göz çukurlarında altın parçaları parılıyordu ve adamın yüzü pas rengi bir sakalla örtülüydü. İki uzun örgüyle örülmüş aynı renk saçları kurt çenesi başlığının alandan kaslı göğsüne kadar iniyordu.

Dağlı, derenin karşı kıyısında durdu ve Moreen durağan akan, sığ suyunun tam diğer tarafına indi. Ağır bir mızrak ve bir kalkan taşıyan ikinci adam şefinin birkaç adım gerisinde beklerken Bruni de sessizce şef kızının arkasında aynı konumu aldı.

"Selamlar. Ben Sikke İşiltisi'ndan Lars Kızüsakal." Dağlı çok şiveli ama anlaşılır konuşuyordu, ses tonu ise içten ama tarafsızdı. "Buzboyu Kralı Acaryel Balinakemik'in selamlarını getirdim."

Moreen, kendini bilinen dünyanın kralı görebilecek kadar kibirli olan birinin varolduğu düşüncesiyle tiksinerken homurdandı. "Ben Arktos'tan Moreen Ayıbalığı-Avcısı. Acaryel Balinakemik'nin bana söylemek istediği ne var?"

Lars kalıp gibi eğildi. "Acaryel Balinakemik kabilenizin çektiği sıkıntıları duydu. OGRELERİN YAPTIĞI GADDARLIKTAN HABERDAR VE SIKKE İŞILTISI'NA GELMENİZİ İSTİYOR. BİR GÖRÜŞME YAPILMA-

sını buyuruyor."

"Buyuruyor mu?" Moreen birden parlamıştı. "O kim ki bana emir veriyor? O 'kralına' söyle..." —açık bir alayla, tükürür gibi konuşuyordu— "... ben kimseden emir almam, ne bir og-

OOUSLAS NİLES

reden, ne de bir Dağlıdan."

"Hayır!" Lars Kızılsakal dehşete düşmüştü ve başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Sizinle konuşmak istiyor—"

"İstediği kadar konuşabilir!" diye yanıtladı Moreen öfkeyle, "ama sakın onu dinleyeceğimi düşünmesin! Biz şerefli Arktos ve Ördekgölü insanlarıyız. Şimdi yolumuzdan çekil—ve bırak yolumuza devam edelim!"

"Ona bunu söyleyemem!" diye itiraz etti ulak.

"Ona buraya gelmesini söyle, ona kendim söylerim!" diye kestirip attı Moreen. Öfkeden titreyerek sırtını döndü ve Dağlıyı hayretten ağzı açık kalmış bir şekilde bıraktı.

58

Şişmiş gözkapaklarının arasından sızan donuk grilik, gündoğumunun geçtiğini gösteriyordu. Kerrick güvertenin hafif salmışını hissetmişti ve kutlu bir an için, nasıl olup da teknesinde olduğunu hatırlayamadı. Gözlerini açmadan bile altmdakinin Filika olduğunu-belki yeni cila kokusu ya da bilinçaltındaki bir farkındalık sayesinde-ve en azından şimdilik emniyette olduğunu biliyordu.

Gözlerini açmaya çalıştı ve başaramadı, bu çaba alından içeri acı dalgaları yaymıştı. Kolunu kaldırdığında, yan tarafına batan kırık kaburganın verdiği şiddetli ağrıyla yüksek sesle inledi ve acıyla birlikte hafızası, kötü kaderi, hızla geri geldi.

Sonunda bir gözkapığı incecik açıldı. Gün ağarmıştı ve Kerrick güvertenin üzerinde yatıyordu, neyse ki kasvetli bu-

lutlar güneşin acı verici ışıltısını kapatmışlardı. Kıpırdamadan, yönünde küçük bir değişiklik olduğunu fark etti, tekne yaman bir akıntının kollarında ağır ağır dönüyordu.

"Çapa?" Sürüklendiğini fark edince sözler ağzından hırıltıyla çıktı. Sonuçta ortaya çıkan korku onun kalkıp oturur duruma gelmesine yetmişti. Her hareketi dayanılmaz acı dalgalar;

59

DOUSLAS NİLES

oluşturuyordu ama sonunda başını kapaklara dayayabilmiş, güvertenin üzerinden Than-Thalas nehri sularına bakmaya başlamıştı.

Bulutlu olanın gökyüzü olmadığını hemen fark etti çünkü gri pus suya doğru uzamyordu. Görüşünü başka bir şey engelliyordu. Bulut, hatta yoğun bir sis bile değildi—daha çok dünyanın üzerine örtülmüş kaim bir tül gibiydi. Çekinerek gözlerini ovuşturup kurumuş kanları döktü ve sonunda ikisini de açıp kırıştırdı.

Her şey tuhaf, gri bir pusla maskelenmişti.

Büyü! O zaman hatırladı: kralın büyücüleri, güç kelimeleri mırıldanarak, kıvrak parmaklarıyla büyüler yapıyorlar, yelkenli daha Silvanost Limanında demirliyken onu bir efsun perdesine sarıyorlardı. Kerrick nefesi kesilmiş bir durumda güvertede yatıyordu. Büyücüler sanatlarını icra ederken, uzaklarda bir yerlerde Waykand İşletter, genç denizciye gülüyor, onunla alay ediyor, onu yuhalıyordu.

Tam bundan önce, onu hırpalayarak saraydan buraya sürüklemiş Hamiler Ocağından eli ağır bir ekip tarafından liman sularına atılmıştı. Onu ayıltmak için balıkçı barınaklarının oradaki kokuşmuş pis suyu tercih etmişlerdi. Her nasılsa balık iç organlarının, pulların ve sümüklerin arasından yüzeye çıkmıştı ve her salmımla kırık kaburgası acı veriyordu. Kerrick tekne-

sine çıkmakla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu, kimin demir aldığı da bilmiyordu. Pruvaya baktığında demir ağırlığın güverteye çekilmiş olduğunu gördü. Belki de sersemlemiş bir şekilde kendisi çekmişti.

Nehir kıyısına bakınca yüksek kuleler, kristal köprüler ve mermer süslü köşklele bezenmiş, akıp giden yeşil tepelerle dolu ufku belli belirsiz seçebildiğim gördü. Bu tepelerin yamaçlarında gösterişli çiçek bahçelerinin dizi dizi sıralandıklarım biliyordu, ama teknesini saran büyüğü perde en küçük bir canlı rengi bile yutuyor gibiydi. Filika bir yolunu bulup limandan dışarı sürüklenmişti ve nehrin denize yaptığı ebedi yolculuğu yapan eli ayağı tutmaz bir yolcu olarak, akıntı onu Silvanost Adası'ndan uzaklaştırıyordu.

60

HABERCİ

Gözyaşları gözlerine batarken acıyla inleyerek, kederli bir halde, kendini dizlerinin üzerinde durmaya zorladı ve sonunda elleriyle kamaraya tutunarak ayağa kalktı. Şimdiden şehrin millerce uzağındaydı ve ada şehrinin aşağısında yeniden birleşen nehrin iki kolu bir araya gelirken hızla yön değiştiriyor, amansız bir güçle kabaran suda ilerliyordu. Than-Thalas bir mile yakın genişlikteydi ve bu açıklığın kabaca ortasmdaymış gibi duruyordu. Her acı dolu nefesle o çok sevdiği şehir gittikçe daha uzaklarda kalıyordu.

"Hayır!"

Kelimeyi neredeyse haykırarak söylemişti. Onun sürgün edilmesini, yaşamlarından ve ülkeden atılmasını istiyorlardı ama belki onlara karşı koyabilirdi! Kıyıya çıkabileceği bir sürü yer vardı, onu kimsenin tanımadığı, kendi ırkının yanında iyileşebileceği, büyük ormanda sayısız küçük köy. Bir gün, bir şekilde şehre geri dönmenin bir yolunu bulabilirdi—ama en azından o zamana kadar yakınında olurdu. Kıç tarafa doğru atılarak dümen yekesini1 yakaladı ve yönlendirmeye yarayan

kolu çevirmeye çalıştı. Ama tanrıların lanetlediği şey sıkışmıştı—bir türlü oynatamıyordu.

Kendini zorlaması pahalıya mal olmuştu, birden midesi kalktı. Kenardan başını sarkıtıp, yüzünden bir ayak bile aşağıda olmayan mavi yeşil suya kustu. Her öğürtüyle kırık kaburga batıyordu. Sonunda Kerrick ağlayarak ve tükenmiş olarak sırtüstü yığıldı. Artık görebildiği tek şey o tuhaf puslu gökyüzü ile yukarı doğru çıplak bir ağaç gövdesi gibi yükselen uzun direkti.

Yelken! Yine kendini ayağa kalkmaya zorladı ve güneyden esen dikkate değer bir rüzgar olduğunu fark etti. Eğer biraz bez kaldırılabirise bu rüzgarı yakalayıp onu yavaşlamak ya da yönünü değiştirmek için kullanabilirdi. Ancak bir kez daha acı onu sardı, içini burdu ve hareketsiz bıraktı.

Acıyla iki büklüm olurken yelkenin ağırlığını, tutması ge-
1 Tekneye yön veren dümen mekanizmasının en üstte bulunan ve tekneyi yöneten kişinin dümeni döndürmesini sağlayan uş kısmı, (çn)
61

D0U6LAS NİLES

rekecek ipleri düşündü, ancak bu çaba onun gücünün dışındaydı.

Kamaraya doğru sendeledi, kapağı itip açtı ve dar mutfak kısmını geçene kadar mümkün olduğu kadar eğilerek küçük bölmeye daldı. Gözleri karanlığa alışıncaya, yine gösterdiği gayretten yorgun düşmüş olarak bir sıraya çöktü. Kafasının içinde zonklayan ağrı ve bedenini boydan boya kavuran acıya karşı yalnızca gözlerini açık tutabilmek için tüm gücünü harcaması gerekiyordu.

Yatağı kamaranın ön çeyreğini kaplıyordu. Solunda harita ve belgelerinin durduğu bir masa vardı, ancak bu aynı zamanda yemek masası olarak kullanılmaya elverişliydi. Cam, üzerinde dumanı tüten o çok değerli İstar çayından çekti ama

ocak soğuktu ve bir ateş yakmak için gücü yoktu.

Kerrick'in kılıcı, hafif deri kınının içinde, masanın üstünde duran bir askıda uzun yayı ve birçok dolu sadakla birlikte asılıydı. Sağında bir denizci sandığı, kömür, kül ve yakacak odun dolu kovalar ve tüm dünyevi mal varlığım içeren bir sürü küçük raf vardı.

En azından saraydaki dairesinde bırakmadığı eşyaları oradaydı. Kıyıda kalan en çok sevdiği şeyleri düşünerek homurdandı: kırmızı ipek bir harmani, geyik derisi çizmeler, servi ağacından bir kutunun içine kilitlemiş gümüş zincirler, tüylü şapkalar ve işlemeli urbalar. Şehirde geçirdiği on yıllar boyunca biriktirdiği değerli sikkeleri düşünerek hayıflandı. Evinde bir zemin kalasının altında küçük bir kesede duran üç altın parası vardı ki, artık hepsi geride kalmıştı.

Yatağının altında duran küçük hamm eldivenleri koleksiyonunu da hatırladı. Hepsini sağ el eldiveniydi ve zarif, parfümlü ve sevgilileri tarafından kendi istekleriyle bahşedilmişlerdi. Glorïan'm eldiveni koleksiyonunun en nadide parçasıydı ama şimdi onu düşündüğünde parfümünün kokusu neredeyse ayırt edilemez bir biçimde diğer sevgililerinin kullandığı kokularla karışıyordu.

En azından bir süre için Silvanost'un oldukça iyi hovardalarındandı. O yaşamı anımsayınca ürperdi, aniden ve zorla, bir

HABERCİ

daha oraya geri dönemeyeceği gerçeğiyle yüz yüze geldi.

Bir kez daha titredi ve üzerinde Glorïan Diradar'la olan buluşması için giydiği giysiler olduğunun farkına vardı. Yürümüşlardı, kaşındırıyorlardı ve balık artıkları kokar bir durumda üzerinden sarkıyorlardı. Burun kıvrarak çarıklarını ayağından attı, kısa pantolonunu çekip çıkardı, yün gömleğinden ve yeleğinden silkinip kurtuldu. Her hareketi canını yakıyordu ama eski bir beden derisi gibi olan bu giysileri bir kenara atarken

duyduğu acıdan neredeyse zevk almıştı.

Denizci sandığını açtı ve günlük giysilerinin üzerine dik-katle oturtulmuş siyah beyaz kartal tüyleri olan kırmızı ipek başlığı görünce acı acı güldü. Yakın zamanda Glory'i tekneye getirdiğinde bu başlığı takmış olduğunu hatırladı. Sonrasında Kerrick kestirirken, Gloryan'm hizmetçisi onu sandalla kıyıya geri götürmüştü. Kendisi ise kıyıya gitmeye hazır olduğu zaman yzmşt. Tüylü şapkaya zarar vermek istemediğinden onu burada bırakmış.

Kerrick giyinirken, sağlam, kuru denizci giysilerinin tadını çıkardı. Kahverengi yn pantolonunu ve yumuşak çizmelerini üzerine geçirdi, sonra da bedeninin üst kısmını bol, pamuklu bir gömlekle örttü. Deri eldivenlerden ve yn kazaktan uzak durdu—bu giysiler güney denizine yelken açtığında işine yarayacakta, oysa Silvanesti yazmda yalnızca bunaltıcı ve ağır olurlardı.

Deniz sandığının dibinde küçük bir kutu vardı, kilidi açıktı ve anahtar kilitte duruyordu. Kapağını açtı ve içinde duran iki şeye baktı. Biri babasından kalan aln bir yzkt, Filika dışında Dimorian Fallabrine'in yaşamından ona kalan tek miras. Kerrick, kıvrık yzeeye, büyük bir titizlikle işlenmiş meşe yapraklı elenge dokundu. Yüzüğü hiç takmamıştı—babasının uyarısı zihninde yankılanmayı sürdürüyordu—ama ona değer vermiş, saklamış ve merak etmişti. Bir gün, eğer Dimorian'm söylediği doğruysa, bu yüzük yaşamını kurtarabilecekti.

Kutunun içindeki diğer şey ise içinde—zerinde ezberle bildiği yazılar yazılı—bir parşömen rulosu olan küçük kemik bir tpt. Ne yaptığına dikkat etmeden parşömen tüpünü alıp

DOUSLAS NİLES

cebine attı. Ağrılarını sürerken çay demlemeye karar verdi. Bir saat sonra keskin kokulu, zindelik veren içecekten iki kupa içtikten sonra yelken çekmenin mümkün olup olmayacağını

düşünüyordu.

Acı hissetmeye devam ediyordu ama artık felç edecek kadar değildi, idare edilebiliyordu. Bir kez daha kamara ağızından çıkıp güverteye adım atarak, kapakları ardından sıkıca kapattı.

Rahat hareket edebildiğini fark etti, yaralı ve eziklerle dolu

olduğu gerçeğini unutabilmişti. Yüzüne gelen neredeyse fark edilemeyecek kadar az bir buruşmayla yelken dolabının kapağını kaldırdı ve karşılığında kırık kaburgasından gelen keskin bir acıyla ödüllendirildi. Daha dikkatli olarak içeri uzandı ve ipi ana yelkenin tepesine taktı.

Usta hareketlerle ipi çekmeye başladı. Mavi yelken bezinin dolaptan yavaş yavaş yukarı çıkararak uzun direğe tırmanışını keyifle izledi. Yelkenin altını serene bağlamak için durdu, sonra yelkeni kaldırmaya devam etti. Yelken rüzgarda çirpınıp dalgalanıyordu. Bir denizci olarak kendi deneyimlerine duyduğu inanç ve hızlı, güvenilir teknesinin denizlerde kendini kanıtlamışlığını hatırlayarak içinde bir parça umut hissetti.

Şimdilik serenin suyun üzerinde gezinmesine izin verirken yelken gevşek bir şekilde saklıyordu ve kısa sürede yelkenin tümü çekilmişti. Sert bir hareketle yelkenin dümen ipini çekecek onu rüzgara karşı getirdi, teknenin tam olarak kendi kontrolünde olduğunu gösterecek itiş bekliyordu.

Onun yerine rüzgar güçlü bir şekilde esti ve Filika nehir boyunca izlediği seyirden sapmadan birden yana yattı, elf neredeyse suya savuracak kadar sarsıldı. Kerrick ipi bıraktı ve kendini yere attı, tekne hızla düzelerken elleriyle parmaklıkları yakaladı, yelken yan tarafa doğru boş bir şekilde sallanıyordu. Ani acıyla nefesi kesilmiş bir halde çevresine bakmı ve o gri pus yeniden gözlerini doldurdu.

O büyü! O zaman tam anlamıyla anladı: Kralın emriyle kapana kısılmıştı. Küpeşteyi kavrayan eklemeleri bembeyaz oldu ve onu çevreleyen gri yoğun sise çılgınca baktı, hiç şüphesi

kalmadan anlamışta. Kralın büyücüleri, ne kadar rüzgar esse,
ya
64

HABERCÎ

da dümen ne kadar kırılrsa da onu güney yönünde tutacak bir büyüyle tekneyi sarmışlardı. Pupa üzerinden balonca Kerrick Silvanost'un şimdiden bir dönemecin ardında yittiğini gördü. Yüreği parçalanmıştı, Kryn'nin en güzel yerine son bir kez bakma fırsatını kaçırmıştı. Öfke her yanını sardı, kendisine yapılmış büyük bir adaletsizliğin ve ona acı çektirenlerden öcünü alamamanın getirdiği düş kırıklığı üzerine çökmüştü. Hafızasının derinlerinden bir yerlerden Waykand'ın alay eden kahkahaları yankılandı.

Sonra ümitsizliğe kapıldı. Silvanesti'den uzak yaşayacaksa hayat yaşamaya değer miydi? Uzak kıyıdaki yeşil yamaçlara özlemle baktı. Pusla soluklaşmış renkli bir ışıltı suyun derin vadili bir kolunun üstünde yay yapmış duruyordu. Bunun Gökkuşağı Vadisi olduğunu biliyordu. Burası büyücülerin en karanlık gecelerde bile parlak olan ışıltılı bir gökkuşağı desenini sürekli olarak yeniledikleri, gölgeler altındaki bir koyaktı. Denizden kuzeye doğru yol aldığı zamanlarda, her zaman Gökkuşağı Vadisi'ni eve yaklaştığına bir işaret olarak almıştı.

Şimdi ise onların saf güzelliğiyle gözlerine bir daha ziyafet çekemeyeceğini dalga geçercesine hatırlatan bir şeyden öte değildi. Güverteye çöküp kendini o kadar derinden ve yaralayıcı bir ümitsizliğin sarmaşma izin verdi ki ağlayamıyordu bile. Yalnızca hissiz bir durumda oturuyor, vadi ve o değerli gökkuşağı ağır ağır uzaklaşırken öylece seyrediyordu.

Dalgaların köpüğünden bir damla gözüne kaçtı ve nehir yolundan kuzeye doğru suyu yararak,, ilerleyen büyük bir ticaret kadırgası gördü. Büyülü pusla soluklaşmış kırmızı, mavi ve yeşil ipek flamalar her direkten ve dikmeden dalgalanıyordu. Çift sıralı uzun kürekler büyük gemiyi akıntı yukarı yönlendi-

riyorlardı. Kerrick, elf kaptanın ve yardımcılarının yüzlerini seçebilecek kadar yaklaşmış, onları parmaklıklara rahat bir şekilde yaslanırken görmüştü. Asılı bir sürü flandrada anlaşıldığına göre başarılı bir sefer yapmış olmalıydılar ve Kerrick bir an için babasının kim bilir kaç kez bu yüce topraklara böyle dönüşler yapmış, yanında cüce taşlan ya da Tarsis atları ya da—İstar Savaşı'ndan sonra — elf kralının zenginliğine zenginlik

65

DOUSLAS NİLES

katmak için ender bulunan altın getirmiş olduğunu merak etti.

Koca gemi geçip giderken kaptanları ve çalışan tayfaları incelediğinde mutsuzluğunu iyice pekiştiren bir şeyin daha farkına vardı. Bu elfler onun bulunduğu yöne bakıyor, kıyı çizgisini hayranlıkla seyrediyorlardı ama tehlikeli bir biçimde yakınından geçerken bile onun varlığına aldırıyorlardı.

"Beni göremiyorlar bile!" Büyücülerin efsunları onu sürgüne götüren bir rotaya kilitlemekle kalmamış, nehir aşağı gidip elf ulusundan ayrılırken karşılaştıklarından da tüm varlığını saklamıştı.

Çapraz kırışlere sırtını yaslayıp çökerken cebine attığı parşömen tüpünü hatırladı. Kerrick tüpü cebinden çıkardı, ucundaki tıpayı söktü ve ipeksi kağıdı eline aldı.

Şimdi kederinin en koyu anında bile kelimeler, kralının ona bunu verdiği sırada duyduğu gururun bir kısmını yeniden yaşatmıştı:

Bunlar, tüm elf ulusunun okuması için Kral'ın sözleridir:

Bilin ki Silvanost'lu genç bir denizci Than-Thalas halicinden Tarsis'e uzanan meşakkatli yolu kat etmiş ve dönmüştür. Tüm yol

boyunca, yelkenli teknesi Filika 'yi tek başına idare etmiştir.

Yalnız yapılan bu yolculuk elf denizcilik tarihinde üst sıralarda

yer almıştır ve Kerrick Fallabrine tüm Silvanesti'de bir Kral Dostu olarak bilinecektir.
Yıldızların Sözcüsü
Nethas Caladon
Silvanost Hanedanı
Silvanesti'nin Beşinci Kralı

Kesik bir rüzgar küpeşte üzerinden su damlaları taşıyıp sayfayı ıslattı ve mürekkebin dağılmasına neden oldu. Bu kağıt onun en değerli eşyalarından biri olmasına karşın, tuhaf bir şekilde Kerrick kaygılanmadı. Düşünceleri dağılıyor, rüzgarla birlikte suyun üzerinde sallanıp duran tekneden ve lanetli ef-sundan uzaklaşıyordu. Yaptığı ilk yolculuğu hatırladı — Filya'dakini değil, az önce yanından geçen geminin, yanında cüce

HABERCİ

gibi kalacağı bir gemi olan, babasının görkemli kadırgası Silvanos Meşesi'nde yaptığı yolculuğu.

Doğal olarak, Dimorian Fallabrine kralın amirali ve birçok önemli deniz savaşının galibiydi. Bir insan imparatorluğu olan İstar'ın donanmalarını kullanarak elflerin Silvanesti'nin her iki tarafında gelişmekte olan birçok insan ülkesiyle ticaretini en-

gellemeye çalışması sonucu çıkan İstar Savaşı sırasında ünlen-

miş ve büyük bir servet elde etmişti. Kralrahip onlarca gemisini göndermiş, büyük, derin su çekimli kadırgalar Than-Thalas nehri ağız boyunca küstahça ileri geri giderek hem elf hem de insan gemilerini engellemiş ve herkesi elf krallığına girmekten ve çıkmaktan alıkoymuşlardı.

İki krallık arasındaki çekişmenin kökleri çok derinlere inmekle beraber bir tek kelimeye indirgenbiliyordu: altın. Dün-

yanın gelişmiş ülkelerinde hep kıt bulunmuş olan bu değerli maden İstar'ın kudretinin tarihi bir göstergesi olmuştu. Kral-rahip, her altın parçasının, her altın yaprakçığının tanrıların ona bahşettiği hak gereğince kendisine ait olduğunu öne sürüyordu. Ancak elfler de altına açtılar—yalnızca güzelliği için değil, Gökkuşluğu Vadisinde gözler önüne serilen mucizenin kalıcılığı gibi önemli büyülerin yapılmasında için de altına ihtiyaç vardı.

Kendini destan kahramanı sanan ve gösterişli denizciler olan birçok elf beyi ablukadan sıyrılıp çıkmayı denemişler ama her seferinden gemileri durdurulmuş, tayfası kılıçtan geçirilerek, beyler çok yüksek fidyeler karşılığında rehin alınmışlardı. Güneykuyusu Ağacı adlı küçük bir ticaret gemisiyle İstar donanmasına başarıyla meydan okumuş kişi Dimorian Fallabrine'di. Başarılarının öyküsü daha sonra bir saray manzumesi ve ulusal destana dönüştürülmüştü. Bunlar her anlatıldığında Kerrick'in göğsü gururla kabarırdı.

Alışılmadık bir ırk karmasından oluşan tayfasıyla Dimorian, iki İstar kadırgasıyla uzun bir mücadeleye girişmişti. Alevli oklar gökyüzünü dumanla doldurmuş ve gemiler bütün gün boyunca karşılıklı birbirlerine toslayarak, keresteler, direkler ve kürekler kırmışlardı. Kralrahabin rahibi, bir elf büyücüsü, onu

D0U6LAS NİLES

çatırdayan bir yıldırımla öldürene kadar koruma büyüleri ve kutsamalar haykırıyordu. Sonuçta İstar gemilerinden biri çarmık, halat ve boğulan adam enkazı olarak batmıştı. Diğerleri ise resiflerin arasında kısıtılarak tüm mürettebatı ele geçirilmişti. Güneykuyusu Ağacı nehirden Silvanost'a doğru ganimetini yedeğine almış gelince, Dimorian Fallabrine en yüce kahramanlara yarayan bir törenle karşılanmıştı.

Kerrick'in babası, Kral Nethas tarafından yüzen en güçlü

gemiye inşa etmesi için bir kese altınla birlikte amiralliğe yükseltilmişti. Sonuç, neredeyse iki yüz kürekli, alabileceği hasarlara karşı efsunlanmış bir gövdesi olan ve ölümcül, çelik bir koçbaşma sahip Silvanos Meşesi'ydi. Bir sonraki adımda Dimorian sancak gemisi Silvanos Meşesi olarak on iki kadırgalık bir güçle nehir aşağı yelken açtı. Ablukaya karşı son seferi o yönetiyordu. Öylesine yoğun, kaybedilen gemi ve yaşamlar anlamında öylesine pahalıya mal olan bir seferdi ki, sonunda kibirli Kralrahip planının suya düştüğünü kabul etmek zorunda kaldı.

Sonuçta imzalanan antlaşma Silvanesti'ye ticaret ve madencilikle elde edebilecekleri kadar altın elde etmelerini serbest kılıyor ve doğrudan İstar hazinesinden Kral Nethas'm hazinesine ödenecek olan önemli bir tutardaki altını da kapsıyordu. Dimorian'in küçük bir beylikle ödüllendirileceğine dair söylenenler bir süre ortalıkta dolaşırsa da en sonunda kral, cesur denizciyi servete boğarak ve tüm çocuklarının Silvanost kraliyet sarayında eğitileceği sözünü vererek ödüllendirmişti.

Kerrick savaş bittikten kısa bir süre sonra doğmuştu ve o zaman içerisinde babası Silvanost'un ayrıcalıklı Liman Tepesi'nde büyük bir konak yaptırtmıştı. Köklü ailelerin soyluları tarafından tam anlamıyla kabul görmese de, adamın serveti aileye şehirde ayrıcalıklı bir konum sağlamıştı. Yine de Dimorian oğluna dadılar, bakıcılar ve güzel yiyeceklerle dolu rahat bir çocukluk sunabilmişti.

Genç elfin ilk anıları suyla ilgiliydi. Babasının malikanesinin tepesindeki kuleden güneye bakarak geniş nehri seyreder ve elf diyarının ötesindeki sonsuz okyanusun hayalini kurardı. O kulede kim bilir kaç saat harcamıştı? Kerrick, birinci sınıf bir

HABERCİ

kadırga olan Silvanost Meşesi'mn kazançlı maceralarından dönüşünü heyecanla beklerdi.

Her eve dönüşte Dimorian muhteşem armağanlar getiri-

yordu—özgün tonlu boyalar, şaraplar, meyveler, değişik diyarlardan tohumlar, İstar gibi uzak yerlerden çaylar. Hatta bir keresinde Tarsisli bir zanaatkar tarafından yapılmış gösterişli bir teneke kılıç getirmişti.

Hepsinden en gizemlisi, Kerrick daha yirmi beş yaşında bir çocukken Dimorian'm oğluna gösterdiği kutuydu. Büyülü güçlere sahip olduğu fısıltıyla söylenen bir kutu. Esrarengiz bir büyücüyle yapılan bir takastan elde edilmiş, nadir bir parça.

"Bu altın ödül yetişkinliğe erdiğinde senin olacak, oğlum. Kaçınılmaz olarak karşılaşacağın zorlukların üstesinden gelmede sana güç verebilir. Ancak ona her zaman dikkat ve saygıyla yaklaş çünkü aynı zamanda zayıflatıp öldürme gücü de var."

Kerrick, bir elf için yedinci ya da sekizinci on yılda gelen bu "yetişkinlik" adındaki gizemli aşamaya erişmeden Kraliyet Hanedanının sarayındaki yogim eğitimine başlamak üzere saraya yerleşti. Çocukluğunun oyuncak kılıcını bir kenara koyarak annesine hoşça kal demişti. Yüce Kral Nethas'm sarayında iç oğlam olarak hizmete başlayacağı büyük başkentin kapısından geçerken annesinin özenle bastırılmış gözyaşlarını hatırlıyordu. Gitmek için ne kadar hevesliydi—o son kucaklamalardan bir an önce sıyrılıp indirilmiş köprünün üzerinden koşarak yeni bir dünyaya geçmek için çok acelesi vardı.

Üç yılı saray yaşamının içerisinde geçti. Silvanesti'nin yazılı geçmişim ve Kryrm tarihindeki en görkemli ulus olarak yerini öğrenmişti. Büyük ejderha savaşlarına ait öykülerde, ogrelerin yurdunu o koca kanatlı yılanlardan bile daha fazla tehdit ettiğini ürpererek dinlemişti. Bunların en sonucusu daha dört yüzyıl önce elf ordularının—Huma adındaki kahraman bir insanın şüphe götürmez yardımıyla—kötülüğün yükselişinin bastırması ve uygar ırklar için Krynn'i güvenceye almasıyla gerçekleşmişti. O zaman, dünyanın iyileşmeyen hastalığı olan ejderhalar sonsuza dek yok edilmişlerdi ve insanlığın yükseli-

DOUGLAS NİLES

siyle dikkatleri çeken yeni bir çağ dünyayı kasıp kavurmuştu. Silvanesti'nin kendi içine dönük elfleri için yaşam eski düzeyine dönmüştü. Sınırlarının ötesindeki insanlarla ne ticaret yapıyorlar ne de onlara kafa yoruyorlardı.

Kraliyet sarayında, Hamiler Ocağı'nın ustaları ona ve diğer iç oğlanlarına kılıç dövüşünün bilinmesi gerekli sanatım öğretiler. Kerrick silah dövüşünde becerisini kanıtladı ve sonunda kamarasında asılı duran iyi kalite bir çelik kılıçla ödüllendirildi. Cana yakın genç elfin iç oğlanlığımdan yaverliğe yükselmesi kralın bile dikkatini çekmişti. Nethas, Kerrick'in babasının adını taşımaya layık biri olduğunu kanıtladığı söylemişti. Dimorian ve karısının da katıldığı törenin ardından babası Silvanesti kadar eski bir gizemin peşinden gitmek için uzun bir yolculuğa çıkacağım duyurmuştu.

Denizin ötesinde efsanevi, altından bir ülke mi vardı? Dimorian'in yardımcılarından biri bu sorunun zorlu bir yolculuğa degeceğine onu ikna etmişti. Böylece oğluna veda edip, ailesi ve kralı adına altın bulmak üzere yola çıktı.

Uzun bir yıl geçti ve peşinden ardı arkası kesilmeyen soğuk, güneşsiz bir dizi kış. Başkaları aralarında fıstıdaşa ve VVaykand İslatter türünden kibirli gençler bunu küstahça yüzüne vursa da, gerçek inkar edilemeyecek bir duruma gelene kadar Kerrick bununla yüzleşmekte hep isteksiz kaldı. Dimorian Fallabrine eve dönmeyecekti.

On iki yıl boyunca tek bir haber gelmemiştii, o zaman bile Kerrick en kötü olasılığı kabul etmeyi reddediyordu. Ancak bir gün, dairesinin altındaki bahçede biriyle buluşması söylenmişti. Kraliyet yaverlerinin eğiticisi Tartaniad'ın orta çeşmenin yakınlarında asık suratlı bekleyişim hatırlıyordu. Kerrick dururken su, yağmur damlaları gibi çarpıyordu ve kralın sarayında kendisine bir öğretmen, yol gösterici ve dost olan elfe yaklaştı.

İlk anda Kerrick ne olduğunu anlamasa da, Tartaniad küçük bir altın halka uzattı.

"Bu babamın bıraktığı bir şeydi. Yetişkinliğine ererken senin olmasını istemişti."

"Bir yüzük?" dedi Kerrick, kelimeleri bir şekilde zorla söyledi.
70

HABERCİ

leyerek.

"Evet."

Elf küçük halkayı almak için uzandı. Yüzeyine kazınmış j^eşe yapraklı deseni tanıdı ve onu avucunda tutarken bu aile nıirasının ağırlığını hissetti.

"Kimden geldi? Sizin elinize nasıl geçti?" diye sordu.

"Son yolculuğuna çıkmadan önce baban onu Zivilyn Yeşil-ağaç'm tapmağına bırakmış. Yüce rahibeye bu yüzüğü Di-morian'm dönüşüne ya da okuduğu alametlerle babanın hiçbir zaman eve dönmeyeceğini öğrenene kadar saklaması tembih edilmiş."

Kerrick yüzüğe bakmış, meşe yapraklarının karmaşık desenlerini görmüş, bir süre sonra kalın, sarı metalle özdeşleştirilmeceği sıcak sihri hissetmişti ve sonunda babasının artık hiç dönmeyeceğini kabullenmişti.

"Baban, yüzük sana verildiği takdirde bir uyarıyla birlikte verilmesinde ısrar etmiş," diye ekledi Tartaniad.

"Ne uyarısı?"

Saraylı adam derin bir nefes almış ve kelimelerin tamamını hatırlamak için gözlerini kapamıştı. "Yaşamın doğrudan büyük bir tehlike altında olmadığı sürece bu yüzüğü takmamalısın. Yüzük, büyük bir tehlikeden kurtulmak için sana güç verebilir—ama uzun süre takarsan, yaşamını emer bitirir."

"Anlıyorum. . . ve teşekkür ederim," demişti Kerrick ama aslında babasının ne demek istediğinden emin değildi. Uyarıyı ciddiye alarak yüzüğün değerini bilmeye karar verdi. Babasının

da söylediği gibi yaşamı "doğrudan büyük bir tehlike" altında olmadığı sürece kesinlikle takmayacaktı.

Üzüntülü durumuyla ne yapacağını bilmiyordu ve sonunda babasının ilk teknesi olan Filika'yla yolculuğa çıkmak için kraldan izin almak için uğraştı ve bunu başardı. Bir süre küçük kıyı kasabaları arasında ileri geri dolaştıktan sonra sonunda tamamlaması bir yıldan uzun sürecek Tarsis yolculuğunu tek başına yapmakta karar kıldı. Yolculuk tamamlamp saraya döndüğünde saraya tekrar kabul edildi ve kralın bildiri- siyle ödüllendirildi.

71

DOUGUS NİLES

Gözleri bir kez daha elindeki ipeksi kağıda ilişti; mürekkep dağılış, harfler su damlalarıyla iyice bulanıklaşmıştı. Bu dam- lalar nehirden mi geliyordu yoksa gözlerinden damlayan yaşlar mıydı artık emin değildi.

Kaç kez anne ve babasını Courrain Okyanusu'nun dibinde hayal etmeye çalışmıştı? Acaba ne kadar acı çekmişlerdi? Kor- sanlar mı onları öldürmüştü? Ya da vahşi bir deniz canavarı mı onları felakete sürüklemişti? Belki de—hiç kimse bunun mm- kn olabileceğini düşünmese de—Silvanos Meşesi bir fırtınada batmıştı.

Bunları sayısız defalar düşünmüştü. Ne zaman teknede yalnız olsa bu düşünceler kabarcıklar gibi derinlerden yükseli- yordu. Tarsis yolculuğu sırasında—şu kral taraf mdan "yalnız yapılan, elf denizcilik tarihinde üst sıralarda yer alan" olarak nite-

lendirilen yolculuk sırasmda—babasını dümende tam yanın- daymış gibi hissettiği zamanlar olurdu. Annesini sık sık ocak başında hayal ederdi. Bir kez kaynayan yulafın kokusuna kalkmış ve kapağı açıp bakmak için yerinden fırlamıştı—ancak karşılaştığı şeyler boş bir mutfak, soğuk bir ocak ve yalnızlık olmuştu.

Belki de o yalnız yolculuk boyunca geçirdiği uzun aylar onu değiştirmişti. Her koşulda eve döndükten ve kralın itibarını kazandıktan sonra kendini yeni ve daha sorumsuz bir yaşama doğru sürüklenirken buldu. Kendilerini ondan üstün görenlerin aşağılamalarına gülüp geçmiş ve Silvanost'un yüksek sosyetesinin canlı ortamında yeni tarz bir yaşamın farkına varmıştı. Yakışıklı görünümü, yeni kazanılmış ve biraz da adı çıkmış namı ile serinkanlı tutumu birçok kadını kendine çekmiş, uzun ve istekli bir sevgililer silsilesiyle yaşadığı aşkların tadını çıkarmıştı. Fethettiği kalpler arasında başka elflerinin karılan olduğu kadar—pek azı Gloryian Diradar kadar çekici olsa da—birçok bakire kı£ da vardı. İlişkileri altı aydan fazla yüksek bir şehvet düzeyinde sürmüş ve—hatırlayınca acı bir neşeyle burnunu çektiği—başka bir tür şehvetle son bulmuştu.

Patrikan Diradar'dan, Darnari'den ve VVaykand'dan nefret ediyor muydu? Ya kendisine olan ilgisini bütünüyle reddettiği

72

HABERCİ

için Gloryian'dan nefret ediyor muydu? Bunun da mümkün olabileceğini düşündü. Ancak o an herhangi bir duyguyu bir araya getirmek onun için fazlasıyla zor olacaktı gibiydi.

Gerçekten de her hareket yorucuydu. Başı bile kurşun gibi

ağırdı. Tükenmiş ve kafası karışmıştı. Bir kez daha acı her tarafını kapladı. Kalkıp kamaraya gitmek ve yatağına yığılmak için kendini zorladı. Küçük kutuyu gördü ve kralın bildirisini hatırladı—onu dümen kısmında, yekenin yanında bırakmıştı.

Yazıyı nereye bıraktığından tam olarak emindi, ancak kamaradan çıktığında çoktan gitmiş olduğunu gördü—büyük olasılıkla rüzgar alıp götürmüştü. Şaşırtıcı bir şekilde bu da onun umurunda değildi.

"Uzundışliler! Sahilde onlardan bir dolu gördüm!" Küçük Fare hızla koşarak geldi, heyecandan sesi kesik kesik çıkıyordu.

Moreen ve Bruni'nin önünde durana kadar nefes nefese kalmıştı ve yalpalıyordu.

"Sahilin neresinde?" diye sordu şef kızı. "Ne kadar uzakta?"

"İki mil, belki daha fazla," diyerek soluklandı genç. Eliyle kuzeyi, küçük Arktos topluluğu ve Beyaz Ayı Denizi'nin mavi suları arasında kalan ve kıyı boyunca uzanan tepeleri işaret etti.

"Orada ne arıyordun?" diye sorguladı Garta, diğer iki kadının arkasından çıkagelerek. "Bana suyun aşağısındaki sulak arazide çalı yemişi toplayacağını söylemiştin!"

"Orada bulamadım," dedi oğlan karşı çıkarak. "Ben de yürüyüp aramaya devam ettim. Suyun nereye gittiğini görmek istiyordum ve belki daha aşağıda yemiş bulabileceğimi tahmin ettim. Böylece kıyıya kadar gittim."

"Ta sahile kadar mı?" Garta'nın sert yüzü acımasız bir aşıklıkta kilitlenip kaldı. "Hatırlarsan Moreen'in bizi içerilere getirmesinin bir nedeni üst kesimlerde yiyecek aramaktı! Ah, eğer

74

HABERCİ

baban burada olsaydı—"

Küçük Fare'nin yüzünde o karşı çıkan ifade duruyordu ama birden gözlerini kırıştırdı ve burnunu çekerek yere baktı. "Özür dilerim," dedi, özellikle kime dediği belli olmadan.

"Dikkatsizce olduğunu biliyorum—"

"Oldukça da cesurcaydı," dedi Bruni bir elini çocuğun omzuna koyarak. "Aslında o mahlukları, onları geçip gitmeden—ya da burun buruna gelmeden—bulduğun için bize bir iyilik yaptın. Baban"—Garta'ya suçlayan bir bakış attı —"gurur du-

yardı."

"Seni gördüler mi?" diye sordu Moreen.

"Hayır—sanmıyorum. . . görmediklerine eminim," diye yanıtladı Fare, havası yerine geliyordu. "Onları suyun tepelerden aşağı döküldüğü yarıktan gördüm ama hep yukarıda kaldım. Sayılarını öğrenip ne yaptıklarını anlamak için biraz yaklaşılmaya da çalıştım."

"Ne öğrendin?" diye sordu Bruni.

"Bir düzineler—iri olanlarından. Savaşçıya benziyorlar—mızrakları ve baltaları var. Sahile çıktıkları bir balınayı temizliyorlar. Yeni başlamışlar. Derisinin çoğu üzerinde. Sanırım bitirmeleri birkaç günlerini alır."

"İyi iş yaptın," diye yanıtladı iri kadın, Moreen de onaylayarak başını sallıyordu.

Şef kızı haberleri özümsemeye çalışıyor, uzundışlilerle ilgili uyarılar veren Dinekki'nin kehanetini düşünüyordu. Akşam yemeğinin hazırlanmasıyla uğraşan halkına baktı. Yakınılardaki otlaklardan toplanan otlarla yakılmış bir sürü küçük ateş sıç çukurların içinde parılıyordu ve yaşlı kadınlar pişirilmek üzere ayıbalığı etlerini sopalara takmakla meşguldüler. Moreen'in Dağlı elçisini gerisin geriye "kral"ma gönderdiği günden beri kadınlar, bir ay boyunca Arktos'u beslemiş olan birkaç balık, büyük bir kaplumbağanın eti ve biraz yemişle zenginleştirilmiş aynı yemeği hazırlamışlardı.

Tek bir balınadan elde edebilecekleri et miktarına yaklaşılabilmek için düzinelerce ayıbalığı avlaması gerektiğini biliyordu. Doğal olarak, kendi durumları göz önüne alındığında kanoları

DOUGLAS NİLES

ve deneyimli avcıları olmadan bırak birini kıyıya çekmeyi, bir balına aramaya çıkma olanakları bile yoktu. Ama belki şimdi, Chislev işin ilk kısmını başkalarının yapmasını sağlamıştı.

"Koydizdan"ı yağmalayan ogrelerin arasında uzundışliler

de vardı." Bu düşünce Moreen'in aklına gelmiş olsa da Brurü vurgulamış oldu. "İntikam alma şansım kullanmak isterim."

"Ben de," diyerek kaüldı Tildey, üçlüye katılmak için yanlarına gelerek.

"Size nerede olduklarım gösterebilirim!" diye hevesle önerdi Küçük Fare. "Tepenin üzerinden çok yakınlarına kadar sızabiliriz ve tepe aşağı saldırıp onları şaşırtabiliriz!"

"Bir düzinesini de mi?" Şef kızı gerçekçi olmaya çalışıyordu. "Taş çatlasa o sayıda mızrağımız var ve onlardan birini fırlatıp savaşacak kadar güçlü o kadar insan bile yok." Kendi ve Bruni dışında herhangi bir kadının dövüş yeteneklerinden kuşku duyuyordu. Yetişkin bir thanoi savaşçısı zorlu bir rakipti. Kesinlikle en emin, en akıllıca şey kampı toplayıp daha içerilere girerek denizaygırı-adamların açığından geçmekti.

Ama Moreen o balınayı ne kadar istediğini ve Arktos kıyılarında barbar thanoilerin varlığından nasıl tiksindiğini fark edince şaşırdı.

Dinekki, titreyen bacaklarını ince bir sopayla destekleyerek yanlarına geldi.

Moreen kabilenin kalanının tam anlamıyla farkındaydı; kadınlar, çocuklar ve yaşlılar kabilenin önde gelenlerim endişeli gözlerle izliyorlardı. Küçük Fare'nin gördüklerini bir kez daha değerlendiriyordu ki, şaman sert bir hareketle bütün konuşmayı kesti.

"Uzundışliler ha?" diye homurdandı, dişsiz damaklarını birbirine şaplatarak. "Tahmin etmiştim—kokuşmuş balık kokularım ta buradan alabiliyorum. Pekiyi, onlarla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?"

Soruyu doğrudan Moreen'e sormuştu ve o anda şef kızı anladı: Bu gerçekten de onun vermesi gereken bir karardı. Kabileden geriye kalanlar onun eline bakıyordu. İfadeleri sertleşmiş Bruni ve Tildey'e yönelttiği bakışlar ikisinin de onun pe-

HABERCİ

nden bir savaşa gitmek istediklerini söylüyordu. Diğerleri ne düşüneceklerdi? Nasıl başaracaklardı?

Kaçınılmaz bir şekilde yaklaşan kışı ve güneşi, bu mevsim ortadan kaybolurken güneyden kükreyerek çıkacak ışksız, amansız Gazapayazı'nı düşündü. Şimdiden sonbahar gelmişti. Geceler gündüzler kadar uzundu, karanlık bastırıldığı saatler içe isleyen bir soğukla ayırt edilebiliyordu. Eğreltikaya'ya ulaşma umudu devam etmesini sağlıyor, halkını kuzeye doğru sürtik-lüyordu ama kış için tedirgin edecek kadar hazırlıksızdılar. Şimdi uzundişlilere dokunmadan geçip giderler ve denizaygırı-adamlar bir süre sonra Arktos'a rastlarsa ve tıpkı şu anda Arktos'un yapabileceği baskını o zaman kabileye yaparlarsa, sonuç ne olacaktı?

"Başka seçeneğimiz yok," diye sertçe açıkladı. "Onları basacağız. Bu gece."

Bir tepenin üstünde yatmış, gözlerini kırpmadan aşağıdaki sahile bakıyordu. Bruni, Tildey ve Küçük Fare, yanlarında kabilenin on kadını ile birlikte ellerinde alışıktıkları mızrak ve zıpkınlarla, yamacın altında dar bir koyağa sığınmışlardı.

Tehlikeli denizaygırı-adamların hareketli varlığına karşın Moreen'in bakışları ister istemez balınaya kayıyordu. Orta boy bir griydi ama uzundişli savaşçıları bile yarımda cüce gibi kalıyorlardı. Derisinin yansı bile yüzülmemiş bir durumdayken, dev memeli yan tarafından kanlı, taze ve göz alıcı bir et sergiliyordu. Görünüşe göre uzundişliler günü deriyi yüzmekle geçirmişler ve henüz etlerini ayırmaya başlamamışlardı.

"Pöh—deriyi nasıl kurutmaları gerektiğini bile bilmiyorlar," diye fısıldadı Tildey aşağılayarak. "Çürümeye başlamadan önce oraya inmemiz gerek."

"Sanırım uzundişlilerin kendisi şu an için daha ciddi bir sorun," dedi Moreen iğneleyerek, sinirliliğini sakın bir havayla örtmeye çalışıyordu.

Denize, kuzeybatı ufkuına doğru baktı. Güneş alçalmış,

BOUGLAS NİLES

dünyanın kenarından yalnızca bir karış yukarıda kalmıştı, ama sonbaharın bu ilk günlerinin sonunda iyice batıda gözden kaybolana kadar hafif eğimli bir açıyla batacaaktı. Gözden yittikten sonra bile parlak bir alacakaranlık uzun bir süre, tam karanlık çökmeden önceki son üç saat boyunca görülebilirdi.

Moreen düşünmeye çalıştı. Ördekgölü kabilesinden üç kadını ve Küçük Fare'yi de sayınca savaş birliğinde yirmi dört kişi vardı—uzundişlilerin sayısının iki katı sayıda insan. Yine de balinanın kafasının çevresinde dolanan korkunç yaratığı seyredenken rakiplerinin gücü ve vahşiliği aklına düşmüştü.

Mahlukların her biri iri bir insan kadar uzundu ve perdeli ayaklardaki uzun pençeli parmaklarının üzerinde dik duruyorlardı. Kolları kaslıydı ve neredeyse dizlerine uzanıyordu. Suda hızlı yüzmelerini kolaylaştıran bedenlerini örten tek giysi, kasıklarına sarılmış balina derisi parçalarıydı. Hepsinden igrenci ise hayvansı yüzleriydi. Geniş burun delikleri, eğimli alınları ve küçük, gölgeli gözleri, bu kadar uzakta olmasına rağmen Moreen'i ürpertmişti. Yırtıcı dişlerim açıkça seçebiliyordu, mahlukun üst çenesinden ileri ve aşağıya doğru kıvrılarak uzanan bir çift yaba gibi diş vardı.

"Silahları orada," diye fısıldadı Küçük Fare, balinanın bedeninden on adım içeriyi, kıyının bir bölümünü göstererek. Taş uçlar bağlanmış bir sopa yığını gördüler, bunlar uzundişlilerin mızraklarıydı. Onların hemen yanında, yine taştan olan başları sağlam saplara tutturulmuş bir sürü balta vardı.

Moreen başıyla onayladı/ Şimdiden birçok plan yapmış ve beğenmemişti, artık görmesi gereken her şeyi görmüştü. "Tamam," diye yanıtladı yavaşça. "Koyağa geri dönelim."

"Saldırmak için havamn daha karamasını bekleyecek miyiz?" diye sordu Tildey.

"Hayır." Moreen başım salladı ve arkadaşlarının yüzündeki

hayal kırıklığım gördü. "Hayır. Bu kavgaya başlayabileceğimiz kadar erken başlayacağız."

78

HABERCİ

Yarım saat sonra Dinekki, savaşı kadınların yüzlerine tören boyası sürmeyi bitirmişti.

"Kaç okun var?" diye sordu şef kızı, Tildey'e.

"Tam yirmi tane," diye yanıtladı Tildey, "ama bu yaratıklardan birini öldürebilmek biraz şans işi, en azından tepenin üzerinden."

"Öldürmen gerekmiyor, en azından başlangıç için," diye açıkladı Moreen. "Önemli olan dikkatlerim çekmen."

"Bunu yapabilirim," diye doğruladı okçu.

"Şimdi, herkesin bir silahı var mı—bir mızrak ya da sopa?" diye sordu şef kızı.

"Benim yok," diye konuşmaya başladı Küçük Fare, "ama sorun değil — ilk ölen uzundişlinin mızrağını kapabilirim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın!" diye çıkıştı tombul ellerinde sımsıkı tuttuğu büyük, budaklı bir sopayla pek de anaç görünmeyen Garta. "Konuştuğumuz gibi yapacak ve biz bitirene kadar burada bekleyeceksin."

"Hiç de adil değil bu! Uzundişlileri bulan benim!" diye karşı çıktı Fare.

"Yaşamın adil olması gerektiğini kim söyledi?" diye cevabı yapıştırdı Moreen. Birdenbire babası gibi konuşmaya başladığım düşünüyordu. "Garta haklı—yaralanabileceğin kadar yakında olmamalısın."

"Hiç değilse tepeye kadar geleyim," diye yalvardı çocuk, siyah saçları neredeyse kara gözlerinin içine giriyordu. "Arkanı kollayabilirim—ve bu aptal koyakta saklanmış kadar güvende olurum."

Garta Moreen'e bakı ve bir kez daha şef kızı karar verdi.

"Tamam, oraya kadar bizimle gelebilirsin. Daha yakma değil ve sakın ortalıkta dolanmaya kalkma."

"Söz veriyorum!" diyerek kabul etti Fare.

"Ben çocuğa göz kulak olurum," dedi Dinekki sertçe.

"Şimdi, bir şey unutmuyor musunuz?"

"Evet, Büyükanne," dedi Moreen minnetle. "Yaban Chislev'dej^artöcümüz için bizleri kutsamasını ister misin?"

"Boyanın amacı bu," diye açıkladı şaman, o ana kadar her

79

DOUSLAS NİLES

kadının gözlerinin altını ve alınlarını kırmızı boyayla çizmişti.

"Şimdi, birbirinizin elini tutup bir çember oluşturun, hepimiz—ve beni de içine alın!" diye azarladı.

"Yaban Chisleu sana yalvanyoruz. . . ihtiyacımızı karşılamak

i~

çin, bize güç ver." Dinekki, kelimeleri Moreen'in büyüleyici ve coşturucu bulduğu tuhaf, değişken bir düzende okuyordu. "Bu savaşta, becerilerini onlara başışla, silahlara kudret ver. . . cesareti

ödüllendir."

Moreen kollarında bir seğirme, ayaklarında bir hafiflik ve

harekete geçiren bir güç hissetti. Chislev her taraflarındaydı, tanrıçaları yeşil çimenlerden onlara gülümsüyor, kovanlarının çevresinde vızıldayıp duran arılarda, yakındaki derede yüzen balıkların sıçrayışlarında duyulabiliyordu. Çünkü Yaban Chislev bir doğa tanrıçasıydı ve gücü ve güzelliği, kan ve ölüm de dahil, doğanın tüm unsurlarında yatıyordu.

"Tanrıça vuruşunuzu doğru, bileğinizi güçlü kılacak. Arak gidin ve onun adına savaşın."

Moreen ve Tildey'nin başı çektiği Arktos'un kadm savaşçıları derin yarda sıralandılar ve kendilerini göstermemeye dikkat ederek kıyıdaki tepenin üzerine çıktılar. Chislev'in doku-

nuşu üstlerinde sıcak bir battaniye gibiydi. Güneş, kuzeybatıda ufkun yakınlarında görülebilirken, kahverengi deri yelekli ve sarımsı dolaklı kadınlar sürünerek ilerlediler ve çalı kaplı zeminin altında sığınma işini başarıyla gerçekleştirdiler. Tepenin üzerinden aştıkça, Moreen onlara eğilmelerini işaret ediyordu ve bir bütün olarak hepsi ellerinin ve dizlerinin üzerine inmiş, ilerliyorlardı.

"Şu kayalık çıkıntıyı görüyor musun?" diye eliyle işaret ederek fısıldadı şef kızı. Çıkıntı sahilin üzerinde yükseliyor, uzundışlilerin ve balinanın tepesinde duruyordu. "Görünmeden oraya kadar sürünmeliyiz."

Diğerleri ciddiyetle başlarını salladılar. Moreen, Tildey yama ipini takarken ifadesindeki ateşli kararlılığı, Bruni'nin alnında alev alev yanan öfkeli çatıklığı, Garta'nın gözlerinde kırışan titrek korkuyu ve Nangrid'in, Hilgrid'in, Darnş'nin ve birçok başka kadının yüzlerini gördü. Hepsi ona bir umut ve

HABERCİ

hic değilse bir güvenle bakıyorlardı ve Moreen onların güvenini boşa çıkarmamaya kararlıydı.

planın üzerinden ayrıntılarıyla geçmişti ve daha fazla tartışmaya gerek yoktu. Elini kaldırıp Küçük Fare'ye kalması için işaret etti ve ona sessiz bir emir verdikten sonra dar bayırdan aşağı inmeye başladı. Sürünerek ve alçak giderek yaratıkların görüş alanlarının dışında kalabiliyordu. Kısa sürede kayaların arkasına ulaşmıştı ve dönüp baktığında birliğinden diğer kadınların birbiri ardından yükseltti boyunca peşi sıra geldiğini gördü. Küçük Fare tepenin üzerinde uzun bir taş atımı uzaklıkta küçük bir karaltıydı.

Moreen üç zıpkın taşıyordu. İnce ipi gerektiğinde hazır olacak şekilde bileğine bağlanmıştı ama şimdilik silahlarından hiçbirini ipe bağlamamıştı. Zıpkınlardan iki tanesini kayanın arkasında bırakarak üçüncüsünü eline aldı. Bu sırada Tildey

öne eğilmiş, yayma bir ok yerleştirmeye başlamıştı. Okçunun diğer tarafında Bruni hevesle çömelmişti, elinde ağır taş başlı sopayı tutuyordu. Savaşçıların kalanı çevrelerine doluşmuşlardı ve hepsi de thanoilerin görüş alanlarının dışımda sinmiş bekliyordular.

Moreen uzundışlilerin en azından bu gecelik balınayla işlerini bitirir gibi olduklarını gördü. Birkaç tanesi dinlenmek için yere yatmıştı. Diğerleri ise kıyı boyunca oturmuş büyük, kırmızı çiğ et parçalarını dişlemekle uğraşıyorlardı.

Tildeg Moreen'e baktı ve onayladığını görünce düşmanlarını iki kayarım arasında zorla da olsa görebileceği bir noktaya kadar geriledi. Diğerleri oldukları yerde gizlendiler.

Ayağa kalkıp okun tüylü ucunu yanağına kadar çektikten sonra Tildeg dikkatle nişan aldı. Yayın ipini yumuşak bir tınk sesiyle beraber serbest bıraktı ve tüylü ok sahile doğru hızla uçtu.

Sırtı insanlara dönük olarak oturan ve iri bir mahluk olan en yaladaki thanoi hırıldayarak ileri doğru atıldı, elinde tuttuğu et parçasını bıraktı ve yere yığıldı. Tildeg'in okunun sapı ensesinin tam bitiminde geniş sırandan dışarı çıkıyordu. "İyi atış," diye mırıldandı Moreen, etkilener. Yakınlar-
81

D0U6LAS NİLES

daki bir thanoinin bir havlama ve hırlama karışımıyla ayağa fırlayışım seyrederken eliyle zıpkınını sıkıca kavradı.

Okçu ikinci bir oku çoktan hazırlamış, dikkatle nişan almış ve pürüzsüz bir hareketle atmıştı. Bu ok ayakta duran bir uzundışlinin uyluğuna saplanmış ve yaratık öfkeli bir ulumayla yere düşmeden önce onu bir kere döndürmüştü.

Thanoiler o zaman kadim görmüşler ve sağlam mızraklarım, ağır sopalarım ve vahşi görünümlü kemik bıçaklarını ellerine alarak Tildeg'in konuşlandığı kayalık çıkıntının altına doğru koşmaya başlamışlardı.

Moreen, Garta ve Nangrid'in ona baktıklarını gördü, gözleri kocaman açılmıştı ve gergindiler ama başım şiddetle sallayarak saklanmayı sürdürmeleri için yalvardı. Açık bir şekilde heyecanlı olmalarına karşın ikisi de yerlerinden kıınıldamadılar. Parmakları alışıık olmadıkları silahların üzerinde kenetlenmişti. Kayaların arasındaki yarıktan bir kez daha baktığında, şef kızı, uzundışlilerin tepeye tırmadıklarını gördü ancak—tam da planladığı gibi—dik ve taşlı yamacı tırmanmak onlara zor gelmişti.

Tildey bir daha ok atınca üçüncü bir denizaygırı-adam acıyla inledi. Bu uzundışli oku tam göğsünün ortasından yemişti ve tepenin altına kadar yuvarlanıp öylece kaldı.

"İşte geldiler," dedi Tildey, yayına serinkanlılıkla başka bir ok yerleştirirken. Moreen kayanın hemen diğer tarafında, donuk gözleri nefrete bakan, şekilsiz ön dişleri ileri geri sallanan bir mahlukat suratı görmüştü.

"Şimdi!" diye bağırarak ayağa fırladı, kolunu fırlatma için geriye çekerken zıpkını elinde hazırdı.

Zıpkının kancalı ucu thanoinin tam boğazına saplandı ve mahluk çaresizlikle silahı kavramak için mızrağım bırakırken geniş çeneleri ses çıkarmadan açıldı. Çaresiz ve savrulan bir hareketle kendi çevresinde döndü ve düşüşünün gücüyle tırmanmakta olan arkadaşlarından birini de devirerek aşağı yuvarlandı.

Moreen, diğer kadınlar da yerlerinden fırlayıp saldırıya geçerken attıkları nidaları ve çığlıkları duydu. Vuruyorlar, saplı-

HABERCİ

vorlar ve donakalmış uzundışlilerin suratına karşı bağıryorlardı. Bruni taş çekicini bir denizaygırı-adamın geniş burnunun tam üzerine indirdi ve yaratık ellerini kanayan ağzına koyarak yere düşü. İri kadın aşağı doğru bir kez daha vurarak yarattığı öldürdü. Nangrid de bir tanesini deşmiş, mızrağının metal u-

cunu sert gövdenin içine saptanmış sonra da silahını sallayarak kurtarmıştı. Uzundışli kanlar içinde inliyor, ayaklarının dibinde ümitsizce çırpmıyordu.

Diğer kadınlar kayaları fırlatıyorlardı. Birçok iri kaya thanoilerin arasında yuvarlanıyor, onları deviriyor ya da yokuş aşağı sekerek inip diğer thanoilerin yolundan kaçmasına neden oluyordu. Ani saldırı canavarları şaşırtnmıştı ve ilk anda indirilmemiş olanlar çıkmakta duraksamışlar, domuza benzer gözleri bu vahşi görünüşlü, çığlıklar atan güruhla karşılaşınca çakmak çakmak olmuşlardı. Moreen Arktos'u bir sürü ses çikarmaları için teşvik etmişti ve—ya onun talimatlarından ya da savaş anında onları yakalayan vahşi ve korkutucu gücün etkisiyle—kadınlar aklını kaçırmış bir kudurmuş savaşçı çetesi gibi bağırıyorlardı.

Uzun, kıvrık ön dişleri ve tüylerle süslenmiş bir mızrağı olan bir denizaygırı-adam bağırarak Moreen'in anlayamadığı bir şeyler söyledi. Bunun bir emir olduğu açıktı ve kalan uzundışliler hızla kayarak ve yuvarlanarak, tepeden aşağı inmekte hiç zaman kaybetmediler.

"Peşlerinden!" diye bağırıldı şef kızı, ikinci zıpkınını kaparak. Moreen silahını fırlatırken Tildey'in yayı bir kez daha tınladı ve atılan iki şey uzundışli şefini karnından ve omzundan deldi.

Garta, özellikle yavaş bir thanoie doğru atılırken anlaşılmaz bir şeyler haykırdı ve yaratığın ön dişlerinden birini sopasını vahşice savurarak uçurdu. Yaratık karşılığında mızrağını batırdı ve Arktos kadını geriye düşerken çığlık attı, karnından kanlar geliyordu. Denizaygırı-adam kalbine dişini geçirmek üzere atıldı—ama Garta, çılgıncasına tekmeleyerek canavarı uzak tutmayı başardı. Sonunda Brunı onu uzaklaştırıp sopasının sert bir darbesiyle yaratığın kafasını eziverdi.

83

DOUSLAS NİLES

Moreen son zıpkınını aldı ve dik yokuştan aşağı inmeye başladı.

"Unutmayın—hiçbiri sağ kalmamalı!" diye bağırdı, kabilenin diğer kadınları da onun peşinden kovalamaya girişmişlerdi. Mızraklar uçtu, silahların çoğu zararsız bir şekilde taşların üstüne düşerken, en azından bir uzundişli daha bacağundan vurulmuş olarak yere düştü. Nangrid kıvranan thanoinin üstüne bastı ve deri yüzmede kullandığı bıçağının hızlı bir hareketiyle dişlerin arasından uzanıp boğazını kesti.

Uzun dişli mahluklardan üç tanesi sahile ulaşmışlardı, kötü yaralı birkaç tanesi de peşlerinden aksayarak geliyor ya da tepeden aşağı inmeye çalışıyorlardı. Thanoiler yirmi adım kadar ötedeki denize doğru harekete geçmekte zaman kaybetmediler. Buna karşın aralarından biri daha iki adım atmadan Tildey'in ölümcül oklarından biriyle yere yığıldı. Birkaç Arktos mızraklarını atılar ve şanslı bir atışla dizinin arkasından vurulan ikinci bir uzundişli daha tökezledi ve düştü.

Moreen artık sahile ulaşmıştı. Kan kaybeden ve ölmekte olan denizaygırı-adamların arasından hızla geçti. Bir thanoi şaşkıncu bir hızla ilerlemiş, yassı ayakları taşların üzerinde şaplayarak suya atılmış ve düzgün bir hareketle kırılmakta olan bir dalganın içine dalmıştı. Şef kızı suyun kenarında durdu. Her zaman yaptığı hareketlerle bileğine bağlı ipin diğer ucunu alıp silahının sapındaki delikten geçirdi. Sonra silahını kaldırdı, sapı başının yarana getirdi ve güneşle aydınlanmış denize karşı gözlerini kıstı.

Her tarafında yaralı thanoilerin inlemelerini ve çığlıklarını duyuyordu. Kadınlar aralarında koşuşturup mızrak, sopa ve taşla başlattıkları işi keskin kemik bıçaklarını kullanarak bitirirken yaratıklar homurdanıp hırılıyorlardı.

İşte! Yaratığı yuvarlak başı kıyıda yaklaşık on adım ötede yüzeye çıkmıştı.

"Tıpkı bir ayıbalığı öldürmek gibi," dedi Moreen kendi kendine ve zıpkını fırlattı. Basma nişan almamış, kaslı bedeni

vurmayı amaçlamıştı.

Uzun zıpkın suya girdi ve thanoi acıyla haykırarak hemen

84

HABERCİ

daldı. Moreen ayaklarını yere sabitleyerek ipe asıldı ve yarattığı gücüne karşılık bütün ağırlığını verdi. Buna rağmen ipteki çekim ayaklarını yerden kesti ve Moreen sahildeki sert taşların üzerinde sürüklendi. Denizin içine doğru çekilirken buz gibi bir dalga onu yıkadı.

Bruni yanma gelmiş, güçlü kollarını Moreen'in beline dolamış ve onu yaralı uzundişliyle birlikte kıyıya çekmeye başlamıştı. Şef kızı ayağa kalktı ve ikisi birden sıkıca asılıp canavarı çektiler. Yaratık kısa sürede sığ sulara gelmiş, dalgalarda salmış-

yordu ki birdenbire şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalktı, ıslak kaygan dişlerini mızrak gibi öne uzatarak kadınlara doğru atıldı.

Tildey bir ok çekmiş olarak yakında duruyordu ve tam isabet ettirdi. Denizaygırı-adam yüzünün tam ortasında birden-

bire belirmiş bir okla dondu kaldı. Tükürükler saçan bir hırıltıyla sendeledi ve düştü. Moreen'in ayaklarına çarpan suyun içine kanlar karıştı.

"Basardın, Moreen, Şef kızı!" Küçük Fare yanı başında durmuş, heyecanla atlayıp zıplıyordu. "Bizi savaşa gördün ve kazandık!"

Uyuşmuş bir halde çevresine bakındı. "Garta?" diye sordu taşlı tepeye doğru bakarak.

"Dinekki ona yardım ediyor—iyileşecekmiş," dedi Küçük Fare.

"Fare haklı," dedi Brunı, Moreen'in omuzlarına koca bir kol dolayıp birden bacakları boşanırken ona destek olmuştu. "Artık belki de sana 'şef kızı' dememeliyiz."

"Hayır," dedi Tildey, kanlar akıtarak suda yüzen uzunduş-
liyi ayağıyla dürterek. "Sanırım sen artık Moreen Kadınşef'sin."
85

Kamaranın kapısının çalmış Acısavaş Dert'in bilincine ya-
vaş yavaş işledi. Ogre prensi homurdandı, kımıldandı ve ken-
dini bir rüyadan çekip çıkarmaya çalıştı. Bu rüyada bir sisin
içerisinde dolanıyor, bir şeyi, tanıyıp güvenebileceği birini
arıyordu. Yoğun sisin içerisnde yüzler uçuşuyordu. Yumuşak,
yuvarlak ve sıcak yüzüyle annesi de oradaydı. Artık o gitmiş,
babası Kral Acıgerçek, onun yerine yeni birini almıştı. Kelkaya
Patırtıçıkaran'm sakallı yüzünü, kendi karısı Buzulyurt'lu Yıl-
dızan Dert'in görüntüsü izlemişti.

Sonunda kralın genç karısı, şehvetli dişi ogre Thraid
Dimmarkull'un görüntüsü de geldi. Bu son yüz hoş bir yüzdü,
içini özlemle ve buruk bir arzuyla dolduruyordu. O da kay-
boldu ve yine babasının çekilmez suratıyla karşı karşıya kaldı.
Uykulu gözleri, leş gibi cenkşuyu kokan nefesiyle Acıgerçek
vurmak için yumruğunu kaldırdı, oğlunun ise onu savuştura-
cak dermanı yoktu.

Uyandı. Kamarasını, bu gemiyi, kendisinin efendi olduğu
yerleri bir iç ferahlığıyla tanıdı. Duyduğunu hissettirecek şe-
kilde homurdandı, mürettebatının onu sudan bir sebeple kal-
86

HABERCİ

dınayacağıu biliyordu.

"Gözcü Buz Kapılarının görüldüğü bildirdi, Efendimiz!"

İri ogre, boğuk bir sesle mırıldanarak yataktan ayaklarını
a]landıırıp, çizmelerine ve pelerinine uzanmak için başını eğdi.
Altınkanat'm kaptan kamarası geminin en geniş kamarasıydı,
buna rağmen Acısavaş kendini sıkışmış ve hapsedilmiş gibi
hissediordu. Bunun bir kısmının denizde geçen uzun ayların

tekdüzeliğinden kaynaklandığını biliyordu ve bu yüzden onu uyandıran bu haber iyi bir haberd.

Yine de, kapıyı itip dev kadırganın güvertesine çıkarken aksiliği üstündeydi. Gözleri, hemen, Kışyurdu'na yaklaştıklarının gösteren dev parmaklıklara ilişti.

Buz Kapıları ikiz dağların, dar bir fiyordun ağzını çevreleyen dağ kitlelerinin arasındaydı ve bu dağlar o kadar yüksektiler ki buzlu zirveleri gökleri deliyormuş gibi görünüyordu. Her biri birbiri üzerine akmış buzullarla örtülüydüler. Mavi-beyaz buz tabakaları uçurumlar, yarıklar ve sert kar kütlelerinden oluşan bir karmaşa içerisinde aşağıya dökülmüşlerdi. Aralarda kayalık zeminden uzanan pürüzlü kayalar görünüyor, siyah taşlar günışığında çevrelerindeki buzlarla zıt renkler oluşturacak şekilde parlıyorlardı.

Sonbaharın ilk zamanlarında dereler buzul yüzeylerin üzerinden çağlamayı sürdürüyor, fışkıran sular uzun serpintiler oluşturup soluk günışığında milyonlarca elmas gibi ışıldıyorlardı. Geceleri bu dereler, bir sonraki günün ısıyla yeniden akmak üzere zarif sarkıtlar şeklinde donarlardı.

Hangi zirvenin daha yüksek olduğunu söylemek olanaksızdı. Yerçekimi kurallarına meydan okurcasına yükselen kaya kuleler, deniz seviyesinden akıl almaz derecede yukarıdaydılar. Dağlar birbirlerine o kadar yakınlardı ki fiyordun girişi düşman gemileri için neredeyse görünmezdi. Ancak ogre dümenci Kıtdudak Sutekeri kadırgayı büyük bir beceriyle yönlendiriyordu ve Acısavaş durmuş, az sonra olacakları önceden bilerek izliyordu.

Gemi kıyıya yaklaştı ve iskele tarafına döndü. Ağır ağır yanaştıkça, kıyı çizgisi daha açık bir hat şeklinde görünür oldu.

87

DOUGLAS NİLES

Sonunda alçak güneşin yarattığı gölge, dağ kenarındaki farklılığı ortaya çıkardı ve en sonunda ogre prensi dar geçidin giri-

şini görebilir oldu.

Kıtudak Sutekeri davul vuruşları yavaşlar ve kürekçiler hızlarını düşürürken yekeye asıldı. Gemi düzgün bir yay çizip, ağırbaşlı bir zarafetle geçitten içeri girdi. Dağın üzerlerinde bir duvar gibi yükselen varlığının ardına geçtiklerinde, gölgeler onları ürpertici bir soğukla kucakladı. Acısavaş'ın ağır denizci pelerininin içeri işleyen ve her soylu nefesine görünür bir buhar getiren bir ayaz vardı.

Tamamen dingin suda ilerlediler. Kürekler dalıyor, itiyor, bir sonraki çekiş için tekrar yavaşça suya girmeden önce durgun yüzeye sular damlatarak çıkıyorlardı. Fiyordun her iki yakası da prensin abanarak attığı bir taşla vurabileceği kadar yalandı. Derin sudan çıkan duvar kaygan buz ve karamsar kara taşlarıyla dik bir yamaç şeklinde yukarı uzanıyordu. Buradan her geçişinde cüsseli ogre kendini küçük ve aciz hisse-derdi.

"Gonnas adına, yeniden eve dönebilmek ne güzel," dedi Acısavaş, Kelkaya Patırüçükaran pruvada ona katılırken.

"Evet—ve o kahrolası güneşe veda etmek de hoş bir mutluluk, Efendimiz," diye içtenlikle katıldı cüce. "Gün karamadandan şehri görebilecek miyiz?"

"Umuyorum." Prens birçok defa bu kanaldan geçmişti ancak tahmin yürütmeye cesaret edemiyordu. Her geçen gün gün batımı daha erken geliyor, mevsim o kadar hızlı geçiyordu ki, emin olamıyordu. Yine de, ortalık karamadan önce Kışyurdu'nu görebilmeyi ümit ediyordu, çünkü hayatı boyunca ondan daha güzel bir manzara görmemişti.

Bir saat sonra, işte tam karşılarında. Kadırğa fiyordun kapalı duvarlarının arasından süzölmüş ve Kara Buz Koyu adı verilen, bu tehlikeli giriş dışında denizle hiçbir bağlantısı olmayan çanak gibi bir koya çıkmıştı. Gölgeler uzamıştı, su mürekkep kadar karanlık ve durgundu ama Acısavaş'ın gözleri, güneş ufkuna boylu boyunca uzanmış kaykama taşı cepheye çekilmişti. Alacakaranlığın koyu çivit mavisıyla boyanmış berrak

HABERCİ

gökyüzü, karlı toprakları, buz kütlelerini ve buzulları eşi bulunmaz, mor bir kabartmaya dönüştürüyordu.

Kışyurdu bir şehirdi ama aynı zamanda da bir dağ idi. Buz Kapılan yükselen kulelerse, Kışyurdu'nun kendisi çevresindeki tüm yükseltileri yanında küçücük bırakan ulvi bir mucizenin abidesiydi.

Azalan günüşiği yüce dağın zirvesini fosforlu bir ışıltıyla aydınlatıyor, beyaz ışıktan bir hale bozulmamış karların oluşturduğu balık sırtı tepeler boyunca parıldıyordu. Taze kar üst katlan bir battaniye gibi örtmüştü. Yazın bile bu yağış neredeyse her gece olan bir olaydı ve artık sonbaharın karanlık gün-

leri iyice yaklaşmıştı.

Kral Duvarı, zirveyi, yüksek yamacın belki de üçte ikisini kaplayacak şekilde çevreliyordu. Bu dimdik taş çit yüz ayaktan yüksekti ve dağın boğumlu bel bölgesini saran külrengi bir kemer gibi duruyordu. Yamaçlardan birçok kule yükseliyordu, bunların önemli bir kısmı Kral Duvarı'nın üst surlarına ve görkemli yapının en yüksek çıkıntılarına dizilmişlerdi. Diğer kuleler alt yamaçlara dağılmışlardı ve buralardan—aynı zamanda dağın sırtındaki büyük pencere ve girişlerden—yanan ateşler görülebiliyor, günbatımının gölgeleri amansızca yoğunlaşırken ışık kıvılcımları dağ kütlesini aydınlatıyorlardı.

Sağda bir sırt, süslü sütunların yükseldiği geniş, düz bir alanda son buluyor, sütunlar Kral Duvarı'nın tabanıyla birleşecek şekilde uzanıyorlardı. Kralın birlikleri bu alanda eğitim yapıyor ve şehir duvarlarının dışında yapılan törenlerde halk burada toplanıyordu. Acısavaş, orada durmuş Kral Acigerçek'in uzun, güneşsiz kışın sonunda kutlanan Buzkıran Bayramında sütunları buza saplayışım ürpererek hatırladı.

Dağın solunda yekpare buzdan dev bir duvar görünü-

yordu. Bu, Kar Denizi'ni tutan engel olan Buzduvarı'ydı. Birkaç ay sonra bu duvar kral tarafından Kışyurdu kadar eski bir törenle kırılacaktı. Güneş kışın gelmesiyle tamamen kaybolduğunda, güçlü bir erkek köle kurban edilerek kam, yüce rahibenin büyüleriyle birlikte Buzduvarı'm kırmak için gerekli gücü sağlayacak ve Gazapayazı'm Buzboyu'na yayılması için serbest

89

DOUGUS NİLES

bırakacaktı.

Kıtdudak Sutekeri davulcuya seslendi ve o da hızı arttırdı. Acısavaş ayaklarının altında kadirganın ileriye doğru atıldığı hissetti ve büyük gemi ile yüz yirmi kölenin bir buyrukla oluştuğu güçten etkilendi.

Kara Buz Koyu'na karanlık çöktü, ancak ogrelerin prensi yerinden kıpırdamadı. Onun yerine yurdunun parıldayan ışıklarını seyretti. Demli yağların, kızarmış balina etinin ve günlük yakalanan balıkların kokusunu anımsadı. Dağın tabanında—denizle birleştiği yerde—parlak bir yarık belirdi. Yüzlerce kölenin çevirdiği dev bocurgatlarla işleyen Sukapısı açılırken yarık yavaş yavaş genişledi. Gemisi görülmüştü ve ogreler prenslerini ve mürettebatını karşılamak için hazırlık yapıyorlardı. Acısavaş köleleri, güvertenin altına tıkıştırılmış esir yığını, Buzboyu kıyıları boyunca yapılan seferi önemli kılan zaferleri düşündü.

Babasının memnun kalmasını umdu.

"Sen bunlara köle mi diyorsun?" diye hırıldadı Kral Acigerçek Dert. Kışyurdu'nun geniş limanındaki iskelelerden birinde, oğlunun yanında koca yumruklarını beline yerleştirmiş halde duruyordu. Dev liman yüksek dağın altına oyulmuştu. Sukapısı'mn büyük taş blokları kadirga neredeyse bir saattir demirlemişken gürüldeyerek kapanmayı sürdürüyorlardı.

"Şu hale bak, bunlar iskelet kadar çelimsizler! Kışyurdu'na

kadar kadırgada kürek çekebilmiş olmaları bile mucize!"

Kralın yanında şişko bir soylu olan Quendip dalkavuklara özgü bir neşeyle güldü ama Acısavaş'ın bakışları obur öğrenin ötesinde kralın genç eşi, Thraid Dimmarkull'un cana yakm bakışlarına kaydı. Yün bir elbise giymişti ve uzun saçları gevşek

bir şekilde toplanmıştı. Kral gibi o da prens ve gemisini karşılamak için yatağından kalkmıştı. Gerçekten de Altınkanat'tan indiğinde kadının yüzünde ışıldayan gülümseme eve dönüşünün en güzel anıydı.

90

HABERCİ

Şimdi ise prens, babasının eleştirileri altında ezilirken, üvey annesi olsa da kendinden çok daha genç olan ogre kraliçesinin gözlerindeki sevecenlikten cesaret buluyordu. Kelkaya Patırtıçı-karan'a baktı ve cücenin kralın arkasında sessizce durduğunu gördü. Doğal olarak Acıgerçek'in sert bakışlarına ve bunu izleyen sayıp sövmelere maruz kalmamak için riske girmemişti.

Acısavaş Dert iç geçirdi. Eğer buna hata denirse, kral iç kavuran cenksuyunu kana kana içtikten ve uyuya kaldıktan sonra gece yarısı eve dönmek onun hatasıydı. Prensın kadırgası döndüğünde, doğal olarak uyandırılmıştı ancak kaçınılmaz olarak asabi, uykulu gözlü ve içkiden dili dönmeyen bir durumdaydı.

"Tabi ki çelimsizler," diye sertçe karşılık verdi prens, kızgınlığı sağduyusunun üzerine çıktığında. "Bazıları üç aydır gemide takılılar! Onları besleyecek kadar yiyeceğimiz yoktu. Artık yeniden semirebilirler." İçeri kapatıldıkları aylar boyunca kölelerden yalnızca iki tanesinin öldüğünü de eklemek istedi ama sözlerini harcamamaya karar verdi.

Kral öne eğildi. O sırada ogre şehrinin altına giden rampa üzerinde sıralanmaya başlamış, iskelede birbirine sokulmuş insanlara kan çanağına dönmüş gözlerini kısarak baktı. "Kadınlardan ne haber?" diye fısıldadı Acıgerçek. İçkili sesi rahat-

lıkla genç karısının kulaklarına kadar ulaşıyordu. Thraid kızardı ve iri dudaklarını sıkıp kasıtlı olarak başka bir tarafa baktı.

Acısavaş gerildi. Acıgerçek, kesinlikle kendini insan kadınlarıyla tatmin eden ilk erkek ogre olmayacaktı, ama kralın bunu en azından başka bir zamanda, başka kişilerin yaranda konuşacak kadar görgülü olması gerekirdi.

Acısavaş kendini, oğulun baba gibi olmadığını genç kraliçeye hatırlatmak isterken buldu. Bunun yerine kralın pis pis sırttan suratına baktı ve Acıgerçek'in dışarı doğru çıkık alt dudağından damlayan salyaları gördü. O anda yemin etti, kendi kendine ama ağırbaşlılıkla, taç ona geçtiğinde herkesin önünde zevzek bir duruma düşmemek için gereken neyse yapacaktı. Şu an için babasının sorusundan kaçış yoktu.

"Evet, elbette. Kadın getirdik, bazıları güzel ve iri kemikli.

91

DOUSLAS NİLES

Doğal olarak çoğunlukla madenlerde çalışacak, liman kapılarını açacak ve bunun gibi işler için kölelere ihtiyacımız var. Bu nedenle ganimetin çoğu erkek."

"Ganimet mi?" Kral burnunu çekti ama en azından düşünceleri dağılmıştı. Bariz bir utançla ortalıkta duran kraliçeye gözlerini kısarak baktı. "Neden yatağa dönmüyorsun, leydim. Ben esirlerin boşaltılmasıyla ilgileneneğim."

"Elbette, lordum," dedi Thraid uysallıkla. Her ne düşünüyorduyorsa, düşüncelerini kendine sakladı ve ne kocasına, ne de oğluna bir kez daha bakmadan dönüp gitti.

Acıgerçek balkonun kenarındaki taş tirabzana gitti ve aşağıdaki insan sırasına baktı. Oğlu da ogre kralına katıldı ve ilk kez, bu zavallı insanların tam olarak ne kadar dağınık, kirli, çelimsiz ve bakımsız olduklarını fark etti.

"Bunlar topunun içinde en iyileri miydi?" diye sordu Acıgerçek.

"Bir düzine köyü yağmaladık. Evet, bunlar en iyi örneklerdi. Uzundışli, insanların yaşadığı yerleri bize tek tek gösterdi ve onları yerlerinde avladık. İlk savaşlarda çok köle ele geçirdik ama seferin yarısında kadirga fazla insanlarla dolup taşmaya başladı. Bundan sonra, onları öldürmekle yetindik."

"Hepsini mi?"

Acısavaş omuz silkti. "Tehlike yaratanların hepsini. Kuşkusuz birkaç kadın ve kışı geçiremeyecek kadar zayıf yaşlılar kaçtılar. Onlara hiç barınak bırakmadık, kuyuları ve su kaynaklarını ölümlerle kirlettik."

"İyi taktikmiş bu," diye onayladı Acıgerçek. "İyi iş becermişsin gibi görünebilir. Sanırım bu yığırun bir kısmı en azından Aybahçesi'ndeki tarlaları sürece kadar güçlenebilirler." Överken bile o kadar tutuktu ki prens kendini hakarete uğramış hissetmekten alıkoymıyordu.

Bir kez daha kralın gözleri gemiden çıkıp uyuşmuş bir şekilde Kışyurdu'nun Yeraltıkenti'nin karanlık dehlizlerine yürüyen kölelere yöneldi. İşaret etti. "Şunu—o kadım sıradan çıkarın!"

Nöbetçilerden biri hemen kadım ileri doğru iteledi. Kadın

92

HABERCİ

girdi ve neredeyse iskeleti çıkmış kollarını sallayarak direndi onra da bir pelerinden arta kalanlarla kendini örtmeye çalıştı.

Kral Acıgerçek tükürmeden önce dikkatle baktı, tükürüğü ön dişine yapışmıştı. Onu dikkate almadı. "Pöh, bu çöp kadınlarla kim eğlenebilir ki? Ben odama gidiyorum—seferin ayrıntılarını yarın sabah anlatırsın."

"Evet, Efendimiz," dedi Acısavaş Dert. Babasının hantal hantal uzaklaşmasını izledi ve o güne dek gördüğü en çekici OOTeyle evli olan babasının nasıl olup da bir insan kadınının muhabbetine başvurmayı düşünebildiğini merak etti.

Altınkanat'a baktı, genç liman işçileri gemiye çıkıyorlardı.

Gemi temizlenip boyanacak, parmaklıklara yeni altın kaplamalar yapılacak, kerestelerin yıpranma belirtileri gösterdiği yerler kalafatlanacaktı.

Denizi şimdiden özlediğini fark etti ama o zaman bile asıl özlediği şeyin bir yerin tek efendisi olmak, başka hiçbir öğrenin, hiçbir varlığın, özellikle de kral olan aptal babasının buyruğuna uymak zorunda kalmamak olduğunu biliyordu.

Kışyurdu'nun Kraliyet Konutu'na buzarabasıyla giderken suratını asarak kendi karısını düşündü. Prensin, babasının karısından on yaş daha büyük bir kadınla evlendiğini düşünmek acı bir alay içeriyordu. Thraid Dimmarkull, güçlü bir kral tarafından ikinci eş olarak seçilmiş güzel bir ödülken, Buzulyurt'lu Yıldızan Dert veliaht prensle, güçlü ailesi ve tüm oğre türünün tanrısı, Kudretli Gonnas'la olan daha da güçlü bağlantısı yüzünden eşleştirilmişti.

Karısı, haliyle, limanda onu karşılamaya gelmemişti. Oysa kral uykusundan uyandırılmıştı. Hayır, Prenses Yıldızan şüphesiz huşuyla dua ediyor, tanrısının gönderdiği alametlerden kocasının dönüş durumu ve zamamyla ilgili çıkarabildiği kadar mesaj çıkarmaya çalışıyordu. Bu tecelliler, dairesine döner dönmez kaçınılmaz olarak ve sıkımtı verici aynntılarıyla birlikte ona aktarılacaktı.

93

DOUGLAS NİLES

Acısavaş koltuğunda geriye yaslandı, üzerine bir hüzün dalgası çökmüştü. Buzarabası dik yokuşlu tünelden kolaylıkla çıkıyor, büyülmü titreşimleri prensin uykusunu getiriyordu.

Arabanın alt tarafı büyük bir buz kütesiydi ve çok eski bir büyü sayesinde yumuşak bir ışıkla ışıldıyordu. Bu donuk tabanın üzerine büyük bir arabada bulunabilecek türden bir oturma kısmı yerleştirilmişti. İki büyük ayı derisi koltuk, bir masayı ya da başka bir çift oturağı alacak kadar büyük bir boşluğa yüz yüze bakacak şekilde konmuşlardı. Yol bir saate yakın sürdüğü

için soylu bir yolcunun iniş ya da çıkış sırasında bir şeyler atıştırması alışılmadık bir durum değildi. Araba, yerleri, duvarları ve tavam bütünüyle buz kaplı bir tünelden geçiyordu. Tek aydınlatma arabamın tabanım oluşturan büyümlü buz kütesinden gelen yumuşak ve rahatlatıcı ışığı.

Yalms yolculuk eden Acısavaş, büyük bir ayı kürkü örtüyü sıkıca üzerine çekti. Babası ve Thraid çoktan dönmüş olmalıydılar ama prens kendi ganimetinin boşaltılmasını izlemek için kalmış ve saraya gitmek için farklı bir buzarabası yolu seçmişti. Acısavaş yine merak etti—babası yatağında böyle bir hazine barındırırken nasıl olur da iyi talihinin değerini bilemezdi?

Thraid Dimmarkull Kışyurdu'nda yeni değildi. Önemssiz bir soylu ailenin kızı olarak veliaht prensin tamdik çevresinin kenarında büyüüp serpilmişti. Acısavaş onu fark etmiş, ona da davetiyeler gönderilmesini sağlamış, şölenlerde kraliyet masasının yakınlarına oturtulmuştu. Acısavaş onunla konuşmuştu, o da gülümsemesiyle yamı vermişti. Kadın kesinlikle ilgisini fark etmişti. Hızla giyim tarzım değıştirip çekici bedenini sergileyen gösterişli, alçak kesimli elbiseler tercih etmeye başladı. Sıradan ogre kadınlarının gülümserken bir yandan da alev alacakmış gibi görünen suratlarma ve giydikleri çadır gibi cüppelere şaşırtıcı bir şekilde ters düşüyordu.

Ne yazık ki kralın kendisi de ogre dişiliğinin bu görüntüsünü fark etmişti. Thraid'in elma kadar yuvarlak ve kırmızı yanakları, dolgun dudaklı, narin ön dişli geniş bir ağız ve her hareketiyle salman göğüsleri vardı. Beli, ogre ölçülerine göre ince, bacakları ise uzun ve kaslıydı.

94

HABERCİ

Babası arzularını hissettiren Acısavaş kıskançlıkla seyretmişti- Tahtta geçirdiği yıllar boyunca, kral ilk karısı Hanreit'H Baharsapı'dan sıkılmıştı ve onu birdenbire uzak bir ada olan Ejderyurdu'na sürdürdü. Tek oğluna kısa bir vedadan

sonra, bir kadırğa Hannareit'i baharın ilk habercisiyle üç buçuk vll önce alıp götürdü. Prens bildiği kadarıyla annesi günlerini o tahkim edilmiş adadaki karanlık, gökleri delen kalede, fCışyurdu'nda sürdürdüğü gösterişli yaşamı özleyerek geçiriyordu.

Thraid, Kıdemli Kraliçe'nin gidişinin üzerinden bir hafta bile geçmeden kraliyet dairesine çağırıldı. Kısa süre sonra da Acıgerçek onu Genç Kraliçesi olarak aldı. Ve aynı zamanda kral, sonsuz hakimiyetini vurgularcasına, Buzulyurt baronunun kızıyla oğlunun evliliğini de ayarlamıştı. Yıldızan Kışyurdu'na getirilmiş ve baba ve oğul ikili bir törenle Yenikış Törenleri sırasında evlendirilmişlerdi.

Buzarabasmın gürültüsü ağır ağır azaldı. Dar koridor yüzlerce meşaleyle aydınlanmış geniş bir odaya açılıyordu. Oduka yukarılarda sarayın büyük kapılarını gördü. Evdeydi. Birden Altınkanat ve denize karşı müthiş bir özlem duydu.

"Alametler olumlu, şimdilik." Bir insan köle kadın Acısavaş Dert'in çizmelerini çıkarırken ve başka köleler de büyük mermer bir küveti buharı tüten sıcak sularla doldururken, Buzulyurt'lu Yıldızan Dert durumu açıkladı. "Birçok köleyle döndün ve insanlara karşı büyük zaferler kazandın."

"Evet, bunlar doğru," dedi prens hiddetini bastırmaya çalışarak. Bu ayrıntıları ona kendi de anlatabilirdi! Yine de uzun süre önce öğrendiği kadarıyla karısının kehanetleri sırasında sabırsız davranmak doğru olmuyordu. Bağlılığının dağıldığını anladığı anda, kadının kelimelerini hızla çirkinleştirmek gibi bir becerisi vardı.

Yıldızan, kocasının yaptığı çıkarmaları, her insan köyünü ele geçirmede kullandığı taktikleri, yakalananların ve ölümlerin sayılarını anlatan çarpıcı bir yakarışa başladı. Acısavaş, bu sı-

DOUSLAS NİLES

ralamanm, nereye giderse gitsin üzerinde sihirli alıcıların oldu-

ğunu hatırlatmak amacıyla yapıldığından şüphelendi. Mürettebatında bir casus mu vardı yoksa gerçekten de olağanüstü güçlerinin aracılığıyla mı öğreniyordu, prens bilemiyordu. Bilgisi, her zaman olduğu gibi, etkileyici düzeyde tamdı.

Yıldızan yüzden fazla insanın kahramanca dövüştüğü ikinci akında ölen bir öğrenin adını söyledi. Okumaya devam ediyordu. Tüm iyi niyetiyle karısının sözlerine çarpıcı bir ilgi göstermek istemesine karşın prens kendini, düşünceleri farklı yönlere giderken buldu. İlgiyle karısına bakıyor, sözlerini duymadan bir resmi incelemiş gibi kadını inceliyordu.

Yıldızan hiçbir zaman güzel olarak algılanamazdı. Buzlarla çatlamış, girintili çıkıntılı bir kayanın zarafetine sahip, kalın ve yüzü gibi kare bir bedeni vardı. İp gibi olmuş saçları her zaman bakımsızdı ve omuzlarından aşağı dökülüyorlardı. Thraid'in çehresine o güzelliği katan dolgun dudaklar yerine Yıldızan'ın görüntüsü fevkalade büyük bir burun ve neredeyse genç bir erkeğinkiler kadar büyük, dışarı fırlamış iki ön dişle ağırlık kazanıyordu.

"Ve son savaşta erkekleri öldürdünüz ama kadınların kaçmasına izin verdiniz!" diye bitirdi Yıldızan. Cümlesinde sorgularmış gibi bir hava vardı.

"Evet. Daha önce yaptıklarımın farklı değildi. Erkekler olmadan kadınlar ne yapabilir ki? Kış boyunca hepsinin öleceğini düşünüyorum."

"Ben olsam o kadar da emin olmazdım," dedi kadın, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kehanetimi, baharda sana söylediğim o sözleri hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Acısavaş. "Bir elften sakınmam gerekiyordu. O bir haberciydi, Dert Hanedanı'nın felaketinin habercisi. Kelkaya ve ben sürekli esirleri sorguladık, Prensesim ve her zaman elfi sorduk. Buzboyu insanları elflerle ilgili hiçbir şey bilmiyorlar—efsanevi yaratıkları olduklarını düşünüyorlar!"

"Keşke öyle olsaydı," diye mırıldandı Yıldızan.

96

HABERCİ

"Evet, Gonnas'a şükürler olsun," diye katıldı Acısavaş. Elf-lerin ve insanların güçlenip bir zamanlar dünyanın efendisi olan halkım Buzboyu gibi uzak köşelere sürmeleriyle başlayan beş hin yıllık Krynn tarihinde geçen olaylar üzerine iyi eğitilmişti-

"Ama artık güçlüyüz—Güney Hisarı Krallığı, ogre türünün kalanı yok olmak üzereyken bile ayakta kalmayı sürdürüyor!"

"Evet, bu doğru... şimdiye kadar," diyerek katılır gibi oldu Yıldızan. Prens şaşırmış ve karısının gözlerinde gerçek korku izleri gördüğü için de huzursuz olmuştu.

"Alametler gelecekte büyük tehlikelerin olduğunu gösteriyor," diye sürdürdü. "Elf haberciyle ilgili uyarılar, ateşle yazılmış kelimelerle bir kez daha geldi. Tanrı, bir insan kadınının, onun gücüne ve bizim felaketimize aracı olacağım söylüyor."

"Ben yorgunum," diye itiraz etti Acısavaş, eve dönüşüyle ilgili süreçler artık sabrım taşımıştı. "Kalanı bana yarın sabah ariuat." Kalktı, bekleyen küvetini geçip bir mağarayı andıran yatak odalarına ve sıcak şömine ateşine yöneldi.

"Sana şimdi anlatacağım," dedi Yıldızan sertçe, onu izlemek için kalkarken. "Yine de korkarım, çok geç kalmış olacağım."

97

Ufuk gri, kızgın bulutlardan ve gri, kızgın sulardan oluşmuştu. Gri, kızgın bir sis havada girdaplar oluşturuyordu. Şimdi, en azından, yoğun sis ve hareketlilik elf sihirbazların yaptığı bir efsunun değil, gerçek havanın kanıtıydı.

Filika doğuya doğru, yüz mil kadar kuzeyde gözle görülmeyen bir yerlerde olan Ansalon kıyılarına paralel bir rotada

gidiyordu. Ana yelken güverteyi kesen bir açıyla durmuş, kuzeyden esen bir yatık rüzgarın doldurmasıyla tepede şişmişti. Gabya ve flok yelkenleri şimdilik dolapta duruyorlardı.

Üç gün önce Than-Thalas, Kerrick'i alıp uzun E'li Kuleleri arasından geçirmişti. Yurduna dönmekten alıkonmuştu ama Filika'yı doğuya doğru döndürdüğü anda güçlü bir kuyruk rüzgarı çıkmış ve teknesini neredeyse uçurmuştu. Ağrıları ve ezikleriyle birlikte kırık kaburgası da iyileşiyordu. Teknenin günlük yordamına hızla uyum sağladı. Okyanusun sağladığı özgürlükle sarılıyken, en sonunda kendini biraz olsun eskisi gibi hissetmeye başlamıştı.

Bu havada iyi bir şey yapmış ve deri pelerinini giymişti, çünkü dalgalar küpeştenin üzerinden püskürüyorlardı. Uzun 98

HABERCİ

«Sleden sonra boyunca rotası değişmemişti. Yoğun bulutların fasından güneşi zar zor görebildiği için yönünü pusulayla buluyordu. Ona akşamın yaklaştığını anlatan şey, yalnızca çevrinin ağır ağır karaması oluyordu. Gece için yelkeni bir miktar indirmeye karar verdi. Böylece ileriki saatlerde biraz dinlenebilecekti.

Yekeyi yerinde sabitledi ve ileri gitti. Anayelkeni indirmek için ipe asıldı. Tekne iyi yol almayı sürdürüyordu ama artık o kadar da hızlı sayılmazdı.

Bulutlarla kaplı gökyüzünde bir aralık gördüğünde zifiri karanlık çökmüştü. Kamaranın üstündeki sırada oturmuş, küçük bardağından kaynar İstar çayını yudumlarken tam pruvanın üzerinde hafifçe yeşile çalan parlak bir yıldız gördü. O zaman Zivilyn Yeşilağaç'ın yolculuğunda yol göstermek için göklerden çıktığını anladı.

Kerrick sürekli renk değiştiren o zümrütle arasında bir bağ sezdi. Zivilyn gökyüzünde sabit olmayan, başıboş gezinen bir

gezegendi ve onu o anda, tam da rotasının üzerinde görmek bir işaret olmalıydı. Bu yıldız, elf ırkı ortaya çıktığından beri kendi boyunun baş tanrısı olmuştu. Silvanesti elflerinin çoğu en derin sadakatlerini elfler arasında E'li olarak bilinen Paladine'a ayırdılar ama Fallabrineler ve Denizciler Ocağına bağlı birçok elf geleneksel olarak bağlılıklarını Zivilyn Yeşilağaç'a sunarlardı. Öte yandan bir denizci boyu için tuhaf bir seçimdi. Gezgin bir yıldız olarak Zivilyn yıldızı yön bulmada pek işe yaramazdı ve düzensiz hareketleri yüzünden çoğunlukla yıllarca hatta on yıllarca gözden kaybolurdu.

Gökyüzü açıldıkça gözleri diğer takımyıldızlara—büyük Ejder Paladine, beş başlı ejder Takhisis, Gilean'm açık kitabı ve diğerlerine—kaydı. Bir tek denizde yıldızlar bu kadar parlak görünürdü. İşlek bir yoldaki tamdık işaretler gibiydiler. Bunlar bir denizciye yönünü ve şafağa kaç saat kaldığını söylerlerdi.

lyice güneyde, başka bir parlak ışık beneği gözüne ilişti. Bu sarımsıydı ve birçok insanın, özellikle de barbarların inandığı doğa tanrıçasının simgesi olan Yaban Chislew'i taradı. O daha seyrederken, yıldız görünür bir şekilde aşağıya kayarak so-

DOUSLAS NİLES

nunda ufka yakın sislerin arkasında kayboldu.

Yatağını havuzluğa taşıdı ve uyurken rotasının sabit kalması için yelkeni bağladı. Yekeyi rahat bir şekilde kolunun altına alıp geriye yaslandı, Zivilyn'in yeşil ışığı yüzüne saçıldı ve dudaklarında bir dua ile uykuya daldı.

Gövde sert bir şeye çarptı ve Kerrick öne savruldu. Filika bir tarafa çilingincasına yattı ve Kerrick'in pürüzlü, sert bir yüzeyin gövdeye sürtünme sesini duydu. Uyku sersemi ve yüzü koyun yatmışken düşüncelerini toplamaya çalıştı—çarpışma! Neyle? "Hey, oradaki yavaşıla biraz!"

Tiz perdeden çıkan ses o kadar çocuksuydu ki, elf rüya

gördüğüne emindi. Bazen denizin yalnızlığı ona sersemce hayaller gösteriyordu.

"Beni bekle!"

Kerrick kendini dizlerinin üzerine kalkmaya zorladı, gövdenin bir şeye feci bir şekilde sürtündüğünü duyabiliyordu. Tekne yavaşlamış olsa da ilerlemeye devam etmekteydi. Gri ışık etrafı aydınlatmıştı, elf şafağın yaklaştığını anladı. Gözlerini kırıştırarak oturup kamaranın bölme duvana vurduğu alnını ovuşturdu. Buğulanmış gözlerle havada bir şeyin uçtuğunu gördü sonra da güverteye düşen bir kütlenin sesini duydu.

"Hiçbir şey yapmadığın için teşekkürler," diye tersledi ziyaretçisi. "En azından çevresinden falan dolaşabilirdin. Neredeyse suya düşüyordum! Bu topuzu kurutmak ne kadar uzun sürüyor biliyor musun?"

"Topuz mu?" Kerrick havuzluk sırasının üzerinde umursamadan duran ufak tefek şahsa ağız açık bakakaldı. Elfin başı ağrımayı sürdürüyordu ve denizin bu kadar açığında neyle çarpıştığını düşünemiyor, hayal bile edemiyordu. Yine de kesin olan bir şey varsa, o da teknesinin ortasında her nasılsa bir kenderin bitivermiş oluşuydu.

"Mercankafa Ağbalıkçı, hizmetinizdeyim," dedi adam, her iki elini de genişçe savurarak yerlere kadar eğilip selamladı.

HABERCİ

vender zıplayıp sıradan indi ve sakın sakın elfin yanına gitti. "Sanırım kanaman var," diye gözlemledi dilini şaklatarak. "Kaza falan mı geçirdin?"

Kerrick elini çekti ve gördüğü kaygan kırmızılık karşısında iniledi. "Kimsin sen?" diye sordu. "Ve, tüm tanrılar adma, neye çarptım?"

"Evet, ona, tabii ki," Kender pupadan açığı gösterdi. "Çok bariz olduğunu düşünmüştüm ama sonuçta kafanda sevimsiz

pir yumru olmuş. Sanırım akim karışmıştır."

Elf artık dinlemiyordu. Onun yerine durgun okyanustan çıkan büyük, boş tümseğe bakıyordu. O şekil, ters dönmüş bir geminin yumuşakça kaplı gövdesi olmak için çok genişti, oysa bu elfin aklına gelen tek olasılıktı.

Birden akan su sesinin farkına vardı. "Su alıyoruz!" diye bağırdı ve kamaraya açılan kapağı açtı. Orası kuruydu. "Daha aşağıda!" dedi. İskeleden koşup, küpeştenin üzerinden eğildi.

Hasarı çabucak buldu, sancak tarafındaki bazı kalaslar çirkin çatlaklarla dolmuştu. Mercankafa Ağbalıkçı tam arkasına gelmiş, daha iyi görebilmek için suyun üzerine doğru iyice sarkmıştı.

"Sanırım bu pek sağlıklı görünmüyor," dedi kender. "Sence bu tekne batabilir mi? Son bindiğim teknede bu oldu. Tamamıyla kaza idi tabi ve ben bunun bir kez daha olmasını istemiyorum."

"İşte!" Kerrick pruvadaki küçük kapağı açmıştı. "Oraya in ve bir bak—eğer su girdiğini görürsen oradaki bezlerden al ve deliği tıkamaya çalış."

"Eğlenceli görünüyor!" diye katıldı kender mutlulukla. Bir anda ayaklar önde aşağı atladı.

Kerrick büyük ambara geri döndü ve kapağı çekip açtı. Çağlayan suyun sesi hemen kulağına geldi ve Zivilyn Yeşil-ağaç'a içten bir dua mırıldanarak dibi boylamadan delikleri kapayacak yeterli zaman için ona yakardı. Karanlığa dalıp, zift kovasına ve yedek yelkenbezi topuna uzandı.

101

BOUGUS NİLES

"Bu gerçekten de heyecan vericiydi!" diye Kerrick'e anlatıyordu Mercankafa Ağbalıkçı bir saat sonra. Filika yumuşak dalgaların üzerinde yalpalıyordu. Tüm yelkenleri toplanmış^

ve kenderle elf deliklerden gelen suyu sızıntı düzeyine indirmeyi başarmışlardı.

Kerrick yorgun düşmüş bir şekilde güverteye serilmişti, "Senin yardımın olmadan yapabilir miydim bilemiyorum," diye itiraf etti. "Şimdi günün kalanında suyu tulumbayla boşaltmalıyız ve belki yeniden yola çıkmaya hazır olabiliriz. Tulumbayı nasıl çalıştıracığını göstereceğim, bu arada ben de biraz kalafat hazırlayıp daha kaba bir onarım yapmaya çalışacağım."

Şimdilik kenderin varlığından rahatsız olmadığını itiraf etmeliydi, ancak bu duygudan pişmanlık duymak için de gerekçesi vardı. Krynn'in tüm ırkları arasında ufak, korkusuz ve uslanmaz düzeyde meraklı kenderlerden daha sinir bozucu ve baş belası bir ırk yaktı.

Kerrick kendisine samimi bir şekilde gülümseyen "kendi kenderini" bir an için inceleyecek fırsatı sonunda buldu. Mercankafa'nın uzun kızıl saçları kafasının tam ortasında onlara özgü bir düğümle toplanmıştı ve parlak bir kuyruk serbest bir şekilde beline kadar sarkıyordu. Bir çeşit file gibi dokunmuş yeşil bir gömlek giymiş, aynı malzemeden yapılmış bir kemerle, gömleğini belinde toplamıştı. Elleri ve ayakları çıplaktı ve görünürde hiçbir eşya taşımıyordu.

Bir dakikalık eğitimden sonra Mercankafa tulumbanın kolunu büyük bir mutluluk ifadesiyle çalıştırmaya başlamıştı. Tulumba mekanizmasına gözlerini kısarak bakmış ve dilinin ucu birazcık dudaklarının arasından uzanmış bir durumda büyük bir ciddiyetle işe koyulmuştu.

"Hey, suyun şu hortumdan fışkırarak çıkışma bak!" diye bağırdı neşeyle, bir an sonra sintinenin içindekiler kenardan dışarı akmaya başladığında. "Ama bu okyanusa akıp ziyan oluyor—bak, bunu yıkanmak için kullanabiliriz." Hortumun ucunu elfi baştan aşağı soğuk suyla yıkamak için hızla döndürdü. "İlk sırayı sen alabilirsin," dedi cömertçe.

HABERCİ

"Eğlenmenin sırası değil," diye çıkıştı Kerrick. "Su üstünde kalmak istiyor musun istemiyor musun?"

"Su üstünde kalalım," diyerek suratını astı küçümen yolcu. Ancak elfin söylediklerini yerine getirmeyi de ihmal etmedi.

Kerrick yine öne doğru gitti ve ana ambara girdi. Çatlaklara tıktığı, suyla doymuş bez fena şekilde sızdırıyordu ve onun üzerine kalafat yapıştırmak için zaman kaybetmedi. Bitirdiğinde kasları ağrıyordu ve saçları yüzüne bir ter ve kalafat karışımıyla yapışmıştı. İç geçirerek tekrar güverteye çıktı ve su pompalamaya devam eden Mercankafa'nın yanındaki sıraya oturdu. Biraz uzakta, küçük teknesini neredeyse felakete sürükleyen ve suyun üzerinde büyük bir kubbe gibi yükselen dev engelin karanlık şeklini seçebiliyordu. Tam kendere onun ne olduğunu soracakken yolcusu kendine ait bir soruyla onunkini önemsiz bıraktı.

"Kulağına ne oldu?"

Elf dondu kaldı. Elini yaraşma götürüp kabuğa dokundu,

bir zamanlar uzun, zarif ve sivri uçlu bir kulak yerine şekilsizce yuvarlanmış bir şey vardı.

"Bir kaza geçirdim," dedi kabaca.

"Ben çok kaza geçirdim," dedi Mercankafa gururla suratını ciddileştirerek. "Ama hiç kulağımın yarısını kaybetmedim. Gerçekten de sağlam bir kaza olmalı! Ne olduğunu anlat bana. Sakın hiçbir şeyi atlama."

"Hayır." Kerrick oturduğu yere iyice yayıldı. Yelkeni kaldırmayı düşünüyordu ama bu iş gözünde büyüdü de büyüdü. Onun yerine başını küpeşmeye yasladı ve Silvanesti'yi düşündü. Gözlerini kapatıp kraliyet bahçelerindeki çiçeklerin kokularını aldığını, kulelerdeki flütçülerin şarkılarını ve şehrin kıvrılan sokaklarında şarkılar söyleyerek gezinen ozanların lirlerini dinlediğini hayal etti. Dünyasının merkezinden sürülmüş ol-

ması anlaşılmaz geliyordu. Öylesine tarif edilemez bir acıyla Silvanesti'yi özlüyordu ki, bir an için kendini kenardan atmak, tüm acılarından bir kerede kurtulmak düşüncesine gerçekten de takıldı. Onu saran bu kendine acıma dalgasıyla savaşıması gerektiğini biliyordu.

103

DOUGLAS NİLES

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu Mercankafa. "Yelkeni çekersek oraya daha hızlı ulaşmaz mıyız?"

Kerrick için için inledi ve bir gözünü araladı. Artan karanlığın içerisinde şimdiden simsiyah görünen ve bir tarafta yüzmekte olan büyük kütleye gözü bir kez daha ilişti.

"Nasıl oldu da o şeye bindin? diye sordu en sonunda. "Ve tam olarak nedir o?"

"Evet, son bindiğim gemi battı ve eğer tartışma götürmez bir şekilde harika bir yüzücü olmasaydım ben de onunla birlikte batacaktım. 'Bir balina gibi yüzüyorsun,' derdi Büyükanne Paraağacı. Ama doğal olarak balinalar daha iyi yüzer, sanırım daha çok egzersiz yaptıkları için. Bir balina olmayı düşünebilirdim, bütün yan etkiler olmadan. Eh, büyükannemin de söylediği gibi, 'Yaşam adil değildir—şanslı olmadığın sürece.' Sence ben şanslı mıyım?"

"Sanırım. . . evet, öyle olmalısın, doğru," Elf kendini tutamarak güldü. Kenderler aptallık noktasma gelecek kadar korkusuz olabilirlerdi ama eğlenceliydiler. En azından bu durumdayken biraz kahkaha ona iyi gelebilirdi.

"Nasıl bir tür gemideydin?" diye üsteledi.

"Bir Tarsis ticaret kadırgasıydı," diye yanıtladı kender. Az kaldı kederli görünecekti. "Kaptan gerçekten de çok iyiydi. Tarsis'den ayrıldıktan iki gün sonra onunla tanıştım, uykumdan uyanmış ve merhaba demek için güverteye çıkmıştım. Ayağıma bir taş bağlayıp ne kadar iyi yüzdüğümü görmek için beni suya atacağım söyledi." Mercankafa iç geçirdi. "Karısı da

oradaydı ve o daha da iyiydi. Ayağıma bir taş bağlanmışken çok da iyi yüzemeyeceğimi vurgulayıp—halbuki çok da güzel yüzebilirdim—beni kamarotu yaptı ve böylece kaptanın 'kahrolası ayağının altından' uzak durduğum sürece gemide gezinip işlerin nasıl yürüdüğünü görebilecektim."

Kerrick, Mercankafa'nın söz ettiği gemilerin hangi türden olduğunu biliyordu. Aslında son derece dayanıklı olan bu ticaret gemileri, güney Ansalon kıyılan boyunca en sık rastlanan büyük gemi çeşidiydi. Arada bir, bir tanesi yolunu değiştirip, yalnızca elf kaptanların Silvanost'un büyük limamına getirdiği

104

HABERCİ

allardan kazanç elde edebilmesini sağlayan fahiş kraliyet •irnrük vergilerine rağmen Silvanesti'de de dururdu.

"Kadırgaya ne oldu? Nasıl battı?" Ticaret gemilerinin dayanıklılığının ünlü olduğunu biliyordu ve felakete uğramış denizcilerin anısına Zivilyn'e küçük bir dua etmeyi de unutmadı.

"Bir ejder kaplumbağası tarafından parçalandı," diye neşyle yanıtladı Mercankafa. "O kadar heyecanlıydı ki! Senin yelkenlerin kadar yüzgeçleri vardı ve kale kapısı kadar büyük bir ağız! Kadırgayı tam ortasmdan ısırıp ikiye böldü! Ne yazık ki denizcilerden bir kısmını yedi. Diğerleri suya düştüler ama benim kadar iyi yüzemiyorlardı. Çok şükür ki bir fıçıya tutunmuşum—yarıya kadar suyla dolu bir fıçı olduğu ortaya çıktı. Bu iyi bir şey çünkü insanın kadar susayabildiğine inanamazsın, özellikle—"

Kender konuşup duruyordu ama Kerrick artık onu dinlemiyordu. Onun yerine dalgalarda salınan devasa kubbeye bakıyor, ağır bir dehşetle onu seyrediyordu.

Ejder kaplumbağası! Daha önce ne bunlardan birini görmüş, ne de efsanevi okyanus canavarlarından biriyle karşılaşmış bir denizciyle konuşmuştu. Deniz efsanelerinden çıkma

şeylerdi. Tek ısırışta bir gemiyi parçalayıp gemicileri denize düşürerek sonra da suda kendi basma kalmış, talihsiz adamları canı istediği gibi yutan, derinlerin korkulu rüyalarıydılar.

Birden Filika'run çarptığı şeyin o olduğunun farkına vardı. Yeni bir dikkatle yüzen kabarnya baktığında pürüzlü yüzeyindeki yumruları gördü ve dev cüsseye ağzı açık bakakaldı. Evet, o bir ejder kaplumbağasıydı—ve eğer bahtı açıksa hayvan donakalmıştı ya da uyuyordu.

"Direğe git!" diye tısladı elf. "Yelkeni kaldıracamız!"

Hayalgücü onu yanıltıyor muydu yoksa dev cüsse kımıldamış mıydı? Pullarla kaplı bir kafa, etrafa savrulan hırçın bir kuyruk veya demir koç başları gibi pençeler görebilmek için bakındı.

Gövdeye bir dalga çarpıp her iki yana doğru kırıldı. Artık kafası yükseliyordu. Çirkin, kırıılmış bir görüntüydü; olağa-105

DOUGLAS NİLES

nüstü ve korkunç büyüklükte gaga gibi bir ağız dışında deniz hayvanlarıyla kaplıydı. Yassı kafasından sular akıyor, tuzlu su bir çağlayan gibi dökülüyordu. Canavar boynunu kaldırıp esnediğinde Filika'yı yutabilecek kadar geniş görünen, testere kenarlı çenelerle çevrelenmiş, kaygan, pembe bir ağız ortaya çıktı.

"Direk o büyük sopa, değil mi?" diye sordu Mercankafa ayağa kalkarak. "Oldukça usta bir gemici olmaya başlıyorum. Benden ne yapmamı istisi—"

"Sus!" diye fısıldadı Kerrick, kenderi yakalayıp onu havuzluğun içine çekerek. Elf, küpeştenin üzerinden yalnızca gözlerini çıkarmış, dev ejder kaplumbağasını izliyor, elini kolunu sarmış olan titremeyi nafiye bir çabayla bastırmaya çalışıyordu. Yaratığın yüzü ilkeldi ve bir kertenkeleninkini andmıyordu. Yelkenliye doğru dönen bir gözü siyah, soğuk ve nereyse elfin kol uzunluğu kadar genişti.

"Ah, saklanıyoruz?" diye tahmin yürüttü Mercankafa, a-bartılı bir fısıltıyla. "Sevdim bu oyunu!"

Kerrick tüm dikkatini ejder kaplumbağasına vermişti. Efsanelerde Rufai'nin otuz ayaklık uzunluğu kadar bir kabuk anlatılırdı ama bu canavar ondan en az üç kat büyüktü. Büyük, koruyucu tabaka yavaş yavaş ona doğru dönmeye başladı. Sular kaynadı ve elf iki dev, perdeli ve pençeli ayağın havada tekme attığını gördü. Kabuk aşağı eğildi ve büyük bir dalga kabarıp köpürerek yelkenliye doğru salındı.

Yaratık daldı ve kayboldu. Uzun, pullu bir kuyruk havayı dövdükten sonra yüzeyde köpüren sulardan bir girdap oluştu-rup derinliklere doğru indi. Kerrick ve Mercankafa, dalga Filitika'yı yukarı kaldırıp ileri geri sertçe sallarken küpeşmeyi sıkıca kavradılar ve bu durum dalga geçip gidene ve onlar bir kez daha sakin pürüzsüz denizde salmana kadar sürdü.

"Çok şanslıyım—büyükannemin de söylediği gibi—çünkü ben üzerinde otururken bunu hiç yapmadı," dedi Mercankafa.

Elfin başı dönüyordu. "Sen o ejder kaplumbağasının üzerinde oturuyordun." Kendere öfkeyle bakıyor, sesini alçak tutmak için kendi zorluyordu. "Bir fıçıya tutunduğunu söylediğini 106

HABERCİ
hatırlıyorum."

"Oh, fıçıdaki neredeyse tüm suyu içtim ve, hatırlıyorum, acıkmaya başlamıştım. Sonra ejder kaplumbağası yüzeye çıktı ve sanırım uykuya daldı. Şey, yiyecek bir şeyler var mı?"

"Evet—önce yelkeni kaldıralım. O şey tekrar yüzeye çıkmadan buradan uzaklaşmış olmak istiyorum."

"Bu pek mümkün değil gibi," dedi Mercankafa Ağbalıkçı. "Şimdi hızla yukarıya çıkıyor olacak, tıpkı diğer gemiyi yediğinde yaptığı gibi. Bir an görüyorsun, sonra göremiyorsun, sonra da küüt!" Burnu durgun sudan birkaç inç uzak kalacak kadar eğilerek küpeşteden sarktı.

Elf derinliklere bakarak zaman kaybetmedi. Kamaranın yanından geçti ve ana bumbadan yelkeni çözmeye başladı. Eğer ejder kaplumbağası tekrar çıkıp teknesini parçalamak için daldıysa kesinlikle zamanında kaçamazlardı. Eğer kendine özgü başka nedenlerle daldıysa henüz şansları vardı.

Elleri o kadar kötü titriyordu ki bir an için yalnızca ipleri beceriksizce tutmaya çalıştı. Kendini sakin olmaya zorlayarak, sonunda yelkeni uzun kalasa bağlayan ipleri birbiri ardına çözdü. Ana yelkenin sabit halatına uzamırken Mercankafa Ağbalıkçı'nın yersiz bir şekilde neşeli sesini duydu.

"İşte geliyor!" diye cıvıladı kender, okyanusun derinliklerini göstererek.

Kerrick teknenin yana doğru kaydığını hissetti ve Filika hızla yana yatarken direğe tutundu. Havaya doğru savrulduğunda alabora olacaklarından emindi ama küçük tekne dev kabuğun üzerinden akan sularla birlikte aşağı dökülmüştü. Ejder kaplumbağasının koca kafası yüzeyi delip çıkmış, tek bir göz soğuk bir şekilde bakarken teknenin yanında yükselmışti. Çeneleri açtı ve mavi yeşil renkli tuzlu su aralıktan akıyordu, bu sırada elf yelkene dolanarak düştü. Mercankafa havuzluğun tabanına yuvarlandı.

"Dikkat!" diye bağırdı kender. Dar suratına dişlerini ortaya çıkaran geniş bir gülümseme yayılmıştı ve beceriksizce ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Zivilyn Yeşilağaç bizi korusun!" diye yakardı elf hey-

107

DOUSLAS NILES

canla, yelkenin kıvrımları arasında kaybolmuş, direğe tünmüyordu ve yelkenlinin kabuğun üzerinden kayarak okyanusa geri düşüşünü hissetmişti.

Pruva ve gövdenin yarısı mavi suların içinde kayboldu ama bir an sonra Fūika'nın sivri burnu güverteden sular dökülürken tekrar denizden yükseldi. Elf, yelkenden kurtulmuş bir halde,

hızla savruldu. Direğe tutunmayı sürdürüyordu, sonra bunv baya çarptı ve can sıkıcı bir ses eşliğinde kolunun kırıldığını hissetti. Dağlık bir ufuk gibi suda yükselen canavarın pürüzlü, pullu kabuğunun geçip gittiğim, sonra da çoktan derinlere dalmış kafanın peşinden diplere yöneldiğini gördü.

Gördüğü son şey bir ejderhanınki gibi uzun, dikenli ve korkunç olan kuyruk oldu. Kuyruk tam üstünde savrulup direğe ve bumbaya iç buran bir kırılma sesiyle çarptı. Sert bir kalas kafasına inmeden önce Kerrick, şişkin mavi bir yelkenbezinin altında kalmıştı.

Mavilik karanlığa doğru kaydı.

108

Yağmurlu bir sonbahar sabahı kabile kampı toplamakla meşgulken Garta Moreen'e, "Daha kaç gün var?" diye sordu. Şans eseri rüzgar hafifti ama nem tüm Arktos'un içine işliyordu ve kahvaltı için ateş yakacak kadar odunları yoktu. "Hatırlarsan, Küçük Fare dün bir mağara bulduğunu söylemişti. Daha da kuzeye gitmeden oraya bir göz atmak iyi bir fikir olmaz mıydı?"

"Oraya baktım," diye yanıtladı kadmşef, başını sallayarak.

"Ne zaman?" diye sordu kadma, şaşırarak. "Çocukların sonuncularını da yatırdığımda sen hala ayaktaydın ve bu da gecenin oldukça geç bir saatiydi."

Moreen iç geçirdi. "Oraya bu sabah erkenden gittim, sizler daha kalkmadan. Fare haklı. Oldukça büyük ve kuru—ama eğer kışı ayakta durarak geçirmek istemiyorsan, hepimiz için yeterince büyük değil. Güneye bakan geniş bir ağız var, bu nedenle Gazapayazı'na karşı bir korunak görevi görmez."

Garta bembeyaz oldu ve derin bir nefes aldı. Bu hepsinin farkında olduğu bir şeydi—Gazapayazı'run gelişine artık üç aydan az kalmıştı.

109

DOUGUS NİLES

"O zaman, daha iyi bir yer bulmak zorundayız, öyle değil mi?" diye zoraki bir neşeyle sordu Garta. "Bize sözünü ettiğin şu Uzun Sedir Koyu daha ne kadar uzakta olabilir? Artık yaklaşıyor olmalıyız, değil mi?"

Moreen başını sallayıp doğruladı. Bir kez daha sırrını, tarihi Eğreltikaya'da kabilesine güvenli bir yer bulma umudunu paylaşıp paylaşmaması gerektiğini düşündü. Onun yerine konuyu değiştirdi. "Yiyecek durumumuz artık çok iyi."

Siyah balina sayesinde yiyecekleri çoktu. Thanoilerle yaptıkları savaşın hemen ardından kadınlar yüzme bıçaklarıyla işe koyulmuşlar, etli gövdeden uzun uzun et parçaları kesmişlerdi. İki hafta boyunca yaşlılar küçük ateşler yakıp et parçalarını ölen denizaygırı-adamların silahlarından yapılmış derme çatma senyaların üzerine asmışlardı.

Garta'nun eli Moreen'in omzunda durdu. "Niyetim senin kararlarını sorgulamak değil," dedi usulca. "Bunun küçükler için ne kadar zor olduğunu zaten biliyorsun."

"Ve yaşlılar için, evet." Kadınşef aksayarak yürüyen büyükbaba ve büyükkannelere baktı, çoğunun yanında bir çocuk ya da bebek vardı. Kadınların sırtlarına büyük çantalar alışını gördü, kurutulmuş et çıkınları onlara o kadar ağırlık yapıyordu ki yaşlılardan daha hızlı hareket edemiyorlardı.

"Bugün yine kıyı boyunca mı gidiyoruz?" diye neşeyle sordu Bruni, ikiliye yaklaşarak. İri kadın herhangi birininkinden iki kat daha büyük bir çıkın taşıyordu, bir zıpkın ve bir mızrak destesi kadına büyük boynuzlu bir hayvan görüntüsü verecek şekilde en üste, yatay olarak bağlanmışlardı.

"Evet. Birkaç gün daha, belki bir hafta sonra buradan gideceğiz."

Bruni kurnazca gözlerini kıstı. "Büyükbabam nesiller önce Arktos tarafından yapılmış eski bir kalıttan söz etmişti. Neydi oranın adı?"

"Eğreltikaya?" dedi hayretle bağırdı Garta. "Bizi oraya götürmüyorsun, değil mi?"
Moreen iç çekti. "Aklıma gelmedi değil."
"Ama—orası gerçekten varsa bile, canavarlar tarafından ele
110

HABERCİ

ririlmişti! Ejderhalar tarafından!" Garta'nın yuvarlak yüzü
hir şaşkınlığın resmiydi sonra gözlerini kırpı ve yere baktı.
»Ben. - • kararını yargılamaya çalışmıyorum ama ne
düşünüyor-
sun"

"Birincisi, ben Eğreltikaya'nın var olduğuna inanıyorum.
Dinekki onu bir düşte gördü ve Yaban Chislev'in yol gösterici-
liğine güvenmeliyiz. Dinekki onu suyun üzerindeki tepelerde
görebildi. Birçok bacadan buhar tütüyordu, belki de efsaneler
eerçek ve Eğreltikaya tüm kış boyunca, Gazapayazı'nda bile,
sıcak kalıyor."

"Peki ya ejderhalara ne oldu? Dağılma'ya ne oldu? Oraya
gitmenin getireceği tehlikelere ne oldu?"

"Dinekki aynı zamanda orada ejderha olmadığını da
söylüyor. Ona inanıyorum. Chislev bizi korusun—oraya ulaş-
manın bir yolunu bulacağız."

"Moreen! Çabuk gel!" Küçük Fare sahilin hemen arkasın-
daki tepenin üzerinden onlara doğru koşuyordu.

"Yine ne oldu?" diye tersledi Moreen, düşündüğünden da-
ha asabi çıkan bir sesle.

"Dağlı. Geri gelmiş, iki düzine savaçsısıyla birlikte. Yine
seninle konuşmak istiyor."

Lars Kızılsakal yine, açık ağızlı kurt başı kafasında taç gibi
duran büyük kurtderisi pelerini giymişti, önlerindeki tepenin
üzerinde kürklere sarılmış iki düzine mızraklı askerle Moreen'i
bekliyordu.

Dağlı yaverin yirmi adım uzağında durup kollarını göđ-sünde kavuşturan kadmşefe Kűçük Fare ve Bruni eşlik ediyorlardı.

"Size, Buzboyu kralı Acaryel Balinakemik'in selamlarım getirdim."

"Karřılıđında benim de 'kral'a selamlarımı iletin," dedi Moreen. Sesine ince bir alay takılmasından kendini alkoyamıyordu. Kimdi ki bu kendini bűtűn Buzboyu'nun efendisi zan-111

DOUGLAS NİLES

neden Acaryel Balinakemik?

"Sűyleyeceklerim var, Moreen Ayıbalığı-Avcısı."

"O artık Moreen Kadınşef," diye dűzeltti Bruni. "Alyurnruk Koydızdarı'nın kızı ve Kara Ayı Postu'nun varisi."

Kızılsakal'm gözleri ardına kadar açıldı ve belden sert bir şekilde eğilerek selam verdi. Moreen kendisiyle dalga geçilip geçilmediğinden emin değildi. "Size Acaryel Balinakemik'ten bir davet daha getirdim—Sikke Işıltısı'na gelip kendisiyle tanışmanızı diliyor."

"Yanıt aynı," diye sertçe karşılık verdi Moreen. "Kabilem burada ve bana ihtiyaçları var. Eğer Acaryel Balinakemik benimle konuşmak istiyorsa kıyıya gelmek zorunda. Bize yetişebileceğinden daha hızlı yürümeyeceğiz," diye de ekledi homurdanarak.

"Daha önce size kaba davrandığımızın ve biçimsiz sözler kullanarak hata ettiğimizin farkındayız. Acaryel Balinakemik hatalarını itiraf ediyor ve onlardan ders almaya çalışıyor. Bu nedenle bir armağan, yalnızca kendisinin sunabileceği bir şey verilmesini buyurdu."

Lars Kızılsakal işaret etti ve adamlarından biri kűçük ama çok ağır olduğu belli olan bir kutuyla öne çıktı. Kutuyu yassı bir kayanın üzerine koydu ve kapağını açtığında içinde bir tomar parıldayan altın para gözűktű.

"Bu hatırı sayılır bir hazine, halkımızın arasmda soylu bir düzeyde olduğunu göstermeye yetecek kadar çok. Kralım bunu size şerefının ve iyi niyetinin bir kanıtı olarak sunuyor. Bu armağanı kabul edecek ve kalesine kadar bana eşlik edecek misiniz?"

"Sarı metale ne için ihtiyacım olabilir ki?" diye çıkıştı Moreen.

Lars Kızılsakal bunu bir hakaret olarak algılamış gibi görünmüyordu. "Neden olmasm, herkesin altınla yapacak bir şeyi vardır," diye yanıtladı içtenlikle. "Değiş tokuş için ya da süs eşyaları için kullanabilirsiniz!"

"Çok ağır—bize yiyecek vermeniz daha akıllıca olur," diye yanıtladı kadınşef.

112

HABERCI

"Ah, sanırım kralın armağanını kabul edebiliriz," dedi gruni nazikçe.

Moreen sağlam kutunun içine baktı, her şeye rağmen etkilendiği- İtiraf etmesi gerekirdi ki sarı metalin bir güzelliği, saflığı ve baştan çıkarıcı bir ışıltısı vardı. Kendi zayıflığına kızdı ve sert bir şekilde Bruni'ye baktı ve bir kez daha kararlılıkla başını salladı. "Hayır—teşekkürler."

Elçi kaskatı kesildi ve boğazını temizledi. "Bu önemli. Benimle gelmelisiniz."

"Seni koca kurt!" diye bağırdı Küçük Fare, kızgın bakışlarla Dağlıya bakmak için Bruni'yle Moreen'in arasından çıkarken. "Sen benim kadışefimle böyle konuşamazsın!"

Lars Kızılsakal tehditkar bir şekilde gözlerini kısarken ileri doğru bir adım daha attı. Ağır yükünün hantallığına karşm Bruni'eğildi ve oğlanı urbasından yakalayıp geri çekti.

Moreen anlık da olsa dikkatlerin başka tarafa çekilmesinden memnun kalmıştı. Kendini tuzağa düşmüş, kararsız hissediyordu.

"Halkınız için endişelendiğinizi biliyorum," diye sürdürdü Lars. "Size yemin ederim—emniyette olacaklar. Savaşçılarımla korumasında olacaklar." Gözleri kadınşefin yüzünden hiç ayrılmadan eliyle arkasını gösterdi. "Bakın, yiyecek ve kürk getirdik, hem de Kabilenizin rahatım büyük ölçüde artıracak kadar."

Moreen, Dağlı kolunun hemen arkasında duran büyük çıkıncıların ilk kez fark ediyordu. Koyun derileri ve birçok büyük beyaz ayı kürkü gördü. Bir sıra sağlam fıçının yanı sıra, içlerinde tahıl ya da kurutulmuş yiyecek olduğunu düşündüğü, ağzına kadar dolu torbalar vardı. Gereğinden sert konuşmuştu. Görülen o ki bunlar iyi niyetle gönderilmiş hediyelerdi.

Bakışları yabancıların sopalarına ve baltalarına ve birliği donatan güçlü mızraklarla bir sürü büyük uzun yaya ilişti. Sonunda kararını verdi.

"Getirdiklerinize bir bakayım," dedi emredici bir şekilde, yere serilmiş yiyecek ve kürklere bakmak için Lars Kızılsakal'm yanından geçerek.

Diz çöktü ve bir koyun postuna dokundu. Yün yumuşak ve

DOUSLAS NİLES

temizdi, deri ise ustalıkla tabaklanmıştı—bir tek bu post bile bir Arktos çocuğu için ölümle yaşam arasındaki ayrım anlamına gelebilirdi. Torbaların yiyecek şeylerle dolu olduğunu hemen anladı. Arpanın kokusunu alıyor, kurutulmuş yemişlerin yularlak çeperlerini görebiliyordu. Fıçılardan ikisinde başka bir değerli malzeme olan balık yağının pürüzsüz parlaklığı ve ağır tuzlu kokusu varken, üçüncüsü kendine özgü kokusuyla şüpheli götürmez bir şekilde cenksuyunu, Dağlıların kışın sıkıntısını üzerlerinden atmak için fıçılarda tükettikleri söylenen yakıcı içkiyi içeriyordu.

Eğer bu bir oyunsaydı çok cömert bir oyundu.

"Pekala," dedi, ayağa kalkıp samimiyetle Lars Kızılsakal'a bakarak. Adamın yüz hatlarına yayılan gözle görülür rahatlama

Moreen'i şaşkırtmış, içten içe de memnun etmişti. "Dağlıların Kralı Acaryel Balinakemik'i ziyaret edeceğim. Arktos'un şefi Moreen Koydizdan'nın onun misafiri olmayı kabul ettiğini kendisine iletebilirsin."

İç bölgelerdeki geçitten geçtiklerinde Moreen, Dağlı kallesi için "köy" kelimesinin yanlış bir kullanım olduğunu anlamıştı. Aslında daha önce bu kadar geniş bir alana yayılmış ve sağlam görümlü bir toplum ne görmüş, ne de hayal etmişti. Sikke Işıltısı'nın çoğu yüksek taş bir duvarın ardında kalmıştı ama surların arkasından yükselen kuleleri, duman tüten birçok bacayı ve kütüklerden yapılmış büyük bir yapıyı görebiliyordu. Yakın yamaçlar, şu anda güz kahverenginde olup da yaz renkliliğinin son kırmalarını sergileyen, düzenle ayrılmış teraslarla doluydu. Önlerindeki sığ vadi ufak göller ve derelerle ışılıyordu. Moreen, yalnızca nefes nefese kaldığı için değil aynı zamanda manzaraya bakmak ve bir kez daha doğru şeyi yapmayı yapmadığını tartmak için duraladı.

"Oldukça güzel, öyle değil mi?" dedi Lars Kızılsakal.

"Daha önce benzer bir şey görmediğimi biliyorum," diye itiraf etti Bruni, Moreen'i gözlemlerini anlatma işinden kurtararak.

H/ABERCİ
rak.

fCızılsakal'ın birliğinin kalanı Arktos'la kalırken iki kadın buraya Dağlılardan dördünün eşliğinde gelmişlerdi. Kendisi, iç bölgelere dolanarak gelen ve çoğu tepe yukarı olup dört gün sürecek olan yolu izlerken, diğer adamlar kuzeye doğru ilerlemeyi kabul etmişlerdi.

"Burada biraz dinlenelim," dedi Acaryel'in elçisi. "Geçide çX]cış deneyimli bir Dağlıdan bile çok şey alıp götürür. İtiraf etmeliyim, ikiniz de çok iyi iş çıkardınız."

Yere yığılıp nefes almaktan başka bir şey istemeyen Moreen, ciddiyetle başını salladı. "Buralara neden Dağlar den-

diğini anlayabiliyorum," dedi ve hemen sonra bu kadar bariz ve aptalca bir şey söylememiş olmayı diledi.

Gerçekten de bir dizi göz kamaştırıcı dağ zirvesiyle çevrelenmişlerdi. Dorukların bazıları etraflarından büyük çıplak kayalar sarkan taş iğneler gibi göğe uzanıyorlardı. Azametli kar saçakları erişilemez yüksekliklerinde zarif süslemeler gibi kıvrılmışlardı. Başka dağlar daha az dik yamaçlı ve yuvarlak dorukluydular ama bir o kadar yüksektiler ve yer yer göz kamaştırıcı karlı yüzeyler, yarıklarla bezenmiş buzul alanlarıyla işlenmişlerdi. Sonbahar güneşi alçalmıştı ama kısıtlı ışıkta bile etkisi neredeyse kör ediciydi. Bu manzarayı yaz güneşinin parlaklığı altında yalnızca hayal edebilirdi.

Böylesine kışık bir araziye ve Sikke Işıltısı'nın altındaki geniş çayırlarla işlenmiş tarlaları bir arada görmek tuhaf bir şekilde sıra dışı gelmişti.

"Şunlar, Yaralı Kayalar."

Lars vadi tabanındaki kara bir taş yığınına gösterdi. Geçitten inen yol uzak yakadaki teraslanmış yamaçtan çıkmaya başlamadan önce oraya buraya kıvnlıp bükülerek bir labirente giriyordu.

"İlk savunma hattımız," dedi Dağlı. "Bize saldırmaya gelen herhangi bir ordunun tuzaklar, pusular ve daha birçok başka engelin içinden geçmesi gerekir."

"Eğer kralınızla görüşmemiz iyi gitmezse bunu hatırlarım." Moreen o anda sözlerinin boşluğunu anladı. Sikke Işıltısı'nı

115

DOUGUS NİLES

görünce Acaryel Balinakemik'i bir kral olarak düşünebiliyordu ve korkuları tekrar yüzeye çıkmıştı.

Çayırları kaplayan beyaz noktaları görmek onu hayrete düşürdü—görüş alanının içerisinde binlerce koyun vardı. Daha aşağıda, zeminin sulak olduğu yerde büyük, kahverengi sığırları seçebiliyordu. Bu kadar çok bacadan çıkan duman için aca-

ba ne kadar çok odun yakmak gerekirdi?

"Dinlendiniz mi, yolun kalanını gitmeye hazır mısınız?" diye endişeyle sordu Lars Kızılsakal.

"Evet," diye yanıtladı kadmşef, büyükbabasının kara ayı pelerinini ya da başka görünür bir şeflik simgesini taşıyor olmayı çaresizlikle dileyerek. Kendini çok yalın, sıradan hissediyordu ama ilerlemeye devam etmek dışında yapacak bir şey yoktu.

"Evet," diye yineledi. "Gidelim ve Dağlılar'm kralıyla tanışalım."

Tüyleri karışmış tilki suratlı köpekler her yanda koşuyor, ya çocukları kovalıyorlar ya da kendileri kovalanıyorlardı. Tezek, ter ve is kokusu havaya, duvarlara ve görünüşe göre insanlara da sinmişti. Moreen'in burun deliklerine öyle yerleşmişti ki, Sikke İşiltisi'ndan ayrıldıktan günler sonra bile bu kokuyu duyacağını biliyordu.

Büyük, kutu gibi bir yapıdan bağırma ve çekiç sesleri geli-

yordu ve Lars buranın kömürlerin yakılmak için kırıldığı ve değerli cevherlerden altın çıkarıldığı bir kalhane¹ olduğunu söyledi. Büyük kent kapılan onlar yaklaşırken açılmışlardı. Kadmşef, dar caddenin her iki kenarına sıralanmış ya da her evin ön tarafında varmış gibi görünen balkonlardan aşağı bakan sakallı, asık suratlı adamların ve yüzleri şüpheyle asılmış kadınların tümünün farkındaydı.

1 Bir alaşımındaki madenleri, ergime derecelerinin farklı oluşundan yararlanarak birbirinden ayırma işleminin yapıldığı yer. (çn)

116

HABERCİ

Yol küçük bir tepenin üzerine çıktı, sonra da bir taş köprüyü kullanarak sığ bir dereyi aşmak amacıyla dik bir şe-

kilde aşağı indi. Köprünün bir tarafında tekeri dönen yüksek bir değirmen, diğer tarafta ise birçok masa ve sıranın yerleştiği bir sundurma bulunuyordu. Burada, hizmet veren kızlar dışında hepsi erkek olan Dağlılar, cenksuyu kadehlerinin üzerine kapanmış oturlarlardı. Geçişini anlaşılmaz bir ifadeyle izlemişlerdi.

Aşağı baktığında köprünün, altındaki sığ suyun kahverengi ve yer yer atıklarla dolu olduğunu gördü. Şehir duvarlarının arasındaki her toprak parçası fazla kullanımla tıka basa dolmuştu: kk, duvarlarla çevrili arka bahçelere güneşte kurumaları için çamaşırlar asılmıştı; çamurlu sokakların üzerine doğru eğilmış kırılğan balkonlu, şaşırtıcı yükseklikte ve birbirine sokulmuş evler vardı. Mazgallardan gelen lağım kokusu dayanılmazdı.

Sonraki tepenin üstüne çıktılar ve Moreen Kral Acaryel'in kalesinin ileride olduğunu gördü. Şehrin inişli çıkışlı arazisinin ortasında, alçak bir tepenin üzerine kurulmuştu. Duvarları şehir duvarlarından yüksekti ama kraliyet binalarının ve avlularının görülebildiği geniş aralıklar vardı. Yapı iskelesine ve bloklar şeklinde kesilip istiflenmiş büyük taşlara bakarak Moreen kraliyet meskeni inşasının devam ettiği izlenimine kapıldı.

Kk grup kale duvarlarındaki bitirilmemiş kapıdan geçti ve kadmşef hisarm içine açılan dev kapıları gördüğünde afaladı.

"Bunlar som altından mı?" diye sordu Moreen, şaşkınlığım kendine saklamaktaki kararlılığına karşın gördükleri karşısında kendine hakim olamayarak.

"Som altın. Her biri tonlarca çekiyor," dedi Lars gururla. "Acaryel Balinakemik üzerlerine kendi armasını oyduրttu."

Söz konusu arma, gördüğü kadarıyla, büyük bir mızrakla çapraz duran uzun saplı bir savaş baltası ve bunların tepesine yerleştirilmış büyük, boynuzlu bir geyik başından oluyordu. Ancak düzgün metal üzerindeki kabarık desen özensiz bir şekilde işlenmişti. Moreen, elleri eğri büğrü olduktan sonra bile

OOUSUS NİLES

Dinekki'nin bir kemik oymasında daha iyi iş çıkardığım bili yordu.

Heybetli kapılar, Moreen'in ayaklarının altında hissettiği bir güçle, zangırdayan rayların üzerinden dışarıya doğru gü. rültüyle açıldılar. Açıldıklarında arkalarında yüksek kemerli bir tavana ve duvar boyunca sıralanmış, sayılan bir düzineden fazla olacak güçlü tahta sütunlara sahip, büyük bir salon göründü. Bu sütunlarda birçok lamba destekleri vardı ve her birine asılmış parlak yağ lambalarının ışıltılan bir araya gelerek geniş odanın ortasmdan göz alıcı bir aydınlık yayıyorlardı. Uzak köşe gölgeler içinde kalmıştı.

Sütunların arkasında birçok insan durmuş, kent halkında gördüğü aym asık suratlı ifadeyle onları seyrediyorlardı. Burada ve şehirde gördüğü insanlar arasındaki en büyük fark, bu salonu dolduranların boyalı yün pelerinler ve urbalar, tüylü şapkalar, cilalı çizmeler ve sandaletler içinde, kent sokaklarında gördüklerinden çok daha iyi giyimli oluşlarıydı.

Uzak köşenin gölgelerine doğru bir çizgi gibi uzanan beyaz ayı kürkünden bir halı dışında salonun ortası boştu. Gözleri azametli bir koltuğa ilişmişti. Ortalığa daha çok ışık doldu—havada gezinen sihirli küreler, çok düzgün bir sırayla yanarak tahtında ihtişamla oturmuş, ayı kürkü halının üzerinde ilerleyen küçük gruba tepeden bakan iri adamı görünür kıldılar. Bir metal başlığı çevreleyen geyik boynuzlarından oluşmuş bir tolga başım süslüyordu ve gür, san sakalının uçları bir çift belik olarak örülmüştü. Boynuna altın zincirler, bileklerine altın bilezikler takmıştı ve çizmeleri altın tokalarla şil ısıldı.

Moreen birden, bu yerle ilgili her şeyin adamın yüceliğini göstermek için düzenlendiğim fark etti ve merak etmekten kendini alamadı: Beni etkilemek için bu abartıya gereksinimi varsa ne kadar yüce olabilir?

Yüksek tahtın hemen alüna gelip durdu. Lars ve Bruni'nin arkasında bir yerlerde durduğunun belli belirsiz farkındaydı. Gittikçe artan kızgınlığı, sık sık olduğu gibi, dilinin ucuna gelmişti.
"Sen Acaryel Balinakemik misin?" diye sordu. "Oradayken
118

HABERCİ

seni zorlukla görebiliyorum!"

Çevredeki boşluklardan nefes alma ve mırıldanmalar duy-Hu ve arkasından gelen ayak sesleri Lars Kızılsakal'ın hızla öne geldiğini söylüyordu. Ayak sesleri Acaryel altın yüzüklerle parıldayan elini kaldırdığında durdu. Moreen adamın—şimdi yakından bakınca—oldukça çekici bir mavi tondaki gözlerinde keyif pırıltıları gördüğüne şaşırıldı.

"O zaman aşağı insem iyi olur," dedi adam kibarca, şaşırtıcı bir rahatlıkla büyük koltuktan kalkıp yere kadar gelen basamaklardan inmeye başladı. Üzerindeki altınların tüm ağırlığını ve o koca, boynuzlu, som altın gibi görünen tolgası da dahil

giysisini dikkate alınca bu durum oldukça şaşırtıcıydı. "Seni selamlıyorum, Moreen Koydizdan, Arktos'un şefi."

Sözleri üzerine gülüşmeler geldi ama kral—artık onu kraldan başka bir şey olarak düşünemiyordu—çevreye sertçe baktı ve azarlanmış olanlar birden sustular.

"Ve ben de seni selamlıyorum, Acaryel Balinakemik, Dağlılar'ın Kralı."

"Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedi adam. Sesinin tonundan bu ziyaretten gerçekten de memnun olduğu kolayca anlaşılıyordu. "Bu senenin halkın için hazin bir sene olduğunu biliyorum ve duygularını paylaştığımı ve destek olacağımı bilmeni istiyorum."

Moreen birden geldiğine çok memnun olmuştu. Onun için

Dağlılar, Arktos'un ender olarak karşılaştığı, her zaman tuhaf ve biraz da korkutucu varlıklar olmuşlardı. Kimi zaman bu karşılaşmalar ticaretle kimi zaman da şiddetle sonuçlanmışlardı ama Moreen, Dağlılar'ın da kendileri gibi insan olduklarını düşünmeyi hiç bırakmamıştı.

"Sana kalemı gezdirme onurunu bana verir misin?" diye sordu kral, son derece saygılı bir tonda. Büyük salonun yan tarafındaki bir kapıyı işaret etti.

"Çok ilgimi çeker," diye içtenlikle yanıtladı Moreen. Kral kolunu uzattı ve bir anlık duraksamadan sonra, Moreen adamın koluna girdi. Yollarının üzerinde duran saray eşrafı, kral Moreen'i götürürken kaçarcasına yoldan çekildiler ve kapı ar-

DOUGLAS NİLES

kalarından kapandı. Her nasılsa Moreen artık kendini güçlü hissediyordu, şehir halkının düşmanca göz süzmelerini geride bıraktığı için cesaretlenmişti.

Yalnızca, gözleri yere bakan ve önlerinden kaçışan birkaç hizmetçiyle karşılaştıkları uzun, yarı açık bir koridordan ilerlediler. Sol taraflarında arkasında küçük bir avlunun bulunduğu bir dizi sütun vardı. Moreen bir sıra çamaşır teknesi gördü ve hemen ardından kralı görünce heyecanla ileri geri koşturarak havlayan köpeklerin olduğu büyük bir kafes gözüne ilişti.

"Köpeklerim," dedi kral gururla. "Kışın karların üzerinde kızak çekerler, daha sıcak aylarda da av peşinde koşarlar." Gö-

terişli bir şekilde tolgasından uzayan boynuzları gösterdi. "Bu geyiği köşeye sıkıştıran benim köpeklerimdi ama onu tek mızrak atışıyla ben indirdim." Kare, taş duvarlı bir binaya girdiler, burada kral gururla darphanesini gösterdi, eriyik altın üzerlerinde silahların ve geyik boynuzlarının kabartması bulunan küçük külçelere dönüştürülüyordu. Burası, duman kokusunun Moreen'in burnunu yaktığı, karanlık, isli bir yerdi ama adam

ona eritme kazanlarım ve metalin kömür ateşiyile eritildiği büyük ocakları gösterirken nazikçe dinledi. Kadın daha önce kömür görmemişti ama ateşçiler ocağın kükreyen ağzına bu maddeyi kürekler dolusu atarken başım sallayarak izlemişti. Odanın diğer tarafından bile müthiş sıcaklığı hissedebiliyordu, bu kor odunla ya da bildiği diğer yakacaklarla elde edilenden çok daha sıcaktı.

"Altım, Sikke Işıltısı'nın yukarısmdaki dağlık koyaklardan çıkarıyoruz," diye açıkladı Acaryel. "Buzboyu'ndaki en zengin altın yataklarına sahibiz."

"Bu altın yüzünden mi kendinize Buzboyu'nun kralı diyorsunuz?" diye sakinmeden sordu Moreen.

Kralın yüzü asıldı ve bir an için huzursuz oldu. "Hayır! Sadece diğer boyların beylerinin benim konumumu takdir etmelerine yardımcı oldu," diye itiraf etti. "Gel, sana harita odamda bir şey göstereyim."

Onu, zemini mozaikler ve küçük altın parçalarıyla döşenmiş geniş bir odaya götürdü. Zeminin çoğu daha ayrıntılı taşla-

HABERCİ

rıt aralarım kıvrılan ve düzensiz bir çizgiyle dolduran mavi granitten oluşmuştu. Diğer taşlar yeşil, beyaz ya da siyahtı.

"Burası Sikke Işıltısı," diye açıkladı Acaryel, altın işaretlerden bir yıldız şeklinde yapılmış olan en büyüğünü göstererek. Yana kayd ve pürüzsüz mavi taş tabakasını bacaklarının arasında aldı. "Bu halkının kıyılarına köylerini kurduğu Beyaz Ayı Denizi. Burası da Koydizdarı adım verdiğiniz yer."

Moreen dünyasının ne kadar ayrıntılı betimlendiğini görünce şaşırıldı. Küçük koyu çevreleyen yerleri ve kuzeye doğru uzanan girintili çıkıntılı kıyıyı ayırt edebiliyordu.

"Bu, beyaz taş buzul ve her zaman buzla kaplı bir alan," diye açıklıyordu kral, o anda zeminin üzerinde geziniyor ve haritanın şehrinin doğusunda kalan bir bölgeyi gösteren parça-

sını işaret ediyordu. "Halkın kıyıya yalan yaşadığı için bu toprakları tanıdığını sanmıyorum."

"Buz Sonu denen yer nerede?" diye sordu Moreen.

Acaryel, küçük bir tepsi taşıyarak sessizce içeri giren bir hizmetçiden iki küçük bardak almak için ara verdi. "Lütfen, içkimizi denemek ister misin? Adı cenksuyu."

"Ah, cenksuyunu duydum," diye itiraf etti Moreen, bardağı eline alıp içindekileri koklarken. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı—şimdiye kadar hiç bu kadar keskin bir şey koklamamıştı. Boğazından aşağı inerken doğrusu keyif verici bir tarzda yakıyordu.

"Gizli bir buzulun içine yatırılmış arpadan yapılıır."

"Tüm halkın içer mi bunu?"

Kral omuz silkti. "Bizim için o Kışateşi'dir. Uzun, karanlık aylar boyunca güneşin yerini alır."

Dağlı bardağım bir dikişte bitirdi ama Moreen yalnızca bir yudum daha aldı ve içkisini hizmetçinin tepsisinde Acaryel'in boş bardağının yanına bıraktı. Yine de midelerini ısırmıştı ve ruhuna keyifli bir hafiflik getirmişti.

"Şimdi, Buz Sonu?" diyerek sorusunu tekrarladı. Dudaklarına bir gülümsemenin yayıldığı hissediyordu. Yine de dikkatliydi. Aklının bir köşesinde Eğreltikaya'yı merak ediyordu. Haritanın kuzeye uzanan tarafım taradıysa da böyle bir kale

121

DOUSLAS NİLES

harabesini gösteren bir şeye rastlamadı.

"Evet, elbette. İşte Buzboyu'nun uzantısı," diye yanıtladı Acaryel işaret ederek. Kadm, toprakların sonunu belirleyen dar bir yanmada gördü. Oranın biraz güneyinde, diye düşündü, Arktos aradığı harabeyi bulabilirdi.

Moreen dar bir maviliğin ardındaki başka bir yeryüzü külesini işaret etti. "O nedir?"

Kral omuz silkti. "Beyaz Ayı Denizi'nin karşı kıyısında ne

olduğunu benden daha iyi biliyor olmalısın. Bu boğazın Mavisu Boğazı olduğunu duymuştum ama batı kıyısını sorarsan ancak bir tekne oraya ulaşabilir."

"Doğru." Kanoyla Koydizdan Koyu'nun karşı kıyısını görece kadar açılmadıysa da, katıldığını belirtti Moreen. Boğaz, doğal olarak, daha dar görünüyordu. Uzun Servi Koyu'na gidişini hatırladı—orada babasıyla birlikte denizin ötesinde, inişli çıkışlı bir ufuk görmüşlerdi.^ Şimdi haritaya bakınca kıyının güneye doğru genişleyerek Beyaz Ayı Denizi'nin ötesinde uzun bir sahili nasıl oluşturduğunu görebiliyordu.

Bir soru daha aklına geldi. "Ejderha denen canavarlar nedir?" diye sordu. "Onlarla ilgili bir şey biliyor musun?"

Kral şaşırılmış göründü ve başını salladı. "Huma ve ejderhaların yok edilişi efsanesini bilmiyor musun? Öğretmenlerimin iddia ettiğine göre bu dört yüzyıl önce olmuş. Onlarla tartışmak için bir nedenim yok." Gözleri kısıldı. "Neden soruyorsun?"

Moreen konuşmanın efsanevi Eğreltikaya'ya yönelmesini istemiyordu. Bu yüzden aldırmadı ve kralın hemen açıkladığı üzere, her biri başka bir Dağlı boyunu simgeleyen altın kakmaları incelemiş gibi yaptı.

"Gel —sana gösterecek çok şey var," dedi Acaryel, kolunu uzatarak. Moreen bir kez daha onun yanında yürüdü.

Şimdi de düzinelerce genç adamın geniş bir alanda hedeflere ok attığı büyük bir avluya gelmişlerdi. "Bunlar okçu alayının acemi askerleri," diye övündü kral. "Hepsi de genç adamlar. Eğitimleri bittiğinde on atışın onunda da hedefi vurabilecekler."

122

HABERCİ

"Etkileyici," diye mırıldandı Moreen. Bu Tildey'in yapabileceğinden daha iyi bir nişancılık değildi ama şiddetle farkındaydı ki kabilesinde yalnızca bir Tildey vardı. Buna karşılık

pağıllar sayısız okçu yetiştiriyorlardı—ve bunlar, sayılarını bir Chislev'in bildiği, eğitimi okçulardan oluşan diğer birliklere katılacaklardı. Arktos ne kadar da zayıftı!

"O yolun karşısındaki nedir—ayı heykeli olan?" Moreen, arka ayakları üzerinde yükselmiş ve olağan boyutlarından daha büyük olan bir ayı heykelini gösteriyordu.

Acaryel'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Rradok'u bilmiyor musun, Vahşi Olan, tüm Buzboyu'nun tanrısı?"

Moreen'in çenesi dik kafalılıkla sıkıldı. "Biz Yaban Chislev'e uygun şekilde hürmet gösteriyoruz ve o da özenle yaşamlarımızı gözetiyor!"

"Lütfen, kabalık etmek istemedim." Kral bir yerlerden bir bardak daha cenkseyu almıştı ve onu doğal bir şekilde ağzına götürdü. "Herkese yetecek kadar tanrı—ve sorun var," dedi güven verici bir kahkahayla.

Moreen'e, duvarları mızraklar, tahta kalkanlar, baltalar ve çekiçlerle dolu bir mahzen olan silah odası da gösterilmişti. Çe-kiç başlarından birkaçı siyah ve farklı bir şekilde sertti, Moreen'in hayatında yalmzca birkaç kez gördüğü demir denen metalden yapılmışlardı. Silah odasının kapısında bir nöbetçi vardı ve odadan çıkarlarken, kral Moreen'i tanıştırmak için durmuştu.

"Bu Randal Bozyün," dedi Acaryel. "Arktos'un kadınşefi Moreen Koydizdarı'm tanıştırırım."

"Sizinle tanışmak bir zevk, hanımefendi," dedi Randal. Gördüğü pek çok Dağlıdan daha ufak tefekt ve sakalı özenle, kısa kesilmişti. Moreen'in uzanmış elini öpmek için gülümseyerek eğildi. "Umarım sizi daha sık görebiliriz burada."

"Belki," dedi kadın tam bir söz vermeden, adamın kara, parıldayan gözlerindeki bir şeyden tedirgin olmuştu.

Yollarına devam ederken, işitilebilecek uzaklıktan çıktıktan sonra kral hemen kulağına eğildi. "Ona Deli Randal derler," dedi Acaryel. "İster inan ister inanma, ama tüm boylar içeri-

DOUSLAS NİLES

sinde en korkulan gözüdünmüştür.

"Gözüdünmüş mü?" diye sordu Moreen. Bir kez daha kafası karışmış ve düşüncesizliği için kendi kendine kızmıştı.

Kral bunu açıklamaktan çok memnun kalmış gibi görünüyordu. "Savaşa girdiğLzaman. . . şöyle söyleyeyim, biz buna 'savaşta kendini kaybetmek', deriz. Hiç korkmaz ve on adamın gücüne sahip olur. Ben kendi adıma onunla savaşmak istemem—ve bilmelisin ki, Acaryel Balinakemik ne insandan, ne de ogreden korkar!"

"Sana kesinlikle inanıyorum," diye yanıtladı Moreen, geriye şöyle bir bakarak. Randal silah odasının kapışma yaslanmış, gelip geçen bulutlara bakıp ıslık çalıyordu.

Sonra üzerinden dumanlar tüten bir barakanın önünden geçtiler. İçeriden gelen cezbedici kızarmış et kokuları Moreen'in burun deliklerini gıdıklamış ve midesinden istemsiz bir gurultunun yükselmesine neden olmuştu. Kral bunu duyduysa bile bir yorum yapmayacak kadar kibar davranmıştı.

"Burası benim tütsü ocağım," diye vurguladı. "Çeşit çeşit sığır ve koyun eti saklanmak için buraya getirilir. Doğal olarak en iyisi taze olanıdır. Bifteğin tadının zamanla hoşuna gideceğine inanıyorum. Arktos yemeklerinin bir parçası olmadığını biliyorum."

"Hayır, bizler balıkçiyız ve ayı balığı avlarız." Halkının midye, yengeç, ıstakoz gibi başka lezzetli yiyecekleri de sahil-den topladıklarım da eklemek istedi ama birden, yiyecek toplamayla geçen o uzun günlerin amsı, burada bu kadar açık görülen üreticilik ve gelişkin tekniklerle taban tabana zıt düşünce, nedense utandı.

"Bazen balina avlarız," diye öylesine ekledi, "kanolarımızdan zıpkınlayarak."

"Bu bir şölen için iyi bir bahane yaratıyor olmalı," dedi Acaryel nazıkçe, ancak ses tonu kadının tüylerini diken diken

etmişti.

Moreen düşünüyordu ve kule barbatalarına1 giden merdi-
1 Barbata: Kale duvarların ve mazgalların üstündeki siperli
korkuluk, (çn)

124

HABERCİ

enleri çıkarlarken durdu ve elini kralın kolundan çekti. "Bifte-
a-in tadını 'zamanla' sevebileceğimi söylerken ne demek iste-
din? Ve neden Randal, beni daha sık görmeyi bekliyormuş gibi
konuştu?"

Acaryel Balinakemik ondan bir adım uzaklaşarak kulenin
kenarındaki mazgallara yaklaştı. Gözlerini kaldırıp uzaklara,
Yaralı Taşların üzerinden bereketli vadiye, Sikke İşiltısı kalesi-
nin çevresini bir tas gibi tutan kayalık dağlara baktı. Arkasını
döndüğünde mavi gözlerinde yumuşak ve tuhaf bir şekilde
insanın içine işleyen bir bakış vardı.

"Sikke İşiltısı, krallığının kalbi," diye başladı, "ve krallığı-
nım kaderi Buzboyu'nun en büyük ülkesi olmak. Buradan u-
zakta, bir ogre kalesinde kendini kral zanneden bir mahluk
şefinin yaşadığım biliyorum."

"Kışyurdu'ndaki Kral Acıgerçek Dert," diye katkıda bu-
lundu Moreen, evi olan bu topraklarla ilgili bir şeyler bildiğim,
akıl almaz bir şekilde göstermek istiyordu. "Köyümü yerle
eden onun oğluydu."

"Evet. Geçen birkaç yaz içerisinde tüm Buz Körfezi kıyıla-
rım yağmaladı. Her bir Arktos köyü vuruldu, yerle bir edildi,
halkı öldürüldü ya da köle yapmak için götürüldü."

"Hepsi. . . mi?" diye sordu Moreen. Yıkımın bu kadar bü-
yük olduğunu hiç tahmin etmemişti ve her nasılsa Acaryel'in
doğruyu söylediğine inanıyor, hatta bunu biliyordu.

"Sizin gibi birkaçı kurtuldu," dedi Dağlı. "Çok değil ve ara-
larında zar zor bir savaşı bulabilirsiniz. Kurtulan Arktos'un ço-

ğunluğu kadınlar. Bu yüzden seninle tekrar karşılaşmaya ve ülkemin görkemini kendi gözleriyle görmem sağlamaya çok hevesliydim."

"Ne demek, tekrar?" Moreen'in sesi sakindi ama kalbinde ve kafasında vahşi duyguların oluştuğunu hissediyordu.

"Seni bir kere avlanırken görmüştüm ve ben de o sırada aynı şeyi yapıyordum!" Acaryel bir söz silsilesi içerisinde konuşmayı hızlandırdı. "Seninle konuşmak istedim ama sen kanona atlayıp uzaklaştın."

"O sen miydin?" Moreen olayı hatırlıyordu. Şimdi adamın
125

DOUGLAS NİLES

mavi gözlerini, durup kıyıya dönmesini isteyen sesindeki y0. ğunluğu tanımişti.

"Doğal olarak, hangi köyden geldiğini bulmak zor olmadı—gözcülerim kanonu kıyıda rahatlıkla izlediler. Beni Koy. dizdaru'na çağırdıklarında köyün ortasındaki büyük kulübede yaşadığını gördüm. Görünüşe göre sen şefin kızıydın!"

"Ama neden? Neden bütün bu zahmete katlandın?"

Moreen saçları sakalı birbirine karışmış bu adamların onu kaç kez gizlice civar tepelerden gözetlediklerini merak etti.

"Çünkü senin farklı olduğunu hemen görebiliyordum. Buradaki kızlardan farklıydın, şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlardan farklıydın. Güçlü, onurlu ve bir o kadar da güzelsin!"

Moreen başını salladı, kızmış ve biraz korkmuştu. "Bunu neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Söylemek istediğim şu, Sikke İşıltısı'na gelmelisin—buraya gelmelisin. Bir eşe ihtiyacım var ve sen de Arktos'un önderisin. Arktos ve Dağlılar—hepimiz insanız ve ogrelerin doğal düşmanlarıyız. Sen ve halkın sayımızı çoğaltacak—siz de çocuk doğuracak yaşta birçok kadın var ve bu da nüfusumuzu arttıra-

cak. Bizlerden büyük bir savaşçı ulus doğacak, senden, benden ve halkımızdan ve bir nesil sonra Acıgerçek Dert'e saldırmaya hazır olacağız, Kışyurdu'nun ta kendisine saldırmaya hazır olacağız."

Moreen geriye doğru bir adım attı ve barbatanın soğuk taşlarının sırtına değdiğini hissetti. Krala ağzı açık bakıyordu, küçük düşmenin kızarıklığının yüzüne yayıldığını hissetti. Görünüşe göre Acaryel Balinakemik göstergeleri anlayamamıştı çünkü elleri ileri uzanmış bir şekilde ilerledi.

"Düşün bir Moreen Şef Kızı! Ülkemin zenginliklerini gördün—tüm halkın için burada ev bulunacak. Adamlarımdan çoğu ikinci bir eş almak isteyeceklerdir! İki yıl içinde çocuklarımız ayaklarımızın dibinde dolanıyor olacaklar!"

"Ya ben?" Sesi öyle buz gibiydi ki kral yarı yolda durdu. "Ben de ikinci bir eş mi olacağım? Ya da belki senin için bebek yapabilecek, lüks bir ev verilmiş bir cariye mi?"

126

HABERCİ

"Oh, hayır!" Acaryel rahatlamış görünüyordu, Moreen'in juVmak istediği yanıtı verebileceğine inanmış gibiydi. "Benim çek kraliçem olarak hüküm süreceksin, ülkemin tüm zenginlikleri üzerinde haklan olacak! Benim karım yok, ama bir tane olmasını istiyorum. Seni istiyorum!"

Moreen ufak tefek bedenini izin verdiği kadar dik tutuyor, kızgın bakışlarını tüm gücüyle krala yöneltiyordu. "Şu bilinmelidir ki ben—yünlerin, altınların, etlerin ve köpeklerin gibi—hasat edilecek ya da külçe haline getirilecek bir mal değilim. Ben Arktos'un kadınşefiyim ve kimsenin karısı olmak için huzuruna çağırmasına alet olmayacağım. Kafasında geyik boy-nuzları olan bir kralın bile. Fırsat gelmişken ne kadar aptalca göründüklerini sana söyleyen olmuş muydu?"

Kralın ağzı, içinde bulunduğu şaşkınlıkla neredeyse komik

bir ifade olarak açıldı. Başının her iki yanından uzanan geniş boynuzlara dokunmak için kolunu kaldırdı ve bir an için kalbi kırılıp yaralanmış gibi tuhaf bir ifade gözlerinde belirdi. Bu zavırlık ifadesi çabucak kayboldu ve o mavi gözler kabaran

denizin aldığı rengi andıran bir tona büründü.

"Ne söylediğini iyi düşün," diye ciddiyetle vurguladı. "Bırak gelecek yılları, onları koruyacak erkekler olmadan halkının Gazapayazı'ndan sağ çıkacağını gerçekten düşünüyor musun? Ben sana bu korumayı teklif ediyorum ve bunu kabul etmen akıllıca—"

"Ben kendi kararlarımı verebilecek kadar akıllıyım!" diye tersledi Moreen ve merdivenlerden aşağı inmek üzere döndü. Aşağıda, avluda bekleyen Bruni'yi gördü, merak etmiş bir suratla yukarı bakıyordu.

"Bunu yapma—beni böyle utandıрма!" diye tısladı Dağlı, eliyle kadının kolunu bir mengene gibi yakalayarak. İfadesi o kadar karanlık ve öfkeliydi ki Moreen ilk kez gerçek bir dehşete kapıldı. Ama bu onun inatçılığını başaramazdı.

Moreen sert bir hareketle kolunu kralın tutuşundan kurtardı, tam aksi yöne döndü ve, "Utanç mı? Kendimi ve kabilemi biftek yiyebilmek için satmaktan daha büyük bir utanç olabilir mi?" diyerek krala çıkıştı.

127

ÖOUGLAS NİLES

"Pışman olacaksın," diye hırıldadı kral. Başını salladı, şaş. kırdığının onu bir an duraklatarak öfkesini yatıştırdığı açıktı "Sana bir kez daha söylüyorum—teni küçümseme!"

"Şunu bil, Acaryel Balinakemik, Dağlılar'ın kralı," diye yanıtladı kadm, "ben Arktos'un kadınşefiyim ve her ne istersem onu yaparım. Hiç kimse, ister köle, ister köylü, ister kral olsun bana aksini söyleyemez!"

Hızla uzaklaşırken öfkesi yatışmamıştı. Moreen şehrin so-

kaklarından geçip kaleden çıkarken ve sonunda kapılardan geçip Sikke Işıltısı denen kaleden uzaklaşırken Bruni de onun peşinden yetişebilmek için koşturuyordu.

128

Bir süre, Kerrick hiçbir şey bilmiyordu ve bilinci geri geldiğinde başını çatlatan bir ağrı, tüm varlığını sefil bir azapla örtmeyi tehdit eden bir ıstırapla karşı karşıya kaldı. Gözlerini açmaya çalıştı ama bir şey onları kapalı tutuyor gibiydi. Şişmiş dili ağızım dolduruyor, onu neredeyse boğuyordu. Kerrick inledi, çırpındı, kendini kaldırmaya çalıştı.

Kıpırdı. Bir yerlerden gelen serin suyun dudaklarının arasından sızdığı hissetti ve iştahla içti. Acısı ve körlüğü gitmemişti ama susuzluğu bir şekilde dinmişken merhametli bilinçsizlik geri döndü ve yeniden uykuya daldı.

Belli belirsiz yandığı bir sonraki seferde kafatasından dı-

şarı doğru sürtüne sürtüne çıkmaya çalışan ağrının farkına vardı. Neredeyse canlı gibiydi, beynine dolanmış yılan benzeri bir düşman her sinire sürünüyor, bedeninin içinde tıslıyordu. Kollarından biri de alev alev yanan bir fırın gibiydi, acı derisini

dağlıyordu. Bir an ölü olup olmadığını merak etti, sonra da ölü olmadığını karar verdi — ölüm bu kadar can yakıcı olamazdı.

Bunun farkındalığıyla hafızası geri gelmeye başladı. Bir besikte sallanmıyordu, büyük olasılıkla ismi Filika olan bir tekne-
129

DOUGLAS NILES

deydi. Korkunç bir yaralanmanın çöküntüsünün etkisi altındaydı. . . . aslında bu, onu ve teknesini paramparça edip yaşamına son vermiş olması gereken bir saldırının etkisiydi. Zihninde bir şekil oluştu: O koca dikenli kuyruğun denizden yük-

selişi ve üzerinden akan tuzlu sularla havada savrulurken yelkenlisinin direğine ve bumbasma çarpışı. Kınlan tahtanın çatır-tısını, kafasma korkunç bir güçle bir şeyin çarpışını hatırlıyordu ve sonra karanlığa gömülmüştü.

Acaba ne kadar süredir baygın yatıyordu? Hatırladığı tek şey, ıslak bir bezin bir şekilde dudaklarının arasında yolunu bulup tekrar tekrar ona birkaç damla su vermesi ve en azından dilinin kuruyup kalmasını önleyecek ve gırtlak kaslarının birkaç istemsiz hareketle yutkunmalarını sağlayacak kadar hareket ettirmesiydi.

Bir tek kolunun kıpırdamadığını fark etti. Vücudunun kalanı çok hafifçe hareket edip esneyebiliyordu. Zihnindeki pus o kadar yoğundu ki, birinin ona baktığını ve hayat kurtarıcı ıslaklığı tekrar tekrar sağladığını anlaması oldukça uzun bir zaman aldı. Ah, evet, ejder kaplumbağasının sırtından teknesine atlayan bir kender vardı. . . yardım eden o olmalıydı. Mercan Balıkçı. . . onun gibi bir şey. . . denizcilikle ilgili bir addi. . . bu kadarını hatırlıyordu.

Elf uyandı ve yatağında döndü. Gözkapaklarının arasından sızan gri ışığı hayal meyal fark etti. Başını açık kamara kapısına çevirdi. Yakıcı bir acı kafasını delip geçti ama bu hoş görülebilir bir acıydı çünkü tamamen kör olmadığını gösteriyordu. Başını çevirip yeniden yatağa yığılmadan önce neredeyse ferahlamış bir durumda inledi.

Buranın Filika'nın kamarası olduğunu anladı. Her nasılsa, küçük tekne deniz canavarının saldırısından kurtulmuştu. Konuşmaya çalıştı ve çıkan ses basit bir gırtlakdan öte bir şey olmasa da bu sesi çıkarabilmesinden ve duyabilmesinden cesaret aldı.

"Bir şey mi dedin?"

Kenderin sesi kapı ağızından cıvılda gibi geldi ve hemen ardından Kerrick arkadaşının sıcaklığını yatağının kenarında

HABERCİ

jiisetti. Mercankafa Ağbalıkçı—adı buydu! Elf bir kez daha gözlerini açmaya çalıştı. Çocuksu şekline karşım yaşlı olup endişe dolu gözlerle bakan küçük bir yüzle karşılaştı. Kenderin yeşil gömleği nemliydi ve belli belirsiz deniz yosunu kokuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kerrick. Sözleri "Na holuu?" gibi çıkmıştı ve kenderin suratına geniş bir gülümseme yayıldı.

"Ne mi oldu? Evet, şans eseri ejder kaplumbağası yüzdü gitti ama şanssızlık eseri kuyruğu tekнемize çarptı. O tahta şeyi kırdı ve o tahta şey senin kafana iniverdi. Az kaldı kafanı da kırıyordu. Kaplumbağanın bizi gördüğünü sanmıyorum, yani senle beni. Genellikle gemileri yemez biliyor musun? Yalnızca denizcileri. Sen yelkene dolandığında ben arka tarafa düşmüş-tüm. Sanırım o koca aptal kaplumbağa ortalığa bakındı ve burada yiyecek olmadığına karar verdi. O giderken kuyruğu bize neredeyse kazayla vurmuş gibi oldu."

"Direği mi kırdı?" Kenderin sürüp giden açıklamalarını yakalamaya uğraşırken en azından söylemeye çalıştığı buydu. "Keleşim kırırd?"

"Aslında evet, kırılıverdi. Onu tekneye bağladım böylece bizimle birlikte yüzebiliyor ama nasıl tamir edilmesi gerektiğini bilmiyorum."

Şimdi yine karamsarlık çökmüştü. Hem de her zamankin-

den daha da kötü bir şekilde. Direği olmadan Filika akıntıda yüzen bir şişe mantarı gibiydi. Tekne idare edilemezdi, bir yere gidemezdi ve kopacak ilk fırtınanın insafına kalmış olurdu. Courrain Okyanusu'nun sert akıntıları onları kesinlikle felakete götürür, tekneyi anakaradan iyice uzaklara taşıyıp dünyanın buzlu ve bilinmeyen güney ucuna sürüklerdi. Bir an kendine acıma duygusu içerisinde bocaladı. Keşke direk kafasını kırıp

onu çabuk ve insafli bir sona götürmüş olsaydı. Kamarada yaşam savaşı vererek geçirdiği süre aslında kaçınılmaz kaderini ertelemekten başka bir şey değildi.

Bu aklına başka bir soru getirdi. "Ne kaar 'aman'ır en öyle yayırım?"

"Ne kadar zamandır sen öyle yatıyorsun?" Kender dikka-131

DOUSLAS NILES

tini toplarken gözlerini kıstı. "Bir bakalım—on yedi günden önce hiç kıpırdamadın. Onun da çok bir kıpırdanma olmadığın, söylemekte bir sakınca görmüyorum. Büyükannem Paraağacı'nın da söylediği gibi: 'Eğer ölü gibi görünüyor ve ölü gibi davranıyorsa, aslında ölü de olabilir.' Sonra inlemeye ve arada sırada homurdanmaya başladın. Bu yaklaşık—merak etme aklında tuttum—bakalım, on iki gün daha sürdü. Sonra beş gün önce hareket etmek istemiş gibi görünüyordun. Yavaş ama tutarlı bir şekilde iyileşiyorsun, bundan kuşku yok."

Kerrick kendini daha iyi hissetmiyordu—aslında duyduklarından ağızı açık kalmıştı. Kendini oturur duruma gelmeye zorladı. Bunun tek sonucu, omuruna, sırtına ve iki koluna mızrak gibi batan bir acının yayılması oldu. O anda yığıldı. " 'en 'ır ahyır ğı uraha yayğorum?" diye gaklar gibi bir ses çıkardı, şaşırmıştı.

"Ah evet, aslında bir aydan tam dört gün fazla. Hava gitikçe soğuk ve karanlık oluyor. Biliyor musun, bu biriyle konuşmadan geçirdiğim en uzun süre. Evet, seninle konuşabilirdim ama sen pek karşılık veremiyordun, düşündüm de bu o kadar da kötü değilmiş. Bir duvara, bir balığa ya da okyanusa konuşmak gibiydi. Bir okyanusa konuşmakta bir sakınca görmüyorum ama bir süre sonra kesinlikle sıkıcı oluyor."

Elf karanlığın yaklaştığını, baygınlığın zihnini yapış yapış ve silikleştiren parmaklarla kavramak için derinlerden çıktığını hissetti. Karşı koyup ayık kalmaya çalıştı. Ayıklık düzeyinin

hemen altına kaymadan önce kenderin okyanusa konuşmayı sürdürdüğünü duyabiliyordu.

Mercankafa Ağbalıkçı orada olduğu için mutluydu.

"Bu direk değil—bumba," dedi Kerrick, iki gün sonra çok acılar çekerek ve son derece ağır hareketlerle kamaramın kapısına ulaşmış havuzluğa yığıldığında.

"Bumba. . . oh, özür dilerim," dedi Mercankafa hüsrana uğramış bir şekilde. "'Direk' dediğinde—kulağa daha çok 'kelek' 132

HABERCİ

... Keifnişti—seni eğlendirmenin iyi olacağını düşünmüştüm. Baktım ki neredeyse ölüyorsun falan."

Ağrılarına rağmen Kerrick gülmekten kendini alamadı. "Üülme. Bu çok iyi bir haber. Eğer direk kırılmış olsaydı, bitmiştik. Bumbayı belki onarabilirim."

Bir elini gözlerine gölgelik yaparak soluk gökyüzüne bakarken geriye yaslandı. Hiç bulut göremiyordu ama yine de renk maviden çok beyazı andırıyordu. Güneş ufukta, oldukça alçaktaydı ve su, yeşile çalan bir grilikle olağanüstü bir durgunluğa sahipti.

Acaba ne kadar sürüklenmişlerdi? Bütün deneyimli denizciler gibi o da Courrain Okyanusu'nun ana akıntısının onları güneye, bilinen tüm kara parçalarından uzağa, ölümcül fırtınaları ve karanlık, soğuk kışlarıyla bilinen haritaya dökülmemiş sulara götüreceğini tahmin ediyordu. Beş hafta boyunca neredeyse koma durumunda yaşam savaşı vermesi ve bu süre boyunca gemiyi parçalayabilecek tek bir fırtınaya bile yakalanmamaları akla hayale gelmez bir şey gibi görünüyordu. Gerçekten de Mercankafa'ya sorduğunda kender omuz silkmiş ve ne çok rüzgarlı olduğunu, ne de yağmur yağdığını söylemişti. "Sıkıcı bir hava," demişti kender.

Bu başka bir soruyu akla getiriyordu ve Kerrick, ağrılar içe-

risinde, su fıçısının seviyesine bakmak için kamaramın diğer tarafına gitti. Korktuğu gibi neredeyse boşalmıştı—fıçının dibinde bir karış derinlikteki su bir ileri bir geri çarpıyordu. Kenderin değerli sıvıyı dağıtırken çok akıllıca davrandığım fark etti. Aslında dünyanın bu taraflarında onlara içme suyu sağlayacak kadar sık yağmur fırtınaları olurdu. Kurak bir hava durumunda kıyıya yanaşır, fıçılarım kıyıda sıkça bulunan tatlı su kaynaklarından doldururdu.

Kıyı acaba şu anda ne kadar uzaklıktaydı?

"Baygın kaldığım süre konusunda emin misin?" diye kenderine sordu.

"Bak. Güverteye işaretledim," diye yanıtladı Mercankafa gururla. Gerçekten de küçük çiziklerin toplamı otuz dört ediyordu. "Bu uyandıktan sonraki günleri içermiyor," diye ekledi
133

DOUSLAS NİLES
küçük adam.

Birden başı dönünce elf oturdu. Tüm bedeni ağrıyordu kendini bir çocuk gibi güçsüz hissediyordu. Sol kolu askıdaydı Mercankafa, Kerrick'i yatağına taşıdıktan sonra kınlan kemiği yerleştirdiğini ona söylemişti. Kender hayret verici bir şekilde iyi iş çıkarmıştı. Kolu düzgündü ve biraz yavaş da olsa iyileşiyor gibi görünüyordu.

"Bumbayı tekneye çekip onunla ne yapabileceğimize bir bakalım," diye önerdi elf. Ancak Kerrick, yerinden kalkmaya çalıştığı anda karmaşık tamiratlar bir tarafa sınırlı hareketlerin bile becerilerinin ötesinde kaldığım anlamıştı.

"Ben deneyeyim," diye önerdi Mercankafa, diz çöküp bumbaya bağlı ipin ucunu yakalayarak. İpe asıldı ama sağlam kalas sudan yükselmeye başlayınca inledi ve bumba suya düştü. "Çok ağır," diye itiraf etti.

Kerrick ümitsizce geriye yaslanırken yanağına bir rüzgarm üflediğini hissetti. Ani bir endişeyle gözlerini kaldırıncaya uzadı

ufkunun bir karanlık ve bulut duvarıyla kapalı olduğunu gördü. Bu, ancak yaklaşan bir fırtınaya işaret edebilirdi.

"Bu pek iyi görünmüyor," diye gözlemledi kender.

"Hiç de iyi gözüküyor," diyen Kerrick ona katıldı. Ümitsiz ve kızgındı—yalnızca sakat kalmış teknesini tehdit eden bir fırtınayla karşılaşmak için mi bu kadar acıya katlanıp bu kadar zaman hayatta kalmıştı? Eğer bumbayı tamir edip yelken görevi görececek bir şeyler çekmezse felaket kaçınılmazdı.

O zaman küçük kutuyu, bir gün "kaçınılmaz bir zorlukla" karşılaştığında yaşamım kurtarabilecek olan babasının verdiği armağanı hatırladı. Nefes nefese bir şekilde Mercankafa'ya yerini tarif etti ve yarım dakika sonra kender küçük kutu elinde olarak kamaradan çıktı. Doğal olarak çoktan kutuyu açmış ve altın halkaya neşeyle övgüler yağdırıyor, onu göğe doğru tutup merakla yüzüğün içinden bakıyordu.

"Ona ihtiyacım var," diye fısıldadı Kerrick. Yüzüğü almak için bile çok güçsüzdü.

Mercankafa uysal bir şekilde yüzüğü verdi ve elf, sonunda, parmağım yüzüğe doğru uzattı. Fırtına bulutlarının ardında

HABERCİ

diden kaybolmaya başlamış olan günüşiğiyle parıldayan ^ ese yapraklarının oluşturduğu deseni gördü ve metal halkayı armağma geçirdi. Sıcak ve sıkı bir dokunuşu vardı.

Sıcaklık yayılmaya başladı, ağırlarını geri plana iten bir erjinin yarattığı karıncalanma hissi kaslarını sıkılaştırdı. Kırık kolunu bile sağlam, güçlü ve oynak hissediyordu.

Kolunu destekleyen tahtaları söküp attı ve kenderin hevesli yardımını da kabul ederek bumbayı tekrar güverteye çıkarma işini idare edebildi. Rüzgar sertleşiyor, Kerrick kırığı inceleyip hızlı bir tamirat planlarken tekne hafifçe sallanıyordu. Kalasın ucu çok kötü parçalanmıştı ama kırık kısmı testereyle kesip sonra da kelepçeye yeni kesilmiş ucu yerleştirerek bir kez daha

bumbayı direğe takmayı başardılar. "İstediğimden bir ayak kısa oldu ama bununla da yaşayabiliriz," diye açıkladı Kerrick, iş bittiğinde. Rüzgar deniz yüzeyinde su damlaları savuruyor, Filika yükselen dalgalarla öngörülemez bir şekilde sallanıp duruyordu. "Şimdi, bakalım yelkeni çekebilecek miyiz?"

"Hey!" diye bağırdı Mercankafa. "Bunu yapabileceğini— yapabileceğimizi—biliyordum."

Kerrick sinsice güldü. "İyi bir ekibiz," diye itiraf etti. Yelken dolabına yöneldiğinde alelacele ve eğreti yapılmış onarımın ardından yelkeni ne kadar düzgün yerleştirdiğini hatırlamak onu mutlu etti. Yüzük güçlü bir dosttu. Bu sihirli yüzüğün yavaş yavaş gücünü emebileceğiyle ilgili babasının uyarısı aklının bir köşesini kurcalıyordu. Kerrick endişesini bir kenara itti ve beş dakika içerisinde fırtınayı karşılamaya hazırıldılar.

"Daha bir sürü yelkenin var!" diye bağırdı Mercankafa, uğuldayan rüzgarın içinden. "Neden bir kısmını daha kaldırmıyoruz?"

Kerrick yekeye yüklenirken yüzünü buruşturdu ve Filika'nın sivri burnunu yükselmekte olan karanlık bir su duvarının içinden geçirdi. Sular güverteye çarpıp havuzluğa doluyor, yünlülere ve deri cekete rağmen onu üşütüyordu. Babasının

135

DOUGLAS NİLES

yüzüğü parmağındaydı ve bu güney fırtınasının dehşetine karşı tekneyi idare edebilmek için onun sağladığı sihirli güce gereksinimi vardı.

Elf başını salladı. "Daha çok yelken kaldırırsak, rüzgar onu yırtar. Yırtmazsa da bizi o kadar güçlü iter ki alabora oluruz."

"Oh, güzel bir nokta. Sanırım alabora olmaktan payıma düşeni aldım," dedi kender, bu kez iskele omuzluktan gelen başka bir dalganın vuruşuna karşı kendini sağlama alırken. "Hey, bu gerçekten de büyük!"

Elf yekeye asılıp kendilerini döndürdü ve köpüren dalga-
nın iskele omuzluğun üzerinde kırılmasını sağladı. Yelkenli iki
yana sallanıyor, su ve rüzgar zıt yönlerde tekneyi zorluyorlardı.
Ancak tekne savrulan tuzlu sudan yavaş da olsa kurtuldu ve
kabaran denizde başka bir yokuş bulup çıkmaya başladı.

Kerrick, bunun güney okyanusunun en kötü özelliklerin-
den biri olduğunu fark etti. Dalgalar her yönden geliyor gibiy-
diler ve tekneyi ne yöne çevirirse çevirsin, baştan, kıçtan, önce
bir taraftan sonra da diğerinden dalgaların hücumuna uğru-
yorlardı. Uzun alacakaranlık daha önce karşılaştıklarından
farklı olmayan, karanlık ve hırçın bir geceye dönüşmüştü. Artık
bir sonraki ezici dalganın gelişi ile ilgili anlık bir uyarı sağlayan
tek şey, bir önceki dalganın köpükleriydi. Dalgaların arasında
kalan denizin durgun olduğu noktalar ise karanlık ve ürkütücü
bir şekilde ışısızdı.

Tekneyi aklını kullanarak değil de daha çok iç güdüleriyle
yönlendiriyordu. Mercankafa'nın da değindiği gibi yelken kü-
çük bir üçgen şeklinde açılmıştı ve kuzeyden esen fırtınayı et-
kili bir şekilde yakalıyordu. Ancak rüzgarm beze her çarpışında
tekne ileri sürüklenirken can derdiyle ne bulurlarsa ona tutun-
maları gerekiyordu. Kerrick'in giysileri ıslanmış ve bedenine
yapışmıştı. Islak yün kokuyordu. Bedeni istemsiz bir ürper-
meyle kasıldığında fark etmedi bile. Yaraları uzak ve silik bir
rahatsızlık şeklindeydi, o anda verdiği ilkel mücadeleyle karşı-
laştırıldığında önemsiz kalıyorlardı.

Gevşek bir şey pruvanın orada dalgalanıyor, güverte bo-
yunca uzanan bir yelken bezi ya da bir ip fırtınanın etkisiyle
136

HABERCİ

i

dönüp duruyordu. Kerrick oraya gidip onu bağlaması gerekti-

ğini biliyordu, ancak içinde buldukları şartlar göz önüne alındığında bu yıldırıcı bir işti.

"Yekeyi tut!" diye, yanındaki sırada oturan kendere bağırdı. Takırdayan dişlerine ve içinde bulunduğu bariz rahatsızlama karşın Mercankafa, Kerrick'in bir süre kamaraya girmesi yolundaki önerisini geri çevirmişti.

"Harika, bu şimdije kadar kopan en büyük fırtına ve sen sonunda dümeni bana veriyorsun," dedi hafif bir surat asmayla. "Merak etme, bu işte çok deneyimliyim ve—"

"Asılma ona!" diye bağırdı elf. "Sadece ben gelene kadar sabit tut."

"Ah, tabi, asılma," diye arkadaşına burun kıvırdı kender. "Bir lağım cücesi için bile gayet açık bir şey bu... "

Bu gözlemlerin kalan kısmı fırtınanın gürültüsü içinde kayboldu. Yine de, Kerrick kenderin yekeyi her iki eliyle sıkıca tuttuğundan emin olmak için dönüp bakı. Küçük kamaranın yanından aksayarak geçip dar iskelenin üzerinden rahat yürüyebilmek için yan döndü. Dengesini kaybetmemek için bulabilmediği her yere dikkatle tutunarak adım adım pruvaya yaklaştı ve orada ön dolabın hemen dışında flok yelkenin bir köşesinin dalgalandığını gördü.

Tekne başka bir dalgamn içine daldı ve soğuk su üzerinden akıp giderken Kerrick sıkıca tutundu. Yüzüğün sağladığı güç olmasaydı kesinlikle denize uçmuş olurdu. Bu durumda bile, tekne kendini sarmalayan dalgadan mücadele edip kurtulana kadar Kerrick nefes nefese ve tükürükler içinde kalmıştı. Hızlı bir hareketle dolabın kapağını çekip açtı ve zaman kaybetmeden sıırıslam olmuş yelkeni içeri tıktı.

Her dirseğe, ipe ve korkuluğa asılarak dikkatle havuzluğa döndü ve sonunda Mercankafa Ağbalıkçı'nın yanına yığıldı. Okyanus sularından gözlerini kırıştırarak kurtulmaya çalışırken kenderin dişleri kenetlenmişti, ama Filika'mn büyük bir dalgayı yarıp geçmesinin ardından dalgaların arasındaki bir sonraki geçici durgunluğa girmesiyle elfe dönüp neşeli neşeli

sırıttı.

137

DOUSUS NİLES

"Bu direk falan olmadan sürüklenmekten çok daha eğW. celi," diye açıkladı Mercankafa.

"Evet, eğlenceli." Kerrick iç geçirdi, üzerine yorgunluk çöktüğünü hissediyordu. Yüzüğün sihri azalıyor olmalıydı. Yeni bir dalga kış taraftan yükseldi ve teknenin sertçe ileri atılmasına neden oldu. İyileşmekte olan koluyla kendini sabitlediğinde bağırdı, sonra dişlerini sıkıp var gücüyle tutundu. Dalgalar iyice büyümüşü ve köpüren tepeleri rüzgar dağıtıyordu.

Geçmişte fırtınaların zindelik verdiğini düşünürdü, teknesi ve kendi gemiciliği için bir mücadele unsuru olurlardı. Ama doğanın bu vahşi saldırısı bir ölüm tehdidiydi. Fırtına ona şahsen saldırıyor gibiydi. Köpürmeler yükselmeye, aralar derinleşmeye başladı. Rüzgar batıyordu. Birden Filika yan yattı ve iç kaldırıcı bir an Kerrick baş aşağı olup dibi boylayacaklarını düşündü. Ayaklarını sağlama aldı ve kenderin tutmaya devam ettiği yekeyi almak için uzandı.

"Asıl!" diye bağırdı. Sopaya yüklenirken Mercankafa'nın da kendi esnek gücünü manevraya yardım etmek için kattığını hissetti. Kerrick sırtından ve kollarından yayılan acıyı göz ardı etti, eğer tekne burada alabora olursa hiç şanslarının olmayacağı biliyordu.

Köpürüp dar bir açıyla küçülmeden önce dalgalar yükselerek kış taraftan vuruyorlardı. Deniz, iskele ve sancaktan kara bir dağ gibi yükseliyordu. Yekeye birlikte asılarak Kerrick ve Mercankafa aracı yönlendirmeyi başardılar ve hızından kalan son kırıntıyla kuyruğunu rüzgara verdiler.

En büyük dalga yine kış tarafta kırıldı ve sular tekneye dolup ayaklarının çevresinde dönendi. Su yavaş yavaş akıp giderken, Filika, fazla yükü ağırlaştırılmış bir halde sarhoş gibi

yalpalıyor, yüksek dalganın ardından açılan derin boşluğa yan yan kayıyordu. Elf tekneyi toparlamaya çalıştı ama gücü tükenmiş olarak elleri yekeden kaydı ve tekne yeniden felaketin eşiğinde kaldı. Yüzük...o kadar uzun süredir takıyordu ki gücünün sonuna ulaşmıştı. Kendini tamamıyla gücü yitmiş, yorgunluktan kıpırdayamaz bir durumda hissediyordu.

Mercankafa yekeyi kendinden uzağa iterken doğru çalışan

138

HABERCİ

. içgüdü sergiliyordu. Tekneyi tekrar hareketlendirmeye yecek kadar dümen vermiş, burun aşağı dalgadan inmeye basılmışlardı. Saniyeler boyunca, süratle alçaldılar ve bir an sonra kne gelmekte olan dalganın içine girdi. Sular güverte üzerinden aktı ama küçük tekne sağlamdı ve dengelerini korudular. filika bir kez daha tuzlu engellerin arasından geçmeyi başarmış ve bir sonraki dalganın tepesine doğru harekete geçmişti.

"Sen dümeni tut! Ben suyu boşaltacağım!" diye bağırdı pCerrick. Kollan dermansızdı ve tutulmuştu ama tulumbayı ayağıyla çalıştırabilirdi. Uyuşmuş bir halde kendini işine verdi, pırtına uğulduyordu ve rüzgarla birlikte doğrudan güneye gidiyorlardı. Kerrick bir kez daha farklı bir dalgayla, onu bitirip tüketmeye çalışan bitkinlik dalgasıyla sarsıldı. Az sonra basit alet kenardan dışarıya fıskiye şeklinde su püskürtmeye başlamıştı-

Bir saatten fazla ayak pedallarını çalıştırarak hortumda basınç oluşmasını sağladı ve Mercankafa onları sürmekte olan kargaşanın içinde yönlendirirken yavaş yavaş gövdedeki suyu

boşalttı. Hafifledikçe Filika daha kolay idare edilebilir oldu ve suyun fazla içine girmeden en zorlu dalgaların bile tepelerinden aşmayı başardı. Kerrick kamaraya yaslanmış, düşünmeden

pompalıyor, yaptığı tekdüze hareket dışında hiçbir şey algıla-

mıyordu. Sonunda başı göğsüne düştüğünde tüm bilincini yitirdi ve ancak yana düşüp havuzluğun soğuk sularının içinde kaldığında uyandı.

Elfin kendini doğrultması Mercankafa'nın yardımıyla oldu. Etraf dönüyor, kötü havadan daha yoğun, daha içe işleyen bir sisle kaplanıyordu. Yavaş yavaş puslu olanın kendi zihni olduğunu anladı. Gücü tamamen tükenmişti ve artık gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu.

Yüzük! Babasının uyarısını hatırladı. Sağ elini sol eline götürmek için tüm gücünü kullandı ve sonra metal halkayı zorlukla parmağından sıyırdı. Sonunda deri korumayı kaldırıp yüzüğü kemerinin içindeki emniyetli cebe attı.

Gecenin karanlığı çevrelerini sarmıştı. Buzlu su kemiklerine işliyordu. Ancak kender şaşırtıcı bir şekilde yetenekli bir tayfa
139

DOUGLAS NİLES

olduğunu gösterdi ve tekne tek parça kaldı. Güney okyanusu, nun daha da derinlerine ilerledikçe Kerrick, kurtulacaklarını düşlediği derin bir uykuya daldı.

Kenderin yelkenliyi düz bir rotada tuttuğu tam bir gün boyunca rüzgar sürdü ve Kerrick uyudu. İkinci tan ağırmadan hemen önce uyandı. Hemen pusulaya baktı, güneyin biraz batısına gittiklerini gösteriyordu. Bulutlar tamdık bir yıldızı ortaya çıkaracak kadar aralanmışlardı, Zivilyn Yeşilağaç bir kez daha

tam rotasının üzerinde parılıyordu. Kerrick onun bu kadar güneyden görülebildiğini bilmiyordu. Yolculuğunda ikinci kez gördüğü bu görüntü benliğini hayranlıkla doldurdu.

Şafak kuzeydoğuyu gri, isteksiz bir ışıkla doldurmuştu ve elf güneşin tekrar kaybolmadan önce birkaç saat boyunca alçakta bir yerde duracağını tahmin ediyordu.

En azından bir gün daha göreceklerdi.

Mercankafa Ağbalıkçı kamarada uyuyordu ve gri okyanus

her yönden ufka kadar uzamıyordu. Kerrick bundan daha şiddetli bir fırtına ya da denizde daha tehlikeli bir gece geçirdiğini bilmiyordu. Yüzüğün emin bir şekilde durduğu kemerindeki keseye dokundu. Yorgunluğu azalıyordu.

Uzun, karanlık saatler boyunca fırtınanın şiddetiyle güneye doğru, acımasızca sürüklenmişlerdi. Artık günışığı doğrudan olmasa da çıkmış, gri pusun içinden sızmaya başlamıştı. Rüzgar biraz olsun durulmuştu. Yine de yekeyi düz tutmak ve rüzgarın Filika'yı güneye sürüklemesine razı olmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

"Of, büyük dalgalar azalıyor," diye şikayet etti Mercankafa Ağbalıkçı, kamaranın kapışım hızla açıp gözlerini kısmış bir halde üzüntüyle dağ gibi dalgalara bakarak. "Sıkıcı olmaya başlayacak."

"Sıkıcılık' sana fazla geldiği zaman ben alabilirim," dedi Kerrick gülerek. Arkadaşının ona katılmasından hoşnut olmuştu. Teknesiyle yalnız açılmaya alışıkta, ancak bu yolculukta fırtına

HABERCİ

na onları nereye götürürse götürsün kenderi ne kadar çabuk kabullendiğini fark edince şaşırıldı.

"Biraz balık ve peksimet ister misin?"

Elfin karnı guruldadı. "Evet, çok acıktım."

Mercankafa öndeki balık dolabına gitti ve elinde uzun bir filetoyla geri döndü. "Bundan beş tane daha kaldı," diyerek durumu bildirdi.

Bu ancak bir hafta daha yetebilecek bir miktardı. Yine de, Kerrick tuhaf bir şekilde endişeli değildi. Belki de sersemliği sürüyor, yüzüğün yan etkileriyle kendini gereğinden fazla rahat hissediyordu. Belki de bir balık sürüsüne rast gelirler ve ağ atarak bir gün geçirirlerdi. Belki de bu uçsuz bucaksız okyanusta başka bir şey olurdu.

Fırtınalı dalgaların üzerinden gözlerini kısmış güneye bakarken donakaldı, ufuktaki bir şeyi seçmeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu kender, bakışlarındaki dikkati görünce. Mercankafa kamaranın üzerine çıktı ve ileriye baktı. "Diyelim ki, onu ben de görüyorum. O düşündüğüm şey mi?"

Kerrick yalnızca başını sallayabilmiş, aynı zamanda hem şaşırmış, hem heyecanlanmış, hem de ürkmüştü. Buralarda bir toprak parçasının olmaması, kötü hava ve uçsuz bucaksız okyanustan başka bir şeyin olmaması gerekiyordu. Yine de uzakta

belirgin bir şekil görülebiliyordu. Denizin üzerinde yükselen girintili çıkıntılı bir ufuk çizgisi, kar ve kayalarla vurgulanmıştı. Birden Kerrick yazgısını üzerinde hissetti, sanki Zivilyn omuzuna oturmuş ve bilgeliğiyle yekeyi ve yelkeni yönlendirmişti. Güney-güneybatı rotasını koruyarak uzağa baktı ve toprak parçasının gittikçe büyümesini seyretti.

"Evet," dedi, sonunda kenderin sorusunu yanıtlamak için. "O düşündüğün şey-bir dağ. Sıra dağlar."

141

Kışyurdu'nun Kral Salonu kentin üzerine kurulduğu mağrur dağın tam zirvesinde bulunan, oldukça geniş bir mekandı. Büyük, sihirli buz panelleri yüksek kemerli duvarlarda ve tavanda parıldıyorlardı. Yazm, içeriye güneş ışığının girmesine izin veriyorlar, kışın ise kendileri ışık yayıyorlardı. Nesiller önce ogrelerin arasında gurur duyulan büyücülerin ve sihirbazların olduğu zamanlarda yapılmış bir büyü bunu mümkün kılmaktaydı. Acısavaş Dert bu büyü'nün ne kadar dayanabileceğini sık sık merak ediyordu çünkü eğer ışık solacak olursa yeni çağın Kışyurdu'nda yaşayan ogreler arasında benzer bir güç bulmaları mümkün değildi.

Kendisi ve Prenses Yıldızan, kral, kraliçe ve birçok başka soyluya o geniş salonda düzenlenen geç bir kahvaltı için katı-

lırlarken, Acısavaş o anda aslında bunları düşünüyordu. Doğal olarak kraliyet salonuna giden dış balkondan yürüdükleri sırada hava karanlıktı. Günün uzunluğu artık öğle saatlerindeki birkaç saate inmişti. Acısavaş atlarında Kar Denizi'nin gücünü hissedebiliyordu. Büyük akıntılar ve dalgalar yorulmadan kabarıyorlardı. Sihirli panellerin içinden, ufukta kaybolana kadar

142

HABERCİ

vlp giden Buzduvan'ran mavi-beyaz bir çizgi şeklindeki peri belli belirsiz görülebiliyordu.

İçeri girdiklerinde balık ve ekmeğin kokusu her taraflarını sardı ve uzun masadaki yerlerini aldılar. Kral, kraliçe ve diğer beyler zaten oradaydılar ama prens, kendisinin ve eşinin gecikmelerinin hoş görüleceğini biliyordu. Herkes Yıldızan'm her sabah kalktıktan sonra ayrıntılı bir dua töreni yaptığını biliyor ve kimse Kudretli Gonnas'a karşı kusur işlemek istemiyordu.

"Günün ilerleyen saatlerinde madenleri denetleyeceğiz," diye açıkladı Kral Acıgerçek, yağlı bir somon filetosu alt dudaklarından sallanarak. Kral gürültülü bir şekilde höpürdedi ve en azından yirmi santim uzunluktaki balık parçası soylu ağzın içinde kayboldu. Kral gözlerini sertçe oğluna dikti. "Çalışmalarını sabah tamamlamalısın."

Acıgerçek'in dikkati, sofrada oturan ogre olmayan tek kişiye, Kelkaya Patırtıçıkaran'a kaydı. Cüce yüksek bir sandalyede oturuyor olmasına rağmen bir tarafında oturan Prenses Yıldızan ile diğer tarafındaki şişko Lord Gjuendip arasında gölgede kalmıştı. "Prensin çalışması nasıl gidiyor?" diye Kelkaya'ya sordu kral. "Yenikış Törenleri'nde kraliyet şeceresini okuması gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi? Dört yıl önce olan gibi bir felakete bir kez daha göz yummayacağım."

Acısavaş, evet, cüce kesinlikle bu gerçeği çok iyi hatırlıyor, demek istiyordu, çünkü haftalar önce eve döndüklerinden bu yana prensin kafasının içini acımasızca adlar ve tarihlerle dol-

durmakla meşguldü. Bunun yerine genç ogre dikkatini kendi önündeki fileto yığınının vermeyi yeğledi ve kraliyet danışmanının kendi adına konuşmasına izin verdi.

"Doğrusunu isterseniz, hazır olacağına inanıyorum, Efen-dimiz. Ancak bu kolay bir görev değil ve prensin aklının da-ğılmak gibi bir eğilimi var." Sakalının kılları kabarmış cüce Acısavaş'a dik dik baktı.

"Şecereyi okumanın ne kadar önemli olduğunu biliyor-sun!" diye araya girdi Yıldızan, prensi omurundan yukarı ür-pertmeyi hiç şaşmadan başaran ses tonuyla. "Atalarımıza ve krallığa saygı göstermelisin—ve İnatçı Olan'ın kendisine!"
143

DOUSLAS NİLES

"Kendine dert etme, adları öğreneceğim!" diye tersledi Acı-savaş, neredeyse kükreme düzeyine gelen bir hırıltıyla. Birçok diğer öğrenin geri çekilmesine neden olacak kadar kuvvetliydi ama rahibe eşinin geri adım atmasına neden olacak güçte de-ğildi. Karısı ona yalnızca yanıtının doğruluğunu tartarcasına baktı. Sonunda suratım astı ve kahvaltısına döndü.

"Çok başarılı olacağına eminim," dedi Kraliçe Thraid, cesa-ret verici bir şekilde.

Kral şüpheyle boğazım temizledi ama konuşma devam et-mededen önce Lord Quendip kölelere bir tabak daha fileto getir-melerini buyurdu. "Belki diğerleri için de getirmeniz gerekir," diye hiçbir alay belirtisi olmadan, kaim dudaklarım şaplatarak vurguladı.

Bir süre sessizce yediler. Acısavaş günün devamındaki sı-kıcı işleri düşünürken diğerleri görünüşe göre bu mevsim bolca tutulmuş olan lezzetli balığın tadım çıkarmaktaydılar. Thraid bir kez prene içten gelen bir bakış atmış bu da onu biraz ke-yiflendirmişti, ama sonra soluk, soğuk gözleri şüpheyle kısılmış Kelkaya Patırtıçıkaran'ı görmüş ve Acısavaş hemen dikkatini tabağına vermişti.

"Günler çok kısaldı," dedi kral, sonunda kendini büyük masadan iterek. "Ama günün doğduğunu görüyorum. Benimle gelin ve Kar Denizi'nin heybetini görün."

Diğerleri de yemeyi bıraktılar. Buna rağmen Gjuendip herkes sofradan kalkarken birkaç parça yağlı filetoyu deri yeleğinin cebine atıverdi. Kral önde ve prens hemen arkasında onu izlerken, köleler tarafından hızla açılmış altın kapılara doğru gittiler. Daha ogreler ve cüce dışarıya yürürlerken buz gibi bir rüzgar içeri dolmuştu.

Büyük ve sarp uçurumun kenarında bir barbatada durunca Kar Denizi'nin daha önce hiç yükselmediği kadar yükselmiş olduğunu gördüler. Akıntıların olduğu yüzeyden buharlar yükselip girdaplar oluşturuyor, büyük dalgalar tekdüze bir şekilde kabarıp çarpıyorlardı. Gri ışık altında geniş kar kütlesi kızgınca dalgalanıyordu. Sağda solda sisler hortumlar oluşturuyor ve kar, dört yüz metre aşağıdaki Buzduvarı engeline

144

HABERCİ

kavalık bir kıyıya çarpan dalgalar gibi vurup dağılıyordu.

Acısavaş bu manzaraya hayranlık duymuştu ve babasının, Yenikiş Törenleri'nde Gonnas Baltası'yla Buzduvarı'nı kıracağı'nü hayal etmekten kendini alamadı. Büyük kar havzası binlerce ayak derinlikteydi. Güneşli günler boyunca karlar sürekli kutup bölgesinden akmışlar, Buzduvarı engelinin arkasında birikip/ yükselip kabarak ogre kralının her yıl düzenlediği törenle serbest kalmayı beklemişlerdi. Efsanelerin anlattığına göre törende bir terslik olursa, basınç giderek artacak ve sonunda Kışyurdu, Kara Buz Koyu ve çevredeki her şeyi dillere destan bir patlama ve çığ ile silip süpürecekti. Güney Hisarı kralının, ki son zamanlarda bu Dert hanedanıydı, görevi bunun hiçbir zaman olmamasını sağlamaktı.

Bu tören her zaman bir kölenin kurban edilmesiyle ve buzlu yüzeye kanın akıtılmasıyla sürerdi. Gonnas Baltası duvara

iner ve ogreleri kalelerine geri sokup tüm Buzboyu'nu bir buz ve karanlık örtüsüyle örten fırtınayı serbest bıraktırdı.

"Gürüşüğünden olabildiğince yararlanabilmek için madenlere öğleden sonra gideceğiz," diye açıkladı kral, aniden hareketlenerek. Sözleri büyük ölçüde oğlunaydı. "Zamanında hazır ol."

Prens yanıt veremeden, iki köle, uzaklaşan kralın arkasından altın kapıları kapatmışlardı.

"Ölüm Şahini sancağı Kuruluş Çağı'nın en görkemli zamanında tüm Ansalon üzerinde dalgalamrdı," diye tekrarladı Acısavaş. Tarih dersinin hatırlaması zor ayrıntılarım anımsamaya çalışırken eğitim odasında ileri geri yürüyordu.

"Büyük başkentler hangileriydi?" diye birden sordu cüce. Gözlerini kapamış ve sırtım yaslamış olarak yumuşak bir koltukta oturuyordu. Çentik elindeydi ve. Kalkaya farkında olmadan ölümcül, sihirli hançerle tırnaklarım temizliyordu.

"Doğuda Kern vardı. . . kuzeyde Narakid. . ." Prens duruladı ve kafasını çalışmaya zorladı. "Kuzey batıdaki Parlathin'le
145

DOUSLAS NİİES

birlikte uzak batıda Dalitgar vardı."

"Güney! Güneyi unutamazsın!"

"Şimdi onu söyleyecektim," diye homurdandı Acısavaş, tt, lında güneyi tamamen unutmuştu. "Orası Blöden Khalkist'ti imparatorluğun kalbi ve Ölüm Şahini soyunun doğduğu yer."

"Ogreler Buzboyu'na nasıl geldiler?" diyerek prensi zorladı cüce.

"İgraine'in Günahı'ndan sonra denize açılan Kral Bar-kon'du," diye sürdürdü Acısavaş, yeniden bildiği konulara gelince. "İgraine'in düşüncesizliğinin sonucunu anlayan Gon-nas'm ta kendisi tarafından ona iletilen bir kehanete uydu." "Bu düşüncesizlik neydi?"

"İnsanlara iyi davranıyor, hatta bazılarını serbest bırakıyordu. Bu insanlar özgürce üreyeceklerdi ve Barkon bunların çocuklarının ırkımıza yıkım getireceğini gördü."

"Devam edin."

"Kral Barkon'un köleleri ona yüz tane kadırga inşa ettiler ve o karılarını, ordusunu, birçok köle, zanaatkar, büyücü ve rahibi gemilere yükleyip Ansalon'un güney kıyısından yelken açtı. İnatçı olanın rehberliğinde bu kıyılara, Buzboyu denen topraklara geldi."

"Ne kadar zaman önce?"

"Elli beş yüzyıl," dedi prens kendinden emin bir şekilde.

"Kral Barkon, elflerin köklü krallıklarını kurlarından yirmi sekiz yüzyıl önce Ansalon'dan ayırdı."

"Bu elf krallığının adı ne?"

Gonnas kahretsin onu—neden bu cüce her zaman Acısvaş'm yanıtlamaya hazır olmadığı sorulan sormak zorundaydı? Ogre tarihi çalışıyordu, lanet olası elflerin tarihini değil! "Kendi atalarımın adlarını sıralayabilirim," diye hırladı, "hem de tam beş bin yıl öncesinden başlayarak!"

"Soru bu değil—elf ülkesinin adını söyle!"

"Selve. . . selve. . . pisti. . . selve bir şey işte," diye sarsak sarsak başlamışken birden kükredi. "Bunu bilmiyorum!"

"Eh, bilmeliydiniz!" diye çıkıştı cüce. Dimdik oturmuş, soluk gözlerini donuk ve sulu bir bakışla kocaman açmış prene karşı

HABERCİ

ıyıyor. "Babanız, kral, bilmenizi istiyor! Ülkenin adı 'Silvanesti!'" diye ekledi küçümseyerek.

"Tam da bunu söyleyecektim," diye homurdandı prens, en azından yaklaştığının takdir edilmesi gerektiğini düşünerek. "Tüm tanrılar adına, neden denizin ötesinde olan ve krallığımdan hiçbir öğrenin binlerce yıldır görmediği bir yerle ilgilen-

yım?

Bir hata yaptığını anlamıştı. Bu tarz bir kafa tutmaya karşı Kelkaya Patırtıçıkaran kendini tutamaz ve yanıt verirdi. Acısa-vaş hepsini daha önce duymuş olmasma karşın bir koltuğa çöktü ve geleceğini bildiği konuşmaya kendini bıraktı.

"Elflere karşı her zaman uyanık olmalısınız," diye başladı cüce, "çünkü dünyanın diğer yerlerinde ogre ırkının yıkımı elflerin elinden olmuştur. Söz ettiğiniz büyük başkentlerin birçoğu artık yok, elf orduları tarafından yağmalandılar ve şimdi de insan süprüntülerinin ya da daha beterlerinin yaşadıkları yerler oldular."

"Evet, derslerini hatırlıyorum. Neraka insanların ülkesi ve büyük bir ogre liman kenti olan Parlathir, insanların Palanthas dedikleri yer oldu. Daltigar da artık insanların elinde, Kern ve Blöten ise tüm dünyayı bir zamanlar bir araya getiren bir imparatorluğun yavan gölgeleri olan iki küçük, geri kalmış krallık. Ama düşmüş olan bu yerlerin hepsini insanlar ellerinde tutuyor, elfler değil. O halde neden elflerin en büyük düşmanlarımız oldukları konusunda bu kadar ısrarlısın?"

"Çünkü insanlar soğuk kil gibidir: Çok çeşitli zanaatkarlar tarafından işlenebilirler. Biz burada, Buzboyu'nda, onlara bize hizmet etmeleri için şekil veriyoruz. İşleri yapacak insan köleler olmadan Kışyurdu'nun nasıl bir yer olabileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

Aslında Acıgerçek bunu hayal edemiyordu. Çiftçilikten demirciliğe, madenciliğe ve inşaat işçiliğine kadar her şey ogre krallığında tutulan kadın ve erkek kölelerce yapılıyordu. Eğer o insanlar giderse, krallık—en azından Acısaşaş'ın bilip gördüğü yaşam—ortadan kalkardı.

"Bu basit olarak burada insanları yendiğimizi gösteriyor—

147

DOUSUS NİLES

üstün gelecek kadar güçlüymüşüz."

"Çünkü Buzboyu'ndaki insanların sayısı az ve hepsi de vahşiler. Dünyanın diğer köşelerine yayılmış elf medeniyetleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Şunu anlamalısınız: Birinci Ejderha Savaşı'nda, merkezdeki düzlükte ogre gücünü kıran ordu bir elfe doksan dokuz insandan oluşuyordu. Buna karşın bir elf ordusuyla birlikte bir elf kral—hatta bu Silvanos'un ta kendisiydi — Ansalon'daki ogre topraklarının kaderini belirleyen bir meydan savaşından zafere çıkmıştı."

"Ama burada değil." Acısavaş dinlediğini göstermek için çabalıyordu.

"Hayır, çünkü burada hiç elf yok!"

"Bunu biliyorum!" Acısavaş için için ürperdi, Kudretli Gonnas'tan gelen mesajı, karısının kehanetini hatırladı. "Yaz seferi boyunca her köyü arayıp, her esiri sorguya çekmedik mi? İnsanlar elflerle ilgili hiçbir şey bilmiyorlar ve senin de söylediğin gibi insanlar bizim kölemiz olmaya layıklar."

"Ben bunu söylemedim, Biraz daha dikkatimizi vermeniz yerinde olur," dedi cüce küçümseyerek. Pencereye baktı. Kısa süren günışığı saatleri gelmişti ve Kelkaya omuz silkti. "Bugün zamanımız bu kadar—babanızı bekletmek istemeyiz."

"Bunlar çok sağlıklı aylar," dedi Acıgerçek gururla. "Beslediklerim arasında en iyileri."

Büyük, üstü açık arabada babasının yanında oturan prensin onaylamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Dört, dev gibi ayı koşuldukları kraliyet kızağını Fenriz Buzulu'nun çizdiği geniş yay boyunca sallanarak çekiyorlardı. Ayların alacalı beyaz kürkleri yolun kirli buzunun rengiyle uyuşuyordu ve hayvanlar ağırlıklarını kullanarak rahat bir koşuyla ilerlemekteydiler. Her yırtıcı ağzı altın ağızlıklar kısıtlıyordu ama pürüzsüz, zorlu yolu tutabilmeleri için uzun pençeler açıkta bırakılmıştı.

Kelkaya Patırtıçıkaran ve Kraliçe Thraid iki erkek öğrenin karşısına oturmuşlardı. Oturdıkları yerin hemen üzerinde çok

HABERCİ

1 i yaşlarda ve sadık bir ogre' olan Morina Ayıerbabı, sürücü . oltuğuna yerleşmişti. İri aylar rahat bir hızda koşarlarken demir kızaklar karı gıcırdatarak kayıyorlardı.

Güneş öğleyin bile alçakta kalan soluk bir küreydi ve yadında büyük dağın ardında kaybolacaktı. Her tarafta—en azından çok uzaklara gitmiş ve çok yer gezmiş Kelkaya Patırtıçıkaran'm öğrettikleri kadarıyla—dünyanın en yüksek dağları olan Buzboyu Sıradağlarının ulu zirveleri yükseliyordu. Bu zirveler düzensiz buzulun her iki yanı boyunca sıralanıyor, donmuş güneyin içlerine doğru giden şekilsiz dişler gibi uzayıp gidiyorlardı.

Buzul, krallığın en zengin altın yataklarının uzun süredir işlendiği madenlerin bulunduğu sırt ve dağ kalesi arasında eşitlenmez bir yol görevi gören buzdan bir nehirdi. Geniş yüzey, Courrain Okyanusu'nun gri sularına dökülünceye kadar neredeyse yüz mil kuzeye uzanıyordu. Kışyurdu'nun gölgesine girerlerken Acısavaş soğuşun giysilerinin üzerinden tenine, oradan da kemiklerinin içine işlediğini hissetti ve ayı kürküne iyice sarındı, şikayet etmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

"Şimdi de vadideki ocaklara bakacağız," dedi kral sürücüye.

Morina Ayıerbabı elinde sağlam yularlar ve bir de kırbaç tutuyordu ama havlar gibi verdiği bir dizi komutla ayları sözlerle yönlendirdi. Artık onları iki büyük dağın arasından ana buzula katılmak üzere akmış bir buz tabakasının üzerinden götürüyordu. Ayların dördü de koşumlarının içerisinde güç harcıyorlar, soylu yüklerini çekerken uzun tırnaklı pençeleri ile pürüzsüz yüzeyi sıkıca kavıyorlardı.

Şaşırtıcı derecede kısa bir zaman içerisinde, öte taraftaki dünyayı görebilmek için tüm Buzboyu'nda en iyi nokta olan bu iki dağ arasındaki geçide ulaşmışlardı. Yer yer Kar Denizi'nin yüzeyini ayırt edebiliyorlar, kar fırtınasının yükselip alçalması

kara dalgalarını seçebiliyorlardı. O gücü görünce Acısavaş yine ister istemez ürperdi. Dizginlenmemiş o kudret, yalnızca Güney Hisarı kralınca sağlanabilecek özgürlüğü bekliyordu. Karşı koltukta Kelkaya Patırtıçıkaran'la birlikte oturan Kra-149

DOUSUS NİLES

İçe Thraid, "Bu kadar olağandışı bir postu nereden buldunuz?" diye sordu.

"Evet, bir siyah ayı olabileceğini kim duymuş ki?" diyerek şaşkınlığını dile getirdi kral.

"Yağmaladığımız son köyde bir insanın kulübesinde buldum," diye açıkladı prens. "Tüm yaz boyunca özellikle bu tilsimden söz edildiğini duymuştuk. Arktos'un yüce şefinin simgesiymiş bu." Acısavaş zalimce güldü. "Artık öldü ve kutsal pelerini benim oldu."

"Onu öldürdüğün iyi olmuş," dedi kral. "Bu insanların kendilerim şef olarak görmeleri hoşuma gitmiyor. Kafalarında yalnızca kölelik olduğu zaman daha iyiler." Ayıların çektiği kızak buzul üzerinde bir dönemeci alırken kral etkileyici ön dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Balan. Köle olarak neler yaşadıklarım görün."

Prens, dev kayalığın altına yelpaze gibi dağılmış büyük san ve kahverengi iskarta yığınlarının durduğu ve yüzlerce tünel ağzının delik deşik ettiği dağın uzun, çopur yamacım gördü. İşçiler, Gazapayazı maden çıkarma mevsiminin bitiminden önce, son bir ilerleme için canhıraş bir çaba gösteriyor, birkaç saat-

lik günüşiğini kullanıyorlardı.

Dağlık Vadi dağların arasında büyük bir tas gibiydi. Kenarlarda haşmetli dorukları karlarla kaplı zirveler yükseliyordu, ama madencilerin işleriyle ortaya çıkan ısı, vadinin içindeki tüm karı eritmişti. Bir düzine alçak, isli kalhane, bacaların-

dan siyah duman püskürterek çalışıyor, her binanın yanında küçük dağlar gibi görünen büyük kömür yığınları duruyordu.

Ocaklar, iskeleler ve çıkıntılardan oluşan bir şebekeyle birbirlerine bağlanmışlardı ve iskelelerin bazıları yukarılardaki tünellere ulaşabilmek için yüzlerce ayak yükseğe çıkıyorlardı. Duman ve acı gazların kötü kokuları yoğundu ve koyu bir pus görüşü kısıtlıyordu. Çekiçler ve kazmalar ahenkle vuruyorlardı ve ayılar hızlarını azaltıp, kızak iyice yavaşladığında Acısavaş insanların bağırıldığını, ogre gardiyanların küfrettiğini ve maden ocaklarını, kalhaneleri ve yığmacları birbirine bağlayan sayısız rayların üzerinde giden madenci arabalarının ses çıkarışımı du-150

HABERCİ

vabiHy°rdu-

Kralın arabacısı küçük bir hisar şeklinde yontulmuş gri grannitten, dayanıklı bir yapının önüne doğru dönerek durdu. De-asa demir kapının önünde iki ogre nöbet bekliyordu. Kral, kraliçe/ prens ve cüce kızaktan inerken ikisi birden büyük kapıyı hızla çekip açtılar.

"Hoş geldiniz, efendimiz," dedi biri biraz eğilerek. "Altın-cıbaşı denetlemeniz için külçeleri hazırladı."

"Ve nakliyat ayarlandı mı?"

"Evet, efendimiz. Üç gün içinde madenleri kapayıp bu kışı geçirmek için Kışyurdu'na çekileceğimiz zaman kraliyet hazinesine taşınacaklar."

"Çok iyi," dedi Acıgerçek, yüzünde ince, alaylı bir sırıtış varken havalı bir yürüyüşle kapıdan geçti ve büyük kasaran ürpertici derinliklerine girdi. Ellerini çırparak—üç hızlı çırpma, duraksama ve bir dördüncü—sihirlili ışıkları yaktı. Kışyurdu'ndaki Kral Salonu'nun üst yüzeyinde olduğu gibi bu paneller de günışığını süzen pencereler gibi parlıyorlardı.

Babasının altına duyduğu düşkünlüğe sahip olmayan Acısavaş bile bu ışığın altında sıralanmış sarı cevherden etki-

lenmişti. Her biri yaklaşık yüz kilo gelen külçeler som altından ve odayı neredeyse doldurup aralarında yalnızca yapılı bir öğrenin yanlamasına geçebileceği kadar boşluklar bırakan bir düzine yığın olarak düzenlenmişlerdi.

"Ah, muhteşem!" diye haykırdı kral. "Bu hazinem için iyi bir mevsimlik kazanç olacak, herkese duyururum." Acıgerçek külçe yığınlarının arasındaki boşluklarda ileri geri giderken, Thraid, Acısavaş, Kelkaya ve nöbetçiler onu kapı ağzından sey-

rediyorlardı. Arada sırada kral eğilip külçelerden birini alıyor, kollarında tuttuğu bir bebek gibi onunla ilgileniyor sonra da özenle yerine koyuyordu.

Acısavaş çabucak sıkıldı. Yarandan gelen hafif iç geçirmeden Thraid'in de kralın hazinesini sayıp, altınlarının üzerine titremesini seyretmekten sıkıldığını biliyordu. Diğer yandan Kelkaya Patırtıçıkaran ise gözleri ışıl ışıl, büyülenmiş gibi duruyor, dili hevesle dudaklarını yalıyordu.

151

DOUSLAS NİLES

"Çok güzel," dedi kral sonunda, kapıdan geri çıkıp vadinin soluk alacakaranlığına doğru yürüyerek. "Şimdi madenlere gidelim."

Küçük grup, artık yayan olarak, her birinin dayanıklı bacasından keskin dumanların çıktığı bir çift kalhanenin arasından geçip kasanın ilerisinden yukarı çıkmaya başladılar. Acısavas üstlerdeki ocaklara giden devasa iskele altyapılarına baktı. Sağ-

da solda insan köleler dik rampaları tırmanıyorlar ya da ağır el arabalarını dikkatle aşağı indiriyorlardı. Bir takırtı ve çarpma sesi dikkatler'ü vadinin karşısına çekti ve bir düzine kölenin en yakın kalhaneye taşlı bir cevher karışımı döktükleri bir oluktan yükselen toz bulutunu gördüler.

Az sonra yüksek bir çite gelmişlerdi, birkaç zayıf görü-

nümlü insan geniş bir kışlayı süpürüp küçük dumanlı ateşlerin üzerinde kaynayan kazanları karıştırırlarken kapı açık duruyordu.

"Efendimiz!" diye bağırdı işgüzar bir ogre, kışlanın kapısının yanındaki küçük bir kulübeden hızla çıkarak. Prens, baş gardiyan Bakırdiş Şakkırbaç'ı tanıdı.

"Bu gerçekten bir şeref! Kraliçem ve Prens Acısavas! Hepiniz hoş geldiniz."

"Bu kadar iltifat yeter. Bana kölelerin nasıl çalıştıklarından bahset," dedi kral sabırsızlıkla. "Neden oradaki cevher olduğunda iki kişinin yapacağı işi on iki kişinin yaptığını görüyorsunuz?"

"Utanç, Majesteleri, gerçek bir utanç, katılıyorum," diye üzülerek açıkladı Bakırdiş. "Sorun geçen ay buraya getirilen yeni kölelerde. Çalışma azimleri yok ve şu ana dek en kolay işi bile öğrenmekte isteksiz olduklarını gösterdiler."

Acısavas için inledi. Babası geçen yaz prensin akınlarında ele geçirilen insanlarla ilgili şikayet etmeyi hiç kesmemişti. Esirlerinin neden yetersiz olduğu ve ümitleri boşa çıkarıldığıyla ilgili bir açıklama daha duymak istediği son şeydi.

"Zavallı aptallar," diye çıkıştı kral. "Aralarından birini şu anda aşağı indirip öldüreceksin. Yaptığını diğerleri görsün. Bu onlara daha fazla kaytarmayı hoş görmeyeceğimizi gösterir. Benim ya da oğlumun yarın gelip kabul edilebilir bir hızda

HABERCİ

gijşnıaya başlayıp başlamadıklarına bakacağımızı da söyle."

"Elbette, efendimiz," diye yanıtladı Bakırdiş. Çit kapısının dışında duran iki silahlı savaşıya döndü. "Nöbetçiler! Bana o adamlardan birini getirin, aralarında en cılız olanı." İş bırakıp vadi tabanındaki kraliyet fertlerini ilgiyle izleyen cevher olgunun başında toplanmış adamları gösterdi. "Onu. . ." Gardiyan krala döndü. "Onu nasıl öldürelim, efendimiz?"

"Çentik bu işi halleder," diyerek gönüllü oldu Kelkaya

Patırtıçıkaran. Hızla ileri çıkıp ölümcül hançerini öne uzatmıştı. "İnsanı bana getirin."

Acısavaş bir kez daha tiksintiyle dolu bir sıkıntı hissetti. Cücenin sihirli ve zehirli hançeriyle bir insanı öldürüşünü kaç kez izlemişti? Babası ve Kelkaya kesinlikle bundan sıkılmış görünmüyorlardı ancak ogre prensi bu işin nesinin çekici olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Bu köleleri getirmek için yaşamını ve servetini riske atmamış mıydı? Şimdi babası tutmuş yalnızca inat ve kibir uğruna bir tanesini daha öldürtüyordu.

Artık köleler kralın niyetinde yatan tehlikeyi anlamışlar ve ogre nöbetçiler yüksek çıkıntıya erişmeden önce kendilerini işlerine koşmuşlardı. Buna rağmen ogreler bir zavallıyı omzundan yakalamakta zaman kaybetmediler ve onu, uzun rampadan sürükleyerek aşağı indirdiler.

Prens, babasının genç eşinin biraz hasta göründüğünü fark etti. Thraid bir mendille alnını siliyordu ve gözlerini huzursuz bir şekilde etrafta gezdirip ağlayıp yalvaran sefil esir dışında her şeye bakıyordu.

"Kızağa dönmek ister misiniz, kraliçem?" diye sordu Acısavaş. Girmesi için uzattığı kolunu kadm memnuniyetle kabul etti. Kral oğluna tiksinti dolu bir bakış fırlattı, sonra da prens ve kraliçe kalhanelerin yanından yol boyunca inip, buz ayılarına ve kraliyet kızağına geri giderken arkasını döndü.

"Gonnas adma, onu öldürmek şart mı? diye tahammülsüzlükle kısılmış bir sesle sordu Thraid. "Onun yerine kırbaçlanabilir ya da işkence edilebilir!"

Acısavaş homurdandı, başını çevirmiş yandan ona bakıyordu. "Bazen bazı şeyleri yapmalıyız. . . hoş olmayan ama

DOUGLAS NİLES

yapılması gerekli şeyleri," dedi üzerine basarak.

"Gerekli mi?" Thraid adamın bakışlarını yakaladı, iri kara gözleri çakmak çakmak olmuştu. Kadının üzgün olduğunu

görebiliyordu. "Bir baronun kızıyla evlenmek kadar gerekli mi?"

"Ya da bir kralla, üstelik babandan bile yaşlı olan bir tane siyle evlenmek gibi!" diye sertçe karşılık verdi Acısavaş.

Thraid elini adamın kolundan çekti ve gözlerini ileriye çevirdi. Terbiye sınırları çerçevesinde olabildiğince hızlı yürüdüler ama yine de cücenin yavaş yayılan zehriyle ölmeye başlamış

olan insan köle haykırmaya başladığında her şeyi duyacak kadar yakındaydılar.

"Ey, Yüce Gonnas, mütevazı rahibene ölümsüz iradeni göster."

BuzulyurtTu Yıldızan Dert iri başını eğdi ve gözlerini tapınak minberinin üstünde alev alev parlayan yüzden ayırdı. Rahibe ve yakaran olarak konumuna uygun bir şekilde dizlerinin üzerine çökmüştü. Tanrının kendi hayvansı suratının görüntüsünde oyulmuş siyah obsidiyan bir maske kadının yüzünü örtüyordu. Güney Hisarı prensesi—ve Buzulyurt baronunun kızı—uzun süre duruşunu bozmadı. Acısavaş, Yıldızan'm gücün, azametinin ve mucizenin içine dolmasma izin verdiğini biliyordu.

Prens tapmağın girişinin dışımda, karanlık bir girintide duyuyor, azameti bir miktar kendi de hissediyordu. Karısı orada olduğunu bilmiyordu. En azından gelişinden haberdar edilmemişti diye kendini düzeltti Acısavaş, yine de onun hiç anlamadığı bir şekilde karısının bir şeyleri öğrenmek için kullandığı yöntemleri vardı. Şimdilik eşi ibadetini bitirene kadar saygıyla bekleyecekti.

Kudretli Gonnas'm, İnatçı Olan'ın görüntüsü tüm haşme tiyle yükseldi, alt çenesinden gururla çıkan olağanüstü uzunlukta ön dişleriyle dev bir erkek öğrenin obsidiyan görüntü-

süydü. Dış hatları parıldayan alevlerle belirginleşmiş büyük, gyyah heykel en iri öğrenin üç katı irilikteydi. Tapınağın merkezi, kapalı avlunun tümünü dolduruyordu. Bu avlu ise jCışyurdu'nu oluşturan büyük yeraltı yerleşkesinin en geniş alanlarından biriydi. İri, alandan yapıлма bir silah olan Gonnas Baltası, heykelin ayağının dibinde duruyordu.

Kocası ve önemsiz bir insan köle dışımda yüce rahibe yal-nızdı. Kral ve kraliçe bile saygıyla dışarıda bekliyorlardı. Daha az soylu bir ogre olsaydı rahibenin ibadetini böldüğü için ölüm cezasına çarptırılırdı.

"Gonnas, tüm bilgeliğin kaynağı," diye makamlı bir sesle okudu Yıldızan, uzun ön dişli maske yukan dönüktü. "Gonnas, Gücün Efendisi. Kudretli Gonnas. .. Gonnas, ogre ırkının koruyucusu, tek isteğimiz varlığına ve adına şeref kazandırmak." Sesi güçlü bir davul gibi yükseliyordu. Filimsi gövdesi, boynu ve kollan boyunca titrerken karanlık tanrının gücünün artık kadının içinde olduğu açıklı.

"Gonnas, Gücün Efendisi.. . Kudretli Gonnas. . ." Adlarm zikri bir kez daha yinelendi. Güç içine akıyor, sesinin tınısı yavaş yavaş artıyordu. Acısavaş güçten korkarak bir adım geri gitti, karısında gördüğü mutluluktan çılgına dönmüş durumu kıskanmıştı.

Yıldızan kolları açık bir şekilde ayağa kalktı, yüzü siyah görüntüye dönüktü. Dişi öğrenin sesinde bir işaret, tanrıdan gelecek bir lütuf ya da istek belirtisi için canı gönülden bir yakarış vardı.

Duman ve buharlar odanın içinde yoğunlaşp, ortalıkta kıvrılarak uçuşuyorlar, Acısavaş'ın karısını ve ibadetinin simgesi

olan siyah heykeli görmesini engelliyorlardı. Sisin içerisinden kırılma sesleri ve kükremeler geliyor ve prens sınırlarını bir arada tutmak için çabalıyor, kaçma dürtüsüne meydan okuyordu. Olduğu yerde kaldı, ellerini o kadar sıkımişti ki parmakları acıyordu. Duman gözlerine batıyordu ama gözlerini kırparak

gözyaşlarından kurtuldu ve dikkatle baktı.

Birden Yıldızan haykırdı ve duman bulutunun içinden dışarı doğru yuvarlandı. Ellerini yüzünün iki yanına bastırmış,
155

BOUGLAS NILES

bir sarhoş gibi sallanıyordu. Ona doğru ilerlediğinde, köle kadının rahibenin savrulan elinin kazara çarpmasıyla bir kenara savruldu. Sonunda rahibe dizlerinin üstüne çöktü, iri bedeni derin sarsıcı hıçkırıklarla kasılırken kendi kendine sarılmıştı.

Acısavaş donakaldı, yine o neredeyse aşılmaz kaçma isteğini duydu. Sertçe başını salladı, güçlü bir ogre ve büyük bir krallığın veliahtı olduğunu kendi kendine hatırlattı. Kendini korkunun ellerine bırakmaya izin vermeyecekti, veremezdi.

Karısının yanına gidip yanında diz çöktü ve ağır maskeyi çıkarmasına yardım etti. Güçlü kollarıyla kadına destek olarak tapınağın arkasındaki havası daha temizce olan alana kadar rahibeye eşlik etti. Duman yoğun ve boğucuydu ama sonunda rahat nefes alabileceği kadar açılmıştı. Yakınlarındaki insan köle inleyip sallanarak peşlerinden geliyordu.

"Ne? Ne oldu?" diye sordu Acısavaş, karısının gözkapakları titreyerek açılıyordu.

"İnatçı Olan'm imgelerini gördüm ve eğer biz—eğer sen — harekete geçmezsen tümü felaket haberleriyle dolu!"

"Ama ne—"

"Elf habercil!" diye soluksuz konuştu prenses, prensin sözünü keserek. Kan çanağına dönmüş gözleri Acısavaş'a öyle bir

dehşet ifadesiyle bakıyordu ki, Acısavaş durumu son derece tedirgin edici buldu. "Buzboyu'na gelmiş! O burada! Başka şeyler de gördüm, daha ayrıntılı uyarılar. Bir insan kadın var, bu yaz yaptığın akınlardan kurtulan biri. Onun kaçmasına izin vermemeliydin! Çünkü sana söylediğim gibi—o elf in kaderini gerçekleştirmesini sağlayacak!"

"Nasıl?" Prens huzursuzluğunu göz ardı edemiyordu. Neden bunu şimdi söylüyordu, tam da bir şey yapmak için çok geç olduğu zaman. "Başka ne öğrendin? Başka hangi tehlikelerle karşılaşacağız?" Tapmak kapılarında çıktıklarında Acıgerçek ve kraliçesini onları endişeyle izlerken buldular. Yıldızan tökezledi, duvara yaslanıp yavaşça yere çöktü.

Sonunda prenses inleyerek oturur duruma gelmeyi başardı, bacakları mermer zeminin üzerinde açılmıştı. Kraliçe koluna dokundu ve Yıldızan sabırsızlıkla dışı öğrenin kolunu uzaklaş-156

HABERCİ
tır"1'

"Başka tehlikeler var. Bu yeterli değil mi? Hayır, bu ikisinden başka bir şey görmedim," dedi Acısavaş'm eşi yavaşça. Ama adam, kadın konuşurken küçük gözlerinin sert bir bakışla kısılarak Kraliçe Thraid Dimmarkull Dert'e döndüğünü görmüştü.

157

"Bu duman millerce öteden görünür," dedi Moreen endişeyle. O, Bruni ve Tildey kayalık bir tepenin üstünde durmuş bu soğuk, sisli sabahta hareketlenmeye başlayan Arktos kampını seyrediyorlardı. Geçen kısa günler boyunca kabile şafaktan

önce kalkmış ve ilerleyen karanlık saatlere kadar yol almışlardı. "Buralarda başka thanoiler olabilir mi?"

"Bu günlerde o balina avcıları her yerlerdeymiş gibi görünüyor," dedi Bruni başını keyifsizce sallarken.

"Sürekli bir gözcü tutmakta yarar var," diye vurguladı Tildey. Yarısı boşalmış sadağına baktı. "Keşke daha çok okum olsaydı." Thanoilerle yaptıkları savaştan sonra oklarından on kadarını kurtarabilmişti ve elindekilerin hepsi bu kadardı.

"Yol büyük olasılıkla güneye ve doğuya doğru açık," diye sürdürdü kadınşef, sesli düşünerek. "Yine de kuzeye doğru bir günlük yol daha gitmek isterim, bu yönü de keşfedebilmek için. Babamın Uzun Sedir Koyu dediği yere yaklaşıyor olmalıyız. Uzun Sedir Koyu'nu bulmak istiyorum, böylece belki Eğreltikaya'yı bulana kadar orada kalabiliriz."

"tyi fikir," dedi Bruni. "Seninle geleceğiz."

158

HABERCİ

İvloreen'in gözleri kamp alanından ayrıldı ve sahilden kör- (zin g1* sularına kaydı. Yağmur günlerdir yağıyordu ve daha dün körfezden gelen buz gibi bir rüzgar yağmuru batıcı bir agnağa dönüştürmüş, Arktos'u erken kamp kurmaya zorlamıştı. Bu durumdan yararlanabilmek için sehparları kurmuşlar ve ağ11 ateşm üzerinde balina eti tütsülemeye devam etmişlerdi.

"Seni endişelendiren tek şey thanoiler mi?" diye sordu Bruni, yuvarlak yüzü düşünceli bir şekilde asılmış bir halde.

"Hayır. Dağlılar dumanı izleyerek bizi nasıl bulacaklarını bilmeselerdi doğrusu daha rahat olurum." Farkında olmadan omzunun üzerinden, uzayıp giden tepelerin bulunduğu tundra arazisine baktı. Acaryel Balinakemik'in adamlarına dair bir işaret görünmüyordu ama kadmşefin birilerinin çevrelerinde kaldığından ve ağır hareket eden ve iyi silahlanmamış köylüleri izlediğinden kuşkusu yoktu.

"Sedir ağaçları bizi gizleyebilir," diye karıldı Bruni neşeyle. "Birkaç güzel ateş yakabileceğimizi de unutmamak gerekir."

Söylediklerini doğrularmışçasına rüzgar hızını artırdı ve Moreen'in yüzündeki tüyleri diken diken edip örgülerinden kurtulmuş saç tellerini savurdu. "Hadi gidelim o zaman," dedi Moreen.

Kurutma sehparalarını teftiş eden Dinekki, Moreen'in planını onaylarcasma dişsiz damağını şaklattı. "İyi. Uzundışlilere karşı

dikkatli olun," dedi. "Ben buraya göz kulak olurum."

"Sağ ol, Büyükanne. İki ya da üç güne kadar geri döneriz."

"Ben de sizinle geliyorum!" On adım ötede yanan bir tüt-süleme ateşinin yanmda çömelmiş olan Küçük Fare yerinden fırlayıp onlara doğru koştu.

"Bu çocuktaki kulaklar," dedi Bruni gülerek. "Bir çiçeğin açıldığını duyabilir, yemin ederim duyabilir."

"Duyar duymasına, önümüzdeki altı ay boyunca onlardan bulabilirse," diye kesik kesik konuştu Dinekki. "Sen, Fare—se-nin buralara yakın bir yerlerde kalmana ihtiyaç var. Her Arktos kampının bir gözcüye gereksinimi vardır ve bu üçü gezmeye gitmişken başka kime güvenebileceğimi sanıyorsun?"

"Ama—!" Çocuğun itirazı boğazında kaldı. "Bir gözcü mü?"

159

D0U6LAS NİLES

Yani etrafı kolaçan etmek, tehlikelere dikkat etmek gibi şeye için mi?"

"Söylediğim gibi, sen yapmazsan kim yapacak?" diye sor-du şaman. "Gözcülük yapmaya emekleyen bir bebeği mi görürsün? Annen nasıl olurdu? Ya da belki yaşlı Dinekki'nin yaşlı kemiklerini şu tepelerde bir aşağı bir yukarı taşımaktan başka yapacak daha iyi bir işi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ben yapacağım!" diye açıkladı Fare. Kabilenin küçük silah yığınına koştu ve uzundışlilerle yaptıkları savaştan sonra kendisi için seçtiği mızrağı aldı. "Ben gözcüyken hiçbir şey kabileye gizlice yaklaşamayacak!" dedi gururla.

"Sana güvenebileceğimiz için memnunum," dedi Moreen, yoğun duygularla boğazının düğümlendiğini hissediyordu. O kadar içten, o kadar cesur ve o kadar genç görünüyordu ki. Kadınşef, Bruni ve Tildey bir önceki gün boyunca çevreyi taramışlardı ve hemen yakınlarında bir tehlike olmadığı konusunda Moreen'in içi oldukça rahattı.

"Tamam—uyamk ol ve olağandışı bir şey görürsen hemen

gelip Dinecki'ye söyle."

"Tamam!" diye söz verdi çocuk. Mızrağını omzuna attı ve tepeyi tırmanmaya başladı, bu sırada üç kadın silahlanmışlar ve kabilenin kaynaklarından biraz erzak ve bir su matarası almışlardı. Sahile doğru hareket etmeden önce kadmşefin gördüğü son şey uzun mızrağı elinde tutmuş, ciddiyetle araziye gözetleyen siyah saçlı çocuğun kendini rüzgara karşı koruması oldu.

"Nerede olduğumuzdan ya da buralarda yaşanacak yerler olup olmadığından emin olmadığımı itiraf ediyorum," dedi Kerrick, o ve Mercankafa durgun sulatın ötesindeki kapalı, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan yoğun bir ağaçlık sayesinde koyu yeşil bir renge çalan vadiye bakarlar. Sarp, kayalık uçurumlarla dolu iki sırt, kararan içlerine doğru uzanıyordu. Görünüşe göre ağaçlar—bu türden olanlarla ilk kez karşılaşıyorlardı—yükselelerin arasında yaşam bulmuşlardı.

160

HABERCİ

"Eh, er ya da geç karaya çıkacak bir yer bulacağımızı bildirdim," dedi kender kayıtsızca. "Bu iş yalnızca sabır işiydi. Lın ise her zaman sabırlıyım. Büyükannem de hep söylerdi, 'Vfercankafa, sen tam bir sabır taşıydın.'"

Kerrick kamaranın önünde durmuş, boş balık dolabının içine bakıyordu. "Hiç değilse," dedi elf, "zamanlamamız yerinde oldu. Yiyeceğimiz tükenmiş."

Güneyde yükselen dağlık ufku gördüklerinden sonra beş gün süresince, son derece çorak ve görünüşe göre kimsenin yaşamadığı kayalık bir kıyı boyunca yol almışlardı. Girintili çıkıntılı doruklar kıyıda yalnızca birkaç mil içeriden dik bir şekilde yükseliyorlardı ve kıyı çoğu yerde çetin hava şartlarının etkisiyle aşınmış kayalardan oluşuyordu. Kerrick Filika'yı birkaç dar girintiye sokmuştu ama oralarda bile kıyı kayalık ve

güvenilmezdi. Düzenli kopan yağmur fırtınaları sayesinde su fıçısı neredeyse dolu kaldığından, elf karaya çıkmak için daha uygun bir yer ararken yelken açmayı sürdürmeyi tercih etmişti.

Sonunda birbirinden on milden az uzakta iki kayalık kıyının arasında uzanan, sulan derin bir boğaza gelmişlerdi. Demir atmaya uygun yer bulma umuduyla buradan güneye sapsmışlardı.

Sonunda arayışları, doğu kıyısında şişe boynu yapan bölgenin hemen girişinde bulunan bu koyun keşfiyle ödüllendirilmişti. Kerrick ormanı inceledi, ağaçların arasında bir yerlerde av hayvanı—geyik, tavşan ya da sülün—bulacaklarından emindi. Kamı gurulduyordu ve ızgara etin tadını hatırlayınca ağzı sulandı. Yayım ve oklarım yokladı. Güçlü tilsimi geride bırakmak istemediğinden sihirli yüzüğü kemerinin içindeki küçük keseye koydu. Sonunda hazır olarak pruvada durup ava başlamak için en uygun yer bulmaya çalıştı.

Ağaçlar Silvanesti'de her yerde bulunan çamların yarısına gelecek kadar bile uzun değildiler. Ancak renkleri canlıydı ve ormanın altında eğreltiotlarıyla dolu bir dere ile yosunlu bir çayır görünüyordu. Bir taş atımı uzaktaki kumlu sahil oldukça davetkar görünümlü ağaçlara sırtım dayamıştı.

"Kıyıya nasıl çıkacaksınız?" diye sordu Mercankafa yüzünü
161

D0U6US NİLES

asarak.

"Yüzeceğiz," diye yanıtladı Kerrick.

"İyi fikir," dedi kender. "Tekneye kim göz kulak olacak?"

"Yüzme bilmiyor musun?"

"Nasıl bir soru o öyle? Ağbalıkçı kender dilinde hemen hemen 'yüzme' anlamına gelir! Ama sararım burada çok başarılı

bir balıkçılık işi sergileyebilirim, olur da avcılıktaki şansın denizcilikteki şansınla aynı çıkar."

Kerrick yanıt vermek için ağzını açacak oldu sonra da birkaç saat kendi başına kalırsa kendini daha iyi hissedeceğini fark

etti. Kender şaşırtıcı bir şekilde iyi bir tekne arkadaşı olabileceğini kanıtlamış ve elfin yaşamını kurtarmıştı. Ancak Mercankafa, söyleyecek dikkate değer bir şeyi yokmuş gibi görünürken bile çok konuşuyordu.

"Peki. Neden sen suya bir olta atmıyorsun, ben de ormanda avlanırım. Yarm ikisini bir araya getirir bir ziyafet çekeriz."

Elf silahlarını ve giysilerini yağlı deri yeleğinin içine koyup su geçirmez bir bohça yaptı ve küpeşteden inip soğuk ve biraz da çarpıntılı suya girdi. Anında soğuğu hissetti ama bu canlandırıcı bir histi ve yüzmekte olan eşyalarını çekerek kıyıya kulaç atarken keyfi yerine geldi.

Bir dakika sonra düzgün, ince taneli kumun üzerine çıktığında, rüzgarın etkisiyle titriyordu. Sabah güneşi yükselmmişti ama yine de ufka yakm belli belirsiz bir ışıltı vardı. Çok az ısı yayıyor gibiydi. Bu yüzden elf hızla yün gömleğini, pantolonunu ve çarıklarını giydi. Deri pelerinini dar sahilin kenarındaki bir ağacın arkasına bıraktı ve hemen yayının kirişini taktı.

Hazır olmuş bir şekilde kendere el sallamak için döndü ama Mercankafa görünürlerde yoktu. Kerrick iç geçirdi.

"Akşam yemeği istiyorsan birkaç balık yakalasan iyi edersin," diye mırıldandı cara sıkılmış bir şekilde. Bağırma isteğini bastırmasının tek nedeni yakınlardaki hayvanları korkutmamaktı. Yayma bir ok yerleştirip, serin ve çam kokulu havayı keyifle soluduktan sonra ağaçların arama daldı.

162

HABERCİ

"Körfezin diğer tarafındaki şu bulut—bütün gün orada olmaSı senin de dikkatini çekti mi?" diye sordu Moreen endiyle. O ve iki arkadaşı kıyından yarım mil kadar içeriden, kıyıya

paralel giden bir sırt boyunca ilerliyorlardı.

"Evet, karşı kıyınının bir kısmı kapalıymış gibi," diye vurguladı Bruni. "Rüzgar estiğinde dağılıyor, sonra tekrar geri geliyor.

Acaryel Balinakemik'in Mavisu Boğazı dediği geçidin üzerinden körfezin karşı kıyılarını görebilecek kadar kuzeydeydiler. Birkaç saatlik günışığı sırasında sis ve inceden yağın yağmur yeterince azaldığı zaman karşı kıyıyı görebiliyorlardı. On milden fazla olmayan bir uzaklıktan suyun diğer tarafında yükselen dik dağın ve engebeli arazide yalın kıyıları seçebiliyorlardı.

"Orada—şu anda güneşin vurduğu yer. Sizce nedir o?"

"Bir çeşit duvar!" dedi Tildey hemen, "ve bir kule. Orada, denize bakan tepenin üzerinde. Bir kaleye benziyor!"

"Haklı," diye doğruladı Bruni bir anlık incelemeyen sonra. "Üstelik de bu kadar uzaktan görülebildiğine göre büyük olmalı."

"Sanırım orası Eğreltikaya," dedi Moreen. Midesinde bir şeyler düğümlenmişti.

"Buhar kentin altındaki dehlizlerden mi geliyor?" diyerek şaşkınlığını dile getirdi Bruni. "Bana gerçek gibi görünüyor. Haklıymışsın!"

"Hayır, daha kötü yanılmazdım!" Acaryel'in haritasını zihninde canlandırdı. Bu tarihi kalıntının orada işaretlenmemesinin nedenini artık anladığını düşünüyordu.

"Ta suyun karşısında, öyle değil mi?" dedi Tildey sessizce.

Moreen bir kayarım üzerine çöktü ve ümitsizce başını salladı. Gerçek olduğu gibi ortadaydı: Kale, kadışefin kabilesini güvenceye almayı ümit ettiği efsanevi yer, millerce uzakta, tüm haritaların dışında, bu aşılabilir koyun karşı yakasındaydı. "Eğer kanolarımız olsaydı... "

Bruni'nin sesi uzadı ve Moreen vereceği iğneleyici karşılığı yuttu. Oğreler kabilenin tüm kanolarını kırmakla kalmamış,

DOUGLAS NİLES

Koydizdan'ndan ayrılırken tüm ayıbalığı derisi kaplamaları d yırtınışlardı. Bir kano yapmak, usta bir kanocunun bir yüa ya_ km zamanını alıyordu ve bir kano yalnızca bir kişi taşıyabil yordu, belki beraberinde bir de küçük yolcu. Bu bütün kabile için bir çözüm olmazdı.

"Buz üstü bir geçişe ne dersiniz?" diye bir fikir ileri sürerek şansını denedi Tildey.

"Gazapayazı geldikten sonra mı?" Moreen sesindeki hor görmeye engel olamıyordu. Kendi kendine merak etti: o ilk ölümcül tipiden sonra kaçı hayatta kalmış olacaktı ki?

Bu durumda Koydizdarı'na geri gitmenin bir anlamı yok," dedi Bruni. "Kuzeyde bir yerlere doğru gitmeyi sürdürelim. Hatırladığın o ağaçlığa ulaşabiliriz. Yaklaşıyor olmalıyız. Bir ormanın içinde olmak burada tundra konaklamaktan iyidir."

Moreen duygusuz bir şekilde başını salladı ve arkadaşlarının ayağa kalkmasına yardım etmelerine izin verdi. Gözünün önüne yüksek duvarları, sıcak tutan kömürleri, depolanmış yiyecekleriyle Sikke Işıltısı geldi. Arktos orada kışı sağ salım geçirebilirdi ancak Acaryel bu korumanın fiyaünü açıkça ortaya koymuştu. Yine de bu fiyatı ödemek aç kalmaktan iyiydi. İyi miydi gerçekten, yoksa çocukları ve yaşlıları açıkta, Gazapayazı'nın onları kesinlikle felakete götüreceği bir yerde bırakmak mı iyiydi? Birdenbire bu "şeflik" payesi omuzlarına ağır bir yük gibi çökmüştü.

Üçü bir sırt boyunca, alçak bir tepeye doğru yollarına devam ettiler. Sonunda tepeyi aştıklarında hayretle bakakaldılar. Önlerinde, kendileri ve daha engebeli yükseltiler arasında millerce uzanan düz araziye koyu renkli bir halı gibi yayılmış parlak renkli, iğne yapraklı ağaçlardan oluşan yemyeşil bir vadi uzanıyordu. Aşağıda deniz küçük bir girinti yapıyor, korunaklı bir koy oluşturunuyordu. Yüzey gri ve yumuşak dalgalarla çizgilenmişti.

"Burası Uzun Servi Koyu olmalı!" dedi Moreen içi rahatlamış bir şekilde. "Bundan eminim." Bu korunaklı koyu tek gördüğü zaman olan, babasıyla birlikte kanolanıyla yaptıkları uzun yolculuğun hatıraları zihninde canlandı. Hayal ettiğiinden daha

164

HABERCİ

c0\la odun vardı ve bir yakıt ve inşa malzemesi cennetiydi. Aslında yolculukları hiç de boşuna olmamıştı.

"Şu da ne?" diye karamsarlıkla sordu Bruni kıyıya yakın bir yerde sallanıp duran nesneyi göstererek. "Başka bir ogre gemisi

İçgüdüsel olarak yere yattılar, mütevazı boyutlarda bir su taşıtı olduğu açık olan şeye bakıyorlardı. Bir kano ya da kadirganın aksine güvertenin ortasından dimdik yukarı çıkan uzun bir direk onu farklı kılıyordu.

"Ogelerin böyle tekneleri olduğunu sanmıyorum," dedi Moreen. Kalbi aniden gelen bir heyecanla güm güm atıyor ve aklı fırl fırl çalışıyordu. Belki de Eğreltikaya o kadar da ulaşılmaz değildi! "Aşağı inip bakalım."

Kadınşef saklanarak aşağı inmelerini sağlayacak, sırtı sığ kenarlarla kesen yakındaki koyağı işaret etti. Üç Arktos savaşçısı sırayla o yönde ilerlediler ve aşağı, birden gözlerine kasvetli

görünen ağaçlarla çevrelenmiş sahile doğru inmeye başladılar.

Kerrick, tam da o anda, yeri kaplayan çam yaprakları ve otların arasmda dar, toprak bir yol, av arayabileceği bir patika bulmuştu. Sert, kuru zeminde hiç iz görünmüyordu ama patikayı rahatlıkla izledi. Rüzgara doğru yürürken ayakları hiç ses çıkarmıyor, gözleri çevreyi tarıyordu. Aylarca denizde kaldıktan sonra çamların güçlü ve tatlı kokusu iyi gelmişti.

Gümüşü kalın dallar arasmdan dik bir açıyla geliyordu am-; Silvanesti ölçülerine göre ağaçlar bodur kalsa da orman taban, gölgeli ve karanlıktı. Eğreltiotlan ve ardıçlar büyük, keskin

kenarlı kayaların arasmda toplanmışlardı. Kerrick, Krynn tarihinde bu topraklarda yürüyen ilk insan olup olmadığı merak etti.

Patika bir süre sahile paralel olarak devam etti ve Kerrid birçok kez derin koyda bile yükselen dalgalarla sallanarak duran teknesine baktı. Ancak yine de kahrolası kenderden bir işaret yoktu.

165

BOUĞUS NİLES

Çok geçmeden patika içerilere doğru kıvrıldı ve ağaçlar onu her taraftan çevreleyecek şekilde sıklaştı. Tane tane dışkılar buldu ve kalbi hızla atmaya başladı. İzleri bırakan bir geyik ya da irice bir koyun da olsa elf avcı yoğun bir heyecan hissetmişti.

Ses çıkarmadan olabildiğince hızlı koşuyor, oku göğsüne çekmiş bir halde yayını hazır tutuyordu.

Hiçbir av görmeden bir saat geçirmesine karşın hevesi kırılmamıştı. Birçok kez küçük, ayrık toynakların izlerini görmüştü. Bir geyiğin peşinde olduğuna artık neredeyse emindi, Kerrick'in kafasında geyik eti için bir düzine baştan çıkarıcı hayali tarif dolanıyordu. Yanından geçtiği küçük, zemini sünger gibi olmuş sulak yerlerin yakınlarında yetişen yabani frenksoğanı ya da başka yiyecekler bulup bulamayacağını merak etti. Patika onu vadi boyunca, güney sırtının altına doğru götürmüştü, şimdi de küçük bir gölün kenarında yürüyordu. Durgun suya sedir ağaçlarının yansımaları düşüyordu ve sazlıklı kıyılarında ağır ağır suyla dolan çamurlu izler vardı. Görünüşe göre avının burada su içmek için durmasının üzerinden dakikalar bile geçmemişti.

Patika bir kez daha ağaçların arama daldı ve elf hızını azalttı. Tüm yaralanmalarından ve denizde geçirdiği zamandan sonra nefesini henüz toparlayamamıştı. Ormanın içinde fazla

derinleşmeden kayalık bir yarık oluşturan dik duvarlı bir koyağa geldi.

Koyağın diğer yakasında geyiği gördü. Bir dişiydi, büyüktü, kahverengiydi ve dikkat kesilmiş, uzun kulakları dikilmiş bir halde onu izliyordu. Bir anda döndü ve sıçrayarak uzaklaştı, Kerrick daha yayını bile kaldıramadan gitmişti. Okunu sadağına geri koyup yayını omzuna astıktan sonra kayalık yamaçtan koyağa inebileceği bir yer gördü. Taşların üzerine basa-

rak dipteki dar dereyi fazla ıslanmadan geçti, sonra da dere boyunca koşarken karşı yamaca yaslanan uzun gövdeli, dalları merdiven basamakları gibi çıkan bir çam buldu. Ağaca hızla tırmanıp geyiğin gittiği yöne doğru ağaçlığa daldı.

Her duyusu uyanık bir şekilde devam etti ve önündeki çalılarda bir hışırtı duyduğunda olduğu yerde kaldı. Yapraklı bir

HABERCİ

çalıya nişan aldı. Kestirmeye çalıştı. Eğer geyik saklandığı yerden çıkarsa herhangi bir yöne gidebilirdi ve Kerrick'in nişan alıp okunu atması için yalnızca çok kısa zamanı olurdu.

Buna karşılık, hışırtı tekrarladı ama hiçbir hareket görmedi. Bastığı yere dikkat ederek, adım adım ilerlerken tüm bedeni içinde bulunduğu gerginlikle titriyordu.

Arkadan gelen saldırıya karşı tamamen hazırlıksızdı. Sağlam bir şey ona çarptığında ileriye doğru yuvarlandı, oku yere doğru elinden bıraktı ve yüzüstü serildi. Çarpmanın gücü nefesini kesmişti ve ağır bir kütlenin altında güçlkle nefes alıyordu.

Başka saldırganlar kollarına üşüştüler, yayı uzaklaştırıp onu iyice yere yapıştırdılar. Bir sürü tozluk ve deri çarıklar gördü, bir ayak sertçe elini yere bastırıyordu. Sonunda dizleri

üzerine kaldırıldı sonra da sırtüstü yaürıldı. Böylece yuvarlak,

meraklı bir yüze sahip dev gibi bir insan kadını olan ilk saldırgan kanuna oturabildi.

Onlar da insan kadınları olan diğer ikisi kıvrak hareketlerle ellerini bağladılar. Konuşmamayı sürdürerek onu ayağa kaldırdılar ve ormanın içinde itekleyerek götürmeye başladılar.

Doğrudan kıyıya, Filika'nın demirli olduğu küçük koya gidiyorlardı.

"Burası uygun bir yer," dedi Moreen, derin, sarp yamaçlı koyağın kenarı boyunca bir mil yürüdüktan sonra. Su yolunun üzerinde yosunlu bir kovuğu işaret etti. "Orada ateş yakabiliriz ve yakınımızda olmadıkları sürece kimse bizi göremez. Şu kayalar tutsağımızın kaçmasını da bir o kadar güçleştirir."

"Bana iyi gibi göründü," diye katıldı Bruni. "Sen ne dersin, yabancı?" Merakla tutsaklarına baktı, o ise dillerini anladığını gösteren hiçbir belirti olmadan boş bakışlarla karşılık verdi.

Tilley üç adım gerilerinde duruyor, adam tehlikeli bir hareket yaparsa diye bir oku hazır tutuyordu. Ancak şimdiye kadar durgun ve rahatsız bir sessizlik içerisinde onlarla birlikte

DOUGUS NİLES

yürümekten başka bir şey yapmamıştı.

"Onu şu ağaca bağla ve bileklerini bağlı bırak. Bir de, tasını karışür ve ceplerinde bir şeyler olup olmadığını kontrol et.

Bruni ve Tilley esiri bağlamakla uğraşırken Moreen de bir tomar kuru çam dalı topladı. Bir ateş yaktı ve sıcaklık, erken gelen günbatımının nemli soğuğunu iterek* kovuğun içinde hızla yayıldı. Büyük, kare kayalar sağlarında, sollarında ve arkalarında birer duvar gibi yükseliyorlardı.

"Ne taşıyordu?" diye sordu, iki arkadaşı ateşin yanına kurulurken. Tutsak biraz ötede oturuyordu, yine de ateşle aydın-

lanmıştı.

"Bir yay ve oklar vardı, şimdiye kadar g6rd6klerimizden daha keskin bir bıçak ve bu boncuklu matara," dedi Tildey, bir yandan da yabancının eşyalarını g6steriyordu. Matarayı kaldırdı. "İyi işçilik."

"Belki zengin bir Dağlıdır," dedi Bruni g6lerek ve durgun kalmayı s6rd6ren tutsağa hızlı bir bakış attı. Elf sırtını yaslamıştı ve dağınık sarı saçları gevşek bir şekilde başınının iki yanından aşağı iniyordu.

Moreen burun kıvırdı. "O bir Dağlı değil. Sakalı yok ve y6z6 çok zayıf. Bir de o koca g6zlerinde bana tuhaf gelen bir şey

var.

"Evet, biliyorum," dedi Tildey yabancıyı dikkatle inceleyerek. "Bir oğlanın tenine sahipken çok daha yaşlı bakan g6zleri varmış gibi."

Kadmşefin g6zleri bu arada batıya, ağaçların ardında kalmış kıyıya doğru kaydı. "O gemiyi kullanabiliriz," dedi Moreen yumuşakça. Bruni homurdandı ve başını salladı, Tildey ateşe bakıyordu.

R6zgar bir girdap oluşturup dumanı tutsağa doğru taşıdı. Tutsak dumanın yolundan ekilemeyince adamın boğazı tı-kandı ve 6ks6rd6, sonunda da nefes alabilmek için yana kıvrıldı. Arktos onun bu rahatsızlığına hiç 6nem vermedi.

Sonunda Bruni i geçirdi. "Neden bir gemiyi bu kadar çok istiyorsun?" diye sordu.

168

HABERCİ

"6nk6 Gazapayazı'ndan 6nce Eğreltikaya'ya geçebiliriz! ilk fırtına kopana kadar eski kalenin içinde buharlı mağaralarda sıcacık oturuyor olabiliriz."

"O k66c6k tekneye b6t6n kabileyi sığdıramazsın!" diye s6ylendi iri kadın.

"Hepsini bir kerede, hayır," diye onayladı Moreen. "Ama bu sabah karşı kıyıyı gördünüz—o kadar da uzak bir yol değil ve birkaç gidiş gelişle bütün kabileyi geçirebiliriz.

Bruni başını salladı. "Ben o tekneye binmeyeceğim," dedi inatla.

"O zaman Gazapayazı'nı burada, ağaçların arasında tıklımış bir şekilde beklemeyi mi yeğlersin? Yalnız sen de değil, Dinekki, Tüykuyruk—hepimizi de yarımda ister misin? Yaşlıları? Çocukları?" Moreen sabırsızlıkla çıkıştı. "Ya da belki Sikke İşiltisi'na geri dönmeliyiz. Bir Dağlının kapatması olabilirsin!" "Ne?" diye sorguladı Brunı, gözleri alev alev olmuştu.

"Orada barınmanın karşılığı buydu. Bize. . . bana. . . bir bedel karşılığında kalacak yer sundular."

İri kadın iç geçirdi ve deniz yönüne doğru baktı. "Şu kano-lara hiç iyi gözle bakmıyordum ama oradaki daha büyük bir tekne. Bu konuyu düşünmem gerekecek."

"Onu ne yapacağız?" diye sordu Moreen, tutsağı işaret ederek.

"Belki de onu öldürmeliyiz?" Bu fikir Tildey'den gelmişti, bir öneriden çok soru niteliğindedi. "Bir ogre ya da uzundışli olmayabilir ama kabileden biri de değil. Moreen'le aynı fikirdeyim. Ben de onun bir Dağlı olduğunu düşünmüyorum."

Duymaya çalışıp bir yandan da dil bilmediği ayağına yatması Kerrick'in tüm iradesini zorlamıştı. İkındı, kayaların üzerinde yer değiştirdi ve sırtının yarısını kadınlara döndürdü.

Taşlı zeminde dönenirken rahat bir konum aramakta gizlenecek bir şey yoktu. Birbirine bilekten bağlı elleri yalnızca bir ayak uzunluğunda serbest kalan bir iple bir çam ağacına bağ-

BOÜ&LAS NİLES

lanmışken fazla uzağa gidemezdi. Ondan uzakta yanan ateşin ısısını da pek hissedemiyordu.

Elf, başlarda kadınların konuşmalarını dinlerken tamamen

ilgisizmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Onu ormanda götürürlerken kullandıkları kelimelerin bazılarını anlamaya başladı—"kamp," "ogre" ve "ateş." Dilleri Tarsis'le Balifor arasında yaşıyan insanların kullandığı bir kıyı lehçesini andırıyordu ve aksardan ağırdı. Yine de babasının kadirgasında birçok gemici bu dili kullanırdı ve o da çocukken öğrenmişti.

İri olanın adı Bruni'ydi, diğer ikisi de Moreen ve Tildey. Moreen ise liderleri gibi görünüyordu.

"Öldürüyor muyuz?" Tildey'in önerisine sonunda bir karşılık veren Bruni adındaki kadın olmuştu. "Şimdi ne olacak? Biz ogre miyiz?" Kerrick bu durgun insan hakkında olumlu düşünceler edinmeye başlamıştı, teknesini çalmak konusunda hiç hevesli değildi ve şimdi de soğukkanlı bir cinayet işlemenin anlamsızlığına vurguluyordu.

"Hayır, değiliz," diye katıldı Moreen kararlı bir şekilde. "Onu bağlı olarak tutmamız ve kabileyi buraya, sedir ormanına getirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu işte birçok bilinmeyen var, onun kim olduğu, nereden geldiği, geminin özelliği ve görevinin ne olduğu gibi."

"O şeyin küreklerinin nasıl çekileceğini biliyor musun?" diye Moreen'e sordu Bruni.

"Bize göstermeye ikna edilebileceğim düşünüyorum. Dilimizi anlıyor—fark etmediniz mi?"

Moreen kurnazca Kerrick'i gözlemlemişti. İlk kez eğleniyormuş gibi görünüyordu. Başım hızla başka yöne çevirmeden önce kadının ağzının eğri bir gülümsemeye nasıl kıvrıldığına fark etti.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Tildey.

"Onu öldürüp öldürmeyeceğimizi sorduğunda gerildi." Moreen Kerrick'e bakmayı sürdürüyordu. "Ne söylediğimizi anlıyorsun, öyle değil mi, yabancı?"

Kerrick bu oyunu sürdürmekte bir anlam görmedi. "Evet," diye yamtladı aym kaba dilde. "En azından, önemli noktaları"

HABERCİ

kaladığımı düşünüyorum. Beni öldürebilirsiniz."

"Şunu anla: Eğer kabilemize bir tehlike oluşturursan ya da ?skirüğine yanaşmazsan seni öldürürüz. Yarın gemine gideceğiz

ve bize nasıl çalıştığını göstereceksin. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye yanıtladı Kerrick. Onu yakalayan üç kişiyi daha iyi görebilmek için olduğu yerde döndü. Kadınlar onu aradığında babasının yüzüğünü koyduğu gizli kemer kesesini bulamamışlardı. Bu sırrının onu kurtaracağını umuyordu. Doğru an gelene kadar sabırlı olması ve onu esir edenleri karşısına almaması gerekiyordu.

"Bunlar ogre araçlarına benziyor," diye vurguladı Tildey. Kerrick'in çelik uçlu oklarını ve düzgün, çift kıvrımlı yayını elinde tutuyordu.

Kerrick şaşkınlığını neredeyse açığa vuruyordu ama sessiz kaldı. Ne demek istiyordu? Zarif elf okları ve keskin çelik ok uçları o korkunç irkin derme çatma silahlarıyla hiçbir benzerlik içermiyordu.

"O ogre değil," diye ileri attı Bruni. "Daha tıraş bile olmayan bir oğlan çocuğu olabilir mi?"

"Kulağım gördünüz mü?" diye sordu Moreen. "Biri kesilmiş ve yara izi kalmış ama diğeri uzun. Daha önce hiç böylesini görmemiştim." Kadının ses tonu sertti. Kerrick'i soğuk, tartan bir bakışla süzdü. Kerrick kızardı, yaralanmasının utancı yavaş yavaş uzaklaşan bir anıydı.

"Nasıl oldu da ogre silahlarına sahip oldu?" diye merak etti Tildey.

"Ve bir ogre gemisine?" diye ekledi iri kadın, korkmuştan çok şaşırılmış görünüyordu.

"Onun bir ogre gemisi olduğunu sanmıyorum ve onun da bir ogre olduğunu sanmıyorum." Moreen'in bakışlarının yoğunluğu Kerrick'in kıvranmasına neden oldu. "Hayır, samırım

bu tamamen yeni bir şey."

"İtiraf etmeliyim ki, ogreler farklı bir tür gemiyle geldiler," diye, düşünceli bir şekilde konuştu Bruni. "Onuninde tam ortaya dikilmiş koca bir kalas var. Ogre gemisinin yanlarında kürekler vardı."

171

BOUGLAS NİLES

Kerrick bunlarm daha önce hiç yelkenli görmemiş oldukla rırı anlamıştı ve karşısında ne tür vahşiler olduğunu merak ediyordu. Bilgisizlikleri ona güven vermemişti. Silvanesti'yi ya da elfleri duyup duymadıklarını merak etti. Şimdilik onu "daha tıraş bile olmayan bir oğlan çocuğu," olarak düşünmelerine izin vermekle yetinecekti.

Sonra, uykuya daldıklarında ve Kerrick yüzüğü takabildi, ğinde, yaptıkları hatayı öğreneceklerdi.

172

t&to, M&, ,Wd^j

Piyonlar ve Bir Tutsak

**m&k **&)* VSY^

Kerrick düş görüyordu ve rüyasında büyük bir utanç için-deydi. Arkadaşı ölmüştü ve bu onun hatasıydı. Kimse açıkça söylemese de suçlunun kendisi olduğunu biliyordu.

Küçük bir teknenin içinde oturan bir çocuktı ve yelken niyetine üstüne battaniye asılı bir süpürge sapı dikmişti. Rüz-gar şaşırücü bir güçle esiyor ve tekne Than-Thalas nehri suları üzerinde kayarak ilerliyordu. Ağırbaşlı bir kule olan Yıldızlar Kulesi'nin hakim olduğu Silvanost, yaz güneşiyle ışıldıyordu ve dalgalar küçük gövdeye çarpıp, Kerrick'i ıslatarak serinleti-

yorlardı.

Babasının kadirğası Silvanost Meşesi yakında demirliydi ve o, kudretli geminin gölgesinde dümen kırıyordu. Pek çoğu Kerrick'in arkadaşı olan gemiciler parmaklıklarda toplanmışlar onu alkışlayıp destekliyorlardı. Sonra küçük tekne büyük geminin gövdesinin önünden hızla geçti ve nehrin rüzgarlı sularına çıktı.

Birden esen rüzgar Kerrick'in küçük teknesini yana devirdi. Yana doğru düşerken yelkenin suya çarpışının sesini, sert bir şaplama şeklinde duymuştu. Tekne hızla suyla doldu ve çocuk 173

DOUSLAS NİLES

^

yükselen suyun içinde kaldı. Yardım istemeye çalıştı ama yalnızca boğuluyor ve tükürükler saçıyordu. Hiçbir şey göremiyOr nefes alamıyordu. Havaya ihtiyacı vardı, hemen hava gerekiyordu.

Kendini ürpermiş ve ateşler içersinde bir halde, geceleyn bir orman kovuğunda yerde yatarken buldu. Derin ve düzensiz nefes alıyor, ağrıyan sırtı, kol ve bacakları yüzünden yüksek sesle inliyordu. Yerdeki taşlar, sanki geceleri yaşayan bir iblis kenarlarını bıçak gibi keskin olana kadar bilemiş gibi batıyordu. Korkusunun yerini yavaş yavaş derin bir hüzün aldı.

"Üzgünüm, Delthas," dedi sessizce. O ad ve anıyla birlikte kaçınılmaz olarak gelen gözyaşlarını gözlerini kırparak durdurdu.

Delthas Yelebiner. Kerrick yıllardır bu adı ağzına almamışü ama genç elfin anısı hiçbir zaman düşüncelerinden uzak olmamışa, özellikle de teknede yelken açmışken. Büyüdükçe hikayeyi bölük pörçük parçalar şeklinde öğrenmişti. Kerrick'in küçük teknesi battığında birçok genç denizci, hem insanlar hem

de elfler, onu kurtarmak için suya atlamışlardı. İki tanesi, Kerrick çivit mavisini derinliklere doğru kayarken onu ellerinden yakalamışlardı. Bacaklarını hızla vurarak onu yüzeye çıkarmışlar, sonra da Kerrick babasının gemisinin mutfak güvertesine çekilmişti.

Onu kurtaranlar ip merdivenlerden güverteye çıkmışlar sonra da Delthas Yelebener'in olmadığını fark etmişlerdi. Diğer denizcilerle birlikte suya atlamıştı ama görünüşe bakılırsa başını bir yerlere vurup bayılmış, derinliklerde yitip gitmişti.

Genç denizcinin ölümü için kimse Kerrick'in sorumlu olduğunu söylememişti. Kerrick kaybolan elfin haberini duyduğunda babasının gözlerinin dolduğunu görmüş ve diğer insanların bakışlarında saklanmaya çalışılan hüznü görmüştü.

Her zaman olduğu gibi, bu düşünce onu mecalsiz bırakmış ve karamsarlıkla doldurmuştu. Rüyasını unutup hareket planını değerlendirmek için kendini toplamaya çalıştı.

Gece tam anlamıyla sakin, rüzgarsız ve karanlıktı. Ateş, birkaç noktada korlanmış kömürlerden kalan kırmızılıkla parıl-

HABERCİ

, van gri renkli bir kül tepeciğine dönüşmüştü. Elf başım yavaşça döndürüp yatan üç kişiyi inceledi. Onu tutsak edenler öylece yatıyorlardı, görünüşe göre derin uykudaydılar. O anda yattığı yeri bu kadar rahatsız kılan taşlara minnet duydu. Kuşkusuz uyanmasına yardımcı olup kaçması için onu dürtmüşlerdi.

Kerrick ellerini bağlayan düğümü önceden kurcalamış, kaba, deri ipi gevşetemeyeceğine kanaat getirmişti. Ancak bunun kaçmak için küçük bir engel oluşturacağına inanıyordu. Olabildiğince sessiz kalmaya özen göstererek kıvrıldı ve sağ elinin parmak uçlarını kemer kesesinin içine daldırdı. Biraz oynayarak yüzüğü parmağına geçirdi.

Sihirli güç hemen içine akmaya başlamıştı. Kaslarım kuv-

vettendiriyor, uzuvlarındaki kasılmaları ve sertlikleri gideriyordu. Basit bir hareketle bağlarım kopardı. Onu yakalayan üç kişinin düzenli nefes alış verişlerini bile şimdi daha iyi işitiyordu. Ayağa kalktı ve dikkatle onu bağladıkları ağaçtan bir adım uzaklaştı.

Kamp dik duvarlı bir kovuğun içindeydi. Kerrick ateşin çevresinden özenle dolandı. Keskin gece görüşü sayesinde ate-

şin cılız ışığında bile eskisinden çok daha iyi görmekteydi.

Birkaç adım daha ve ormamn içinde serbest kalacaktı. Yakmak için toplanmış gevşek ve kırılğan bir çalı çırpı yığınının yanında geçti. Tildey'in yamnda yayı ve bir sadak dolusu oku duruyordu. Silahlarım da yamnda götürmeyi çok istiyordu. Silahlan tutmak için uzandı ve dikkatle kaldırmaya başladı.

Taşların çatırtısının ardından onu tutsak alanlardan birinden keskin bir bağırma duyuldu. Yayın yere bağlı olduğunu ve gevşek taşlarla tuzaklandığını çok geç gördü. Gizliliği bir kenara bırakıp, iyi bir silahın kayboluşuna lanetler okuyarak çalı çırpı yığınının üzerinden atladı. Çarpık bir kökün üzerine beceriksizce indi ve yere düştü. Yüzükteki sihir bedeninde harıl harıl dolamıyordu ve sıçrayıp ayağa kalktı. Ancak bir adım daha atamadan ağır bir kütle ona çarptı ve Bruni'yle beraber orman zeminine yuvarlandılar.

Kerrick büküldü ve neredeyse kurtuluyordu. Sihirli güç ek-
175

DOUGUS NİLES

lemlerinden akarken kadirim iri ellerini kavradı ve iki yarı ayırdı. Başım geriye doğru savurarak kadirim çenesine vurdu Bu sırada ayaklarıyla bozuk zemini itip kalkmaya çalışıyordu Sırtında kadının ağırlığı varken bile önce dizlerinin sonra da ayaklarının üzerine kalkmayı başardı. Bir çırpınma daha, pe,, sinden çılgınca bir sıçrayış, oradan uzaklaşmış olacaktı.

Ancak Bruni'nin kavrayışım henüz kıramamıştı. Kerrick

sanki beline bağlı demirden bir kelepçe varmış gibi hissediyordu kendini. Telaşa kapılarak delicesine tekmeledi, sihirli gücün atışını bir kez daha hissediyordu. Kadın sızlandı ama onu bir kelepçe gibi tutmaya devam etti.

Moreen ve Tildey kavgaya doğru tökezleyerek geliyorlardı. Sonunda elf Bruni'nin kollarından kurtuldu. Kerrick ileri doğru sürünürken iri kadm geriye yuvarlanmıştı ama aym anda diğer ikisi onu yakalamışlardı. Kendini toparlayamadan Bruni geri dönmüş, kafasma ağır bir odunla vurmuştu. Afallamış bir halde yere düştü, diğerleri onu ağaca doğru sürüklerken beyni zonkluyordu.

"Rahat dur artık," diye uyardı iri kadın, koca odunu basit bir dalmış gibi sallıyordu. "Sana vurdum çünkü beni buna zorladın." enesini ovuşturdu. "Biliyor musunuz?" dedi arkadaşlarına. "Göründüğünden daha güçlü."

"Onu burada tutabileceğinizden emin misiniz?" diye sordu Moreen, Bruni'ye. Dn gecenin kamp ateşinden yirmi adım ötede bir sedir ağacı kümesinin altında, sessizce iri kadınla konuşuyordu. şafağın gri ışıkları ağaçların arasından sızıyor, orman tabanında loş bir hava yaratıyordu. Yine de bu tutsaklarının l gibi yattığım görebilmek için yeterli bir ışık. Ellerini, uzun ipleri birçok kez dolayarak bağlamışlar ve ilk ipleri koparabilmiş olmasını da şaşkınlıkla gzlemlemişlerdi. Tildey ateşin yanında durmuş daha yakınında nöbet tutuyordu.

"Oh, eminim," diye doğruladı Bruni, ezilmiş çenesini ovuşturarak. "Gerçekten de zorluymuş ama şimdi kollarını iyice

HABERCİ

, Sadığımıza göre hiçbir yere gideceğini sanmıyorum. Epeyce de ip kullandık. Büyük olasılıkla benden daha fazla acısı vardır ve uzun süre dinlenmesi gerekecek.

"Umarım!" dedi kadmşef, birden parlayarak.

"Aslında onu pek suçlayamazsın," dedi Bruni iyi niyetle.

"Sen de ben de aynı şeyi denerdik."

Moreen burun kıvrırdı. "Doğrusu pek iyi bir avcı değil." Bir nedenle Bruni'nin dikkatsiz tutsaklarına gösterdiği acımadan rahatsız olmuştu. "Tek yaptığımız çalılarının arasında küçük bir ses çıkarmaktı. Ortalıkta sessizce dolaşmasından bir erkek ge-yik vurmaya ümit ettiğini sanırdın."

"Hadi, acele et ve kabilenin kalanını buraya getir," dedi iri kadın neşeyle. "Bizi merak etme."

O endişeler içinde barınmaya devam ederken, Moreen başını salladı ve güneye doğru yola koyuldu. Yolun daha kolay kat edildiği sahilten ilerledi ve sedir ormanından çıkar çıkmaz düzenli bir koşu tutturdu. Soğuk ve puslu bir gündü ama koşmak onu sıcak tutuyordu. Dalgalar kıvrılıp sahile çarpıyorlardı ancak kurşuni bulutların ardındaki güneşten bir iz yoktu.

Sadece koşusuyla meşgul olan ya da daha yavaş arkadaşlarıyla temposunu düşürmek zorunda olmayan kadmşef, zamanını çok iyi kullandı ve donuk, gri gün en sonunda gecenin daha da koyu griliğine doğru kayarken içlerdeki bir tepenin üzerinden ona el sallayan tanıdık bir şekil gördü.

"Moreen! Yukarı gel! Ben Fare!"

Tırmanırken yorgunluğunu hissetmeye başlamıştı. Çocuk onu karşılamak için hızla geliyordu.

"Kabilenin kalanı tepenin hemen arkasında," diye açıkladı. "Bana söylediğin gibi yakınlarda kalıp gözetledim."

"İyi iş basardın," dedi Moreen, Arktos kuzeye doğru bu kadar yol kat ettiği için mutlu olmuştu. "Dağlılardan bir haber var mı?"

"Aslında, evet," diye Fare anlatmaya başladı. "Şu, kızıl sakallı ve kurt başlıklı olan, bir düzine adamıyla birlikte, bir vadi öteye yerleşmiş. Tepenin üzerinden onları gözetledim ama onlar beni görmedi. Ancak, kabilenin yerini biliyorlar. Gözetlemek

için sırta çıkıp duruyorlar."

"Onlara kendini göstermemekle iyi ettin," dedi Moreen ? tenlikle. "Şimdi beni diğerlerine götür." Tepenin çevresini d lanan oğlanın peşinden gittiğinde Garta ve Dinekki'yi konu surlarken buldu, kabilenin kalanı akşam ateşlerini yakmakl uğraşıyordu.

Hoş geldin kucaklamalarından sonra kadınlar şeflerine merakla baktılar. "Yalnızsın ama kötü haber getirmediğini görebiliyorum," diye kurnazca gözlemledi şaman.

"Hayır, az bulunur bir fırsatla Chislev bize gülümsemiş olabilir," diye açıkladı Moreen. "İnsanlar ne kadar yorgun? Gece boyunca yürüme şansımız var mı?"

Soruyu duyunca Garta'nın gözleri açıldı ama Dinekki neşeyle gülmekten başka bir şey yapmadı. "Tabi ki yürüebiliriz!" diye yanıtladı. "Yürümek bize iyi gelir, şu tutulmuş kaslarımızı açmamıza yardımcı olur."

"Evet—evet, eğer gerekiyorsa devam edebiliriz," diye onayladı diğer kadın. "Ama acıktık ve ateşler yeni yanmaya başladı. Neden devam etmemizi istiyorsun?"

Moreen, Lars Kızılsakal'ın ya da adamlarından birinin onları izlediğinden emin olduğu kıydan uzak sırta bakmaktan bilinçli olarak kaçınıyordu. Onun yerine kafasında şekillenen planı anlatarak yanıt verdi. "Ateşleri canlı tutun. Yemek pişirin. Diğer gecelerde olduğu gibi kamp yapacakmışız izleniminin oluşmasını istiyorum. Her koşulda hava karardıktan bir süre sonraya kadar harekete geçmeyeceğiz."

"Böylece şu Dağlı gözleri yanıtacağız, ha?" dedi Dinekki, sinsi bir sırıtışla.

"Anlayacağını biliyordum, Büyükanne," diye yanıtladı kadınşef.

Tütsülenmiş balina eti, suteresi ve közlenmiş istirdiyeden oluşan yemeklerinde kabilesine eşlik etti ve ateşlerin arasmda dolaşarak insanları selamladı. Tüykuyruk kendi basma hazırladığı temiz, yumuşak bir ayıbalığı derisini gururla sundu. Hilg-

rid oymakta olduğu dişten düdüğü gösterdi. Moreen, her birine sırayla düşüncesini anlattı ve Arktos bu oyunu oynamaya razı
178

HABERCİ

idu, hatta artan karanlıkta yataklarını bile açtılar. Vakit gleden sonrayı iyice geçtiğinde hava tamamen kararmıştı ve kadmşef karanlığın önlerindeki uzun saatler boyunca kendilerine sağlayacağı gizlilikten dolayı minnettardı.

Sonunda Moreen, Hilgrid, Garta ve Dinekki'yi alçak sesli bir toplantı için bir kenara çekti. Onlara sedir ormanından söz etti ve sahil üzerinden hiçbir engelle karşılaşmadan onları ağaç-

lıklara götürecek yolu anlattı. "Hızlı gitmeniz önemli, elinizden geldiğince çabuk olmaya çalışın," diyerek cesaret verdi. "Eğer şafak skene kadar ağaçlığa ulaşmamışsanız yola devam edin. Dağlılar sizi görmeden önce ağaçların alfanda olmaya çalışın."

Kabilenin kadınları eşyalarını topladılar, sönmekte olan küçük ateşlerin ışığından uzak durmaya dikkat ediyorlardı. Kısa sürede yola çıkılabilecek olmalarından memnun olarak Moreen bir kez daha Küçük Fare'ye danıştı. Fare ona, Dağlıları en son gördüğü yakımdaki sırtı tarif etti.

Karanlığa ve bulutlara karşm yamaçtan yukarı çıktı ve taş çatlasa çeyrek mil ötede yanan başka bir parlak kamp ateşinin görüntüsüyle ödüllendirildi. Moreen gizlenmeye gerek duymadan yürümeye devam etti. Yerdeki taşları tekmeliyor, çatırdayan kuru çalıların üzerinde ilerliyordu.

Hazırlıklı olmasına karşm on metre ötede gölgelerin arasından bir insan şekli belirlediğinde şaşkınlıktan nefesi kesildi. Karanlıkta beyaz bir şey parladı ve bir mızrak ucunun ona doğru sallandığını anladı.

"Olduğun yerde kal! Kimsin?" diye sorguladı hırçın bir ses, gevrek Dağlı aksanında.

"Moreen, Arktos'un Kadınşefi," diye yanıtladı kararlı bir

şekilde. "Sen kimsin ki benimle böyle konuşuyorsun?"

"Ben. . . ben Darik Koyunyüzen," diye yanıtladı nöbetçi.
"Kampa geliş yönünü gözetliyordum. Beni şaşkırttınız... yani...
ne istiyorsunuz Moreen Kadımséf?"

"Lars Kızılsakal'la konuşmak istiyorum. Burada, öyle değil mi?"

Adam bu cümle ve kadının bariz korkusuzluğu karşısında öncekinden daha çok bocalamış görünüyordu. "Ben. . . evet,
179

DOUGLAS NİLES

evet burada."

"Beni ona götür o zaman!" diye parladı Moreen.

"Ama. . . elbette." Adam parıldayan ateşe doğru döndü
Moreen, bu kargaşada ayaklanmış olduğu belli olan adamlara
ait, loş ışıkta belirginleşmiş diğer şekilleri seçebiliyordu. "Dik-
kat edin," diye uyardı Darik. "Buralarda keskin taşlar var. Ko-
lay düşülebilir."

"Taşların arasında daha önce de yürüdüm." Karanlık yarırı
gülüşünü gizlediği için memnundu. Bu iriyarı Dağlıları şaşır-
mış ve dengesini kaybetmiş tutmak hoşuna gidiyordu.

"Lars Kızılsakal!" diye bağırdı nöbetçi, kampa doğru yakla-
şırlarken. " Arktos'un kadınséfi burada. Seni görmeye gelmiş."

"Moreen, Alyumruk Koydizdarı'nın kızı!" Lars Kızılsakal
ansızın bağırdı, aceleyle kurt postu pelerinini düzeltiyordu.

"Kampımızı ziyaret etmeniz bizim için gerçek bir onur."

"Acaryel Balinakemik'in kadınlar ve yaşlılardan oluşan ö-
nemsiz bir kabileyi gözetlemek için en güvenilir danışmanlarını
göndereceğini bildiğimizden Arktos olarak o onur bize ait."

Lars başını salladı sonra da onunla alay ettiğini anlayınca
yüzü asıldı. "Hayır, gözetlemek için değil," dedi çabucak. "İşin
gerçeği size bir zarar gelmesini istemiyoruz ve kralım sizlerin
güvenliğini sağlama görevini bana verdi."

"Ne kadar rahatlatıcı," diye yamtladı kadm ifadesizce. "O-

turabilir miyim?"

"Evet, elbette!" Kızılsakal ateşin yanında bir çift düz kayayı gösterdi. "Erikal, bize cenksuyu getir! Marlat, ateşe daha çok odun at."

Moreen, Dağlılar'ın kamp ateşlerini canlandırmak ve onu rahat ettirmek için koşuşturmaları karşısında çok eğlendi. Kendi de yerleşmek için acele etmedi. Erikal deri bir tulum getirmişti. Lars Kızılsakal, koyu renkli sıvıdan iki küçük altın kadehin içine boşaltıp, birini ona uzattı.

"Ondan içmek isterim," dedi Moreen Dağlı'nın kendine aldığı kadehi göstererek. "Yani senin için bir sakıncası yoksa."

"Ne?" Afallamış ve aşağılanmıştı ama iki kadehin yerlerini hemen değiştirdi. "Hayır, elbette bir sakıncası yok. İşte."

180

HABERCİ

İçkinin kokusu burun deliklerini yakıyordu. Acaryel Balinakemik'in ona sunduğu bardaktan aldığı güçlü ve sert duylu hatırladı. Küçük yudumlarla içmeyi kendi kendine hatırlatarak yakıcı sıcaklığın dilinden aşağı kayışını, sonra da boğazına kadar geçtiği her yeri yakışını hissetti. Rahatsız olduğunun anlaşılması için elinden gelen tüm çabayı sarf etti ve ses çıkarmayıp bardağını ağırbaşlılıkla kucağına indirdi.

"Teşekkür ederim," dedi, sözlerin bu kadar nefes nefese ve zoraki çıkmasına şaşırarak.

Anamlı anlamlı gülme sırası Lars Kızılsakal'daydı. "Bu içki kraliyet fıçısından gelmiştir. Yumuşak içimiyle ünlüdür."

"Hissediliyor," diye yanıtladı Moreen, sesi her zamanki haline dönmüştü. "Şimdi, söyle bana, neden Acaryel Balinakemik bizim ufak kabilemizle bu kadar ilgileniyor? Kesinlikle sen ve adamların Sikke Işıltısı'nda daha rahat olurdunuz, sert kış rüzgarlarının esmeye başladığı nemli tundrada kurduğunuz kampta değil. Sunduğu teklife rağmen eşi olmayacağı mı ona açıkça

belirttim."

"Bunu ona söylediniz mi?" Dağlının gözleri hayretle açıldı.

"Evet. Pek iyi karşılamadı."

"Kralım kış rüzgarlarından endişeleniyor. Kar yağdığına kabilenizin gereksiz yere sıkıntı çekmesinden çekiniyor ve yine de şehrinin kapılarının size açık olduğunun bilinmesini istiyor.

"Evet, ama hangi koşullarda?" diye alay edercesine sordu Moreen. Buraya bir tartışma çıkarmak için gelmediğini kendi kendine hatırlatarak kızgınlığını dizginliyordu. "Aslında, sunduğu. . ." — talep demek istiyordu ama dilini ısırdı—. . . öneriyi düşündüğümü kralınıza söyleyebilirsiniz."

"Acaryel Balinakemik bunu öğrenmekten mutluluk duyacak," dedi Lars içtenlikle. Ateşten alevler yükseldi ve özel elçi yana doğru bakarken kurt başı başlığı Moreen'in gözlerinin önüne gelmişti. Bu kurt çehresinden bir kurnazlık ve alaycılığın yansıdığını görür gibi olmuştu.

"Belki mesajımı, mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde ona iletebilirsiniz?" diye fısıldadı. "Eğer bu vadiye gelirse o-

nunla konuşabilirim. Belki bu sefer bir önceki görüşmemizde
181

DOUGLAS NİL6S

değınmekte yetersiz kaldığımız konularda bir anlaşmaya var biliriz."

"Benim için zevktir, Sayın Kadınşefi!" diye söz verdi Lars "Hatta ilk ışıkla birlikte ona bir ulak göndereceğim."

"İlk ışıkla mı?" Hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Doğru, gece karanlık ve etrafta birçok tehlike var. Ne yapalım, adamınızın şafağa kadar yola çıkamayışını anlıyorum."

Diğer adamlardan hoşnut olmayan mırıltılar geldiğini duydu, nezaket çerçevesinde biraz geride duruyorlardı ama konuşmayı duyacak kadar da yakındılar. Lars kadının sözleriyle yaralanmış gibi görünüyordu ve Moreen bir an için suçluluk

duydu. Cenksuyundan bir yudum daha aldı ve içinden aşağı süzülürken sıvının geride bıraktığı hoş, belirgin sıcaklığı kafasına yerleştirdi.

"Ben hemen giderim!" diyen Dağlılardan biri gönüllü oldu. Moreen başını kaldırdı ve nöbetçi Darik'in içtenliğine gülümsedi. "Bu gecenin içerisinde bir Sikke Işıltısı savaççısını geciktirecek hiçbir şey yok!"

"Hayır, yok!" şeklinde hep bir ağızdan bir onay geldi.

"Haklısın," dedi Lars sert bir şekilde. "Darik, hemen yola çık. İki günlük yiyecek al ve kaleye ulaşana kadar durma."

"Kraldan buraya, bu vadiye gelmesini istemeyi unutma," dedi Moreen.

"Tamamdır!" diyerek söz verdi Darik. Nöbetçi etkileyici bir hızda hazırlıklarını tamamladı, arkadaşlarına başıyla veda etti, kadınşefe eğilerek selam verdi ve gecenin içine doğru hızla ilerledi.

"Kampınıza dönerken size eşlik edilmesini ister misiniz?" diye sordu Lars.

"Hayır!" diye yanıtladı Moreen, olmasını istediğinden daha sert çıkan bir ses tonuyla. "Hayır, tepeyi karanlıkta çıktım. Aşağıya da inebilirim."

"Nasıl isterseniz," diye yanıtladı Lars. "Sizinle sabah görüşürüz."

"Elbette." Gün doğana kadar millerce ötede olacağından kolaylıkla yalan söyleyebilmişti.

182

"Ne tür insanlarsınız sizler?" diye sordu Kerrick. "Hangi kabiledensiniz?"

"Biz Arktos'uz," diye yanıtladı Bruni. Sırtını yaslamış, Til-dey'in vurduğu orman tavuğundan kalan bir kemikle dişlerim karıştırıyordu. Aralarında yaptıkları bir konuşma sonucunda yiyeceklerini tutsaklarıyla paylaşmaya karar vermişler ve yiye-

bilmesi için ellerinden birini çözmüşlerdi.

Elf, yenilgiyle sonuçlanan kaçma deneyimini izleyen günün çoğunda baygm yatmıştı. Yüzüğü çıkarmayı becermiş, sonra da

yere atıp görünmesini engellemek için üzerine yeterince çam yaprağı yığmıştı. Yüzüğü kısa bir süre takmıştı ama buna rağmen bile sihir onu tüketmiş, gücünü sömürmüştü.

Şimdi, yemek yemek gücünün bir kısmını geri getirmişti ve kendisini tutsak alanların onu öldürmeyi planladıklarını anlıyordu. Yüzüğü alıp çizmesinin içine atacak kadar yer değiştirebilmişti. Tildy kuşkulu ve pımpirikliydi, silahları hep yakınında duruyordu ama Bruni konuşmaya ve sorularını yanıtlamaya hevesli görünüyordu, kendi de birkaç soru sormuştu. "Ne bir ogresin, ne de Dağlısın," diye açıkça gözlemini söylerdi.

DOUGLAS NİLES

ledi. "Kimsin sen ve nereden geliyorsun?"

"Ben bir denizciyim, bir denizcinin oğluyum ve Ansalon'dan geliyorum," diye yanıtladı. "Orası buranın kuzeyinde denizin ötesinde bulunan bir kıtadır."

"Bir denizcisin ama insan değilsin." Ağaçların arasından çıkan Moreen'i gördüğü için Kerrick şaşırmıştı. Kadın elleri kalçalarında duruyordu. "Bunu epeyce düşündüm. Sen bir elfsin, öyle değil mi?"

Kerrick, Tildy'in kadınşefin dönüşüne onun kadar şaşırıldığını gördü. Okçu ayağa fırladı ve Moreen'i kucakladı, kadın hatırladığından daha kısa ve ince görünüyordu. Siyah saçlarının bakımsız olduğunu ve kendisini alaylı bir gülümsemeyle süzdüğünü fark etti. Sanki Kerrick'i çok eğlendirici buluyor gibiydi.

"Tabi ki ben bir elfim," diye açıkladı rahatlıkla, bunun bu insanlar için neden bu kadar büyük bir itiraf olduğunu merak ederek. "Sanırım daha önce elf gördünüz, öyle değil mi?"

"Hiç görmedim," diye yanıtladı kadmşef açık sözlülükle.
"Kabile burada, ormanın kenarında. Buraya gelebilmek için bütün gece yürüdüler ama herkes gelmeyi başardı."
"Ya Dağlılar?" diye sordu Bruni.

"Sanırım onlardan sıyrıldık. Acaryel Balinakemik'in bizim kuzeye hareket ettiğimizi anlaması bile, umanm, dört ya da beş gün sürer. O zaman da kıyıdan yukarı gelmeleri gerekir ve bu da bize yetişene kadar bir gün daha geçmesi demek. Yine de hızlı hareket etmemizi istiyorum." Bir kez daha Kerrick'e baktı.
"Şimdi ayağa kalk elf denizci ve benimle gel."

"Ellerini bağlamalı mıyız?" diye sordu Bruni, geçen iki gün boyunca Kerrick'i ağaca bağlı tutan ipi çözerken. Elf sarsakça ayağa kalkarak gerindi, sağ çizmesinin tabanında duran yüzüğü rahatlatıcı varlığını ayağıyla hissetmişti.

"Teknesi olmadan çok uzağa gidebileceğini sanmıyorum," diye yanıtladı Moreen. Sözleri elfin içine bir korku salmıştı.

"Filika'ya ne yaptınız?" diye sordu. "Eğer kızıma zarar verdiyseniz, Zivilyn bana yardım etsin... " Hepsinin ona baktıklarını görünce sözleri silikleşip kayboldu.

184

HABERCİ

"Kızın mı?" Moreen ona yine aynı alaycı ifadeyle bakıyordu. "Geminin ve senin birbirinize bu kadar bağlı olduğunuzu bilmiyordum. Elflerin gemilerine sevgilileri gibi davranmaları doğal mı?"

Kerrick Moreen'e öfkeyle baktı. "Filika yelkenli bir teknedir, bir gemi değil—ancak belki siz barbarlar için ikisi aynı şeydir!"

Kadının ifadesini birdenbire karartan öfkeyi görünce şaşırıldı. Gülümseme gitmiş ve her nasılsa elinde bir bıçak belirmişti. Bıçağı ona doğru tutmuş alçak, kırılğan bir sesle konuşurken titriyordu. "Gördüğüm son gemi katillerle ve çeşitli mahluklarla doluydu. Senin teknenin kıyılarımıza farklı bir şey getirdiğine inanmam için hiçbir nedenim yok. Şimdi, eğer dili-

nin yerinde kalmasını istiyorsan çeneni kapa."

Elf bir şey söylemedi. Sözlerinin Bruni ve Tildey'i de yaradığını fark etmişti. Onu ormanın içindeki patikada sertçe ilerlerken üç insan da karanlık bir ruh halindeydiler. Çok geçmeden gri denizden gelen parıltılarla aydınlanan küçük bir açıklığa geldiler. Sedir ağaçlarının altında birbirine sokulmuş onlarca insan vardı, gözlerini sonuna kadar açmış merakla onu seyrediyorlardı. Zayıf, beyaz saçlı ihtiyarlar, bebekleri ve küçük çocukları, birçok sert görümlü kadın da mızraklarını tutuyorlardı. Bazı çocuklar onu dizginlenmemiş bir ilgiyle izliyorlardı ve bir tanesi, siyah bir perçem alınına düşmüş uzun boylu bir genç, mızrağını en küçük bir tahrikte fırlatacakmış gibi yokluyordu.

"Bu tarafa gel," dedi Moreen kaba bir şekilde, onu insanların arasından geçirip kıyıya götürürken.

Kerrick, bu insanların arasında birkaç yaşlı adamın dışında hiç erkek olmadığını hemen fark etti. Moreen'in katillerle dolu bir gemiyle ilgili sözlerini hatırladı. Bu insanlar ne kadar süredir Krynn'in bu unutulmuş ve buzlarla kaplı köşesinde sefil bir hayat sürüp, cehalet içerisinde yaşıyorlardı? Onun bir elf olduğunu bile anlamamışlardı—en azından Moreen üzerinde günlerce düşünüp bulana dek.

Birkaç adım sonra ağaçlığın kenarına geldiler, kadmşef bol yapraklı bir sedir ağacının altında durdu. Filika'nın demirleyip

D0U6LAS NILES

bıraktığı yerde salındığını görmek için rahatlatıldı. Saatlerdir % kez Mercankaf a Ağbalıkçı'yı düşündü, kendere ait hiçbir belirti olmaması onu düşündürüyordu.

"Kabilemi boğazın karşı tarafına geçireceksin," dedi Moreen. "Dişi teknenle. Birçok kez gidip gelmek gerekebilir ama her grubu karşı tarafa bırakıp kalanları almak için geri geleceksin."

Kerrick gözlerini kısarak suyun öte tarafına baktı. Uzak ufkun karanlık dış hatlarını, sise boğulmuş kıyıları seçebiliyordu. Rüzgar kuzeyden esiyor, açık denizin sulan yüksek ve yön değiştiren çarpıntılar yapıyordu. İş zorlu olacaktı—özellikle de önemli birçoğunun karanlıkta yapılması gerektiği düşünülünce—ama bu ondaki denizci ruhuna hitap ediyordu. Diğer yandan da başka seçeneği yoktu.

"Kabul etmiyorum," dedi.

"Ne?" Moreen'in dudakları öfkeyle sıkıldı, kara gözleri alev alev oldu. "Öldürülmek mi istiyorsun, tam burada, hemen şimdi?"

"Hayır, istemiyorum," diye yanıtladı. "Ama sen de beni öldürmek istemezsin. . . eğer aranızdan biri yelken açmayı, okyanus dalgaları arasında dümen kırmayı biliyorsa o başka."

Kadıñşefin yüzü bembeyaz olmuştu, öfkeyle titriyordu. Hata yapıp yapmadığını düşündü. Moreen sert adımlarla ondan uzaklaştı, sonra hızla döndü, kemik bıçağı elindeydi. "İşkenceye karşı çok mu dayanıklısın?" diye sordu.

"Hayır—ama köle olmaya karşı daha da az dayanıklıyım. Ben Denizciler Ocağı'ndan Kerrick Fallabrine ve ben kendi kendimin efendisiyim." Kerrick kendini o bıçakla gelebilecek bir saldırıya karşı hazırladı, bu barbarlara elflerin dövüşmeyi bildiğini gösterecekti.

Gelen tepkiye tamamen hazırlıksızdı. Kadının tüm bedeni boşaldı, tüm iradesi akıp gitmiş gibiydi. Bir dakika önce öfkeyle yanan gözleri şimdi kedere boğulmuştu. "Anlamıyor musun? Boğazın diğer tarafına geçmemiz gerekiyor!" dedi.

Kerrick kendi gerginliğinin de ne kadar hızlı akıp gittiğine inanamadı. "Ve ben de sizi tekneyle götürebilirim," dedi. "A-186

HABERCİ

^a mızrak ucunda değil! Ve bunlar da ogre silahları değil!" diye bir an sonra ekledi, Tildey'e sertçe bakarak.

Moreen onu dikkatle inceledi. "Sen bir yabancısın, bir düşman. Bir ihanete ve fesada karşı dikkatli olmam benim için akıllıca olur."

"Benim geldiğim yerde bir yabancının her zaman düşman olduğu varsayılmaz," dedi Kerrick tatlılıkla.

"Teknene gitmen için seni serbest bırakmalı ve kabilem için geri geleceğine mi güvenmeliyim? Halkm yabancılara böyle mi davranıyor? Gerçekten aptallarla dolu bir ülkeden geldiğini düşünüyorum!"

Elf iç geçirdi. Görgülü olmak, görünüşe göre bu insanların kültürel özelliklerinin arasında yoktu. Başını salladı, kararlılıkla sürdürdü. "Belki beni işe alabilirsiniz, teknemin vereceği hizmet karşılığında bir değiş tokuş yapabiliriz. Benim ülkemde bu tarz anlaşmalar her zaman yapılır."

"Gerçekten de sana böyle bir değiş tokuş sunuyorum—yaşamına karşılık, geminin hizmeti." Moreen'in çenesi kenetlenmiş, gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Söylüyorum ya, bu kölelik ve ben köle değilim!"

"Gemici halkm neler değiş tokuş ediyor?" diye sordu konuşmaya katılan Bruni. Geniş alını kırışmıştı.

Kerrick omuz silkti. "Pek çok şey. Yiyecek, post, şarap, kesilmiş taşlar. Çelik çok kullanılan bir para birimi ve altın hepsinden daha da değerli." Alfandan bahsetmek Kerrick'in için için gülmesine neden olmuştu. Alfan ha! Bu vahşiler altınla ilgili ne biliyor olabilirlerdi ki?

"Altın!" Moreen'in gözleri parladı ve Bruni'ye baktı. "Duruyor mu..."

"Elbette," dedi iri kadm sırtarak.

Büyük torbası yerde duruyordu ve kadm iplerini çözüp içine elini atarken Kerrick ilgiyle izledi. Biraz zorlanarak küçük bir kutu çıkardı ve yere koydu. Moreen uzandı, kilidi açtı ve kapağı geriye itti.

"İşte altın. Kabilemi karşı tarafa götürme karşılığında kabul eder misin?"

D0U6LAS NİLES

Kerrick sarf ettiği büyük çaba sayesinde ağzını açık kalmaktan ya da para yığınının üzerine atlamaktan kendini alıkoymuştu. Orada yüzden fazla sikke vardı, kaim ve kaba bir şekilde basılmışlardı ama kesinlikle saf altındılar. Konu üzerinde düşünüyormuş gibi yapıp çömeldi ve paralardan birini eline aldı. Yalnızca emin olmak için ağzına götürdü ve tadına bakıp ısırarak kolayca biçimlendirilebilen metali hissetti.

"Bu yeterli mi?" dedi Moreen endişeyle. "Biraz postumuz da var ve sararım yiyeceğimizin bir kısmını da senin için ayırabiliriz."

Elf sonunda konuşacak kadar kendine güvenebildi. "Oh, bu. . . yeterli." Than-Thalas'da yüz yıl boyunca bir aşağı bir yukarı yolcu taşıyabilir ve bu kadar altını bir arada görmeye bile yaklaşamazdı.

"Evet," dedi kararlılıkla, ayağa kalkıp Moreen'in gözlerinin içine bakarak. "Teklifini kabul ediyorum ve bu altın karşılığında kabileni karşıya geçireceğim."

"Çok iyi," dedi kadın, gözle görünür bir memnuniyetle. "Evet, tekneden kıyıya nasıl geldin?"

"Yüzdüm," dedi Kerrick.

"Bu işe yaramaz. Onu sahile çekmemiz gerekecek."

"İşte bu işe yaramaz," diye yanıtladı elf. Teknenin omurgasıyla ilgili açıklamaları yaptı. "Yüzebilmesi için en az dört ya da beş ayak derinlikteki suda olması gerek."

"Şu kaya nasıl olur?" diye sordu kadın, koyun biraz açığında dar bir aralığa uzanan yassı bir kayayı işaret ederek. "Onun hemen yanında su derin ve kayadan gemiye geçebiliriz."

"Kaya gövdeye zarar verebilir. Halkının sedir dallan toplanmalarını sağlayabilir misin? Belki kayanın çevresini saracak şekilde onlardan bir yumuşak katman örebilirler. Bu işe yara-

yabilir. Ben yüzüp tekneyi yanaştırabilirim, böylece deneyebiliriz."

Moreen burun kıvrırdı. "Ya teknene çıkıp sonra da uzaklaşıp gidersen?"

Elf, onu burada tutması kesin olan alün hazineyi düşündü ama bu değiş tokuşa ne kadar önem verdiğini kadının bilmesini
188

HABERCİ

istemiyordu. Onun yerine omuz silkti. "Ne yapmak istiyorsun? Oraya benimle yüzme mi?"

Soğuk bir rüzgar pelerininin içine işlerken ve az önce kara dönüşen yağış etrafında uçuşurken Moreen de bunu düşünmüştü. Sonunda, başını salladı. "Evet, öyle yapacağım."

"Ha? Rahatına bak." Bu Kerrick'i şaşırtmıştı ama o pelerininin, gömleğinden, çizmelerinden ve pantolonundan sıyrıldı. İvloreen, adamın çıplak olarak kendisinin iskele diye beğendiği yassı kayaya kadar suda gidişini duraksayarak izledi. Elf tenine çarpan her kar tanesini, soğuk rüzgarın her savruluşunu hissediyordu ama bu rahatsızlıklarını örtbas ediyordu.

"Hazır olduğun zaman gel," diye bağırdı Kerrick, omzunun üzerinden ve suya atlamak için öne eğildi.

"Bekle!" diye bağırdı kadm ama elf çoktan gitmiş, çırpıntılı suya süzülerek daldıktan sonra buz gibi tuzlu su bedeninden kayarken nefes almak için çıkmışü. Güçlü, köpükler çıkaran kulaçlarla Filika'ya doğru yüzme başlamış ve ulaştıktan sonra da kiç' aynalığındaki merdiveni yakalayıp kendini hemen parmaklıkların üzerine, yukarı çekmişti. Titreyerek ve istemsiz olarak dişleri takırdarken kamaranın kapısını açtı ve bulabildiği ilk yün battaniyeyi aldı. Dışarı çıkıp arkasını döndü ve giyimli ve duraksamış olarak yassı kayanın üzerinde durmakta olan Moreen'e el salladı.

Ancak o zaman kendi kendine düşündü: Mercankafa Ağ-balıkçı neredeydi? Kamara boştu. Kender ne havuzluktaydı, ne

de güvertenin başka bir yerinde.

Kerrick, Moreen'in kıyıda, "Tekneyi buraya getir!" diye bağırdığını duydu. Ellerini kalçasına yerleştirmiş, dik dik adama bakıyordu.

Bir kez daha el salladı, denize doğru esen rüzgarı yokladı ve gelgite baktı, bu saatler gelgitin en yüksek olduğu saatlerdi. Demir almadan önce yalnızca kuru giysiler giyecek kadar zaman harcadı. Tek, uzun küreğini kullanarak havuzlukta durdu ve geçici iskeleye doğru teknesini büyük bir çabayla yönlendirdi.

Arktos, bu arada çeşitli büyüklükte dallar toplamakla meş-
189

DOUSUS NİLES

güldü ve Kerrick yelkenlisini kıyıya götürene kadar kaya ça dallarından kaim bir simitle sarılmıştı.

Moreen ve Brunı, kuşkuyla yaşlılardan ve fazla hevesli çocuklardan oluşan bir grubun küpeştenin üzerinden geçmelerine yardım ettiler. Elf sığabileceği kadarını kamaraya yerleştirdi sonra da daha güçlü kuvvetli olardan güverteye oturttu. Sonuçta yirmi kişiyi tekneye alabilmiş olmasına kendi de şaşır-
mıştı. Onun silahlarının kendininkilerden çok daha iyi olduğunu gönülsüzce söyleyen ve Kerrick'in yayını ve oklarını tutmakta olan Tildey, herhangi bir yöne rahatlıkla ok atabileceği kamaranın tepesine yerleşti. Elf, bunun içinde kendisinin de olduğu fark etti. Moreen kabilenin diğer üyeleriyle kalacağım söyledi.

"Yolcuların nereye indirilmesini istiyorsun?" diye sordu Kerrick, ayrılmadan önce son önemli hazırlıkları yaparken.

"Suyun üzerinden yükselen yamacın yukarıda bir kale kalıntısı var. Eğer orayı göremezsen hiç dağılmayan bir bulutun içinde kalmış olabilir—sıcak su kaynakları güya kışın bile orayı sıcak tutuyormuş. Eğer orası olmasını umduğum yerse, o za-

man dağın altında korunaklı bir girinti gibi bir Şeyin olması gerekiyor."

"Tamam, oralarda böyle bir yer arayacağım," dedi Kerrick. "Ama bu kıyı boyunca demir atılabilecek çok fazla uygun yer olmadığı da tümelisin."

"Elinden gelenin en iyisini yap. Hepimiz karşıya geçene kadar kabile kıyıda, bir arada duracak."

"Bu geçişi yapmak tüm gece sürer ve halkını bırakacak bir yer bulmanın ne kadar kolay olacağım bilmeye olanak yok. Günler bu kadar kısayken, ben dönene kadar zifiri karanlık olmuş olur," diye sürdürdü elf. "Eğer rüzgar artarsa ilk ışığa kadar kıyıdan uzakta beklemek zorunda kalırım. Eğer burada, denizden görülebilecek gibi küçük bir ateş yakarsanız gece gelmeyi de başarabilirim. Doğal olarak bu iş havarim durumuna bakar."

"Doğal olarak," diye tekrarladı Moreen. Kenick, kadının yelkene bakışından Filika'mın su üzerinde nasıl gittiğim yeni 190

HABERCİ

yeni anlamaya başladığım görebiliyordu.

"Ödeme," diye hatırlattı, tekneyi itmek üzere hazırlanırlarken. "Alışıldık şekliyle bir kısmım şimdi, kalanını da iş bittiğinde vermeniz uygun olur."

"Hepsi burada," dedi Bruni, Moreen'le birlikte bekleyecekti. Kamaranın yanında duran kürk bohçayı gösterdi.

"Onu güvertenin altına indirelim," dedi Kerrick, bir dalga'nın etkisiyle altınların suya yuvarlandığım düşünmek denizciyi tedirgin etmişti. Her Şeye rağmen sesini ve hareketlerini sakın tutmaya gayret etti. Sahilden uzaklaşırlarken kutu kamaraya yerleştirilmiş ve gelgit de yön değiştirmişti. Rüzgar ve su onları iterken küçük girintiden hızla uzaklaştılar.

Elf, kendi adına, ihanet düşünceleri barındırmayacak kadar meşguldü. Yelkeni kaldırdıktan sonra Filika canlıymış gibi

hareketlenmiş ve koydan süratle çıkmıştı. Courrain Okyanusu boyunca esen kuzey rüzgarı sancak tarafından onları etkisi altına almıştı. Tekne sertçe yana yattıkça bazı Arktos'dan çılgınlıklar yükseliyordu ama Kerrick bu esintiyi bekliyordu ve onlardan yarım düzinesini yüksek küpeşteye oturtmuştu. Ağırlıkları tekneyi alabora olmaktan alıkoyuyordu.

Gece çökmüştü ve Kerrick olanca hızıyla yol alıyor, doğrudan karşı kıyıya doğru gidiyordu. Fırtınalı boğazda usturlap kullanıyor ve kabaca belirlediği yön doğrultusunda yol alıyordu. Rüzgarın sert vurduğu gece süresince yekeyi sıkıca tutmuştu. Yolcularından birkaçı parmaklıklardan dışarı ya da güverteye başım eğmişti ama Arktos'un çoğu gözlerini sonuna

kadar açan bir korkuyla yerlerine yapışmışlardı. Vahşi tanrıçalarına yakadıklarından elfin kuşkusunu yoktu.

Onlara geceyi çıkartan Yaban Chislev mi yoksa Zivilyn Yeşilağaç mı yoksa Kerrick'in denizcilikteki becerisi miydi bilemiyordu, ama fırtınayla çalkalanan denize gündeğümünün griliği düşerken yakınlardaki kayalıklar ve resifler konusunda onu uyaran dalgaların kırılışlarını duymaktan mutluluk duymuştu. Daha da yükselen güneş tam karşılarında duran kayalık kıyıyı ortaya çıkarmıştı. Ne yazık ki kara denize dimdik giriyordu ve Kerrick yaşayabilecekleri uygun bir yer görememişti.

191

D0U6LAS NİLES

"O tarafa git," diye önerdi Tildey, güneyi göstererek. j?u oradaki tepelerin asılı kalmış bir bulutla örtülü olduğunu gördü ve oraya yöneldi. Yolcularını deniz tutmuş, üşümüşler ve sefil olmuşlardı ama günüşiği arttıkça şikayet etmeden dayanmışlardı. Üç saat boyunca o haşin kıyılarda dolanmış, rüzgarla güneye giderek, sürekli karaya çıkabilecekleri bir yer bulmak için bir işaret aramıştı.

"Bak—şu kaya sütununun arkasında, orada," dedi Tildey

birdenbire, kamaranın üstünde ayağa kalkmış, kıyıyı işaret ediyordu. "Orada bir girinti olabilir."

Kerrick kıyıya doğru dümen kırdı, korunaklı bir halicin ağzında işaret direği gibi yükselen sütunu görebilmişti. Yanındaki sarp kayalar yukarı doğru uzanarak ve başka yükseltiler üç taraftan dik bir şekilde yükselerek, dar bir boğazdan denize açılan, derin bir tas oluşturuyorlardı.

"Orada karaya çıkalım," dedi Tildey, "ve çabuk olalım."

Neyse ki bu sığ girinti, yalçın kayalıkların altında uzanan düzgün kumsalıyla Uzun Sedir Koyu'ndan daha da korunaklıydı. Kumsalın hemen arkasında birçok mağara görmek onları memnun etmişti.

Burada hava nemli ve dondurucuydu, açık denizden farklıydı. Kerrick boşluklarda birçok küçük sedir ağacı kümesi görünce yüreklendi. Büyük bir mağaranın ağzından uzayan buhar artık neredeyse tamamen kararmış olan gökyüzünde hızla dağılıyordu.

"Şu buharı görüyor musun?" diye sordu Kerrick, Tildey'e. "Eminim o mağaralarda sıcak kaynaklar vardır, en azından birinde."

"Şimdilik iyi bir barınak oluşturacak," diye açıkladı yaşlı bir kadın. Taktığı bir sürü kolye ve tılsım yüzünden Kerrick onun bir şaman ya da rahibe olduğunu tahmin etmişti.

İskele olarak kullanılabilecek yassı bir kaya yoktu, bu yüzden Kerrick Filika'yı mümkün olduğunca kumsala yaklaştırdı. Sakin sular ve kumlu taban için şükrettikten sonra omurganın kuma süttüğünü hissetti. Büyüklerin tekneden önce inmelerine izin vererek sonra da çocukları onlara uzatarak bütün

HABERCİ

olcularım dakikalar içerisinde boşaltabilmiş ve soğuk suda kumsala kadar aceleyle yürümelerini izlemişti. Zayıf, yaşlı şaman bel derinliğindeki suda sopasına yaslanarak kıyıya en son

çıkılmakta ısrar etmişti.

"Biraz odun toplayın ve ateş yakın!" diye bağırdı Kerrick. "Bir sonraki grupla buraya geri gelmem en azından bir günümü alır ama eğer ateş canlı tutarsanız karanlıkta da karaya yanaşabiliriz."

Yaşlı şaman başıyla onayladı ve çocuklara emirler yağdırdı, onlar da hızla odun toplamaya giriştiler. Güvertede tek kalan Tildeydi. Onunla birlikte geri gideceğini söylemişti.

Rüzgarı yandan alarak açıldılar, Filika artan dalgaların arasında inip çıkıyor ve sallanıyordu. Tildey, Kerrick'in dinlenebilmesi için yekeye geçmeyi önerdi ama eli onu başından savdı.

Onlar daha yarı yola gelmeden kısa günışığı yok olup gitmişti ama birkaç saat sonra Moreen'in halkının talimatlarını yerine getirdiklerini gördü. İşaret ateşi onları Uzun Sedir Koyu'na getirecek bir yön gösterici görevi gördü ve gece yarısına doğru ormanla çevrelenmiş koyun içine doğru süzüldüler. Rüzgar biraz durulmuştu ve geçici iskeleye kolaylıkla yanaşıp bir yirmi yolcu daha almıştı. Bir kez daha karşıya geçmek üzere yola çıktığında güney rüzgarının hızlandığını fark edip endişelendi.

Rüzgar tam bir boraya dönüşmüşken, şafak onu boğazın ortasında buldu. Her köpüren dalga güverteye su savuruyordu ve yüksek parmaklıklara yaslanan altı sağlam Arktos kadım, tıpkı havuzlukta oturan Kerrick gibi, buz gibi soğuk suyla sırlıklam olmuşlardı. Yekeyi ustalıklı çaktı, her hareketiyle yorgunluğunu hissediyor ama en zorlu dalgaların arasından bile pruvayı çıkarıyordu.

Birden bir dalga önünde yükseliverdi ve pruvanın sivri ucu gri sudan oluşmuş duvara daldı.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdı elf, deniz teknenin burnunu yutarken. Yekeye çaresizce asıldı, tekne kendini düzeltmeye çalışırken o nefes nefese kalmıştı.

"Mergat ve Kestra — deniz onları aldı!" diye bağırdı bir Ark-

DOUSLAS NİLES

tos kış tarafı göstererek.

Kerrick yalnızca dört kadının artık parmaklıklara tutur, maktada olduğunu gördü ve yekeyi çevirmek için asıldı. "Tram . la!" diye bağırdı Tildey'e, buna karşılık Tildey de savrulan bumbanın altında kalacak şekilde eğildi ve tekne keskin bir dönüş yaparak yana yatarken deneyimli bir denizci gibi bumbanın ipini sabitledi.

Kadınlardan birini canhıraş bir şekilde suda çırpırken görünce elf onun yanma doğru dümen kırdı. Daha öyle bir şey söylemeden diğer Arktos kadınları bir ip bulmuşlardı. "Yakala Mergat!" diye bağırdı biri.

Filika ilerlerken ipi suya sarkıttılar ve suya düşmüş olan kadın bir şekilde onu kollarına dolamayı başardı. Arkadaşları

onu güverteye çekmek için asılmışlarken kadın teknenin çekilişiyle sudan çıktı.

"Bir Tramola daha!" diye bağırdı Kerrick, bir kadının daha denize düştüğünü biliyordu. Bir kez daha o ve Tildey birlikte yön değiştirdiler ama Kerrick, köpüren denizi taradığında sudan başka bir şey görmedi.

Mergat güverteye yatmış, öksürüp öğürürken arkadaşlarından biri onunla ilgileniyordu. Kadınların kalanı ve Kerrick denize bakıyorlardı. Denizci bu soğuk suda kimsenin dört-beş dakikadan fazla yaşayamayacağını biliyordu, yine de acı gerçeği kabullenmek kaçınılmaz olana kadar bir saat boyunca aramaya devam etti. Kerrick bir kez daha korunaklı halice ve buharlı mağarasına doğru rotasını çevirdi.

Fırtınanın öfkesinden sonunda kurtulmayı başaranlar sarılmış ve neşesizdiler. Cayır cayır yanan ateşin gece boyunca sağladığı yönlendirmeye sonunda yolcularını kumsala bırakabilmişti.

"Kestra'yı kaybettik," dedi Tildey yaşlı şamana, üzüntüyle bakan gözlerle.

"Git!" dedi kadın kızgınlıkla. "Konuşarak daha fazla zaman kaybetme."

O ve Tildey bir kez daha uzun, karanlık yolculuğu yaptılar. Bu kez Uzun Sedir Koyu'na şafağın donuk griliğinde ulaştılar.
194

HABERCİ

geride son bir düzine kadın savaşçısıyla birlikte Moreen kalmıştı. Ona Kestra'dan söz ettiğinde Dinekki'den daha çok kızıştı ve onun hatası olmadığına inanmayı reddediyordu.

Yakında zengin olacağı düşüncesiyle kendini teselli etti. Moreen ve kabilesinin çoğu güvenlikte olacaktı. Yine merak etti: Acaba Mercankafa Ağbalıkçı neredeydi?

"Dağlılar!" Küçük Fare heyecanla bağıırıyordu. "Görünüşe göre krallarını da getirmişler!"

"Şimdiden burada olmuş olamazlar. Çok erken!" dedi Moreen. Ayağa fırladı ve koya doğru baktı. Gündoğumunda çalkantılı ve yer yer köpüren suda elf denizcinin üçüncü defa geri döndüğünü gösterecek olan üçgen yelkene ait hiçbir işaret yoktu. Oynadığı kuman tehlikeli bir şekilde kaybetmek üzereydi.

"Neredeler?" diye sordu çocuğa. O ise gözetleme yerinden sahile kadar uzun bir süre koştuğu için nefesini toparlamakla uğraşıyordu.

"Vadinin güneyindeki sırtın üzerindeler," diye yanıtladı. "Savaşçılarından bazıları ağaçların arama indiler ama buradan bir mil içerideler. Herhangi biri, en azından şimdilik, sahile geliyormuş gibi görünmüyordu."

Kadınşef çevresine bakındı. Fare ve kendisi dışında açıklıkta bekleyen on kadın daha vardı. Gözleri Hilgrid'in gözlerine

kenetlendi. "Tekne geldiği zaman herkesi tekneye bindir. Sonra havanın kararmasını bekleyin. Eğer o zamana kadar dönmemişsem, bensiz gidin."

"Ama—" Kadın, Moreen'in gözlerindeki ifadeyi görünce söyleyeceklerini yuttu. "Tamam."

Fare, kadmşefi ormanın kenarına götürdü ve kendini, Tildey ve Bruni'yle birlikte Uzun Sedir Koyu'nu ilk kez gördükleri yuvarlak tepeden bakarken buldu. O anda ince bir sis çökmüş, daha yüksek tepelerin görülmesini engellemeye başlamıştı. Elf döndüğü zaman, eğer dönerse, Dağlılar onun gelişini görmekte

195

ÛOUGLAS NİLES

güçlük çekeceklerdi.

"Bazıları oradaki ağaçlıkların arasına girdiler," dedi oğları sol tarafı göstererek. "Seni almaya geldiğimde çoğu tepenin üzerindeydiler."

"Doğru olanı yaptın," dedi Moreen. "Şimdi, Hilgrid ve diğerlerinin yanma dönmeni istiyorum. Yelkenli geldiğinde sen de ona bin."

"Burada kalmam gerekmez mi—ya bana ihtiyacın olursa?"

"Hayır!" diyerek itiraz eden Moreen en ciddi yüz ifadesini takınmıştı. "Sana ne diyorsam onu yap!"

"Peki." Çocuk yılmış bir halde ormanın içlerine ilerledi.

Moreen, Fare gözden yitene kadar onu izledi ve sonra yüksek tepeye çıkmaya başladı. Rüzgar tenine vuruyor, kar tanelerini yüzüne çarpıyordu. Gazapayazı'nın çok uzakta olmadığını anlaşıyordu.

Tepe yukarı ilerlerken ve daha yarı yola gelmemişken bile onun yaklaşmasını seyreden bir Dağlı topluluğunu görebiliyordu. Lars Kızılsakal'm kurt pelerininini seçebildi sonra da beyaz ayı postu ve altın zincirler gördü, kuşkusuz Acaryel Balinakemik'in kendisi de oradaydı.

Dağlıların kralı kollarını geniş göğsünde kavuşturarak

durmuş, yüzünde sert bir ifadeyle kadının yaklaşmasını izliyordu. Tepeye ulaştığında beraberinde yüzden fazla adam olduğunu gördü, çadırları, kazıklar ve büyük bir ateşi olan bir kamp kurmuşlardı.

Adımlarını dikkatli atması gerektiğine karar verdi ve kralliyet cemaatine doğru ilerlerken Moreen en çekici gülümsemesini

takıdı. "Acaryel Balinakemik, Dağlıların kralı, gelmeniz çok iyi oldu ve sizi tekrar görmek bir zevk."

"Ertelemekte çok hevesli olduğun bir zevk," diye burun kıvrıdı kral. Buna rağmen yüzündeki aşıklık kadının gülümsemesindeki ışıltıyla yumuşamıştı. "Yoksa danışmanım Kızılsakal buradan bir günlük yürüyüş uzaklığında olan vadide buluşacağımıza dair haber gönderdiğinde bana yalan mı söyledi?"

"Yanlıı anlaımadan ötürü özür dilerim," diye yanıtladı kadın. "Hayır, Lars Kızılsakal doğruyu söyledi. Halkımı kuzeye
196

HABERCİ

getiren şey bu ağaçları bulmamız oldu. Böylece rahatlıkla konaklayabilecektik. Yine de sizleri birkaç gün daha burada görmeyi beklemiyordum."

Kral somurttu. "Gördüğün üzere savaşçılarım çok hızlı yürüyebilirler. Biz Dağlıların günde yirmi mil kat ettiği bilinir, yerler tepemize kadar karla kaplı olsa bile!"

"Etkileyici," diye vurguladı Moreen. "Planımızdaki hızlı değişimden danışmanınızı haberdar edemediğim için pişmanım-"

"Pişmanlık duyulması bir durum gerçekten. Şimdi kabilenin aşağıda olduğunu mu söylüyorsun?" Kral vadiye baktı. Yamacın altında ağaçlar görünüyordu ancak ağaçlığın tamamı yoğun sisin içinde kaybolmuştu.

"Evet, yaşlılarımız için yakacak odun ve rüzgardan korunacak bir barınak bulmamız gerekiyordu."

"Sikke Işılısı'nda mükemmel bir barınağa sahip olacaklar," dedi Acaryel. "Sen ve halkın benimle geliyorsunuz. Gazapayazı'ndan önce şehre dönmüş olmalıyız."

"Evet, elbette," dedi Moreen, çabuk düşünmeye çalışarak. "Gördüğüm kadarıyla buraya oldukça iyi yerleşmişsiniz. Belki gidip onları getirmeme izin verebilirsiniz."

Tepeden aşağı inmek üzere geri döndüğünde adam onu tek bir sözle durdurdu.

"Hayır! Sana güvenmiyorum. Beni bir kez hiçe saydım, bir kez de yalan söyledin. Gitmene izin verirsem aptallık etmiş olurum."

Moreen'in gözleri açıldı, bunun şaşkın bir masumiyet göstergesi olarak algılanacağını umuyordu. "Nereye gidebilirim ki? Vadinin karşı tarafının bir kaya duvan olduğunu görebildiğin su götürmez. Nasıl kaçabilirim? Denizaygırı-adamlara kaılmak için yüzebilir miyim dersin?"

"Yine de bu ağaçlıkların içerisinde seni bulmak için gezinmeye niyetim yok," diye hırıldadı kral. "Hayır, adamlarım ve ben kabilene kadar sana eşlik edeceğiz."

Moreen, adamın kararı kendisi için fark etmezmiş gibi kayıtsızca omuz silkti. Bu sırada, bir plan oluşturmak için kafa-

DOUGLAS NİLES

smda her şeyi döndürüyor, tehlikeleri tartmaya çalışıyor. Neyse ki Dağlılar'ın kamplarını toplamaları bir saati bulmuştu ve bunun Kerrick'in Filika'yla dönmesi için yeterli bir zaman olabileceğini düşündü. Kurduğu düzen bütünüyle ümitsizdi ama şanslı yardım ederse işe yarayabilirdi.

Kadınlar tepeden aşağı inip ağaçlığa girdiler. Ancak Moreen onları doğrudan sahile götürmek yerine ağaçlığın ortasına yönlendirdi, burada ormanı ikiye bölen derin koyağa geldiler.

"Buradan," dedi kadın dik yamaçtan aşağı inerek. Sığ akar-

su yatağından taşlara basarak geçiyordu. Acaryel Balinakemik neredeyse gölgesi olmuştu ve kadim elinden geldiğince yakından izliyordu.

Koyağın tabanında kadim peşinden gittiler. "Güzel bir orman," dedi Acaryel Balinakemik sohbet edermişçesine. "Burayı haritamda gördüğün için mi bulabildiniz?"

"Oh, evet—elbette," diye yanıtladı Moreen, mozağin üzerindeki, çakmaktaşı ya da yeşimden yapılmış yeşil öbekleri hatırladı. Ne yazık ki neyi gösterdiklerini sormayı unutmuştu ama artık biliyordu.

Elfin avlandığı sırada koyaktan çıkışını izlediği yere doğru yol aldılar. Budaklı çam kütüğünü, umduğu gibi, kayaları yaslanmış olarak buldu ve yukarı tırmanmaya yeltendi.

"Bekle," dedi kral, kadın kendini yukarı çekerken güçlü elini bacağına koyarak. "Önce adamlarımdan biri çıkacak."

Buna izin veremezdi. Ses tonunu yumuşak tutarak, neşeyle cevap verdi. "Ben çok iyi bir tırmanıcıyım! İşte, hiç sorun olmadığı göreceksin."

Yumuşak bir hareketle kurtuldu ve surah asılmış halde yukarı bakan krala bakıp gülümsedi. Kral, "Karım olduğunda bu isyankar yaratılışına gem vurmaya öğreneceksin!" diye çıkıştı ama yine de kadının tırmanmasına izin verdi. Moreen on beş ayak yükseklikteki koyağın üzerine hızla çıktı.

Döndü ve kütüğü ellerinin arasına aldı. Ani bir hareketle onu bir tarafa doğru itti ve kütük yere düşerken Acaryel'in kütüğün alandan sıçrayarak kaçışım seyretti. "İhtiyacın olduğu

HABERCİ

kadar az kararlılık gösterebilen bir eş bulabilmem dilerim!" dedi sertçe. "Bil ki o hiçbir zaman ben olmayacağım!"

Ağaçların arasından hızla koştu. Koyakta toplanmış Dağlılardan yükselen öfke ve şaşkınlık haykırışlarını duyabiliyordu.

Çok zamanı kalmamıştı ama nereye gittiğini biliyordu. Dal-

lar yüzüne çarpıyor, patika kıvnla kıvrıla sahile doğru gidiyordu. Bir süre sonra arkasında bağırışlar ve koşma sesleri duydu, ama koy tam ilerideydi. Rüzgar ve karın çarptığı koyun parlaklığım loş ışıktaki bile kolaylıkla gördü.

İşte oradaydı! Savaşçıların ve elf gemicinin güverteden, kıyıya ve telaşlı seslerin geldiği yöne baktığı, o güzel tekneye ulaşmıştı. Moreen tüm hızıyla ağaçlıklardan çıktı, peşinde dalların kırılma ve çatırdamalarını, ardından koşan öfkeli Dağlıların kükreyişlerini duyuyordu.

"Açılın!" diye bağırdı kadın kayaya doğru koşarken. "Uzaklaşın!"

Hilgrid, Küçük Fare ve elf hemen tepki verdiler ve kayadan uzaklaşmak için tekneyi ittiler. Sudaki gövde ağır ağır süzüldü, iki ayak, altı, dokuz derken Moreen kayanın üzerine koşup havaya sıçradı ve güvertedeki kadınların kollarına düştü. Her nasılsa elf yelkeni çekmişti ve kıydan esen rüzgar hemen yelkeni doldurmuş, Filika'yı derin sulara doğru iteklemişti.

Bir anda kıyı küfreden Dağlılarla dolmuştu, kaba adamlar silahlarını sallayıp ona bağııyorlardı. Bir mızrak salvosunun gerçekleşmesinden endişelendi ama teknenin çok hızlı hareket ettiğini fark etti, çoktan menzilden çıkmışlardı. Acaryel Balina-kemik'i gördü, yine kollarım kavuşturmuş, heyecana kapılmış adamlarının arasında sakın bir şekilde duruyordu.

Adamın soğuk mavi gözlerine baktığında içinde hem mutluluk hem de korku dolu duygular uyanmıştı. Kendini tutamamış olarak ona neşeli bir şekilde el salladı ve dönüp yelkenlinin açık denize doğru yol almaşım izledi.

199

Filika, Uzun Sedir Koyu'ndan şaşkırtıcı düzeyde uğursuz bir durgunluğa sahip okyanus sularına çıktı. Moreen'in Dağlılar dediği öfkeli adamlar topluluğu neyse ki karanlık ve hava tarafından yutulup gitmişlerdi. Hafifçe kar yağıyordu ve tekneyi

batıya götürüp karanlık boğazdan geçirecek kadar esinti vardı. Kerrick, usturlabına bakıp teknenin rotasını İşaret Direği kayasına ve önceki üç geçişinde diğerlerini bıraktığı koya döndürdü. Floku açmak ve yolcularının güverteye güvenli bir şekilde yerleştiklerinden emin olmak için ön tarafa gitti.

Havuzluğa geri döndükten sonra Kerrick, sonunda Moreen'in yanına oturdu. Kadın yekeyi, onu ölümlle tehdit ettiği zaman gösterdiği yırtıcılıkla tutuyordu. Dişleri kenetlenmişti ve kar taneleri güneşten yanmış tenini lekeliyor, karışmış, gür, siyah saçlarında birikiyorlardı. İfadesinde korkudan eser yoktu, yalnızca okyanusun sunduğu meydan okumayla yüzleşmek ve onu yenmekle ilgili sert bir kararlılık vardı.

Elf, teknesinin ipleriyle ilgilenirken Moreen'in dümende olmasından şu an için memnundu. Tildey kamaranın tepesinde oturmaya devam ediyordu. Brunı güvertenin ortasında oturan

HABERCİ

birçok başka Arktos'un araştırma yerleşmişti. Bu esnada Küçük Fare de pruvada durmuş, öndeki iplerden birini tutuyor ve neşeyle kar tanelerine bağıyordu. Bunu kadınlardan biri ona bağıdırıp bir şeyler söyleyene kadar sürdürmüş, sonra da istemeye istemeye kamaranın önünde birbirine sokulmuş insanların arasına oturmuştu.

"Bu da başka uzun bir gece olacak," dedi Kerrick, oturduğu yere geri dönerken. "Kum saatimi kullanmadım ama geçtiğimiz iki gün boyunca güneşin iki saat bile çıkmadığına yemin edebilirim—tabi eğer onu bulutların arkasından görebilseniz."

"Birkaç gün içinde ona üç aylığına veda edeceğiz," diye vurguladı Moreen.

"Gerçekten mi?" Aslında Kerrick hepten kaybolana kadar günlerin kısaltmaya devam edip etmeyeceğini merak ediyordu, ama bu düşünce fazlasıyla gülünç geldiği için bir tarafa itmişti.

"Bilmiyor muydun?" Moreen merakla ona bakıyordu. "Bu senin yaşadığın yerde olmuyor mu?" Gözlerini hayretle kırıştırdı sonra da sordu, "Gazapayazı'nı biliyor musun?" "O nedir?"

"Her yıl güneşi son kez görmemizden hemen sonra gelir. Güneyden bir rüzgar, buz ve ayaz duvarı olarak iner ve karaları ve denizleri etkisi altında bırakır. Çok kalmadı artık—birkaç gün içinde olur."

Elf, bunu düşünürken o korkunç soğğun ön dokunuşlarını hissetti, "Ne kadar sürüyor?"

Kadın omuz silkti. "Bir ay. Bazı yıllar, beş ya da altı hafta. Geçtiğinde bütün dünya donmuş ve senin, hatta Bruni'nin boyundan daha yüksek kar yığınlarıyla kaplanmış oluyor. Bir-iki ay daha karanlık sürüyor, ama Gazapayazı geçtikten sonra halkımın tanrıçası Yaban Chislev gibi bazı yıldızları görebiliyorsun."

"Okyanus bile donup karla mı kaplanıyor?" Bu olasılık hiç aklına gelmemişti. Kendi düşünce silsilesindeki atlama o anda kendini biraz aptal gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Suyun nerede bitip karanın nerede başladığını ayırt edemezsin," diyerek doğruladı kadın. "Körfez, her tarafı büyük kar

DOUGLAS NİLES

yığınlarıyla dolu dümdüz bir ovaya dönüşür." Elfin düşünceleri sözlerinden daha hızlı çalışıyordu. Buzun basıncı tahta gövdeleri kaçınılmaz bir şekilde ateşlik çıraya dönüştürmeden önce teknelerin göller ve akarsulardan çıkarılmaları gerektiğini biliyordu.

"Bu Gazapayazı'run birkaç güne kadar geleceğini söylüyorsun. Tam olarak ne zaman olacağını biliyor musun?"

"Dinekki bilir. Güneşi görebilseydim ben de söyleyebilirdim ancak bulutlar haftalardır açılmadı."

Kerrick o anda kararını verdi. Kamarasmda onu zengin biri yapmaya yetecek kadar altın vardı ama burada kalırsa teknesi kaçınılmaz bir felakette karşı karşıya kalacakmış gibi görünüyordu. Yolcularını indirir indirmez kuzeye doğru bir rota çizecek ve koptu kopacak fırtınadan kaçmak için şansına ve gemiciliğine güvenecekti. Silvanesti'de ya da Ansalon'da Gazapayazı diye bir şey bilinmediğine göre, bunun Courrain Okyanusu üzerinde dağıldığını varsayabilirdi. Bundan kurtulmak yalnızca fırtınanın yolundan çıkacak kadar yol almış olmaktan ibaretti.

"Biliyor musun, sana özgürlüğümüzü borçluyuz—yaşamımızı da," dedi Moreen. "Bizi boğazdan geçirerek bize yeni bir yaşam olanağı tanıdın."

Kerrick altın sandığını düşündü, kadının sözleri karşısında yüzüne huzursuz edici bir ateş basmıştı. "Karşıya geçiş karşılıksız olmadı... Kestra için kendimi çok kötü hissediyorum."

Moreen iç geçirdi ve sıranın üstünde büzülmüş otururken binden daha da küçülmüş göründü. Sonra elfe baktı ve elini koluna koydu. "Eminim elinden geleni yapmışsındır. Yine de sana teşekkür etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Ben. . . ben batı kıyısında her şeyin sizin için iyi olmasını ümit ederim," dedi elf. "Kabilen yakmlarında yakacak odun da bulunan bir mağaraya sığındı."

Moreen uzun bir süre sessiz kaldı ve Kerrick tekne dümenini kullanmanın kolay durağanlığına bıraktı kendini. "Ejderhalarla ilgili ne biliyorsun?" diye sordu kadm aniden. "Senin dünyanda da böyle yaratıklar var mı?"

Elf ateşli bir inançla başını salladı. "Dört yüzyıl kadar önce, 202

HABERCİ

babam daha çocukken dünyadan silinmişler. Bu tür savaşların üçüncüsü olan büyük bir ejderha savaşından sonra, iyi ve kötü ejderhalar, tüm Krynn'i yok olma noktasına getirmişler."

"Bende öyle düşünmüştüm," dedi Moreen. "Ulu bir kah-

raman vardı, Huma adında bir insan, öyle değil mi?"

Kerrick, Moreen'in halkı Krynn'in geri kalanından bu kadar yalıtılmış olarak yaşarken kadının bu savaşı bilmesine şaşır-mıştı- "Evet, insanların da bir miktar payı vardı, ama asıl zaferi kazananlar büyük ölçüde elfler ve iyi ejderhalardı."

"İyi. Ejderhaların gittiğine sevindim," dedi kadm içi ferah-lanmış bir şekilde.

"Birçok başka insan da sevindi," diye katıldı elf.

"Ateşi görüyorum!" Küçük Fare pruvadan bağır-mıştı.

Kerrick şaşır-dı. Hafif rüzgarı göz önüne alınca karşıya geçiş çok hızlı olmuştu. Ayağa kalkıp ateş üzerinden kerteriz aldı ve seçtiği rotanın onları korunaklı koyun ağzına doğru düz bir hat üzerinden götürdüğünü gördü.

Moreen, o ışıklı benek dışında elf gözlerinin bile deleme-diği karanlığa kararlılıkla bakıyordu.

"Uzun sütunu bulmaya çalış—ona İşaret Direği adını tak-tım," dedi Kerrick. "Onun arkasında, kıyıda büyük bir mağa-raya benzeyen bir şey olan, güzel bir koy var."

"İşte orada," dedi Fare heyecanla. "Biraz daha sol tarafa."

"Doğrusu, 'Biraz daha iskele tarafına olmalıydı,'" diyerek düzeltti Kerrick, iyi niyetle. Filika'yı İşaret Direği ve dar koy girişinin öbür tarafmda duran kayalık çıkıntının arasından, yanan ateşi de kerteriz alarak, sakın bir şekilde yönlendir-iyordu.

Moreen havuzluğa oturmak için aşağı indi. Nefesi gözle gö-rünür buhar kümeleri şeklinde çıkarken kürk ceketini bedenine sıkıca sardı. "Sıcaklık gittikçe düşüyor."

Elf, kadının sözlerini arkadaşça bir havada kullandığını sezdi ama kendisine anlatılan Gazapayazı aklını kurcalamayı sürdürüyordu, bu yüzden bir homurtuyla karşılık verdi.

"Adının Kerrick Fallabrine mi olduğunu söylemiştin?" dedi kadm kısa bir sessizlikten sonra. "Bir anlamı var mı?"

DOUGLAS NİLES

"Elbette. Tüm elf adlarının bir anlamı vardır, çoğu JJ. Sinthel-Elish'te unvanlarla ödüllendirilen boyların zamanına dayanır. Neredeyse üç bin yıl öncesine," diye ekledi hafif kendini beğenmiş bir edayla. Bu sırada koya yönelmiş, çevredeki kayalardan bile yansıyan alev alev parıldayan ateşe doğru süzölmeye başlamıştı.

"Yani?" Kadm ona bakıyordu ama kızgın değildi. Onun yerine o şaşırılmış gülümsemesiyle ağzının bir kenarı yukarı, diğeri de aşağı kıvrılmıştı.

Kerrick, kendini beğenmiş yanıtı yüzünden biraz aptal gibi hissetti. "Ah, adım Silvanesti Denizciler Ocağı'nın bir evladı olduğumu gösteriyor. Boyumuz varolduğundan beri bizler denizci olmuşuz. Adını aldığım kişi, Kerrick, Birinci Ejderha Savaşı'nda ogrelere karşı savaşmış."

"Kerrick." Kadm adını dilinde çevirmişti. "Çok sıra dışı."

Buna ne söyleyeceğini bilemiyordu ve Küçük Fare pruvadan, "Buz!" diye bağırınca yanıt verme zorunluluğundan da kurtuldu.

"Yelkeni indir!" diye bağırdı, dört geçiş boyunca bir birikim elde etmiş olan Tildey ipe asılırken, o tekneyi sert bir şekilde hafif rüzgarın altına doğru çevirmişti. Filika ise rüzgarın etkisiyle yavaşça dönmüş ve kendi kendine sürüklenip durmuştu, bu sırada Kerrick küpeşteden kıyıya bakıyordu.

Ateş, artık neredeyse bir ok atımı uzaklıkta kalmıştı ve alevler tekneyle kıyı arasında duran pürüzsüz ve buzdan bir yüzeyi açıkça aydınlatıyorlardı. Bundan on ya da on iki saat önceki son gelişinde böyle bir şey yoktu, bu yüzden çok kalın olamayacağını biliyordu. Yine de sahile kadar buzı kırarak yol

açmaları gerekecekti—yakında kopacak olan Gazapayazı'nın canlı varlığı aklını kurcalarken bu can sıkıcı bir gecikmeydi.

Gözlerini sabırsızca kıyıda gezdirdi ve yan tarafta, biraz ötede berrak bir su bölgesinin parıldadığını fark etti. Ancak bu

işığın parıltısı değildi. Eflere özgü duyuları suyun koyun kalasına göre büyük ölçüde sıcak olduğu bir yer algılamıştı.

"Sıcak kaynaklar!" diye tahmin yürüttü, cesaretlenerek.
"Mağaradan sızan bir akıntı var ve koya kadar sulan ısıtıyor."
204

HABERCİ

Gerçekten de daha ileriye baktığında, uzakta puslu duran ama geniş ağızlı mağaradan çıkan küçük bir kaynağın belli belirsiz seklini seçebiliyordu. Sular gözüne hoş bir şekilde sıcak görünüyorlardı.

"Yelkeni biraz sal," diye bağırdı Tildey'e ve o da hızla yelken çekti.

Sahilden uzaklaşması, sonra da akıntıyla bir olmak için geri gelmesi gerekiyordu. Kısa süre sonra iskele ve sancak taraflarındaki buz tabakalarının arasından geçmişler ve omurga kumlu tabana yavaşça sürtünene kadar berrak, donmamış bir yol izlemişlerdi. Artık Arktos'un çoğunu görebiliyordu. Kabile halkı büyük mağaraya sığınmışlar, teknenin yanışmasını görünce hep birlikte sahile inmişlerdi. Yolcular birer birer pruvadan bel seviyesine gelen suya atladılar ve suları hızla yarıp sırlıslıklam ve titreyerek, zaman geçirmeden ateşin basma götürüldükleri sahile çıktılar.

Teknede kalan son Arktos Tildey, Moreen ve Bruni'ydi. Kerrick onları şüpheyle izledi, birden altınlarını geri almayı denemek isteyip istemeyeceklerini merak etmişti. Kamaraya baktı ve ters bir şey yapmaya kalkarlarsa kamaraya gidip kılıcını alabileceğine karar verdi.

Moreen'in başka düşünceleri vardı ve ciddi bir şekilde ona bakıyordu.

"Seni zorla alıkoyduğumuz için özür dilerim. Teknen bize yaşamak için yeni bir umut verdi."

"Şu savaşçılardan, uzak kıyıda sizi kovalayan Dağlılardan kaçabildiğiniz için mi?"

Moreen omuz silkti. "Kısmen. Burada bir zamanlar ataları-
mıza ait olan topraklar üzerindeyiz. Öyle ki yukarıda bulunan
eski bir kale-kent atalarımız tarafından çok uzun bir süre önce
terk edilmişti. Ejderhalar bizi zorla sürmüşlerdi. Eğer bu sulara
yine yolun düşerse, misafirimiz olarak seni ağırlamak isteriz."

"Teşekkür ederim," dedi Kerrick. Kendini, Arktos'un ara-
dıkları rahatı ve sığmağı edinmelerini dilerken buldu. "Bana
gelince, Gazapayazı vurmadan önce buradan çok uzaklarda
olma niyetindeyim."

205

DOUSLAS NİLES

"İyi şanslar." Kadın elini uzattı, o da güçlü kavrayışına kar-
şıılık vererek onun elini sıktı.

"Sana da," dedi Kerrick.

Üçlünün ağır ağır kıyıya çıkışını izledi sonra küreğini kul-
lanarak yelkenlisini buz tabakalarının arasındaki kanaldan ge-
çirdi, bu aralığın bir saat öncesine göre daha dar olduğunu en-
dişeyle fark etti. Nefesi yüzünün önünde donmuştu ve kar ya-
ğışı giderek artıyordu.

Koyun açığındaki sulardan sahile baktı ve Arktos'un ka-
ranlık mağara ağzına doğru ayaklarını sürüyerek gittiklerini
gördü. O açıklıktan buhar tütüyordu ve en azından kalıntılara
yerleşene kadar sıcak kaynakların onlara yeterli ısıyı
sağlayaca-
ğını umdu.

Esinti, öncekinden biraz daha güçlü bir şekilde yavaş yavaş
vazlayarak geçmiş ve Kerrick hareket etmek için sabırsızlana-
rak ana yelkenini indirmişti. Rüzgarın gücüyle tekne biraz yana
eğiliyordu ve Kerrick dümeni koydan dışarı, körfeze ve oradan
da dünyanın tüm okyanuslarına uzanan yollara doğru kırdı.

"Moreen! Basardın!"

Kadmşef tümü ona sarılmaya çalışan Arktos'la çevrelen-
mişti. Kalabalıktan nazikçe sıyrıldı ve sayısız kuru çam kütü-

ğünün de eklenmesiyle coşmuş ateşe yöneldi. Sudan çıktığında donmuş olan tozlukları buhar tütmeye başlamışlardı ve kadm, tekrar kemiklerine işleyen sıcaklığın tadını çıkardı.

"Tam burada eşi bulunmaz bir mağara var," dedi Hilgrid. "Büyük, uzun ve gerçekten de epey sıcak olan birkaç kaynak dışında oldukça kuru!"

Moreen kıyının hemen arkasından azametle yükselen dağı gösterdi. Boğazın diğer tarafından gördüğü manzarayı ve yukarıda gördüğü duvarları ve kuleleri hatırlıyordu. "Yukarıya çıkan bir yol var mı? Eğreltikaya çok uzakta olamaz."

"Günüşiğmda görülebilen bir yol var," diye açıkladı Hilgrid. "Kayalar ve otlarla kaplı ama bir zamanlar gerçek bir yol-206

HABERCİ

muş. Elfin bulduğu bu koy sanırım aynı zamanlarda Eğreltikaya'nın da limanıymış. Diğer tarafta eskiden iskele görevi görmüş gibi duran düz bir taş var."

Moreen yaptığı keşif ve duyduğu hayranlıkla ürperdi. Burası gerçekten de Arktos'un tarihi yuvasıydı! Chislev'in onları buraya getirecek kadar merhamet gösterdiğini düşündükçe...

"Gün biraz ışımaya başlayıncaya kadar dinleneceğiz, sonra da oraya çıkıp ne bulabileceğimize bakacağız. Gazapayazı gelmeden tüm kabileyi oraya çıkarabileceğimizi umuyorum."

"Oyalanmasak iyi olur," dedi Dinekki, karanlığın içinden topallayarak çıkarken. Moreen'e gururla baktı sonra da endişeyle anlatmaya başladı. "Az önce taşları okudum—gökyüzünü göremediğim zaman baktığım bir fal—ama yine de tanrıça benimle konuştu. Sizlere Gazapayazı'nın üç günden kısa sürede geleceğini söyleyebilirim."

"Bu yeterli olmalı," dedi Moreen. "Unutmayın, ilk ışıkla elimizi bulmaya gidiyoruz."

"Brr, aşağısı çok soğuk. Bir ateş falan yakamaz mıyız?"

"Mercankafa?" Kender kamaranın yarandan dönüp ona katılmak için havuzluğa gelirken, teknenin yekesini tutmuş olan Kerrick'in ağız hayretle açık kaldı. "Ama. . . neredeydin? Tekneye nasıl geri geldin?"

"Sadece biraz kestirdim," diye yanıtladı küçük adam, sıranın üzerine otururken. "Biliyor musun gerçekten de çok açım. Avda talihin yerinde miydi?"

Elf afallamışü ve bir an için iki lafı bir araya getiremedi. "Bütün olan biten boyunca burada olduğunu mu söylüyorsun?" diye püskürdü sonunda. "Uyuyor muydun? Yakalandığım sırada? Koyun karşı tarafına yetmiş beş kişiyi taşıdığımız sırada? Ve Dağlılardan kaçıp buzu kırıp geçerken?" İnanamayan bir ifadeyle başını salladı.

"Rüyamda ortalığın biraz hareketlendiğini gördüm," dedi kender neşeyle. "Sarıyorum yetmiş beş yolcu taşırsan onlann bir

DOUSLAS NİLES

miktar konuşacaklarını tahmin edebilirsin. Yine de pek nazik bir davranış değil, hele de ben biraz kestirmeye çalışırken."

"Biraz kestirmek mi? Seni bir hafta boyunca görmedim!"

"Yorulmuşum."

"Bu kadar uzun nasıl uyuyabilirsin? Zivilyn aşkına, seni aradım. Endişelendim! Teknenin her tarafına baktım!"

Mercankafa önemsemeyen bir tavırla elini salladı. "Ayak altında olmak istemedim. Ambardaki yedek yelkenlerinden birinin üstüne yattım diğerini de üzerime çektim."

"Yedi gün boyunca mı?" diye hayretle sordu elf.

"Bu uyku şurubu yüzünden olmalı," dedi kender mutlulukla, küçük, gümüş bir şişe çıkarmıştı. "Tarsis'de bir gnomdan aldım. Ne olduğunu hatırlayamadığım oldukça değerli bir şeyim vardı ve bu şurubu hazırlaması için onu bir gnom verdim. Bunun benim çok iyi dinlenmeme yardımcı olacağını söyledi. Anladığımı kadarıyla haklıymış."

Kerrick eski bir denizci küfürü savurdu. "Bakayım şuna," dedi, şişeyi Mercankafa'nın elinden hızla kaptı. Tıpasını dikkatle çıkardı ve burnuna iç gıcıklayıcı tatlılıkta bir koku geldi.

"Aman," diye uyardı kender. "Tüm yaptığım parmağımı ıslatıp yalamaktı."

Elf hemen tıpayı kapatıp şişeyi geri verdi. "Zamanlaman çok kötüydü. Sen kestirirken ben dayak yedim, ellerim kollarım bağlandı, sakallı barbarlar tarafından kovalandım. Bir kabile dolusu başka barbarı üç gidiş gelişte boğazın karşı tarafına taşıdım, bir fırtınayla boğuştuğum ve çorak bir kıyıda bir liman buldum!"

Kenderin başta sorduğu soruyu öfkeyle haürladı. "Hayır, av konusunda talihsizdim. Ben yokken sen balık tutuyor olacaktın, değil mi? Bunu haürladığını bile sanmıyorum."

"Evet, uyandıktan sonra balık tutacaktım ama az önce kalktım. Kabalıktan konu açılmışken, ben burada daha doğru dürüst gözlerimi açamamış dururken bütün bu bağırış çağırışı yapmanın biraz ayıp olduğunu düşünüyorum!"

Kerrick öfkeyle inledi. Her koşulda bir fazla yolcudan daha büyük sorunları vardı ve akli hızla bu konulara kaydı.

208

HABERCİ

Öncelikle üç yelkeni de açmıştı ve buna karşın Filika suda zorlukla yol alıyordu. Körfezin suları olağanüstü bir durgunlukta ve güçlükle görülebilen ve neredeyse siyah denecek kadar koyu bir griliğe sahip dalgalarla belli belirsiz kıpırdıyordu. Kar taneleri düşüyor, durgun suya değdikçe sürtünür gibi bir tıslama sesi çıkarıyorlardı.

Bu sütlümanlık karşısında Moreen'in anlattığı azgın Gazapayazı'nı hayal etmek güçtü, ancak Kerrick, zorlu bir bozanın, çok değil, bir ya da iki saat öncesinde okyanusun nere-

deyse mucizevi bir dinginliğe büründüğü zaman aralıklarını sıkça görmüştü. Bu yıkıcı fırtına gelme de buzun yavaşça ama

acımasızca, Filika donmuş bir kıskacın içinde kısılıp kalana kadar yayıldığını kafasında canlandırdı. Buz sıkışacak, baskı artacak, kendi kendini ezecek ve kaçınılmaz olarak bir yelkenlinin gövdesi gibi kırılğan şeyleri parçalayacaktı.

"Biraz daha hızlı gidemez misin?" diye sordu Mercankafa, suyun üzerinde yüzünü buruşturarak. "Bu biraz anlamsız, sence de öyle değil mi?" Yani, elinden gelenin en iyisini yaptığını ' biliyorum—elbette ki yapıyorsunuz!—ama dalgaların falan üstünde uçarak gidişimizi daha çok seviyorum."

"Hiç dalga görüyor musun?" diye kısaca sordu elf.

"Eh, en azından henüz sabah. Belki şunlar yardımcı olur."

Kender haklıydı. Soluk bir aydınlık beyaz-gri gökyüzüne ve gri-beyaz denize yayılmıştı. Artan ışık rüzgarda benzer bir artışa neden olmamıştı. Üstelik yelkenler öncekinden daha da gevşek duruyorlardı. Gelen esintiler de cansız bir şekilde kuzeyden geliyordu, eğer Kerrick'in Gazapayazı'ndan kaçmak için bir umudu olacaksa rüzgarın yönü tamamiyle tersti.

Puslu bir alacakaranlıktan öte bir aydınlık sağlamayan günışığında güneye, körfezin karşı tarafına doğru baktı ve oralarda patlamak üzere olan sert kışın nasıl bir şey olduğunu kavramaya çalıştı.

Hiçbir zaman yolundan kaçamayacaklarını anlamıştı.

209

DOUSLAS NİLES

"İşte orada—Eğreltikaya!" Moreen mutluluğunun sesin yansımalarına engel olamıyordu. Zorlu bir yolculuk, Dağlılarda kaçış ve sonunda dik, kıvrımlı bir yoldan tehlikeli bir tırmanışın ardından umutlan doğrulanmıştı.

Açıkçası ortalık harabeye dönmüştü ama bir zamanlar gü.

lü bir kale olan bir harabeydi. Yüksek, pürüzsüz duvarlar kalyanın üstüyle birleşip birkaç yüksek kule dışında içeriinin görüntüsünü kapıyordu. Kulelerin tepeleri yıllarca kullanılmadıklarını gösterir bir şekilde aşınıp yıkılmışlardı. Bu yolun üst ucundaki geniş kapı açık ve karanlık bir halde duruyordu. Bu girişi bir zamanlar kapamış olan ağaç ya da taş her neyse çoktan yok olup gitmişti. Buhar, Eğreltikaya'yı masallara konu yapan sıcak kaynakların ısılarını koruduklarının açık bir belirtisi olarak içeriden çıkıp kapının önünde helezonlar oluşturuyordu.

Kale dik bir yarın üzerine kurulduğu için bu yol tek yaklaşma yönü gibi duruyordu. Önündeki kayalıklar yüzlerce ayak yükseklikten denizin gri sularına iniyordu. Arkasında kar ve buzla belirginleşmiş bir zirve yükseliyor, yan tarafını geçit vermez bir kayalık kapatıyordu. Yalnızca dar bir sırt boyunca kıvrılarak uzanan bu küçük patika ulaşımı mümkün kılmıştı.

"Ne kale ama," dedi Tildey nefes nefese. "Ogrelere nasıl bu kadar uzun dayandığını şimdi anlayabiliyorum. İçeri girmek için başka yol yok ve iki düzine deneyimli okçu yoldan gelen düşmanın hiçbir zaman girişe ulaşamamasını sağlayabilir."

Moreen savaşçılarına baktı. İki saatlerini alan bu tırmanışı, hepsi de, thanoilerle yaptıkları çatışmaya verdikleri adla, Siyah Balina Savaşı'nın gazileri olan yirmi Arktos'la yapmıştı. Şimdi her biri bir mızrak ya da taş başlı bir balta tutmuş, yüzlerinde ciddi bir kararlılıkla kadınşefe bakıyorlardı.

Kabilenin kalanı, oldukça geniş olduğu anlaşılan ve gürül gürül akan sıcak bir kaynak nedeniyle hayret verici bir şekilde sıcak bir sığınak oluşturan deniz kenarındaki mağarada kalmışlardı. Bazı rahatlıklara sahip değildi ve açık ağız kış rüzgarının içeri gaddar bir kararlılıkla girmesine izin veriyordu. Ancak Moreen kabilenin şimdilik güvende olduğundan emindi.

210

HABERCİ

gir kez kalıntıları keşfettiler mi tüm kabile yukarı gelebilirdi.

"Önden gidip bir bakayım," diye önerdi Tildey. "Eğer yol açıksa, ilerlemeniz için size el sallarım.

"Hayır," dedi Moreen, başını kesinkes sallayarak. "Birlikte gideceğiz—eğer içeride burayı kendine in edinmiş bir buz ayısı bulursak, bir ok ve yaydansa yirmi mızrak bulunması daha iyi olur."

Kimse karşı çıkmadı, böylece kadınşef onları, durup gözlem yaptıkları ve yolun tepe yaptığı noktadan ileri götürdü. Artık tüm görüntüyü dolduracak şekilde önlerinde yükselmekte olan kaleye baktı ve belli belirsiz bir kuruntu hissetti. Duvarlarda karanlık delikler vardı ve bir şeylerin onlara tepeden baktığı, gözetlediği ve beklediği düşüncesiyle gelen tehlike hissini üzerinden atamıyordu. Thanoilere saldırmadan önce yaptığı kutsamayı burada da yapabilmesi için Dinekki'nin yanlarında olmuş olmasını dilerdi, ama kadınşef hızlı olmanın önemli olduğuna ve şamanın güçlü bacaklarına karşın bu yükseklige çıkmasının çok daha uzun süreceğine karar vermişti. En

azından şimdilik günışığı varlığını sürdürüyordu.

Tüm bunların birer kuruntu olduğunu ve endişelerinin böyle hissettirdiğini söyledi kendi kendine. Buranın onlara ne sunduğunu hatırlamakta yarar vardı: Eğreltikaya, gerek Dağlılara gerekse oğrelere karşı savunabilecekleri gerçek bir yuva, kabilesinin yalnızca yaşamını kurtarmakla kalmayıp belki bir gün barış ve refah dolu bir yaşama dönmelerini sağlayacak bir yerd. Dahası, elfle yaptığı konuşmadan sonra, ejderhalarla ilgili tüm endişeleri sonunda giderilmişti.

Yol genişti ve açık girişe yaklaşabilmek için sert bir kavis yapıyordu. İleride yükselen binaları, duvarları ve boş avluyu görebiliyorlardı. Büyük bir merdiven yerden yükselmiş duvarın üzerindeki surlara ve görünüşe göre doğrudan dağın içine oyulmuş, yalnızca boş kapılar ve pencerelerden ibaret bir dizi odaya çıkıyordu.

Tildey ve Nangrid ok ve yay taşıyorlardı ve o anda sessiz bir emre uyar gibi ikisi de birer ok çıkarıp yaylarına yerleştirdiler. Moreen zıpkınını daha sıkı kavrarken sırtına bağlı fazla-211

DOUSLAS NİLES

dan iki silahın yerlerinde durup durmadıklarına ve kolay erişilebilir olup olmadıklarına baktı. Adımlarını hızlandırdı ve geçi. din sağladığı açıklıktan yürüyüp, geniş avlunun ortasına doğru ilerledi. Bu kapı dışında her taraftan duvarlar yükseliyor, ona bir kuyunun dibinde olduğu ve külrengi, kurşunsu gökyüzüne şöyle bir bakabilmek için kafasını yukarı kaldırmış olduğu duygusunu veriyordu.

Birkaç kar tanesi artan rüzgarla yanından sürüklenip geçtiler. Havayı soluduğunda bozulmuş balık kokusuyla kirlenmiş, kışın gelişine özgü kokuyu duydu. Herhalde martılardı diye tahmin yürüttü. Duvarların üzerine yerleşmiş sayısız açıklık vardı, ancak hiçbirinde bir kapı ya da çerçeveleli kepenkler yoktu.

"Buraya bakın," diye çağırırdı diğerlerini Arktos savaşçılarından biri olan Sanga, geçidin yakınındaki kararmış oyuğu ayağıyla yoklayarak.

Yanmış odun parçalarının ıslanıp dümdüz olmuş bir kül yığınının arasında durduğu bir ateş kalmtısıydı. "Soğuk," dedi kadın, döküntülere dokunmak için eğilirken. Sanga çok da uzun zaman önce yakılmamış bir ateşe ait çatlakların henüz görülebildiği kömürleşmiş odunlara işaret etti.

"Bu ateş geçtiğimiz yaz içinde bir zaman yakılmış.",

"Dikkatli olun," dedi Moreen. "Birbirimizden ayrılmayalım."

Onları avludan geçirip geçidin berisinden gördükleri geniş merdivenlere götürdü. Yarımda Bruni ve Nangrid varken kadımséf merdivenlerden çıkmaya başladı, savaşçılarının kalanı dağınık bir düzende onu izliyorlardı.

"İşte!" diye sertçe fısıldadı Tildey, yayını avlunun karşı tarafındaki gölgelere bürünmüş bir kapıya doğrulturken. "Bir şey kıpırdadı."

"Tamam. Merdivenlerden ineceğiz ve ona bakacağız," dedi Moreen.

En alt basamakta duran Bruni onları yönlendirdi. Moreen yukarıya, surların kenarına bir göz attı. Diğerlerinin aşağıya inmelerini beklerken zıpkını elinde hafiflemişti. Avluda güvenli

HABERCİ

bir şekilde toplanınca iki kadın Tildey'in gösterdiği kapıya doğru gitmeye başladı. Nangrid ve Moreen üst taraçalara bakmaya Revanı ederken geri geri inmeye başladılar.

Bir an sonra ortalık uluyan, kükreyen ve saldıran yaratıklarla dolmuştu. Her kapıdan, her gölgeden ve her delikten fırlıyorlardı. Kadmşef ağzı açık uzun dişli yüzleri gördü. Üst taraçadan thanoiler akıyor, büyük ayakları taşların üzerinde şaplayarak merdivenlerin tepesine doğru sallana sallana geliyorlardı. İlk olarak iri bir erkek ulaştı, ağır mızrağını kaldırıp kükremek için bir an duraladı. Moreen silahını fırlatıp mahluğu karnından vurdu. Nangrid başka bir tanesine ok attı ve bu ok, yaratığın omzunu merdivenlerden inmeden önce bir an durmasına neden olacak kadar sıyırdı.

Açık geçidin yanından yükselen iki kulenin her birinden bir düzineden fazla thanoi çıkıp avluyu doldurmuşlardı. Tildey okunu salıp birini devirirken Bruni ulur gibi bir haykırıyla bağırdı ve hırıldayan uzundışlerden başka bir tanesine saldırdı. Taş başlı baltası sert bir şekilde inip mahlukatın kafasını dağıttı. Hemen toparlanarak geriye döndü ve başka bir denizaygırısına vuruşunu da bir kenara attı, bu sırada Tildey kalabalığın içine soğukkanlılıkla ok yağıdırıyordu.

Uzundışliler artık merdivenlerden bir kütle halinde iniyorlardı, altmış hatta belki de yüz kişiydiler. Moreen ikinci zıpkını

nını fırlattı sonra da atışıyla vurulan uzundişli taş basamaklardan kıvranarak yuvarlanırken yolundan kaçtı. Nangrid bir ok daha attı, kadmşef aşağı inerken o yerini koruyordu.

"Hadi!" diye bağırdı Moreen ve Nangrid koşmak için döndü. Merdivenlerden aşağı kükreyerek inen uzundişlilerin attıkları yaylım atışla, mızraklar çevrelerine takırdayarak düşüyorlardı. Birdenbire okçunun gözleri büyüdü ve öne doğru düştü. Moreen arkadaşını yakalamak için uzandı ama Nangrid sırtından gaddarca çıkan sağlam bir uzundişli mızrak sapıyla hemen yaranda yere yuvarlandı.

Artık thanoiler tam tepesindeydiler ve kadmşef son zıpkınını saplayıp vuruyor, onu fırlatmak konusunda isteksiz davranıyordu. Saldırganlar bir an için duraladılar böylece kadın 213

DOUSUS NİLES

Nangrid'in hareketsiz bedeninin yanından geçip gerileyebil • Moreen elini uzattı ama köylüsü hareket etmiyordu. Göğsünden kızıl bir kan öbeği yayılmış, dehşet verici bir çağlayan şek. linde merdivenlere dağılıp, basamakları vıcık vıcık yapmıştı.

Kadmşef hıçkırıklarını bastırarak bir kez daha zıpkınını sapladı ve bir uzundişlinin karnını yardı. Mahluk Nangrid'in bedeninin üzerine düştüğünde öfkeyle haykırdı ama basamaklardan aşağı gerilemekten başka çaresi yoktu. Daha da çok canavar saldırdı, her iki yarımından da geçmek üzereydiler. Aşağıdan bir mızrak uçtu ve dev gibi bir denizaygın-adamın kasığına saplandı, bunun üzerine Moreen avluda duran arkadaşlarına katılabilmek için son birkaç basamağı sıçrayarak indi.

Kapılara kadar dövüşerek ilerlediler, kaynayıp duran çığına dönmüş bir denizaygın-adam yığınının içinde kalmış çaresiz bir Arktos topluluğuydular. Onlara kaçma fırsatı tanımış olan tek şey Tildey'in uyarışıydı. Eğer saldırıdan önce merdivenin tepesine ulaşmış olsalardı, çevreleri sarılmış ve ezilmiş olacaktı, çünkü üst tarafta çok sayıda denizaygın-adam

bekliyordu.

Bruni avludaki az sayıda uzundışlinin arasından baltasını bir o yana bir bu yana sallayarak yolunu açıyordu. Thanoiler çalgınca saldırıyorlardı ama çoğu, kafatasları, yüzleri ya da omuzlan kadının güçlü darbeleriyle ezilmiş bir durumda düşüyorlardı ve kalanlar, bu amansız saldırılar karşısında geri durmaya başlamışlardı. Tildey oklarının sonuncusunu da auy yayını omzuna asmış uzun bıçağıyla vurup kesiyordu.

Bir Arktos daha—Marin, Tükuyruk'un genç annesi—düştü ve o da peşlerinden gelen thanoi yığını arasında' kayboldu. Moreen zıpkınını tekrar tekrar sapladı, silah dişlere çarpıp takırdıyor, buruşuk deriyi deliyordu. Her nasılsa, birçok silah arkadaşının da yardımıyla kalabalığı uzak tutmayı başarmıştı.

Yaşayanlar kapılardan geçmişlerdi ve bu noktada Arktos bir an için sıkı bir hat oluşturdu, mızraklar ve zıpkınlarla dikenli bir duvar gibiydiler. Moreen toplu bir saldırı yapmalarından korkuyor, uzundışlilerin ani ve acımasız bir saldırıyla on-

HABERCİ

lan çabucak ezebileceklerini biliyordu.

Ancak canavarlar onları kaleden sürmekle yetinmiş gibi görünüyorlardı. En azından birçok değerli an boyunca duraksayışlar, çoğu ellerini kanayan yaralara bastırmış, insanlara hırıldayıp bağırmışlardı. Orada burada denizaygın-adam öbekleri hırpalanmış bedenlerin çevresinde toplanmışlardı ve bu şaşkına döndürücü, ani ve acımasız savaşta savaşçılarından altı

ya da sekizinin düştüğünü anlayınca Moreen'in gözleri doldu.

Sonunda kurtulan savaşçı kadınlar sırtlarını kapılara dönüp yoldan aşağı koşarak indiler, bir yandan izlenip izlenmediklerini anlamak için dikkatle kaleyi gözlüyorlardı. Yine de denizaygın-adamlar alay ederek, homurdanarak, mızraklarını birbi-

rine vurarak ve yassı ayaklarını yerde şaplatarak yerlerini korudular.

Sesler aşağılayıcı ve gaddarcaydı ve kıvrılan dağ yolundan inerken yol boyunca Moreen'in kulağında çınladılar.

215

Rüzgar geniş Kar Denizi'nin üzerinde uğulduyordu. Dondurucu soğuklar dünyanın en güney ucundan gelip derin dağ koyakları arasında gürlüyorlardı. Krynn'in bu bölgesi şimdiden güneşten yoksun kalmıştı ve haftalardır ışıksız, ölgün, buzul kaynaklı kış fırtınalarıyla donuyordu.

Fırtınanın önü sıra hortumlar oluşuyor; kar, buz ve korkunç büyüklükte parçalar toplayıp hepsini bu bölgeye savuruyordu.

Bir buz duvarı fırtınanın kuzeye ilerlemesini önlüyordu. Bir tarafında da Kışyurdu adındaki dağ yükseliyordu. Fırtınalar bu dik yüksek yamacın üstesinden gelemiyorlardı. Dağın ötesinde büyük, donmuş bir duvar, güney Buzboyu'nun verimsiz topraklarında yüz milden fazla uzayıp giden bir engel vardı.

Canavar fırtına Buzduvarı'nda duraksamış, üzerinden dondurucu parmaklarını uzatıp geri çekilmeden önce duvarın kenarından kar ve kayalar yollamıştı. Gazapayazı, gittikçe güçlenerek, daha da kızgımlaşarak, yaşayan bir canlı gibi geri durmuş, sezgileri güçlü bir hayvan gibi izliyor... ve bekliyordu.

216

HABERCİ

"Ataların Zikri'ne hazır olduğuna emin misin?" diye Acı-savaş'a sordu Yıldızan. Yüce rahibe makamım simgeleyen siyah

cüppeyi giymiş kocasım tetkik ederken obsidiyan maskeyi önünde tutuyordu.

Prens iki kudretli ogre tarafından incelendiğine dair tuhaf

bir duyguya sahipti. Biri evlendiği, kare suratlı ve çıkık çeneli olandı. Onun altında ise siyah taş a oyulmuş göz boşlukları karanlık ve tehditkar olan Gonna'sm yüzü vardı.

"Evet!" dedi Acısvaş. "Sana bunu kaç kez söylemeliyim?"

"Töreni tamamlayana kadar," diye hırıldadı kadın. "Bunun

ne kadar önemli olduğunu. . . geleceğin ne ölçüde omuzlarında olduğunu anlayıp anlamadığım gerçekten merak ediyorum.

Dört yıl önceki olay sırasında burada, Kışyurdu'nda değildim ama Buzulyurt'ta babamm uzak baronluğundan bile tanırımızın kızgınlığından korkuldu ve saygı gösterildi."

"Anlıyorum," dedi adam, onun anlamış olmasını dilerdi.

Burnundan soluyarak büyük ayı postu pelerinin üzerine geçirip giysiyi kaim boynu ve geniş göğsünün üzerinde tutan altın tokaları bitıştirdi. Hanrlatmalardan usanmışın, seferden döndüğünden beri günlerini dolduran gelecek hazırlıklarından da bıkmıştı. Bu işi başından atmanın zamanı gelmişti, hepsini başından atmanın zamanı gelmişti!

"Niyetim seni kızdırmak değildi, sevgili kocam," dedi Yıldızan ani, şaşırııcı bir şefkatle. Onun yamna otururken maskeyi elinde tutmaya devam ediyordu. Kraliyet dairelerinde yalnızdırlar, köleleri, çifti baş başa bırakmak için çekilmişlerdi. "Aslında büyülerim kasvetli uyanlarla dolu. Senin için korkuyorum, krallığımız için de. Bu önem arz eden bir kış gecesi. Dikkatli olmalısın, tehlikelere karşı uyanık olmalısın." Acısvaş'm köküne kadar işleyen bir bakışla kadının gözleri kısıldı. "Ya da fırsatlara karşı," diye bitirdi.

"Pöh—Güney Hisarı emin ellerinde!" diyerek öfkeyle burnundan soludu.

Bunu söylerken bile sözler boş gelmişti. Babasım göz önüne getirdiğinde o da gelecekle ilgili ağır endişelere kapılıyordu. Yalnızca altınlarını sayan ve kölelerini cezalandıran bir kralla

DOUGLAS NİLES

bu ülke nasıl gelişebilirdi? Kral Acıgerçek bir sefere çıkmaya! yıllar olmuştu. Prens hatırlıyordu, babası son seferinden ogrelerin rastladıkları bahtsız bir avcı kolundan ele geçirileri Dağlılardan oluşan bir düzine değersiz köleyle dönmüştü. Kral oğlunun yüz nesil geriden başlayarak atalarının adlarını okumasında ısrarlı olsa da, Acısavaş'ın babasının aynı beceriyi sergileyebileceğine dair pek az inancı vardı. Gerçekten de geçen üç yıl boyunca yüce rahibelik göreviyle Yıldızan bu töreni gerçekleştirmişti.

Karısı ondaki huzursuzluğu hissetmiş gibiydi ama yalnızca, onu sert bakışlarla süzmekle yetindi. Bu bakışlardan nefret ediyordu, tıpkı bu ilgiden, babasına ait olması gereken bu ayrıcalıktan nefret ettiği gibi. Acıgerçek yaşadığı sürece, Acısavaş Dert'in Buzboyu'nun ve Güney Hisan'nın süregelen tarihinde basit bir dipnot olarak kalacağıнын bilincinde olmaktan nefret ediyordu.

"Hazırlıklarım tamam," dedi adam birden, ayağa kalkarak. "Törenlerin başlaması için beklerken Kral'in Gezinti Salonu'ndan manzarayı seyredeceğim."

"Ama dualarımız—" Adam ayağa kalkarken Yıldızan şaşkınlıkla baktı.

"Gonnas'a benim için de yakar," dedi Acısavaş, karısı alt dudağını ısırınca kendini biraz daha iyi hissetmişti. Kadm siyah maskeyi yüzüne yerleştirdi ama adam bir köle tarafından sessizce açılan kapıdan çıkarken geriye dönüp bakmamaya özen göstermişti.

Kral'in Gezinti Salonu, Kışyurdu'nun Kraliyet Katı'nın kalbinde, yuvarlak bir salondur. Dağın orta boşluğu önünde apaçık duruyor, gölgelere bürünmüş mağara binlerce ayak aşağıya kadar iniyordu. İyice aşağıda sihirli buz panellerinin ışığının yansıdığı limanın durgun suları görülebiliyordu. Alhkanat, yaz

seferinden sonra elden geçmiş olarak boşluğun altında akkor alevi gibi ışılan kaplamalı parmaklıkları, düzgün ve pürüzsüz
218

HABERCİ

ğlanmış güvertesiyle göz alıcı bir manzaraydı.

"Çok güzel bir gemi."

Thraid yanında konuştuğunda hem şaşırılmış hem de mutlu olmuştu. Taş korkuluklara çıktı ve büyük şehrin altında uzanan derinliklere onunla birlikte baktı. "Kral ne derse desin, bu kadar köle getirerek iyi bir iş başardığını düşünüyorum. . . yüzlerce getirmiştin, öyle değil mi?"

"Üç yüz yirmi yedi tane," diye yanıtladı Acısavaş gururla gülümseyerek.

"İnsanlar zorlu bir dövüş çıkardılar mı?" Soruyu düşünmeden sormuştu Thraid ve sanki aklında başka bir şey varmış gibiydi.

Adam, çeşitli Arktos köylerinde yaptıkları önemsiz çarpışmaları anımsayarak güldü. "Çoğunlukla hayır," diyerek bildiğinden bahsetti. "Orada olduğumuza neredeyse inanmamış gibiydiler." Tam ayrıntılara girmek üzereydi ki Thraid'in tuhaf, yoğun bakışlarla kendisine baktığını gördü.

"Ne oldu?" diye sordu, birden kendini hassas ve aptal gibi hissederek.

Kadın ağlamaya başladı ve hemen bir eliyle ağızını kapadı. "Bu yaşamak değil—şu benim yaşadığım!" dedi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "O bir canavar! Ve sen buna izin veriyorsun!"

"Vermiyorum!" Acısavaş şaşkınlıkla karşı çıktı. "Bütün kararları o veriyor. Benim onun emirlerine uymak dışımda hiç gücüm yok!"

"Bu konuda ona nasıl. . . nasıl boyun eğersin?" Sesi, yalnızca Acısavaş'ın kulağına ulaşan hırıltılı bir fısıltı şeklindeydi.

"Nasıl hissettiğimi biliyorsun—seninle ilgili olarak. Babanın bunu yapmasma nasıl. . ." Thraid başım salladı ve dönüp derin, zorlu bir nefes aldı.

Prensin akli gittikçe karışıyordu. Anlamıyor muydu? Kendi günlük zevklerinin ötesinde bir şey düşünmekten aciz bir kral olan babasının arzularıyla belirlenmiş bir yaşam geçiren biri olmanın nasıl bir şey olduğunu kesinlikle biliyor olmalıydı! Öfkeyle köpürdü, yüzüne ateş bastığını duyumsadı sonra

219

DOU&LAS NİLES

da ani bir ürpermeyle titredi. Arkasma döndüğünde obsidiyan maskesini takmış ve Gonnas'ın kendisi kadar ürkütücü görünen Yıldızan'ın yaklaşmakta olduğunu gördü.

Yüce rahibeye kısılmış gözlerinin arasında başıyla selam veren Thraid'e homurtulu bir şekilde veda etti. Yıldızan selama tiksintiyle karşılık verdi, küçük gözleri maskenin dar göz boşluklarında birer boncuk gibi parıldıyorlardı. Prensin koluna girmek için uzandı, başlamak üzere olan büyük şölene kocasının eşliğinde gitmeyi kabul etmişti.

Yenikış Törenleri, büyük, sıcak bir salonda düzenlenen bayağı eğlenceleri ve cömert bir ziyafeti kasvetli dini törenlerle bir araya getirmenin yanı sıra kışın amansız gelişiyi de birleştiriyordu, Aynı zamanda Güney Hisarı hanedanları tarihinin insan kurban ederek ve ilkel bir gücü serbest bırakarak anıldığı ağırbaşlı bir anma töreniydi. Eğlenceler geleneksel olarak, dağın doğu sırtınının büyük bir bölümü oyularak yapılmış devasa bir oda olan ve dışarıdaki havadan, derin gök mavisi renginin salona adını verdiği, duvar genişliğinde buzdan bir pencereyle korunan Mavi Buz Salonu adındaki büyük odada başlardı.

Oda, bir tarafı dağın içine kadar yükselen bir dizi katmandan oluşan büyük, yarı yuvarlak bir girintiydi. Dış duvar, diğer

tarafında varolan gece yüzünden artık ışısız kalmış, karanlık, bulanık ve geniş, mavi bir buz tabakasından oluşuyordu. Pencerenin hemen dışında devasa Buzduvarı'mn, Kışyurdu'nun yamacıyla bir araya geldiği birleşme noktası vardı. Geniş duvar uzaklara doğru yitip gidiyordu ve ardında azgın Kar Denizi vardı.

Kışyurdu'nun, hem ogre, hem insan tüm halkı bu büyük salonda toplanmışlardı. Ogre efendiler alt katmanlara yerleştirilmifler, törenin dönüm noktasını görebilmeleri için de hepsi yüzleri pencereye dönük bir şekilde geniş ziyafet masalarına oturtulmuşlardı. Sosyal saygınlıklarına göre diziliydiler, kraliyet soyu ve yakın soylular birinci katmana, savaşçılar ve tacirler

HABERCİ

ikinciye/ sıradan ogreler de üçüncüye yerleştirilmiflerdi. Salonun ısısı şimdilik sıcaaktı ama her ogre bir sürü kürk ve battaniye getirmişti, çünkü pencere eridiğinde kışm tüm öfkesi salona dolacaktı.

Ogrelerin üstünde sessiz bir kalabalık olan insanlar toplanmışlardı. Ziyafete katkıları yemekleri yapanlar ve sunanlar olmakla sınırlıydı. İşi olmayan insanlar üst taraçalarda duruyor, sessiz yüzleri aşağı dönmüş olarak seyredip bekliyorlardı. Hepsinin katılması zorunluuydu ve onlar da ogreler gibi, törenlerin sona erişim ve bir başka acı dolu, güneşsiz kışın Buzboyu'nun tundralarının, dağlarının ve denizlerinin üzerine bırakıldığım gösterecek seçilmif bir kölenin ölümüne tanık olacaktardı.

Bir zamanlar salon, Kışyurdu'ndaki ogre nüfusu olan yüz bin ogreyle dolar, her ogreye seçilmif köleleri eşlik ederlerdi. Ancak Kral Acıgerçek'in hükümdarlığında, şehirde taş çatlasa on iki bin ogre ve belki de bir o kadar da köle vardı. Salonun üst katmanları sessiz ve boştu.

Protokol şefi Lord Hakkan üst katmana çıktı ve borazancılara işaret etti. İnsan köleler altın borularım kaldırdılar ve bir

fanfar1, güçlü bir şekilde salonun içinde yankılandı. Homurdampp yerlerinde doğrularak ogreler dikkatlerini yukarı verdiler.

Prens Acısavaş Dert kolunda Prens Buzulyurt'lu Yıldızan Dert varken zafer dolu bir törenin sesleriyle içeri girdi. Acısavaş, salonun üst bölümündeki eğimli, uzun koridordan en aşağıdaki kraliyet masasına kadar yürüdü. Barkon Kılıcı taşlı tören kınının içerisinde beline asılıydı ve altın göğüs zırhını giymişti. Omuzlarında büyük, siyah bir ayının postu duruyordu. O kadar büyük bir posttu ki önayaklan karnına kadar iniyor, kuyruk da arkasından neredeyse yere sürünüyordu.

Kraliyet prensesi de bir o kadar hayranlık uyandırıcı bir görüntü sergiliyordu. Obsidiyan maskesini giymiş olan Yıldızan, kudretli Gonnas Baltası'nı taşıyor, altın balta önden gidiyordu. İnaççı Olan'ın korkunç yüzü büyük tapmak heykeliyle aym ön 1 Fanfar: Üflemeli bakır çalgılardan oluşan orkestra; bu orkestranın çaldığı canlı parça,

(çn)
221

DOĞUS NÎLES

dişlere ve gerilmiş yüze sahipti. Başını asaletle bir o yana bir o yana çevirerek yakıcı bakışlarını maskenin ardından tüm kula balığa yöneltti. Ne ogrelerin, ne de insanların arasında, güçlü tanrı sanki ruhlarının içlerine kadar görebiliyormuş gibi bis. setmeyen tek bir kişi bile yoktu.

Acısavaş, karısı Yıldızan'ı geniş mavi buz tabakasının hemen önünde büyük masanın bir tarafında duran tören koltuklarına doğru yöneltti. Kelkaya Patırtıçıkaran oradaydı ve prensle kral arasında oturacağı koltuğun arkasında ayakta duruyordu. Borular bu kez kral ve kraliçenin gelişini duyurmak için öttüğünde, üçü hala ayaktaydılar. Kraliyet çifti de uzun yoldan aşağı indiler.

Sonrasında atalarının adlarını okuyup buzlu mavi engeli eritmeleri için onlardan yardım dileme işi Acısavaş'ın olacaktı.

Ancak o zaman hem ogreler, hem de insanlar kışın ölümcül öpücüğünü tadacaklar ve o zaman kral, Gazapayazı'nı bu topraklar üzerinde serbest bırakacaktı.

Acısavaş hortumlar yaratarak esen rüzgarın yaslı uğultusunu duyabiliyordu. Buz gibi bir kışla gelen, sağanak ve buzlu karla çalkalanan saf bir kargaşa vardı. Kar seviyesi tehlikeli boyutlara ulaşmış, buz duvarını tehdit etmeye başlamıştı. Tarihin başlangıcından beri süregelen bu törenle ogre kralı bir kez daha fırtınayı dünyanın basma salacak ve Kışyurdu, uzun, soğuk ve güneşsiz bir kış boyunca daha güven içerisinde kalacaktı. Acısavaş geniş mavi tabakaya baktı ve Kelkaya Patırtıçıkaran'm ona çank kaşlarla baktığıru görünce şaşırdı, cücenin ifadesi küçümseme ve düşüncelilik arasında bir yerlerdeydi.

"Hazırlan!" diye üsladı kraliyet danışmanı, artık bir kat üstlerine kadar inmiş olan kraliyet çiftine dikkatini vermek üzereyken.

Prenses, Acısavaş'm yarımda hor gören bir tavırla burnunu çekti ve Acısavaş ona ve soğuk maskesine baktı. "En azından uygun bir şeyler giyebilirdi," diye tısladı Yıldızan. "Pek çokları gibi o da bu olayın kutsallığını anlayamıyor!"

Acısavaş yukarı, genç kraliçeye baktı. Thraid, etkileyici

HABERCİ

eöâsünü açıktta bırakan ve belinin olağanüstü narinliğini vurgulayacak şekilde sıkı büzgülü, beyaz ayı derisinden bir elbise giymişti. Kırmızı boya yanaklarını ve dudaklarını canlandırmış, prensin bütünüyle çekici bulduğu bir etki yaratmıştı. Sükunetle yürürken Thraid Dimmarkull Dert, konunun en açık kanıtı olacak şekilde Kral Acıgerçek'in koluna girmişti. Yaklaşırken gözleri prensin gözlerini yakaladı ve bakışlarında yaralı bir ifade vardı. Bir nedenden ötürü bu duygu Acısavaş'm içine herhangi bir öfkeli duygudan daha çok dokundu.

Gözlerini kızgınlıkla genç dişi ogreden ayırdı. Acısavaş'a göre kralın kendisi, yani babası, tümüyle utanç vericiydi. Doğal olarak makamının geleneksel beyaz cüppesini giymişti, Kospid Tacı başında parlıyordu, cilalı siyah çizmeleri parlak bir ışıltıyla

göz kamaştırıyordu. Köleleri her şeyle ilgilenmişlerdi. Kralın kan çanağına dönmüş gözleri şüpheyile kısılmıştı ve ön dişlerinden birinden sicim gibi bir salya her zamanki gibi sallanıyordu. O dişler altın tellerle sarılmıştı ama kral kölelerine ne

metali, ne de dişlerini cilalatma gereği görmemişti. İri öğrenin adımlarının dengesizliğinden prens, babasının kutlamaya erken başladığından kuşkulandı.

Yine de kral olaysız bir şekilde masaya ulaştı ve kısa bir süre sonra onlar ve Kışyurdu'nun diğer tüm ogreleri yerlerine oturmuşlardı. Yıldızan bir yakarıшта bulundu ve İnatçı Olan'ın lütfü için haykırdı. Kelkaya ilk kadeh kaldırmaya önyak olduğunda, kadehinden bir yudum cenksuyu alan kralın içkisi parlak, kaygan ve yağlı bir şekilde çenesinden akıyordu.

Bir köle alayı sığır eti, bütün bütün somonlar, büyük peynir tekerleri, buzlu mersinbalığı havyarı ve fiçılar dolusu sert cenksuyu getirdi. Salon boyunca ogreler yiyip içmeye başladılar.

Acısavaş'a her şeyin tadı kül gibi geliyordu.

223

DOUSLAS NİLES

Kelkaya Patırtıçıkaran iki güçlü öğrenin arasında duran koltuğundan bir kez daha kalktı. Boğazını temizleyerek kalabalığı susmaya davet etti.

"İki nesildir—bir gün kendisinin bu tahta layık olduğunu gösterecek olan veliht prensi de katarsak üç nesildir Dert hanedanına hizmet etmek benim için yüce bir onur oldu... "

Cüce devam etmeden Acısavaş'a, yine o yarı küçümser gibi görünen bakıştan attı. Ogre kelimelerin kalanını duymadı. Onun yerine ayak parmaklarından başlayıp tüm bedenine yayılan bir öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "Bir gün mü? Cücenin diğer tarafında oturan krala baktı, adam kadehinden höpürde-terek içiyor, konuşmaya dikkat etmiyordu, ta ki Kelkaya'run bitirmek üzere olduğunu anlayana kadar.

"... öğrenmeye büyük bir gayretle sarıldı. Hepimizin tanrılarını memnun etmesini dilerim—Törenler başlasın!" Yüksek koruganlarda duran insan kölelerin çaldığı borazanlar Mavi Buz Salonu'nda bir kez daha çınladı.

"Veliat prens şimdi Hanedan Adları'nı sayacak!" diye duyurdu Hakkan. Uzun, yeşil cüppesinin içinde dimdik ve dingin görünen protokol sorumlusu kraliyet masasının önünde, sırtı kraliyet ailesine dönük olarak bağırıyor, olacakları Mavi Buz Salonu'na duyuruyordu.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Yıldızan. Tüm yemek boyunca bir şey yemeden oturmuştu, çünkü bunu yapmak uzun dişli maskesini çıkarmak ve tanrının gazabını üzerine çekme olasılığını artırmak anlamına gelirdi. Kocasının peşinden gitmek üzere kalktı, yapması gerektiği gibi Gonnas Baltası'nı taşıyordu.

Acısavaş bir hanedanlar geçidi şeklinde kafasında sıralanan adlara odaklanmaya çalışıyordu. Kelkaya eğildi ve ona sert bir bakış attı. "Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," dedi. Uzun yemek boyunca döndürüp durduğu boş cenkseyi kadehini elinden bıraktıktan sonra prens, toplanmış ogrelerin tezahüratları eşliğinde kalktı. Övgülere neredeyse hiç kulak asmadan kralın koltuğunun yanından geçiyordu ki Acıgerçek oğlunun elini yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

"Beni bir kez daha utandırma."

224

HABERCİ

Babası cenkseyi ve ter kokuyordu ve bunların her ikisi de

nr prensin burnuna eş düzeyde kötü gelmekteydi. Acısavaş lazgirdikle sıyırıldı ve mavi buzdan dev pencereye doğru hantal hantal yürüdü.

Lord Hakkan ona eşlik etmek üzere bekliyordu ama prens durmadan yanından geçti gitti. Buzula, Buzduvarı'na ve Fırtına Denizi'ne açılan bir pencere olan geniş buz tabakası önünde yükseliyordu. Artık Acısavaş önceden belirlenmiş noktada durmuştu. Atalarının adlan hazır, dilinden dökülmek üzereydiler, o anda aklı geriye, dört yıl önceki utancm arasına kayd.

"O bir aptal!" diye gürlledi Acigerçek, koltuğundan kalkmış ziyaret masasından kendini atmıştı. Genç prensin nutku tutulmuş yerinde donakalmıştı. Uzun bir süre orada sessiz durmuş, adları bilinç altından yukarıya çıkarmak için boşuna uğraşmıştı. Arkasına baktı, yalvaran gözlerle ona bakan annesi Kraliçe Hannareit'i gördü. . . sonra Acigerçek Dert gözünün önünde bitti, yüzü öfke ve censkuyuyla çarpılmış oğluna saldıyordu.

Yüce rahip Karn Draco, kralı durdurmaya çalıştı ama Acigerçek yılmıyordu. "Ver şunu bana!" diye buyurmuş, bir taraftan da Gonnas Baltası'nı rahibin elinden kapmıştı.

"Hayır—pencere Adların önünde erimeli!" diye karşı çıktı Draco.

Kral altın baltamn tek bir vuruşuyla mavi buzu çatlattı. Cam gibi olmuş buz parçacıkları patlamayla dağıldı ve kış karsırgası bir anda salona doldu. İlk bora Karn Draco'yu buzlu arazinin içine çekti. Masalar sağa sola devrildi, insanlar ve ogreler rüzgarın ölümcül gücüyle savruldu.

Acigerçek Dert, kraliyet masasına hizmet etmekte olan bahtsız hizmetçilerden biri olan yakınlardaki bir köleyi yakaladı ve Gonnas Baltası'nı taşırken Buzduvarı'nın kenarına kadar yürüdü. Ağlayıp bağıran inşam yere attı ve baltamn tek bir darbesiyle onu öldürdü. Böylece kan geleneksel törenin de emrettiği gibi duvar tarafından soğurulmuştu.

DOUSUS NİLES

Bu kurban verme işi tüm tören gerçekleşmeden yapım^
ve daha da önemlisi Gonnas'ın rızasını alınmamıştı, o sen
Gazapayazı patladığında daha da hırçındı, kentın büyük bi
bölümünü yerle bir etmiş ve bu sırada değerli bir altın made-
nini de göçük altında bırakmıştı.

Herkes Acısavaş Dert'i suçluyordu. Babası Yüdüzan'la ev-
lenmesini sağlamış böylece kadının vesayetinde prensin doğru
düzgün bir çalışma anlayışı ve yaşama karşı daha özenli bir
bakış açısı tutturacağı umulmuştu. Kadın, Kışyurdu'na gelerek
kaybolan yüce rahibin yerini almıştı ve geçen üç yıldır adları
okuyan da oydu.

Artık bir kez daha prensin kendini kanıtlama zamanı gel-
mişti.

"Ey, Güçlü Gonnas, Kudretli Gonnas, İnatçı Olan. . . "
Yıldızan tanrının adlarını makamıyla okuyordu. "Bize lütfünü
bahşet. Mavi Buz'u erit ve Güney Hisarı kralının öne çıkıp Ga-
zapayazı'nı dünyaya serbest bırakmasına izin ver!"

Acısavaş ileri çıkıp konuşmaya başladığında hem ogreler
hem de insanlardan oluşan izleyiciler nefeslerini tutmuş
bekliyorlardı.

"Kral Barkon, Birinci Barkon, Hanedan'ın birinci yılında
boyları Kışyurdu'na getirdi," diye başladı Acısavaş, "ve 63 yı-
lma kadar hüküm sürdü. Sonra oğlu İkinci Barkon tahta oturdu
ve 91 yılma kadar kaldı. Ardından, hanedan soyundan Üçüncü
Barkon geldi, 147 yılma kadar taht onun oldu. Bunlar Barkon
krallarıydı, Güney Hisarı'nın kurucuları.

"Buzdiş hanedanı 150 yılında Garren Buzdiş ile başladı. O
da 212'ye kadar... "

Sözler şaşırtıcı bir şekilde kendi iradeleri varmış gibi öne
çıkıyorlardı. Buzdişler kolaydı—bin yıldan uzun bir süre tahta
kalmışlardı ve her tarih ayrılmayacak şekilde ada bağlıydı. Ör-

neğin Acısavaş, Yedinci Buzdiş dediğinde 503 ve 571 yıllan hafızasında apaçık görünmüştü. O aziz soyun kalanında da 226

HABERCİ

ayrı şekilde olmuştu.

Arkasına bakıp mavi buzı incelemeye cesaret edemiyordu. jCelkaya Patırtıçıkaran, Yıldızan'm, kralın ve Thraid'in kalanlarla birlikte baktıklarını biliyordu. Ama yalnızca Thraid'in uğruna konuştuğunu hayal etmesi ona yardımcı oluyordu. Yine de adlar dilinden yuvarlanıp dökülüyorlardı. Balınavcılar, Altıntaşlar, Adamkıyıcıların krallarından söz ederek sürdürdü. Görünüşe göre adım oldukça erken almış olan Kral Ejderefen-di'nin kısa ve hazin hükümranlığına değindi. Buzulefendilerinin arasına daldı ve sonunda kendi boyuna geldi.

"Dert hanedanı 4370'den 4426'ya kadar hüküm süren Acı-söz Dert'le doğdu. Oğlu Acıdarbe Dert onun ardmdan tahta oturdu ve 4502'ye kadar kral olarak... "

Artık kendi ailesinden söz ediyordu ve her ad bir yüzle birlikte geliyor, hatırladıkları ve söyleyecekleri bir o kadar açık beliriyordu.

Büyükbabasma geldi ve kararlılıkla konuştu. "Acıdeniz Dert 4875 yılına kadar hüküm sürdü."

Duraladı ve herkesin gösterişli bir son beklerken nefeslerini tuttıklarını duyumsadı. O anda Güney Hisarı tahtında oturmuş olan son kraldan söz edecekti. Ama sözler, ad, birdenbire çıkmayı reddederek boğazma takıldı kaldı. Sıkıntısı öfkesiyle birlikte içini doldurdu ve sonunda kelimeleri yanlışlıkla tiksinti olarak da anlaşılabilir bir tonda tükürür gibi söylediğinde, sözleri salonda yankılandı.

"Acıgerçek Dert, Güney Hisarı Kralı 4875'den şu ana kadar."

Mavi buzun yüzeyi kaygan ve ıslaktı, menevişlenen yüzeyden aşağı sular akıyor, yerde şapırdayıp gölcükler oluştur-

yorlardı. Büyük pencere görünür bir şekilde bel vermişti ki birdenbire zangırdadı ve kırık cam gibi dağıldı.

"Gonnas duydu ve memnun kaldı!" diye sevinçle bağırdı Yıldızan.

Prens dondurucu rüzgarm altında kalmıştı ve soğuk kar taneleri iğne gibi batıyorlardı. Bora salonu kasıp kavurmuştu ve tüm ogreler şaşakalmış bir durumda kürklerine el atmışlardı.

227

DOUSLAS NİLES

Üst katlardaki insanlar sefillik içinde birbirlerine sokulmuşla[^] ama onlar da kendilerinden geçmiş görünüyorlardı. Acısava Dert boranın içlerine doğru ilerledi sonra da iki savaşçı ve bi insan kölenin eşlik ettiği kralın ona doğru alelacele gelişini seyretti. Kelkaya masada kalmıştı ama cücenin yüzü bir memnuniyet ifadesiyle aydınlanmıştı.

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye hırladı Acıgerçek oğlunun yanından geçerken. "Eğer öyleyse, hakaretin göz ardı edilmeyecek."

Yıldızan'la birlikte resmi geçidin peşinden giderlerken Acısavaş'm da öfkesi birden parladı. Bu kış kurban edilecek köle güçlü, kuvvetli bir insan erkeğiydi. Köle sonunun geldiğinin kesinlikle farkındaydı, bu nedenle de pek işbirliği göstermiyordu.

Küçük ogre öbeği, donuk duvarın, dağlık taraçanın yekpare taşlarıyla bulunduğu Buzduvarı'nın kenarına doğru yol alırken, rüzgar uğuldamaya başlamıştı bile. Büyük duvarın Kışyurdu'nun dağlık yamacıyla bütünleştiği yerde kabaran Kar Denizi'ne doğru altı uçurum bir kaya tabakası uzanıyordu.

İki nöbetçi taraçamın kenarında köleyi aralarında gergin bir şekilde tutarken Yıldızan altın baltayı elinde tutuyordu. Acıgerçek Dert öne çıktı ve soylu silahı aldı.

"Ey Yüce Gonnas!" diye haykırdı rahibe. Gür sesi rüzgarla taşmıyor, boranın üzerinden güç ve kuvvetle yükseliyordu.

"Bize takdirini bahşet ve kudretini bizimle paylaş! Akacak kanın senin hazzını kutsamasına izin ver ve Buzduvan'ra aç! Gazapayazı'nın taşıp çıkmasına ve düşmanlarını dünyadan silmesine izin ver!"

Köle sonunda kaderinin kaçınılmaz olduğunu kavramış görünüyordu. Adam bağırıp çırpınmaya, tekmeler atıp kıvrınmaya başladı. İri ogreler hiç zorlanmadan onu tutuyorlardı. Acıgerçek Dert baltayı aldı ve altından yapılmış silahı dehşete düşmüş insanın göğsünün üzerine kaldırarak yara başında durdu. Kurban, duvarın yüzeyinden bin ayak yukarıda Buzduvan'nm kenarına boylu boyunca yatırılmıştı. Kral oğluna hor gören bir bakış atmak için döndü. "İşte, bu 228

HABERCİ

gücün göstergesi!" diye gürlledi. "İşte bu bir kralın işi! Gonnas biliyor ki sen buna hiçbir zaman layık olamayacağını kanıtladın!"

Köle son bir ümitsiz denemeyle kaçmaya yeltendi. Canhıraş bir çabayla bir kolunu kurtardı ve dışa doğru kıvrıldı. Cenksuyuyla kafası bulanmış kral silahı indirdi ama balta köleye isabet etmeyip Buzduvan'nm tepesine indi ve buzun içinde titreşti.

O sırada köle yalnızca ikinci ogre nöbetçinin tuttuğu bileğinden asılı kalmış olarak taraçanın kenarından aşağı sallanıyordu. Aşağıda Kar Denizi kabarmış ortalığı yıkıyor, rüzgarın koyu renkli uzantıları aç bir şekilde adamın bacalarına dolanıp, ayaklarından çekiyordu.

"Tut onu!" diye kükredi kral.

Nöbetçinin kavrayışı zayıfladı. Köle tüyler ürpertici bir çığlık kargaşanın içinde kaybolmuş, yok olmadan önce havada kendi ekseni etrafında dönmüştü.

"Aptallar! Sefiller!" diye kükredi kral. Tükürükler saçıyordu ve gözleri yerlerinden fırlamış gibiydi. Baltayı sertçe çekerek kurtardı, önce bir nöbetçiye sonrada diğerine doğru

savurdu. İki kadersiz kölenin ardından aşağı düştü. İkincisi çığlık attı ve uzun, düz kayalığın altındaki boşluğa uçarken nafil bir çabayla tutunmaya çalıştı.

Acıgerçek hızla oğluna döndü. "Bana ne yaptığını gördün mü?" diye kükredi. Baltayı kaldırmış oğluna doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Bekleyin!" diye tiz bir şekilde bağırdı Yıldızan, yine de iki öğrenin arasına girmek için bir harekette bulunmamıştı. "Başka bir köle getiririz."

Prensin hiç de geri adım atmak gibi bir niyeti yoktu. Barkon kılıcını eline almıştı ve törensel bir silah tutar gibi tutmuyordu. Kelkaya Patırtıçıkaran'ın sözleri—bir gün—kafasının içinde yankılanıyordu. Büyük silahı duraksayarak kaldırdı. Silahın elinde olması onu rahatlatmıştı.

"Babana, krala karşı silah çekmeye cüret mi ediyorsun?" diye hırıldadı Acıgerçek, bir adım daha atarak. "Seni ciğeri beş para etmez piç, seni anasının süt kuzusu! Sen soyuma bir haka-

229

DOUSUS NİLES
retsin!"

Daha başka kimse bir şey söyleyemeden metallere çarpışa ve kivilcimlar uçuştı. İki erkek öğrenin gücüyle savrulan silahlar tekrar tekrar birbirleriyle çarpıştılar. Prensin üzerine bir bulut çöktü, silahıyla vurdu ve saldırdı, savuşturdu ve savurdu. Kral iri bir oğre idi ve kullandığı balta karşı konulmaz bir silahtı ama oğul hızlıydı ve yıllarca içine hapsettiği öfkesini kusuyordu.

Salon sessizliğe bürünmüş, oğreler hayretle, insanlar da korkuyla kralın ve prensin dövüşünü izlemeye başlamışlardı. Thraid'in yanakları kızarmış, eklemeleri beyazlamış elleri masayı sıkıca kavramıştı. Kelkaya Patırtıçıkaran dudaklarını yalayıp seyretti ve uzun bir tıslamayla nefes aldı.

Ortalığı çınlatan başka bir çarpışmayla balta ve kılıç bir araya geldi, iki ogre de zorlanmışlardı. Kral'ın ağırlığı ve dev silahı prensi yere bastırıyordu ki, prens birden geri adım attı. Gonnas Baltası kayalık taraçarun taşlarının içlerine kadar gömüldü. Acısavaş kılıcını saplamaya çalıştığıında kralı omzundan yaraladı ve Acıgerçek silahını kaldırıp yeniden saldırırken öfkeyle kükredi. Genç ogre güçlkle kurtuldu.

Tekrar tekrar çarpıştılar ve ayrıldılar. Önce biri sonra da diğeri üstünlük sağlıyordu. Acısavaş'ın kısığındaki derin bir kesikten kanlar akarken kralın kollan ve bilekleri çiziklerle dolmuştu. Açılan her yeni yara kralın daha da vahşi bir öfkeye kapılmasına neden oluyordu. Buna karşın Acısavaş kendini daha kararlı ve sakinleşmiş hissetmeye başlamıştı. Tuhaf bir şekilde kendini, bu kavgayı seyreden güzel kraliçeyi, cüceyi ve maskeli yüce rahibeyi düşünürken buldu. Ne olacağını, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Acısavaş dikkatle rakibinin çevresinde döndü ve rakibini sırtını Buzduvan'ın hemen kıyısına, taraçarun kenarına doğru döndürmeye zorladı. Güçten düşmüş silahını rasgele sallarken kralın gözlerinde bir korku belirmişti, artık saldıramıyor yalnızca oğlunu uzak tutmayı başarıyordu. Ümitsizce saldırıyı savuşturdu ve Acısavaş kralın açıkta kalan ellerine vurdu, kılıcını iyice ileri uzatmış baltayı soylu ellerden düşmeye zorla-

HABERCİ

^ştı. Kral haykırarak geriye doğru yığıldı ve duvarın üzerine boylu boyunca düştü.

"Balta—baltayı kullanarak kan akıtmalısın!"

Acısavaş esen boranın içinde bu sözleri duydu, karısının ona seslenerek, sonunda görebildiği korkunç gerçeği dile getirdiğini anlamıştı. Tören Gonnas tarafından kutsanmıştı ancak gerektiği gibi tamamlanması için balta gerekiyordu. Prens kılıcını

bıraktı ve hürmetli silahı alıp başının üzerine kaldırdı. Kral, yani babası, şu canavar ruhlu, sarhoş, aşağılık ogre aciz bir şekilde geveliyor, sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

Acısavaş Dert güçlü bedeninin tüm gücüyle baltayı babasının inip kalkan karnına gömdü. Gonnas Baltası soylu bedeni yardı ve Acigerçek açık, derin yaradan fışkıran kırmızı sıvıya aptal aptal baktı. Kan buzun üzerine dağıldı ve beyazlığın içine işledi. Prens duygusuz bir halde bakakalmışü. Bu durum Yıldızan onu tutup erimiş pencereden Mavi Buz Salonu'na geri çekene kadar devam etti.

Yenilmiş kralın kanı donuk duvarın içine sızmaya devam etti. Gazapayazı'nın gücü kabarıp patladı ve tüm Buzboyu öldürücü soğuşun korkusuyla sindi.

231

Dev bir kırık Acigerçek Dert'in kanının donuk duvarın içine işlediği yerden başlayarak Buzduvarı boyunca ince ince oluştu. Çatlayan buzun sesi kesik kesik gelen gök gürültüsü gibi havayı dolduruyordu. Kar Denizi sayıları gittikçe artan yarıkların üzerine doğru kabardı.

Duvarın tepesinden büyük bir buz parçası kurtulup dik yüzeyden aşağı yuvarlandı. Koca buz kalıbı çarpıp kırıldıkça, başka parçalar da yerlerinden oynuyorlardı. Daha büyük parçalar düştü. Sonunda ilk gerçek yarık oluştu ve Gazapayazı, öfkeli bir rüzgar ve kar patlaması şeklinde, şiddetli bir fırtınanın iniltisiyle dışarı püskürdü.

Fırtınanın ilk kopuşu yarığı zorlayıp Buzduvarı'ndan yeni parçalar koparıp genişletti. Tüm geniş yüzey titreşiyor ve esniyordu, her tarafta yeni yarıklar açılıyor, fırtına içlerinden patlayarak çıkıyordu. Kırılan buzların sesi dünyayı sarsan bir gürültü çıkarıyor, binlerce şiddetli rüzgar, deliği aynı anda patlatıp birbirlerine ekleniyorlardı.

Sonunda Buzduvarı boylu boyunca yıkıldı. Gazapayazı

duvarın dağ gibi parçalarını savurup götürmüştü. Birçoğu u-
232

HABERCİ

zakta, Beyaz Ayı Denizi'ne dm, yüksek su stnları olu-
turmulardı. Rüzgar suyu sıyırıp geçerken stnlar buzdan
f!skiyelere dnmler sonra da yine rüzgar tarafından kopa-
rılıp korkunç bir güçle gökyüzüne savrulmulardı. Esen yel bir
hortumun gücüyle çığlıklar arıyordu. Kara dalgalar yükselip
donuk bir öfkeyle kabardılar.

Fırtına Kar Denizi'nden dışarı aktıkça bir yelpaze gibi do-
đuya ve batıya olduğu gibi kuzeye de yayıldı. Buzboyu gecele-
rinin karanlığında daha da karanlık bir cephe, soğuk ve sert
rüzgar tarafından biçimlenip yönlendirilerek yol boyunca al-
kalanıyordu. Bu cephe bir mil yüksekliğinde ve zifiri karanlıktı.
Yıkıcı bir güçle doluydu ve yolunun üzerindeki her Şeyi ve
herhangi bir Şeyi yutacak kadar büyüktü.

"Bu gerçekten sıkıcı."

Mercankafa Ağbalıkçı kamara tavanının üzerine çenesini el-
lerinin arasına koyup uzanmıtı. "Ne rüzgar, ne dalga hiçbir
Şey yok. Şikayet etmekten nefret ediyorum ama ben kürek e-
kerken en azmdan daha eğlenceliydi."

Kerrick dilini ısırđı ve yumuşak kürek vurularından olu-
ŗan düzenini bozmadı. Tek kanatlı küreği ileri geri hareket etti-
rerek Filika'yı ağır ağır karaya doğru yönlendiriyordu. Arkada-
ŗının Őikayetlerini dinlerken içinden kenderi yüzmeye davet
etmek geçiyordu. Mercankafa'nın kürek çekme denemesi dur-
gun suların üzerinde geniş ve ba döndürücü bir çember iz-
meyi de kapsıyordu ki, Kerrick henüz kaybettikleri zamanı
kapayamamıtı.

Açıkta, yıldızlı bir gecenin ortasında ydılar ve hava olağa-
nst durgunlukta ydı. Küçük bir esinti bile yoktu. Suyun ayna

duruluğundaki yüzeyini bozan tek bir kırırtı görünmüyordu.

"Buharlı mağaraya ne kadar yol kaldı dersin?" diye merakla sordu Mercankafa Ağbalıkçı.

"Bilmiyorum... belki bir mil belki de daha az," diye yanıtladı elf. Yıldızların uzaktan uzağa yaydığı ışımaya boğazı gö-
233

DOUGLAS NİLES

rebildiğini sanıyordu ama ne kadar uzakta olduğundan emi değildi. O koyun olduğunu düşündüğü yerin üzerinde, batıya doğru göğün altında parıldayan yeşil yıldızı görünce şaşırıldı.

"Hey, işte Zivilyn Yeşilağaç," dedi. "Bir kez daha tam yolumun üzerinde."

"Zivilyn Yeşilağaç kim?" diye sordu Mercankafa.

Elf soyunun bağlı olduğu tanrıyı anlatırken kender dinleyin başını sallıyordu. "Tanrına inanıyor olman iyi bir şey olabilir," diye gözlemledi Mercankafa.

Bir meltem havayı kırırdattı. Düzgün su kırırtılarıyla bezenmişti ve yelken bir miktar dolarken salınıp şişiyordu.

"Kuzey rüzgarının bir parçası," dedi Kerrick, şaşırarak. "Güneyden geliyor olmalıydı."

"Tekrar okyanusa çıkmayı deneyelim mi?" dedi Mercankafa, sallana sallana direğe gitti, yelken ipini çekmeye hazırdı.

"Büyükanne Paraağacı'nın her zaman söylediği gibi, 'Eğer ata binmek istiyorsan, koşmaya başladığında eyerde oturuyor olmalısın.'"

Kerrick kararsızdı. Moreen ve halkının yanma geçici bir süre sığınmak için geri dönmeye karar vermişti. Bu yeni rüzgar yanlış yönden esiyordu. Geriye mi dönmeliydi, yoksa yelken açıp devam mı etmeliydi? Meraklı gözlerle güneye baktı. Gördükleri ışların sarpa saracağını gösteriyordu.

Karanlık bir duvar azametle dikilmiş, ufuk boyunca yıldızları kapatmıştı ve yaklaştıkça daha da yükseliyordu. Korkunç

bir şekilde kabaran bu şey tüm güney ufkunu boyunca uzanıyordu. Kuzeyden gelen hafif esintiyi şimdi anladı. Aynı olayla birkaç başka okyanus fırtınası sırasında da karşılaşmıştı. Fırtına

kopmadan önce bir alçak basınç bölgesi oluşturuyor böylece havayı, suları ve tekneleri içine doğru çekiyordu.

Bu gelen daha önce geçirdiği fırtınalardan hiçbirine benzemiyordu.

"Bu ilginç gibi görünüyor," deyiverdi kender, yaklaşmakta olan Gazapayazı duvarını fark edince. "Ne kadar uzakta?"

"Çok yakında!" Uzaklık on ya da yirmi mil kadardı ve aralan birkaç dakika içerisinde kesinlikle kapanacak gibi görünüyordu.

HABERCİ

yordu. "Tepe yelkeni aç!" diye bağırdı.

Yekeyi tuttu ve onları ileri itmesi için artan rüzgarı yakalayıp belli belirsiz görünen ateşe ve küçük koya doğru tekneyi döndürdü.. Mercankafa ya durumun aciliyetini sezmişti, ya da o an için yapmayı düşündüğü başka bir şey yoktu. Etkili bir şekilde tepe yelkenini ve fok yelkenini açtı, böylece yelkenli çarpıntısı gittikçe artan suyun üzerinde şaşırtıcı bir hızla yol almaya başladı.

Kerrick bir kez daha güneye baktığında karanlık duvar göğü kapayacak kadar büyümüş gibiydi. Ana kütlede uzanan bulutlar daha da ilerlemiş, yıldızların tüm ışığını söndürmeye başlamışlardı. Artık duyabiliyordu: bir fırtınadan çok savaş sesi gibiydi. Rüzgarın uğultusu doğaüstü bir sesteydi, çarpma ve vurma seslerinden oluşan bir karmaşanın sürekli, şiddetli bir figanla birleşmesi.

Koyun girişini çevreleyen kaya ve sütun önlerinde belirdi. Isı hızla düşüyordu. Güvertenin üzerindeki nem şimdiden kaygan buza dönüşmüştü ve verdikleri her nefes neredeyse anında

damlalara dönüşüyordu.

"İşte—işaret direği kayası!" diye heyecanla bağırdı kender.

Rüzgar ne yapacağı belli olmaz bir şekilde esiyordu. Yelkenler bir şişip bir boşalınca Kerrick bumbayı ve yekeyi sertçe düzeltti. Kıyıya, hatırladığı sıcak sulu yere doğru gitmeye çalışıyordu. "Yelkenleri indir!" diye bağırdı ve kender yerine getirmek için atıldı.

Denize ağır bir şey düştü ve tekneyi hızla yana yatıran bir dalga yarattı. Kerrick kaygan kaygan parlayan büyük bir buz parçası gördü ve onun gökten düştüğünü anlayınca şaşakaldı.

Rüzgar bir çekiç gibi vuruyordu. Mercankafa flok ve tepe yelkenlerini daha yeni toplamıştı ki ana yelken yırtılıp karanlığa doğru savruldu. Okyanus yükseldi ve bir dalga Filika'yı kaldırıp havada sanki dakikalar boyunca öylece tuttu—teknenin kırılğan gövdesini acımasız kayalara çarpmaya hazır gibiydi.

235

DOUSUS NILES

Bir thanoi savaş baltası Garta'mn elini uçurmuştu Moreen dağın dibine ulaşmadan önce kadının kan kaybından öleceğine emindi. Uzundışlilerin takibinden çekirse de, kadınşef yarayı sarmak için durdu.

"Kalanlar—siz devam edin!" diye üsteledi. "Ben Garta'y! aşağı getiririm."

"Kendi başına getiremezsin," dedi Bruni. İri kadının geyik derisi giysileri kan içerisinde kalmıştı ve uzun saçları karışmış bir halde omuzlarından ve sırtından aşağı dökülüyordu. Yüzünde son derece asık bir ifade vardı ve büyük çekici elinde rahatlıkla tutarken, ayaklarını sağlamca yere basıp Eğreltika'ya doğru baktı.

"Hey, ikinizi burada yalmz bırakmıyoruz," dedi Tildey.

"Birkaç okum daha kaldı. O uzundışlilerden birinin menzile girmesini görmek isterim."

Moreen iç geçirdi. Bu karanlık gecede okçu okunu atamadan denizaygın-adamlar tepelerine çökerlerdi. Yine de arkadaşlarının sadakatinden memnuniyet duyuyor ve geride bıraktıkları cesur arkadaşları için içi kan ağlıyordu.

"Geri döndüğümüzde Dineki bunu daha iyi sarmayı başarır," dedi zorlama bir güvenle. Garta'mn onu duyduğundan bile emin değildi. Yüzü beyaz kesmiş, titriyordu. Dudakları solgun, gözleri açık olmalarına karşın odaklanmıyordu. Kadınşef yaralı kadının ucunda el olmayan bileğine deri bir ip doladı ve sıkıca bağladığında kanama mucizevi bir şekilde durdu.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Moreen. "Sana yardım edeceğiz."

Garta kayalık zeminde yatıyor, nefesi kesik kesik geliyordu. Anladığına ya da soruyu duyduğuna dair hiçbir belirti göstermemişti.

"Onu taşıyım," dedi Bruni. Ağır çekici Moreen'e verdi ve yaralı kadim bir bebek gibi kaldırdı. "Artık, mağaraya inelim."

Moreen ve Tildey arkadan geliyor, her gölgede, dağ yamacındaki her kayanın arkasında thanoilerin saklandığı sanıyorlardı.

"Kaç kişi kaybettik?" diye sordu okçu, sesi diğerlerine u-

HABERCİ

aşmayacak kadar yumuşak çıkmıştı.

"Nangrid'in düştüğünü gördüm ve Marin'in. . . Carann ve Anka merdivenlerde sıkışmışlardı. Kurtulabildiklerini sanmıyorum." Moreen serinkanlılıkla konuşmaya çalışmıştı ama her ad boğazma takılıyordu ve gözleri dolmuştu. "Daha kaç tane bilmiyorum!"

"Belki bazıları kaçmıştır," dedi Tildey. "Sen bizi bir arada tutup kapıya yönlendirdin. Yoksa hiçbirimiz kurtulamazdık."

"Nelere karşı durduğumuzu bilmeden neden sizi buraya getirdim ki? Dineki'nin büyüü—kaleyi gördü ve orada ejder-

halar olmadığını söyledi! Ama hiç. . . ben de hiç sormadım. . . uzundışlilerle ilgili bir şey söylemedi! Neden?" Hıçkırıklar kelimeleri boğuyordu. Şamam suçlayamazdı, kendinden başka kimseyi suçlayamazdı. Kararı kendisi vermişti ve en az dört cesur, iyi yoldaşı onun hatasını yaşamlarıyla ödemişlerdi.

Kendine acıma duygusuna o kadar gömülmüştü ki, az kal-sın yarı baygın Garta'yı kucağında tutan ve dik yolun tam orta-sında durmuş Bruni'ye çarpıyordu.

"Dinleyin," diye sorguladı iri kadın. "Duyuyor musunuz?"

İnleme sesi onlara önce içten gelen bir ses, midelerinde ve ayak tabanlarında duyumsadıkları bir şey olarak geldi. Gümbürtü havaya, toprağa, tüm dünyaya yayılıyordu. Duydukları şeyin önemi Moreen ve Arktos için bir anda belirginleşmişti. "Gazapayazı!"

"Evet... serbest kalmış."

"Gidelim! Hepiniz, çabuk!" diye bağırdı kadınşef. Yorgun Arktos'dan oluşmuş ve hırpalanmış grup karanlıkta ellerinden geldiğince acele ederek dik, taşlı yolda ilerliyorlardı.

Dağın altına, kabilenin kalanının beklediği mağaraya daha ne kadar yol vardı? Moreen bilmiyordu. Yolun üzerinde karan-lığa gömülmüşlerdi. Tildey bir taşta takıldı, dertop olmuş bir halde yuvarlanırken lanetler yağdırıyordu, sonunda hızla aya-ğa fırlayıp koşmaya devam etti. Fırtınanın uğultusu daha da artmış, göğü titretip, yerleri sallayan titreşimler gönderen bir gürlemeye dönmüştü. Güneye baktıklarında göğün karardığını ve fırtınanın açıklıkla kabararak kuzeye, kendilerine doğru geldi-

DOUGLAS NİLES

ğini gördüler.

"İşte ateş!" diye bağırdı birisi ve Moreen kayalığın tabanındaki alevleri, hemen ardında da mağaranın karanlık çeperini gördü. Artık rüzgarın sesi keskinleşmişti ve çevrelerinde hortumlar oluşturduğunu hissediyorlardı. Açıkta kalmış etleri buz

ve karla iğnelenip dağlanıyordu. İşaret ateşİ, fırtına tarafından yutulmuş olarak kayboldu. Buz parçaları dağ yamacından kayalar kopararak, etleri morartıp sekerek uçuşuyordular.

Moreen sert bir çarpma ve bir çİğlık duydu, önünü görmeden tökezleyerek ilerlerken bir bedene takıldı ve eğildiğinde bunun on yedi yaşında genç bir kadın olan Banrik'e ait olduğunu gördü. Kaya iriliğinde bir buzun çarptığı kafatasının arka tarafı ezik kanlı bir kütleyle dönüşmüştü. Gözleri açıldı. Acı çekmeden ölmüştü.

Telaşlı bir bağırışla Moreen hatırladığı barınağa doğru ilerlemeyi sürdürdü. Yakınında duran Tildey ve Bruni'nin belli belirsiz farkındaydı, diğer kadınlar da Gazapayazı'nın kargaşasında yol alıyorlardı. Teni donmuş gibiydi ve sağır edici bir gürültünün içinde kalmıştı. Yamacı aşığı doğru izledi, kayalığın altındaki düz zemini hissetti. Sonunda mağara duvarlarının arasmdaydılar ve rüzgardan korunmak için içeriye girerek, mağara ağızından birkaç dönemeç içeride Dinekki ve diğerlerinin besledikleri güröl güröl yanan ateşin yanında durdular.

Moreen yenik düşmüş bir halde duvara yaslandı. "Küçük Fare nerede?" diye sordu Garta, birdenbire gözlerini açıp oturarak. Telaş içerisinde ortalığa bakmdılar sonunda yanakları solgun, saçları buz tutmuş çocuk mağaranın ağızından içeri girdi. Bağırıp, eliyle koluyla işaretler yapıyordu.

"Hayır, orada kal!" diye bağırdı kadınşef, çocuğun ne dediğıyle ilgilenmeyecek kadar yorgun ve yıldı. Oğlan hiçbir şey duymamış gibi başını salladı.

"Elf ve yelkenlisi!" diye bağırdı. "Gazapayazı vurduğunda neredeyse kıyıya yanaşıyorlardı. Sanırım kayalara çarpıp parçalanacaklar!"

238

HABERCİ

Filika yükselip yan yatıyor, kıyıya vuran dalgaların üzerinde savruluyordu. Bu sırada Kerrick'ten ümitsizliğin verdiği

bir inleme yükseldi.

"Hey—orası keskin görünüyor!" Mercankafa Ağbalıkçı pruvada durmuş uzun küreği sallıyordu. Ayaklarını güvenlik ipine yaslamış, elindeki uzun sopayı öyle bir kullanıyordu ki, tam tekne kendini kayalara atıp parçalanacakken kender onları uzaklaştırmıyordu.

Kıvrılmakta olan bir girdabın etkisiyle taşınarak Filika tekrar açığa çıktı. Fırtına yeniden kükredi ve dalgalar kabardı, Kerrick kenderin çaresiz çabasının onları ikinci kere kurtarmayacağını biliyordu.

Güverteye bir şey çarptı ve kafasından daha büyük bir buz parçası yanından geçip havuzluğun duvarını kırdı. Bir ev kadar büyük başka bir parça teknenin yanına düşmüş, onu buz gibi suyla sırılsıklam etmişti. Neyse ki buz kütlesi tekneyle kıyı arama düşmüştü ve Filika'yı sivri kayalardan uzaklaştıran bir dalga yaratmıştı.

Bütün ıslaklık bir anda dondu. Kerrick kendini ağır zırh parçalan giymiş gibi hissediyordu. İki kat eldiven takmasına karşın ellerini hissetmiyordu. Yelkenler parçalar halinde direkten sarkıyorlardı. Bir kez daha babasının verdiği yüzüğü taktı— fırtına koptuğunda da bir kez takmıştı—ama sihirli güç bile bu fırtınanın öfkesinin yamnda sönük kalıyordu. Savrulan yekeyi güçlkle tutabiliyordu.

Ancak bir kez daha İşaret Direği adım verdiği kayayı ve burnu gördü. Sahile oldukça yaklaşmışlardı ancak böyle bir fırtınada, bunun yüz milden bir farkı yoktu.

Fırtına yine hortuma dönüştü ve tekne baş döndürücü bir şekilde dönmeye başladı. Daha çok buz parçası iniyor, küçük kayalar büyüklüğünde dolu taneleri yağıyordu. Kayaların arasında sıkışmış rüzgar, acı çeken bir varlık gibi inliyordu.

"Hey! Kayaya ip atmaya çalışacağım!" Mercankafa Ağbalıkçı yüzünde gülünç bir sırıtışla pruvada durmuştu. En sevdiği yeşil gömleğinin üzerine hiçbir şey giymemişti. Donuyor olmalı diye düşündü Kerrick. Çapa ipini omuzlarına dolamış olar

DOUGLAS NİLES

kender neşeyle işaret direği taşını gösteriyordu. "Bak şimdi!".

"Zivilyn seni korusun!" diye dua etti Kerrick. Bir fısıltı gibi çıkan kelimeler fırtınanın göbeğinde bir anda kayboldu gitti.

Pruva bir başka dalgayla daha yükseldi ve Filika serpintiler kar ve buzlu suyun arasından ileri atıldı. Çapa ipini tutan kender taştan sütunun altındaki kayalara doğru ya kendi sıçradı ya da sallantıyla savruldu. Daha çok dalga çarpıyor, serpinti rüzgarın etkisiyle kamçı gibi vuruyor, Kerrick daha bağırp bir şey yapmadan tekneyi çekip uzaklaştırıyordu. Kender gitmişti.

"Mercankafa!" diye bağırdı elf, buzlu güvertenin üzerinde kayıp öne doğru sürünerek. İpin çalkalanan derin bir su birikintisinin içinden uzayıp gittiğini gördü. Arkadaşına ait hiçbir işaret yoktu.

Kenderin ipin diğer ucunu tutmaya devam ettiğini ümit ederek ipi kavradı ve asıldı. Aynı anda teknenin altında yeni bir dalga bitti, güverteyi kaldırdı, onu kendi etrafında döndürüp elfi parmaklıkların üzerinden baş aşağı köpüklerin içine yolladı.

Bacaklarını vurarak yüzeye çıkıp bir nefes dolusu soğuk havayı ciğerine çekerken, ipi uyuşmuş ellerinde tutmayı sürdürüyordu. Aklının bir kısmı suyun soğuk olmadığıyla ilgili tuhaf bir ayrıntıyı bir kenara yazmıştı. Kalçasına bir şey çarptı, kayaların hemen yanında olduğunu fark etti. Dalga onu kaldırırken tekmeler atıp tutunmaya çalışmış, her nasılsa kendini kıyıdaki kayalıkların arasında emin bir köşeye sokabilmişti.

Çapa ipi elindeydi ama Filika burnu çoktan geçmişti. Koya doğru sürükleniyor, amansızca sahile itiliyordu. İp elinden kayıp hazinesini, gururunu, tüm yaşamını kaçınılmaz bir felakete doğru beraberinde götürdüğünde Kerrick neredeyse kederinden ağlayacaktı. Sihri etlerinin içinde atan yüzük bile fırtınanın amansız gücüne karşı durmasına yetmiyordu.

Güçlü kolların onu kavradığını hissettiğinde zihninin kopup gittiğinden emindi. Biri. . . kendi elleri değil. . . iki el, çapa ipini tutmuş yelkenlinin felakete gidişini yavaşlatmıştı. İpi yine tuttu, umutlanmıştı.

"Brunil!" Başını kaldırıp kadının yuvarlak yüzüne baktı.

240

HABERCİ

Dudakları kararlı bir aşıklıkla sıkılmıştı. İri kadın tüm gücüyle ipe asılmışken, elf çaresizlikle kaygan kayalara basmaya çalıştı.

Buna karşın Filika kayalara doğru sürükleniyordu.

Bruni şöyle ya da böyle çapayı sahildeki iki kayanın arasına sıkıştırmıştı ve ok kirişi gibi gerilmiş ip dayanıyordu. Rüzgar bastanlamaz bir güçle gürüyor, tekneyi İşaret Direği'nden uzaklaştarmaya çalışıyordu. Tekne şimdilik açıkta kalmıştı.

"Mercankafa!" diye bağırıldı elf. "O, orada bir yerlerde—onu bulmalıyız!"

Başka bir dalga ikisinin birden üzerinde kırıldı ve Kerrick dizlerinin üstüne çöktü. Brunil onu kaldırıp omzuna alana kadar çaresizce titreyerek yerde yatta.

"Arkadaşın kayboldu," dedi Brunil açıkça. "Seni içeri almazsak sen de öyle olacaksın."

Gazapayazı Beyaz Ayı Denizi'ni oluşturan geniş bölgeyi boylu boyunca dövdü. Deniz hızla donduğunda yüzey, çoğunlukla, tuhaf şekilli dalgalar, tartmayla savrulmuş sular ve sertleşmiş dikitlerden oluşuyordu. Ölümcül kar kasırgaları dağ yamaçlarından aşağı iniyor, vahşi bir güçle bu toprakların üzerinde ilerliyorlardı. Birçok yaratık, balinalar, kuşlar ve ayı balıkları çoktan daha sıcak iklimlere göç etmişlerdi. Geride kalan hayvanlarsa kuytu inlerine çekilmiş, ölümcül soğuğa karşı olmasa da rüzgar ve kara karşı kendilerini güvenceye almışlardı.

Sağ kalmayı başarmış halklar da mağaralara sığınmışlardı.

Şehirlerinde ve kalelerinde yaşayan Dağlılar, Kışyurdu'ndaki büyük kalelerinde oturan ogreler, insanların Eğreltikaya dediği Akbalık Kalesi'ndeki thanoiler için de bu böyleydi. Bir deniz kenarı mağarasının derinliklerinde tartmadan sinerek kurtulmayı başaran Arktos ve tek bir elf için de durum aynıydı.

"Kurtulacağız!" diye açıkladı Moreen yeniden canlanmış bir gururla. "Kışın yarısı boyunca yetecek kadar yiyeceğimiz var. O zamana kadar Gazapayazı durulmuş olur ve ayı balıklan buzun üzerine çıkmaya başlarlar. Biz de yeniden avlanmaya başlarız."

DOUGLAS NİLES
başlarız."

"Bu mağara, doğruyu söylemek gerekirse, gördüğüm en iyi kulübeden daha iyi," diye iyimserlikle gözlemledi Dinekki "Gazapayazı kopmuşken bile başka nerede böyle hep birlikte toplanabilirdik?"

Kadınshef başıyla onayladı. Kabileye şöyle bir bakındı, yetmiş de büyük kemerin alanda toplanmışlardı. Aslında yalnızca köz kalmış küçük bir ateş her bir umut dolu yüzü aydınlatacak kadar ışık yayıyordu. Küçük Fare ve diğer küçük çocukların çevredeki ağaçlıklardan topladıkları odunlardan oluşan koca bir odun yığını ateşin yakınlarında duruyordu.

Şaman odun kömürü kullanarak, bir balığın bedeni üstünde duran kuş başı ve kanatlarından oluşan Chislev'in görüntüsünü mağaranın bir duvarına çizdi. Bir Gazapayazı'ru daha barınak, yiyecek ve dostlukla karşıladıkları için Arktos arasında geleneksel olarak yapılan şükran ayinini az önce tüm kabileyle hep birlikte gerçekleştirmişlerdi.

Arktos'un koyu renk saçlarına, güneş yanığı tenlerine ve yuvarlak yüzlerine oldukça zıt olan Kerrick Fallabrine'in görüntüsü, ateşte önplana çıkıyordu. Altın şans saçlarını yaralı kulağının üzerine taramıştı ve dar yüzü ve büyük badem gözleri bir doğaüstülikle parlıyor gibiydi. Bruni onu mağaraya

taşıdıktan sonra tam iki gün boyunca baygın kalmıştı. Yanakları gerilmiş ve çökmüştü. En sonunda tamamen kendine gelmiş gibiydi. Küçük Fare mağara duvarına yaslanıp oturmasına yardım etmişti ve elf şükran ayinini kayıtsızlıkla seyretmişti. Moreen neden böyle olduğunu anlıyor gibiydi.

"Bruni'nin söylediğine göre arkadaşının kahramanlığı tekneni kurtarabilirmiş," dedi Moreen ve elfin yanına gidip oturduğu minderin kıyısına çöktü.

Kerrick'in yüzünde çaresizlik okunuyordu, sıkı tutmaya çalışılan parmaklarla kadının kolunu kavradı, sonra da dermansızca bıraktı. "Hem beni hem de tekneyi kurtardı," dedi yumuşakça. "Tehlikeyi kavradığını bile sanmıyorum. Tam bir çılgınlıktı! Ama, evet, çapayı kıyıya ulaştırdı, Filika suyun üzerinde kaldı. Ne kadar süre dayanabilir bilmiyorum. Hiç böyle bir

242

HABERÇİ

fırtına görmemiştim. Eğer koy donarsa gövde ezilir."

"En azından sen kurtuldun," dedi Moreen tedirginlikle.

"Tam o anlarda kabileden beş kadın öldürüldü!"

Elf kalakaldı. "Üzüldüm/" dedi. "Evet ben kurtuldum. Ve yaşamlar göz önüne alınca teknemin önemi yok."

"Arkadaşın için üzgünüm," dedi kadınşef. Kendini çok yorgun hissediyordu, artık o kadar kızgın değildi.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu Kerrick. Kendini doğrultmaya çalıştı ama gücü yetmeyerek mağara duvarına yığıldı.

"Gücünü toplayana kadar dinlenebilirsin. Sonra mağaranın ağzına gelebilirsin. Buz kalıplarından bir duvar örüp dar bir kapı dışımda her tarafı kapatacağız. Eğer uzundışliler bizim için gelirlerse, onlarla dövüşeceğiz."

"Dövüşeceğiz," dedi elf. Uyuşmuş gibiydi. Başı yanına düştü. Moreen'e elfin yaşadığına dair ipucu veren tek şey, Kerrick'in nefesinin zayıf hınlıtıydı.

"Güney Hisarı kralı Acısavaş Dert'i selamlayın!"

Alkışlar salonu inletiyordu ve henüz taç giymiş kral bu gururu tadabilmek için kendini rahat bıraktı.

"Yapabileceğinizi biliyordum, Majesteleri. Hep biliyordum!" Kelkaya Patırtıçıkaran ogre kralının yarımındaki bir koltuğun üstünde durmuş, kulağına boğuk bir sesle fısıldayabilmek için eğilmişti.

"Adları doğru okuyacağımı mı biliyordun?"

"Hayır! Tahtı babanızdan alabileceğinizi, hatta alacağınızı biliyordum. Evet, neredeyse yirmi yıl önce buraya geldiğimden beri bu amaç için çalışıyorum. Eminim bunu takdir edersiniz!"

Acısavaş Dert şüpheyle homurdanacaktı ki düşünmekten vazgeçti. Belki de cüce tüm bu geçen yıllar boyunca gerçekten de bu uğurda çalışıyordu. Prens tahta çıkışım apaçık bir coşkuyla karşılamıştı. Kelkaya'nın Acısavaş'la duyduğu gurur yeni kralın yamında duruşundan bile belliydi. Tüm Kışyurdu'na yeni bir dönemin başladığını duyurarak, Mavi Buz Salonu boyunca gürleyen tezahüratların kendilerini sarmalmasına izin verdiler.

HABERCİ

Sonradan, daha ölçülü de olsa, özel dairelerinde konuşurlarken Yıldızan da duyduğu gururu dile getirdi.

"Güney Hisarı'nın güçlü bir kralı olabilirsin, sevgili kocam, ama her yönden gelecek tehditlere karşı gözü açık olmalısın."

"Evet, şu elf," dedi Acısavaş sabırsızca. "Bana, Elfin Buz-boyu'na gelmek üzere olduğunu söylemiştin. Baharda en iyi savaşçılarımı sefere çıkacağım ve bu kahrolası elfi bulup öldürene kadar Beyaz Ayı Denizi'nin kıyılarını yerle bir edeceğim!"

"Bunun yeterli olacağını umuyorum," dedi yeni kraliçe.

Obsidiyan maskesini takmamıştı. Acısavaş'ın pek güven verici bulmadığı bir şekilde somurtmayı tercih eden kadına tanrısal bir hava hakimdi. Oturup özenle dinledi, çünkü başka türlü yapmaya cüret edemiyordu.

"O lanet olasıca elften bu şekilde kurtulabilirsin. Ancak başka bir mesele daha var."

"Neymiş o?"

"Dul kraliçe, Thraid Dimmarkull," dedi Yıldızan cüretkar bir tavırla. Küçük gözleri kralın yüzünü delen alev kuyuları olana kadar kısıldı. "O bir tehdit," dedi, kocasını şaşkırtarak. "Onda senin saltanaünü sona erdirecek kadar güç var."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye suçluluk duyar gibi sordu Acısavaş. Aslında tam o anda babasının genç, dul eşini düşünüyordu ve düşüncelerinin arasında herhangi bir tehdit unsuru yoktu.

"Belki Ejderyurdu'na gönderilebilir. . . Yaşlı Kraliçe'ye arkadaşlık etmek için," diye önerdi Yıldızan olağan bir şekilde.

Acısavaş yuktundu. Genç dişi ogre için Kışyurdu'ndan uzaklaştırılmama neden olduğu Kraliçe Hannareit'in mutlak hakimiyeti altında olacağı bir yere gönderilmekten daha korkunç bir son düşünemiyordu.

"Bunu düşüneneğim," dedi açık bir söz vermeden, sonra karısı başka bir öneride bulunamadan önce ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Kısa süre sonra, protokol subayıyla karşılaştı. Lord Hakkan eğilerek selam verdi ve ikisinin yalnız olduklarından emin olmak için çevreye bakındı. "Babanızın dul eşi dairesinde sizi 245

DOUGLAS NİLES

bekliyor," dedi soğukkanlılıkla. "Köleler başka yerlere gönderildi."

"Çok iyi," dedi yeni kral. Kraliyet dairesinden geçti ve düşündü de, aslında bu hayatının en iyi kışı olacak gibiydi.

Gazapayazı gürledi, donmuş denizin üzerinden uzadı, dağlık engebelere çarpıp kabardıktan sonra yalnızca Mavisu Boğazı'nın oluşturduğu darlığa eriştiğinde geri sekti. Tüm Buzboyu, bazı yerlerde beş ayak yüksekliğinde, bazı yerlerde ise daha da yüksek olan ve evleri, köyleri, bütün bütün ağaçlıkları altına alan bir kar örtüsüne gömülmüştü. Zifiri karanlığa bürünmüş bir dünyaydı, çünkü öğle saatinde ortalığı aydınlatabilecek sönük bir alacakaranlık bile kasvetli bulutların, sürekli esen buz yüklü rüzgarların arkasında kalıyordu.

Denizin tabanından fokurdayarak çıkan sıcak su kaynaklarıyla beslenen küçük akarsuların yüksek duvarlı ve korunaklı bir koyda oluşturdukları gölcükten ibaret bir küçük sulu bölgenin dışında her yer donmuştu. Kıyının çevresinde sular buza dönüşmüştü ve kar birikmişti ama deniz tabanından buzu koyun iç tarafından uzak tutacak kadar sıcaklık sızıyordu.

Filika, İşaret Direği kayalarına bu kez üç iple birden bağlanmıştı. Güverteyi, direği ve kamarayı buz kaplasa da gövdenin altındaki su sürekli çıkan buharla sıcak kalıyor, böylece tekne parçalanmıyor ve zarar görmeden bu ağır koşullara dayanabiliyordu. Rüzgar çarpıyor ve dalgalar çalkalanıyordu. Güneş yoktu. Bazen Kerrick onun hepten yok olduğunu düşünüyordu. Küçük, sıcak su çemberinde salınıp duran teknesini güçlkle seçebiliyordu.

Buraya gelişinden bu yana tam bir ay geçmiş olmasına rağmen Kerrick zaman zaman kendini kayıp kenderi ararken buluyor, kıyı boyunca oluşmuş kar yığınlarını tekmeliyor, bakışları, sıcak sulann fokurdadığı karanlık sulara dalıp gidiyordu. Mercankafa Ağbalıkçı'ya ait bir iz mutlaka olmalıydı! Arkadaşına doğru düzgün bir teşekkür ya da kahramanlara
246

HABERCİ

yaraşır bir veda etme fırsatı olmamış olmasını son derece ada-

letsizce buluyordu.

O soğuk geceyi kafasında olabildiğince canlandırmaya çalışarak karaya çıkışını düşündü. Brunı onu bulana kadar babasının yüzüğü hayatta kalmasını sağlamıştı ama bir kez mağaraya taşındıktan sonra sihir yeniden geri alınamaz bir şekilde gücünü soğurmaya geçmiş gibiydi. Ancak yüzüğü çıkarıp kemer kesesine saklayacak kadar ayık kalabilmişti.

Bir hafta boyunca aynı noktada yatmış, Arktos—Dinekki ve Küçük Fare—onu yeniden sağlığına kavuşturuncaya kadar lapayla beslemişlerdi. O süre zarfında babasının hediyesini ve verdiği uyarıyı tüm gerçekliğiyle anlayabilmişti. Yüzüğün sihirli desteği olmadan Gazapayazı'nda ölüp gitmesi kaçınılmazdı. Ancak eğer daha uzun süre takmış olsaydı, bu kez onu öldüren yüzük olacaktı.

Sonuç olarak onu bir daha takmamaya yemin etmişti ama sözünden kendi de şüphe ediyordu. Bir keresinde yüzüğü kesesinden çıkarmış ve onu suya atmayı düşünmüş ancak bunu yapamamıştı. Onu bir köşeye sıkıştırılmış olarak yanında taşımayı sürdürüyordu, gözlerden uzaktı ama düşüncelerinden asla uzak değildi.

İç geçirip titreyerek ağır adımlarla mağaraya döndü, Arktos girişi ördükten sonra geriye kalan gölgeli dar kapıyı görebiliyordu. Yağan kar şimdiden geride bıraktığı izleri yarıya kadar doldurmuştu. Deneyimlerine göre, günlük araştırmaları için bir sonraki gün dışarı çıktığında izlerden eser kalmamış olacaktı.

Karanlığın içinden çıkıp onu yere düşüren ve yüzünden aşağı sulu buzlar akıtan saldırı tam aminin ortasına isabet etmişti. Şaşkınlıkla geri çekildi ama onu neyin vurduğunu görünce gülmeye başladı.

"Fare!" diye tısladı, hemen diz çöküp eldivenli elleriyle kendi kar topunu sıktı. Elflerde olduğu üzere, ısıya duyarlı, keskin gözleri kapı aralığında gelip geçen bir hareket fark etti. Küçük Fare kartopunun etkisini anlayabilmek için dışarı eğiliyordu.

Kerrick pürüzsüz bir hareketle çözüldü ve iyice sıkışmış
247

DOUSLAS NİLES

kartopu, hedefini bulup oğlanın yüzünün ortasında dağıldı.

Mağara ağzına geldi ve dar kapıdan içeri süzüldü. Sıcaklı her tarafını kapladı ve pelerinin güven içerisinde çıkardı, o ve Küçük Fare mağaranın geniş girişinde duruyorlardı. Ark-tos'dan biri, bu genellikle Küçük Fare'ydi, her zaman burada nöbet tutar, dar aralıktan kutup gecesini gözletirdi.

O sırada çocuk gülüyor, karları yüzünden silip, yakasından çıkarıyordu. "Bu kıştan önce hiç kartopu atmamış biri için oldukça iyisin," dedi.

"Beni kaç kere tuzağa düşürdüğünü hatırlayınca," diye yanıtladı elf, "hala nasıl gafil avlandığımı anlayamıyorum." Küçük Fare ciddileşip kapıdan dışarı baktı. "Arkadaşın?"

"Hiçbir iz yok," dedi elf, "ama tekne iyi durumda. Fazladan ipleri bağlamakta gösterdiğin yardım için teşekkürler."

"Yardım edebildiğim için memnunum," diye yanıtladı Fare. "Buraya gelirken teknede yelken açmak sanırım yaptığım en eğlenceli şeylerden biriydi."

"Deniz. . . kanma girebiliyor," diye, biraz da heyecanla itiraf etti Kerrick. "Doğruyu söylemek gerekirse açık denize dönmek için sabırsızlanıyorum."

Küçük kapıya yaslanıp, siyah, akıl sır ermez fırtınayı seyretti. Ara vermeyen rüzgarın gürlemesinin bir gün dinip dinmeyeceğini merak ediyordu.

"Bana onu denizde nasıl bulduğunu yine anlat," dedi Fare.

Kerrick çocuğun yanına oturdu. "Uyuyordum ve kısa yelken ve bağlı yekeyle yol alıyordum. Filika büyük ve sert bir şeye çarpınca uyandım... "

Hikayeyi tüm ayrıntılarıyla, korkunç ejder kaplumbağasından uzun uzun bahsederek anlattı, çocuk her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

Kabileden diğeri, özellikle de Moreen, hikayesine şüpheyle yaklaşmışlar, bazıları ise kenderin kendi hayal ürünü olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişlerdi. Kerrick, yolcusunu ona inanan birine anlatmanın daha kolay olabileceğini düşündü. Kerrick kahraman dostunun gerçekten de orada olduğuna ve Kryn'nin sonuna kadar birlikte yelken açtıklarına ger-248

HABERCİ

çekten de inanıyordu.

Gazapayazı kabardı ve coştı. Zamanla bu sonu gelmeyen baskı kuzeye taşır, Güney Courrain Okyanusu'na yayılmak üzere Mavisu Boğazı'nı kükreyerek geçmiş ve sonunda burarlarda uzaklıklar ve günüşiğiyle yıpranıp basit bir fırtınaya kadar indirgenmişti. Fırtınanın gücü yavaş yavaş azaldıkça, Gazapayazı da dünya üzerindeki tutuşunu gevşetmeye başlamıştı.

Urgas Thanoi, Akbalık Kalesi'nin kudretli ön dişlere sahip şefiydi. Her biri kış aylarının sonlarına kadar hoş bir yağ tabakası tutabilen üç tane sağlıklı karısı vardı. Karıları onun rahatını sağlıyorlardı ve iki tanesi şimdiden ona sağlıklı çocuklar vermişlerdi. Bu rahat yerdeki güçlü şef olarak yaşamı gerçekten de mükemmeldi.

Yaşadıkları kale güçlü bir ogre prensi tarafından şahsen Urgas'a verilmişti. Aynı ogreler geçen yılı nefret edilen insanların, son dört yüzyıldır Beyaz Ayı Denizi'ni tehlikeli bir yer yapan kabilelerin kökünü kurutarak geçirmişlerdi. Bir insan saldırışını savuştururken uzundışli savaşçılarını düşmanlardan dördünü öldürmüşlerdi. Denizaygırı-adam kabilesi rahat ve sıcak bir şekilde kış fırtınasının en kötü zamanını geçirmek üzere bir köşeye çekilmeden önce yaptıkları Gazapayazı törenlerinde bu ölümler yiyecek olarak kullanılmışlardı.

Urgas Thanoi için yaşam güzeldi. Yeri sağlamdı, kabilesi

her zamankinden daha güçlüydü. Yine de endişeleri de yok sayılmazdı. Güçlü kalesini çevreleyen barbataların üzerinde, kar yığınlarının arasmda paytak paytak yürüyordu. Sağda solda nöbetçiler ön dişlerini sallayan hızlı, küçük hareketlerle eğiliyor ve onu selamlıyorlardı. Buzboyu'nda yaşayan tüm halklar içerisinde savaşılarının gerçekten de Gazapayazı karşısında canlı kalabileceğini bilmek onu mutlu ediyordu. Doğal olarak her bir ya da iki günde bir savaşılarının nöbet değiştirmelerine izin veriyordu, ama hiçbir denizaygın-adam yalmzca rüzgar

249

DOUSLAS NILES

soğuk estiği ya da ayaklarını çevresine kar toplandığı için şikayet etmeyi düşünmezdi. Uzundişliler kaim, kayış gibi bir deriye sahiptirler ve iyi beslendikleri sürece derialtı yağları en zorlu şartlarda bile hayatta kalmalarını sağlardı.

Urgas Thanoi sonunda büyük kapıya geldi, burası—gerçek anlamda bir kapısı olmadığı için—kale savunmasında en zayıf noktaydı. Kulenin içindeki merdivenlerden, burada bile birkaç ayak yüksekliğe ulaşmış karları tekmeleyerek ağır ağır indi. Yerde, kapısız, büyük kemerli girişten dışarı baktı. Bir zamanlar büyük demir şeritli tahta bir kapınm bu girişi saldırılara karşı güvenceye aldığı biliyordu. Belki de, diye düşündü uzundişli şefi, ogrelerin yaptığı gibi birkaç insan köle yakalayıp kendine yeni bir kapı yaptırabilirdi.

Karanlıkta yuvarlak omuzlu bir şey hareket etti ve Urgas gerildi, ama sonunda en güvenilir yaverlerinden biri olan şekli tanıdı.

"Yarıkdudak—sahilden dönmüşsün. Neler öğrendin?"

Neredeyse güçlü Urgas kadar uzun olan ikinci thanoi, rüzgardan korunmak için girişin içinde duraladı. Her ön dişte uzun birer buz sarkıtı vardı.

"Korktuğunuz gibi, şefim. İnsanlar aşağıdalar. Büyük mağaraya sığınmışlar ve girişi gözetliyorlar. Bir buz duvarı ör-

müşler ve her türlü saldırıya karşı hazırlıklı görünüyorlar."

Urgas, burun deliklerini şaklatan, sıkıntıyla inleyen bir tiksinti patlamasıyla boşaldı. Şu insanlar onun özel belasıydı sanki! Şimdi de kalkıp peşinden denizin ötesine gelmişlerdi ve kaderlerinde tam kapısının eşiğine yerleşmek varmış gibi görünüyordu.

Thanoi şefi fırtınayı seyretti, rüzgarın gücünün azaldığını, kışın en zorlu zamanının geçtiğini hissetti. Ne yapması gerektiğini düşününce mutsuz oldu ama başka seçenek göremiyordu.

"Kanlarıma söyle, bahar gelmeden onlara döneceğim," dedi Urgas Thanoi Yarıkduvak'a. "Bu haberi Acısvaş Dert'e götüreceğim."

250

HABERCİ

"Rüzgar diniyor. Sanırım en kötüsü geçti!"

Acaryel Balinakemik sözlerini tipinin uğultusunun üzerinden duyurdu. O ve Lars Kızılsakal, Sikke Işıltısı Kalesinin en yüksek kulesinde durmuşlar, Gazapayazı gecesinin sonsuz karanlığına bakıyorlardı. Rahatlatıcı bir miktarda cenksuyu kralın midesini yakıyordu.

"Evet, efendimiz, öyle olduğuna inanıyorum!" diye geri bağırdı kurt şapkalı yaveri.

Her iki adam da kat kat yünlülere ve kürklere bürünmüşlerdi ve başlıkları sıkıca başlarına tutturulmuştu. Kralın sakalı donmuştu ve nefesi buzlu hırıltılarla çıkıyordu. Eli koyun derisi ve koyun yününden tek parmaklı eldivenlerin içindeydi. Buna rağmen parmakları buz kesmişti. Yerinden kıpırdamak, harekete geçmek, bir şey yapmak için sabırsızlanıyordu. Beş hafta boyunca kalesinde oturup, cenksuyu içip, ziyafetler yapıp, Gazapayazı'nın duvarın dışında gürlemesini dinledikten sonra kendini dayanılmaz bir şekilde tez canlı hissediyordu.

Kızılsakal'a baktı, hor görüşünü bütünüyle saklayamı-

yordu. "Senin bir karm var, Lars. Ev yaşamının seni yumuşattığını görüyorum. Uzun kış boyunca içeride kalmayı yeğleyip, güçten düşebilirsin."

"Efendimiz, yalnızca size hizmet etmek için yaşadığımı söyleyebilirim. Eğer benim için uygun gördüğünüz bir iş varsa yaşamımı vermeye—"

"Evet, yeterli, yeterli." Kral barbataların kenarma doğru hareket etti, Lars da onu izliyordu. Fırtına çevrelerinde uğulduyordu, ama belki de rüzgarın şiddeti biraz diniyor gibiydi. Artık başlannın üzerinden vızıldayıp giden kayalar, gökten yağan buz kütleleri görmüyorlardı. Artık kapkara, inilleyen hortumlar bu toprakları kasıp kavurmuyordu.

"Bana ejderhalarla ilgili bir şey bilip bilmediğimi soruştun," dedi Acaryel birdenbire, dönüp doğrudan Lars Kızılsakal'la konuşarak.

"Efendimiz?"

"Demek istediğim, ejderhalar aklına takılmıştı. Eğrelikaya'yı düşünüyor olmalı!"

251

DOUGLAS NİLES

"Arktos'dan Moreen mi?"

"Evet, elbette! Bu barbarlar, insanların Eğrelikaya'dan ayrılma nedeni olan Dağılma efsanesini biliyor olmalı. Ejderhalar gitmişken insanların oraya götürmeyi planlamıştı sanırım. İşte oraya gidiyor olmalı, bu yüzden o kahrolası tekneye ihtiyacı vardı. Benim bilmemi istemedi ve oradan hiç söz etmedi ama artık eminim. Halkını Eğrelikaya'ya götürdü."

"Bir olasılık," diye itiraf etti Lars, sırtını rüzgara vermiş duvarın arkasına sinmişti. "Kendi tekemiz olmadan onun peşinden gidemedik. Ama hava elverdiği anda biz de yola çıkabiliriz."

"Doğru söylüyorsun," dedi Acaryel Balinakemik, kararlılıkla. "Ama aynı zamanda da yanılıyorsun. Bir yol var. Boğazı

tekne olmadan geçmenin bir yolu var."

Lars krala göz ucuyla baktı ve fırtınayı işaret etti. "Bunu demek istiyor olmazsınız—"

"Evet!" Vahşi bir gülümsemeyle Acaryel adamın sözünü kesti. "Evet, buz kırılmadan önce boğazı geçebiliriz. Rahiplerimi çağıracağım onlar da tüm boylara haber salacaklar. Dağlılara bir kış seferi yapmalarını emrederim!"

"Bize biraz Silvanesti'den söz et," diye önerdi Moreen, sert ve kurutulmuş balina etinden oluşan bir başka yemekte Kerrick, Arktos'la birlikte otururlarken.

Kerrick iç geçirdi. Kabileyle birlikte bu mağarada sekiz hafta geçirdikten sonra anayurduyla ilgili her ayrıntıyı, her küçük olayı tüketmiş gibi hissediyordu. Elbette ki bu süre içerisinde Buzboyu'ndaki yaşamla ilgili çok şey öğrenmiş, ogreleri ve prensleri Acısvaş Dert'i, onun sağ kolu olan ve sihirli, zehirli bıçağıyla Moreen'in babasını öldüren habis ruhlu cüceyi tanımıştı.

Şaşırtıcı düzeyde geniş olan mağarayı keşfetmek için de epeyce zaman harcamışlardı. Çoğu buzdan bir duvarla örtülmüş geniş bir girişi vardı ve kısa, dar bir geçitten sonra tüm kabile-
252

HABERCİ

nin yemek sırasında toplandığı geniş bir mağaraya dönüşüyordu. Suyu oldukça sıcak, geniş ve hızlı akan bir akarsu, bu boşluğun ortasından geçip derin bir deliğe dökülüyor ve kayboluyordu. Burada bir girdap oluşturduğundan tüm mağaradaki en tehlikeli noktaydı ve bu yüzden Arktos çocuklarını ondan uzak tutmak için büyük çaba harcıyorlardı. İçine düşen herhangi biri, ışısız bir çukura sürüklenip, Krynn'in içinde bir yerlerde boğulup gidecekti.

İyice gerilerde, mağara küçük oyuklara, kendi sıcak su kaynakları olan birçok mağaraya ve birkaç karanlık, kirli ve

sonsuz dek kıvrılıp giden dehlize bölünüyordu. Küçük Fare kış boyunca bu dehlizleri keşfetmeye gönüllü olduysa da Moreen ona kabilenin gözünün önünden ve sesinin duyulduğu yerden öteye gitmeyi yasaklamıştı.

Buradaki yaşantıları oldukça rahattı. En büyük düşmanları can sıkınsıydı. Kerrick sert, kurutulmuş eti çiğnerken bunun iyi bir denizci yemeği olabileceğini düşünüyordu ve aklına başka bir öykü geldi, henüz anlatmadığı birkaç öyküden biri.

"Bir zamanlar, bundan çok uzun yıllar önce değil," diye başladı, "Silvanesti, büyük insan krallığı İstar'la savaşa gitmişti."

"Ne için savaşıyorlardı?" diye sordu her zaman çok meraklı olan Tüykuyruk adındaki kız.

"Pek çok şey için," diye itiraf etti elf. "Ama çoğunlukla altın için..."

Gazapayazı, buzlu kavrayışını arada bir rüzgarın boraya dönüşmediği ve havanın açık olduğu aralıklarda gökyüzünde bir yıldız manzarası sunacak kadar gevşetmişti. Öğle saatleri, şimdiye kadar gerçekleşmemiş bir şafak vaadiyle, kuzey ufku-nun aydınlanmasıyla belirginleşiyordu.

Dışarı çıkmak artık tehlikeli değildi ve derin kara rağmen dayanıklı olanların çevrede gezinmeleri mümkündü.

"Boyları toplayın," diye buyurdu Acaryel Balinakemik ve

253

DOUGLAS NİLES

dev, kürk cüppesi ve büyük bir ayı kafatasından başlığıyla gerçek bir ayıyı andıran Kradok rahibi başını salladı.

İki adam Sikke İşiltisi'nin en yüksek kulesinde yalnızdılar ve kral, rahibi işinin başında izlerken sabırsızlığını bastırmaya çalıştı.

Adam bir ateş yakmış ve düzgün parçalar şeklinde kesilip dar tepeli bir piramit oluşturulmuş yedi kömür çubuğunu ateşlemişti. Mavi alevler çubukların arasından parlarken, rahip eski

dillerinin gırtlaktan çıkan sesleriyle dualar okuyordu. Acaryel geride durmuş, adamın iri yaratıklardan birine benzediği kadar sesinin de bir ayı gibi çıktığını düşünüyordu.

Mavi duman, kömür ateşinin üzerinde mantar burgusu gibi kıvrılıp helezonlar yaparak soğuk, durgun havaya doğru yükseldi. Buhar sütunu otuz kırk ayak yüksekliğe ulaştığında yükselmeyi bıraktı. Ateşten daha çok duman çıkmıştı ve ilk sütunu sarıp sarmalıyor gibi görünüyordu ancak kral, karanlık bir ışın gördü ve bu, o kadar kaim ve ışısızdı ki yekpare obsidiyanla karıştınlabilirdi.

Duman kömürden çıkmayı sürdürüyor, köpüğü kalınlaşıyor ve rahip dualarını hırıltıyla okumaya devam ediyordu. Karanlık sütun gizemli bir basınçla yönlendirilerek—çünkü ortalıkta bir esinti yoktu—bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Acaryel midesinde bir sıkışma, yaklaşan bir ferahlama hissetti.

"Kralınızın yaranda toplanın!" diye bağırdı rahip sonunda, halkının günlük diline dönerek. "Kanlı Kıyı'da toplanın, uzun sedirlerin büyüdüğü yerde!"

Rahip kollarını açtı. Pençeli eldivenler içindeki elleri ayı pençeleri gibi uzanıyordu. Duman sütunu bir anda patladı ve karanlık iplikçikler birer ok gibi fırlayıp karanlık gökyüzünde süzöldüler.

Sihirli çağrı yüksek bir kavis çizip havada uçtukten sonra Krynn'e geri inerek her biri denizden ve Sikke Işıltısı'ndan bir haftalık yürüyüş uzaklığında olan Dağlı kalelerine uçtu. Her haber hedefinde bir rahip buldu ve dakikalar içerisinde her rahip reisine ya da şefine kralın buyruğunu ilettili.

Yedi gün içerisinde bin kişilik bir Dağlı kuvveti kışkık mes-
254

HABERCİ

genlerinden çıktılar. Kimi köpekler tarafından çekilen büyük kızaklara biniyor, kimi kar ayakkabılarıyla yürüyor, kimi de kayakla kayıyordu. Her biri en hızlı yoldan gelmiş, uzun sedir

ormanındaki büyük toplanma için kışın içinde yolculuk etmişlerdi. Buzboyu'nun bu insanları sert, ateşli ve yola çıkmaya hazırıldılar.

Herkes toplandığında donmuş denizin buzlu düzlüğünde ilerlemeye başladılar. Köpekler havlıyor, insanlar homurdarup küfrediyorlardı. Kralın oynadığı büyük bir kumardı çünkü geç kalmış bir tipi güneyden kopup gelebilir ve tüm kuvveti silip süpürebilirdi.

Ancak Kradok seçilmiş insanlarına gülümsüyor gibiydi çünkü gökyüzü açık ve yıldızlı, rüzgar ise hafifti. Buz üstünde yürüyen ordu uzun, kürklü bir yılan gibi hareket ediyor; karşı kıyıya, Eğreltikaya adı verilen tarihi diyara doğru ilerliyordu.

255

Thraid Dimmarkull Dert, halk içinde takdir edilir bir yas gösterisi yapsa da Acısavaş Dert'le baş başa kaldıklarında dul ogre, Kışyurdu'nun yeni efendisi olduğu için ne kadar müteşekkir olduğunu kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde göstermişti.

Yeni kral, yalnızca ölümcül sonuçlarından—rahibe karısından çok onun Kudretli Gonnas, İnatçı Olan'la bağından—korkması nedeniyle, babasının dul eşiyle oynaşmaları konusuna ihtiyatlı yaklaşıyordu.

"Bir alamet alma ayini için beni bekliyor," diye açıkladı Acısavaş Thraid'e, özür dilercesine. Bu sırada yeni metresi büyük, kürk kaplı yatağmda bütün güzelliği ve zarafetiyle boylu boyunca uzanmış, cilveyle dudaklarını büzüştürmekle meşguldü. Kral o derin, duru gözlere baktı ve kendini bırakmamak için direndi. İç geçirek, ayağını uzun çizmesinin içine sokmak için eğildi.

"Bu tarz şeyleri yapmaları için kölelerin var," diye önerdi Thraid eliyle işaret ederek, bir taraftan da kürk örtünün omzundan yürek hoplatacak şekilde kaymasma kasıtlı olarak izin

HABERCİ

vermişti. "Küçük soylular bile çizmelerini kendileri giymiyorlar.

"Evet, doğru... " diyen kral kızgınlıkla homurdandı.

Bu konunun üzerinden daha önce pek çok kez geçmişlerdi. Şu noktada, babasının ölümünden daha altı hafta geçmişken, Acısavaş şansını zorlamak istemiyordu. İlişkilerini, neredeyse her zaman ayak alanda gezinen, en önemsiz köleden bile saklı tutma niyetindeydi. Neden bir iki saatlik bir kaçamak yaptıkları her sefer bu durumu bir kez daha açıklamak zorunda kalıyordu?

Alışık olmadığı bir zorlanmayla inleyerek—eğilmek eskiden olduğu kadar kolay değildi—Acısavaş çizmesinin diğer tekine uzandı; keyfi çok hızlı kaçıyordu. Thraid'e kur yapmayı bitirdiğinde tek yapmak istediği ondan uzaklaşp dairesinden—en azından yaptıklarını Yıldızan'a taşıyacak birine—görünmeden çıkabilmektir. Pelerinini omuzlarına atarak, bir hoşça kal öpücüğü için geniş yatağa eğildi ama şehvetli Thraid yüzünü asmış ve sırtım ona dönmüştü.

Sessizce veda etti ve yatak odasından dışarı süzüldü. Büyük salon boştu. Rahatsız edilmemesi için çok katı emirler verdikten sonra güya maden ocakları ile ilgili belgeler üzerinde çalışıyor olması gerektiği kraliyet çalışma odasına çıkan bir arka

koridora yöneldi.

"Bahar bu sene erken gelecek—yalanda, sen daha onun getireceği zorluklara karşı hazırlanamadan," dedi Yıldızan, altın bir tasın içine attığı aşık kemiklerini incelerken.

"Pöh! Bahar gelir ve karlar erir. Her sene aym şey. Nasıl hazırlıksız olunabilir ki?" diye şüphıyla çıktı Acısavaş.

Yıldızan ona, kendi bilgeliğini aktarmak için çok çabaladığı

yarım akıllı bir çocukmuş hissini veren bir bakış attı.

"Belki. . . belki tanrımız sana. . ." —Yıldızan acı verici boyutta yavaş konuşuyordu—. . .bahar geldiğinde harekete geçmeye hazır olman gerektiğini anlatmaya çalışıyordu."

257

BOUSLAS NİLES

"Ne için?" diye sordu kral sabırsızlıkla.

Kraliçe ön dişlerini ortaya çıkararak bir surat asmayla çenesini öne çıkardı. "Eh, bu herhalde sana kalmış ama gözlerimizi ve zihinlerimizi tanrının isteklerini gösteren işaretler için açık tutmalıyız. Daha dün gece yeni bir rüya gördüm—"

Alamet ayini kapının çalınmasıyla bölündü ve Acısavaş rahatlayarak başını kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu kral, işlerinin bölünmesinden duyduğu mutluluğun Yıldızan tarafından fark edilmemesini umarak.

"Efendimiz, böldüğüm için en içten özürlerimi kabul ediniz." Gelen Lord Hakkan'dı. Kapıyı iterek hafifçe araladı ama odaya girmedi.

Kral özrü elini sallayarak defetti. "Ne oldu?"

"Kışyurdu'na gelen bir haberci var. Sizinle görüşmeyi diliyor."

"Bir haberci mi? Buraya mı? Gazapayazı'nın ortasında yolculuk mu etmiş?" Bölünmeyi memnurlukla karşılansa da, Acısavaş Dert oldukça şaşırmişti. Yıldızan rüyalanndan birini en ince ayrıntısıyla açıklamaya başlamak üzereydi ve bu, Acısavaş'ın ziyaretçiyi görmesi için yeterli bir nedendi.

"Kim o?" diye sordu kral.

"O. . . evet, o bir thanoi, Efendimiz," dedi Hakkan belirgin bir dudak bükmeyle. "Liman sahanlığında bekliyor."

"Liman uygun," dedi Acısavaş. Balık yiyen ziyaretçi üst katlara getirilirse, buz kızağı bir tarafa, kraliyet dairelerinin nasıl kokacağını hayal edebiliyordu.

"Ben de geliyorum!" dedi Yıldızan, harekete geçerek.

"Bu krala ait bir iş," diye karşı çıktı Acısavaş. Bu sırada Hakkan ince bir düşünceyle geri çekilip, kapıyı ardından kapamıştı.

"Hayır!" dedi Yıldızan hararetle. "Görmüyor musun—Gonnas'tan gelen işaret bu. Thanoi sana tanrının isteğini göstermeye geldi!"

258

HABERCİ

Urgas Thanoi, Acısavaş Dert'in hatırladığı kadar kırış kırış ve balık kokuluymdu. Yine de kral bu sevimsiz özellikleri bir kenara itmişti çünkü bu kaba ve uzundışli mahluk onun müttefikiydi.

"Kurtulan Arktos kalene mi geldiler?" diye sordu Acısavaş inanamayarak.

"Evet, küçük bir kabile dolusu kadın. Kaleme saldırdılar, onları yendik ve birçoğunu öldürerek geri püskürttük."

"Elbette." Acısavaş denizaygın-adamların ne kadar "çok" öldürdüklerini merak etti. Sonuçta şefleri karın içinde yüz mil yürüyerek nefret ettikleri insanlarla baş etmek için ogrelerden yardım istemeye gelmişti. *

Acısavaş aslında memnun kalmıştı. Uzundışlinin getirdiği haber karışırım dırdırma ve kehanetlerine bir çözüm getirmişti.

"İnsan kadınları duyuyor musun?" diye sordu Yıldızan, ön dişlerini ortaya çıkaran bir hazla sıratarak.

"Bir elf—yanlarında bir elf var mıydı?" diye endişeyle sordu kadm, açıkça ve doğrudan Urgas'la konuşarak.

"Hayır, Kraliçem. Kaleme saldıran grupta yoktu."

"Orada olmalı. Kesinlikle oradal" diye ısrar etti dişi ogre.

"Bu gerçekten de mümkün." Urgas ona katılmakta çok hızlıydı. Düşüncelerini odaklamaya çalışır gibi görünürken domuz gözü gibi gözleri kısıldı. "Casuslarım bana tuhaf bir su taşıtının

varlığından söz ettiler, Arktos'un kanolarından ve siz Soylu Yüce Majesteleri'nin kadirğasından farklı. Elf, onun içinde gelmiş olabilir."

"Evet. Bu kesinlikle elfin teknesi olmalı," dedi kraliçe. Geri çekilip bir zafer kazanmışçasma Acısavaş Dert'e baktı.

"Evet, elbette!" diye parladı ogre kralı. "Aldığın alametleri hiçbir zaman sorgulamadım! Tekne mantıklı görünüyor. Sonuç olarak elfler uçamazlar!"

"Ne yapacaksın? Alameti hatırla—bahar erken gelecek! Hareket etmeye hazır olmalısın!"

Acısavaş burun kıvırdı. "Elbette harekete geçeceğim, bir şey yapmak mümkün olur olmaz! Kaleye yürüyebiliriz. Tüm ordumu karadan, Fenriz Buzulu'nun üzerinden oraya götüre-

bOV&LAS NİLES

bilirim. Öyle de yapacağım. İnsanları köle yapacağız ve söz konusu elfi yok edeceğiz. Ama ogreler thanoi değil—bir hafta boyunca kar içinde yürüyüp yolculuğun sonunda adam gibi savaşacak kadar güce sahip olmamız beklenemez. Bu nedenle baharda harekete geçeceğim! Karın erimesine daha aylar var!"

"İnatçı Olan harekete geçilmesini istediğinde, tanrısını el üstünde tutanlar harekete geçmelidir!"

"Nasıl?" diye sordu kral hararetle. "Bin tane ogre savaşçısını donarak ölecekleri bir yere götürerek mi?"

"İnanç," dedi Yıldızan, sesi uğursuz bir şekilde yumuşayarak, "bazen şansımızı zorlamamızı gerektirir."

"Çok iyi silahların var," dedi Moreen Kerrick'e, elfin Filya'dan getirdiği keskin kılıcı incelerken. Rüzgar durulduğundan beri Kerrick mağaranın dışında daha çok zaman geçiriyordu ve karlı kıydan kayaların üzerine çevik hareketlerle atlayıp teknesine kadar gitmeyi başarmış, güverteye çıkıp ortalığı yokladıktan sonra bazı eşyalarını kıyıya getirebilmişti.

Filika'ya. son gidişinde Moreen ona eşlik etmişti ve o da kadrim varlığından memnun kalmıştı. Birlikte gökyüzüne bakıp kendi tanrılarını göstermişlerdi. Yaban Chislev'in parlak yıldızının hemen yakınında Zivilyn Yeşilağaç'ın zümrüt renkli pırlıltısı vardı ve her iki yıldız da tam tepelerindeydi.

"Belki de kabilemin kadınlarına dövüşmeyi öğretebilirsin," diye önerdi Moreen.

Görünüşe göre, tasarlamayı ve çalışmayı hiç bırakmıyordu. Kerrick onlara acıyarak yorgun kaslarını esnetti, bir yığın amacı için onu nasıl işe koştüğünü düşündü. Daha dün bir kısmıyla birlikte en büyük işlerden birini tamamlamışlar, ana mağaradan geçen sıcak kaynağın yönünü değiştirmişlerdi. Artık her birinin içinde girip yıkanılacak bir dizi küçük havuzcukları vardı ve hepsi de her zaman rahatlıkla içine girilebilecek bir sıcaklıkta kalıyorlardı. Çoğu zaman daha soğuk olan ana kaynak, mağaranın tam ortasında bulunan delikten aşağı bir çağlayan gibi

HABERCİ

dökülerek yitiyordu ama çocukları güvenceye almak için deliğin etrafına alçak bir duvar örmüşlerdi.

Bu insanlara yardım ediyor olmak elfin hoşuna gidiyordu ve o güne kadar yaptıklarının yararlı katkılar olarak nitelendirilebileceğini düşünüyordu. Mağaranın ağzına ördükleri buz duvarı aklına geldi. Uzundışliler saldırırsa bu kesinlikle çok etkili bir koruma sağlayacaktı. Yine de, arada bir dinlenip hayal kurmaktan ne çıkardı ki?

Arktos kadınlarının biraz dövüş eğitimi alabileceklerine inanıyordu ve yardım etmeyi kabul etti. Sert adımlarla karda yürüyerek artık bütünüyle aşınmış bir yol olmak üzere olan patikadan ilerlediler. Mağarada, hevesli Küçük Fare'yle birlikte kabile kadınlarının otuza yakınını topladılar ve karanlığın içinde sırayla ilerleyerek sayısız yağ lambasıyla aydınlatılmış büyük, kuru bir bölüme geçtiler. Odanın ortasındaki geniş ve düz

zemin burayı çalışmak için en uygun yer yapıyordu.

Kerrick, Arktos'u, kendisinin silahtar gözetiminde çalışmaya başladığı ilk silah olan mızrakla eğitmeye başladı. Üç saat

içerisinde onları iyi kötü düzenli bir sırada mızrak saplayabilen, saldırıyı savuşturabilen ve durdurabilen bir duruma getirmişti.

"Eğer rakipleriniz sayıca sizden fazlaysa ve bir arada kalabilirseniz, aranıza giremezler. Her biriniz yalnızca önünüzdekiyle uğraşacaksınız. Sayıca az bile olsanız üstün çıkmanın yolu budur."

İki saat kadar, mızrak yerine tahta sopalar ve mağara duvarına kömürle çizilmiş hedefler kullanarak atış çalıştılar. Kerrick Moreen'in kılıcıyla çalışmasına izin vermiş, saldırı ve savunma için ona bazı temel hareketleri gösterdikten sonra kadının silaha

bu kadar kolay uyum sağlamasından memnun kalmıştı. Kısa süre içerisinde sahte bir rakip olarak kullandıkları çam kütüğünden iri iri parçalar koparmıştı. Kadınların hepsi nefes nefese kalmışlardı ve yüzleri terden parlıyordu. Yalnızca Küçük Fare attığı "mızrağın" peşinden koşmayı sürdürüyor, sonra da sopalarını birbiri ardına tam hedefin ortasında atmak için geriye koşuyordu.

"İyi," dedi Kerrick onaylayarak, kadınşef son bir vuruşla
261

DOUGUS NİLES

kütüğü ikiye böldüğünde. "Şimdi birkaç basit komut üzerinde-

Sözleri, havada yankılanıp ayak altındaki zemini titreten boğuk bir çatırtıyla kesildi.

"Çığ!" diye bağırdı Küçük Fare.

"Daha da kötüsü!" Moreen, Kerrick'in kılıcını elinden bırakmadan, kapıya doğru fırlamıştı bile. Diğer Arktos peşinden gitmiş, elf de arkalarından, mağaranın ağzına yakın geniş boş-

luğa doğru koşmuştu.

Henüz son dönemeçten geçmemişlerdi ki korku ve telaş çığılıkları yankılandı. Hızla geniş salona daldılar.

Kerrick itip kakarak, kaygıyla duralamış Arktos kadınlarının arasından geçti. Geniş alan, şişe boynu geçide ve giriş boşluğuna kadar meşalelerle aydınlanmıştı. Bu meşaleleri, sakallı, uzun boylu, kalın kürkleri giyen, baltalar, kılıçlar ve mızraklar taşıyan adamlar tutuyorlardı.

"Moreen Kadmşef," dedi soğuk ve zorba bir ses. Acaryel Balinakemik çırpman yaşlı bir Arktos'u kolundan tutmuştu. Adamı küçümsercesine yere itti.

"Halkını ne kadar kolay ele geçirdiğimizi görüyor musun? Şu sefil buz duvarınız ateş değmiş tek bir fıçı cenk suyuyla yerle bir oldu. İçimiz oldukça patlayıcıdır."

Dağlı kral kendinden oldukça memnun görünüyordu. Mağaranın içine daha çok savaşçı doldu, onlarca Moreen'in halkını çevirmek için yayılıyorlar, bu sırada dizi dizi Dağlılar da dar girişin arkasında birikiyorlardı. Bir kız bağırdı, Tükuyruk bir Dağlı'nın elinde çırpınıyordu.

"Bırak onu!" diye buyurdu Moreen, öne çıkıp elf yapımı kılıcı yukarı kaldırarak.

"Pisiciğin dişleri mi varmış?" diyerek alayla güldü kral. Başıyla kılıcı işaret etti. "Sahil süpüren bir barbar için iyi bir çelik!" İki eliyle tuttuğu devasa bir kılıç olan kendi kılıcını havaya kaldırdı.

Kerrick Moreen'in gerilip saldırmaya hazırlandığını gördü ve hemen yanma geldi. "Seni öldürür!" diye fısıldadı. "İstedğin bumu?"

262

HABERÇİ

"Kızı bırak—şimdilik," dedi Acaryel. Emri alan savaşçı kızı bıraktı ve Tükuyruk savaşçılara doğru koştu. Bruni onu kucağına alıp sıkıca tuttu. İri kadm yumuşak, rahatlatıcı bir ses çıkardı.

rıyordu ama kızın omzunun üzerinden bakan gözleri donuk, karanlık ve öfkeliydi.

Kral devam etti. "Arktos'un kadınşefi, burada bin savaşı var ve sen savunmasızsın. Bu mağaraya ve içinde yaşayanlara Sikke İşıltısı adma el koyuyoruz!"

Moreen hırlayarak nefes aldı. Daha da fazla Dağlı içeri giriyor, mağaranın her iki duvarı boyunca içerilere doğru ilerliyorlardı, artık yüzlercesi mağaradaydı. Açıkçası direnmenin anlamı yoktu. Acaryel Balinakemik kılıcını kınına yerleştirirken sallanarak ilerledi, sonra da eldivenli elinin bir hareketle Moreen'in elinden kılıcı kaptı.

"Siz, Arktos, benim eskimsiniz. Silahlarınıza ve yiyeceğinize el koyuyoruz. Ben sizinle ne yapacağıma karar verirken burada savaşçılarımın gözetiminde kalacaksınız." Moreen'e baktı, gözleri satın almak için et beğeniyormuş gibi tepeden tırnağa kadının bedenini süzdü. "Karar vermeden önce biraz düşünceğim."

Güneş burnunu ufkun üzerinden kuşkuyla uzatıyor, yılın dörtte birinde rüzgarın, karın, buzun ve soğuğun dünyayı karanlığa gömdüğü Buzboyu denen yerde her gün biraz daha uzun süre kalıyordu. Dağlar ve sırtlar devasa beyaz katmanlarla örtülüyken, kar yığınları düz arazi boyunca parıldayıp kabanyorlardı. Çığlar uzun yamaçlardan sık sık iniyor, buz ve kayaları yıkıcı dalgalar şeklinde taşıyorlardı.

Isının ve ışığın kendilerini kısa süreli her gösterişlerinde kar örtüsünün küçük bir kısmı kayıyordu. Kar yığınları yumuşuyor, koyaklardan sular sızıyor, karın altında akan akarsular her geçen gün biraz daha güçleniyordu. Yaşamın olmadığı bu dünyanın üzerinde rüzgar şiddetini koruyordu ama artık her gün, kısa bir süre için, bu rüzgar azıcık nem ve sıcaklık da getiriyor-

DOUGLAS NİLES

du. Karanlıkta esen rüzgarlar soğuk ve öldürücü olmayı sürdür-

rüyordu ama geçen üç ay boyunca ortalığı kasap kavuran borarlardan daha geçiciydiler, daha kısa sürüyorlardı.

Acısavaş Dert ogre ordusunu ve cüce danışmanını değerli güneşin bir sonraki çıkışından hemen önceki saatlerde Kışyurdu'nun altında toplamıştı. Yanında yüzüne obsidiyan maskeyi takmış karısı duruyordu. Yıldızan, ellerinde yüce tapmağının en kutsal parçası olan uzun saplı, altın Gonnas Baltası'nı tutuyordu. Planlarını kralına anlatmış, şimdiye kadar homurtularını ve şüphelerini kendine saklamayı öğrenen kral sessiz kalmıştı.

Urgas Thanoi de oradaydı. Uyumsuz bir şekilde, tek giysisi gibi görünen kasık kuşağını giymişti. Kralın bin kişiden oluşan ogre ordusu ise tam tersine uzun pelerinler, yüksek çizmeler, deri eldivenler ve hantal, koyun derisi başlıklar içindelerdi. Kelkaya Patırtıçıkaran neredeyse kürklere gömülmüştü ve başlığını öyle sıkı çekmişti ki yalnızca gözleri ve burnu görülebiliyordu. Hepsi de zorlu bir yürüyüş için hazırды ancak Acısavaş Dert'in kendisi kadar savaşıları da herhangi bir yere nasıl yürüyeceklerinden emin değildiler—Kara Buz Koyu ve ötesinde uzanan Buzboyu'nda, kar on-on beş ayak derinliğinde olmalıydı.

Uzundişli şefinde, doğal olarak, geniş perdeli ayaklara sahip olmanın üstünlüğü vardı. Fenriz Buzulu'ndan Kışyurdu'na gelen yolu izlerken çoğunlukla karm üzerinde yürüdüğünü anlatmıştı. Eğer Yıldızan haklıysa ogreler de aynı yolu kullanabilirlerdi.

Kentin yüksek meydanında bir boru öttü, altın notalar salonları çınlattı ve en sonunda ağır ağır limanda toplanmış büyük kalabalığa kadar geldi. "Güneş doğuyor!" diye tısladı Yıldızan, sanki kral işaretin ne anlama geldiğini unutabilirmiş gibi.

"Kapıları açın!" diye bağırdı Acısavaş Dert. Dört yüz köle hemen işe koyulup dev bocurgatlara bağlı iplere asıldılar. Devasa kapıların gümbürtüsü taş zemini sallıyordu. Kapılar aralandıkça soğuk hava içeri püskürdü. Kuzeyde, gökyüzü soluk

mavi ve bulutsuzdu.

264

HABERCİ

Kara Buz Koyu kar yığınlarından oluşmuş donuk bir yüzeydi. Kapılar yeterince açıldığında Yıldızan rıhtımın taş kenarı boyunca yürüyüp, neredeyse yaklaşık yirmi ayak yüksekliğindeki Fırtına Kapılan'ın üzerine çıkan kar duvarının önünde durdu. Kadın çok önem verilen Gonnas Baltası'nı iki eliyle başının üzerinde tutmuş, yüksek sesle konuşuyordu. Soluk gözleri parıl parıl parlayan Kelkaya, kralın yatımda durmuş, birlikte rahibenin efsunlu ilahilerine başlayışını seyretmekle meşguldü.

"Gonnas, bizim Ölümsüz Koruyucu'muz, Kudretli Gonnas, Güçlü Gonnas, bize iradeni ve yolunu göster!"

Acısavaş ışıldayan baltaya bakarken korkuyla karışık bir saygı hissetti, silah içten gelen bir ışıkla parılıyordu. Mavi alevler keskin ağız yalayıp geçiyor, büyüdü bir raksla yükselip dalgalanıyorlardı. Karısı kudretli silahı havada salladığında duyulabilir bir tıslama oluşuyormuş gibiydi. Buhar, sıcak bir kaynaktan yükselen nemli bir bulut gibi tene yapışıp, görünüyü engelleyerek havada kıvrılıyordu.

Yıldızan bu sisin içinde belli belirsiz görünür olmuş, Kışyurdu'nun dışına doğru yürüyor, büyük kar duvarına doğ-

ru gidiyordu. Acısavaş ve Kelkaya aceleyle ilerlediler. Kral karısını geniş bir hendekten geçerken gördü, denizi kaplayan karın içinde derin bir yol açıyordu. Balta indi ve daha çok kar tıslayıp buhar a dönüştü.

Ogre savaşıları hayrete düşmüşlerdi ama sıkı bir düzen içerisinde önderlerinin ardından hızla yürüyerek, yılan gibi kıvrıldılar ve şehirden çıkarak koya yöneldiler. Yıldızan yine baltasını savurdu ve kann içindeki geniş yol biraz daha ilerledi. Buzlu yığınlar iki taraftan yükseliyordu ama taban buzdan

kaskatı kesmişti ve tam tamına otuz ayak genişlikte, yani beş öğrenin yan yana yürüyebileceği bir boyutta bir yol önlerindediydi.

Günüşiği zayıftı ve yalnızca birkaç saat sürdü ama bu süre zarfında Yıldızan baltasıyla harikalar yaratmış ve oğre ordusu koyu geçip Fenriz Buzulu'nun düzgün yüzeyine yönelmişti. Karanlıkta bile yürümeye devam ettiler, karanlığın çöküşü buz-265

bOU6LAS NİLES

lu hava üstlerine inerken bile Kelkaya Patıruçıkaran'ın keyifle homurdanmasına neden olmuştu. Gonnas Baltası'ndaki mavi alevler gecenin içinde doğaüstü bir parlaklıkla titriyorlardı.

Acısavaş uyku sürelerinin kısa tutulacağını duyurdu. Yürüyüşlerinin doğrultusu onları kuzeye, dağların araşma götürüyordu. Yüz mil sonra Eğreltikaya'nın çok yakınında denize ulaşmayı umuyorlardı.

"Biz mağaranızı keşfederken siz, Arktos, burada kalacaksınız," diye duyurdu Acaryel Balinakemik. Kabile halkı ana mağaranın hemen ötesinde küçük bir yan dehlize doluşurlarken, kürk ve ayı kafatası içindeki rahip ve yanı sıra bir düzine savaşçı da geride durmuşlardı.

"Sen, eli. Burada kal."

Kerrick durdu. O sırada Arktos'un dar girişten zar zor geçişini seyrediyordu. Bruni ona bakmak için döndü sonra da bir barbar savaşçı mızrağını tehditkar bir şekilde kaldırınca içeri girmek için eğildi. Moreen sonuncuydu ama o durdu ve engellemeye çalışan bir eli kenara iterek Kerrick'in yarımında yerini almak için geri geldi.

"O senin düşmanın değil," dedi gözlerini kısmış bakan dağlı kral. "Onu tutsak aldık ve bizi boğazın karşı kıyısına taşımaya zorladık."

"Doğru mu, bu?" diye hırıldadı Acaryel Balinakemik.

Kerrick "evet" demek için güçlü bir istek duydu. Belki Dağlılar, Arktos için her ne son hazırladılarsa onu bunun dışında tutabilirlerdi. Açıkçası burada onlar güçlüydü ve kendini Moreen'in sonu gelmiş kabilesiyle bir tutmak ona hiçbir şey kazandırmazdı.

"Doğru," diye ısrar etti kadınşef. Elfe dönmüştü ve gözlerinde elfe kaçmak için her yolu denemesi ve bu uğurda Arktos'u inkar etmesi için gizlice yakaran bir ifade vardı. İşte elfi gerçeği söylemeye iten en büyük neden Moreen'in bu bakışları oldu.

266

HABERCİ

"Arktos'a kendi isteğimle yardım ettim," dedi barbar krala. "Onları dostlarım olarak görüyorum."

Acaryel alay eden bir memnuniyetle sırıth. "Şüphelendiğim gibi. Teknede bu kadar yetenekliyken, kolaylıkla kaçabilirdin. Sen-git!"

İki Dağlı onu sürüklerlerken Moreen yenilgiyle çökmüştü. Acaryel yine Kerrick'e döndü.

"Elflerin büyüleri varlıklar olduklarını duymuştum. Bunun üzerini arayın. Onu hazinelerinden ayıralım."

Kınını çözüp bir kenara koydular. Kaba eller bıçağını, içinde çakmaktaşı ve kav bulunan küçük kesesini aldılar. Kaim parmaklar, belinden dolanıp kemerinin altına kaydı. Saklı kese çekip alınmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Kerrick, atılıp, küçük kumaş keseyi geri kaptı. Kesenin ipleri sıkıca çekilmişti, yüzüğe ulaşamıyordu, ama kolunu tutan çam yarması savaşçıdan kurtulmayı başarmıştı.

"Durdurun onu!" diye bağırdı kral.

Kerrick arkasında kınından sıyrılan çeliğin sesini işitti ve sırtına gelen bir darbeyi zar zor atlatarak yana doğru kıvrıldı. Onu aramakta olan diğer Dağlı kamasını çekip saldırıya geç-

mişti.

Elfin aldığı eğitim kontrolü hemen ele aldı. Kerrick sola kayacakmış gibi yapıp sağa döndü ve adamın bıçak tutan kolunu bileğinden yakaladı. Çevresinde dönüp saldırganın kendi ağırlığını kullanarak adamı çektirdi ve onu kılıcını sallayan diğer savaşıya doğru yuvarladı.

Kralın bir düzine daha adamı üzerine gelirlerken birçok el Kerrick'i kavradı ve kese parmaklarının arasından çekilip alındı. Elf çarpışıp yere düşen iki adama bakıyordu. Kılıçlı adam sendeleyerek ayağa kalktığı anda kanlı kılıcına dehşetle baktı. Diğer adamdan acı dolu bir inleme yükseldi. Göğsü kan içindeydi.

"Ben. . . ben bunu istemedim. . ." Kerrick dehşetle baka kaldı, bu kadar sıkı tutulmuş olduğunun farkındayken zorlukla nefes alıyordu.

267

BOUGLAS NILES

"Yine de, yaptın," diye sertçe açıkladı Dağlıların kralı. Elfe baktı. "Bunun için, cinayet suçuna halkımız arasında verilen geleneksel cezaya çarptırılacaksınız."

Adamlarına başıyla işaret etti. "Onu geçici olarak Arktos'la birlikte mağaraya koyun. Bırakm orada biraz ısınmaya çalışsın, biz bu sırada Soğuk ölüm için bir kalıp hazırlayalım."

268

"Bir fıçı daha aç ve kadehimi doldur. Sonra da biraz eğlenemize bakalım!" Acaryel Balinakemik adamlarının yoğun çınlayan tezahüratları arasında yabancı bir gösterişle bağırdı. Adamlarının yaktığı iki büyük ateşle aydınlanıyor, mağaranın ortasında Dağlı savaşçılardan oluşan bir kalabalıkla çevrelenmiş olarak duruyordu.

Moreen dışında bütün Arktos büyük alanın kenarında top-

lanmıştı, Moreen ise yanında Lars Kızılsakal ve başka bir sakallı

adam varken odanın ortasında, ayakta duruyordu. Duvar boyunca Dağlıların köpek kızaklarından indirilen çok miktarda erzak yığılmıştı. Yığının önemli bir kısmını her zaman hazır bulundurdıkları ve adamların geçen birkaç gün boyunca sürekli içtikleri cenksuyu fıçıları oluşturuyordu.

Arktos halkı küçük bir dehlizde tecrit edilmişlerdi ve onları tutsak alan sarhoş adamların kaba alaylarını ve boğuk kahkahalarını arada bir duyabiliyorlardı. Kerrick kadınların bu kaba adamların elinde daha da aşağılık hakaretlere uğramasının an meselesi olduğundan kuşkulanıyordu. Kendi tutsaklığını Dağlı kralın verdiği cezanın kasvetli bekleyişiyle geçirmişti.

269

DOUSLAS NİLES

Böyleyken bile kabileye olan bağlılığını açıklamış olmaktan pişmanlık duymuyordu. Arktos'un asil kabullenişlerini Dağlıların hırgür içinde dalaşmalarıyla karşılaştığında, elf kendisini tutsak alanları hor görmek için birçok neden bulabiliyordu. Duyduğu küçümsemenin, ne yazık ki, adamları daha az tehlikeli yapmak konusunda bir işe yaramayacağıının oldukça ayırdındaydı.

"Bana ejderhaları sormuştun," dedi Kral Acaryel Moreen'e gülerek, "böylece Eğreltikaya'yı aradığınızı anladım. Yine de sizi bu kadar sıcak bir barmakta bulmayı beklemiyordum. İyi iş başarmışsınız—yani mağara ağzına ördüğünüz o duvar. Tekrar örülmesi için emir verdim. Eğer aramızda her şey yolunda giderse halkına zarar vermek niyetinde değilim.

"Yine de. . . bilmelisin ki," diye sert bir kahkahayla ekledi, "Eğrelti-kaya benim halkımın eski yurduydü, seninkinin değil!"

"Bu bir yalan!" dedi kadınşef. "Arktos'un buradan Dağlıma sırasında ayrıldığı anlatılır. O zamandan beri köylerimizi Beyaz Ayı Denizi'nin kıyılarına kurumsuzdur!"

Kral, parmağını kadının yüzüne tutarak başını salladı. "Böyle söylüyorsun ama ne tarihiniz, ne kitaplarınız; bunu kanıtlayacak hiçbir şeyiniz yok. Oysa bizim üç yüz yıl önce Dağlı ozanlar tarafından yazılmış bu döneme ait öykülerimiz var!"

"Çünkü yazmanız onları gerçek yapar," diye Kerrick'e mırıldandı Dinekki alay ederek, Dağlılardan herhangi birinin duyabileceğinden daha alçak bir sesle.

Elf başıyla onayladı, yanıt vererek dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu.

Dağlılar mağarayı üç ya da dört gün önce işgal ettiklerinden bu yana, tutsaklarıyla ne yapacaklarına karar vermekte acele ediyor gibi görünmemişlerdi.

En azından şu ana dek. Son bir saat içerisinde tüm Arktos çağırılmış sonra da kaba bir şekilde büyük alana itilmişlerdi. Yakılan ateşler havayı kalıcı bir dumanla dolduruyor, en azından yüzlerce yıkanmamış adamın ter ve pisliğinin kokusunu bastırıyorlardı. Eriyen karların oluşturduğu büyük akarsu, mağaranın ortasındaki deliğe ulaşıp aşağı döküldükten sonra, 270

HABERCİ

çalkalanarak giden bir akıntı şeklinde gözden yitene kadar zemin boyunca olduğundan akıyordu. Mağara duvarına birçok taş dizilmişti ve bu derme çatma tahtın üzerinde Acaryel Balinakemik oturuyordu. On dakika boyunca, Lars Kızılsakal'm dikkatli bakışları altında önünde duran Moreen Koydizdarı'yla tartışmıştı.

"Şimdi," dedi kral sonunda, gelecek her tartışmayı bir işaretle keserek, "sizi neden topladığımızı öğrenmenizin zamanı geldi. Elfi getirin, hani şu tekneyi kullananı."

Kerrick hemen, onu kralın karşısına götürecek iki iriyarı savaşçı tarafından kısıvrak yakalanmıştı. Moreen yalanda durmuş umutsuzluk içerisinde ona bakıyordu. Elf onu biraz cesaretlendirmeye çalışarak kadına göz kırptı ama bir şamarla ödül-

lendirildi.

"İlgini Kral Acaryel'e sakla," diye hırıldadı savaşçılardan biri.

Kerrick kralın aşığı baktığını ve ince altın yüzüğü kaba parmakları arasında tutarak incelediğini gördü. Elf yakma getirilince gözlerini kaldırdı.

"Bu öldürmek—ve ölmek—için çok aptalca bir eşyaya benziyor," dedi Acaryel. "Benim parmağım için çok küçük ama onu Buzboyu'na gelen tek elfi hatırlatması için saklayacağım."

Kerrick boşuk bir çığlık attı ve kurtulmaya çalıştı. Onun kendini kralın üzerine atmasını engelleyen, elfi kollarından tutan Dağlıların gücünden başka bir şey değildi.

Adamın elindeki hazinenin değerini anlayamayacak kadar aptal olduğunu bilmek elfi bir miktar keyiflendirmişti. Eğer onu parmağına takmak için yeterince uğraşmış olsaydı, sihirli yüzük parmağına oturacak şekilde genişlerdi. Yüzük kanşık bir lütuftu ve Kerrick'in bir tarafı kralın o yüzüğü takısını görmek istiyordu.

Acaryel mavi gözlerini kısarak sertçe elfe baktı. "Seni eski ve bu mağaraya özellikle uyan bir cezaya mahkum ettim. Belki de Arktos dostların bunu öğretici bulur. Adamlarım ise bunu eğlenceli bulacaktır."

Kerrick'in kızgınlığı dindi ve yerini bir dehşet duygusu
271

DOUGUS NİLES

m

i kalıbımın!" diye bağırdı kral.

l'çüçlüniam gölgelerin arasından büyük yassı bir nes-
fıyor, # mağaranın ortasma getiriyorlardı. Kerrick
İ ixk birouz parçası olduğunu ve uçlarına kelepçeler
dincim *rt külçeye gömülmüş olduklarını gördü.

s \cary" güldü. "Sana yeni bir tekne veriyorum, elf,
(! ;iaatks'ıanm tarafından yalnızca senin için yapılruş
i özen* Şekillendirilip geçtiğimiz birkaç gün boyunca
ı lu. B&fi artık hazır olduğunu söylediler."
j k çığıfca çırpındı ama Dağlılar onu düz yüzeyin ü-
ılar ve^3 sürede ellerini kelepçelediler. Su yarımдан,
i'kaç ppnak ötesinden taşarak akıyor, onun keskin elf
' upile iş;^12/ havasız ve soğuk görünen deliğe dökülü-
j^reen sertçe dönüp Lars Kızılsakal'ın elinden
f'Opre&den hiç farkm yok!" diye bağırdı ve kendini
linakt'^k'in üzerine attı.
adan:in gözlerini elleriyle oymak niyetiyle atılmıştı
jkral derme çatma tahtında geriye doğru eğildi ve hiç
™,,an onu hir kenara itti. Lars ve diğer savaşçı kadını
'!, | ladıl^r ve Acaryel kahkahalar atarak güldü,
v ;rada tutun," dedi kral. Yerinden kalktı ve sallana
d1
üvere^ kadının yanından geçti. "Bu işi seyretmesini
elf n'kından birini görebilmek için büyük olasılıkla
t.
M.
y
a »ti ola^k-" Moreen'e doğru alay eder gibi parmağını
(V de c»İsa' seni Sikke Işıltısı'na yerleştirdiğimde, pek
ı» piatii yapabileceğini sanmıyorum... canım."
j İd, koddan bembeyaz kesmiş Kerrick'e çaresizce
lİF n açIKti- Buz kalıbirun üzerine zincirlenmiş sırtüstü
)nu fya sona kendisi getirmişti, biliyordu bunu, tıpkı
vlarir'i' genç Banrik'i ve diğerlerini ölüme götür-
,ftder hgi birçok kişiye vahşi bir ölüm getirmişti.
lUg evlat. Soğuk bir yolculuk olabilir," dedi Dinekki,
çüeryn oluşturduğu çemberden aksayarak geçip
/Kİaşr/uŞti- "Yaban Chislev'in kayrası sana karanlıkta
272

HABERCİ

foi. gösterebilir."

"Dur, kocakarı!" diye bağırdı Dağlılardan biri, yolunu kesmek için elini kaldırarak.

"Sen dur!" diye çıkıştı şaman, adamın yüzüne kemikli parmaklarından birini doğrultarak. "Belki de Yaban Chislev'in öfkesini üzerine çekmek istersin?"

"Kradok beni korusun," diye mırıldandı Dağlı, dua etmek için iki elini birden yukarı kaldırırken.

Moreen uyuşmuş bir şekilde yaşlı kadının Kerrick'in yüzüne dokunmak için eğilişini seyrediyordu. Sessizce bir şeyler mırıldandıktan sonra Dinekki doğruldu ve en yalandaki Dağlıya gizlenmemiş bir tiksintiyle bakarak Arktos topluluğunun yanma topallayarak döndü.

Acaryel Balinakemik sabırsız görünüyordu ve sesini bir kez daha yükseltti. "Elf derinliklere yollayın!" diye kükredi. Kadınşef eli ayağı tutmayan bir halde iri savaşçıların buz kalıbım dik duruma getirmelerini seyretti. Elf denizci orada asılı kaldı ve kısa bir an için Moreen'e baktıktan sonra yeraltı kaynağınm çalkalanan sularına doğru yüzüstü itildi.

Akıntı onu alıp götürmeden önce Kerrick derin bir nefes almak için güçlkle zaman bulabilmişti. Buz kalıbının ağırlığım sırtında ezici bir yük gibi hissediyordu. Sular burun deliklerine doldu ve telaşa kapılmamaya çalıştı çünkü bunun en kısa yoldan ölüme götüreceğini biliyordu. . . ve yapabileceği herhangi

bir şeyin yaşamının sona ermesini bir ya da iki dakikadan fazla ertelemeyeceğinin farkındaydı.

Yerdeki deliği ve mağaranın ateşle aydınlanmış tavanını bir an için yukarıda gördü, sonra da karanlık onu yuttu. Kalıp yuvarlandı ve döndü ve buz gibi bir suya yüzüstü indi. Bir acı, kor halde bir sürü demirle dağlanmış gibi tuhaf bir yanma hissi duydu.

İstmeden ağızım açtığıında su ağızım doldurdu. Bütünöyle karanlığa gömülmüştü. Kafa üstü düşmeye devam ediyor, a-273

BOUGLAS NİLES
kapladı.

"Buz kalıbı getirin!" diye bağırdı kral.

Dört güçlü adam gölgelerin arasından büyük yassı bir nesneyi çekiyor, onu mağaranın ortasma getiriyorlardı. Kerrick onun büyük bir buz parçası olduğunu ve uçlarına kelepçeler bağlı iki zincirin sert külçeye gömülmüş olduklarını gördü.

Kral Acaryel güldü. "Sana yeni bir tekne veriyorum, elf, benim zanaatkarlarım tarafından yalnızca senin için yapılmış bir tekne. Özenle şekillendirilip geçtiğimiz birkaç gün boyunca donduruldu. Bana artık hazır olduğunu söylediler."

Kerrick çığınca çırpındı ama Dağlılar onu düz yüzeyin üzerine attılar ve kısa sürede ellerini kelepçelediler. Su yanından, başının birkaç parmak ötesinden taşarak akıyor, onun keskin elf gözlerine bile ışısız, havasız ve soğuk görünen deliğe dökülüyordu.

"Hayır!" Moreen sertçe dönüp Lars Kızılsakal'ın elinden kurtuldu. "Ogrelere hiç farkın yok!" diye bağırdı ve kendini Acaryel Balinakemik'in üzerine attı.

Kadın, adamın gözlerini elleriyle oymak niyetiyle atılmıştı ama Dağlı kral derme çatma tahtında geriye doğru eğildi ve hiç zorlanmadan onu bir kenara itti. Lars ve diğer savaşçı kadını tekrar yakaladılar ve Acaryel kahkahalar atarak güldü.

"Onu orada tutun," dedi kral. Yerinden kalktı ve sallana sallana yürüyerek kadının yanından geçti. "Bu işi seyretmesini istiyorum—elf ırkından birini görebilmek için büyük olasılıkla bu son fırsata olacak." Moreen'e doğru alay eder gibi parmağını

salladı. "Ne de olsa, seni Sikke İşlıtı'sına yerleştirdiğimde, pek dışarı çıkma planı yapabileceğini sanmıyorum... canım."

Kadmşef, korkudan bembeyaz kesmiş Kerrick'e çaresizce baktı. Kolları açıldı. Buz kalıbının üzerine zincirlenmiş sırtüstü yatıyordu. Onu bu sona kendisi getirmişti, biliyordu bunu, tıpkı Nangrid'i, Marin'i, genç Banrik'i ve diğerlerini ölüme götürdüğü gibi. Önderliği birçok kişiye vahşi bir ölüm getirmişti.

"Evet, işte evlat. Soğuk bir yolculuk olabilir," dedi Dinekki, Dağlı nöbetçilerin oluşturduğu çemberden aksayarak geçip Kerrick'e yaklaşmışta. "Yaban Chislev'in kayrası sana karanlıkta

272

HABERCİ

yol gösterebilir."

"Dur, kocakarı!" diye bağırdı Dağlılardan biri, yolunu kesmek için elini kaldırarak.

"Sen dur!" diye çıkıştı şaman, adamın yüzüne kemikli parmaklarından birini doğrultarak. "Belki de Yaban Chislev'in öfkesini üzerine çekmek istersin?"

"Kradok beni korusun," diye mırıldandı Dağlı, dua etmek için iki elini birden yukarı kaldırırken.

Moreen uyuşmuş bir şekilde yaşlı kadının Kerrick'in yüzüne dokunmak için eğilişini seyrediyordu. Sessizce bir şeyler mırıldandıktan sonra Dinekki doğruldu ve en yalandaki Dağlıya gizlenmemiş bir tiksintiyle bakarak Arktos topluluğunun yanma topallayarak döndü.

Acaryel Balinakemik sabırsız görünüyordu ve sesini bir kez daha yükseltti. "Elfi derinliklere yollayın!" diye kükredi. Kadınşef eli ayağı tutmayan bir halde iri savaşçıların buz kalıbını dik duruma getirmelerini seyretti. Elf denizci orada asılı kaldı ve kısa bir an için Moreen'e baktıktan sonra yeraltı kaynağının çalkalanan sularına doğru yüzüstü itildi.

Akıntı onu alıp götürmeden önce Kerrick derin bir nefes almak için güçlükle zaman bulabilmişti. Buz kalıbırun ağırlığını sırtında ezici bir yük gibi hissediyordu. Sular burun deliklerine doldu ve telaşa kapılmamaya çalıştı çünkü bunun en kısa yoldan ölüme götüreceğini biliyordu. . . ve yapabileceği herhangi bir şeyin yaşamının sona ermesini bir ya da iki dakikadan fazla ertelemeyeceğinin farkındaydı.

Yerdeki deliği ve mağaranın ateşle aydınlanmış tavanını bir an için yukarıda gördü, sonra da karanlık onu yuttu. Kalıp yuvarlandı ve döndü ve buz gibi bir suya yüzüstü indi. Bir acı, kor halde bir sürü demirle dağlanmış gibi tuhaf bir yanma hissi duydu.

İstmeden ağzını açtığında su ağzını doldurdu. Bütünüyle karanlığa gömülmüştü. Kafa üstü düşmeye devam ediyor, a-273

DOUGIAS NİLES

kıntının içinde şiddetle kıvrılıp bükülüyordu. Su onu çekiyordu ve kelepçeler bileklerini çizmiş, kollarını yüzmüştü. Ayakları ve bacakları dışa doğru bükülmüşlerdi ve kendini buz kalıbının üzerinde toplayabilmek için tüm gücünü harcıyordu.

Tünel onu olağanüstü bir hızla sürüklüyordu. Elf sağa sola çarpıyor, bacanın kenarlarına sürtünüyordu. Her an bir yere çarpıp parçalanmayı bekliyordu ama görünüşe göre su, bu cehennemnin içinde pürüzsüz bir kanal oluşturmuştu. Sudan çıkmadan bir dizi sarsıntıyla öne doğru yattı.

Ancak o zaman nasıl olup da boğulmadığını merak etti.

Tamamen suya batmış olmasına karşın, tıkanmadan derin bir nefes aldı. Kalıp tekrar öne doğru savruldu ve başka bir delikten aşağı düşüp, bir kenardan diğerine çarptı, sonra da daha geniş bir kanalda güçlü bir akıntının içinde tembel tembel döndü. Bir kez daha nefes aldı, yaşam veren havanın, üstelik de

sudan gelerek, ciğerlerine doluşunu duyumsadı.

Açıklaması bir anda kafasında çaktı: Dinekki ona bir büyü yapmıştı. Her nasılsa, elfin kendi büyülerinden yararlanmasını kurnazca sağlamış, Chislev'in büyüsunü ona aktarmış ve ona suda nefes alma gücünü vermişti. Bu karabasanın tam ortasında, derinden bir güven ve huzur hissediyordu.

Bir çağlayandan düşerken kendini bir tüy kadar hafifmiş gibi hissetti. Buz kalıbı yine çalkalanan bir kargaşanın ortasma düşmüş, onu baş aşağı, finî fırıl döndürmeye başlamıştı. Sıcak su, ısıyı neredeyse katlanılabilir bir düzeye getirmişti. Ardından yükseldiğini, yüzeye doğru sürüklendiğini, buz kalıbının üzerinde yatarken salın suyun yüzeyinden güç alarak onu hafifçe ittiğini duyumsadı. Gücü tükenmiş, ağrıyan parmaklarını açıp kapamaya bile mecali kalmamışta. Başını kaldıracak gücü bile kendinde bulamıyordu.

Havaı—acı verici düzeyde soğuk havaı hissetti. Gözlerindeki ıslaklığı gözkapaklarını kırıştırarak giderdiğinde gökyüzünde yan yana duran yeşil yıldızı ve beyaz yıldızı gördü. Kollan iki yana açık, kelepçeli olarak sırtüstü yatıyordu. Şimdi ürperdi çünkü sınısıklam olmuş bedeni rüzgar alfanda kalmıştı. Kaslarındaki damlalar şimdiden donmuştu. Soğuk, açık bir

274

HABERCİ

gecede dışarıda olduğunu gördü ve kısa sürede donarak öleceğini anladı ama bu iki yıldızı böylesine güzel bir manzara olarak gördüğü için de tuhaf bir şekilde memnundu.

Gökyüzüne doğru başka bir şey daha uzanıyordu: tahta bir gövdeden yükselen tanıdık bir direk. Neredeyse bir kahkaha atıyordu. Denizin altından gelen kaynağın onu Filika'mın yüzüdüğü havuza çıkarmış olduğunu anladı ve bu, onu anlamsız bir şekilde eğlendirmişti. Onun, burada, kendi teknesinin gölgesi altında ölmesi ne kadar da uygun olacaktı.

Gözlerinin önünde başka bir şey daha hareket etti. Bu, kuyruğu bir omuzdan sarkan gölgeli bir saç düğümüne sahip, en-

dişeli bir yüzdü. Şimdi hayal gördüğünü anlamıştı çünkü Kerrick, Mercankafa Ağbalıkçı'nın sesini duyduğuna emindi.

"İşte, buradasın!" dedi kender, sesi canı sıkılmış geliyordu. "Tüm Krynn'de seni ne bu kadar oyalamış olabilir ki?"

"Burası iş görür," diye açıkladı Acaryel Balinakemik hoşnutlukla. İki adamının yerleştirdiği yağ lambalarının ışığında mağarayı inceliyordu. Diğer iki savaşçı, mağara boyunca yaptıktan uzun yürüyüş sırasında direnen ancak en sonunda yorğun düşen Moreen'i tutuyorlardı. Kral adamlarına işaret etti. "Bizi yalnız bırakın. Kapıya bir ayı postu gerin ve dışarıda bekleyin. Biraz gürültü duyarsanız merak etmeyin—o didişmeyi seven bir kız!"

Adamlar çıkmadan önce Moreen'i sertçe iterek kapıdan uzaklaştırdılar. Girişe hızla büyük beyaz bir post gerildi. İkisi, lambaların ışığında göz kırıp ışıldayan minik billurlarla bezemmiş süslü kayalarla dolu küçük bir mağarada baş başa kalışlardı. Duvarlarda gölgeler zıplayıp oynuyorlardı.

Kadınşef çevresine bakmıdığıın Dağlı kralının boynunda sallanan altın zincirleri çıkarıp uzun, demir tokalı çizmelerinden sıyrıldığıın gördü. Zincirleri çizmelerin içine bıraktı, gerindi ve hoşnut bir küçümseme ifadesi takınarak Moreen'e baktı.

275

DOUSLAS NİLES

"Sen de rahatlasan iyi olur," dedi. "Bir süre burada olacağız. Ne kadar işbirliği yaparsan, senin için o kadar kolay olur." "Sana boyun eğmektense ölürüm!" diye patladı kadın.

"Başka seçeneğın olmadığı için bunu düşünmüş olabilir misin? Senden daha güçlüyüm ve daha iriyim. Adamlarım kaleni ele geçirmiş durumdalar. Bu kez, Şef kızı Moreen, kaçınılmazı kabullenmekle akıllılık edersin."

Gülme sırası Moreen'e gelmişti. "Biliyor musun, bana kaleni gösterirken senin aslında büyük bir insan, büyük bir önder

olabileceğın aklıma gelmişti. Ne kadar aptalmışım. Artık yalnızca bir hayvan olduğunu görüyorum. Oğrelerin en azından savaşçılarımızla savaşacak cesareti vardı. Siz Dağlılar, görünüşe

göre, düşman savaşçılarını gittikten sonra zorla kadınlara sahip olmayı yeğliyorsunuz. Belki de dışarıdaki iki adamını geri çağırılmalısın. Beni tutarlarsa senin çok uğraşmana gerek kalmaz."

Kral çizmelerini bir kenara koyarken öfkeyle baktı. "Sana karşı nazik olmakla ilgili varolan tüm niyetimi hızla yok ediyorsun."

Moreen'in gözleri, silah olarak kullanabileceği bir şey, herhangi bir şey bulmak için mağaranın içinde gezindi. Dağlı krallının giysilerini bir kenara attığını gördü. Adamın bedeni kaslı ve iriydi.

Şimdi aradığı fırsatı bulmuştu.

"Oldukça sarsılmış görünüyorsun," dedi Mercankafa Ağbalıkçı, yüzünü asarak, "ama tenin hafifçe pembeleşmeye başladı, artık seni sudan çıkardığımda olduğu gibi beyaz ve hamur gibi değil."

Kerrick ellerini bir çay fincanına sarıp ısıyı sömürdü. En azından önceki kadar titremiyordu. Artık büyük kupayı içindekileri kamaraya saçmadan tutabiliyordu.

"B-beni nasıl buldun. . . ve s-sen neredeydin?" diye sordu. "Bütün kışı teknede uyuyarak geçirmedin değil mi?"

Kender omuz silkti. "Hiçbir zaman çok soğuk olmadı. Sanı-
276

HABERCİ

nm burarım alfanda güzel sıcak bir kaynak var."

"Var," diyerek katıldı Kerrick. "Tam da oradan çıkıp geldim. Ama sen—nasıl? Çarptığımızda. . . suya düştüğünü gördüm. . . aradım—her yeri aradım... " Başını inanamayarak sal-

ladı, arkadaşını canlı bulmadaki talihinden kuşku duymamaya çalışıyordu. "Bana yine o uyku şurubundan söz etme. Onu nereden aldığını bilmiyorum ama seni bulduğumda o yaranda yoktu!"

"İyi, pekiyi o zaman, onunla ilgili bir şey söylememi" diyerek burun kıvırdı kender. "Belki de benimle zaman kaybetmek-tense suya geri dönmeyi tercih edersin."

Kerrick inledi ve başını salladı ama ayrıntıları sormaya kalktığında, Mercankafa bir açıklama sunmamakta kararlıydı. Sürdürecektir gücü kalmayınca elf sonunda vazgeçti.

Mercankafa küçük bir tel parçasını birkaç kez eğip bükerek bileklerindeki kelepçeleri açıp, elfin yelkenliye çıkmasına yardım ederken, Kerrick kaynağın ısıttığı kovuğa nasıl çıktığıyla ilgili parçaları yavaş yavaş kafasında bir araya getiriyordu. Mağaranın tabanında yiten akarsu, görünüşe göre denize önemli bir miktarda su taşıyordu, kara kışta bile bu küçük kovuğu donmaktan alıkoyan sıcak suyun bir kısmını da taşıyan bu akarsuydu. Akarsu, eğreti salı derin kanaldan geçirip, suyun üstünde dinginlikle sallandığı kovuğa çıkarana kadar taşımıştı.

"Yani yakında yeniden yelken açacağız, öyle mi?" diye sordu Mercankafa. "Demek istediğim, sen bir şeyler yiyip uyuduktan sonra."

Kerrick iç geçirdi. "Suyun üzerinde yüzüyor olabiliriz ama son baktığımda bu koy hepten donmuştu."

"Evet, denizi kastediyorsan, bu doğru. Her tarafı buz ve kar yığını. Ama bütün koy erimiş durumda. Tekneyi karşı tarafa kadar yüzdürebiliriz. Ve güneş çıktı—bugün, nereden baksan üç ya da dört saat tepede kalmış olmalı. Biliyorum, burada bir ileri bir geri gitmek biraz sıkıcı gibi gelebilir. Tıpkı Büyükanne Paraağacı'nın da söylediği gibi, 'Bir yere gitmediğin ya da bir yerden düşmediğin sürece tam anlamıyla yolculuk yapmış sayılmazsın.'"

DOUGLAS NİİES

Kerrick güldü. "Sanırım denize ya da okyanusa açılmaktan çok uzağız. Etrafa bakmak için güverteye çıkacağım."

Kamaradan çıktığında, Kerrick gökyüzünün gece yansı karanlığından aydınlığa döndüğünü gördü. Başka bir şey daha gözüne ilişti—kıyıda hareket eden insanlar görmüştü, büyük insanlardı bunlar. Beyaz pelerinlere bürünmüş, ayaklarını kar da sürüyerek ilerliyorlar, artan ışık alanda güçlükle seçilebiliyorlardı. Onlardan bir kol dolusu gördü. Dağlılardan daha da çirkin ve iri olan bir savaşçı ordusuydu. Pek çoğu Fūika'-nın demir ipinin çevresinde toplanmıştı ve ipe düzenli olarak asılıyorlar, yelkenliyi kıyıya çekiyorlardı.

"Kal orada!" diye hırıldadı kıyıda duran bir yaratık. Odukaça şaşırın elf onun bir ogre olduğunu anlamıştı. Düşünmeye çalıştı. Ogreler kıyıya yayılıyorlardı, bir kısmı da Arktos ve Dağlıların toplandığı mağaranın ağızına yaklaşıyorlardı.

"İşte bu—direnme ve seni öldürmeye gerek kalmayın. Belki sonra," dedi kıyıdaki ogre, cesaretlendirircesine.

Elf bir şey konusunda yanıldığını gözlemledi—bunların hepsi ogre değildi. Tıknaz bir şekil başlığını geriye itince onun bir cüce olduğu ortaya çıktı. Bu, Filika'yı gittikçe kıyıya yaklaştıran ogrelerin arasında duran fırça saçlı, şüpheli görünüşlü bir cüceydi. Sabırsızca burnundan solurken nefesi havada tütüyordu ve cüce yelkenliye bakmak için döndüğünde elf neredeyse düşüyordu.

O yüzü son kez gördüğünde, Kelkaya Patırtıçıkaran, güçlü kadırğa Silvanesti'den son seferi için aynılmak üzereyken Süvanos Meşesf'nin kış aynalığından bakıyordu. Babası Dimorian Fallabrine o büyük geminin kaptanıydı ve aym sakallı cüce de onun ikinci kaptanıydı.

278

"Efendimiz! Kral Acarye!"

Ayı postunun diğer tarafından gelen ses şüphe götürmez bir ivedilik taşıyordu.

"Ne var?" diye sabırsızlıkla sordu Acaryel Balinakemik.

Tam o anda, yağ lambalanndan birini başının üzerine kaldırıp ona atmaya hazırlanmış Moreen'e ters ters bakıyordu. Diğer başırın yanından uçmuştu ve parçaları mağaranın tabarunda duruyor, yağ üzerine bulaştığı kayada yanmayı sürdürüyordu. Küçük mağaranın içinde kadını dakikalarca kovalamaktan nefes nefese kalmıştı.

"Ogreler, Majesteleri! Mağaraya saldırıyorlar!"

Acaryel gözlerini kırıştırdı, yüzünü asu, başını salladı sonra da gözlerini kısarak ayı postuyla kaplı girişe baktı. "Ne?" diye sordu.

"Ogreler, seni mankafa!" diye bağırdı Moreen. "Şehvetten kulağın sağır mı oldu?" Lambayı yere koydu ve girişe yöneldi. "Şu ayı postunu indir!" diye buyurdu. "Bırak dışan çıkalım!"

Krala küçümseyen bir bakış fırlattı. "Yoksa devam etmek mi istersin? Gösterdiğin ilgiyle gururumu okşamış olsan da

DOUSUS NİLES

Kerrick güldü. "Sanırım denize ya da okyanusa açılmaktan çok uzağız. Etrafa bakmak için güverteye çıkacağım."

Kamaradan çıktığında, Kerrick gökyüzünün gece yarısı karanlığından aydınlığa döndüğünü gördü. Başka bir şey daha gözüne ilişti—kıyıda hareket eden insanlar görmüştü, büyük insanlardı bunlar. Beyaz pelerinlere bürünmüş, ayaklarını kar da sürüyerek ilerliyorlar, artan ışık alanda güçlkle seçilebiliyorlardı. Onlardan bir kol dolusu gördü. Dağlılardan daha da çirkin ve iri olan bir savaşçı ordusuydu. Pek çoğu Filika'mn demir ipinin çevresinde toplanmıştı ve ipe düzenli olarak asılı yorlar, yelkenliyi kıyıya çekiyorlardı.

"Kal orada!" diye hırıldadı kıyıda duran bir yaratık. OI dukça şaşırın elf onun bir ogre olduğunu anlamıştı. Düşün-

meye çalıştı. Ogreler kıyıya yayılıyorlardı, bir kısmı da Arktos ve Dağlılıların toplandığı mağaranın ağzma yaklaşmaktaydılar.

"İşte bu—direnme ve seni öldürmeye gerek kalmasın. Belki sonra," dedi kıyıdaki ogre, cesaretlendirircesine.

Elf bir şey konusunda yanıldığım gözlemedi—bunların hepsi ogre değildi. Tık naz bir şekil başlığını geriye itince onun bir cüce olduğu ortaya ıktı. Bu, Filika'yı gittikçe kıyıya yaklaştıran ogrelerin arasında duran fırça saçlı, şüpheli görünüşlü bir cüceydi. Sabırsızca burnundan solurken nefesi havada tütüyordu ve cüce yelkenliye bakmak için döndüğünde elf neredeyse düşüyordu.

O yüzü son kez gördüğünde, Kelkaya Patırtıçıkaran, güçlü kadırđa Silvanesti'den son seferi için aynılmak üzereyken Silvanos Meşesf'nin kı aynalığından bakıyordu. Babası Dimorian Fallabrine o büyük geminin kaptanıydı ve aynı sa-kallı cüce de onun ikinci kaptanıydı.

278

"Efendimiz! Kral Acaryeli"

Ayı postunun diğer tarafından gelen ses şüphe götürmez bir ivedilik taşıyordu.

"Ne var?" diye sabırsızlıkla sordu Acaryel Balinakemik.

Tam o anda, yağ lambalarından birini başının üzerine kaldırıp ona armaya hazırlanmış Moreen'e ters ters bakıyordu. Diğer başmm yarımından uçmuştu ve parçalan mağaranın tabanmda duruyor, yağ üzerine bulaştığı kayada yanmayı sürdürüyordu. Küçük mağaranın içinde kadını dakikalarca kovalamaktan nefes nefese kalmıştı.

"Ogreler, Majesteleri! Mağaraya saldırıyorlar!"

Acaryel gözlerini kırpışırdı, yüzünü astı, başını salladı sonra da gözlerini kısarak ayı postuyla kaplı girişe baktı. "Ne?" diye sordu.

"Ogreler, seni mankafa!" diye bağırdı Moreen. "şehvetten

kulağın sağır mı oldu?" Lambayı yere koydu ve girişe yöneldi. "Şu ayı postunu indir!" diye buyurdu. "Bırak dışarı çıkalım!"

Krala küçümseyen bir bakış fırlattı. "Yoksa devam etmek mi istersin? Gösterdiğin ilgiyle gururumu okşamış olsan da
279

DOUSLAS NİLES

ogre saldırısının biraz daha önemli olduğunu düşünüyorum."

Moreen'in aklına dehşet dolu düşünceler düşmüştü. Kaç ogre gelmişti? Saldırıların yoğun mu tutuyorlardı? Neler olup bittiğini anlaması gerekiyordu.

Bir duralamadan sonra, kuşkulu bir öksürük duyuldu. "E-fendimiz?"

"Dediğini yap!" diye kükredi kral, aceleyle giyinirken. Gürültüyle şangırdayan bir çizmeyi eline aldı. Ayağına geçirmeden önce çizmeyi sabırsızlıkla baş aşağı edip altın zincirleri ve bilezikleri yere döktü. "Seninle işim bitmedi," diye Moreen'e hırladı, diğer çizmeyi de aynı şekilde giyiyordu.

Kralın adamı mağaranın girişindeki ayı postunu çekip aldı ve Moreen hızla dışarı çıktı. Kendi kendine mırıldandı, "Yanıyorsun, işimiz bitti."

Ogreler Kerrick'i güverteden sertçe çekip aldılar ve onu kabinin üzerine attılar. Elf, Kelkaya Patırtıçıkaran'a bakmamaya çalışıyordu. Burada olan biteni anlayana kadar cücenin eski kaptanının oğlunun kendisini tanıdığını bilmesini istemiyordu.

Diğer ogreler itişip kakışarak tekneye çıkmışlar hatta bir tanesi kamaraya girmişti. Kamaraya giren bir an sonra omuz silkerek çıktı. "Burada kimse yok!" diye bağırdı.

"Bir daha bak!" diye tersledi cüce. "Sesler duydum."

Ogre kayboldu ve bir an sonra tekne, dolapların açılması, yatağın dağıtılması ve diğer bölmelerin araştırılmasıyla çıkan seslerle sallanıp sarsıldı. Sonunda ogre başını sallayarak dışarı çıktı. "Yok. Herhalde kendi kendine konuşuyordu."

Mercankafa? Yüzündeki karı sallayıp, oturmak için dönünce, elf inanamayan bir şekilde başını salladı. Küçük arkadaşının yakalanmaktan kurtulduğuna seviniyordu ama işin içinde bir cins büyü olduğundan her zamankinden daha emindi. Ne olursa olsun, çözmesi gereken daha acil sorunları vardı.

Üç iri ogre tepesine dikilmişlerdi. Her birinin beyaz ayı kürkünden yapıma pelerinleri, sırtlarında sert, deri yelekleri ve 280

H/VBERCÎ

ayaklarında ağır deri çizmeleri vardı. Başlan koyun kürküyle örtülüydü. İki büyük mızraklar taşıyorlardı, bir tanesinin de omzuna rasgele asılmış uzun bir kılıcı vardı. Hemen yanlarından bir yığm mahluktan oluşan bir sıra, koy kıyısı boyunca ilerliyordu. Bu sırada, en azından yüz kişilik bir birlik, ana mağara girişinin ok menzili kadar dışımda toplanmışlardı. Tan yeri, göğü üzerlerinde yükselen koyak duvarlarının kenarlarını bu saatte görünür kılacak kadar solgunlaştırmıştı. Tepenin hemen ardında Eğreltikaya'nın duvarlarının dağın üzerinde heybetle yükseldiğini biliyordu. •

Kerrick dev gibi bir öğrenin yaklaştığını gördü. Yaratığın olağandışı küçüklükteki ön dişlere sahip kare yüzü sert bir ifadeyle asılmışü. Kafasından sarkan dağınık saçları hayretle fark etti ve bunun bir dişi olduğunu anladı. Dişi ogre, bir elinde ağzı som altın gibi duran uzun saplı bir balta taşıyordu.

Kadın ona tepeden balonca elfi şiddetli bir endişe sardı. Sert bir hareketle eğildi, adamın başlığını bir kenara itti ve sarı saçlarını sosis iriliğindeki parmaklarıyla kavradı.

"Bu bir elf! O elf!" diye bağırıldı devasa ogre, sert bir hareketle elfin başını yerden kaldırarak. "Majesteleri Kral! O burada, o bizim esirimiz! Kehanetlerdeki habercil!"

Onu bırakü. Başka bir devasa ogre karın içinden ağır ağır onlara doğru yürüdü. Bu bir erkekti, uzun ön dişleri altınla sarılmıştı ve ışıldayan, altın bir göğüs zırhı giymişti. Omuzla-

rında bir ayı postu örtülüydü—bu küçük, pelerinli ogreler ordusunda görünen tek siyah posttu. Elf, Moreen'in, kabilesini katleden ve atalarının siyah ayı postunu çalan Acısavaş Dert'in tarifini hatırladı ve bunun aynı mahluk olup olmadığını merak etti—kadmşef onun bir prens olduğunu söylemişti ama ogreler buna "kral" diyorlardı.

"Sen?" diye hırıldadı gaddar yaratık. Onu zar zor görebiliyormuş gibi gözlerini kısmış, Kerrick'e bakıyordu.

Vermek istediği tüm sivri yanıtlar yukarı bakınca korku ve hayretle boğazında düğümlenip kaldı. "Evet, ben bir elfim," diye itiraf etti.

"Kulağına ne oldu?" diye sorguladı kral.

281

DOU6LAS NÎLES

"Kesildi. . . bir eli beyi tarafından," diye yanıtladı Kerrick. Yardımcı olabilecek bir açıklamaya hemen sarıldı. "Ben sürüldüm, halkırun düşmaniyim!"

"Onu şimdi mi öldürmeliyiz?" diye sordu kral dişi ogreye. Soluk gözlü cüce, Kelkaya Patırtıçıkaran, ogrelerin karda açtıkları derin izleri kullanarak kralın arkasına gelmişti.

"Henüz değil," dedi kraliçe, Kerrick'e düşünceli düşünceli baktı. "Burada oluşuyla ilgili bir gizem var. Artık elimizde olduğunu göre onu sorgulamak isterim."

"Beklemesi gerekecek," diye açıkladı kral. "İnsanları bir mağarada kısırdık. Köpeklerinin olduğu kampı bulduk ve itleri ve kızakları bekleyen nöbetçilerin çoğunu öldürdük. Ancak izlerden anlaşıldığı kadarıyla birçoğu şu ağzına engel örülmüş mağaraya sığınmışlar."

"O küçük yarığa mı?" diye şüpheyle sordu kraliçe.

Erkek ogre kuru bir neşeyle burnu çektii. "O geniş bir mağara. Girişi buz kalıplarından ördükleri bir duvarla kapamaya çalışmışlar ama onun bir ogre saldırısı karşısında nasıl duracağını göreceğiz."

"Talihin açık olsun, sevgili kocam," dedi kadın. Yeniden elfe baktı ve Kerrick, onu canlı tutma düşüncesini bir daha değerlendiren ve değerlendirmediyini merak etti.

Birdenbire baltayı eline aldı. Kadın ellerini sapın üzerinden ters yönle doğru kıvrırken Kerrick ürktü. Aniden mavi alevler baltanın kenar boyunca titrediler. Silahın alt ucunu aşağı indirip kara deşirdiğinde silah yüksek sesle tısladı. Kerrick'in çevresinden buharlar yükseliyordu.

"Gonnas Baltası," dedi kadın zalimce. "En küçük bir bahane olursa, bacağını uçuracağım." Krala döndü. "Zafere git, sevgili kocam. Esiri ben kendim bekleyeceğim."

"Yeter," diye homurdandı kral. Burnundan derin bir nefes aldı ve savaşçıların oluşturduğu büyük, karanlık kola doğru bağırdı. "Hızlanın ogrelerim! Saldırıyoruz!"

282

HABERCİ

"Dışarıda toplanıyorlar," dedi Lars Kızılsakal. Moreen ve Acaryel büyük mağarada telaşa kapılmış insanların araştırma karışmışlardı. "En azından yüz kişiler."

"Beş yüz kişiler ya da daha fazlalar," diye açıkladı Küçük Fare yüksek sesle. Çocuk ana mağaranın yan tarafında karanlık

bir kovuğun içinde duruyordu. "Koyun uzak kıyısından uzanan bir mil uzunluğunda bir sıra. Bazıları gidip Kerrick Fallabrine'in teknesini kıyıya çektiler." Son cümleyi söylerken Acaryel Balinakemik'e öfkeyle baktı.

"Ne tür bir cadılıktır bu, çocuk?" diye sorguladı Acaryel.

"Kristal bir küren mi var?"

"Hayır," dedi Fare. "Burada bir gözetleme deliğim var. Son birkaç gündür kar eridi ve bu yükseklikten bütün koyu, hem de ta denize kadar, görebiliyorsun."

"Gerçeği söylüyor," diye kararlılıkla açıkladı Moreen, an-

cak Fare'nin gözetleme deliği onun için de yeni bir haberdir.

"Fare kabilemizdeki en iyi izcidir."

"Beş yüz ogre? Ya da daha fazla ha?" Acaryel Balinakemik çarpılmışa dönmüştü.

"Girişe, Arktos'un ördüğü duvarın arkasına iki yüz adımımızı yerleştirdik," diye alelacele açıkladı Lars. "Oraya daha fazla adam koymanın pek akıllıca olacağını sanmıyorum. Hareket edecek yerimiz kalmaz."

"Evet, haklısın," diye onayladı Acaryel. Eliyle gösterdi. "Eğer girişe saldırır ve mağaranın ön tarafını alırlarsa onlara orada, ana mağaradan önceki şişe boynu yapan noktada karşı koymamız gerekecek. Bir süre orada tutunabiliriz..." Bu sözler pek de anlamlı değildi. Ogrelerin onları neredeyse kusursuz bir tuzağa düşürdüklerinin herkes farkındaydı.

"Buradan başka bir çıkış yolu var mı?" diye sordu kral, Moreen'e dönerek.

Kadın, ana mağarada toplananlara katılmak için dar kovuktan aşağı inmiş Küçük Fare'ye baktı. "Fare, sen bu mağarayı hepimizden daha iyi biliyorsun."

"Size söylediğim gözetleme deliği—her seferinde bir kişi oradan çıkabilir," dedi Fare. "Koyun açık sularının yaklaşık iki

D0U6LAS NİLES

yüz ayak yukarıdaki karlı, dik bir yamaca açılıyor. Ogreler er ya da geç bu deliği görürler. Gece bile karın üzerindeki bir şeyi görebilirsiniz."

"Başka?" diye sordu Moreen ümitsizce. "Dışarı çıkılabilecek başka bir yol, ya da saklanabileceğimiz herhangi bir yer var mı?"

"Saklanmak için değil," dedi Fare, "ama gerilerde bir yerde bir baca aralığından yukarı çıkan dar, yol gibi bir şey var. Sana bundan daha önce söz etmedim," dedi özür diler gibi. "Çünkü

büyük olasılıkla Eğreltikaya'ya, bütün bu uzundişlilerin uyduğu odaya çıkıyor. Endişeleneceğini biliyordum."

Moreen bu habere ağlasın mı gülsün mü bilemiyordu—olası bir kaçış yoluymuş ama doğrudan denizaygırı-adamlarla dolu bir yere gidiyordu.

"Üstelik de zorlu bir tırmanış," diye sürdürdü çocuk sıkılan bir tavırla. "Bu da sana söylemememin başka bir nedeni. Gerçekten de çılgına dönebilir ve boynumu kırabileceğimi söyleyebilirdin. Sanırım haklı da olurdun, ama yapmadım! Özür dilerim."

"Hayır, iyi iş yaptın," dedi Moreen. Duygulan diğer sözlerini boğazında düğümlemiş gibiydi. Bu kadar yol gelmişlerdi ve bunca zahmet bunun için miydi? Kabilesi tuzağa düşmüş, tutsak alınmış, bir ogre ordusu ve düşman uzundişliler arasında sıkışıp kalmıştı.

"Cesur bir delikanlısın," diye onayladı Kral Acaryel açık bir içtenlikle.

"Yukarıdaki uzundişliler ne durumda?" diye sordu Dinekki, konuşmaya katılmak için aksayarak gelmişti. "Bu mağarayı biliyorlar mı? Yoksa göz ardı mı ediyorlar?"

"Şey, bir duvar örmüşler. Tuğlalann arasmdaki açıklıklardan gördüm ve biz—en azından Bruni ya da gerçekten güçlü başka biri—sıkı bir yüklenmeyle o duvarı yıkabiliriz. Belki de, tam altlarında mağaraya açılan bir tünel olduğunu bilmiyor bile olabilirler."

Kadmşef Acaryel Balinakemik'e döndü ve adamın onunkilerle buluşan mavi gözlerinde saygı dolu bir bakış vardı. Bu

HABERCİ

yönde bir umut, en azmdan bir fırsat vardı. Karşı koyup belirsiz bir süre mağarayı savunmak felaket için birebirdi. Uсталıkla ve cesaretle savaşsalar bile ogreler eninde sonunda üstün gelirlerdi.

"Bana iki düzine adamını ver!" dedi Moreen. "Onları ve kendi savaşçılarımın bazıalarını alacağım ve mağaradan geçip arkadan kaleye gireceğiz. Küçük bir güçle ve baskın yaparak uzundışlilerin hızla oradan dışarı püskürmelerini sağlayacağız. Adamların burayı koruyup biz herkesi Eğreltikaya'ya çıkarana kadar ogreleri tutabilirler."

"Ama... " Acaryel Balinakemik'in gözleri kısıldı.

"Ama, ne?" diye sordu kadın.

"Bu tehlikeli," dedi Acaryel alçak sesle. Sesinin tonu değişmişti.

"O bacadan aşağı bir ip sarkıtabilir misin?" diye Küçük Fare'ye sordu Moreen. "Böylece kalanlar tırmanırken destek alabilirler."

"Evet, yaparım," dedi. Sesini alçaltıp kadına doğru eğildi.

"Yine de bazı büyükanneler için zorlu olacak."

Dinekki'nin tokadı uzandı ve çocuğun kafasının arkasında şapladı, "Bırak bu konuyla biz ilgilenelim." Kadın yeniden Acaryel Balinakemik'e döndü. "Biz yaşlıların yukarı çıkmalarına yardım etmek için şu güçlü kuvvetli adamlarından birkaçını görevlendirebilirsin, değil mi?"

"Elbette," dedi Acaryel kısaca.

Dağlılardan biri şimdiden erzak yığınına karıştırıyordu. "İşte bir ip," dedi. Moreen onun Acaryel'in Deli Randal, gözü dönmüş olarak tanıttığı adam olduğunu gördü. Deli Randal ip kargalını omzuna atıp gönüllü olmak için ileri çıkarken hoş bir şekilde gülümsedi. -

"Bruni, Tildey, tüm Arktos savaşçıları, benimle gelin," diye duyurdu Moreen, sonra da krala döndü. "Silahlarımıza ihtiyacımız olacak."

Acaryel sonunda kararlılığını yeniden kazanmış gibi görünüyordu.

"Pekala. Sizlere bol şanslar. Mızraklarınız orada. Silahla-

DOUSLAS NİLES

mn." Dağlı kral malzemelerinin olduğu çıkma uzandı ve gri, eğimli bir kılıç çıkardı. Onu kabzası önde Arktos şefine doğru uzatarak sordu, "Bunu almak ister misin? Her zaman güvendiklerimden biridir. Ağzı keskindir ve kalenin içinde dövüşürken bir mızraktan daha etkili olabilir."

"Teşekkürler," dedi kadın, adamın sözlerindeki duygusalılığa şaşırarak. Silahı alıp keskin ağzım yokladı ve metal kılıcın ağırlığını tarttı. Uzun Gazapayazı boyunca ona kılıç kullanmayı biraz gösterecek kadar zaman ayırdığı için Kerrick'e minnettardı.

Acaryel, Lars Kızılsakal'a işaret etti. "Randal'ı ve kısa kılıç ve kalkanla dövüşte en usta yirmi adamım al. Çocuk size Eğreltikaya'ya nasıl çıkılacağı gösterir. Ve—" Moreen'e bakıp derin bir nefes aldı " — sana Arktos'un şefi Moreen'in buyruklarına uymam emrediyorum."

Acısavaş, gösterişli saldırıda ogrelerini şahsen yönetmekteydi. İnsanların kabaca diktiği duvara ve mağara ağızına doğru yüklenen ogrelerin savaş çığlıkları kralın bir kükreyişi andıran sesiyle verdiği buyruklarla karışıyordu. Gaddar saldırganlar karm içinde ayaklanm yere vura vura koşuyor, büyük ogre çizmeleri kardan oluşan yığınları toz gibi dağıtıp, kıyıyı ayaklarıyla eziyorlardı.

Mağaranın dar ağızından bir sıra ok kavis çizerek fırladı ancak insanlar bir avuç okçudan daha fazlasının savunma yapabileceği kadar boşluk bırakmamışlardı. Pek çok ogre acıyla kükreyip etlerine saplanmış okları çıkardılar. Bahtsız bir mahluk gözünden vurulmuş halde, ölü olarak yere düşmüştü. Yine de hafif yaylım atışının büyük ölçüde bir etkisi olmamış, saldırı sürmüştü.

Bu bir savaştı! Yükselen sesler ve geri çekilemediği için savaşmaktan başka bir seçeneği olmayan bir düşman vardı ve tüm ogre ordusu yaptıkları saldırıyla coşmuştu.

"Saldırın, mahluklarım!" diye heyecanla bağırdı Acısavaş.

HABERCİ

"İnsanları öldürün! Bana düşman komutanının başını getiren ogreye bir avuç altın!"

Şimdiden pek çok savaşçı kendilerini kahramanca dar girişe atmışlardı ve görünmeden savunan insanlar silahlarını deliklerden savurdukça çelik birbirine çarpıp yankılanıyordu. Bir ogre, mızrağıyla ileri atıldı sonra da geriye doğru sendeleyip silahını düşürdü, bileğindeki bir yaraktan kanlar akıyordu. İkinci bir saldırgan kılıcını savurarak hemen onun yerini aldı, sonra da içerdeki insanlara saldırabilmek için yan yolu sıçrayarak geçti. Bir an sonra o da düştü ve başka ogreler onun kanlı cesedini yoldan çekerlerken hemen arkasındaki daha da başka ogreler koca mızraklarını mağaranın içindikilerin üzerine doğru savurdular.

"Duvarı yıkın! Gücünüzü kullanın savaşçılarımlı" diye bağırdı ogre kralı. Birlikleri çoktan işe koyulmuş, baltalar ve kılıçlarla vurarak, çekiçlerle kırarak, hantal bedenlerinin hatırı sayılır ağırlığını vererek buz duvara yüklenmişlerdi. Çılgınca bir dövüş dar girişte yoğunlaşmıştı.

Şimdilik memnun olmuş olarak Acısavaş geriye çekildi ve çevresine bakındı. Durgun suyun diğer tarafında ilginç tekneyi ve kıyıda karın içinde oturmuş elfin tepesine dikilmiş karısını gördü. Onu bir yıldır bu elfin Buzboyu'nda oluşturacağı tehlikeye karşı uyarın Yıldızan'ın neden esiri hemen öldürmek istemediğini belli belirsiz merak etti. Acısavaş Dert sorgulamanın savaşın bitişinden sonraya kalması gerektiği konusunda onu sertçe uyarmış olmaktan bir miktar hoşnut kaldı.

Savaşın güvenli bir uzaklıkta, Urgas Thanoi yoğun bir ilgiyle olayları seyrediyordu. Acısavaş'ın yakınında duran Kelkaya Patırtıçıkaran çalı gibi sakalının arasından vahşice sırıtıyordu. "Büyük bir gün, efendimiz, gerçekten büyük bir gün!" diyerek heyecanını dile getirdi cüce.

"Evet. Bugün Arktos'u bir kerede, sonsuza dek yok edeceğiz. Gerçekten de Gonnas bize güldü."

Elfin başmda nöbet tutan karışma bir kez daha baktı ve ekledi, "kuşkusuz ana kıtada geçirdiğin yıllardan elleri taruyorsundur."

287

DOUGUS NÎLES

Kelkaya tiksinererek tükürdü ve elf çapulculanyla deneyimleri olduğunu kabul etti.

"Kraliçeye git. Elf in hainliklerine karşı dikkatli ol. Bak bakalım o sefil herifi topraklarımıza neyin getirdiğini öğrenebilecek misin. Bize anlatabileceklerini ne kadar çabuk öğrenirsek, o kadar çabuk ondan kurtuluruz."

"Emriniz olur, efendimiz."

Cüce uzaklaşırken Acısavaş'm dikkati yüksek sesli bir gümbürtüye çekildi. Hızla döndüğünde duvarın büyük bir bölümünün içeri doğru yıkıldığını gördü. Ogreler pençeler atarak açılan gedikten büyük bir hızla içeri doluyor, birdenbire ortada kalan insanlara mızraklarını atıp, kılıçlarıyla vuruyorlardı.

Kral bunların basit kadın savaşçılar olmadığını gördü. Urgas Thanoi'nin anlattığı küçük çete yerine bir yığın güçlü, sakallı ve ustalık ve kararlılıkla dövüşen insan vardı. "Dağlılar!" diye bağırdı sevinçle. "Bir Dağlı savaş çetesini kıstırdık!"

İnsanlar vahşice dövüşüyorlardı. Kısa süre içerisinde kırık buz kalıpları kanla vıcık vıcık olmuştu ve hem oğre hem de insan, yaralı savaşçılar kalıpların düzensiz yüzeyleri üzerinde inleyip kıvranıyorlardı. Daha da çok saldırgan gediğe yükleniyordu ve sayılarının fazlalığı sayesinde Dağlıları bir oğre dalgası altına gömerek hattı geçtiler.

Bir süre sonra buz engelinin büyük bir bölümü daha yıkıldı ve Acısavaş ilk kez, Barkon Kılıcı'nı çekip savaşa katıldı. Çaresiz bir insanın batırmaya çalıştığı mızrağı oğre kralı kılıcının

ucuyla bir kenara savurdu. Hünerli bir hareketle silahı çevirdi ve adama sapladı. Adımını cesedin üzerinden atan kral mağaraya girdi.

Başka bir insan kılıcıyla üzerine yürüdü. Çelik çelikle karşılaştığında, savuşturup, kaçıp, insanı geriye doğru iten kralın uzun ön dişleri vahşi bir sırtışla parladı. Adam cesurca dövüyüyordu, hatta Acısavaş'ı birkaç adım geri gitmeye bile zorlamıştı. Sonunda Dağlı fazla ileri uzanıp açık verdi ve kral Barkon Kılıcı'nı tepeden indirerek kanlı bir çatırtıyla insanın kılıcını, kafatasını ve göğüs kemiğini kırdı.

288

HABERCİ

Her tarafta ölü Dağlılar vardı ve küçük kümeler oluşturmuş olan kurtulanlar, ogreler tarafından taciz ediliyorlardı. Adamlardan birkaçı mağaranın derinliklerine uzanan karanlık bir geçide doğru gerilediler ve zafer dolu bir böğürmeyle Acısavaş onları işaret etti.

"Güney Hisarı'nın çeliğinden kaçıyorlar!" diye bağırdı.
"Peşlerinden, mahluklarım! Gidin ve gün sizin olsun!"

"İpi bağladım," diye seslendi Küçük Fare, tepedeki karanlığın içinden kaba bir fısıltıyla.

"Chislev'e şükürler olsun," diye mırıldandı Moreen, duyduğu gevşemeyle neredeyse dizleri çözülüyordu. Geçen yarım saat boyunca genç köylüsünün mağaranın doğal bacasından aşağı düşmesini beklemiş ve bu olasılıkla tedirgin olmuştu. Yan duvarlar dikti, el ve ayak koyma yerleri yanlarında getirdikleri yağ lambasının soluk ışığında güçlükle görülebiliyordu. Yine de çocuk, duraksamadan bacadan yukarı tırmanmıştı.

Artık harekete geçme zamanıydı. "Önce ben gideceğim," dedi Moreen. Randal ipi onun için tutuyordu.

"Elbette, hanım şef," diye yanıtladı Randal. "Dikkatli olun yeter."

Bir elini diğzerinin üzerine atarak tırmanmaya başladı, duvardaki kayalarla kendini sağlama alıyordu. Kısa sürede yağ lambasının sunduğu aydınlığın dışına çıkmıştı ve zifiri karanlıkta kalmanın verdiği dehşetle mücadele ediyordu. Sonunda Fare'nin yukarı çıkardığı küçük mumun ışığını görebilmişti. Hemen sonra kendini mağara tabanının dar ve neyse ki düz bir kısmında, çocuğun yanına yayılmış buldu.

"Sıradaki!" diye fısıldadı oğlan, Moreen nefesini toparlar-ken. Kısa sürede Randal, sonra da Tildey ona katılmışlardı. Yirmisi Arktos kadın savaşçılarından yirmisi de Dağlılardan oluşan savaş birliğinin üyeleri teker teker yukarı çıkıyorlardı. Yeni gelenler çıktıkları yerde toplanıyor, kalanları kenardan uzağa, içeri doğru itiyorlardı.

289

DOUSLAS NİLES

"Gidip Eğreltikaya'ya bir bakalım," diye önerdi Moreen.

"Size yolu göstereyim," dedi Fare ve Moreen, onun yol göstermek için burada olmasından duyduğu huzur karşısında şaşırmadan edemedi.

Çocuk, Randal ve kadınşefi birçok kez kavislenerek dönen, dik bir geçitten yukarı götürdü. Moreen birden bir çiğ balık kokusu aldı ve bir an sonra koku her yanı sardı. Bu kokuyu uzundışlilerle daha önce yaptığı savaştan hatırladı ve ilkel bir nefretin yüzüne vurduğunu hissetti. Farkında olmadan demir kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı.

Sonunda Fare'nin anlattığı, duvarla örölü yere gelmişlerdi. Gölgede kalmış boşlukta, taşların arasındaki yarıklardan sızan kavuniçi ışığı görebiliyorlardı. Moreen çatlağa gözünü dayadığında güröl güröl ateşlerle aydınlanan ve düzinelerce iri thanoi savaşçısı bulunan büyük bir oda gördü. Bazıları kaygısızca oturuyor ya da uyuyorlardı, ancak bazıları büyük bir masanın çevresine kümelenmiş bir çeşit oyunun üzerinde tartışıyorlardı.

Ne yaptıkları fark ermez, diyerek kendi kendine sessizce söz verdi Moreen. Bir yandan da Yaban Chislev'e yakarıyordu. Hepsi ölecekti.

290

Acaryel, savaşçıların buldukları yeri uzun süre tutamayacaklarını hemen anladı. En cesur savaşçıları şişe boynu yapan geçitte omuz omuza durmuşlardı ama ogreler çok iri, çok güçlü ve sayıca fazlaydılar. Tüm yapabilecekleri birkaç değerli dakika kazanabilmek için yaşamlarını ortaya koymaktı.

Arktos yaşlıları ve çocukları mağaranın derinliklerine, Küçük Fare'nin bulunduğu oluğun altına çekilmişlerdi. Acaryel'in savaşçıların birçoğu onların peşinden gitse de diğerleri büyük mağarada ölene kadar savaşmaya hazır olarak onun yanında kalmışlardı. Bu yalnızca bir tek sonucu olabilecek bir savaştı. Kanlar içinde, düzinelerce yaralı adamın şimdiden çekilmeye başladığı, yan yana yanan iki ateşin dumanlı ışığında görülebiliyordu. Belki yüz adamı ölmüş, bir o kadarı da ciddi şekilde yaralanmıştı.

Acaryel Balinakemik içe dönük bir adam değildi ama kendini, ordusunu Sikke Işıltısı'ndan kaldırıp buralara getiren aptallığa sövüp sayarken buldu. Arktos kadını ilk karşılaşmalarında onu tersleyerek geri çevirip sonra da ondan kaçarak onu küçük düşürünce öfke başına vurmuştu. Hepsinden öte, daha

291

DOUGUS NİLES

önce kimsenin yapamadığı kadar onu etkiliyordu. Kradok adına, o kadın onu nasıl bir çılgınlığa itmişti de, o ve ordusu böyle hazin bir sonla yok olup gideceklerdi?

Çılgınlık kendi içinden gelmişti. Kadına duyduğu istek kendi kendini kemiren bir kuruntuya dönüşmüştü. Artık tuhaf bir şekilde kendini, Moreen'in Eğreltikaya'ya ulaşım en azından

halkının bir kısmını güvenli bir yere alabilmesini dilerken buldu.

"Hey, sen—Kral Kaçaryel!" Kral şaşırıldı, yaşlı bir kadın ona çıkışıyordu.

"Acaryel!" diye kadını kızgınlıkla düzeltti, Arktos kabilesinin geçimsiz şamanını tanıdı. "Ne istiyorsun?"

"Bir taş sütun gibi orada duracak mısın yoksa ogreleri biraz oyalayacak bir şey yapmak ister misin?"

"Ne demek istediğini anlat!" dedi kral, her olasılığı değerlendirmeye hazırды.

"Evet, halkının bir tanrısı var, öyle değil mi? Siz ona Vahşi Kradok diyorsunuz, biz de ona Yaban Chislev diyoruz. Ama ikisi aynı tanrı, tıpkı bizim aynı insanlar olduğumuz gibi, sadece bazılarımız daha kaim kafalı."

"Kutsal şeylere hakaret etmekten başka söyleyecek bir şe-

yin var mı?" diye sorguladı kral. O anda ilk kez şamanın arkasında, gölgelerde durmakta olan, tören giysileri içindeki yüce rahibini gördü. "Şu saçmalığı duydun mu?" diye sordu.

"Ee, aslında, efendimiz," dedi Acaryel'in çocukluğundan beri kralın inançlarına yön vermiş yaşlı bir rahip olan adam. "Sözlerinde gerçek payı var."

"Bu yabancı tanrıça? Sen bana Kradok'un bir kadm olduğunu mu söylüyorsun?" Kral duyduklarına inanamıyordu.

"Bu konulara. . . aslında pek başvurmuyoruz," dedi rahip, başındaki ayı kafatası özür dilercesine ileri geri sallanırken. "Yani, şu anda bunlar önemli değil. Arktos şamanının söyleyeceklerini dinlemenizi öneriyorum."

"öyle olsun. Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" dedi Acaryel gergin bir şekilde, sıska, yaşlı cadiya ters ters bakarak.

"Anlayabilmen için önce kolaydan başlayalım. Şimdi, tanrı-

çamız saygıyı hak ediyor ve her ne kadar bizler pek hak etmesek de o insanlara iyi gözle bakıyor. Hepimizin bir fıçındaki bahlıklar gibi katledilmemizi istemiyor. Bu yüzden sanırım bize yardım edecek."

"Nasıl?"

Birdenbire adının Dinekki olduğunu hatırladığı kadın, mağaranın tam ortasında tavandan sarkan dizi dizi kayaları gösterdi. "Belki bizim için onları yerlerinden oynatmak isteyebilir. Bu ogreleri biraz oyalar, öyle değil mi?"

"Bu tüm mağarayı tıkayabilir. Kazıp geçmeleri bir haftalarını alır!" Yüce rahibine baktı. "Senin önerin nedir?"

"Eğer kadın büyü'nün çerçevesini oluşturabilirse, ben yer sarsıntısına kendi gücümü eklemeye çalışırım. Oldukça iyi bir yıkım yaratabiliriz—en azından, ben yapabileceğimize inanıyorum."

"Bu saldırılarını durdurur." Acaryel hemen olasılıkları tarttı: Bir barikat, ogreleri tüm insanların bacadan çekilip ya da bacaya ürmanıp Eğreltikaya'ya geçmelerini sağlayacak kadar oyalayabilirdi.

"Benim de sana söylemeye çalıştığım bu," diye konuştu yaşlı rahibe. "Bizim biraz büyü yapmamız gerekecek, sizin de dikkatleri üzerinize çekmeniz. Biz hazır olana kadar ogreleri o girişte bir süre daha tutmalıyız."

"Ne kadar süreye ihtiyacınız var?" diye sordu Dağlıların kralı.

"On dakika yeterli olur. Şimdi bütün bu insanları—en azından ogrelerle savaşmayanları—mağaranın derinliklerine çekelim."

Kerrick, parmakları arkasındaki buzlu karı kurcalıyordu. Gonnas Baltası'nın dokunduğu yerdeki kar yarı erimiş ve ıslaktı. Dakikalar boyunca yumruk büyüklüğünde bir kartopu yapmaya uğraşmış onu taş kadar sert bir buz parçası haline getirmişti.

DOUGLAS NİLES

İri ogre kraliçesi on ayak ötede sırtını elfe dönmüş duruyor, koyun karşı tarafında, mağara ağzının çevresinde dönen savaşa

bakıyordu. Buradan insanların zor durumda oldukları açıkça görünüyordu. Duvar çeşitli yerlerden yıkılmıştı ve ogreler mağara ağzının içine akıyorlardı.

Kerrick, kavgadan uzaklaşıp onlara doğru gelen bir şekil gördü ve bunun Kelkaya Patırtıçıkaran olduğunu anladı. Pek çok başka ogre kraliçeye eşlik ediyorlardı ama bunlar karlı kıyının ilerisinde, saygılı bir uzaklıkta durmayı tercih etmişlerdi. Filika, taş sütuna üç iple bağlanmış olarak, kraliçeden biraz uzakta, durgun suda bekliyordu.

Dişi ogre döndü ve sert adımlarla Kerrick'e doğru yürüdü, kısa bir günışığına doğru soluklaşan mor gökyüzünde kadının bir izdüşümü oluşmuştu. Kerrick elindeki buztopunu karanlıkta kalçasının yanında durması için elinden bıraktı. Kraliçe elinde o koca baltayı taşıyordu ancak baltanın ağzında gezen alevler yok olup gitmişti. Kadın dikkatini yaklaşmakta olan cüceye verdi. "Ne haberler getiriyorsun?" diye tedirginlikle sordu.

"Kraliçem, izin verin bu sefili beklerken size yardımcı olayım," diye, on adım öteden teklif etti Kelkaya Patırtıçıkaran. "Bu elfler her zaman güvenilmez ve sakıncalı bir şekilde tehlikeli varlıklardır."

"Sen tehlikeli görünüyorsun," diye alay etti iri, kare suratlı ogre, Kerrick'e bakmak için düşünceli bir şekilde döndüğünde. Kadının sırtı artık sulara bakıyor ve arkasındaki karlı kıyı keskin bir şekilde aşağı eğimleniyordu. "Gonnas'a şükürler olsun, hıncır yaradılışına karşı uyarıldık."

"Tehlikeli görünmediğimi biliyorum," dedi Kerrick olağan bir şekilde, sağ elinin parmaklarını buztopunun çevresine do-

lamıştı. "Ama öyleyim."

Olduğu yerde dönüp çömelir şekilde doğruldu ve buztopunu tüm gücüyle fırlattı. Zivilyn'e bir dua okumaya başladı ama daha ilk kelimeyi bitirmeden yekpare buz parçasının kraliçenin iki kaşının ortasına çarptığını gördü. Kadın bağırdı ve iki elini yüzüne kapayarak, bir an için baltayı uzun

HABERCİ

sapının üzerinde durur bıraktı.

Kerrick hızla koştu, cücenin uyarısını belli belirsiz duymuştu. Eli, sersemlemiş ogreye ulaştı ve omzunu kanuna gömüp onu geriye doğru itti. Elleri uzandı ve baltayı kapdı. Ağırlığıyla sendeleyerek baltayı doğrudan kraliçenin boynuna indirmek üzere kaldırdı.

Kadm şimdiden dengesini kaybetmişti. Ellerini sallıyor, büyük ayakları dik, karlı eğimden aşağı kayıyordu, geriye doğru düştü ve koyun sularına gömüldü. Kükreyip anlaşılmaz küfürler savurarak kenara ulaşmaya çalışıyordu.

Kerrick zaman kaybetmeden döndü. Bağırışlar duyuyordu, pek çok öğrenin kaçtığını gördüklerini anladı. Cüce, kemerinden gümüş bir hançer çıkarmış, şekilsiz, gırtlaktan konuşulan bir dille sayıp söverek, hızla geliyordu.

Filika hemen yalandaydı ve Kerrick dev, altın baltayı bir kez daha kaldırdı. Uzun kış boyunca teknesini kıyıya bağlı tutmuş olan ipleri tek bir hareketle kesti.

Cüce ona ulaşmak üzereydi ama Kerrick baltayı yukarı kaldırıncaya durdu. Tek bir vuruş bu nefret dolu kafayı yanp, bu hain yaşama son verebilirdi ama elfin niyeti bu değildi. Şimdilik.

"Bıçağını bırak ve tekneye çık ya da öl," diye hırladı elf. "Karar vermek için iki yürek atımı zamanın var."

Cüce nefretle bakarak silahının parmaklarından kayıp gitmesine izin verdi. Yelkenliye doğru bir adım attı. Bu esnada

yarım düzine ogre hızla yaklaşıyorlardı.

Kenick baltayı yine kaldırdı. "Hadi kıpırda yoksa... "

Cüce güverteye atladı ve deneyimli bir denizcinin rahatlığıyla dengesini kaybetmeden tekneye çıktı.

"Pruvaya git."

Sert sert bakan cüce istemeye istemeye ilerledi. Çılgın bir sıçrayış elinde balta olan elfi tekneye ulaştırdı, ancak teknenin kenarından düşer gibi olmuştu. Dengesini kazanınca cüceyi yerinde tutmak için baltayı salladı ve otuz kırk adım ötede ayaklarını yere vura vura, hızla yaklaşan ogreleri gördü. Seri bir hareketle baltanın başını sahile dayadı ve tekneyi derin sulara

295

DOUĞLAS NİLES

doğru itti.

Ogrelere biri mızrak atmak için durdu ve elf yanlamasına bir savurmayla gelen mızrağı savuşturdu. Şansı devam ediyordu ve başka bir ogre bir şeyler atmaya akıl etmeden Filika ve iki yolcusu menzil dışına çıkmış, dingin sularda salınmaktaydılar.

"Şimdi!" dedi Moreen. Bruni ağırlığını tuğla duvara verdi. Kadınşef de, Deli Randal, Lars Kızılsakal ve diğer birçok iri Dağlı gibi dayanıksız duvarı itiyordu.

Duvar bir toz ve moloz gümbürtüsüyle içeri doğru yıkıldı ve saldırganlar açıklıktan içeri doldular. Moreen demir kılıcı taşıyordu ve onu şaşırılmış bir thanoinin göğsüne, daha mahluk kirlis, hasır bir şiltenin üzerinde oturmaya çalışırken sapladı.

"Nangrid için!" diye delici bir çığlıkla bağırdı.

"Carann için! Marin için! Anka için!"

Arktos savaşçıları kaybettikleri arkadaşlarının adlarını bağıyorlardı. Moreen intikam dolu olarak uzundışlilerin arama daldı, içgüdüleri silahı şaşırtıcı bir doğrulukla yönlendiriyordu. Başka bir thanoieye doğru uçu, boğazma attığı derin bir kesikle

onu yere serdi. Yolundan kaçmaya çalışan bir denizaygırı-adamının yan tarafını uçurdu. Her tarafta yaratıklar ayaklanıyor, havlayıp bağırarak silahlarına uzanıyorlardı. Ani ve acımasız saldırı karşısında pek çoğu düştü.

Bir Dağlı uzundışlilerin arasında ölümcül bir kasırga gibi esiyordu. Bu Deli Randal'di. Sesi bir hayvan uluması gibi, kabus gibi bir sestti. Baltasını bir uzundışli çemberinin içinde döndürdü ve sağ kalanlar aldıkları yaralardan kanlar akarak geri çekildiler. Daha onlar yere düşmeden, gözü dönmüş bir masanın üzerine sıçradı ve iki thanoiye daha saldırdı. Birini hemen öldürdü. Diğeri ise o kadar şanslı değildi ve bedenine sarılan ateşi söndürmek için olduğu yerde, çığlıklar içinde dönüp duruyordu. Canhıraş bir şekilde debelenerek canavar alevlerin içinden çıktı ancak yağları erimeye başlamıştı ve çitirdayarak

HABERCİ

yapışkan alevlere dönüşüyorlardı. İslî bir duman bulutunun içinde öldü.

Moreen kendi kendini seyrediyormuş gibi hissetti, sanki başka biri, bir yabancı bu korkunç vahşetin tadını çıkarıyordu. Zevkle ve nefretle öldürüyordu, hareketleri çabuk, etkili ve acımasızdı. Elleri sıcak kanlara bulanmış ya da leş gibi balık kokan thanoi iç organlarının kokusu burun deliklerini yakarken bile öldürmekten zevk alıyordu.

Odanın uzak tarafında Bruni heybetli taş çekicini savuruyor, thanoiler kendilerini toparlamaya çalışıp, silahlarını kullanmaya ya da kaçmaya yeltenirken onları birbiri ardına yıkıyordu. Tildey yıkık duvarın yanında durmuş, temiz bir hedef oluşturan her uzundışliye ok sallıyordu. Okçunun ölüm dağıtan oklarıyla şimdiden yarım düzine thanoi ya ölmüş ya da ölmek üzereydi.

Dakikalarca süren acımasız savaştan sonra kırktan fazla canavar odanın içerisine dağılmış bir şekilde yerde yatıyorlardı.

Diğerleri, şimdi bile kapalı duran geniş çift kapıyı bırakıp onun yerine pencerelerden aşağı atlamışlardı.

"Tüm kaleyi alın!" diye bağırdı Moreen. "Dağdın ve nere-lerde saklanıyorlarsa uzundişlileri bulun!"

İnsanlar hızla aramaya başladılar. Deli Randal büyük baltasının bir vuruşuyla kapılan kınp açmakta zaman yitirmedi. Ardına taktığı Dağlılarla kapıdan geçen adamın tuhaf, ortalığı inleten savaş çılgılığı artık avluda çınılıyordu. Koca baltasını yıldırım hızıyla indiriyor, ardında yaralanmış ve kanlar içinde thanoiler bırakıyordu. İri bir erkek thanoi uzun ön dişlerim indirip üzerine geldiğinde Randal'ın baltası hiç zorluk çekmeden düşmanım tepeden göğsüne kadar böldü. Dağlı duraksamadan, düşen thanoinin üzerinden atlayıp ayaklarının üstüne düşmüş ve nasıl yaptıysa boğuşmakta olan başka bir thanoiyi kesmek üzere baltasını kaldırabilmişti.

Moreen tamdik bir sesin bağırdığım duydu ve döndüğünde Küçük Fare'nin iri bir thanoiyle karşı karşıya olduğunu görünce dehşete kapıldı. Delikanlının elinde, önünde tuttuğu ince bir bıçak vardı, iri cüsseli mahluk ise keskin ön dişlerini çocukla

DOUGLAS NİLES

aynı seviyeye getirmek için hayvansı kafasını indiriyordu. Denizaygın-adam, ağır bedenini uzun, kıvrak bacaklarıyla iterek şaşkırtıcı bir hızla ileri atıldı.

Küçük Fare eğildi ve Moreen onun düştüğünü ve bıçağını yukarı doğru saplayacak şekilde yuvarlanıp canavarın karnında uzun bir yank açtığını gördü. Uzundişli tekmeler atarak ve inleyerek yere yıkıldı ve çocuk hızla yaratığın üzerine çıkarak keskin bıçağını daha da derine batırdı. Sonra da ayağa kalkıp thanoi silahlarından oluşan bir yığmdan bir mızrak kaptı ve savaşmaya devam etmek için koştu.

"Duvarlara!" diye bağırdı Moreen. Kışlarının dışında yalanan son uzundişli de kılıçtan geçirilip öldürülmüştü. "Gi-

rişe kadar peşimden gelin!"

Günüşiği gökyüzünü aydınlatmıştı ve Moreen kapıdan kaçan thanoiler gördü. Diğerleri büyük bir yağlı odun yığınının meşalelerini dokundurmak için duraladılar ve koyu, siyah bir duman yükseldi.

Saldırganlar her yöne dağıldılar, vuruyor ve öldürüyorlardı. Moreen ateşli bir sevinç, öfke ve keder çıığı attı. Kanlı kılıcını yukarı kaldırıp ileri atıldı, kendi halkı peşinden geliyordu.

"Yaban Chislev, görebildiğimiz yerde, işaretini sun, ışığı tut!" diye yakardı Dinekki.

Acaryel Balinakemik adamlarının yanında dövüşürken tam sözleri duyamıyordu ama burada savaşı bir düzine Dağlının arkasından bir yerden yayılan ani parıltıyı gördü. Acaryel'in savaşçılarının kalanı çoktan taş sarkıtların gerisine, şamanın büyüünü hazırladığı yere çekilmişlerdi.

"İşte işaret!" diye haykırdı kral. Dinekki'nin diğer büyülerinin de, Dağlıları geri çekilmeleri konusunda uyarın ve ogreleri bir an için şaşkırtın ışık büyüü kadar etkili olmalarını diledi.

Kralın karşısında duran bir saldırgan, sihirli ışık bir an için
298

HABERCİ

onu kör ederken bağırdı ve iki eliyle birden uzun ön dişli yüzünü örttü. Acaryel kılıcını düşmanın metal zırhının altında şişkin duran kanuna sapladı. Ogre çağılıtlı bir inlemeyle yere düştü.

"Geri çekilin!" diye bağırdı kral.

Adamları dönüp koşarak kendileri ve parlak ışıkla bir an duralamış saldırganlar arasında kısa süreli bir boşluk yarattılar.

Acaryel adamlarının tümünün çekildiğinden emin olmak için geride kaldı. Sonuncu da geçtikten sonra o da geriledi. Bir şey sert bir şekilde krala çarptı ve adam öne doğru yuvarlandı.

Yerde yüzüstü yatarken bir silahın sekerek gölgelerin arasına düştüğünü gördü ve bir ogre mızrağıyla vurulduğunu anladı.

Zihnini toparlamaya, ayaklanıp koşmaya uğraştı ama sersemlemiş ve uyuşmuşken yalnızca ellerinin ve dizlerinin üzerine çıkabildi. Uzaklaşması gerektiğini bilerek kendini doğrulttuğu sırada çevresindeki her şey dönüyordu. Adamları mağaranın derinliklerinde güvencedeydi ve yerler ogre çizmelerinin gücüyle sarsılıyordu. Büyücek bir kayanın arkasına sürünen Acaryel oturup, konumunu anlamaya çalıştı.

"Yaban Chislev, karanlığın içinden-şu ogrelere taşı felaketi ver!"

Şamanın yakarışları mağaranın içinde gök gürültüsü gibi yankılandı, bu kadar narin bir konuşmacı için sesi olağanüstü bir yükseklikteydi. Yer sarsıldı ve büküldü. Kayalar kırıldı ve Acaryel'in burnuna buruk toz kokusu geldi. Taş parçaları başının üzerinden vızıldayarak geçti ve ortalığa bir kasvet bulutu çöktü. Zemin kabardı ve tavandan daha fazla kaya kopup yere düşerek büyük bir barikat oluşturacak şekilde tabana yığıldı. Düşen kayalar onları ezdikçe bazı ogreler bağınyorlardı. Mahlukların çoğu düşen kayalardan kaçmak için gerilemişlerdi ve kaçan insanların peşinden gitmeleri de engellenmişti.

Kadın başarmıştı—o aksi, yaşlı kadın toprağın tanrısal gücünü çağırmişti! Ogreler göçük içinden yol açmaya uğraşırken iki kabile de şimdilik emniyettedi.

Zihni açılmaya başlayınca göçüğün ogre tarafında kaldığını fark eden Acaryel Balinakemik ise doğru tarafta sayılmazdı.

299

DOUGLAS NİLES

Tökezleyerek ayağa kalktığında bir taş atımı uzaklıkta bir düzine ogre gördü ama onlar da dengelerini yitirmişlerdi. Pek çoğu taş yığınının boş boş bakıyordu.

"Kıpırdayın!" diye bağıran bir öğrenin sesi yankılandı.

"Kaldırın şunu yoldan! Peşlerinden gidin!"

Acaryel yana yuvarlandı ve sindi, adamlarının yaktığı ateşler sayesinde buranın yeterince aydınlık olduğunu kavradı. Bir ogre bağıırıp işaret etti. Görülmüştü!

Mağaranın kenarında gölgede kalmış kovuklarla dolu bir duvar gördü ve bir şeyi hatırladı—Küçük Fare ve gözetleme deliğini!

Omzundan gelen acıyla ürperen Dağlı kral güçlkle ilerleyip açıklığı buldu ve sürünerek tünele girdikten sonra canhıraş hareketlerle kendini kıvrılan geçitten yukarı çekti. Temiz, soğuk hava yüzünü yıkadı, eriyen kar kokusunu aldı ve doğru yolda olduğunu anladı.

Arkadan gürültüler geliyordu: bağıırışlar, homurtular, metal sürtünmeleri. Acaryel ogrelerin onu gördüklerini anladı, kararlılıkla peşinden geliyorlardı.

300

"Silvanos Meşesi'ne ne oldu?"

Kerrick altın baltayı yukarıda tutuyordu. Silah ağır ama çok dengeliydi. Dişi öğrenin yaptığı gibi sapı kıvırdı ve baltanın ağzında oynayan mavi alevlerin görüntüsüyle ödüllendirildi.

Cüce, yelkenlinin tam ucuna kadar gerilemiş, dik dik bakıyordu. Donuk, solgun gözleri kısılmıştı.

"Böyle bir gemiyi hiç duymadım," dedi somurtarak.

"Sen Kelkaya Patırtıçıkaran'sın. Yıllarca Dimorian Fallabrine'in yanında ikinci kaptan olarak görev yaptın, en azından so-nuncudan önceki üç yolculuk boyunca. Bana bir daha yalan söylersen... kolunu koparırım."

Cüce kendi kendine, pişmanlıkla güldü. "Keskin gözlerin var. Hüzünlü bir öykü olsa da sana anlatacağım. Meşe bu kıyı-lara geldi ve daha ilk karaya ayak basışımızda ogreler tarafından ele geçirildi. Kaptan, tayfalar, ben dahil herkes tutsak alındı. Ogre kralı gemiye yeni bir ad verdi ve kendi gemisi olarak yeniden donattı. Adı artık Altınkanat. İşte Silvanos Meşesi'nin

başına gelen bu."

"Ya tayfa? Mürettebatı oluşturan elflere, insanlara ve
301

DOUSLAS NİLES

kenderlere ne oldu?" diye sorguladı Kerrick.

Cüce burun kıvrırdı. "Elfler ve insanlar köle olarak kralm oldular. Kenderleri katletti—onu kim suçlayabilir ki? Kenderler hiçbir işe yaramazlar, bana sorarsan safra bile olmazlar. Söyle bana: O felaketle biten yolculukla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Dimorian Fallabrine benim babamdı."

Şimdi o tuhaf gözler kesin bir şekilde odaklanmıştı ve cücenin eli düşünceli bir şekilde sakalını kaşıyordu.

"O yaşlı korsana biraz benziyorsun ve Dimorian'm bir oğlu olduğumu biliyorum. Doğrusu ondan söz etmekten hiç bıkmıyordu. Demek o sensin? Tuhaf bir rastlantı!"

Kerrick uyuşmuş gibi başını salladı ama düşünceleri hızla koşuyorlardı. "Köle olanlar—bugün neredeler?"

Kelkaya yüzünü buruşturdu. "Buralarda köle olanlar fazla uzun dayanmıyorlar," dedi açık açık. "Bir tanesinin bile ilk iki yılı çıkarabildiğini sanmıyorum, en azından elfler çıkaramamıştır. Kim bilir, insanların bazıları yine de orada olup, kralm madenlerinde ya da limanda çalışıyor olabilirler. Elfler iyi köle olmak için çok yumuşaklar. İnsanlar. . . bazen. . . daha uzun dayanıyorlar."

Kerrick çökmüştü. Cüce haklıydı. Ogrelerin malı olarak ağır iş yapmaya zorlanmış herhangi bir Silvanesti çok geçmeden

kaçınılmaz olarak ölür giderdi. Düşülen küçük düşürücü durum akıllara sığdırılmaz, ağır işten ise sağ çıkılamazdı. Soğuk bir kızgınlıkla cüceyle konuştu.

"Ama sen—sen köle değilsin, ogre kralının yanında yürüyüp kraliçeye danışmanlık yapan biri köle olamaz. Sen bir hain-

sin!"

"Hey, bekle evlat. Kurtulmak için bir fırsatım vardı ve ben onu kullandım! Arkadaşlarıma ihanet etmedim. Hepimiz ogreler tarafından ele geçirilmiştik! Yaşama fırsatını yakaladığım ve beni o kahrolası madenlerden çıkararak bir iş bulduğum için beni nasıl suçlayabilirsin?"

"Hayır, anlatılan öyküleri haırlıyorum. Onu altın peşinden gitmek konusunda ikna eden babamın ikinci kaptanlarından
302

HABERCİ

biriydi. Babamın aklına o fikri sokan sendin. Altın Diyarlardan söz eden, onu zenginliklere boğacağını öne süren sendin!"

Kelkaya'nın gözleri birer çizgi halini almıştı. Eli, elfe fark ettirmeden bacağının arkasına doğru kayıp deri çizmesinin tepesine dokundu.

"Hemen sonuç çıkarma!" diye üsteledi.

Gümüş hançer Kelkaya'nın yumruğunun içinde kısılmış bir durumda parıldadı. Kerrick kendi aptallığına inanamıyordu. Cüce, bıçağı çizmesine saklamış olmalıydı. Çok geç kalmıştı, Moreen'in babasını öldüren silahla ilgili anlattıkları aklına geldi.

O daha bunu hatırlamaya başlarken Kelkaya üzerine atıldı ve Kerrick ucu alevli baltayı indirdi. Altın balta Kelkaya Patırtıçıkarana'm ensesine gömüldüğünde baltanın metali ile temas eden etler cızırdadı.

Cücenin nefesi kesildi ve geriye doğru sarsıldı. Bıçağı suya düştü. Gözleri yabanileşmiş ve nefret dolu olarak Kerrick'in gözleriyle kesiştiğinde ön güverteye kanlar yayılıyordu. "Aptal!" dedi Kelkaya hırlayan bir sesle. "Yine de gerçeği bilmiyorsun—ve hiçbir zaman bilemeyeceksin!"

Kasıldı, vıcık vıcık kan olmuş güvertede kıvrandı ve küpeşteden aşağı yuvarlandı. Büyük bir gürültüyle suya düştü ve kapkara derinliklerde kayboldu.

"Hayır!" diye bağırdı Kerrick. Cüce ne demek istemişti? Babası her şeye karşın yaşıyor olabilir miydi? O aptal neden ona saldırmaya çalışmıştı? Kerrick onu öldürmek istemiyordu!

"Karların üstünde yatan kim?" diye sordu Mercankafa Ağ-balıkçı, kamaranın üzerinde durmuş heyecanla kıyıyı gösteriyordu. "İyi adamlardan biri mi? Tekne nasıl bu kadar kan revan içinde kaldı? Sen iyi misin?"

"Ne? Sen nasıl... nerede?" Yeşil gömleklili yolcusuna laf yetiştirmeye çalışmak için arkasına döndüğünde titriyordu. Dev balta birden ağırlaşmıştı ve alevleri söndürmek için sapı çevirdikten sonra onu güverteye bıraktı.

Kender kamaradan aşağı atladı ve sallana sallana yürüyordu ki, Kerrick'in onun üzerine atılıp omuzlarında tutması ve 303

DOUGLAS NİLES

sallamasıyla viyakladı.

"Söyle bana! Kimsin sen? Nesin sen?" diye sorguladı elf. "Habire yok olmayı nasıl başanyorsun?"

"Ne, kuş beyinli bir ogre beni bulamadı diye mi? O domuz gözü gibi gözlerini gördün mü?" diye güldü kender. "Tıpkı Büyükanem Paraağacı'nın söylediğin gibi, 'Bakmadığın sürece bir şey göremezsin.'"

"Sadece ogreler değil!" diye azarladı Kerrick, pek de nazik olmayan başka bir sarsışla. "Bütün kışı burada geçirmiş olmazsın! Adam dolu bir teknede beş gün boyunca uyuyamazsın. Seni aradım. Teknede değildin!"

"Konu aramaktan açılmışken, şu yukarıdaki kim? Sanırım başı biraz dertte."

Öfkeyle hırlarken, Kerrick gözlerini kısıp Mercankafa'nın parmağıyla gösterdiği yere baktı. Kar yığınının üzerindeki dar bir aralıktan bir şekil çıkmıştı ve koyun sularının yüz ayak kadar yukarısında dik bir yamacın üzerinde duruyordu.

"Bir adam," dedi Kerrick. Yalnız şekil dik yamaçta yanla-

masına ilerliyor, sulu karda ayak basacak sağlam yerler açıyordu.

Yamacın üzerinde başka bir şey, daha hantal bir şekil hareket etti. Bu sahne elfin dikkatini yine o yana vermesine neden oldu. Kar yığınının oradaki delikten bir yumruk çıkmış ve kaçmakta olan adam uzaklaşmış olsa da uzun bir mızrak dışarı uzatılmıştı.

Kerrick o ümitsiz insana karşı bir acıma duygusuyla doldu. Adam kesinlikle bir Dağlıydı ama ogrelerin ortaya çıkması insanlara karşı derin bir yakınlığı açığa çıkarmıştı—özellikle de söz konusu olan ogreler ve thanoilerken.

"Sanırım ogreler o delikten dışarı çıkamazlar," dedi Kerrick. Kıyıya, daha da çok öğrenin yığıldığı mağara ağzına baktı. Adam onlardan oldukça uzaktı ama mahlukların onun peşin-
gelmeleri an meselesiydi.

Kerrick küreğini suya daldırdı ve durgun, karlarla çevrili koyun karşı tarafına doğru yelkenlisini itti. Filika'un keskin pruvası suyun yüzeyini yarıyor, gittikçe daha yakma süzülü-
304

HABERCİ

yordu. "Kürek çekmeye yardım et!" diye bağırdı. Mercankafa hevesle yekeyi kaldırdı, onu ikinci bir kürek gibi kullanıyordu.

"Ve burada kal, kahrolası!" diye ekledi elf, sırıtan ve heyecan dolu bir gayretle kürek çeken kendere öfkeyle baktı.

"Bu tarafa!" diye bağırdı Kerrick, karlı kıyıya yaklaşırlarken dikkatini yamaca yöneltmişti.

Mağaranın dışındaki ogreler sonunda kaçağı fark etmişlerdi. Bazıları kıyıda Filika'nın yaklaştığı noktaya doğru ilerlediler, bazıları da adama doğru tırmanmaya başladılar.

"Suya kadar kay. Seni alırsız!" diye bağırdı elf denizci.

Adam aşağı baktı ve ogreler derin karı iterek yaklaşırlarken bir lanet okudu. Bir mahluk, adamın mağaradan kaçtığı dar delikten dışarı çıkmaya uğraşıyordu.

"Çabuk!" diye bağırdı elf, karlı kıyıda yol alan ogreleri gözlerken.

Adam bir lanet daha okuyarak dik yamaçtan aşağı kayıyor, sulu karın içinde bir oluk açıp, etrafına çakıl taşı iriliğinde buz parçaları savuruyordu. Kerrick kürekle itip tekneyi kıyıda biraz uzaklaştırdı. Adam dengersiz taklalar atarak yuvarlanıyordu. Ortaliğa sular saçarak suya düşmüştü ve karanlık derinliklere gömülmek üzereydi.

Kürekle yoklarken Kerrick büzüşmüş bir şeye dokundu. Küreğin ağzını, adam sarıldığında yukarı çekebileceği gibi tutuyordu. Dağlı, tükürükler saçıp lanetler okuyarak sudan çıktı. Yüksek sesli homurtular ve bir yığın küfürle kendini güverteye çekti.

Elf, Acaryel Balinakemik'i tanıdı. "Seni gerisin geri suya irmeliyim!" diye azarladı. "Senin bana yaptığın bu değil miydi?"

Dağlıların kralı örülü sakalındaki suyu sıkıp, saçmdaki ve giysilerindeki suları silkeledi. Kraliyet üyesi gibi durmuyordu.

"Taraftmdan yapılmış aptalca bir harekete karşı intikam almak amacıyla yaptığın mantıklı bir hareket olurdu," dedi adam. "Eğer gerekli görüyorsan beni öldür."

Kerrick öfkeyle baktı. "Nasıl çıktın dışarı?" diye sordu biraz sonra.

305

BOUGLAS NİLES

"Bir gözetleme deliğinden. O çocuk, Küçük Fare bulmuştu. Şu şaman, Dinekki ve benim rahibim mağaranın çökmesi için bir büyü yaptıktan sonra ben de onu kaçırmak için kullandım. En azından şimdilik ogreler durduruldu."

"Kabileye ve adamlarına ne oldu?"

"Arktos dostların güvenli bir yere ulaşabilecekler," dedi Acaryel. "Küçük Fare dağın içinden Eğreltikaya'ya çıkan bir yol bulmuş. Arktos'u ve benim savaşçılarımıdan oluşan bir birliği

oraya götürdü. Şu anda kaleye saldırıyorlar."

Elf iğneleyici bir şekilde gülmeden önce Acaryel'i uzun bir süre süzdü. "Hayatta olmamın tek nedeni Dinekki. Siz beni o delikten aşağı itmeden önce suda nefes alabilmem için bir büyü yaptı."

"Evet, iyi etmiş," dedi adam, kederlenerek. "Senin için de iyi olmuş. Geri gelip beni kurtarman soylu bir davranıştı."

"Sen olduğunu bilmiyordum," dedi Kerrick açık yüreklilikle. Aklına başka bir şey gelmişti. "Mercankafa," diye bağırdı, "gel de bir insan kralı gör."

"Kime bağıırıyorsun?" diye sordu Acaryel, kış tarafa bakarak.

Kerrick boynunu çevirip kendi de baktı. Mercankafa Ağbalıkçı'nın kullandığı yeke boş boş salınıyordu. Orada kimse yoktu.

"Efendimiz!" Alelacele konuşan Urgan Thanoy'di. "Sırttan yükselen dumanı görüyor musunuz? Eğreltikaya'dan geliyor!"

Ogre kralı kıyıdaki konumundan heybetli kaleyi göremiyordu ama soluk mavi gökyüzüne doğru yükselen siyah duman açıkça ortadaydı.

"Ne olmuş?" diye sorguladı Acısvaş Dert, ordusunun kin dolu olarak kan dökmelerini kesin bir şekilde engelleyen göçükten dolayı oluşan öfkesi henüz dinmemişti. Dahası basma aldığı darbeden dolayı yaralanan karısı, az önce içeri girip bakmadığı bir sırada elfin onu alt ettiğini, Kelkaya'yı kaçınp

HABERCİ

ortadan kaybolduğunu anlatmıştı.

"Bu bir sorun olduğunun işareti. Saldırıya uğramış olmalılar!"

"Ama nasıl? Nereden?"

"Ey, bilge efendimiz, insanlar mağaralarından kaleme çıkan

bir yol bulmuş olabilirler mi?"

"Nasıl yani?" diye hırladı Acısvaş Dert. "Kalene çıkan bir yol mu? Bunu şimdi mi söylüyorsun!"

"Majestelerinin affına sığınırım," dedi thanoi, "ama bizler yüzeriz, mağaracı değiliz. O mağaraları hiç keşfetmedik ama efsanelere göre kıvrılıp uzayarak kalemizin zemininin altına kadar çıkıyorlar."

"Tam ona ihtiyacım olmuşken Kelkaya Patırtıçıkaran nerede?" Kral öfkeyle surat astı. "O tünellerden, mağaralardan ve benzeri şeylerden anlar! O kavruk herif yerin altında, Thorbardin'de elli yıl geçirmiş!"

"Sanırım öldü," dedi Yıldızan sersemlemiş bir halde, alnındaki çirkin yumruyu ovuşturarak. "Elf onu tekneye çıkardı ve dövüşüklerini gördüm. Cüce kenardan sarktı ve denize yuvarlandı."

"Bunun bana ne faydası var?" diye söylendi kral. Gözlerini kısarak durgun suyun üzerinde salınan ve üzerinde iki kişi olan tekneye baktı. "Koyun dışındaki buzlar erimededen o elf zıpçıktısı fazla uzağa gidemez. Onunla sonra ilgilenebiliriz." Kraliçesine baktı ve birdenbire onun önerilerini duymak istediğini, hatta buna ihtiyaç duyduğunu fark etti. "Sen ne düşünüyorsun? İn-

sanlar şimdi dağın tepesinde olabilirler mi?"

"Çok yüksek bir olasılık," dedi Yıldızan ağır ağır, kendini toparlamaya başlayarak. "Görünüşe göre büyük bir mağara ve uzundışli kalesini ısıtan buharla ısınıyor." Küçümseyerek Urgas Thanoi'ye başım salladı. "Uzundışliler bunu keşfetmemiş olsalar da, böyle bir yolun varolması ya da açılmış olması mümkün."

"İyi o zaman, zafer elde etmek için henüz fırsatımız varken oraya gitsek iyi olur," dedi kral, gerçekten de biraz daha hareket görme ümidiyle galeyana gelmişti. "Haydi, sizi hımbıllar!"

BOUGLAS NİLES

diye mağaranın dışında bekleyen savaşçılarına kükredi. "Yapmamız gereken zorlu bir tırmanış var!"

Mağara ağzının yarandan başlayıp dik yamacın üzerine kazılmış yolu gösterdi. Yol vadinin uzak yakasmdaki, karla kaplı bir çift dik kayayla çevrelenmiş ve bir geçit görevi gören dar bir çatağın içinde kaybolana kadar, dağın sırtında kıvrıla büküle koy sularının üstüne doğru çıkıyordu. Bu çatağın ardında Eğreltikaya'nın yerini gösteren duman yükseliyordu.

"Yukarı! Gidelim, canavarlanm! Şansımız yaver giderse tepede çok adam öldüreceğiz!"

"Başka Dağlılar da gelmişler," dedi Bruni. Bir zamanlar gizli olan mağaradan ve kışlanın kapısından kalenin avlusuna çıkan savaşçı akınını gösteriyordu. Moreen kılıcını indirdi ve sonunda derin bir nefes aldı. "Bacadan ellerinden geldiği kadar hızlı çıkıyor olmalılar."

"Her seferinde bir kişi," dedi Moreen, kısmen kendi kendine. O ve Bruni ana kapının iki kulesinden birinin tepesindeydiler. Cesetleri henüz sıcak beş thanoi ayaklarının dibinde yatıyorlardı. Soluk güneşin ilk ışınları onları ışığa boğdu ama Moreen'in tüm görebildiği, kendilerine ve her şeye bulaşmış karan parlak, pürüzsüz kırmızılığıydı.

Kapıdaki büyük yağlı ateş Dağlılar ve Arktos tarafından tekmelenip dağıtılmıştı ama duman tütmeye devam ediyordu. Bir işaret ateşi olduğu açıktı ve kadımséf kısa süre içerisinde kıyıdağı ogrelerden bir saldırı bekliyordu.

Kale büyük ölçüde sağlama alınmıştı. Gözödönmüş Deli Randal ve deneyimli savaşçı Lars Kızılsakal'ın ardından giden Dağlı savaşçılar, sağda solda uzundışlilerin kendilerini arkasına kapadıkları odalara zorla giriyorlardı. Bu birikme noktaları tek tek temizleniyordu. En inatçı savunma hatlarına karşı Dağlılar cenkşuyu şişelerine yanan bezler bağılıyor ve ateşli şişeleri patlayıcı bir etki göstermeleri için atıyorlardı.

Son dakikalarda daha da çok Arktos savaşçısı kaleye ulaş-
308

HABERCİ

miş, ya adamlarla omuz omuza savaşmışlar ya da kendi başlarına uzundişlilerin peşinden gitmişlerdi.

Tildey, küçük bir grupla kale kapılarının dışına çıkıp, karda kaçmaya çalışan birkaç uzundişlinin hakkından gelmişti. Okçu koya bakan çatağa kadar gitmiş, sonra da dört Arktos kadınına geçidi gözetlemeleri için orada bırakarak koşmaya başlamış ve Eğreltikaya'ya gelmişti.

"Endişeliyim," dedi Moreen. O ve Bruni kuleden aşağı inip Tildey'i kalenin açık kapısında karşılaşmışlardı. Baltası uzundişli kanma bulanmış Lars Kızılsakal da onlarla orada buluştu.

"Ogreler," dedi Tildey, nefesini toparlamaya çalışarak.

"Yoldan yukarı çıkmaya başlıyorlar. Tüm kuvvet geliyor, iki saate kadar burada olurlar."

Moreen sertçe başını salladı. Kapıya gelen yamaçlara baktı ve bir ogre saldırısının neler yapabileceğini hayal etti. Gözleri, Tildey'in dört nöbetçi diktiği dar çatağa kaydı. Her biri derin, sertleşmiş kar yığınlarıyla örtülü iki uzun kaya, geçidin her iki tarafında yükseliyor, geçidi bir şişe boynu darlığına getiriyorlardı.

"İnsanların çoğunu kapıya bir çeşit barikat kurmak için toplayalım," dedi kadmşef. "Ne bulursak kullanalım."

"İyi plan, ama bu iş yarım günden fazla sürer," diye dikkat çekti Lars.

"Bu işte çoğumuz çalışsın dedim. Kalanımız oraya, o dar geçide gidecek. Kapı örülene kadar ogreleri geciktirmek bizim işimiz olacak."

"Ortak bir düşmana karşı benimle birlikte çalışır mısınız?" diye sordu Acaryel Balinakemik.

"Pek fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diyen

Kerrick tarihi yolun hatlarının belli belirsiz seçilebildiği dik yamacı işaret etti. "Yukarıda bir yerde Eğreltikaya var. Mağaranın nerede olduğunu biliyorsun. Arktos ve sanırım ordunun kalanı da, oraya kısılmış durumda. Kaleye dağın içinden mi

DOUGLAS NİLES

çıkacaklarını söylemiştin?"

Acaryel dar bacadan, Moreen ve küçük birliğinin kaleye içeriden saldırabilme ve kısılı kalmış insanları güvenli bir yere götürme umudundan söz etti.

"Eğer ogreler önce ulaşırlarsa Moreen'in hiç şansı kalmaz." Kerrick, mağaranın dışında toplanan ogreleri işaret ediyordu. Şimdiden kaleye doğru yükselerek çıkan ve yukarıdaki çataktaki yitene kadar vadinin yamacından dolanan karlı yol üzerinde toplanıp sıralanmaya başlamışlardı.

"Şu duman bir çeşit işaret olmalı."

"Eğer bir şekilde ogreleri geciktirsek, kale ogre saldırısına karşı savunulabilir mi?" diye merakla sordu Kerrick.

"Adamlarım ogrelerden önce duvarların arkasına geçebildikleri sürece, evet. Eğreltikaya, ejderhalar gelmeden önce, nesiller boyu almamaz olarak bilindi. Gelişen bir medeniyetin merkeziydi ve ogreler onu yerle bir etmek için bir yığın ordu gönderdiler ama yüksek duvarlarını hiçbir zaman aşamadılar. Eğer kapıyı kapayabilirsek, üstünlüğü istediğimiz kadar elimizde tutarız. Onları kulelerden atacağımız ok ve mızraklarla yıpratabiliriz. Ama bu kadar ogreyi geciktirmek için yapabileceğimiz ne var ki?"

"İşte!" dedi Kerrick, kar katmanlarının altındaki çatağı göstererek. "Ogreler oradan geçmek zorundalar. Eğer oraya biz önce ulaşırsak ve adamlarından da biraz yardım alırsak, onları tutabiliriz."

"Herhangi bir plan kadar iyi," diyerek katıldı Acaryel. Sırana bağlı büyük kının içinde duran kılıcının kabzasına do-

kundu. "Benim silahım yanımda. Senin durumun ne?"

Kerrick altın baltayı aldı. "Bu iş görür," dedi zalimce.

Tam o ve Acaryel kıyıya atlayacakken Kerrick'in aklına yine Mercankafa Ağbalıkçı geldi.

"Yolcun?" diye sordu kral, elfin kış tarafa bakıp duraksadığım görünce.

Kerrick başını salladı. "Unut onu. O gitti." Baştan beri orada olup olmadığına bile emin değildi.

Filika'yı dev kar katmanının hemen altında bir yere gö-

310

HABERCİ

türdü. Tekneden istemeye istemeye ayrılırken, zaten buzlarla çevrili koyda fazla uzağa gidemeyeceği konusunda kendi kendini telkin ediyordu. OGRELER ÇANAK ŞEKİLLİ VADİNİN DİĞER YAKASINDAYDILAR ve önlerinde daha çok yol varken ağır ağır yukarı çıkan çatlakta zorlukla ilerliyorlardı.

"Zor bir tırmanış olacak," diye uyardı Dağlı. "Sence önlerine geçebilir miyiz?"

Kerrick homurdandı. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye açıkladı. "Her koşulda biz doğrudan o çatağa çıkabiliriz, onlar ise vadinin yansını dolaşmak zorundalar."

Ogreler makul bir eğimde düzgün bir yoldan çıkarken insanla elfin kaya çıkıntılılarıyla bezenmiş dik bir yamaçtan yukarı tırmanacaklarından hiç söz etmemişti.

Birlikte karlı sahile atladılar ve bu hareket Filika'yı ağır ağır koyun ortasma doğru itti. Kerrick, sulu karın içine dizine kadar girmiş ve ağır baltayı ardından sürükleyerek tırmanmaya başlamıştı. Acaryel Balinakemik yanında tırmanıyordu.

Kar suluydu. Elf önce baltayı arkasından çekmeyi denedi ancak silahın ağırlığının ona büyük bir yük oluşturduğunu anladı. Uzun sapı kara saplayarak tırmanma değneği olarak kullandı.

"İkimizin de bu kadar iş yapmasının anlamı yok," diye ö-

nerdi Acaryel birkaç dakika sonra. "Neden bir süre benim arkamdan gelip açtığım yolu kullanmıyorsun?"

Elf adamın ayak izlerinden gitmeyi daha kolay buldu.

Acaryel hayranlık uyandıran bir güçle yukarı doğru yol alıyor, düzenli bir şekilde yükseliyordu. Ancak en sonunda nefes nefese kalıp olduğu yere çöktü. Bu sefer Kerrick öne geçti ve uzun

bir süre yol açma işini üstlendi. Birkaç dakika içinde, vadinin karşı yakasındaki karla kaplı yolda uzun, kara bir yılan gibi giden ogre ordusunun öncüleriyile aynı yüksekliğe gelmişlerdi. Adımlarını hızlandırmış gibi görünmeler de ogrelerin tırmanan ikiliyi gördüklerinden şüphe yoktu.

Acaryel bir kez daha öne geçti ve kısa sürede ogrelerin üzerine çıkmışlardı ama tercih ettikleri bu dik rotanın da bir bedeli vardı. Çok geçmeden ikisi birden nefes nefese kalıp yığılmışlar, 311

D0U6LAS NİLES

kurşun gibi olmuş bacaklarında güç bulmak için çabalar hale gelmişlerdi.

Ogreler, Kerrick ve Acaryel'in gürüşümm uzun kol üzerinde yansımasıyla parıldayan mızrak uçlarını görebilecekleri kadar yakınlaşmışlardı. Kral ve kraliçe kolun başmda yürüyorlardı ve Kerrick dışı öğrenin gözlerini üzerinde hissetti. Kadının öfkesini ve kutsal baltasını geri almak için duyduğu sabırsızlığı hissetmek hiç de zor değildi.

"Devam etmeliyiz," diye homurdandı Acaryel. "Sen arkadan gel."

Yeniden yola çıktı ama on adım sonra yüzüstü kara gömüldü. Kerrick onun arkasından güçlkle tırmanıyor, yorgunluğu ağır bir yük gibi elfin üzerine çöküyordu. Geçide kadar gidemeyeceklerini biliyordu.

Ancak o zaman babasının tılsımını hatırladı. "Yüzüğüm!"

diye boğuk bir sesle konuştu. "Sende mi o?"

"Evet." Adam gömleğinin içinden bir kolye çıkardı ve elf tılsımın orada sallandığını gördü. Kendi narin yapısını güçlü, kaslı adaminkiyle karşılaştırdı ve ne yapması gerektiğine karar verdi.

"Tak onu," dedi. "Sana güç verecek!"

"Çok dar. Sen al."

Kerrick elini salladı. "Genişler. Parmağına tak, göreceksin."

Acaryel elfin talimatlarına uydu ve altın halka parmaklarından birine uyacak şekilde genişleyince şaşkınlık içinde kaldı. Dimdik oturdu ve hayretle eline baktı.

"Çok güçlü bir sihir bu. Baltarun sapını bana uzat. Seni çekeceğim."

Bir insandan çok bir ayıya benzeyen Dağlı kral güçlü adımlarla kendini yokuşa vurdu. Baltanın ucundaki çıkıntıyı tutuyor ve baltanın kabzasına tutunmuş Kerrick'i rahatça çekiyordu.

Acaryel Balinakemik vahşi bir güç ve kararlılıkla ayaklarını peş peşe atıp yüklendi. Gittikçe yükseğe tırmanırken, elf adamın ardından geliyor, adam ise çekip, zorlayıp düzenli bir şekilde yukarı çıkıyordu. Acaryel uzun bir kayanm dibinden dolandı sonra da bir dizi ıslak kayanın üzerine çıktı. Sonunda

HABERCİ

Dağlı, sarkan dev kar katmanlarının allından kıvrılan çatağa yaklaşmıştı. Kerrick hemen arkasmdan gidiyor, olabildiğince kendi gücünü kullanmaya çalışıp yalnızca kasları tepki vermeyi kestiğinde adamın yardımını alıyordu.

En sonunda, dört Arktos kadın savaşı tarafından karşılandıkları sırtın üstüne ulaştılar. Her birlikten bir düzine kadar olan başka insanlar da heybetli kaleden onlara doğru geliyorlardı. Kerrick ve Acaryel ilk kez Eğreltikaya'ya iyice bakma fırsatı elde ettiler ve yüksek duvarların erimine, heybetli girişe, dış çeperin ardından yükselen kulelere ve barbatalara baktılar.

İyice yaklaştıklarında, Kerrick, Moreen, Tildey ve Bruni'yi gördü. Elfi gören kadınlar şöyle bir duraladı. Moreen birdenbire ileri atılıp kollarını onun boynuna doladı.

"Yaşıyorsun!" diye bağırdı. "Ama nasıl—"

"Daha sonra açıklayacak zaman olacak," diye böldü elf.

Kadın başım salladı, çatağa kadar yolun çoğunu kat etmiş oğre kolunu incelemeye başlamıştı bile. "Kale güvende," diye açıkladı. "Taş taşıyabilecek herkesi kapıya barikat örmeye koştuk. Onları mümkün olduğu kadar uzun bir süre burada tutmamız gerek."

Yüksekte olmalarına rağmen oğrelere karşı uzun bir savaşa girişmenin sonuçları iyi görünmüyordu. Onlara umut verebilecek başka bir şeye daha gerek vardı.

Kerrick gözlerini geçidi yukarıdan çevreleyen ve dış yamaçın üzerinden yükselen büyük kar yığınlarının ve sert kar kütlelerinin üzerinde gezdirdi.

"Eğer şu karın düşmesini sağlayabilirsek," diye sesli düşündü, "bir sürü oğreyi suya yollayabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu kadmşef. Sonra gözleri parladı ve ona eşlik eden Dağlıya döndü. "Lars, adamlarımda cenkşuyu şişeleri var değil mi?"

Başında kurt kafatasımdan başlığı olan savaşçı başım salladı. "Çoğunda var. Bir kısmını uzundışlileri yerlerinden sökmek için kullandık."

"Bu bana bir fikir verdi. Acaryel buzdan duvarı yıkmak için cenkşuyu kullandığınızı söylemişti. Eğer şişeleri şu kar yığınla-

BOUGLAS NİLES

rına yerleştirirsek, aynı şeyi yapabilirler mi?"

Acaryel başını salladı. "Evet, eğer yakabilirsek."

"Bunu nasıl yapabileceğimi biliyorum," dedi Kerrick. Baltayı kaldırdı ve sapını döndürüp baltanın üzerinde gezinen mavi alevleri ortaya çıkardı.

"Tırmanıyoruz o zaman!" dedi kral. Dağlı savaşçıların yaranda on şişe kadar cenksuyu vardı. Acaryel birbirine bağlı şişeleri omzuna attı ve en yakın kayaya yøndedi. Bir adım attı, tókezledi ve dizinin úzerine dúřtı.

"Gúcúm gitti!" diye inledi.

"Yüzúk—çıkıkar onu," dedi Kerrick hemen. "Dinlenmen gerekecek. şişeleri bana ver."

Ogrelér şimdiden birkaç yüz adım ótelerine gelmişlerdi. Kral ve kraliçe geri çekilip dúřünceli bir şekilde birkaç dúzine yiğit savaşçının ónlerine geçmesine izin verdiler ama Acısavaş Dert hemen arkalarından geliyordu.

"Git!" diye uyardı Moreen. "Biz onları burada tutarız!"

Elf bozuk ve dik kayalık yamaçtan tırmandı ve hızla ilk büyük kar yığınının ústüne çıktı. Yığının en kaim yerinin altına iki şişe bırakıp yanıcı sıvının birazının dışarı sızıp alev alabilmesi için tıplarını gevşetti. Sonra tırmanmayı súrdürdü.

Aşağı baktığında óndeki ogrelérin geçide doğru geldiklerini gördü. Bruni bir tanesini kudretli çekicini savurarak karşıladı ve mahluğun basma vurup onu uzun ve dik yamaçtan aşağı yolladı. Moreen bir diğerine kılıcım saplamış, elf yapımı kılıç kan dökmiştü. Dar geçitteki Arktos ve Dağlılar yan yana durmuş, kılıç, balta, mızrak ve çekiçlerini kullanarak óndeki ogreleri uzakta tutuyorlardı. Kolun kalanı ilerlemeye devam ediyor, elfin bulunduğu noktanın hemen altından geçiyorlardı.

Kerrick daha da yükseğe tırmandı, başka bir yığının üstüne iki şişe bırakmış sonra da devasa bir sert kar kütlesinin alana on adım aralıkla üç tane daha koymuştu. Tepe, ogre ordusunu görmesini engelliyordu ama geçitteki insanları ezmek için savaşan öncüleri görebiliyordu. Hızla hareket ederek son üç şişesini de sarkıtlarla dolu büyük bir kar tabakasının tabanına yerleştirdi.

314

HABERCİ

Bir çığlık duydu ve aşağı baktığında ogre kraliçesinin onu işaret ettiğini gördü. "Kutsal balta! Elfi öldürün ve Gonnas Baltası'nı rahibesine getirin!" diye bağırdı.

Moreen iri dişi ogreye kılıcını sallayarak saldırdı. Kerrick mızraklı bir ogre savaşçısının gaddar silahını kadınşefi sırtından vurmak üzere kaldırmış olarak arkasına geçtiğini görünce dehşetle donakaldı. Sonra Tildey ortaya çıkıp darbeyi savuşturdu ama öğrenin yumruğu yüzüne inince geriye doğru düştü. Bir an için karın üzerinde yatakaldı ve kadın daha kıpırdamadan büyük mızrak aşağı inip karnını deşti ve birdenbire kızıla boyanan karın derinlerine kadar saplandı.

"Hayır!" diye bağırdı Moreen. Kılıcını geri çekip öğrenin yüzüne vurdu. Bruni buna bir çekiç darbesi ekledi ve azman saldırgan birçoklarının peşinden, dağdan aşağı yuvarlandı. Tildey büyüümekte olan kırmızı bir halkanın ortasında yatıyordu.

Çukuntının tepesinin yakınlarında, Kerrick altın baltayı kaldırdı. Sapı çevirdi ve alevler canlandı. Alevleri tepeye yerleştiği cenksuyu şişesine dokundurdu. Sızan içkiyle ıslanmış kar hemen alev aldı. Diğer iki şişeyi de tutuşturdu, sonra da hızla sırtın arkasından aşağı kaydı.

İlk patlama vadiyi boşuk bir gümbürtüyle sarstı ve hemen ardından bunu iki patlama daha izledi. Buz yığını titredi ve kaymaya başladı. Kerrick daha aşağılardakileri yakmaya başlamıştı bile. Alevler birbiri ardına şişeleri sarmış, cenksuyunu ısıtıp, hevesle yalayarak patlamaya doğru götürmüştü.

Elf ayağa kalktı ve kar katmanlarının öne doğru kaykılıp gürüldeyerek aşağı kaymalarını seyretmek için tam zamanında yamaca doğru bakmıştı.

Dev kar ve buz katmanı ogrelere doğru kayarken, iç kaldırıcı bir anda Acısavaş ordusunun mahvolacağını anlamıştı.

"İleri! Geçidi alın!" diye bağırdı kral, karısının kolundan tutmuş onu çığın yolundan çekerken—bu, neredeyse, dar p*

DOUGUS NİLES

çidi ateşli bir şekilde savunan insanların kılıçlarının üzerine kendini atmaktı. İki savaşçısı yanında durmuşlardı, kralın yoluna çıkan bir Dağlıyı indirip Acısavaş'm durabilmesi için ona küçük bir boşluk kazandırdılar.

Çığ arkalarına inerken kıl payı sıyrılmışlardı. Acısavaş arkasına döndüğünde onlarca öğrenin ilk yığınla silindiğini gördü. Daha da çok kar yerinden kurtulup onlara doğru aktıkça, çığ bütün dağ yıkılıyormuşçasma giderek büyüdü. Beyaz öfke yamacı yuttu. Bir toz ve buz çağlayanı yolundaki her şeyi altına almıştı.

Beyaz dalga ogreleri birer oyuncakmış gibi aldı götürdü. Bazı savaşçılar, yamaçtan aşağı tökezleyip beceriksizce yuvarlanarak felaketin önünden kaçmaya çalıştılar. Pek şansları yoktu. Kar ezici bir şekilde aktı. Çığ o kadar güçlüydü ki, dağ kenarından kayaları söktü ve bu kütleleri de kar ve buz yığınının arasına kattı.

Yanında duran ogre duygusuz bir inlemeyle düşene kadar Acısavaş dehşetle bakakalmıştı. Sonunda Barkon Kılıcı elinde yeniden savaşa döndüğünde öfkeden kudurmuş bir insan kadınıyla karşılaştı.

"Bu babam için, seni piç!" diye bağırdı kadın. Kılıcı göz alıcı bir hızla batırması, kralın bacağını yaralayan bir vuruş yapmıştı. Kral gerisin geri vurdu ama vuruşu dengesizdi ve yalnızca geçidin ayaklar altında ezilmiş karlarını kesebildi.

Neredeyse bir ogre kadar iri olan başka bir insan kadını, başının üzerine kaldırdığı koca bir çekiçle saldırdı. Kralın savaşçılarından biri araya girdi ve kırılmış bir kafatasıyla düşmeden önce Acısavaş'a çok değerli saniyeler kazandırdı. Diğer yanda Yıldızan çığlık attı ve krala doğru sendeledi. Yüzü bir kılıç darbesiyle kesilmişti ve kanlar ağzından kayıp karlara damlıyorlardı.

Her tarafları insanlarla sarılıyordu. Bir Dağlı üçlüsü Acısavaş'm savaşıçılarında sonuncusunu da indirdiklerinde, geçitte bir tek kral ve kraliçe kalmıştı. Arkalarında karman çorman olmuş, karlarla kaplı uzun bir yamaç, önlerinde de hınçla yaklaşan adam ve kadınlar vardı.

316

HABERCİ

Korku, Acısavaş Dert'i verebileceği tek kararı uygulamaya itti. Karısını kolundan yakaladı ve onu kendine doğru çekerek, geçitten yuvarlandılar ve kayarak dik yamaçtan aşağı düştüler! Yıldızan dehşetle ona asılıyor, o da dağın altına doğru yamaçtan kayıyor, atlıyor, taklalar atıyordu. Saatler gibi gelen dakikalar sonra her ikisi de buz gibi suyun içine düştüler. Acısavaş müthiş bir telaşla tekmeleyip kulaçlar attı, altınlanmın ağırlığını kahrolası bir yük gibi hissediyordu. Her nasılsa ellerini karlı kıyıya ulaştırdı ve sonunda sıırıslıkam bir halde ve titreyerek koydan çıktı. Yıldızan yaranda nefes nefese lanetler okuyordu. Kanaması anlamsızca sürüyordu ve adam kadının burnunun | yarısının uçmuş olduğunu gördü.

Etrafındaki savaşıçıları çırpınıp sudan kurtulmaya çalışıyor, ancak pek çoğu çaresizce suyun altında yitiyordu. Çığ acımasızca inmiş, yolu silip süpürmüş, ogre kolunu darmadağın etmişti. Ordunun yarısı yok olmuş, saldırının ilk aranda silinip gitmişlerdi.

Şimdi üstlerinde kardan arınmış, dik bir dağ yamacı kalmıştı. Kralın çevresinde şerefli ordusunun kalıntıları olarak suda boğulan ya da kıyıya çıkmaya uğraşan ogreler vardı. Koy suyun üzerinde yüzen cesetlerle doluydu.

"Saldırmalıyız, intikam almalıyız!" diye tısladı kraliçe, Acısavaş'a doğru eğilmiş, yüzüne bakıyordu. Kandan maskesinin içinden bakan gözleri vahşi ve korkutucuydu. "Gonnas Baltası ellerinde! Ogrelerini yine oraya götür!"

"Hayır!" diye kükredi Acısavaş. O kadar sert bakmıştı ki

bir kez olsun Yıldızan bile karşısında sinmişti. "Kışyurdu'na döneceğiz ve şu uğursuz karm erimesini bekleyeceğiz. Söylemiştim sana, sefere çıkmak için doğru bir zaman değil!" "İnatçı Olan intikam istiyor, bu gerekiyor!"

"Sana söz veriyorum: Yaz gelecek ve kar eriyecek. Ordunun kalanını toplayacağım, Buzlyurt'tan ve Ejderyurdu'ndan takviye alacağım ve bana bağlı tüm beylerden birlikler isteyeceğim." Acısavaş kan ve zafer için şimdiden büyük bir plan oluşturmaya başlamıştı. İnsanlar onu bozguna uğratmıştı ama onu yenememişlerdi—hiçbir zaman da yenemeyeceklerdi!

D0U6LAS NİLES

Ve o elf—şu elf— intikamını tadacaktı!

"Gonnas şahidim olsun," dedi Acısavaş Yıldızan'a, "geri dönüp öcümüzü alacağız."

Kerrick Eğreltikaya'nın kapısından yükselen coşkulu bağırışları belli belirsiz duydu. Moreen ona sarılmışta ve kadının gözlerinde yaşlar görmek elfi uygulandıyordu. Kadın Dağlı kralına dönüp adamın utanmış haline buz gibi baktı.

"Ne kadar şanslı olduğunı bilmiyorsun. Onu öldürmüş olman senden sonsuza dek nefret etmeme neden olurdu. Kabilimiz varlığını ona borçlu."

"Görünüşe göre iki kere şanslıymışım," dedi Dağlı kral olduğandışı bir alçakgönüllülükle. "Aşağıdaki karlı araziye çıktığımda beni kurtaran tek şey onun kurtulmuş olmasıydı." Yere bakarken beceriksizce öksürdü sonra da Moreen'in gözlerinin içine baktı.

"Sayın hanım şef," dedi açık yüreklilikle. "Sizin de çok yerinde vurguladığınız gibi, bir insandan çok bir ogreye yakışan şekilde hatalı davranışlar sergiledim. Alçakgönüllülük ve içtenlikle affınızı istiyorum."

Moreen'in kara gözleri parlayıp, bir zafer ifadesiyle ışıldadı. Kerrick kadına dikkatle baktı ve çok çekici bulunduğu o eğik, yarım gülüşünü sergileyip sergilemeyeceğini merak etti.

Onun yerine kadının yüzü düşünceli halini korudu ve sonuçta Acaryel gözlerini indirdi.

"Kazandık!" dedi Küçük Fare, heyecanla onlara koşarak. "Uzundışlinin birinden bir mızrak aldım! Ve iki tanesini öldürdüm. . . " Sesi azalıp dindi ve kanlar içinde ve bazıları kendi tarafından olan cesetlerle kaplı çatağa baktı. "Düşündüğüm gibi bir macera olmadı," diye itiraf etti. Sonra gözleri üzüntüyle açıldı. "Tildeg de mi?" diye inledi, son derece üzüntülü çıkan ve duygusallığının etkisiyle çatlayan bir sesle.

"Evet," dedi Bruni, arkadaşının yarımda diz çökerek. İri ellerinin şefkatli bir dokunuşuyla Tildeg'in gözlerini kapadı. İri

HABERCİ

kadının gözyaşları Fare ve Moreen'in gözyaşlarına karışıyordu.

"Bugün çok acı çektik, hiçbir zaman yerleri doldurulamayacak kayıplar verdik," dedi kadınşef üzüntüyle.

Garta ve pek çok başka Arktos geçitte onlara kaılmak için kaleden geldiler. Etsiz kolu beceriksizce Tüykuyruk'un omzuna dolanmış olan anaç kadının gözlerinde keder ve rahatlama gözyaşları vardı. "Dağlılar beni ipten yukarı çıkardılar," dedi. "Gerçek oldu Moreen—bizi buraya, kurtuluşa sen getirdin! Basardın!" Yoğun duygularla dolmuştu ve ağlamaya başladı. Tüykuyruk gözyaşlarını kuruluması için ona küçük bir bez uzattı.

"Hey, bırakın bunları!" diye çıkıştı Dinekki, aksayarak onların yanına gelirken. "Bu yer yaşanacak bir duruma gelene kadar yapacak çok işimiz var! Ve yemin ederim, balık kokusunun bu taşlardan çıkması yıllar alacak."

"Eğreltikaya'ya hoş geldiniz," dedi Moreen ve geri çekilerek Kerrick'le Acaryel'e uzun kuleleri ve önünde insanların uzundışli cesetlerini ve döküntüleri temizlemekle uğraştıkları açık kapıyı gösterdi.

"Burası sıcak ve güneş geri geliyor." Elfin ellerinden tuttu

ve yüzüne baktı. "Senin gelişin tanrıçadan bize bir haberdirdi. Bizi boğazdan geçirdin ve burada, savaşın sonunda, Buzboyu tarihinin en büyük çığını başlattın. Dostum olduğun için mutluyum ve karşılığını ödemek için elimden geleni yapacağım."

Kerrick'in yüzü kızardı ve adam basit amaçlarından dolayı utanç duydu. Altın bulmak amacıyla yola çıktığını Moreen bilmiyordu. Şu anda da ona söylemeye dili varmıyordu. Minnettar bir ifadeyle başını salladı.

"Sana söylemek istediğim çok şey var," diye ekledi Moreen, sert bir şekilde Acaryel Balinakemik'e bakmadan önce. "Sana da."

"Dinleyeceğim," diye söz verdi Dağlıların kralı, "ama şunu bil ki benim halkım da, tıpkı seninkiler gibi, burası için kan akıttı."

"Buranın bizim için olduğu kadar senin halkın için de kutsal bir yer olduğunu anlatmıştın. Belki de düşündüğümüzden daha fazla ortak yönümüz var," dedi Moreen. "Ortak bir zafirimiz varken, belki artık farklılıklarımız yerine ortak yönlerimizi keşfetmeye katılmamız gerekir."

"Evet," dedi kral içtenlikle. "Konuşalım."

"Siz gidin," dedi Kerrick, diğerleri sıcak kaleye doğru harekete geçerlerken. "Ben hemen geliyorum."

Elf denizci teknesine bakmak istiyordu. Koyu oluşturan küçük su çemberini görebilmek için çatağın en uç kenarına kadar gitti. Aşağı baktığında Filika'nın buzlar arasında ve güvende olduğunu gördü. Kargaşanın hakim olduğu ogrelerin geri çekilme hareketi, kıyıdaki dağ çıkıntısının arkasında kaybolmak üzereydi ve teknesine bulaşmamışlardı. El salladı ve yekede oturan küçük bir şeklin ona el salladığını görünce şaşırmadı. Yine el salladı ve gözlerini kırıştırdı. Orada kimse yoktu.

BITTİ

Altın Küre

Buzduvanı Uçlemesi, İkinci Cilt

Douglas
Niles

melisa

www.cizgiliforum.com

DOUGLAS NILES

Buzduvarı Üçlemesi İkinci Cilt

ALTIN KÜRE

Sihirli bir güçle dolu olan Kerrick yardım edebilmek için silahını kınına soktu. Kasları gerilirken elf inledi ve tüm gücüyle iterek yavaş yavaş mancınığını kaçan oğrelere doğru döndürdü. Sepetin içinde yuvarlak ve altından bir şey gördü ama daha görüntüyü tam olarak algılayamamıştı ki Acaryel Balinakemik kılıcını indirip ipi koparıverdi. Mancınığın kolu keskin bir kopma sesiyle yerinden fırladı ve küreyi yukarıdan, kalenin altında kalan uzak sahile doğru fırlattı.

Krynn dünyasında, elflerin ve cücelerin diyarlarından buz ve okyanusla ayrılmış, İstar rahiplerinin ve Solamniya şövalyelerinin bilgisi dışında ve büyük medeniyetlerin merkezlerinin çok güneyinde uzak bir yer vardı. Bu yerin adı Buzboyu'ydu. Ayıların, ayıbalıklarının, buzulların, denizaygırı-adamların, uçsuz bucaksız tundraların ve yalçın dorukların yurdu.

Soğuk ve engebeli bu topraklar, ogre ve insan topluluklarına da ev sahipliği yapıyordu. İlki, köklü krallıklarının bulunduğu Güney Hisarı'nda, Arktos ve Dağlı kabilelerinin oluşturduğu diğer topluluk ise dağınık olarak kurulmuş yerleşim yerlerinde yaşıyorlardı.

Birçok yönden Buzboyu verimsiz bir ülkeydi, çok az miktarda yiyecek bulunabiliyor ve sınırlı bir nüfusu barındırabiliyordu—en azından, Abanasinya düzlüklerinin verimli otlaklarında yaşayan ya da Yenideniz'in zengin balık yataklarından geçinen yığınlarla karşılaştırılınca sınırlı kalıyordu. Ansalon

kıtasında tarlalar hasat edilmek üzere yeşerirken ve üzüm bağları üzümlele ağırlaşırken, Buzboyu'nda yaşayanlar, nehir koyakları üzerinde yemiş bulabildikleri için yada bir tepe yamacındaki taşlı tarladan buğday veya arpa elde edebildikleri için kendilerini şanslı sayıyorlardı. Sadece en dayanıklı bitkiler çok uzun günlerden oluşan kısa bir mevsim boyunca hızla büyüebiliyorlardı.

Buzboyu, su ve buzla çevrelenmişti ve Kryn'nin kalamnda bilinmeyen zorlu hava şartlarının hüküm sürdüğü, alışılmadık bir mevsim değişim sürecinde yaşamaktaydı. Bu toprakların sınırı da dev bir engelle belirlenmişti. Buzduvarı bazı yerlerde bir milden fazla yükseliyor, bazı yerlerde ise içleri buz dolu yarıklarla bezenmiş dağların arasından büyük bir yar açarak uzanıyordu. Duvar, burası ve engebeli topraklarında kaya ve buzdan başka hiçbir şeyin olmadığı Kryn'nin en güney bölgesi arasında engeldi. En soğuk mevsimde, kar örtüsünün hem toprağın hem de suyun üzerine kapladığı zamanda, gece göğünün biteviye siyahlığı yerin üstündeki beyaz yorganla bir tezat oluşturuyordu.

Buzboyu'na bahar geldiğinde, güneş yavaş yavaş burnunu uzatıyor, önceleri her seferde yalnızca bir-iki saat için çıkıp, sonra her gün biraz daha yükselerek, karlara bürünmüş toprakların üzerine daha fazla ışık yayıyordu. Kar yığınları ağır ağır eriyor, akarsular yaşama dönüyordu; ta ki kış örtüsü yeri kaplayan, soğuktan bozarmış otları ve çıplak taşları ortaya çıkaran bir yamalı yorgana dönüşene kadar. Karların erimesi ilk önce kuzey yamaçlarında başlıyordu—geri gelen güneşin öpücüklerini ilk hissedener oralardı—ama kısa sürede tüm tundraya yayılıp buzlarla kaplı denizleri tekrar suya dönüştürüyordu.

Yaz, tam üç ay boyunca ufkun altına hiç inmeyen, sürekli gökyüzünde kalan bir güneşle kutsanmış olarak toprakların gerçek anlamda yaşam bulunduğu zamandı. Bu sonsuz günde çiçekler açıyor, aylardan geyiğe, etli butlu orman tavukların-

dan kaygan görünümlü ayı balıklarına kadar hayvanlar besleniyor, çiftleşiyor ve sürekli sıcaklık ve gümüşüğünün lütfüyle keyif sürüyorlardı. Işıldayan akarsularda balıklar ortaya çıkıyor, büyük balinalar güneşe boğulmuş denizin tadım çıkarıyorlardı. İnsanlar ve oğreler de kendilerini çeşitli işlere koşmuşlardı. İnsanlar zamanlarını avlanarak ve yiyecek toplayarak, altın, demir ve kömür çıkararak ya da tarımla uğraşip balık yakalayarak geçiriyorlardı. Oğreler de bu şeylerin bazılarım yapıyorlardı ama çabaları çoğunlukla, insanların özveriyle elde ettikleri ürünleri çalabilmek için planlar yapmak üzerine yoğunlaşmıştı.

Dünyamn kalamnda da yaptığı gibi sonbahar, hayvanları barınak aramaya, insanları da gelen kışa karşı hazırlanmaya iten ağırbaşlı bir geçiş yaratıp Buzboyu'na karanlık getiriyordu. Tarlalar hasat ediliyor, etler tuzlanıp tütsüleniyor, evler ve tekneler yaklaşmakta olan ve kaçınılmaz ayaza karşı sağlama alınıyordu. Güneş, kuzey ufkunun üzerinden, her gün öğleden önce ve sonra yalnızca birkaç saat için zar zor görünen bir duruma gelene kadar günüşiğı süresi azalıyor. Birbiri ardına gelen günbatımlarıyla gece zaman biraz daha uzuyor ve kış giderek yaklaşıyordu.

Kış, Buzboyu'nun üzerine çöktüğünde, Gazapayazı'mn öfkesi açığa çıkıyordu. Krynn'in kalamnda bilinmeyen bu güçlü fırtına, pek çok yönüyle bu kutup bölgesinin sert iklimini belirliyordu. Yıl boyunca baskısını artırıyor, ancak öfkesini Buzduvarı engelinin arkasında tutuyordu. Sonbaharın gittikçe kısalan günleri sırasında, bir hortumun gücüyle çalkalanıp kabarak gücünü artırıyor, buz gibi rüzgarlar kıştan ibaret dünya-

DOUGLAS NİLES

sının temelini oluşturan taş ve buzu ufak ufak parçalıyorlardı. Sonunda Gazapayazı'nın zapt edilemediğı zaman geldiğinde, şiddetli fırtına, on bin aç ayı gibi Buzduvarı üzerinden gürleyip bu toprakların üzerinde kopuyor, hem oğrelerin, hem de in-

sanların arazileri boyunca kükrüyordu. Soğuk patlamanın etkisiyle denizler donuyor ve toprağın üzerinde kalmış herhangi bir yeşillik öldürücü soğuğa yenik düşüyordu.

Balıklar ışısız sularda kedere boğulmak üzere denizin derinlerine iniyorlardı. Hayvanlar inlerine sığınarak karanlık aylar boyunca uyuyor, bolluk mevsiminde vücutlarının depoladığı yağlar sayesinde hayatta kalıyorlardı. Eğer bu yağdan yeterince depolayamamışlarsa ölüm kaçınılmazdı.

Ogreler, özellikle de insanlar, Gazapayazı'nın acımasızlığı karşısında siniyorlardı. İnsanlar her yerde—ister Dağlıların büyük kaleleri, ister Arktos'un sıcak kulübeleri olsun—barınaklarına çekiliyorlardı. Şanslı olanlar, Koydızdarı kabilesinin elinde tuttuğu yüce bir kale olan Eğreltikaya'nın yüksek duvarları arasında oturuyorlardı. Büyük miktarda yeraltı buharı Eğreltikaya'nın odalarından geçiyor, orada oturan talihli insanlara, Buzboyu'nun diğer insanların bilmediği rahat ve sıcak bir yaşama olanağı tanıyordu.

Ogrelerin, Kışyurdu adını verdikleri, büyük bir dağ şehri olan kendi başkentleri vardı. O da, Eğreltikaya gibi dünyanın doğal buharıyla ısınıyor, binlerce oğre ve sayıları daha da fazla insan köleler için sıcak, rahat ve hatta şatafatlı sayılabilecek geniş, ferah bir yeraltı barınağı sağlıyordu. Kışyurdu, Buzboyu'nun en yüce tepesiydi ve dört bin yıldır orada yaşayan oğrelere yaşam alam sağlamak için koca kütlenin içi uyulmuştu.

Kışyurdu'nun ve Eğreltikaya'nın ötesinde, Buzboyu'nun sezgileri güçlü sakinleri barınaklarının içinde bile doğa koşullarıyla savaşıyor zorlu bir yaşam sürüyorlardı: sürekli yakacak yetiştirilmesi gereken ateşleri, gitgide yaklaşan rüzgar ve kar içeri sızmasın diye sonu gelmez bir ilgi gerektiren kapıları ve pencereleri vardı. Gazapayazı bir tipi yada başka şiddetli bir doğa olayı gibi değildi. Daha çok vahşi ve kötülükle dolu bir

ALTIN KÜRE

varlık gibiydi. Bazıları evlerden bile daha büyük buz kütleleri, kör edici fırtınanın içinde uçup yollarına çıkan engellere bir göktaşı gücüyle çarpıyorlardı. Keskin buz iğneleri açıkta yakalanacak kadar sersem olanların etlerini lime lime ediyordu. Denizin yüzeyi bu saldırının ilk dakikalarında donup, suda kalmış tekneleri gafil avlıyordu. Kış, daha sonra, genişleyen amansız buz külesinin durdurulamaz baskısıyla tekne gövdelerini yavaş yavaş ezecekti.

Gazapayazı, her kış, güneşsiz mutlak bir karanlık dönem olan beş, altı hafta boyunca tüm öfkesiyle ortalığı kasıp kavururdu. Destanlara konu olan tipinin gücü sonradan ağır ağır azalırdı. Rüzgar güneyden uluyarak esmeyi sürdürür ve kar, sık sık kopmaya devam eden fırtınalarla bu toprakların üzerinde savrulurdu. Ancak bu fırtınaların arasında süreleri gitkinçe uzayan doğaüstü bir sükunet oluşurdu. Bu dondurucu aralıklarda gökyüzü açılırdı. Isı donma noktasının oldukça altında kalsa da, soğuğa karşı sıkıca giyinmiş biri, bir dizi göz alıcı yıldızı rahatlıkla seyredebilirdi. Güneş yeniden görünene kadar haftalar, hatta belki birkaç ay geçirdi, ama fırtınanın dinmesi kaçınılmazdı ve bu, her yıl insanların içini umutla doldururdu. Gazapayazı'ndan sağ çıkanlar gerçekten de her şeyden sağ çıkabileceklerine inanırlardı.

Fırtınanın vahşeti geçtikten sonra bile, doğal olarak, uzun, soğuk geceye çıkmaya hiç cesaret edemeyen birçokları da vardı.

Kış tam anlamıyla geçip, bahar Buzboyu'nu canlandırana kadar kulübelerinden ve inlerinden, kalelerinden ya da şehirlerinden çıkmıyorlardı. Buzboyu'nun geniş topraklarında kar ve buzun altına gömülü ve oğrelere ya da insanlara ait merkezlerden uzak pek çok yerleşim yeri vardı.

Bu uzak noktalardan biri de bir adaydı. Kışyurdu'nun batısında, iki yüz kilometreden fazla bir uzaklıkta bulunan, denizin ortasındaki bir ogre bölgesi. Ilık havalarda burası koyu mavi

sularla çevrili olur, ani sağanaklara ve sürükleyici yağmur fırtınalarına maruz kalsa da balinalara ve denizaygırlarına ev sahipliği yapardı. Soğuk mevsimin sonuna gelirken bu ada, donuk kar yığımlarıyla kaplı bir karanın ortasında yüksek dağlık

11

DOUGLAS NİLES

bir araziden fazlası değildi. Yüzyıllar öncesinde, ejderhaların yaşadığı zamanlarda adım almış bu ada, Ejderyurdu olarak bilinirdi. Ogre hükümdarları tarafından Güney Hisarı Kralı'ğın bir parçası durumuna getirilmişti.

Ejderyurdu'nun doruklarından birinde, yüksek duvarları, geniş avluları ve mağrur kuleleri olan bir kale vardı. Kalenin önemli bir bölümü karların altında, kış uykusunda kapalı kalmıştı. Yine de bazı duvarların tepeleri görülebiliyordu ve birkaç kule çevrelerine öbeklenmiş kar yığınları arasından yukarı uzanıyordu. Bu kulelerden birinde, buz kaplı pencerenin arkasında soluk bir ışık parlıyordu. Yüksek bir tavan arasında, Ejderyurdu Kalesi'nin kalamından oldukça yalıtılmış tek bir oda bulunuyordu. Bu dışlanmışlık hem kalenin efendisine hem de odada yaşayan kişinin işine geliyordu.

Bu yüksek barınakta yaşayan tek bir kişi vardı ve o bir ogre değildi. İnsansı bir yapıya sahip biriydi, ancak yapılı bir erkekten daha ufak tefek ve inceydi. Şimdi ise neredeyse bir çocuk gibi görünüyordu; yatağın içinde büzüşmüş, bir yığın beyaz ayı kürkünün alüna gömülmüştü. Hafif bir iniltiyle, kollarım zayıf göğsünde kavuşturdu ve titredi.

Titremelerinin kaynağı soğuk değildi, çünkü bu tavan arası oldukça sıcaktı. Köşede bir kömür dağı yığılıydı ve demir bir mangaldan adamın kırk saat önce yaktığı ateşin ısısı biraz olsun

yükselmeyi sürdürüyordu. O zaman uyanık ve canlıydı, ama sonra sobayı sönmeye bırakmış ve yatağına yatıp kendini yorganların altına gömmüştü.

İksirini içtikten sonra, sihir etlerini sardığında ve tüm bedenine sıcaklık yayıldığında, kaçınılmaz olarak gelen derin ve rüyasız uykunun tadım çıkarmıştı. Gerçekten de bildiği tek mutluluk buydu ve ona huzurlu bir keyif veriyordu. Yine de, her zaman olduğu gibi bu keyif, sihrin azalmasıyla çabucak kayboluyor ve şimdi olduğu gibi, içini yakan bir açlıkla onu uyandırıyor. Bu, diğer tüm konuları kafasından silip atan bir duyguydu.

Açlık, yabancı bir durum değildi; tüm yaşamı boyunca uyanık olduğu her dakika bunu hissetmiş ve karşı koymuştu. Ama 12

ALTIN KÜRE

şimdi bu açlık ümitsizlikle birlikte geliyordu, çünkü ihtiyacını dindirebilmesi için kullandığı şey gittikçe azalıyordu ve yakında bitecekti.

İnsansı varlık, yorganlarının bir köşesini kaldırarak odasının uzak duvarındaki çalışma masasına baktı. Dağınık masa yuvarlak odanın neredeyse yarısını kapsıyordu. Duvardaki raflara dizilmiş şeylerin yan ısıra masanın üzerinde başka nesnelere de vardı: çeşit çeşit şişeler, bir sürü küçük şişe dolusu toz, kül ve sıvılar; gizemli maddelerin bulunduğu kutular, asırların bilgeliğini içeren—bir kısmı kurulanmış ve raflara kilitlemiş, diğerleri ise masanın üzerine yayılarak, işaretli sayfalarından açılıp konmuş—ciltler ve bir yığın ıvır zıvır, öbek öbek ayrılmışlardı. Bir kenarda bir tüy yığını, denizaygınlarmın uzun ön dişlerinden, insan, ogre ve denizaygırı kafataslarından oluşan bir istif vardı ve ortalığa dağılmış bilye iriliğindeki nesnelere, aslında çeşitli hayvanların kurutulmuş gözleriydi.

Yorganların altındaki şeklin sulanmış gözleri tek ama tek bir şey arıyordu; bakışları, dairesel masanın sol uzak ucunda

duran, ağız tıkaçlı şişenin üzerinde ateşli bir heyecanla takılı kaldı. Şişenin yapıldığı cam yarı saydamdı ve üzeri çizikler,

lekeler ve eski, yağlı artıklarla doluydu, ama kalan sıvı miktarını, o çok değerli yaşam veren iksirin durumunu gösteren çizgiyi görebilecek kadar da berraklık vardı.

Kalan miktar üzüntü verici düzeydeydi. Şişenin dibinde iki parmak sıvı ya vardı, ya yoktu. Yerinden fırlamak, masaya koşmak ve şişenin ağızım istekli dudaklarına götürüp, coşku dolu bir cinnet anında o değerli karışımın her bir damlasını sömürmek istedi.

Karm bu düşünceyle guruldadı ve ağızının kenarından salyalar süzüldü. Bir an için ağır yorganlara asıldı ve tam da kalkmak üzereyken yüksek sesli bir inlemeyle nefes vererek, gerisin geriye düştü.

Eğer bunu yapar ve üç şişeyi de içerse o zaman iksir biterdi. .. hem de karlar eriyip avlu yeniden yürünebilir duruma gelene kadar. . . Dul Kraliçe'ye gidip, o şekilsiz ogre kocakarısına, onun için yaşamın ta kendisi olan sıvı için, iksir için, her şeyi, 13

DOUSLAS NİLES

her ne isterse, yapacağına söz verene kadar... biterdi.

Kadının ayaklarına isteyerek kapanacağını biliyordu. Gerçekten de ona gidebileceği en kısa sürede gider, yalvarır, yakarır ve yerlere kapanırdı. Açlığı yüzüne kazanmış olurdu ve kadın küçümseyen sırtışıyla onu alaya alırdı. Onunla oynardı, kızdırırdı, eziyet ederdi ve dalga geçerdi, o da ağlayıp biraz daha yalvarırdı.

Sonunda Dul Kraliçe dileğini yerine getirirdi. Ne de olsa o kraliyet Simyacısı'ydı ve eğer gözü ihtiyacından başka şey görmeyen, karşı konulmaz bir açlığa sahip sefil bir yaratığa dönüşürse, ne ona ne de Kışyurdu'ndaki krala bir faydası dokunabilirdi. Bu durumda çalışamaz, hatta güçlükle hayatta kalabilirdi. Doğal olarak Dul Kraliçe ondan bunun acısını çıkarır, karşılığında bir yığın merhem ve karışım isterdi. Kadının istediği işleri yapardı ve o da kendisini iksirle ödüllendirirdi.

O büyük gün için, Kraliçenin bu sıvıdan bir fıçı dolusu sunduğu, bir kerede haftalarca hatta aylarca yetecek kadar iksire sahip olacağı an için yaşıyordu. Ancak şimdi, o an, dayanılmaz derecede uzak bir gelecekteydi. Acı deneyimlerin ona öğrettikleri kadarıyla, kuleden aşağı inse, mosmor olmuş parmaklar ve donmuş ayaklarla sürünerek karların içinden geçse ve ana kaleye zar zor girmeyi basarsa da, Dul Kraliçe'yi uyur durumda bulacaktı ve kapısındaki bir çift nöbetçi—kendi çaplarında iri mahlukatlar olan ogreler—güneş tekrar görünüp, yüce ogre uzun bir kışın tembelliğinden silkinmeye karar verene kadar girişini engelleyeceklerdi.

Bu yüzden şimdilik bu zavallı karışıma, şişedeki birkaç yuduma kalmıştı ve kalan sıvıyı kışın sonuna kadar idareli kullanması gerekiyordu. İçinde bulunduğu ihtiyaca karşın aç gözünü bir yudum alarak tüm iksiri bir seferde bitirmesi gelecek günler ve haftalarda onu daha büyük bir ümitsizliğe ve saf, su katılmamış bir ıstıraba sürükleyecekti.

Tutumlu ve dikkatli olmalıydı. Ayı derilerinin yükünü göğsünden ve omuzlarından yavaş yavaş kaldırdı. Odanın havası biraz nemlenmişti. Ağır ağır hareket etmeyi sürdürerek, döndü ve ayaklarını ayı postlarıyla kaplı zemine koyup ayağa kalk-

ALTIN KÜRE

maya çalıştı.

Dengesizce doğruldu, dizlerindeki titreme o kadar yoğundu ki hemen geri oturdu. Bu iyiydi... şimdi gerçekleşen bir gecikmenin her dakikası, kaynaklarını yenilemeye gerek kalmadan idare edeceği başka bir dakikaya karşılık geliyordu. Böylece bir sabır gösterisiyle oyalandı ve bacaklarındaki kan dolaşımının düzelmesini bekledi. Sobanın yanında bir sürahi su ve içinde balık köfteleri olan bir kutu vardı, ama bunlarla ilgilenmedi. İksirini yudumladıktan sonra, boğazından zorla geçirmeyi düşünebileceği, sıradan içeceklere ve elindeki kıt yiye-

ceklere başvuracağı zaman gelecekti. Ama önce...

Şişe masanın üstünde duruyor, onu baştan çıkarıyordu. Bakışları cam şişeye perçinlendiğinde, duyduğu isteğin karnında çalkalandığını ve duyduğu isteğin beyninin her köşesini kapladığını hissediyordu. Artık daha fazla bekleyemezdi. Kendini ayağa kalkmaya zorladı ve beş adımda çalışma masasına kadar

geldi. Ellerini sağlam taş yüzeye kenetledi ve on kilometrelik bir koşuyu tamamlamış gibi zorlanan nefesini toparlamak için öne eğildi.

Elleri o kadar çok titriyordu ki hemen şişeyi almaya kalkarsa düşüreceğinden korktu. Bu, fazlasıyla korkunç bir düşüneydi. Bu yüzden öylece durdu ve ağır ve derin nefesler alarak dikkatini iksirin üzerinden zorla uzaklaştırıp, aklını açıklığından birkaç saniye için bile olsa saptamaya çalıştı. Bu, alt üst olmuş sinirlerini yatıştırmak için yeterli bir zamandı.

Hemen yanında seramik bir tabak vardı. Bu, geçen sonbaharda üzerinde çalıştığı, hayal kırıklığıyla sonuçlanan bir deneyden kalanları içeren geniş bir tasta. Tasta duranlar kış süresince çok az tozlanmıştı, çünkü odasını temiz tutmaya büyük bir özen göstermişti, öğütülmüş maddelerin arasında altın zerrelere parıldıyorlardı ve onları görünce kendini alaylı alaylı gülmeye zorlayabilirdi. Anayurdunda, tek bir deney için kullandığı bu altın miktarı, bir aileye yıllarca yetecek kadar yiyecek sağlayabilir, bir adamın kendine şık bir ev yaptırmasına ya da kendini silah ve zırhla donatarak yaşam boyu sürececek macera dolu bir hayata atılmasına olanak tanıyabilirdi.

15

DOUSLAS NİLES

Ejderyurdu'nda, adanın kendi zengin madenlerinden çıkarılan bol miktarda altın vardı. Bu bir avuç ise Dul Kraliçe'nin, deneylerinin hammaddesi olarak kullanması için ona verdiği altın tozu sandığından geliyordu. Kraliçenin amacını ve buyru-

ğunu hatırladı. Kadın, özgün, patlayıcı bir madde üretmesini istemişti. Güney Hisarı kralı olan oğlunun, insanlara karşı verdiği sürekli savaşta kendisine destek olacak şekilde kullanabileceği bir şey ihtiyacı vardı.

Altın parçalarını, tuz ve Ejderyurdu'nun çoğu sönmüş volkanlarından birinin yamacından toplanmış kara cürufle karıştırmıştı. Altın, tuz ve kara cüruf karışımı Dul Kraliçe'nin sağladığı az bulunur bir kül de katılarak çoğaltılmıştı. Güçlü rahibenin dediğine göre bu kül, vahşi tanrıları Kudretli Gonnas'ın yapılmasını buyurduğu gizli ayinlerle elde edilmişti.

Simyacı'nın Kudretli Gonnas'a saygısı vardı. Bu tarz ayinlerden birinde, kraliçe, her şey bir tarafa, ona yaşaması için bir neden veren iksiri yaratmıştı. Gazapayazı'ndan önceki sonbaharda kendini son deneyleri üzerinde çalışmaya vermişti ve iyimser bir duyguyla işe koyulmuştu. Eğer külün, diğer malzemelerle karıştırılınca yıkıcı bir gücü açığa çıkarabilecek gizli kalmış bir etkisi varsa, o gücü keşfedecekti ve karşılığında kraliçenin onu ödüllendirmesini beklemek için her türlü nedeni vardı.

Maddeleri çeşitli yoğunluk ve oranlarda kullanarak ve daha keşfetme aşamasında kendisini havaya uçuracak bir patlama yaratmaya karşı her zaman dikkat ederek, haftalarca bu karışım

üzerinde çalıştı. Karışımları fısılayıp ortalığa saçılmış, tütmüş ve bazen de kontrolsüz olarak yanmışlardı. Sonunda buz, kar ve rüzgar onu kulesine kapadığında yenilgiyi kabullenmek zorunda kalmıştı. Tuz, altın, cüruf ve sihirli kül karışımında saklı bir yıkıcı güç yoktu.

Hayal kırıklığını, kölesi olduğu kadının ona verdiği tam iki şişe dolusu iksirle yatıştırmıştı ve uzun kış ayları boyunca iksirin sağladığı hoş, rahatlatıcı bulanıklıkla keyif sürmüştü. Başarısız denemelerini ve tüm deneylerini tamamen unutmuştu.

Artık kendini daha kararlı hissediyordu, kafasını toparla-

ALTIN KÜRE

mıştı. Tam olarak düzelmemiş olsa da, eli göreceli olarak daha az titriyordu. İşini şansa bırakmayarak, şişeyi iki eliyle birden kavradı, masadan kaldırıp içindeki acıklı miktardaki sıvının sallanışını duyumsadı. Tıpa sıkıca kapaılmıştı—buharlaştırmanın nelere mal olabileceğini Simyacı herkesten daha iyi biliyordu. Tıpayı dişlerinin arasına alıp, sertçe çekti.

Tıpayı dişlerinin arasında tutmuş halde şişeyi çekerken tıpa kurtuldu ve sonra—başından aşağı kaynar sular döküldü! Cam ellerinin arasından kayıp gitmişti! Kemikli elleriyle umutsuzca şişeyi yakalamaya çalıştı, ancak titreyen ellerinin arasında şişenin dar boynunun savrulup durmasına neden olmaktan başka bir işe yaramadı. Şişenin usul usul yere düşüşünü elinden hiçbir şey gelemeden, çaresizce izledi.

Çaresiz bir kelime gırtlığından çıkarken ağzı açılmıştı: "Hayır!

Şişe onu hiç önemsemeyerek taş masaya çarpıp parçalara ayrıldı. Cam parçaları etrafa yayılıyorlardı, ama o, bu uçuşan keskin şeyleri göz ardı edip atıldı ve çok değerli içkisinden birkaç damla kurtarabilmek için ümitsizce uzandı. Damlaların masadan sekip, baştan çıkarıcı bir şekilde silkinerek, parmaklarının arasında dans ettiğini gördü. Damlalardan biri hemen elinin üzerinden uçtu. Adam dönüşü olmayan bir kaybın doğurduğu hisle uyuşmuştu ki damla, başarısız deneyinin tozlu artıklarının tam ortasında düşüverdi.

Dünyası tanrısal olmayan bir beyazlığa büründü. Bir ses kulak zarlarını patlattı. Kudretli bir tanrının eli onu bedeninden yakalamış ve odanın diğer tarafına savurmuş gibi hissediyordu. Odayı saran alevlerin belli belirsiz farkına vardı. Bir an sonra tüm görüntüler, ayıklığı, tüm beyaz gerçeklik aşılamaz bir karanlığa gömüldü.

Gökyüzünün mavisini o kadar saf, o kadar kusursuz ve arındırdı ki, Kerrick yaşamının kalanını bu renkle çevrili olarak, tam bir gönül tokluğuyla geçirebileceğini hayal etti. Göğün tarif edilemez bir ihtişama sahip olan rengi aslında, elfin önünde göz alabildiğine uzandı, bahar güneşinin altında pırıl pırıl bir yüzey

DOUGLAS NİLES

oluşturarak göz kamaştırıcı bir şekilde ışıldayan okyanus sularının yoğun maviliğinin yanında sönük kalıyordu.

Kerrick, teknesinde kamaranın üzerinde durmuş, sağ eliyle ana yelkenin iplerini kavramıştı. Yelken yumuşak bir rüzgarla dolmuştu ve dümen suyu, kış aynalığının arkasında teknenin peşi sıra ışıldayarak uzuyordu. Gözlerini kısarak uzaklara baktı. . . kurduğu hayallerin arasında eskileri hatırladı ve yıllardır ilk kez içinde bir özlem duydu.

Bu duygusal kısıpca her bahar giriyordu. Burada, Buzboyu'nda geçirdiği her bir sekiz uzun, güneşsiz kışın ardından böyle olmuştu. Bu zaman boyunca kısalan günleri, güz kışa dönerken oluşan uzun karanlığı isteksizce karşılamayı öğrenmişti. Soğuk, karanlık kışın ilk ve en vahşi fırtınası olup, kuvvetli bir buz, rüzgar ve kar patlaması olan Gazapayazı'nın gücü karşısında sinen Arktos'a sekiz kez eşlik etmişti.

Güneşli, ılıman Silvanesti'den gelen bir elf olan Kerrick Fallabrine için Gazapayazı'ndan daha da büyük bir çile, uzun uzadıya geçen güneşsiz kıştı. Patlayan fırtınanın ardından haf-talar ve aylar süren kasvetli bir süreç başlıyor, zaman geçmek bilmiyor, sanki hepten durur gibi oluyordu. Hava iyice soğuktan sonra, sanki zaman da donmuş deniz gibi durgunlaşı-yordu.

Kerrick kışın ardından karların yavaş yavaş erimesini her

yıl izler, çok sevdiği yelkenlisini, Beyaz Ayı Denizi'nin sularına" çıkarmak için bir fırsat yakalayana kadar baharın gelişini ümitle beklerdi.

Doğal olarak, baharda bile birkaç dakika içinde şiddetli fırtınalar, yoğun sağanaklar hatta geç kalmış bir tipi bile kopabiliyordu. Ancak elf, bu denizde yeterince yelken açmış, Buzboyu baharlarının getirdiği değişimlere göğüs, germeyi öğrenmişti. Bu yüzden hava onun tepesine ne atmak isterse istesin başa çıkabileceğini biliyordu. Kışın ortadan kaybolan güneş, bir kez geri dönüp havalar ısınmaya başladı mı, ne denizde ne karada onu sudan alıkoyacak hiçbir güç yoktu.

Şimdi yüzünü güneşe çevirmiş, tenini okşayan güneş ışınlarının sunduğu ve birkaç ay sonra ulaşacağı güçle karşılaştı-20

ALTIN KÜRE

rınca zayıf kalan bir sıcaklığın tadını çıkarıyordu. Soğukluğunu koruyan rüzgar hızla esiyordu, ama havada uzaktan uzağa bir sıcaklık ve nem hissi vardı.

Güneydoğuya doğru yelken açmıştı, birkaç saat önce Eğreltikaya Limanı'ndan ayrıldığından beri bu yönde gidiyordu. Yolculuğu, kalenin haramı, kadınşef Moreen Koydizdarı'nın emriyle yapıyordu. Ayı Ocağı adındaki Dağlı kalesine, o boyun yüzden fazla kadm ve çocuğunun kış boyunca Eğreltikaya'da sığınmalarına izin verilmesi karşılığında kale beyinin ödeme olarak Arktos'a vermeyi kabul ettiği altın sandıklarını almaya gidiyordu. Dağlıların halkı soğuk, taş duvarlı kalelerine sığabileceğinden daha kalabalıkken, Arktos'un bir sürü boş yeri ve fazlasıyla yiyeceği vardı. Üstelik misafirler kış boyunca Eğreltikaya'da boş durmamışlar, duvarları güçlendirme, derileri tabaklama, cenksuyu yapma ve giyecek dikme işlerinde çalışıp, Eğreltikaya'nın buharla ısıtılmış odalarında kendi yurtlarında

olacaklarından daha büyük bir rahatlık içinde yaşamışlardı.

Kerrick bu görevi üstlendiği için mutluymuştu. Teknesini denize çıkarıp bu sulara adeta kendinden geçerek gezmek, yeni geri gelmiş güneşin tadını çıkarmak ve çözüleli çok olmamış denize açılmak için iyi bir bahane olmuştu. İçi, denize açılmanın heyecanı ile kıpırdarken ani bir düşünce ve sorumsuz bir dürtüyle sırttı. Bir kez altını aldı mı Eğreltikaya'ya uğramayıp, Mavisu Boğazı'ndan geçtikten sonra, geniş Courrain Okyanusu'nda buz dağlarının arasından sıyrılarak kuzeye doğru bir rota tutturabilirdi. Buzboyu'nu geride bırakmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. . . bir-iki ay içinde kendini yine Ansalon kıyılarında bulur, belki de çok sevdiği yurdu Silvanesti'nin bir yerinde karaya çıkıyor olurdu. Bu ay, İkbahar Şafağı ayıydı ve güzel şeyler olurdu, eğlenceler, müzik, kızlar...

Sersemlemiş bir kıkırdamayla, eğer isterse, gerçekten de eve dönebileceğini fark etti. Yıllarca burada kalmış, sürgün olmayı yaşamın bir parçası olarak kabullenip, Arktos'tan biri gibi onların arasında yaşamıştı. Bu sırada çalışmış, karşılığında altın almış, elf sarayında iyi karşılanmasını sağlayacak bir hazine biriktirmişti. Ancak bunu gerçekten istiyor muydu. . . ve şu

21

DOUSL4S NİLES

anda gitmeye hazır mıydı?

Gazapayazi'na ve kasvetli kışa karşın Buzboyu'ndaki yaşamın birçok faydası vardı. Kerrick burada bir kahramandı. Kendi anayurdunun dar görüşlü elflerinden genel olarak daha cömert, arkadaş canlısı ve hoşgörülü olan bir halk tarafından el üstünde tutuluyordu. İnsanlar arasında kendi ülkesinde bildiği bütün arkadaşlardan daha iyi arkadaşlar edinmişti—Arktos'tan Fare, Bruni, Dinekki, hatta Deli Randall ve Lars Kızılsakal gibi Dağlılar. Onunla şakalaşır ya da düşüncelerini ciddi bir şekilde dinlerler, herhangi bir elfin gösterebileceğinden daha fazla sabır

ve ilgi gösterebilirlerdi.

Elbette bir de Moreen vardı. O da arkadaşıydı, ama daha da fazlasıydı. Başka bir dünyadan getirdiği bilgiler, halkıyla paylaştığı beceriler ve daha pek çok şey için kadimşef ona güveniyordu. Zaman zaman soğuk, uzak ve hatta kibirli bile olabilirdi. Oysa Kerrick ona neden bu kadar bağlı olduğunu merak etmek için hiç zaman harcamadı—kadın ondan bir şey yapmasını isterse, onun dileğini hemen yerine getirirdi. İşte bu yüzden, kuzeye kaçma fikrinin ciddi bir şekilde düşünmeyecek, tıpkı şefin istediği gibi Ayı Ocağı altınını geri götürecekti.

Belki bir gün Silvanesti'ye dönerdi, ama henüz zamanı değildi. Tanınmış bir kaşif olarak dönecekti ve onu sürgüne gön-

deren kraldan özür dilemesini isteyecekti. Bir gün, hazır olduğu zaman...

Geride bıraktığı beyaza çalan dümen suyu boyunca Eğreltikaya'nın bulunduğu dağ sırasının oluşturduğu Buzboyu çıkıntısına baktı. Ufku hemen üstünde neredeyse bir leke gibi duruyordu. Küçük bir hazine olan altınları orada, Arktos kalesinin mahzenlerinde emniyettedi. Sonunda kuzeye, eve gitme zamanı geldiğinde, altınları da beraberinde götürecekti. Bu hazine kendini temize çıkarmanın anahtarı, onun—babasının aksine — aptalca bir maceraya atılmadığının kanıtıydı.

Asılmış bir surat ve acı bir hatırayla Kerrick, sürgün gönderilişinin akşamında elf kralının sarayına mensup soylulardan birinin kesip yaraladığı sol kulağına dokundu. Tüm yaşamı boyunca taşıyacağı bir yaraydı. . . o buruk zamanda, tam anla-

ALTIN KÜRE

miyla oradan uzaklaşıp ölmek istediğini hatırlıyordu. Yolunun buraya kadar uzanacağını asla tahmin etmemişti.

Efsanevi altın diyarında, Kral Nethas'm ona sürgün cezasını verdiğinde bulması için dalga geçerek yolladığı topraklar-

daydı. Burada yaşayan ogreler ve insanların elinde değerli metalden çok miktarda vardı, ama onu çok az şey için kullanıyorlardı ve dış dünyada, uzak Ansalon'da ve Krynn'in gerisinde kalanında yaşayan medeni halkların altına gösterdiği rağbete dair hiçbir fikirleri yoktu ve umurlarında da değildi.

Bir dalga Filika'nın gövdesini kaldırdı ve bir an için kuzeydeki engebeli dağ manzarası gözler önüne serildi. Eğreltikiya'nın yüksek duvarlarını ve güçlü kulelerini görebilmek için çok uzaktaydı. Arktos, Kerrick Fallabrine'in hiç de hafife alınmayacak katkıları sayesinde o kaleyi elinde tutuyordu. Daha önceki denizcilik deneyimleri bir ya da iki kişilik kanolardan ibaret olan Arktos'a, denizci bir halk olmalarında, kendilerine büyük, etkileyici tekneler yapmalarında, balıkçılıkta ve yelken kullanmada ustalaşmalarına yardım etmişti. Orayla gurur duyuyordu.

Gökyüzü açıklığı korusa da, rüzgar soğumuştı. Güneş, şimdiden kuzeybatı ufkunu tarayarak batmaya yüz tutmuştu; dakikalar içerisinde başka bir uzun gece için daha ortadan kaybolacaktı. Buzboyu baharının değişken doğası işte böyleydi, ama Kerrick on dört, on beş hatta belki on sekiz saat sonra gelecek taze, ışıltılı bir günü yeniden kucaklayacağım bilmekten memnundu.

Şimdilik biraz yelken indirip, gece yolculuğu için zarif teknesinin hızını azaltmaya karar verdi. Hızla flock yelkenini topladı ve Filika suda sakin bir şekilde ilerler duruma gelene kadar ana yelkeni küçülttü. Sonra, gece boyunca rotadan sapmamak için yekeyi sabitledi. Biraz su içti ve kömür ocağında kızarttığı bir parça somonu yedi.

Sonunda, mutlu ve yorgun olarak kamaraya girdi ve uyumak üzere uzandı.

DOUSLAS NİLES

"Eve mi gidiyorsun? Pöh, bensiz eve gitmeyi düşünüyordun ha? Kaç mil tutar ki orası? Eminim çok zaman alır, buraya ilk gelişinin aldığı kadar uzun zaman alır. Eh, o zaman yelkensiz gelmiştik, çünkü ejder kaplumbağası onu kırmıştı. Vay canına, o ejder kaplumbağasının seni öldüreceğini sanmıştım!"

Kerrick inledi ve olduğu yerde döndü. Rüya gördüğünü biliyordu—çok derin uykuda olduğunda gelen, tuhaf bir canlılığa sahip rüyalardan biriydi.

Rüyasında Mercankafa Ağbalıkçı onunla konuşuyordu ve kenderin varlığı onu akıl almaz bir şekilde mutlu etmişti. Yol arkadaşını görmeyeli sekiz yıl olmuştu ve bu süre zarfında, gemici dostunun gizemli ve açıklanamayan geliş gidişlerinin yanı sıra zapt edilemez neşesinin hatıraları da bir çeşit peri masalına dönüşmüştü.

Mercankafa? Bu gerçekten sen misin? Nerelerdeydin? Koşmak, eski dostuna hoş geldin demek istiyordu, ama bu, kaslarının ve konuşmasının iradesine yanıt vermediği rüyalarından birine benziyordu. Bu yüzden hiç ses çıkarmadı, duyduğunu belli etmedi. Onun yerine yatağında öylece yattı ve Mercankafa Ağbalıkçı'nın gevezeliklerini dinlemeyi sürdürdü. Doğal olarak, rüyadaki kender de ırkının etten kemikten bir üyesiyle aynı özellikleri taşıyor ve bu da yorumlarına bir tepki gelmemesinin konuşmayı sürdürmesine kesinlikle bir engel oluşturmayacağı anlamına gelirdi.

"Duyduğuma göre artık çok altının varmış. Eğreltikaya'da üç sandık, doğru mu? Ve Ayı Ocağı'na yapacağın bu yolculukla biraz daha çoğalacak. Hey, ocağı gerçekten de bir ayıdan mı yapmışlar? Yoksa yalnızca bir ayı içeri gelmiş ve ocakta uykuya mı dalmış? Bunu gerçekten sormalısın, en azından benim için. O ismi nereden bulduklarını merak ediyorum."

Kerrick kabul etti, evet, Mercankafa için bunu sorabilirdi. Uyandığında rüyanın bu bölümünü arumsayabilmeyi umdu. Önemli bir soru değildi ama Ayı Ocağı gerçekten de tuhaf bir

isimdi ve nasıl ortaya çıktığını bilmek ilginç olurdu.

"Eminim senin elf kralın eve döndüğünü görmekten mutlu olurdu, özellikle de Buzboyu ile ilgili anlatacaklarını duyunca.
24

ALTIN KÜRE

Altınlarınla da ilgilenecektir—İstar Kralrahibi'nin Silvanesti kralından daha zengin olması onu rahatfez ediyor gibi. Sen ne dersin? Yani rahatsız olduğu konusunda?"

Kenderin elf kralının kıskançlığıyla ilgili görüşleri onu biraz şaşırtsa da, uyumakta olan elf yine kendini söylenenlere tamamen katılırken buldu. Kerrick bir kez daha konuşmaya çalıştı, ama bedeni yine zihninin emirlerine uymayı reddeder bir durumdaydı.

"Demek çok altının var ve seni sürgüne gönderen kral, nasıl söyleyeyim, seni yurdunda görmekten mutlu olacak. Bu durumda geriye bir tek babanla ilgili konu kalıyor, öyle değil mi?"

"Babam mı?" Şimdi kelimeleri söyleyebilmiş, sözcükler dilinin ağırlığıyla uyusuk bir hırıltı gibi ağzından çıkıvermişlerdi. Mercankafa neden babasından söz ediyordu?

"Evet, baban. Senden sonra eve dönmüş olabileceğini düşünmeyi hiç bıraktın mı ki? O da senin altınlarınla ilgilenabilir. Biliyorsun sekiz yıldır ortada yoksun ve sekiz yılda çok şey olabilir. Belki nehir yukarı Silvanost'a kadar geldi ve 'Merhaba oğlum!' diyebilmek için seni arandı durdu. Ama ne yazık ki, sen orada yoktun."

"Babam öldü. Bunu biliyorsun, Mercankafa." Kerrick bundan emindi ama öte yandan Mercankafa da ölü değil miydi? En azından bu bir rüyaydı ve ölüler sık sık rüyalarda görünürlerdi.

"Eğer baban eve gelmiş ve seni orada bulmamışsa—bulmamışsa—senin yerinde olsam fazlasıyla üzülürdüm."

"Babam ogreler tarafından öldürüldü," diye yanıtladı Kerrick, daha rahat konuşmaya başlayarak. "Ogre kralının gemisini, Altınkanat'ı hatırlıyorsun, değil mi? Onu taradım, onu

ilk gördüğüm anda tanıdım. Bir zamanlar adı Silvanos Meşesi'ydi ve babamın Silvanesti'den ayrıldığı gemiydi. O geminin ele geçirilmesine hiçbir zaman izin vermezdi. Hayır, o gitti, ogre zindanlarında öldü... eve dönmedi... ve beni aramıyor."

"Belki hayır," diye katıldı Mercankafa, beklenmedik bir tavırla. "Yine de arada sırada merak etmiyor musun?"

"Evet... gerçekten de merak ediyorum."

Mercankafa şaşkırtıcı bir şekilde hiçbir şey söylemedi.

25

DOUSLAS NİLES

"Bana bu yüzüğü bıraktı, biliyorsun," diye ekledi Kerrick, içinde yükselen bir ürperti bastırarak. O güçlü, ölümcül altın halka aklına gelmişti—şu anda sandığında, yattığı yatağın yanında. Yıllardır takmamıştı. Onu babasının anısı olarak saklıyordu.

"Görünüşe göre onu pek takmıyorsun," dedi kender. "Artık onu sevmiyor musun?"

"Onu sevmiyorum!" Bu doğrudu. Yüzüğü parmağına geçirdiği birkaç kez bedeni sihirli doğaüstü bir güçle dolmuş ve onun büyük kahramanlıklar sergilemesini sağlamıştı; ama bu gücün bir karşılığı vardı. Onu çıkardığı zaman bedenini bir yorgunluk yiyip bitiriyordu ve o kadar bitkin oluyordu ki günlerce uyuduğu biliniyordu. Dahası, yüzüğü taktıktan sonra kendini o sihre yönelik bir saplantı içinde buluyor, sanki yüzük yaşamın ta kendisiymiş gibi onu düşünüp, istiyordu. Bu duyguyu, sihirli metal halkayla ilgili diğer her şey gibi, oldukça rahatsız edici, hatta korkutucu buluyordu.

"Hayır, onu sevmiyorum. . . onu takmak istemiyorum," dedi, rüyadaki bedeni bir kez daha ağırlaşmış tepkisizleşmeye başlarken sesi yine boğuklaşmıştı.

"Eh, yine de, ben babanı merak ediyorum. . ." diyordu Mercankafa Ağbalıkçı.

Kerrick çok yorgundu ve yanıt vermeyi denemedi bile. Ba-

şını sallayarak derin uykusuna döndü. Uzun gece boyunca uçuşan rüyalar gördü; annesinin, babasının, kralının görüntüleri gözünün önünden geçti. Sanki her zaman onları, uzakta, parlayan altın bir halkanın oluşturduğu küçük bir çerçevenin içinden görüyor gibiydi.

26

Acısavaş Dert güçlü kalbinin atışını yatıştırmayı denemek için derin bir nefes aldı. Ogre kralı olduğu yerde duruyordu, iri cüssesi iki kaim sütun gibi yükselen, dizlerden hafif kırık, açık duran bacaklarının üzerinde dengede idi. Başını yana yatıktı ve bantlı meşe kapıların arkasından gelecek en küçük bir sese karşı

27

DOUĞUS NİLES

kulak kabartmıştı. Sonunda beklediği oldu: uzun, ölçülü ve tam anlamıyla gevşemiş bir iç geçirme duydu. Karısının sonunda uykuya daldığını anladı.

Ve bu herhangi bir uyku gibi değildi. Kadın yorgun düşmüş, tükenmişti ve eğer kansını tanıyorsa uzun bir süre baygın kalacaktı.

Buzulyurt'lu Yıldızan Dert yalnızca oğre kralının karısı olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda İnatçı Olan'm, Buzboyu ogrelerinin zalim tanrısı Kudretli Gonnas'm yüce rahibesiydi. Bu ikinci görevi kapsamında yakın zamanda zor bir el çabukluğu gerçekleştirmiş, aralıksız bir haftaya yakın süren bir büyü yapmıştı. Yüksek tapınak salonundan dumanlar yükselmiş, sisli bir loşluk tüm oğre ırkının tanrısı olan Gonnas'm obsidyen görüntüsünü sarmalamıştı. Köleler yüce rahibeye cenksuyu ve et getirmişlerdi ve düzinelerce başka rahip ve rahibeler gür sesleriyle dağın içinde yankılanan ilahiler okumuşlardı.

Sonunda yüce rahibe tecelliyle gelen mutluluğunu haykır-

mıştı ve aynı zamanda kral karnında iğrenç bir bulantı hissetmişti. Acı deneyimlerinin ona anımsattığı kadarıyla karısı, İnatçı Olan'ın buyruklarını alan kişi olurken, kocası, yani Acısavaş Dert, çoğu zaman bu emirleri yerine getirmekle yükümlü kişi oluyordu. Kuşkusuz kralın yakın geleceğinde onu bekleyen zorlu bir görev vardı.

Bir sonraki görevinin ne olacağını öğrenmek için daha sonra yeterince zamanı olacaktı. Şimdilik, en azından o gün ve ertesi günün bir bölümünde ortadan kaybolabilirdi. Belki de bu uzun bir süre için elindeki son fırsattı. Sevgilisine haber göndermişti ve pek de sık olmayan buluşmaları için ayırdığı özel dairesinde kendisini beklediğini biliyordu. Acele etmesi gerekiyordu. Kral biraz daha eğildiğinde tınılı bir nefes daha duydu. Kraliçenin iri burun deliklerinin çıkardığı horultuyla genişlediğini gözlerinin önüne canlandırabiliyordu ve sonunda kadının en derin uykusuna daldığına kanaat getirdi.

Acısavaş kraliyet dairesinin ön kapısından çıkmadı, çünkü bir dağ kenti olan Kışyurdu'nun her köşesinde karısının casusları olduğunu biliyordu. Birkaçı dışarıda pusuya yatmış, efen-

ALTIN KÜRE

dilerinin gizli işlerinin hesabını tutabilmek için gözetleyip bekliyor olabiliyorlardı.

Bunun yerine, kocaman bir şöminesi olan ve kemer tavanlı büyük odadan geçti. Ayaklarında evde rahat etmek için giydiği yumuşak deri çizmeler vardı ve tüylü beyaz ayı postu kilimlerin üzerinde hiç ses çıkarmıyorlardı. Kendi yatak odasına giden koridora girip odasını geçtikten sonra, koridorun sonuna, üzerinde tek bir meşale tutağı asılı taş duvara kadar gitti. Bu gözlerden uzak girintide ender olarak ışığa gereksinim duyulduğu için meşale sönmüktü.

Kral meşale tutağını etli eliyle kavradı ve çekti. Metal dirseği aşağı indirebilmek için tüm gücünü vermek zorunda kaldı.

İyi yağlanmış, büyük dişliler hafifçe gümbürdediler ve koridorun sonu karanlık bir geçidi açığa çıkaracak bir biçimde geriye kaydığında köşede bir açıklık belirmişti. Kral hızla gizli geçide daldı ve omzunu ağır granit bloğa yaslamak için döndü.

Kapıya vurulduğunu duydu, ses kraliyet dairesinin dış kapısından geliyordu. Sert vuruşlar durgunluğun içinde patlamalar şeklinde yankılandı ve bir an sonra kaba istek tekrarlandı.

Acısavaş donup kaldı. Şaşırmıştı, düşünmeye çalıştı. Kraliçenin fazlasıyla hak ettiği dinlenmeyi gerçekleştirdiği ve kralın düşünmek için yalnız kalmayı istediği doğrultusunda kesin emirler vermişken, kim onu bu saatte dairesinde rahatsız etmeye cüret edebilirdi? Soru daha acil bir sorunun gölgesinde kaldı—bu gürültü eğer devam ederse karısı yorgunluk kuyusundan kesinlikle çıkacaktı.

Yüzünü asıp, geniş göğsünde gümbürdeyen öfkeli hırıltıyı bastırmayı başaramadan, yeniden kraliyet dairesine, gizli kapının diğer tarafına geçti. Alalacele meşale tutağına asıldı ve dev kapı kapanana kadar bekledi, sonra da hızla büyük odaya koştu. Kapıdaki ses tekrarlandı, bu kez biraz daha yüksek ve sinir bozucu düzeyde kararlıydı.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı Acısavaş Dert, yüksek olduğunu umduğu bir fısıltıyla, kral ve kraliçenin konutunun girişini oluşturan ikili kapıya doğru eğilerek.

29

DOUGLAS NİLES

"Kralın affını dilerim," diye titrek bir yanıt geldi, kalın ses güçlü ve iri bir ogre olduğuna işaret ediyordu. "Ancak. . . Gonnas tapmağında... bir... durum var."

"Yarına kadar bekleyemez mi?"

"Korkarım hayır, Efendimiz. Buz Salonu'nda olağandışı bir durum var ve Majesteleri Kraliçe Yıldızan, odaların en kutsalında bir terslik olursa hemen kendisine haber verilmesiyle ilgili

olarak uzun süre önce bir emir vermişti."

"Kraliçe dinlenmeye çekildi ve yaptığı ayinlerden yorgun düşmüş durumda. Eminim ki beklemek isteyecektir, eğer—"

"Ne oldu?" Acısavaş'm cümlesi karısının tiz sesi ve kadının aniden ortaya çıkışıyla bölündü. Odanın kapıları ardına kadar hızla açılarak iri, kare suratlı dişi ogreyi ortaya çıkardılar. Yıldızan, aslında gri ketenden bir cüppe olan geceliğini giymişti ama gözlerinin içindeki parlaklıkta ne yorgunluktan ne de uyusukluktan eser vardı.

"Buz Salonu'nda bir sorun var," diye homurdandı Acısavaş, dış kapıyı açarken bir yandan da düş kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. "Gir," dedi, kendisi geniş odaya geçerken, haberci de peşinden geliyordu. Kral, sırtı şömineye dönük olarak durdu ve diğer ogreye dik dik baktı. Baküğü adam bir Kraliyet Muhafızı yüzbaşısı olan Buzulyurt'lu Genişburun'du. "Neler oluyor?"

Karısı, çadır gibi geceliği çevresinde salınırken, iri adımlarla girişe geldi. Yıldızan, Acısavaş'a ters ters bakü. O küçük gözleri ışıl ısıldı ve kral kadının nasıl bu kadar çabuk ve kolay ayıldığını merak etti.

"Nasıl bir sorun?" diye haberciye sordu kraliçe.

"Ben. . . ben tam olarak anladığımdan emin değilim, Efen-dimiz. Nöbetçiler beni çağırdılar, ancak doğal olarak kutsal salona girmeye cüret etmedim. Yine de dışarıdan anladığım kadarıyla gök gürültüsü gibi sesler duydum ve kapının altından ani parlamalar gördüm. Olanaksız olduğunu biliyorum ama Kışyurdu'nun tam ortasında kopup böğüren güçlü bir fırtına var gibi görünüyordu." Genişburun bir dizinin üzerine çöktü. "Tepkim eğer çok aşırı bulduysa, Majestelerinin affını

30

ALTIN KÜRE

diliyorum, ama hemen gelip haber vermenin yerinde olacağını düşünüyordum."

"İyi yaptın," dedi Yıldızan; oysa Acısavaş, dalkavuşun suratına bir tekme indirmemek için kendini zor tutuyordu. Kraliçe kocasına dönerek yine şüpheyle baktı. "Bu, hemen ilgilenmemi gerektiren bir konu. Sanıyorum Ejderyurdu'ndaki annizden haber geldi."

Ejderyurdu. Acısavaş Dert kendini tutamayarak ürperdi. Sadece adı bile soğuk sisleri, ateş ve ölüm getiren ve toprağın üzerinden yaşamı süpüren yaşlı ejderhaların havada dönüp durduğu, neredeyse unutulmuş uzak ve çorak bir adanın yalnız görüntüsünü çağırıştırmaya yetiyordu. Doğal olarak bu ejderhalar çoktan yok olup gitmişler, dört ya da beş yüzyıl önce Şövalye Huma'nın savaşı sırasında Krynn'deki diğer tüm ejderhalarla birlikte ortadan kaybolmuşlardı, ancak bu, Ejderyurdu'nun korkunçluğunu pek azaltmıyordu.

Ejderyurdu yaşam olmayan bir yer değildi. Acısavaş'ın annesi, Dul Kraliçe Hannareit Dert orada yaşıyor, kocası Acıgerçek Dert'in hükümdarlığında başlayan sürgününü devam ettiriyordu. Kral, yaşlı, kaba suratlı karısından bıkip da genç bir eş aldığıında, eski kraliçe, kral Acıgerçek tarafında bu adaya sürülmüştü. Kocasını uzun süre önce ölmüş ve yerine oğlu tahta oturmuşsa da, yaşlı kraliçe kendi halinde bir yalnızlıkla orada kalmayı seçmişti—çünkü Acısavaş Dert, annesinin sürgün edilmesinin nedeni olarak gördüğü Thraid Dimmar-kull'dan intikam almaya kesinlikle karşı çıkıyordu. Kraliçe Hanna (bu unvanını korumuştur), kendi adına, o utanmaz ogre fahişesi yaşadığı sürece başkente dönmemeye yemin etmişti.

Acısavaş, beş yıl önce Ejderyurdu'nu ziyaret ettiğinde Hanna'nın eski kalede fazlasıyla rahat olduğunu görmüştü. Ada altın açısından zengindi. Bazı yerler kükürtlüydü ve yeraltı ateşleriyle kavrulmuş şekildeydi, diğer yerler ise zengin maden yatakları, buharla patlamış mağaralar ve kaynayan volkanlarla arı peteğine dönmüştü. Binden fazla insan köle madenlerde

çalışıyordu ve muhteşem hazinenin çoğu başkente gönderiliyordu; tabi ki madenleri idare eden Kraliçe Hanna kendine
31

D0U6LAS NİLES

büyük bir pay ayırmayı da ihmal etmiyordu.

Yine Ejderyurdu'nda, Acısavaş'm gördüğü kadarıyla, kraliyet Simyacı'sının laboratuvarı da bulunuyordu. Bu bilgili hizmetkarın fiçılar, fırınlar, şemalar ve acayip maddelerle dolu odasından, Dert hanedanlarının gücüne güç katan korkunç silahlar ve icatlar çıkıyordu. Belki de şu anki çağrı, Simyacı tarafından yapılmış yeni bir keşfin, ogre kralının hükümdarlığına daha fazla güç ve zenginlik katacak bir şeyin haberini taşıyordu.

Acısavaş Dert aslında şu an için bunu pek umursamıyordu. İç geçirerek kendisini bekleyen sevgilisini düşündü. Karısının Genişburun'un gitmesine izin verişini ve soyunma odasına girip tapınağa geri dönmek üzere hazırlanışım seyretti. Kuşkusuz saatlerce meşgul olacaktı ve bu saatler sırasında kral istediği fırsatı elde edecekti. Gülümsedi ve tepkisini gizli tutmak için büyük şömineyi incelemek üzere döndü, güya şöminenin üzerinde duvarda asılı büyük, siyah ayı postuna bakarak düşünüyordu.

Thraid Dimmarkull yalmzca babasının son eşi, annesinin sürgün edilmesinin ardındaki kadın olmakla kalmıyordu. Thraid, iri göğüsleri, gül dudakları, yumuşak hatları ve istekli dokunuşlarıyla pek çok yıldır oğlunun da sevgilisiydi. Şu anda onu özel buluşma odalarında bekliyordu. Karısı önemli bir büyü ayini için tapmağa giderken, Acısavaş Dert sonunda aşkım ziyaret edebileceğine inanmıştı.

Kraliçe Yıldızan, Kışyurdu'nun Kraliyet Dairesi'nden Gonnas Tapınağı'na giden yüksek tonozlu geçit boyunca yürüdü. İbadethane, dağ kentinde büyük bir binanın içindeydi ve

ogre ırkının uzun ön dişli ve gaddar tanrısı İnatçı Olan'a tapınmaya ayrılmıştı. Zemin siyah mermerdendi ve giriş odası, tanrının kendisini betimleyen, en iri erkek ogreden bile üç kat daha uzun yekpare obsidyen taştan, heybetli bir heykelin gölgesinde kalmıştı. Simsiyah ve kılıç kadar uzun iki ön dişi acı-32

ALTIN KÜRE

maşız şeklin güçlü çenesinden dışarı doğru uzamışlardı. Rahibe-kraliçe hürmetini sunmak için bir an durdu, başını eğdi ve ürkütücü görüntünün karşısında ellerini kavuşturdu.

Dizlerinin üzerine çökmüş köleleri geçerek, tapınağın uzak köşelerine doğru uzanan karanlık koridorda yürümeyi sürdürdü. Kararlılıkla yürüyordu ve Buz Salonu'nun girişinde toplanmış diğer rahibeler diz çökmüş mantralarını okurken yolundan kaçıştılar.

Yıldızan, geniş, uzun granit kapının önünde durduğunda hiçbirini dikkate almıyordu.

"Beni yalnız bırakın!" diye buyurdu ve kısa bir süre, tüm rahibelerin, hep birden tapınağın diğer köşelerine dağılmalarını bekledi.

Genişburun'un "sorun" tanımını anlayabiliyordu. Artık o da büyük bir fırtına gibi gelen gümbürtüleri duyabiliyor, kapının altındaki dar aralıktan zemine çarpan, tıpkı bir şimşek gibi yanıp sönen keskin ışıkları görebiliyordu.

Ancak yalnız kaldığından emin olduktan sonra Yıldızan uzandı ve efsunlu kilidinden kapıyı serbest bırakacak büyüü komutu mırıldanarak taş kapıyı itekledi. Hiçbir engelle karşılaşmadan, kapı sessizce açıldı ve yüce rahibe kararlı adımlarla ilerleyerek yalnızca kendi sahası olan bu aziz odaya girdi.

İçerisi soğuk olduğu için nefesi hemen buğulandı. Çarpık duvarlar buzla kaplıydı ve birçok yerdeki tümseklerden, çıkıntılardan ve pervazlardan sarkıtlar uzanıyordu. Ancak salonun uzak tarafının durumu farklıydı. Oradaki yüzey, çıplak taşların

aksine, düzgün ve parlak, ince bir erimiş su katmanıyla kaplı bir buz tabakası kadar kaygandı, Kaba taşın üzerine bir ayna konmuş gibiydi, gölgeli ama aynı zamanda da aydınlıktı.

Aslında o düzgün yüzey çakan şimşeklerin, bulanık bir pusun içinde zaman zaman parlayan ışıkların kaynağıydı. Karan-

lık bulut yığınlarının arasında gidip gelen şimşekleri seyreden Yıldızan için, olanlar, yukarıdan gelen güçlü bir fırtınaya tanıklık etmeye benziyordu. - Görüntülerin sertliğinden Dul Kraliçe'nin gönderdiği haberin acil olduğunu hemen anladı. "Cartas Danırl Borağa, Orktan Gonnas!" diye okudu Yıldızan, 33

BOUGLAS NİLES

ağzından küçük gök gürültüleriymiş gibi dökülen sözcüklerle.

Bulanık görüntü ansızın kayboldu. Çalkalanan sisler buz tabakasının ortasından çekilip savrulularak yavaş yavaş aydınlanan bir resmin kara dumandan çerçevesi gibi kenarlarda kıvrıldılar.

Resim ağır ağır belirginleşmeye başlarken, Yıldızan, karşısında duran ve artık Ejderyurdu'nun hanımı olan Güney Hisarı'nın eski kraliçesine baktı. Dul Kraliçe Hannareit Dert onun bakışlarına bir zafer ifadesiyle karşılık verdi. Yaşlı ogre, aldığı hazzın yüzüne bir gülümseme olarak yansımalarına izin verirken, uzun ön dişlerini açığa çıkardı. Yıldızan'ın biraz daha yaşlı hali olabilirdi, iki kraliçe akraba olmasalar da yeterince birbirlerine benziyorlardı. İkisinin de koca çeneli yüzleri, geniş, çıkık bir alnın altından öfkeyle bakan küçük gözleri vardı. Her ikisi de siyah, pürüzsüz yünden, tiril tiril birer rahibe cüppesi giymişlerdi.

"Sevgili Kraliçe Annem," diye söze koyuldu Yıldızan, başını serinkanlılıkla sallayarak. "Önemli ve heyecan verici havadisleriniz olduğunu hissediyorum."

"Doğru hissediyorsun, sevgili Kraliçe Kızım," diye yanıt-

ladı Hannareit. "Gonnas'a, İnatçı Olan'a şükürler olsun," diye de ekledi, sesi gölgeler içinde kalmış girintide soğuk bir fısıltı gibiydi.

"Gücü bizlerin olsun," diye yanıtladı Yıldızan. "Haberleriniz nedir?"

"Simyacı önemli bir keşifte bulundu," diye açıkladı yaşlı kraliçe, "ancak kendine de zarar verdi." Dudakları soğuk olduğu kadar gaddar olan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aslında, neredeyse hayatını kaybediyordu."

Yıldızan sabırla bekledi, Kraliçe Hannareit'in az sonra asıl konuya geleceğini biliyordu. Yaşlı kraliçeye b'; ölçüde de acıyordu. Yaşamını çorak bir adada sürgünde tüketiyordu. . . böyle bir an onun için kesinlikle ender bulunan bir heyecan içeriyor olmalıydı. Yıldızan Hanna'ya bir müttefik olarak değer verirdi. Sabırlı olmak ve onun kendiyile gurur duymasına izin vermek akıllıca olacaktı.

34

ALTIN KÜRE

"Senin de benim de paylaştığımız, kudretli efendimizden gelen uyarılar doğrultusunda, son iki mevsimi alışılmadık bir patlayıcı güç bulmaya çalışarak geçirdi."

"Gonnas'a hamdolsun," diye yineledi Yıldızan, geçen yaz kendisinin ve Hanna'nın, aynı anda gördükleri düşleri anımsayarak. İkisi de gördüklerini anlatmışlardı: tanrı tarafından kutlanmış tahta heykeller kutsal bir ateşte yakılmalıydı. İnatçı Olan'ın dediğine göre küller, eğer ateşlemenin uygun bir yolu bulunabilirse, güçlü bir silahın yapılmasına aracı olabilirdi. İki ogre, simyacının tüm işlerini bir kenara bırakması ve var olan gücünü yeni işine adanması konusunda görüş birliğine varmışlardı. Ancak Yıldızan, Hanna'yla en son görüştüğünde, ki bu Gazapayazı vurmadan çok önceydi, Dul Kraliçe'nin hayal kırıklığından öte aktaracak bir şeyi yoktu.

"Çözümü sağlayan iksir oldu," dedi Kraliçe Hanna. Kuru

ve kötülük dolu bir sesle güldü. "İksir, o çaresiz sefil için yaşamın özü gibi bir şey—kesinlikle onu isteyerek karışıma katmazdı. Mutlu bir kaza oldu, birazı harcın içine döküldü ve ortaya çıkan patlama odasının yarısını yerle bir edip, onu da ağır şekilde yaraladı!"

"Ama yaşıyor ve çalışmalarına sürdürüp keşfini geliştirebilir, değil mi?" diye ısrar etti Yıldızan.

"Doğru, ancak yüksek miktarda iyileştirme büyüsü kullanmak zorunda kaldım. Her şeye karşın, karışımı daha kontrollü bir ortamda yeniden oluşturabildi. Yeni maddeyi uygun bir kabın içine koydurttum ve ardından yaptığımız test çok memnun edici bir patlamayla bir insan köle topluluğunu yok etti."

"Anladığım kadarıyla birkaç köleyi gözden çıkabiliyorsunuz?"

"Elbette, özellikle o yuva çok başa belaydı. Sürekli isyan hazırlığında, işten kaytaran, mal istifleyen bir topluluktu. Artık başımı ağrıtamayacaklarım rahatlıkla söyleyebilirim. İçlerinde oturdukları taş evler ve bir demirhane de, patlamanın etkili gücüyle ortadan kalktı."

"Ve bu simya ürünü, Eğreltikaya'da yaşayan insanlara kar-

BOUGLAS NİLES

şı, istenildiği gibi kullanılabilir bir silaha dönüşebilir, öyle mi?" diye ısrar etti Yıldızan, son sekiz yıldır aklını kurcalayan konuya gelerek. "Böylece, bu kadar zaman sonra, sonunda Gonnas Baltası'nı geri alıp, şerefimizi kurtarabiliriz."

"Kuşkusuz. Gizli reçeteyi, sadık bir thanoi aracılığıyla sana gönderiyorum, Kışyurdu'na yapacağı uzun yüzüşe çoktan başlamış durumda. Samrım. .. " Kraliçe Hanna yine o hain gülümsemenin yüzüne yayılmasına izin verdi. "Samrım fazlasıyla memnun kalacaksın."

"Bu büyük armağandan yararlanması için oğlunu teşvik

etmekte elimden geleni yapacağım," diyen Yıldızan, Dul Kraliçe'yi temin etti, ancak yine de yaşlı öğrenin yüzü biraz buruşmuştu.

"Oğlum, Thraid Dimmarkul adındaki şu şıfıntıyla ilgili konuyu gördüğüm kadarıyla sonlandırmayı reddediyor, öyle mi?" dedi Hanna vurgulu bir şekilde. "Gonnas inatçılığını kahretsin!"

Yıldızan, kocasının şehvetli Thraid'i savunmasında inatçılıktan öte bir şeylerin olduğundan kuşkulanıyordu. Emin değildi, ama casusların gözlerini açmaları konusunda uyarılmıştı ve gerçeği öğrenmeyi bekliyordu. O ikisi arasında gereğinden fazla uzun bakışmalar olmuştu ve bir dizi açıklanamayan ortadan kaybolmalar söz konusuydu.

Kesin olan bir şey vardı, yüreğinin soğuk kabuğunun derinliklerinde barındırdığı bir inanç: Yıldızan Buzulyurt, kendisinin de Dul Kraliçe'yle aynı kaderi paylaşmasına izin veremeyecekti.

Thraid, Kral Acısavaş'ı hoş, sıcak bir kucaklama ve ağzım, nefesini, tüm varlığını içine alan bir öpücükle karşıladı. Adam, kadını iyice kendine çekip, dişi bedeninin mükemmel yumuşaklığım kendi bedeninde hissetti ve yalın bir arzuyla ürperdiğini fark etti.

"Seni ne kadar özledim, kralım," diye fısıldadı Thraid, 36

ALTIN KÜRE

gınca bir zevkle kralın kulağını ısırarak. "Seni tekrar görebildiğim, tutabildiğim ve bir kez daha sana sahip olabildiğim için ne kadar mutluyum."

"Ben de seni çok özledim, sevgilim," diye yanıtladı kral.

"Çok uzun zaman oldu."

Kadını kol uzaklığında tuttu ve onun kemik kadar soluk,

açık renkli teninin ve çalıklı, cezbedici bir bükümle kıvrılmış boyalı dolgun dudaklarının görüntüsünü özümsemi. Ellerini yanlardan aşağı, göğüslerinin dolgunluğundan, dışı bir oğre için dikkate değeri bir incelikte olan beline, oradan da sırf kendi zevki için yapılmış gibi davetkar bir şekilde yuvarlanan kalçalarına doğru kaydıldı.

O zaman konuşmayı bıraktılar, çünkü son buluşmalarından bu yana gerçekten de çok zaman geçmişti. Kendilerini tutamadıkları noktaya geldiklerinde birbirlerine iyice kenetlendiler. Coşukları ortaktı ve zevk vericiydi ve sonuna doğru kral zafer dolu bir aslan gibi kükrerken sevgilisi, yani avı, altında mutlulukla inliyordu.

"Bizim için herkesten bu kadar uzak bir odayı ayırdığın iyi olmuş," dedi Thraid her şey bitince, kralın güçlü çenesini parmağıyla sıvazlayarak. "Yoksa korkarım sesin tüm sarayı ayağa kaldırırdı."

"Gerçekten de kapılar sese karşı iyi yalıtılmış," dedi Acısvaş Dert esaslı bir gülmeye. Yumuşak şiltenin üzerinde gevşiyor, uykunun ağır ağır yükselip onu da içine almasını diliyordu. Bağrına bastığı kadına bakıp uykuya dalışım izlerken, derin nefes alıp vermelerinde göğüslerinin inip kalkışını

keyifle seyretti.

Her nedense mutlu, hatta gevşemiş bile değildi. Thraid'in uykuya dalması çok sürmemiş olsa da, kral aynı şeyi yapamamıştı. Huzursuz bir şekilde kolunu kadının altından kurtardı ve yüzünü asarak oturdu. Kafası karışık olduğu için gevşemekte güçlük çekiyordu. Karısının annesiyle konuştuğunu, Ejderyurdu'ndan rahatsız edici haberler geldiğini biliyordu.

O an için Acısvaş geçici olarak rahatlamışsa da, yoğun bir endişe kafasını kurcalıyordu: gelen haberler Yıldızan içi ne ka-

dar iyi haberler olsa da, onun için zorlu bir iş içeriyor olacaktı.

38

1

"Üçüncü taraça ne durumda? Sürüm ve ekim için yeterince toprak var mı? Yaz sonu rüzgarlarıyla yine ürünün yarısını kaybetmek istemiyorum!"

Eğrelikaya'run Leydisi Moreen Koydizdarı, dağın kenarından aşağı baktığında yüzü asıldı. Bakışları kaleden iki mil aşağıya

DÖVLAS NİLES

ğidaki okyanus kıyısına doğru inmişti. Kalenin kapısının yanında yükselen koruma kulelerinden birinin üzerindeydi. Burada, birkaç aylık değerli güneş ışığından yararlanmak için halının her yıl harcadığı emeği en iyi gözlemleyebildiği yeri.

"Henüz değil, leydim," dedi Lukor. Kır saçlı çiftçi, kadının duyduğu endişeye yüzünü buruşturarak katıldı ve kirli, yamru yumru ellerini birbirine sürttü. "Çayırdan yüz araba dolusu kara toprak çıkardık, ama daha çok taş var. Şansımız yaver giderse ve çok çalışırsak birkaç gün içinde ekim için hazır oluruz."

"O zaman, gerçekten de çok çalışmamız gerekecek," dedi Moreen, değerlendirmeden memnun kalmamıştı, ama işleri hızlandırmak için yapabileceği bir şey olmadığını da biliyordu. "Bütün Dağlıları bu işe koştun mu?"

"Elbette, leydim. İyi bir cenksuyu elde edebilmeleri için tek umutlarının burada yetiştirdiğimiz arpadan geçtiğini biliyorlar. Oldukça hevesli yardımcıları olduklarını söyleyebiliriz."

Kadmşef hafifçe güldü. "İş bitene kadar onları geçen senenin içkisinden uzak tut yeter."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Luk. "Güçlü adamlar ve çalışmaları gerektiğini bildikleri sürece oldukça neşeli olduklarını söylemeliyim. Eğreltikaya'daki yaşamı biz Arktos'un sevdiği kadar seviyorlar."

"Evet, Dağlılar ağır işe hep hazırlar," diye katıldı Moreen, sonra da koruma kulesinin gözetleme odasına açılan kapıdan gelen yüksek sesli kahkahaları duyarak döndü. "Ah, Bruni, hoş geldin," dedi. "Bu kadar komik bulduğun şey nedir?"

İri kadın kendini delikten yukarı çekti ve ayağa kalktığıında uzun boylu çiftçinin tepesinden bakıyor, göreceli olarak ufak tefek olan kadmşef de yanında küçücük kalıyordu. Yine güldü. "Şu Dağlılar her türlü işi yapıyorlar," dedi sevecenlikle. "Marta az önce bana kendisinin de sonbaharda bir bebek beklediğini söyledi."

Moreen başını salladı, şaşırılmamıştı, ama duyduğundan çok da hoşnut kalmamıştı. Aslında bir taraftan da iyi bir haberdî. Dokuz yıl önce kabilesinin erkek savaşçıları bir savaşta ölmüş-

ALTIN KÜRE

1 rdi — gerçekten o kadar olmuş muydu?—ve güçlü, yakışıklı ve

eseli Dağlı erkeklerinin akını, Arktos'a göz ardı edilemez yeni bir gelecek umudu vermişti. O ve halkı Eğreltikaya'yi yenilediklerinden beri tüm Buzboyu'ndaki en çok arzu edilen topraklara sahiptiler. Bu yüzden birçok adam buraya gelip çalışmaya istekliydi ve birçokları Moreen'in kabilesinden kadınlarla evlenmişlerdi.

Kabilesi Beyaz Ayı Denizi'nin Kanlı Kıyısı'nda küçük ve savunmasız bir balıkçı köyünde yaşam savaşını sürdürüyor olsaydı, kadmşef göçün tam ters yönde gerçekleşiyor olacağını tahmin ediyordu. Kabilesinin kadınları kaçınılmaz olarak kalelerde oturan Dağlılara katılmak için kaçacaklar, taş duvarların ardında güvenli bir yaşama karşılık kendi halkları-

nın mirasını gözden çıkaracaklardı. O dağlı kalelerinden hiçbirinin duvarları, aşılmaz Eğreltikaya'nın duvarları kadar yüksek değildi. Ancak her şeye rağmen bu kaleler bir kıyı köyünden daha güvenliydiler—en azından bu, Moreen'in kabilesi Eğreltikaya'yı alıp güçlendirene kadar böyleydi.

Ogelerin, Koydizdarı kabilesinin şefi olan babasının da içlerinde bulunduğu halkını katletmesinden sonra Moreen, kurtulanları—kadın, çocuk ve yaşlıları—güvenli bir yere götürmüş, çaresiz kabilenin önderliğini üstlenmişti. Bu rolü üstlenerek onları tarihi Eğreltikaya harabelerine getirmiş ve burayı yalnızca bir yuva haline getirmekle kalmamış, aynı zamanda zapt edilemez bir kaleye de dönüştürmüştü. Ogre kralının önderliğindeki ogre ordusu, Eğreltikaya'ya saldırıp yenilmiş ve geçen sekiz yıl boyunca ogreler başka bir kapsamlı saldırı yapmaya cesaret edememişlerdi.

Ancak ogreler, uzak Arktos köylerine ve bazı küçükçe Dağlı kalelerine düzenledikleri akınlarla inatla Moreen'i taciz etmeyi sürdürüyorlardı. Bu çatışmalardan kaçıp gelen sığınmacılara kapıları açık ve onlara yemek ve barınak verilmişti. Moreen, Eğreltikaya'nın geçici bir sığınak olduğunu, ogrelerin onları uzun süre kendi başlarına bırakmayacaklarını kalbinin derinliklerinde bir yerlerde biliyordu.

"Limandaydın, değil mi?" diye Bruni'ye sordu Moreen.

41

DOUGUS NİLES

"Liman barikatı ne durumda?" Moreen, Eğreltikaya'nın küçük Umarımın oluşturduğu korunaklı halkayı göremese de, delici bakışları dağ yamacının kayalarını delecekmiş ve düşüncelerindeki nesneyi görünür kılacakmış gibi aşağı bakıyordu.

"Kütükler ve zincirler yerleştirildi. Karşı tarafa yüzdürmelerini sonra da denemeleri gerekiyor. Tamamlandığı zaman, girişi herhangi bir gemiye karşı kapayabiliyor ve olası bir saldırıyı engelleyebiliyor olacağız."

"Mesela ogre kralının kadırgası gibi," diye amansızca tamamladı kadınşef. Bruni bu açıklamaya yorum yapmadı.

"Kerrick nerede? Barikatı tamamlamak için Ayı Ocağı'ndan zamanında döneceğini düşünüyordum!" Moreen merak ediyor, endişesi sesinde kızgınlığa dönüşüyordu.

Bruni omuz silkti ve kuzeye, Courrain okyanusunun yeni yeni parlayan sularına baktı. "Sanırım yolculuğunun tadım çıkarıyor. Kışın tıkalı kalmca nasıl olduğunu biliyorsun. . . ve buz kırıldığından beri bu onun ilk denize çıkışı. Yine de üç gündür yok. Gün sona ermeden döneceğini düşünüyorum."

"Yapılması gereken işlere biraz daha fazla özen göstermesini isterdim," diye söylendi Moreen.

Bruni, Moreen'in kulaklarını tırmalayan bir sesle güldü ve Moreen'in, "Bu kez komik olan ne?" diye sorgulamasına neden oldu.

Bruni neşeli bir ifadeyle omuz silkti.

"Bazen Kerrick buraya Acısavaş Dert'in kafasını bir sopanın ucuna takıp gelse bile boynunu yeterince düzgün kesmediğini söyleyip şikayet edeceğin hissine kapılıyorum!"

Moreen iri kadına surat astı. "Eğer Kerrick bana ogre kralının başını—ya da herhangi bir öğrenin herhangi bir tarafını — getirirse, minnettarlığımı en uygun şekilde gösterebileceğimi sanıyorum! Ancak burada yapılması gereken o kadar iş var ve o

bazen öylesine umarsız görünüyor ki! Sanki hiçbir şey, o kahrolası teknesi ya da topladığı altınlar hariç hiçbir şey ilgisini çekmiyor gibi."

Bruni bilgece başını salladı ve kadınşef bu tepkiyi, özellikle de arkadaşı konuşmaya başladığında, bir o kadar abartılı buldu.

ALTIN KÜRE

du. "İlk kazandığı altını hatırlıyor musun? Kabileyi boğazın karşısına taşıması için ona kendi isteğimizle biz vermiştik. Eğer

orada olmasaydı... "

"Biliyorum, biliyorum. Hepimiz Acaryel Balinakemik'in himayesinde yaşıyor olurduk. Ben çoktan onun karısı olurdum herhalde."

Moreen, geçen yılların sıkıntılarını, kazandığı gücü ve halkının şimdi yaşamakta olduğu bolluğu düşününce, Haberci olarak gördükleri elfe çok şey borçlu olduklarını içten içe itiraf etti. O ve teknesi halkını önceden geçilemez olan su engelinin karşı-

sına geçirmekle kalmamış, aynı zamanda Kerrick, ardından gelen yaşam savaşında yaşamını da tehlikeye atmıştı. Eğreltika-

ya temizlendikten sonra halkına tekne yapmayı, para basmayı, kendi dünyasında olağan olan şeyleri yapmayı öğretmişti. Oluşturulmuş tarlalara baktığında teraslayarak tarım yapma tekniğini, tarlaları sulamak için savak kapaklarından ve kanallardan yararlanmayı anlatanın Kerrick Fallabrine olduğunu hatırladı. O Eğreltikaya'ya—ve Moreen'e—tüm Buzboyu'nun en verimli çiftliğini sunmuştu.

Elfin yakışıklı yüzünü, altın saçlarını ve iri, etkileyici gözlerini—hatta kişiliğinin bir göstergesi olarak düşündüğü ve gizli gizli hayran olduğu sol kulağındaki şekilsiz yarayı bile—gözünün önünde canlandırdığında farklı duygulara kapılıyordu. Her zaman olduğu gibi bu duygularda bir tehlike sezdi ve onları zorla bir tarafa itti. Kuleden inmeden önce Bruni'ye baktı ve başını salladı.

"Neredeyse doksan yaşında olan biri için Kerrick Fallabrine'in biraz daha büyümeye ihtiyacı var, diye düşünüyorum," dedi.

Bruni burun kıvırdı. "Biraz büyümek sana da iyi—oh, neyse," diye kestirip attı.

Moreen hemen suçluluk hissetti. "Özür dilerim—sana çıkışmak istemedim," dedi, sonra da güldü. "Sarımla aslında söylediğim kadar da kötü biri değil."

"Eğlenceli bir şeyler yapmaya ne dersin, yalnızca keyif aldığı için bir şeyler yapmaya?" diye heyecanla sordu iri kadın.
43

DOUGLAS NİLES

"Acaryel Balinakemik'ten söz ettin—senden haber alıp seni görmekten mutlu olacaktır. Ava çıkarsınız, balığa gidersiniz—eski günlerden yapmayı sevdiğin şeyleri yaparsınız! Kim bilir, Dağlıların kralı sana sevimli bile gözükmeğe başlayabilir."

Moreen başını sallayarak yeniden güldü, bu kez acı acı gülmüştü. "Hayır. . . sanırım benden çok önce senin bir eşin olacak," dedi.

Bruni'nin omuzları çöktü. Tarlalardaki işlerle ilgileniyor-muş gibi döndü. Kadımsıf söylediğinden pişman olmuştu. Arkadaşının şimdiye kadar herhangi bir adamın ilgisini çekemediğini biliyordu. Moreen'in aksine Bruni, erkeklerin ilgisinin eksikliğini hissediyordu ve son zamanlarda yalnızlığından kaynaklanan pek çok kederli dönemden geçmişti.

"Kerrick'i görürsen bana bir iyilik yapar mısın?" diye he-men sordu Moreen.

"Elbette," dedi Bruni, yine omuz silkerek.

"Söyle ona onunla konuşmam gerek," dedi Moreen yerdeki girişten kulenin serinliğine geçmeden önce. Şimdiden aklından listenin kalanını geçiriyordu — on tane, yirmi tane, yüz tane işin yapılması gerekiyordu.

Her zamanki gibi hepsiyle kendisinin ilgilenmesi gerekiyor gibiydi.

Filika, İşaret Direği nin, Eğreltikaya limanının kayalık girişinde duran taş sütunun yarımından süzüldü. Elf, flock yelkenini çoktan kaldırmıştı ve geniş yüzeyinin yalnızca küçük bir kısmına kadar indirgenmiş olan ana yelkenin yardımıyla, tekneyi durgun suya doğru uzanan, sağlam tahta iskelelerden birine doğru yavaşça yönlendirdi.

İlk gördüğü güne nazaran buranın, geçen yıllar boyunca ne kadar değiştiğine güçlkle inanabiliyordu. Biraz toparlak ve dengesizde olsalar da denize açılmaya hazır altı tekne rıhtıma demirlenmiş bekliyorlardı. İki uzun iskelesi olan yekpare bir rıhtım, sekiz yıl önce taşlı molozlarla kaplı bir sahil boyunca

ALTIN KÜRE

uzanıyordu. Solundaki tersanede neredeyse denize açılmaya hazır, iskeletleri tamamlanmış ve sadece onları denize çıkmaya hazır duruma getirecek tabaklanmış derileri bekleyen iki kayık vardı. Bu yuvarlak tüp gibi kayıkların arkasında, kızak direklerinin arasında uzun kalaslardan yapılmış parıldayan bir gövde duruyordu. O tekne gerçek bir yelkenin keskin pruvasına ve derin omurgasına sahipti. Filika"dan bir nebze kısa ve genişti ama yine de biçimli ve yeni bir taşıttı.

Uzun, siyah saçları bir kuyrukla toplanmış sıırım gibi genç bir adam, gövdeyi tasarlama işine elfe el sallayacak kadar ara verdi.

"Rüzgar nasıldı?" diye sordu Fare, çırpıntılı suyun üzerinden bağıırıyordu.

"İlkbaharın ilk rüzgarından bekleyeceğin gibiydi," diye yanıtladı Kerrick, sesinin limanın diğer tarafına ulaşabilmesi için ellerini ağzının iki yanına götürerek. "Bir günde beni Ansalon'a götürebilecek türden! Sonra da geri dönene kadar orsalamam gerekirdi."

Yekeyi döndürdü ve Filika en uzun iskeleye doğru süzüldü. Bir sürü çocuk kıyıya attığı ipi yakalamak için koşullar ve anlar sonra zarif tekne sağlam kazıklara sıkıca bağlanmış olarak duruyordu. Kerrick teknenin dalgalarla epeyce su aldığıını bildiğinden sintineyi boşaltmaları için oğlanlara bir altın önerdi ve hepsi de neşeyle kabul ettiler.

"Yelkeni dolaba koyayım mı?" diye sordu en büyükleri, bir yaz boyunca miçoluk yapmanın geniş deneyimiyle çalımli bir

yürüyüşle ilerlerken.

"Henüz değil," diye yanıtladı elf, birden denizin sunduğu özgürlükten uzak kalmaya isteksiz hissetmişti. "Kim bilir? Eğer hava böyle giderse gün batmadan bir tur daha atabilirim." O günkü gtnişiğmm yalnızca yedi ya da sekiz saat süreceğini biliyordu, ama bu güzel bahar havasından vazgeçmek istemiyordu, en azından hemen değil.

Fare merhaba demek için yanına gelmiş, şimdi de şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyordu. "Karanlık basmadan bir tur daha mı? Eh, kaptan sensin."

45

DOUGLAS NİLES

"En azından bu teknede/" dedi Kerrick gülerek. Yapılı genç adamın omzunu sıvazlamış, sonra da neredeyse tamamlanmış gövdeyi ve arkadaşının zımparalamakta olduğu pürüzsüz tah-taları göstermişti. Deri gövdeli diğer kayıklar aksine yeni tekne, omurgası, uzun güvertesi ve tek bir alçak kamarasıyla şekil olarak Filika'yı andırıyordu.

"Kılıç'ı yüzdürmene çok kalmamış."

"Biliyorum." Teknesinden konu açılınca Fare'nin yüzü aydınlanmıştı. "Sürekli bozulmayan, iyi havalar geldiğinde, o çamaşır teknelerinden birini Uzun Sedir Koyu'na katranla değiş tokuş etmek için götürreceğim. Çocuklardan da yardım almaya çalışacağım—kayıkla bir yerlere gitmeye her zaman hevesliler. Geri geldikten sonra da Kılıç'm gövdesini kalafatlayıp, onu suya çıkmaya hazır duruma getireceğim. Sanırım sonbaharda

güneş batmadan önce yelken açabilirim."

"Bu denizlerde başka bir güzel tekne daha görmekten mutlu olacağım," dedi Kerrick. Çevrelerine bağlanmış yuvarlak şekilleri acıyarak işaret etti. "Haklısın. Bu kayıklar düzgün deniz taşıtlarından çok çamaşır teknelerine benziyorlar."

Fare güldü. "Yaşam şeklimizi değiştirdikleri de bir gerçektir."

On yıldan kısa bir süre önce halkımdan kimsenin Beyaz Ayı Denizi'nin batı kıyısını görmemiş olduğuna inanmak güç. Artık her iki yakada da küçük kasabalar var ve insanlar bir yıl içerisinde defalarca gidip geliyorlar!"

"Siz Arktos doğuştan gemicisiniz," diye katıldı elf. "Bu açık tekneleri Beyaz Ayı Denizi'ne çıkarmak cesur bir hareket."

"Sanırım Buzboyu'ndaki bu malzeme ve aletlerle burada yapabileceğimizin en iyisi. Biliyor musun bir gün Silvanesti'nin ya da Tarsis'in tersanelerini görmek isterim. . . bize anlattığın her yeri," dedi genç adam hayal kurarak. "Filika'yı yapanların başka işlerini görmek için."

"Buzboyu'nda uygun meşe ve maun bulabilseydin Filika'ya denk bir taşıt yapabileceğinden kuşum yok. Elindeki malzemelerle mucizeler yarattın. Kılıç'ı düşün, deri tıkaçlı ve yalnzca iki yelkenli, çam kerestesinden uzun bir tekne. . . ve derin okyanusu herhangi bir kralın gemisi kadar rahat geçebilir. Seni

46

ALTIN KÜRE

Tarsis'e götürebilir, dostum, ya da gitmek istediğin herhangi bir yere."

Fare başını onaylayarak salladı. Sonra gözleri, altında durdukları dağ yamacının arkasından onlara görünmeden yükselen kaleye döndüğünde yüzü neredeyse suçlu bir ifade almıştı. "Doğal olarak, Tüykuyruk'u bu kadar uzun süre yalnız bırakmak istemem," dedi genç adam.

Kerrick kederli kederli gülümsedi. "O da senin kadar denizci sayılır ve onu geride bırakmana izin vereceğini sanmıyorum. Aslına bakarsan birinin kendi başına yelken açması pek sık rastlanan bir durum değildir. Buraya tek başıma geldim diye yanlış bir düşünceye kapılma sakın. Silvanesti denizcileri arasında bile olağandışı biriydim."

"Ama yanında Mercankafa Ağbalıkçı vardı, değil mi?" diye sordu genç adam. "Her zaman böyle anlatmıştın!"

Elf rüyasını anımsayarak irkildi. Uyanıp da eski dostunun aslında teknede bulunmadığını gördüğünde içine bir hüzün çökmüştü. Bu günlerde Mercankr.fa'yı ender olarak düşünüyor ya da düşlerinde görüyordu.

"Belki de. Ben bile artık emin değilim. O kadar uzun zaman oldu ki. Gerçekten var olup olmadığını ya da denizdeki uzun ayların yalnızlığıyla hayal gücümün bir ürünü olduğu konusunda Moreen'in haklı olup olmadığını merak ediyorum. Ancak onunla ilgili bir düş de gördüm," diye itiraf etti, "daha birkaç gece önce." Kerrick, Mercankafa'nın onun yokluğunda babasının Silvanesti'ye dönmüş olabileceğiyle ilgili sözlerini düşünüyordu. Doğal olarak bu olanaksızdı, ama bir kere bilinç altına yerleşmiş düşüncenin durup durup yüzeye çıkması tuhaftı.

Fare'nin suratı asıldı. "Mercankafa'nın var olmadığını söylediğini hiç duymamıştım! Eğreltikaya'yı ele geçirdiğimiz gün onu teknede görmemiş miydin?"

Kerrick'in içi burkuldu. Kenderin gerçek olmadığı düşüncesi üzerinde durmaktan hoşlanmıyordu—kulağa tam bir çılgınlık gibi geliyordu—ama bugün, burada, aksi yönde kanıtların kendisine dönüp baktıklarını şiddetle hissediyordu.

47

DOUGLAS NİLES

"Bu sekiz yıl önceydi ve onu bir daha görmedim. O gün onu başka kimse de görmedi. Hayır, o kender başlı başına bir hayal de olabilir. Geçmiş geride bıraktığımı söyleyebildiğim için mutluyum."

"Eğer sen böyle düşünüyorsan önemli olan budur," diye katıldı Fare, ancak Kerrick'in gözlerinin içine bakmaktan da kaçınıyordu. "Ayı Ocağı'na yolculuk nasıldı?"

"Kaymak gibi, hiç sorun çıkmadı," diye yanıtladı elf, konunun değişmesinden memnun olarak. "Oraya neden öyle dediklerini biliyor musun?"

"Hayır, hiç düşünmedim."

"Ayı Ocağı beyinin anlattığına göre beş ya da altı nesil önce orada bir kale yokmuş ve o boy, göçebe bir kabileymiş. Önderleri dağların tepesinde bir ayıyı mızrağıyla vurmuş ve hayvanın izini kıyıya kadar ve kıyıda da on mil, hatta daha da fazla sürmüştü. Yaratığa yetiştiğinde ayıyı, korunaklı bir koyun hemen üzerinde bir düzlüğün tam ortasında ölü bulmuş. Dağlılar oranın bir kale için kusursuz bir yer olduğuna karar vermişler. Anlatılanlara göre ayı, büyük salondaki şömineyi koydukları noktada ölmüştü."

"Ayılar," diye vurguladı Fare. "Halkımızın öykülerinde önemli rolleri var, hem Dağlılar hem de Arktos için. Siyah ayıyla ilgili bizim boyun efsanesini duydun mu?"

"Moreen'in büyükbabası tarafından öldürüleni mi? Evet," diye yanıtladı Kerrick. "Hatırladığım kadarıyla bir yücelik alametiydi, Koydizarı boyunun tüm Arktos'a önderlik edeceğini işaretliydi. Ben o postu hiç görmedim—ogreler onu o yaz, ben gelmeden önce ele geçirmişler—ama bunun en azından gerçekleşmiş bir kehanet olduğuna inanıyorum."

"Belki bir gün Moreen kürkü geri alır," dedi genç adam sıkıntıyla.

Ganimet, herkesin bildiği kadarıyla, Kışyurdu'ndaki ogre kalesinde tutulduğu sürece elf bunun gerçekleşmesine pek olasılık vermiyordu, ama dostunun umudunu kırmadı. "En azından ogrelerin kutsal baltası elimizde," dedi neşeyle, "belki de bu takastan kazançlı çıkan bizizdir."

48

ALTIN KÜRE

"Belki de," diyerek sesli düşündü Fare; güneye doğru bakmayı sürdürerek. Elf onun halkının simgesini düşündüğünü biliyordu.

Kerrick adamın dalgınlığını konuyu değiştirerek dağıttı. "Miçolar çalışmak için geldiklerinde, oğlanların bazılarında

filika'nın ambarındaki sandığı çıkarmalarını ister misin? Ayı Ocağı Beyi'nin ödemesi olan ve çoğu Moreen'in hazine odasına gidecek bir yığın altın var."

"Elbette," diyerek onayladı Fare.

Elf, limandan ayrılırken kendini tuhaf bir şekilde huzursuz hissediyordu. Yavaş ama düzenli adımlarla küçük limanın üzerindeki dik yamaçtan kıvrıla büküle çıkan uzun yolda yürüdü. Evet, Mercankafa Ağbalıkçı'yı düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Fare'nin yorumları onu ait oldukları yere, geçmişte kalmalarına karar verdiği, eski anıların içine atmıştı.

Bu anılar kendisini yersiz yurtsuz biri gibi hissetmesine neden oluyor, sinirlerini bozuyordu. İnsanlar arasında bir elf! Elbette iyi dostlardı, ama gerçekten onu halkı olabilirler miydi? Bir kez daha kendini Mercankafa'nın düşünde söylediklerim düşünürken buldu. Babası Dimorian Fallabrane Silvanesti'den ayrılmış ve bir daha hiç dönmemişti. Hiçbir zaman dönmek, artık kendisinin de kaderi olmuş gibiydi. Oğlunun da babasıyla aynı kaderi paylaşması hiç de adil değildi.

Sonunda sırtı aştığında, Eğreltikaya karşısına çıkmıştı. Ana kapının iki kulesi, yeni harçlanmış düzgün köşeleriyle yüksek ve heybetli duruyorlardı. Kapı kendisi açıktı ve duvarın önündeki sığ hendeğin üzerinde köprü olması için indirilmişti. Kerrick yol boyunca kapılara doğru ilerlerken Beyaz Ayı Denizi kıyısına bakan, Eğreltikaya'nın okyanus tarafındaki taraçaları göründü. Yakında yeşerecek olan tarlalar büyük kalenin altındaki uzun yamaca kadar iniyorlardı. Geniş yamaç kuzeye bakıyordu ve bu yüzden kısa bir süre sonra, kesintisiz üç ay süren, gecesiz bir mevsim boyunca ışıldamaya başlayacak olan güneşin değerli her ışınım alabilecekti.

Kapının yakınında büyük demir bir levye taşıyarak sallana sallana yürüyen Bruni'yle karşılaştı. İri kadının ay yüzü arka-

daşını selamlarken ışıldadı.

"Gözünde yine o ifade var—şöyle bir tur atmak için tekneni çıkarmış olmalısın," dedi içten bir kahkahayla.

"Gözlerimden okunuyor mu?" diye sordu Kerrick. Kadının sözleri onu hem şaşırtmış, hem de hoşuna gitmişti.

"Doğruyu söylemek gerekirse, biraz rüzgar çarpmış gibi görünüyorsun ve giysindeki lekeler de tuz gibi duruyor. Bu yüzden hayır, aslında gözlerin seni ele vermiyor. Yine de seni mutlu görmek güzel."

Elf utanarak gülümsedi. "Sanırım kışın son ayına doğru aksi bir ayı gibiydim. Umarım seni çok sert ısırmamışımdır."

"Fark etmemiş olabilirsin ama ben büyük bir kızım. Hayır, özür dilememi gerektirecek hiçbir şey olmadı." Bruni'nin bakışları kaleye kaydı. "Sen en azından güneş çıktığında neşeleni-

yorsun. Onun biraz olsun kaleden çıkıp teknende senle birlikte gelmesini, ayı avına gitmesini. . . öyle şeyler yapmasını dilerdim! Aklıma gelmişken, seni arıyor." Arayanın "kim" olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Kerrick anladığını göstererek başını salladı. "Liman barikadıyla mı ilgili?"

Bruni de onaylayarak başını salladı.

"Elli kadar güçlü adama ihtiyacımız olacak—özür dilerim, güçlü kişiye," diye açıkladı Kerrick, tek koluyla ayaklarını yerden kesebilecek bu kadını başıyla işaret ediyordu. "Bir ekip oluşturduğumuz anda işi bir günde bitirebiliriz, ancak Moreen'in tarlalar ekilene kadar bekleyeceğini düşünmüştüm."

"Bunları bana anlatmana gerek yok," dedi iri kadın. "Ben kereste deposuna bakmaya gidiyorum. Yine bıçkıhane besleyicisinin ayarı bozulmuş."

"İyi şanslar," dedi elf, eğer demir testereye uzanan ağır rayları yerine oturtabilecek biri varsa, bunun Bruni olacağını biliyordu. Ona öğrettiği her şeyi kadın kolaylıkla öğrenmiş, çok kısa bir sürede kendi yöntemlerini geliştirmişti.

Kerrick kapılardan geçip Moreen'in çalışma masasının olduğu ve yüksek olasılıkla bulunabileceği yer olan büyük salona doğru ilerledi. Bir dürtü onu harekete geçirdi ve doğrudan iç

ALTIN KÜRE

kaleye girmek yerine yan kapılardan birine yöneldi. Duvardaki yarıklardan arada sırada sızan ışıkla aydınlanmış uzun bir geçidi geçerek bir merdivene geldi. Bu noktada çakmaktaşını kullanıp, tam da bu amaç için burada duran meşaleyi tutuşturacak kadar zaman harcadı.

Soğuk karanlığa doğru dik basamaklardan eğilerek inip, yan duvarda kilitli bir kapıya gelene kadar dar bir koridordan ilerledi. Koridor karanlığın içine doğru uzanıp gidiyordu, ama bu noktadan sonra zemin bozulmamış, kalın bir toz katmanıyla kaplıydı.

Bu kapıya ait anahtarı olan dört kişiden biri de Kerrick'ti. Anahtarı döndürdü, kilidi açtı ve içeri girdi.

Eğreltikaya'nın hazine odası çok büyük bir odaydı, özellikle de şu anda içeride yalnızca on kadar balina yağı fıçısı, birkaç sıra altın külçesi ve güçlü, kafa buldurucu cenk suyuyla dolu küçük fıçılardan oluşan bir yığın varken daha da büyük duruyordu. Bir köşede, diğer eşyalardan uzakta üç küçük sandık duruyordu.

Elf sırayla her sandığın kilitlenmemiş kapağını açarken meşaleyi yukarıda tuttu. Her biri yüzlerce sikkeden oluşan altın yığınlarına baktı ve elf kralının kentinde bu hazinenin ona neler alabileceğini düşündü. Daha da önemlisi, altın zenginlikten çok ailesinin haysiyetinin geri kazanılmasını ve kral tarafından verilmiş bir sürgün fermanın başarıyla tamamlanmasını da simgeliyordu.

Kerrick, Kral Nethas'ın altın bulma seçeneğini ulaşılabilir, gerçek bir hedef olmasından çok alay etmek için verdiğini biliyordu. Elf kuru kuru güldü. Burada, Buzyurdu'nda kralın ha-

yal edebileceğinden daha fazla altın bulmuştu.

Birkaç dakika sonra büyük salona girdi. Burası tüm kalenin en geniş odasıydı ve tonozlu yüksek tavan, uzak köşede bir masanın çevresine toplanmış küçük insan kümesini ufacık gösteriyordu. Kuzey ve doğu duvarlarını aynı hizaya koyan kenkeler açılmıştı ve parlak güneş ışınları, dikeyden çok yatay olarak gelerek odada dans eden toz tanelerinin arasından süzülüyorlardı.

51

D0U6LAS NİLES

Odada pek çok büyük şömine duvar boyunca dizilmişlerdi, ancak hiçbiri de çalışma masasının arakasında duran heybetli şömine kadar büyük değildi. Bu şöminenin üzerinde yansıyan günüşiğiyle ışıldayan Gonnas Baltası baş köşede duruyordu. Altın baltanın kusursuz metali o an soğuktu, ancak buna rağmen koyu ve uğursuz görünüyor, içinde barınan sihirli alevleri hatırlatıyordu. Kerrick baltayı görünce bir kez daha tanıdık bir gurur dalgasıyla doldu. Bu silah bir ogre hazinesiydi ve artık Eğreltikaya'nın ganimetiydi. Bu ödülü ogre kraliçesinin ellerinden çekip alan da, elf Haberci'nin kendisiydi.

Odayı geçerken kaçınılmaz olarak genişlik duygusu azaldı ve kendini masanın üstünde duran planlara ve çizimlere bakan narin, siyah saçlı kadına odaklanırken buldu. Moreen üçüncü taraçanın hangi tarlalarına arpa, hangi tarlalarına buğday ekileceğini gösteren çizimlerine bakıyordu. Kerrick yaklaşırken Moreen ona baktı ve bir an için sanki onu neden görmek istediğini hatırlayamamış gibi gözlerini kırıştırdı. Kadının, ulaşılmaz gibi görünen ve saf bir güzelliğin ifadesi olan yüzüne baktı.

"Ayı Ocağı'ndan dönmüşsün," diye gözlemledi kadın, sesinde hiçbir heyecan ifadesi olmadan.

"Evet, altını aldım." Moreen'e oranın adının nereden geldiğini anlatmayı düşündü, ama ilgilenmeyeceğine karar vererek

hemen vazgeçti. Daha doğrusu, bu kadar yapılması gereken acil işin arasında onu dinlemeye zaman ayırmak istemeyecekti.

"Liman barikatı," dedi elf. "Onu yarın bitirebiliriz ama barikatı sudan geçirmek için elli işçiye ihtiyacım var. Taraçada çalışan Dağlılardan ayırmak ister misin yoksa ekim tamamlanana kadar bekleyelim mi?"

İkilemi duyunca kadının yüzü asıldı ve hiddetle başını salladı. "Her ikisinin de en kısa sürede yapılması gerekiyor!" diye çıkıştı. "Tarladan adamları al. Hiçbir şey savunmamızdan daha önemli değil."

"Pekala," diye katıldı elf, kadının kararından memnun kalarak. Anayurdundaki kral gibi Moreen'in de bu tarz emirler vermek için gücü ve kararlılığı vardı. Kendisi gibi adamlar yal-

ALTIN KÜRE

nızca onun gibilerin buyruklarını yerine getirmek için vardılar. Tanı gitmek üzere dönmüştü ki, durup bir kez daha kadına baktı. Sabırsızlığını hissedebiliyor ve işe dönmek istediğini biliyordu. Ancak o zaman ne söyleyeceğini, ne söylemesi gerektiğini anladı.

"Barikat işi tamamlandıktan sonra adamların bazılarında hazine odasındaki altınlarını yüklemeye bana yardım etmelerini isteyeceğim," dedi soğuk bir tavırla.

"Filika"ya mı?" diye sordu Moreen, yüzünü buruşturarak. "Neden?"

"Çünkü," dedi Kerrick, sözcükleri oturtmaya çalışarak. İsteği birdenbire belirginleşince ne söylediğine kendi de şaşırmıştı. "Çünkü," dedi Kerrick, dikkatle konuşmaya özen göstererek. "Bu yaz kuzeye, Silvanesti'ye yelken açmaya karar verdim. Eve gidiyorum." İsteğini bu kadar net bir şekilde ifade ettiğine kendisi de şaşırmıştı.

Simyacı ateşin yanındaki koltuğunda oturuyordu. Ateşin közleri birbiri üzerine yığılmışlar, odaya ısı yayıyorlardı. Baharın sonlarına doğru bir günbatımını seyrediyor ve adam, çökmekte olan karanlığı bağına basıyordu. Yorgundu, ama sihir etkisini kaybettiğinde onu avucunun içine alacak o yutucu kas-

DOUGUS NİLES

vete — şimdilik—boğulmamıştı.

Zihni, bu puslu hayal dünyasında dolaşmaya başlamış, geçmişe doğru gidiyordu çünkü geleceğini öngörmek gibi bir isteği yoktu. Kıyas kabul etmez bir zevk veren büyüye, sihirli mutluluğun tatlı heyecanına ilk defa kendini bıraktığından bu yana ne kadar zaman geçmişti? Belki bir yüzyıl? Daha da mı uzun? Hatırlayamıyordu.

O tatlı, sihirli suyu ilk kez tattığında yaşamı sonsuza dek değişmişti. Huzur ve rahatlık günleri bitmiş, yerine hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin olmayan, sürekli bir istek gelmişti. Gerçekten de arzusunun yatıştığı zamanlar, içinde sihrin bir gün geçeceği korkusundan başka bir endişe taşımayan, baş döndürücü bir heyecana dönüşüyordu.

Önceleri bağlantıyı kurabilmişti. Altın, sihri satın alıyordu ve sihir ona yaşam veriyordu. Böylece yaşamını altın elde etmeye adanmıştı. Sihri bolca bulabilecek düzeyde başarılı olmuş ve bu ilişki onu sürükleyip yönlendirerek, sonunda buraya kadar getirmişti.

Ejderyurdu'na.

Kazara oluşan patlamadan sonra odası onarılmıştı. Artık yeni mobilyalar vardı ve odası, kendi anavatanındaki herhangi bir beyin konağı kadar dayalı döşeliydi. Şu anda, ihtiyacı yeni-

den artmaya başlamamışken, ona hiçbir şey ifade etmeyen altın

ve yeşim hazinelerle dolu, zenginlikler içinde bir odaydı.

Dul kraliçe keşfinden sonra onu iyi ödüllendirmişti. Önce yanmış ve kabarmış etlerini iyileştirmek için gücünü kullanmış, sonra bir küçük fıçı dolusu sihirli iksir hazırlayarak, istediği gibi tüketsin diye ona vermişti.

Fıçının yarısı şimdiden boşalmıştı, ama berrak sıvıdan yüzlerce yudum daha vardı. Bu seferki sıvı bedenini belirgin bir şekli olmayan, gazımsı bir biçime sokuyordu. Önceki fıçılar her içişinde onu görünmez kılmışlardı, ama sihrin bedenini algıları açık bir gaz bulutuna dönüştürmesi ya da görünmez yapıyor olması umurunda değildi. Bunlar tamamen yan etkilerdi. Simyacı için sihir her şeydi.

Artık duyduğu gereksinim göz ardı edilemeyecek kadar

56

-ALTIN KÜRE

artmıştı- Girintiye uzandı ve kepçeyi taşıma noktasına kadar doldurduktan sonra muhteşem içkiyi başına dikti. Gaza dönüşmeye başlarken istemsiz olarak öksürdü. Yatağına doğru süzüldü, ama sonuçta, odanın ortasında şekilsiz bir bulut olarak kaldı. Sihir damarlarına yayılmış, acısını dindirmiş, ihtiyacını gidermişti...

Yine kendini canlı, capcanlı hissediyordu!

Pencereye doğru kayarak, baharın sonu gecesine baktı ve ufkun üzerinde yükselen aydınlığı gördü. Tam ve gümüş renkli bir halka olan beyaz ayın doğuşunu seyretmek ona biraz olsun mutluluk veriyordu. Gündönümüne bir ay kaldığını biliyordu ve sırf kendi keyfi için güneşin ve ayların yakınsayarak çizdikleri yolları göz önüne alarak birkaç hesap yapmıştı. Sonuçlar açıldı ve verdikleri haber işe yarayabilirdi.

Kısa bir süre sonra maddeye dönüştüğünde bulgularını Dul Kraliçe'ye iletmek üzere bir kenara yazdı. Sonra işe koyuldu,

transtaymış gibi çalışıyordu, ama bu, hızını arttıran, zekasını bileyen ve hafızası ile sağduyusunu güçlendiren bir transtı. Elleri hızla bir hareketten diğere akıyor, tozları ve sıvıları karışırıyor, mavimsi bir karışımı düşük ateşte ısıtıyor, küçük bir demirci/fırınında yanan kömürleri, ufak bir kazan dolusu altın parçalarının, ağır ağır erimiş bir hazine gölcüğüne dönüşmesi için körüklüyordu.

Büyük bir fıçıda asit fokurduyor, havaya zararlı buharlar püskürtüyordu. Simyacı öksürdü, duyduğu rahatsızlığı önemsemeyip zehirli sıvıyı çekmesi için musluğu açtı. Sıvı, uzun dakikalar boyunca geriye bir tek ogre efendileri için çok değerli olan toz kalıncaya kadar süzüldü. Çıkan sonuç zararsız ve basit

olmasına rağmen hazırlanması çok ama çok tehlikeliydi. İyice ezilmiş altın, saf tuz, kara cüruf ve külden oluşan karışım sihirli iksirin bir damlasına maruz kaldığında, Krynn dünyasında daha önce görülmemiş bir boyutta vahşet ve yıkım yaratacağı.

Kenarlara ve cam kabın dibine yapışmış karışımı dikkatle kazıdı, kalanları da bir kemik tüpün içine ayırdı. Her nasılsa genelde ona azap veren titremeyi zapt edebilmişti. Her şeyi bir araya getirdiğinde, aslında içi oyulmuş ve te-

boVGLAS NİLES

peşine su geçirmez bir tıpa uydurulmuş bir denizaygırı ön dişinden başka bir şey olmayan tüpün ağzını tıkadı.

İşi bitmiş ama yorulmuştu. Titreyen parmaklarla uzun saplı kepçeye uzanıp fıçının tıpasını açtığı anda tatlı bir buhar bulutu serbest kaldı. İçini ürperten bir beklentiyle kepçeyi dudaklarına götürdü, başına geriye yatırdı... ve ödülünü içti.

"Majestelerinin affını rica ediyorum ancak bir thanoi geldi. Kentin üst bölgelerine gelmek için çok kötü kokuyordu, bıt, yüzden yüzgeçlerini serinletmesi için onu limanda bıraktım.

Dul Kraliçe'den bir mesaj getirdiğini söylüyor."

Acı savaş Dert, gözlerini kırıştırıp ovuşturarak, bölünmüş uykusunun mahmurluğundan sıyrılmaya çalıştı. Daha henüz uyanmıştı ve bir kez daha haberi getirene sinirlenmişti ve bu kişi yine, kraliyet dairesine gelmek için biçimsiz bir zaman seçmiş olan BuzulyurtTu Genişburun'du. Öğrenin getirdiği havadisın önemini sindirirken memnuniyetsizliğini bastırmıştı.

"Bir denizaygırı-adam mı? Ejderyurdu'ndan mı geldiğini söylüyor?"

"Evet, Majesteleri ve boynunda kraliyet kolyesi var. Üzerinde anneniz Dul Kraliçe'nin simgesinin bulunduğu, kemik bir tüp taşıyor. Doğal olarak açmadım, ama mührü inceledim. Gerçek gibi görünüyor."

Acısavaş'ın kafası karışmıştı. Uzun ön dişli, bingil bingil thanoiler ilkel ve güvenilmez sefillerdi ve onları dost olarak kabul etmiyordu. Ancak faydalı oldukları alanlar da yok değildi ve uzun mesafeler yüzebilmek bunların önde gelenlerinden. Filosunda iki sağlam kadırgası olsa da, Ejderyurdu, krallığının geri kalanına göre çok uzaktaydı. Erişmesi zor bir yerdin ve gemiyle yalnızca birkaç yılda bir ziyaret ediliyordu. Eğer denizaygırı-adamlardan biri o uzak adadan bir haber getirtiyse, bu oldukça önemli bir haber olmalıydı.

"Ne oldu?" Yıldızan odasından çıktığında bir tören tütsüsü bulutu peşinden koridora yayıldı. "Kim gelmiş?"

58

ALTIN KÜRE

Asker konuyu kralına bırakmak yerine ileri atılıp kraliçeye selam verince Acısavaş rahatsız oldu. "Dul Kraliçe'den gelen bir mesajın haberini getirdim, Majesteleri. Ejderyurdu'ndan bir tüp göndermiş, bu gece bir thanoi habercinin ellerinde bize ulaştı."

Yıldızan'm, "Bunu bekliyordum," demesi kralı Genişburun'un cüretinden bile daha çok şaşırtmıştı. "Mesaj nerede?"

"Thanoi limanda, Majesteleri. Onu yukarı getiririm, eğer soylu dileğinizi buysa, ancak oldukça keskin ve çirkin bir koku yaydığını bilmeniz yerinde olur."

"Bir thanoinin nasıl koktuğunu biliyorum," diye kestirip attı Yıldızan. "Onu hemen bize getir—"

"Hayır," diye karşı çıktı kral. O sırada karısı ona sert bir şekilde bakmıştı. Kendisi de bir thanoinin nasıl koktuğunu iyi biliyordu. "Aşağı ineceğiz ve onunla limanda görüşeceğiz. Kraliyet saymanlığı odasının da hazır olmasını sağla."

Bir kerelik dilini tutmuş olan karısına ters ters baktı. Geniş burun yerlere kadar eğildi. Hızla aracına dönmeden önce de, "Baş üstüne, Efendimiz!" dedi.

Kral yalnız kalır kalmaz Yıldızan'ın şikayet etmesini bekledi, ama kadın telaşla odasına koşturup kölelerine ona geyik derisi çüppesini getirmelerini bağıarak onu şaşırttı. Bu küçük zaferden yersiz bir şekilde mutlu olmuş olan kral ise kendi hazırlıklarını yapıp, sekiz yıl önce Arktos'a yapükları bir akında ele geçirdiği, eşi benzeri olmayan siyah ayı postunu omzuna aldı. Kölesi ayaklarını ağır balına derisi çizmelere sokmasına yardım ederken, Acısavaş sabırsızlanarak karısını bekliyordu. Daha bir dakika bile dolmamıştı ki, Yıldızan da hazır olarak odasından çıktı.

"Bu habercinin geleceğini nereden biliyordun?" diye karısına sordu, birlikte şehirden geçerlerken.

"Buz Salonu'nda Dul Kraliçe'yle pek çok kez , pek çok konuda konuştum," diyerek imalı imalı baktı kraliçe.

Kral konuşmuyor, karısının bir sonraki yorumunu tahmin etmeye çalışıyordu. "Talebini tekrarlıyor," dedi Yıldızan, "anneneye getirdiği utanç yüzünden, Thraid Dimmarkull adındaki o

DOUSLAS NİLES

şıfıntıyı cezalandırmanı istiyor. Size, Dul Kraliçe'nin haklı olduğunu söylüyorum, efendimiz. O fahişeyi öldürtün ve anne-

nizi eve getirin!"

"Bu konudaki düşüncemi söyledim," diye hırıldadı kral. "Herkesten çok babamın hatası olan bir ilişki yüzünden masum bir kadım öldürtmeyeceğim." Başka bir şeylerden, başka herhangi bir şeyden konuşmak isteğiyle kıvrandı. "Peki, söyle bana, bu thanoinin mesajının önemli tarafı nedir?"

"Sabırlı ol kralım, öğreneceksin," diye kısaca yanıtladı Yıldızan.

Kral daha da ısrar etti, ama liman seviyesine ulaşmaları bir saatten fazla sürecek olmasına karşın, kraliçe bu konudaki sessizliğini ısrarla sürdürdü. Limana vardıklarında, Acısavaş kapalı limanın yüksek tonozlarının altında yan yana demirlenmiş iki alımlı savaş gemisine, Altınkanat ve Yabanarısı'na bakmak için duraladı. Her ikisi de dağın içinde geçirilen uzun kıştan sonra dilalı ve pırlı pırlıydılar ve teknelere bakan kral için bir umut dalgasının kaplamasına engel olamadı. Yakında onları alıp Beyaz Ayı Denizi'ni geçecek, belki de o iç açıcı okyanusa açılacaktı. Neredeyse deniz havasının kokusunu alabiliyor, tenine çarpan tuzlu suları duyumsayabiliyordu...

"Kocam," diye mırıldandı Yıldızan, kolunu sıkıca kavrayarak, "bu konunun hiç de azımsanmayacak bir ivedilikte olduğunu size hatırlatmam gerekir mi?"

"Elbette hayır," diye homurdandı Acısavaş, saymanlık odasına doğru peşinden giderken.

Görkemli salon, limandan biraz uzakta bulunan büyücek bir odaydı. Şu anda kapalı olan ve indirilen yüklerin içeri sokulduğu bir çift geniş kapıdan geçilerek giriliyordu. Özenle ayrılmış bekleme odasına açılan daha küçük bir kapı daha vardı. Kapı açıktı ve kral güçlü bir yağlı balık kokusu aldı.

İçeri girdiklerinde, denizaygırı-adamı bir çift ogre nöbetçinin arasında dururken buldular. Yıldızan sert bir hareketle askerlere dışarı çıkmalarını işaret ederken, Acısavaş ulağı tik-sintiyle inceliyordu. Thanoi bir insandan iriydi ama bir ogre kadar da uzun değildi. En belirgin özelliği pelte gibi olan üst

ALTIN KÜRE

dudağının altından çıkan iki uzun ön dişiydi. Hayvanın göğsüne doğru içe kıvrılarak inen gerçek denizaygırı ön dişlerinin aksine, thanoi ön dişlerinin dışa doğru ve bir filinkini andıran bir şekli vardı. Kral onların korkunç silahlar olduğunu bili-

yordu.

Adam çıplaktı; üzerindeki, boynuna deri bir iple asılı kemik bir tüp ve Dert hanedanının kraliyet mührünü taşıyan altın bir tasmadan ibaretti. Nispeten düzgün olan uzuvları dışında derisi kahverengi ve kırıç kırıçtı. Ellerinin ve ayaklarının ucundaki parmaklar perdeliydi ve o etkileyici yüzme hızına ulaşmalarını sağlıyordu. Ayrıca fiçiya benzer gövdesi, etlerinin denizaygırı-adamın orta bölgesinde bir sıra boğum yapmalarına neden olan bir yağ tabakasıyla kalınlaşmıştı. Thanoinin gözleri küçük ve karanlıktı—Acısavaş sık sık domuz gibi olduklarını düşünmüştü—ve şu anda kraliyet çiftini korkuyla karışık bir gurur ışıltısıyla izliyorlardı.

"Kimsin sen?" diye sordu kral.

"Adım Uzun-Kulaç Ağırüzgeç," diye yanıtladı denizaygırı-adam, hazırolu andıran bir duruşla doğrularak. "Ejderyurdu Thanoileri'nin şefiyim, majesteleri Dul Kraliçe Hannareit'in sadık hizmetkârı."

"Kışyurdu'na kadar yüzdün mü?"

"Ejderyurdu Denizi'nin doğu kıyısına kadar," diye düzeltti thanoi. "En kısa yoldan gelebilmek için dağları yayan geçtim."

Acısavaş başını salladı. Ejderyurdu Denizi'nin en yakın kıyısı Kışyurdu'nun batısında ve çok uzakta değildi. Uzun ve dar Fenriz Buzulu'nun hemen ardındaydı. Eğer thanoi Kışyurdu'na kadar tüm yolu sudan kat etmeye kalksaydı, oldukça kuzeye yüzüp Mavisu Boğazı'ndan Beyaz Ayı Denizi'ne girmesi gerekecekti ve toplam kat ettiği yolu neredeyse iki katına çıkarı-

caktı.

"Acele etmekle iyi etmişsin," diye açıkladı kral onaylayarak. Bu leş kokulu yaratığın mesajında bu kadar acil ne vardı bilmek istiyordu.

"Bize Dul Kraliçe'den bir şey mi getirdin?" diye sordu Yıldızan, lafı fazla uzatmadan. Ayrılmakta olan nöbetçiler ka-
61

DOUGLAS NİLES

pıyı kapamışlar, iki soylu oğreyi ulakla yalnız bırakmışlardı.

"Burada, kraliçem," dedi denizaygırı-adam, boynundaki ipten sallanan hafif kavisli, dar kemik tüpü kaldırmıştı. Acısavaş tüpün bir denizaygırı dışından yapılmış olduğunu tahmin etti.

"Onu alayım," dedi kral, hükmünün varlığını göstermeye kararlıydı. Pürüzsüz yüzeyli tüpü eline aldı, sonra da çaresizce açmanın yolunu aradı. Dul Kraliçe'nin mührünü, tüpün yuvarlak ucunu oluşturan kemik yüzeye kazanmış "H"yi gördü. Diğer ucu sivrilmeden inceliyor, bunun erkek bir denizaygırının iri ön dişi olduğu karasını güçlendiriyordu. Tüpe hangi açıdan bakarsa baksın, açılmasını sağlayabilecek ne bir çatlak ne de bir birleşme noktası görememişti.

"Bir de ben bakayım," dedi Yıldızan, tüpü elinden alarak. Kadın uzun ön dişi elinde döndürürken, kral öfkeyle ona bakıyordu, tüpün geniş ucu bir kapaktı ve ana gövdeye sıkıca vidalanabilmesi için yivler açılmıştı. Kapağı dik konumda açıp içine baktı. Dikkati tüpün içindeki her neyse onun üzerinde toplanmıştı, dökmek için özen gösteriyordu.

"Başarmış," diye açıkladı Yıldızan. Acısavaş da omzunun üzerinden bakmaya çalışıyordu.

"Kim başarmış? Neyi?" diye kızgınlıkla sordu.

"Simyacı, elbette," diye yanıtladı Yıldızan. "Bize, insan düşmanlarımızın köklerini tamamıyla ve acımasızca kazımanın yolunu gösterdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Kadın ona çenesi kilitlenmiş, küçük gözleri alev alev olmuş bir suratla baktı. "Bu, kendini sonsuza dek bu toprakların efendisi yapabilmek için, şimdi, yani bu yaz Eğreltikaya'yı yok etmek üzere bir sefer düzenlemen gerektiği anlamına geliyor!"

"Açıkla!" diye sorguladı Acısavaş, konuşmanın gidişatından çok da tatmin olmayarak. Eğreltikaya! Yalnızca bu ad bile tüylerini ürpertmişti. En son sekiz yıl önce bu yere yaptığı son saldırıyı hatırladı—yaşamının felaketle sonuçlanan tek akıydı!

"Açıklayacağım, baş başa kaldığımızda," diye yanıtladı kraliçe, dinlemiyormuş gibi görünmek konusunda pek de inandırıcıydı!

ALTIN KÜRE

t olmayan thanoie anlamlı bir bakış atarak. "İyi iş basardın, jzun-Kulaç Ağırüzgeç. Git ve canının istediği yiyecek ve içecekleri liman mutfaklarından al. Ayrılmadan önce bizden haber bekle. Büyük olasılıkla hanımına geri götürmen için sana bir mesaj vereceğiz."

"Elbette, Majesteleri," diye yanıt verdi uzun ön dişli ulak. KTerdeyse dişleri yerlere değecek kadar eğilerek selam verdi, sonra da geri geri kapıya doğru giderek odadan çıktı.

"Eğreltikaya'yla ilgili bu çılgınlık da nedir?" diye sorguladı kral, thanoi gider gitmez. "Oranın bir dağ kadar yüksek duvarları var! Arktos ve Dağlı dostlarının barbatalara kaç okçu yerleştireceklerini sadece Gonnas bilir! Orası bir ölüm kapanı ve en iyi savaşçıları sonuçsuz bir saldırı için kurban etmeyeceğim! Kutsal baltayı ellerinde tuttuklarını biliyorum, ama gerçeği kabul et, sevgili karım. O silah... sonsuza dek gitti!"

Kraliçe hırçınlıkla konuştu. "Onun bir ölüm kapara olduğunu söylüyorsun—ama belki insanların kendileri için de bir kapan olabilir." Yıldızan kemik tüpü elinde salladı. "Bunun içinde bir toz var, sevgili kocam—şimdiye kadar patlayıcı özellikleri olduğu bilinmeyen Simyacı'nın bulduğu bir karışım. Dul

Kraliçe'nin, aktardığı bilgilere göre hazırlandığında tüm kaleyi yerle bir etme gücüne sahip bir silah olacak! Düşünün, efendimiz—insanların tümü geberecek! O sefil kaleleri Buzboyu'nun yüzeyinden silinecek! Yalnızca Eğreltikaya ortadan kalktığına topraklarımızın gerçek hakimi olacağını kesinlikle biliyor olmalısınız!"

Aslında Acısavaş kendini yeterince Buzboyu'nun efendisi olarak görüyordu ve Eğreltikaya'nın da üzerinde durmayı düşünmüyordu, ama bu iş merakını uyandırmıştı. "Anlattığın gibi bir silah yapmak nasıl mümkün olabilir ki?"

"Gonnas'in gücünü ve Simyacı'mızın bilgisini küçümseyiniz," diye hevçsle açıkladı kraliçe. "İki şekilde kullanabilirsiniz: kapıyı yok edip duvarda bir delik açmak için küçük bir patlama. Böylece savaşçılarınız içeriye girip Gonnas Baltası'nı alabilecekler—size yalvarıyorum, sevgili kocam. . . O silahı geri almamız! Bu iş bittikten sonra daha büyük bir düzenek yerleş-

63

DOUSLAS NİLES

tirilecek. O patladığında kaleyi ve tüm içindekileri bir kerede sonsuza dek yok edecek!"

"Bir çocuk oyunuymuş gibi anlatıyorsun," diye homurdandı Acısavaş. "Kesinlikle o kadar da kolay olmayacaktır!"

"Size söylüyorum, kralım, Krynn dünyası şimdiye dek hiç böyle bir silah görmedi! Anneniz küçük bir denemeye bir köy dolusu köleyi yok edebilmiş!"

"Annem!" yine homurdandı. "İkinizin kıyım dolu bir iş karıştırdığınızı bilmeliydim. Neden, şimdi, hemen bu yaz saldırı mamda ısrar ediyorsun? Eğer dediğin doğruysa, gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl çıkılacak bir sefere hazırlık yapmak için yeterince zaman olacak! Kışı plan yapıp hazırlanmaya ayıracağım, hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden—"

"Yapman gereken daha önemli olan şey ne?" diye sordu Yıldızan, boğuk bir fısıltı halini alan bir sesle. "Bütün yazını bir

ogre srtgyle oynaşarak mı geçirmeyi planlıyorsun?"

Acısavaş'm bakışları buğulandı ve öyle bir öfke kapıldı ki yumruğu kendi kendine açıp kapanıyordu. Titreyen kolunu kaldırdı. Ellerinin eklemleri bembeyaz kesmişti ve kendisinden sakınmaya alışan Yıldızan'm gözlerinde beliren korkuyu görmekten memnuniyet duydu.

"Dikkatli ol, karım," diye hırıldadı. "Bir kraliçenin bile aşmaması gereken sınırlar vardır."

Topuklarının üzerinde dönerek, etkileyici olduğunu umduğu bir şekilde oradan ayrıldı, ancak Yıldızan'm sözleri onu dşndrmşti. Aslında tam da o gece için ThraidTe bir buluşma ayarlamıştı—karısı bu bilgiye ulaşmış olabilir miydi? Elbette hayır. . . ama bir kez daha karısı tarafından bir savaşa sürükleniyor olabileceğini düşünmek onu kızdırıyordu.

Acısavaş zel dairesine açılan gizli kapıyı açtığında avuçlarının içi terliyor, kalbi gm güm atıyordu. O ve Thraid felekten bir gün almayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu ve kapıyı itip içeri girerken sevgilisiyle buluşacağı düşüncesi onu ateş-

64

ALTIN KÜRE

letirdiyordu. "Sevgilim?" diye çatlak bir sesle sorduğu anda bir meşale alev alıp bir an için gözlerini kamaştırdı.

Gizli odada meşaleyi yakanın alımlı Thraid Dimmarkull yerine bir insan köle olduğunu gördüğü anda kabaran öfkesi neredeyse adama ciddi şekilde zarar vermesine neden oluyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye hırıldadı Güney Hisarı kralı, kır saçlı ve dikkat çekici bir cüssesi olmayan köleyi boynundan yakalayarak. Acısavaş, çaresiz adamı ayakları yerden yukarıda sallanıp savrulana kadar tek koluyla kaldırmıştı.

Ancak o zaman, adamın yüzüne ışık düştü ve Acısavaş Thraid'in sadık hizmetkarı ve kraliyet ilişkisini bilmesine izin verilen bira köleden biri olan Wandcort'u tanıdı. Buna rağ-

men, kral adamı isteksizce yere bıraktı ve Wandcort'un kaçınılmaz öksürmelerinin ve tıksırmalarının dinmesini sabırsızlıkla bekledi.

"Bana bir haber mi getirdin?" diye sordu, fışlıtlı konuşması tahammülsüzlüğüyle hırıltıya dönüştü.

"Evet, Efendimiz. . . bağışlayın beni," diye dili dolanarak konuştu, adam zorlanarak bir nefes daha alırken. "Haramım çok hasta, bir mide bozukluğu onu yatağa düşürdü. Kendisi hareket edemeyecek kadar güçten düştüğü için beni gönderdi."

Acısavaş içinde biriken öfke dolu kükremeyi güçlükle bastırdı. Sormak istiyordu: Neden şimdi? Tam da Thraid'i ziyaret etme fırsatını bulmuşken! Karısı kraliyet demirhanesinde meşguldü, her şeyi değiştirecek silahının tasarısıyla ilgili demirci ustasıyla görüşüyordu. Şimdi de, bu az bulunur fırsat basit bir hastalık yüzünden engellenmişti!

Bu, gerçekten de bir hastalık mıydı?

Başka daha karanlık bir düşünce kralın beyninin kıvrımları arasından belirmeye başladı. Acısavaş çenesini kaşırken, Wandcort endişeyle seyrediyordu.

"Mide bozukluğu mu? Söyle bana, Leydi Thraid gün boyunca ne yedi ne içti?" diye sorguladı Acısavaş.

"Ee, düşüneyim, Efendimiz. Sabah kurutulmuş morina ve ekmek vardı ve doğal olarak öğle yemeği de aynıydı. Akşam yemeği için sararım kraliyet mutfağından et ve kabuklu deniz

bOUSLAS NİLES
hayvanları getirtti."

Kralın düşünce silsilesini kavramaya çalışırken kölenin gözleri kurnazca kısıldı. Acısavaş adamın ifadesinde geçcek bir kızgınlık gördü ve memnun oldu—bu adam hanımına gerçekten de sadıktı.

"Evet, ve cenksuyu ve şarap, her ikisi de kendi fiçilerinden. Suyu kraliyet kuyusundan kendim çektim."

Ogre kralı Őimdi karısının onu gönöl eğlendirmekle suçlayan sözlerini hatırlıyordu. Hem de daha bir saat olmamıŐtı, Yıldızan'm demirhaneye gitmeden önce ona attıŐı soğuk, meraklı ve biraz da kin dolu bir bakıŐ vardı. O zaman kadının ne dűŐündüğünü merak etmiŐti. Artık tahmin edebiliyordu. Kraliçe, AcısavaŐ'ın sevgilisiyle rahat bir gün geçiremeyeceğinden oldukça emindi!

Thraid'in dairesine gitme riskini tarttı. Onu görmeye, onunla yüz yüze konuşmaya ihtiyacı vardı. EĞer ona zarar veren karısı ve kraliçesi olacak o kıskanç inekse o zaman...

. "Beni Leydi Thraid'e götür," dedi Acısavaş.

Dikkatli olmanın önemini bilen VVandcort bir an için ŐaŐırımıŐ gibi görünse de boyun eğdi. "Elbette, Efendimiz. Hizmetkar Yolu'nu kullanabiliriz—bu saatte boştur."

Kral başını salladı ve her ikisinin de içeri girmek için kullandıkları gizli kapıdan çıkan kölenin peŐine takıldı. DiĐer taraftaki geçitte VVandcort, kralın kendi dairesinden uzaklaŐarak sola, KıŐyurdu'nun Soylular Bölümü'nü oluŐturan geniŐ sokak ve caddeler ağına doğru döndü. TaŐ bir kemerin altından geçtiler ve her iki tarafa dizili tek tük kapıların olduğu dar bir geçide yöneldiler. Bu kapılardan bazıları tahta, diğerleri demirdi ve hepsi de kapalıydı. Her kavŐaĐa yerleŐtirilmiŐ yaĐ lambaları, VVandcort'un da öngördüğü gibi başka kimselerin dolaŐmadıĐı koridorlara uzun gölgeler dűŐürüyorlardı.

Kısa süre sonra üstü kapalı bir sokağa, Kışyurdu'nun sayısız katlarından her birinin ortasında bulunan büyük çember Şeklinde bir sokak ve avludan oluşan Gezinti Salonu'na kadar uzanan bir tünele gelmişlerdi. Acısavaş orada, efendilerinin acil işleri için bir aşağı bir yukarı koşuşturan kölelerin yanı sıra

/U.TTN KÜRE

gezinen ogreler de gördü. VVandcort Gezinti Salonu'ndan uzak-

laşarak kralı sokağın derinliklerine götürdü ve kısa süre sonra sessiz bir ara sokağa döndüler. Burada az ışık vardı—balina yağı değerli bir maldı—ve her iki kenardan açılan kapılar ve geçitlerle dolu dar bir sokaktı. Acısavaş bunların soyluların köşklarine gidip gelen köleler tarafından kullanılan koridorlar olduklarını biliyordu. Şehrin ender olarak gördüğü kı-sımlarından biriydi.

Aceleyle ilerlerken kimseyle karşılaşmadılar. Bir başka so-kağı geçtiler ve sonunda kemerli tahta bir kapının önünde dur-dular. Köle bir anahtar çıkardı ve bir an sonra kral Thraid'in dairesine girmişti. Hızla mutfaktan geçip büyük odaya gitti.

Bir kez daha buraya gelmişti ve o anı mutlulukla hatırlı-yordu. Şöminenin üzerinde asılı büyük, beyaz ayı kafası Acısavaş'ın hediyesiydi. Kral onu mızrağıyla öldürmüştü. Hay-vanın yüzü, dudakları gerilmiş bir hırlamada donakalmıştı ve oğre kralı onu Thraid'in koruyucusu, kraliyet kararıyla be-lirlenmiş bir muhafız olarak görüyordu. Odanın kalanı zevkli döşenmişti: denizaygırı derisinden büyük koltuklar, oyulmuş kemikten zarif heykelcikler, ışığı sayısız yüzeyinden dağıtan kesilmiş kristal küreli lambalar. Bunlardan biri yanıyordu ve fitili küçültülmüştü. Thraid orada değildi.

Yatak odasına açılan kemerli girişten daha güçlü bir ışık ge-liyordu ve kral buraya yönelerek dağın kayalarına oyulmuş pek çok basamaktan çıkıp yumuşak ayıbalığı derisi bir perdeyi çe-kip açtı. Gözleri hemen devasa yatakta yatan Thraid'e ve ya-nında oturan—Acısavaş adını hatırlayamasa da VVandcort'un karısı olduğunu bildiği—hizmetçisine kaydı. Başucunda bir lamba yanıyordu ve kral içeri girerken Thraid oturmak üzere doğrudu.

"Oh, lordum, bana geldiniz!" dedi kadm, sonra da hıçkı-rıklarını bastırmak için elini ağzına bastırdı.

Thraid Dimmarkull perişan görünüyordu. Her zaman ipek-si bir toprak rengine sahip gözleriyle aynı renkte olan saçları,

şimdi ter içinde ve darmadağınktı. Önceden sağlık ve canlılıkla pembe olan dolgun yanaklı, yumuşak dudaklı yüzü terden
67

DOUGLAS NİLES

yapış yapış olmuştu.

Acısavaş içinin öfkeyle dolduğunu hissetti—bunu Yıldızan'ın yaptığından şüphesi yoktu. Kralın sevgilisini böyle hasta edecek bir zehir edinmiş ya da büyüü bir oyun düzenlemiş olmalıydı. Büyük bir çaba harcayarak duygularına hakim oldu ve yatağın kenarına dikkatle oturdu. Uzanıp Thraid'in elini tuttu, teni soğuk ve nemliydi. Köle kadın ayağa kalktı, eğilerek selam verdi ve ayıbalığı derisi perdeden geçerek sessizce çekildi.

"Çok ağrın var mı, sevgilim?" diye boğuk bir sesle sordu Acısavaş.

"Şu anda değil, kralım," dedi kadın, adamın parmaklarını sıkıkmak için zayıf bir teşebbüste bulunmuştu. "Görünüşe göre ağrılarım giderken kalan her şeyi de benden alıp götürdüler." "Ne zaman başladı?"

"Yemek yiyeli çok olmamıştı. Korkarım kraliyet kilerindeki kabuklu hayvanların bazıları bozulmuş olabilir. Hastaları hastalanmaz Brinda'yla aşçılara haber gönderdim."

Ne kadar saf! Kadının ona yapılan kötülükten zerre kadar şüphelenmemesi kralın yüreğini ısırmıştı. Safılığı Thraid'i çekici kılan özelliklerinden biriydi ve onu karısından çok farklı görünmesine neden oluyordu. Elini kaldırıp parmaklarını öperken adamın boğazı düğümlendi.

"İyice dinlen, canım. Kraliyet hekimi seni görmeye geldi mi?"

"Evet, efendimiz. Çıkarmamı sağladı ve bana çok su içmemi söyledi. Brinda sürahiyi sürekli dolu tutuyor."

"Çok iyi. Dinlenmelisin. Eğer istediğin ya da ihtiyacın olan

bir şey varsa sana getirilecek. Köle!" Acısavaş, Vandcort'un araladığı perdeye döndü. "Leydi Thraid'in sağlığıyla ilgili olarak düzenli olarak haberdar edileceğim."

Köle eğildi. "Emredersiniz, Efendimiz."

Acısavaş ayağa kalktı ve Thraid'e bir kez daha baktı. Kızgınlık üzerinden gitmemişti, ancak iradesinin gücü Acısavaş'ı bu öfkeyi dışa vurmaktan alıkoyuyordu. Kapıya yöneldi ve Vandcort onu mutfaktan geçirmek için hızla önden gitti. Köle

ALTIN KÜRE

arkasını döndüğünde şaşırды, kral azametle yürüyüp geçmişti.

"Ön kapıdan çıkıyorum/" dedi Acısavaş Dert, sesinde derin ve bir krala yakışır bir hırıltı vardı.

"Seninle konuşmak isterim, kraliçem," dedi Güney Hı-sarı'nın kralı, karısının oturma odasına haber vermeden girerek.

Kraliçe, içi boş bir küre gibi görünen bir şeyin şeklini çiziyordu. Renkli mürekkepler masaya yayılmıştı ve elinde bir tüy kalem vardı. Kızgınlıkla ona baktı, kaya gibi suratmdaki o küçücük gözleri gizli düşüncelerle parlıyorlardı.

"Benimle soğuk bir tonda konuştunuz, lordum," dedi kadın, sanki buzla kaplı bir sesle konuşarak. "Memnuniyetsizliğinizi hissedebiliyorum, ancak nedenini bilmiyorum."

"Bu yaz Eğreltikaya'ya saldırmamı istediğini söylemiştin," diye başladı Acısavaş.

"Eğreltikaya'yı yok etmenizi istemiştım, evet," diye düzeltti kadın, "ve Gonnas Baltası'nı geri almanızı."

"Pöh—o antika silahı gelecek sene de geri alabiliriz," diyen kral burun kıvırdı. "Eğer bu kadar büyük önem taşıyorduyşa, elfin onu elinden almasına ta başından izin vermemeliydin!"

Yıldızan yerinden kalkmadan doğruldu ve buz gibi baktı. "Elfin insanlarla yaşamayı sürdürdüğünü unutmayınız. Tekne-

sini görmediniz mi, kadırgalarınız onu kovalamaları pek çok kere sonuçsuz kalmadı mı? Onun varlığım yalnızca size karşı değil aynı zamanda krallığa karşı da bir hakaret olduğunu düşünüyorum. Gonnas Baltası'na bu kadar az önem vermeniz çok acı. Hatırlayınız, Kral Barkon'un Kışyurdu Dağı'ndan buz kırmak için kullandığı silahtı, böylece halkına—"

"Evet, evet, tüm bunları biliyorum," dedi Acısavaş sabırsızlıkla. Her şeye karşın yine de ayrıntıları hatırlamakta zorlanıyordu. "Aldığımız mirası unutacağımı mı sanıyorsun?"

Yıldızan biraz daha bastırdı. "Simyacı'nın tozu elimizde olduğuna göre kraliyet demircisi birkaç gün içerisinde silahı hazırlayabilecek. Şekli bu—saf allından bir küre olacak, içi Sim-

D0U6US NİLES

yacı'nın hazırladığı tozla dolu olacak." Domuzcuk gözleri kısılmıştı. "Sefere gidecek birlikleri düzenlemeye başladınız mı? Kadırgaları yolculuk için hazırladınız mı?"

Acısavaş omuz silkti. "Birlikler, gemiler, ben söylediğim zaman hazır olabilirler. Eğer onlara hazır olmalarını söylersem. Ve ben, Kraliçe. . . ben karar verdim. Bu saldırı bu yaz olmayacak."

Yıldızan öfkeyle homurdandı. "Yüzyıllar boyunca sürmüş Dert hanedanında başka hiçbir kralın eline geçmemiş bir fırsatın size verildiğini biliyorsunuz, değil mi? Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Senin ya da benim gözümde bir fırsat," dedi kral omuz silerek. "Ben hazır olduğumda düşmanlarımızın aynı yerde olacaklarından eminim. Onlar da yaşamın bir parçası ama varlığımıza bir tehdit oluşturmuyorlar. Ve Gonnas Baltası'nı ben kaybetmedim."

"Balta, halkımızın bir hazinesi, varlığı Barkon göçüne dayanan bir silah!" diye karşılık verdi kadın. Acısavaş'ın söylediklerine öfkelenmiş ve hayrete düşmüştü.

"Ben Güney Hisarı'nım kralıyım," diye hatırlattı kral. "Sen kendi kendine ayrıcalıklı bir konuma geldin—çünkü karımsın] Eğer bu konumunu korumak istiyorsan sana söylediklerimi yapacaksın. Bu hatırlaman gereken, hatırlayacağın bir gerçek."

"Bu hiçbir zaman aklımdan çıkmamış bir gerçek, Efendimiz," diye yanıtladı Yıldızan, son derece duygusuz bir ses tonuyla.

Acısavaş derin bir nefes aldı. "Şimdi Thraid Dimmarkull hakkında konuşmak istiyorum."

Yıldızan bekledi, gözleri kısalmış, üst dudağı onaylamayan bir tavırla kıvrılıp kısa ve küt iki ön dişini ortaya çıkarmıştı.

"Seni uyarıyorum," diye açıkça söze girdi Acısavaş.

Yıldızan'ın gözleri büyüdü. "Leydi Thraid'e bir zarar gelecek olursa bu beni çok, hem de çok sinirlendirir. Öfkem öyle bir boyuta gelir ki konumun, makamım—hatta, Kraliçe, yaşamın—ciddi tehlikeye girer. Anlatabildim mi?"

Kadın, geniş omuzlarından çıkan bir küçük silkmeye büyük

ALTIN KÜRE

iktarda küçümseme yüklemişti. "Babanızın pek çok zayıflığına sahipsiniz. Geçen yılların sizi böyle bayağı endişelerden frındıracağımı ümit etmiştim."

"Ben ciddiyim," diye yamtladı kral.

"Pekala," dedi kraliçe, çok sıkılmış bir havayla. "Size söz veriyorum, O şeye, hanıma benim elimden hiçbir zarar gelmeyecek."

"Ne elinden, ne de emrinden," diye ısrar etti Acısavaş.

"İnatçı Olan'ın üzerine yemin etmelisin."

"Sabrımı ölçüyorsun, kocam," diye tersledi kraliçe. Yine omuz silkti, görünüşe göre hiç umurunda değildi. "Ancak biraz şüpheli olmak bir kral için kötü bir özellik değildir. Belki de size işlemeye çalıştığım gücün ve olgunluğun bir göstergesi olabilir. Kabul ediyorum. Kudretli Gonnas'm kutsal adı üzerine

yemin ediyorum, Thraid Dimmarkull'un şahsına ne kendim kastedeceğim ne de kastedilmesi için bir emir vereceğim."

"Pekala," dedi kral. Ancak kadının tahmin ettiğinden çok daha kolay ikna edilmiş olduğunun da farkındaydı. Yine de Yıldızan'm hizmet ettiği tanrı üzerine ettiği bir yemini bir kenara itebileceğine inanmıyordu.

"Efendimiz," dedi kraliçe, daha saygılı bir ses tonuyla.

"Topraklarınızın ve doğrusu, benim üzerindeki gücünüzün bilincindeyim. Küçük bir şeyi daha göz önüne almanızı isteyeceğim. Eğrelikaya'yla ilgili kararınızı verdiniz—ve ben karınız olarak bununla yetinmeliyim. Ancak, Hepimizin Tanrısı, Kudretli Gonnas, İnatçı Olan'm kararınızdan memnun olduğuna kesinlikle ama kesinlikle emin misiniz? Tanrımızdan yol göstermesini istemeniz gerekmez mi?"

"Gonnas'm iradesi karşısında boynum kıldan incedir," dedi Acısavaş dikkatle, "ancak o iradenin sözcüsü sensin ve kehanetleri ve düşleri anlattığın bazı zamanlarda tanrımızın değil senin arzularım duyuyormuşum gibi geliyor." Kadma meydan okuyarak bakıyor, öfkeyle yanıt vermesini bekliyordu. Kadın içten bir anlayışla başım salladığında şaşırıldı.

"Bu adil bir yargı, Efendimiz," dedi Yıldızan, şimdye kadar duyduğu en uysal tonda. "Peki doğrudan tamımızla ko-

71

boVGLAS NİLES

nuşsanız... yani beni bir aracı olarak kullanmadan?"

"Bunu nasıl yapabilirim?" diyerek meraklandı Acısavaş. Kuşkusu dinmemişti.

"Geceyarısı Güneşi Ayini'ne birkaç hafta kaldı," diyerek hatırlattı rahibe-kraliçe. "Bir Güney Hisarı kralının görevinin ve hakkının gerektirdiği üzere dağımızın tepesinde Kral Tti-neği'nde olacaksınız. Orada doğrudan Gonnas'a hitap edeceksiniz. Ona yalnızca kararınızla ilgili memnuniyetini gösteren bir

işaret vermesini istemenizi öneriyorum."

Kralın suratı asıldı. Bu bir çeşit tuzaktı. Bu noktaya kadar her şey çok iyi gidiyordu. "Eğer bir işaret gelmezse?" diye ihtiyatla sordu.

"O zaman, bu kesinlikle Gonnas'm yönetiminizden memnun olduğu ve kararlarınızın Güney Hisarı için doğru ve yerinde olduğunun bir kanıtı olur."

Acısavaş kadının sözlerini tartarak başını salladı. "Eğer Gonnas memnuniyetsizliğini gösterirse," diye kararsızlıkla sürdürdü, "bu senin haklı olduğunun ve benim Eğreltikaya'ya yapılacak sefere zaman kaybetmeden çıkmam gerektiğinin bir göstergesi mi olacak?"

"Daha iyi ifade edemezdim," dedi kraliçe. Bir kez daha yüzünü indirmiş ve ellerini önünde kavuşturmuştu. Acısavaş bu hareketi yalnızca sadakatinin ve saygısının bir işareti olarak yorumlayabiliyordu. Kadının odasını avuçlarını birbirine sürterek ve ıslık çalarak terk etti, Geceyarısı Güneşi Ayını'nde korukulacak bir şey olmadığı düşünüyordu.

72

<

Kuzeye Doğru

T

>

Güneş her geçen gün biraz daha yükseliyor ve kısalan geceler uzayan günle belirginleşiyordu. Liman barikatı, Bruni ve pek çok Arktos'un katkılarını esirgemediği elliden fazla Dağlının neşeli yardımcılarıyla tamamlamıştı. Yerleştirildiğinde, Eğreltikaya limanının dar girişinde karşıdan karşıya yüzdürü-

73

DOUGLAS NİLES

lebilen, demir zincirlerle tutturulmuş ve çelik mıhlarla donatılmış bir engel durumuna gelmişti. Geçmeye çalışan herhangi bir gemi, en kötü olasılıkla takılıp kalacak ama büyük olasılıkla da gövdesinde büyük delikler açılacaktı.

Kerrick okyanus geçişi için gerekli hazırlıkları yapmak üzere teknesiyle ilgileniyordu. Gövdeyi dikkatle kalafatlamış, kırılmış ve yıpranmış ipleri onarmış ve yelkenlerindeki yırtıkları dikmişti. Liman barikaümn yerleştirilmesinden bir hafta sonra, yola çıkacağı günün sabahı uygun rüzgarlar ve açık bir gökyüzü elfi bekliyordu. Bunlar bir yolculuğa çıkmak için iyi işaretlerdi, ama herkese veda ederek, kalenin içerisinde ve limanda dolaşırken Kerrick, kendini tuhaf bir şekilde kararsız ve hüzünlü hissetmişti.

"Denizdeyken dikkatli ol—orası büyük bir okyanus! En azından ben öyle duydum," dedi Dinekki dudak bükerek. Islak

ama insanın içine işleyen bakışlarıyla Kerrick'in yüzüne bakıyordu. Kamburu çıkmış yaşlı kadın kesin bir tavırla başım salladı. "Oraya kadar gidip kendim görmek istediğimden değil. Dağlılar kuyruğumuzdayken boğazı geçtiğimiz o yolculuk ve altımızdaki tekne isteyebileceğim tek deniz yolculuğuydu."

Yanılıcı bir şekilde kırılğan görünen o bedenin içinde saklı gücün farkında olan elf, yaşlı şamana baktı. Görebildiği tek şey yumuşak, şefkatli bir yürekti. Boğazında bir şeyin düğümlendiğini hissetti.

"İçimden bir ses, eğer istersen o dalgaları dizginleyebileceğim söylüyor ve merak etme, kendime iyi bakacağım."

Yaşlı kadın elfin eline bir şey tutuştu. Birbirine geçmiş kemiklerden oluşan bir halka olan bu nesne, görüldüğü kadarıyla balık kılçıklarından yapılmıştı. Narin kemikler kaba bir saç telinden daha kaim değildiler. "Tehlike anında bu sana yardım edebilir.. . kendini ve tekneni gizlemek istersen onu suya at. Ya

da her neyi saklamak istersen," dedi. "Yaban Chislev seni gözetecek, ama sen yine de kendine dikkat etmelisin."

"Sağ ol, Büyükanne," diye yamıt verdi Kerrick, Arktos'un hürmetli yaşlılarına hitap ederken kullandıkları ululama ifadesini kullanarak. Gerçekten duygulanmıştı. Kadının zayıf bede-

ALTIN KÜRE

ine, onu incitmemeye özen göstererek sarıldı, sonra da kadın, nefesini kesen bir güçle onu kendine çektiğinde şaşaladı.

"Seni özleyeceğiz," dedi yaşlı şaman burnunu çekerek, «kahrolası çiçek tozları! Yılın bu zamanlarında burnumu hiç aC1lc tutamam." Dönüp giderken bir bezle gözlerini kurulu-yordu ve Kerrick nefese alabilmek için bir an duraladı. İnsanların büyük bir açıklıkla gösterdikleri duyguları genellikle içine kapanık olan elf doğasını etkiliyordu. Onu yolcu etmeye gelen pek çok kişi vardı ve ona olan düşkünlüklerinin bu kanıtı Kerrick'i fazlasıyla duygulandırmıştı.

Filika'ya baktı ve yeniden kendine güveni geldi. Meşeden yapılmış güverte pırıl pırıl parlıyordu. Yelkenler özenle katlanmış, hızla yukarı fırlayıp okyanus rüzgarını yakalamaya hazırdılar. Dolap tütsülenmiş ve tuzlanmış balık filetolarıyla doldurulmuştu ve fiçilerinin ikisi de ağızına kadar içilebilir kaynak suyuyla doluydu. Bir çift yeni kürek edinmişti, acil bir durumda işe yarayabilecek sağlam şeylerdi ve her biri bir tarafta olacak şekilde küpeştelere bağlanmışlardı. Üç altın sandığından

ikisi çoktan güvertenin altına yerleştirilmişti. Üçüncü sandığın da kısa süre içerisinde diğerlerine katılacağını biliyordu.

Güverteye bakmak için döndüğünde, kaleden gelen yoldan ya da limana inen yamaçlardan gelmekte olan daha çok Arktos gördü. Uzun boylu, sakallı, geyik derisi tartanlarıyla birkaç Dağlı da tersaneden geliyorlardı. Saçları siyah bir kuyruk şeklinde toplanmış ve gözleri Dinekki'ninkiler gibi gözyaşlarıyla

dolu olan genç ve güzel bir kadın ona doğru geldi ve Kerrick'in ellerini tuttu.

"Gitmek zorunda mısınız?" diye sordu Tükyuyruk. "Geri gelecek misin?"

"Bir gün," diye söz verdi Kerrick, sözünü tutabileceğine inanarak. "Bu arada Fare'ye benim için göz kulak ol, olur mu?"

Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Oh, bundan emin olabilirsin. Eğer iyice dikkatsizleşirse, ona daha birkaç yıl öncesine kadar 'Küçük Fare' dediğimizi hatırlatıveririm. O zaman yüzü kızarıyor ve genellikle neden söz ettiğini unutuveriyor!"

"Eminim unutuyordur," dedi elf. "Seninle olduğu için çok

75

DOUGLAS NİLES

şanslı—ona iyi bak." Neredeyse bir gecede genç bir kadın oluveren bu kıza iyice sarıldı. Burada geçirdiği sekiz yıl boyunca yaşamın hızla devam ettiğini kendi kendine hatırlatması gerekti. Bir elf için bu süre göz açıp kapayıncaya kadar geçebilirdi, ama insanlar için öyle değildi.

"İşte son sandık," dedi Bruni, hazine sandıklarından üçüncüsünü de bir el arabasıyla getirirken. Her zamanki gibi yaşam doluydu. Diğer ikisini kaleden aşağı indirmek için Kerrick ve iki güçlü adama ihtiyaç duyulmuştu. Oysa Bruni bunu kendi başına getirmişti. "Onu güverteye atmamı ister misin?" diye şaka yollu sordu.

"Yardımın için teşekkürler," diye aceleyle yanıtladı Kerrick, "ama korkarım tahtaları kırabilir ve ben onu, bundan biraz daha özenle saklamayı tercih ederim!"

"Eh, denizci olan sensin," dedi kadın sırtarak. Teknelerin demirli olduğu limana ve rıhtımlarda salınıp duran, yeni yeni oluşmakta olan filolarına baktı. "En azından ilk denizci. Geride bıraktıklarını her tarafta görebilmek güzel. Artık denizci bir halkız ve bu sonsuza dek yaşantımızı değiştirecek." Ay bakışlarını ona çevirdi, bir an için ciddileşmişti. "Ancak senin yoklu-

ğunda buralar oldukça farklı olacak."

Kerrick derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. İçi şüpheyle doldu. Bu insanları ne kadar çok özleyeceğinin hiç farkına etmemişti. İri kadın nefesini kesen bir kucaklamayla ona sarıldı ve Kerrick kollarını kadının beline tam olarak dolayamasa da ona sarıla-bildiği kadar sıkı sarıldı.

"Sen çok özel birisin," dedi Kerrick ona. "Eğer Ansalon'da yaşıyor olsaydın sanırım Tarsis'ten İstar'a kadar ozanlar senin hakkında türküler okuyor olurlardı. Yine de kadmşefine ve tüm bu insanlara göz kulak olman gerekecek, yaparsın değil mi? Sana düşündüğünden daha çok ihtiyaçları var."

"Oh, elimden geleni yaparım," dedi Bruni, önemsemeyen bir tavırla omuz silkerek. "Bir ara geri gel ve işleri nasıl yaptığımıza bir bak? Olur mu?"

Kerrick bir şey söylemeden başını salladı. Yıllar boyunca edindiği arkadaşları olan Arktos halkının çoğu ona veda et-76

ALTIN KÜRE

meye gelmişlerdi ve içindeki kararsızlık duygusu daha da güç-jeniyordu. Savaş alanları hariç her zaman yaşam dolu ve nazik biri olan Deli Randall adındaki Dağlı gözüdünmüşü, elfle pek çok kez cenksuyu kadehini tokuşturmuş, şimdi de denizciyi göğsüne bastırırken büyük bir içtenlikle ağlamıştı. Fare ise hızla

yanına gelmiş ve Kerrick'e bir armağan vermişti: cilalı saplı, kıvrak ipli ve pırlıl pırlıl parlayan çelik bir ucu olan, uzun, muhteşem bir zıpkın.

"Bu, Atmacakara'nın sayende işleyebildiği metal," diye gururla açıkladı genç adam. "Keskin ağızıyla tıraş olabilmişsin—tabi eğer sakalın olsaymış."

Kerrick pürüzsüz elf yüzünü sıvazladı ve onaylarcasma başını salladı. Bu hediye onu duygulandırmıştı, ama onu daha da duygulandıran çevresine toplanan insanlardı. Silvanesti rıhtı-

mından, bazıları bir yıldan uzun sürecek pek çok yolculuk için ayrılmıştı ve hiçbirinde de bu şekilde uğurlanmamıştı. Oradaki arkadaşları sakin ve huzur dolu yaşamlarından böyle bir şey için fedakarlık etmezlerdi. Geride bir sevgili bıraktığı zamanlarda ise, sevgilisi bu yolculukla ilgili olarak kaçınılmaz bir şekilde huysuz oluyor ve ya onu geçirmeye gelmiyor, ya da kulaklarını çınlatan kızgın sözlerle onu yolcu ediyordu.

Her nedense Moreen'i düşündü ve başını kaldırmıştı ki iskelenin yaranda onu yalnız başına dururken gördü. Arktos'un kalanı ansızın eriyip gitmiş, tekne onarımlarını ya da balık tutanları seyretmekle meşgul olmaya koyulmuşlardı. Kadınşefi ve elfi şimdi baş haşaydılar. Kerrick, bir martının keskin çığlığıyla vurgulanan, taş rıhtıma çarpan dalgaların sesini duyuyordu. Bu kuş, diye düşündü, duygularını benden daha iyi dile getiriyor.

Kadın, kuru ve ciddi bakışlarla elfe yaklaştı. Elf ise kendini olabildiğince kararlı ve dik durmaya zorladı. Ancak yine de, kendim tuhaf bir biçimde savunmasız hissediyordu. Ne söyleyeceğini düşünürken, kadının ağzından dökülen ilk sözlerle afalladı.

"O barikat," dedi Moreen, zincir dolanmış kütüklerden oluşan yapıyı göstererek. "Onun doğru çalışacağına emin misin?" Kerrick daha önce de hissettiği türden bir öfkeye kapıldı.

77

ÜOUGLAS NİLES

"Evet, elbette çalışacak," diye çıktı. "Yani, gözcüler onu zamanında limanın ağzına gererlerse. Eğer ogre kadırgası zaten limanın içindeyse bir işe yaramaz!"

"Hayır, sanırım yaramaz," diye yorumladı Moreen, Kerrick'in sert ses tonuna karşı açık bir alınganlık belirtisi göstermeden. Bunun yerine barikaün uzunluğunu ve İşaret Direği'ne yerleştirilmiş büyük bocurgatı incelemiş gibi durdu. Barikat, uzun kayanın karşısında, suyun altından geçen bir iple bağlı olarak suda duruyordu. Deneyerek öğrendikleri kada-

rıyla, eğer on kadar güçlü adam aleti çevirmek için bir araya gelebilirlerse, bocurgat, barikatı limanın ağzına gelecek kadar güçlüydü. İşaret Direği kayasının üzerine çıkan sallantılı bir iskele vardı ve tepesinde daha kalıcı gibi duran sağlam bir platform bulunmaktaydı. İnce, uzun bir Dağlı platformun parmaklıklarına yaslanmıştı. Bir an için ikisinin de bakışlarının onun üzerinde olduğunu görünce hemen gözlerini denize doğru döndürdü.

"Bu işe, Arktos ya da Dağlı, en dikkatli adamların konduğundan emin olmalıyım."

"Evet," diye onayladı Kerrick. Kızgınlığı hızla yatışıyordu. "Halledersin." Daha pek çok şeyi halletmen gerekecek, diye düşündü. Moreen'in her gün üzerinde olan önderlik baskısını bir an için kendi üzerinde olduğunu hayal etmişti. Bütün bu insanlara göz kulak olması, acımasız bir iklimde onları yönetip, daha da acımasız bir düşmanın saldırılarına karşı koruması gerekiyordu. Güçlüydü—inanılmayacak kadar güçlüydü—ama kadınşefin sorumlulukları kendinde olmadığı için Kerrick feci şekilde memnundu.

"Barikat. . . iyi .iş çıkarmışsın. Bize bıraktığın pek çok güzel şeyden biri," dedi Moreen, yumuşak ve ürkek çıkan bir sesle. "Senin bize yaptığın gibi bizim de seni... bu kadar çok yönden değiştiremediğimiz duygusunu üzerimden atamıyorum."

Kerrick gözlerini kırıştırdı. Gözlerini yakan ıslaklığa kendi de şaşırmıştı. "Belki de. Ama Arktos'la geçirdiğim zaman boyunca ben de çok değiştim. İyiye doğru."

Moreen, bitkin bir şekilde gülümsedi, sonra da başıyla

ALTIN KÜRE

Bruni'nin el arabasında duran sandığı gösterdi. "Gördüğüm kadarıyla altınları indirtmişsin? Bunun kralının karşısında bir fark yaratacağını düşünüyor musun?" Moreen sürgününün tüm hikayesini bilmiyordu—bu insanların hiçbiri bilmiyordu —

ama elfin geçmişini ve anayurdundan karanlık bir biçimde ayrıldığım bilecek kadar da kurcalamıştı.

"Değişiklik yaratacağım biliyorum, en azından bu günlerde. Yüzyıllar nce Silvanos'un ve diğer soyluların zamanında nasıl olduğunu kim bilebilir—o zamanlar elflerin daha yüce amalan olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Şimdi Istarlılar hatta neredeyse cüceler kadar olduk—Krynn zerindeki herhangi bir halk kadar altının kölesi olmuş durumdayız."

"Biliyor musun. . ." Moreen kelimelerini seerirken duraladı. "Ben. . . yani biz seni çok zleyeceğiz."

Kerrick neredeyse irkiliyordu. İşte her zaman böyleydi—her Şey kabileyile ilgiliydi, kendiyile ilgili hiçbir Şey yoktu. "Hepinizi zleyeceğimi bilmelisin. Ne kadar zleyeceğimi daha yeni anlamaya başlıyorum," diye sakince yamtladı Kerrick. En çok onu zleyeceğini biliyordu ama bu duyguyu dile getirecek sözlerden ve cesarettten yoksundu.

"Ne zaman geri gelmek istersen kapımız sana hep açık," diye sürdürdü Moreen. "Aslında hepimiz—ben—seni yeniden görmeyi umuyoruz." Limamn karşı tarafına, dar aralıktan öte taraftaki denize bak. "Bu belki benim ömrümde olmaz," diyerek pişmanlılıkla i geçirdi. "Sen yine de genç bir adam olarak

kalmış olursun ve buraya geldiğinde torunlarımızı, Eğrelika-ya'nın yeni efendileri olarak bulursun."

"Ben. . . ben daha önce geri gelmek istiyorum," dedi elf berikersizce. Ömürleri arasındaki fark her zaman aralarında duran geniş bir uçurum gibiydi. Kendi önünde daha yüzyıllar sürecek bir yetişkinlik dönemi, ucu bucağı görünmeyen bir yol varken o kırk, elli ya da başka bir sayılı yıl sonra yaşlı bir kadın olacaktı. Şimdi de yersiz bir suçluluk duygusuna kapılmışta.

"Bir yüzyıl boyunca geri gelmesen de Arktos'un seni hatırlayacağını ve kapısının sana açık olacağım bil," dedi Moreen sessizce. Elf, onu tanıdığından beri ilk kez gözlerinin doldu-

DOUGUS NİLES

ğunu gördü.

"Bütün bu yıllar boyunca ve daha da uzun süre, buranın anısını, insanlarım—ve seni—kalbimde taşıyacağım," dedi Kerrick, hüzün dolu bir halde.

Kerrick uzun uzun sarıldı Moreen'e. Kollarının azimli gücünü, bedeninin ince kaslarını hissetti ve kendim bunun son-suza dek sürmesini dilerken buldu. Ama buna bir son veren Moreen oldu. Gözlerini kırıştırdı ve, "Zivilyn Yeşilağaç denizleri aşarken seninle olsun! Ve Yaban Chislev de karşı taraftaki ormanlarda seni beklesin!" dedi.

İki tanrının kutsaması omuzlarına bir lütf gibi inmişti. Kerrick söyleyecek başka bir şey bulamadı, teknesine çıktı, ana yelkeni kaldırdı ve onu çağırın denize açıldı.

Filika, Mavisu Boğazi'ndan bir şişenin ağzından fırlayan bir tıpa gibi fırladı. Soğuk bir güney rüzgarı, Kışyurdu ve Buzduvarı yönünden, yeni bitmiş kışın bir hatırlatıcısı gibi kuvvetle esiyordu. Kerrick rüzgarı memnurlukla karşılamıştı; oldukça güçlüydü ve onu gitmek istediği yöne götürebilecekti.

Gökyüzü o anda bulutlu, denizle tam bir uyum içerisinde ve koyu kül rengindeydi. Renkler elf denizcinin ruh haliyle uyuşuyordu. Flok yelkeniyle oynayıp kendini rüzgar altında tutarak Eğreltikaya'nın bulunduğu toprak kütlesi gözden yitene kadar kuzeye doğru, hızla ilerledi. Kara gözden kaybolduktan sonra bile pusulaya bakarak yoluna devam etti, gövdesinin altından millerin yirmi, elli, . . . seksen diye akıp gittiğini hayal ediyordu.

Flok yelkenini, ancak güneş batı denizine doğru eğilimlendikten sonra bağladı ve pervasız gidişini dizginlemek için ana yelkeni çevirdi. Uzun ve yavaş günbatımını seyrederken kuzeydeki konumu yüzünden günbatımının uzadığını anladı. Bir hafta içerisinde güneş güney ufkunun hemen üzerinde tüm gece boyunca görünür kalmaya başlayacaktı ve sonunda,

ALTIN KÜRE

başlamadan önce haftalar geçecekti. Arktos'un geceyarısı güne-

şi dediği olayı düşünürken güldü. Bunu, Silvanesti'deki elflere kesinlikle anlatacaktı, ama inanmalarını pek de beklemiyordu.

Kerrick, yekeyi ve bumbayı sabit bit rotada kalabilmek için bağlayıp kamarasına gitti ve denizci sandığını açtı.

Sandıkta Dinekki'nin bir balina dışından oyduğu, hassas bir tüp buldu. İçindeki koyun derisi ruloyu özenle çıkardı ve esnek bezi masanın üzerinde lombozdan sızan günüşiğmda iyice görebileceği bir yere yaydı.

Haritacılık sanatının incelikleri göz önüne alındığında oldukça kaba saba bir harita sayılırdı ama bu iş, geçen sekiz yıl boyunca zamanının çoğunu almıştı. Filika'yla her yolculuk, Beyaz Ayı Denizi'nde yaptığı her gidiş geliş orada kayıtlıydı. Kıyıları tekrar tekrar baştan çizilmiş, adalar keşfedilmiş ve haritadaki yerlerine işaretlenmiş büyük buzullar, heybetlerini alaya alırcasma mürekkep darbeleriyle gösterilmişti.

Genelde karayla çevrili Beyaz Ayı Denizi'nin tamamını Kerrick yıllar önce haritaya dökmüştü. Altınkanat adlı ogre kadirgasının rahatsız edici varlığına karşın, elf bu sulara sıkıntı çekmeden dolaşmıştı. Neredeyse kesintisiz esen rüzgarlar, yelkenli teknenin çok daha ağır ve küreklili ogre gemisinden kolaylıkla kaçabilmesini sağlamıştı. Elf, pek çok kere Acısavaş Dert'in adamlarıyla bağırma uzaklığından alay etme cesaretini de göstermiş, sonra da flock yelkenini açıp rüzgarla farklı bir yöne dönerek kanatlanmış bir kırlangıç gibi sıyrılıp uzaklaşmıştı.

Bu yüzden kendini yaptığı işe vermiş ve keşiflerinde özenle çalışmıştı. Her koya ve kovuğa girip gelgit alanlarında sayısız derinlik ölçümleri yapmış, kıyı çizgisini yapabildiği kadar ay-

rıntılı çizmeye çalışmıştı. Bu yolculuklar sırasında Küçük Fare'ye yelkenciliği öğretmiş, çocuğun güçlü kuvvetli bir delikanlı oluşunu gözlemlemiştir. Sonra Tüykuyruk, bazen de Dağlılardan Randall veya Lars Kızılsakal da onlara katılmıştı. Hatta Moreen bile arada bir ona eşlik etmişti ve Kerrick özellikle bu anları, dalgalar güvertiyi yıkarken birlikte güldükleri ya da heybetli bir buzulun yüzeyinden koca bir buzdağının kopu-

81

DOUSLAS NİLES

şunu ağızları açık seyrettikleri anları neşeyle hatırlıyordu. Pruvada köpüklü dalgaların kırıldığı zorlu sularda bile Moreen hiç korkmamıştı. Onun yerine denize her zaman ilgiyle yaklaşmış ve sonuç olarak denizcilikle ilgili pek çok şey öğrenmişti.

Bir önceki sene, ogre kralı ikinci kadırgasını da denize çıkardıktan sonra bile cesur gezilerini sürdürmüşlerdi. Acıavaş Derf'in oldukça etkileyici ve güçlü bir gemi inşa ettiğini Kerrick bile itiraf etmişti. Hiç kuşku yok ki bu geminin yapımında insan köleler kullanılmıştı. Tasarımı büyük ölçüde, bir zamanlar elf donanmasının gururu ve babasının gemisi olan ve ilk kez Silvanos Meşesi adıyla denize çıkarılan Altınkanat örneğinden alınmıştı.

Bu iki büyük ogre gemisinin varlığına karşın, elf denizci Beyaz Ayı Denizi'ni kendi kişisel denizi olarak görmeyi sürdürmüştü. Kadırgalarla çok ender olarak karşılaşılıyor, karşılaştığı zaman da çevik bir hareketle sıvışıyordu. Onun kafasında teknesi denizlerin tartışılmaz efendisiydi ve ayrıntılı keşifleri/ ne zaman bu bölgede yelken açsa ona güvendenmiş duygusu veriyordu.

Aynı şey Buzboyu'nun Güney Courrain Okyanusu kıyıları için söylenemezdi. Haritanın bu kısmında, Mavisu Boğazı'nın ağzından doğuya ve batıya uzanan kıyıların kaba bir krokisini gösteren geniş çizgiler vardı. Bu toprakların en kuzey ucu olan Buz Sonu'ndan başlayarak doğu kıyıları engebeli dağlarla sırt-

larını vermişlerdi. Oradaki yeryüzü, Kanlı Kıyı'da kendini gösteren düzgün tundradan ya da boğazın her iki tarafına da özgün olan uzun sedir ve çam ormanlarından yoksun olarak taşlık ve yaşanmaz yerlerdi. Bu yöne doğru iki ya da üç yüz mil gittiği yolculuklarında, Kerrick demirleyebileceği tek bir yer bile bulamamıştı. O ıssız kıyı boyunca ne Arktos, ne Dağlı, ne de ogre yerleşim yerleri vardı.

Batı tarafında, Eğreltikaya'nın bulunduğu tepe yüksek dağ sıralarının önünde yükseliyordu. Bu zirvelerin ardında, yaklaşık yirmi beş millik bir cephe uzunluğuyla Fenriz Buzulu'nun devasa yüzeyi uzanıp gidiyor, onun peşi sıra başka bir heybetli zirveler silsilesi yükseliyordu. Bunların da arkasında kıyı bir

ALTIN KÜRE

dizi derin su fiyortları şeklini alıyor, içerilere doğru bilinmeyen bir yere kadar gidiyordu.

Kerrick bu bölgeleri keşfetmeye çekiniyordu, çünkü tam anlamıyla bir tuzaktılar-büyük, ogre savaş gemisinin ortaya çıkışıyla, küçük teknesinin dar geçitten kaçışının engellenişini ve çaresiz bir balık gibi kısırılışımı hayal etmek kolaydı. Yine de, doğuya gitmektense o yönde daha da ileri gitmiş ve en azından zengin ormanları olan pek çok korunaklı vadi bulmuştu. Dahası, batıda kalan bazı ücra noktalarda Arktos köyleri vardı ve buralarda ticaret yapıp' bilgi almak için durmuştu. Sonuçta o kıyı güneye doğru dönüyor, Courrain Okyanusu'ndan bir sıra boş, kayalık adayla ayrılıp, soğuk bir su kütlesi olan başka bir denize doğru açılıyordu. Arktos bu denize, "Ejderyurdu Denizi" diyordu, ama kimse, ne kendi ne de dedelerinin yaşamları boyunca bir ejderha görüldüğüne dair bir şey hatırlamıyorlardı. O anda elf, haritaya bakıp karar verirken duyduğu heyecanla ürperdi. Kuzeye yapacağı uzun yolculuk için de uygun bir rota olduğundan, o denizin uzak kenarım da sonunda keşfedebilecekti.

Ana kıtanın epeyce güneyinde, Yazderdi Adası adında namılı bir yer vardı. Anakaradan çeşitli mallar taşıyan tacirlerin dediğine göre, mallarının karşılığı olarak dönüş yolculuğunda gemilerini ağırlaştıracak kadar çok altın külçe alıyorlarmış. Eski zamanlarda ejderhaların yaşadığı bir adaymış ve şimdi bile buzdağları ve sert fırtınalar orayı yelken açması zor bir yer yapıyormuş. Birçok değişik kaynaktan gelmelerine karşın" anlatılanlar tutarlıydı. Bu Kerrick'e bir miktar güven, Yazderdi Adası'nın gerçek bir yer olduğuna dair bir inanç vermek için yeterli olmuştu.

Kerrick bu hikayeleri ilk defa gençlik yıllarında, Ansalon kıyılarında yelken açtığı zamanlarda duymuştu. Buzboyu'nda kaldığı yıllarda hikayeleri, bu yeni topraklarda edindiği bilgilerle birleştirmişti. Yazderdi Adası'nın Eğreltikaya'nın batısında oldukça uzakta Buzboyu'nun bir uzantısı olabileceği sonucuna varmıştı. Batıya doğru yapacağı yolculukta bu yeri bulmayı ümit ediyordu. Sonra kuzeye dönecek, Tarsis'e kadar akıntıyı,

DOUGLAS NİLES

Silvanesti'ye kadar da kıyıyı izleyecek ve büyük güney okyanusunun ilk tam haritasıyla eve dönecekti.

Kafasında bu planla haritasını denizci sandığına geri yerleştirdi. Gözü sandığın içinde, yedek bir pelerinin altından ucu gözükken küçük kutuya takıldı. Babasının armağanı olan yüzük bu kutuda duruyordu ve takana büyük güç kazandırma yetisine sahipti. . . ama bedeli de ağırdı. İçinden gelen ürpermeyi bastırdı—ne zaman yüzüğü düşünse, ani bir açlıkla altın halkayı parmağına takmak ve mutluluk veren gücün içini dolduruşunu hissetmek istiyordu. Yüzünü buruşturarak kapağı kapağı ve havuzluğa geri döndü.

Kuzeye giden rotasını bir süre daha korudu, ancak Buzboyu'nun yüz mil açığına geldiği zaman batıya döndü. Bir gün sonra yeniden güneye yöneldi ve iki gün sonra artık Fenriz

Buzulu'nun gri-beyaz yüzeyini görebiliyordu. Ana karadan bir soğuk dalgası gelmişti. İki gün daha soğuk rüzgarlara ve sürekli yağıp, kemiklerine kadar işleyen sağanağa dayandı. Kıyı boyunca çıkıntı yapan kayaları hatırlayıp buzulun oldukça kuzeyinden geçti ve görüşün yeterli olmadığı zamanlarda yavaş yol aldı. Bahar olmasına rağmen dalgalar geceleri soğuk soğuk çarpıyordu. Fırtına dindikten sonra soluk güneş, iplerden ve hatta bumbadan bile sarkan buz sarkıtlarıyla dolu, cam gibi bir buz tabakasıyla kaplı tekneyi aydınlatmıştı.

Rüzgar hafifti, ama mutluluk verici bir güneş vardı ve buz eriyip ıslaklık buharlaştığında dolabındaki her yelken parçasını çekti. Buzlu kıyıların birkaç mil kuzeyinden geçmekle yetindi. Sonunda Kerrick, denizdeki yalnız yaşamın düzenine bir kez daha girmişti. Gün doğarken kalkıyor, yağmur yağmıyorsa her gecenin en azından yarısında güvertede uyuyor ve erzağım tutumlu bir şekilde tüketiyordu. Kiler tuzlanmış balıkla doluydu ve bir dolap dolusu da dayanıklı ekmeği vardı. Su fiçileri da ağızlarına kadar doluyken erzaklarını yenilemeden aylarca idare edebilirdi. Az bir yağış olursa ve balık ağıyla şanslı yaver giderse bu süreyi sınırsız olarak uzatması da mümkündü.

Balık avlamayı düşünürken güldü, bu düşünce kaçınılmaz olarak ona Mercankafa Ağbalıkçı'yı hatırlatıyordu. Elf kenderle

ALTIN KÜRE

ilk kez karşılaştığında küçük dostu okyanusta başıboş, korkunç bir ejder kaplumbağasının sırtında bir kazazede olarak dolaşıyordu. Filika yaratığa çarpmıştı ve böylece Kerrick'te kendine bir yolcu edinmişti. Ne yazık ki, ejder kaplumbağası uykusundan uyanmış, tekneye vurmuş, bumbayı kırdıktan sonra da elfin başına sert bir darbe almasına neden olmuştu. Eğer onu hayatta tutan kender dostu olmasaydı, o yolculukta ölebilirdi.

"Sen gerçek olmalısın, biliyorum!" dedi Kerrick sesli düşünerek. "Eğer bana bakmak için sen orada olmasaydın, kurtul-

mama olanak yoktu!"

Yine de Buzboyu'nda kimse Mercankafa Ağbalıkçı'yı görmemişti. Sadece Kerrick yalnız kaldığında teknede bulunuyor ve ne zaman Arktos yolcular tekneye binseler sanki yer yarılıp içine giriyordu. Elf, yolcusunu son kez Moreen'in kabilesinin Eğreltikaya'yı ele geçirdiği gün görmüştü ve geçen yıllar sonunda da anılarına bir nebze kuşkuyla bakmaya başlamıştı.

Şimdi, yine okyanusta yalnız kalmışken yeniden merak etti. Tekrar konuştu, bağırdı/sohbet etti. Hiçbir şey, hiç kimse yanıt vermedi ve kayalık kıyıları yarımından geçip gitmeyi sürdürdüler.

Acı ve keder dolu bir ses, sislerin içinden çıkıp gırtlaktan gelen bir inilti gibi gelmişti. Kerrick yekenin başında uyukluyordu. O anda doğrudu ve gri gündeğümüne gözlerini kırpırtarak baktı.

Rüzgarın az olduğunu, geceki durumun aksine neredeyse hiç esmediğini fark etti. Filika durgun sularda belli belirsiz hareket ederek süzülüyor, küçük dalgalar teknenin gövdesine çarpıyorlardı. Sis, güneşi doğrudan görebilmek için fazla kalın olsa da Kerrick zamanın gündeğümünden hemen sonra olduğunu tahmin edebiliyordu.

Anlar sonra elf kulak kabartıp duyduğu sesi kafasında canlandırdı. Güneyden gelmişti, orası kesindi. Yaralı bir balinanın ağlayışım mı duymuştu? Eski denizcilere göre böyle bir şey

DOUGLAS NİLES

mümkündü, ancak daha önce hiç böyle bir ses Kerrick'in kulaklarına çalınmamıştı.

"Merhaba!" diye bağırdı, Arktos'un dilini konuşarak.

"Orada biri mi var?"

Sözleri sisin içinde kaybolmuştu, çünkü yankı yapmak için kıyıda çok uzaktaydı. Ancak uzun bir ara verdikten sonra

iniltiyi tekrar duydu. İstırap dolu bir sestı, açıkça acı ve keder içeriyordu. Bir insanın sesi gibi değildi, oysa bir hayvamn sesine de benzemiyordu.

Kerrick yekeye asıldı ve Filika güney doğrultusuna gelecek şekilde yavaş yavaş hareket etti. Hafif rüzgar yelkeni doldurdu ve tekne, durgun denizde orsalayarak güçlkle ilerledi ve en sonunda iyice batıya döndü.

"Merhaba!" diye yeniden bağırdı, kamaranın üzerine çıkmış, sisin içinden görmeye çalışıyordu. Doğan güneşin, sisi aydınlatmada biraz etkisi vardı, ama denizin düzgün yüzeyini bozan hiçbir şey göremiyordu.

Göz ucuyla sancak pruvanın açığında gördüğü küçük bir dalgalanma durgun yüzeyi bozdu. Havuzluğa atlayıp yekeyi ayarladı ve olayın kaynağı olarak gördüğü yere doğru döndü.

Rüzgar o kadar sakindi ki tekne güçlkle hareket ediyordu. Elf sabırsızlanıp bir kürek kaptı ve Filika'yı ağır ağır ileri doğru yönlendirdi. Bir şeyler duymaya çabaladı, ama sis sessizliğe gömülüydü. Bir kez daha bağırmaya yeltenmedi—küreğiyle yeterince ses çıkarıyordu. Küreği sudan çekerek dinledi, duyduğu şey yalnızca kürekten denize damlayan su damlalarının müzikal şıp şıplarıydı.

Sonra, sudan sıçrayan bir balığın çıkaracağı türden, daha yüksek sesli bir çarpıntı duydu ve sisin içinde dağılan bir dizi dalgalanmayı fark etti. Artık iyice dikkat kesilmişti; kılıcını almak için kamaraya gitmeyi düşündü ama bununla zaman yitirmek istemiyordu. Onun yerine Fare'nin ona verdiği zıpkını eline aldı ve dengeli silahı omzunun üzerinde tutarak ileri doğru süzüldü.

Sağ tarafta bir şey sıçradı ve—bir yüzgeç ya da onun gibi

ALTIN KÜRE

bir şey °lan— D*r uzvun suya girişini tam zamanında dönerek,

son anda gördü. Zıpkını kaldırdı ve baktı. Bu bir yunus ya da bir ayıbalığı mıydı? Yoksa daha tehlikeli bir şey mi?"

Güneş artık daha parlaktı ve Kerrick yukarı baktığında gri gökyüzünün maviye doğru kaydığını gördü. Yine yüzeyde bir şeyin hareket ettiğini fark etti, bu hiç kuşku yok ki bir koldu. Ancak kolun hareketini geniş, perdeli bir ayağın vuruşu izledi. Bir an sonra gökyüzüne doğru dönmüş yuvarlak, bıyıklı bir surat görüldü. Gözleri kapalıydı.

Sonunda anladı. Bu bir thanoiydi. Yaratığın göğsünün üzerinde su üstüne çıkan uzun ön dişlerini gördü. Yaraük bir bacağını güçsüzce vuruyordu.

Kerrick ayağını korkuluklara dayadı ve baktı. Thanoinin, kan kırmızılığıyla çevrelenmiş koyu bir kahverengi olan gözleri bir an parıldadı ve denizaygırı-adam derinliklere doğru yitip gitti. Elfin parmakları zıpkını daha da sıkı kavradı ve bedeni gerildi, onu bir kez daha gördüğünde silahı fırlatmaya hazırdı. Bir an sonra, bu kez sol tarafında, başka bir çirpinti gördü, ama o dönene kadar yaratık tekrar ortadan kaybolmuştu. Görünüşe göre su altında şaşırtıcı bir hızda hareket edebiliyordu.

Burada, kıyıda bu kadar uzakta ne yaptığını düşünmek için zaman kaybetmedi. Denizaygırı-adamlar, sır dolu ve tehlikeli su yaratıklarıydılar. Yakınlara gelmesine izin veremezdi. Bu durgun, rüzgarsız sularda tekne için bir tehdit oluşturuyordu.

Bir sonraki suya vuruş sesi onu şaşırttı. Teknenin diğer tarafından, gövdenin çok yakınından gelmişti. Zıpkını yukarıda tutmayı sürdürerek güverteyi geçtiğinde bir kez daha acı dolu inlemeyi duydu. Bir adım daha atıp küpeşteye ulaştı ve sudan yukarı, kendisine bakan geniş, uzun ön dişli suratı gördü. Yaratık bir kolunu sudan çıkardı, bir darbeden kendini korumak istemişçesine avucu yukarı bakıyordu ve yine inledi.

"Dur!" diye bağırdı thanoi, gırtlaktan ve kaba saba olan ancak her şeye rağmen anlaşılabilir bir sesle. "Öldürme!"

Thanoi, tek kolunu sallayarak yan yan yüzüyordu ve

Kerrick yaratığın yan tarafındaki korkunç yarayı gördü. Ba-
87

DOUGLAS NİLES

caklarından biri suda hareket etmeden duruyordu ve elf, diğer kolun kopmuş olduğunu ve denizaygırı-adamm dirseğinden et parçaları sallanmasına neden olan lime lime olmuş yarayı gördü. Elf, yaratığın boynunu çevreleyen, ince bir işçilik ve büyük bir değere sahip gibi görünen örgü şeklinde altın bir halka gördüğüne şaşırmişti.

"Yardım et," diye iniledi thanoi, sonunda kolunu indirmiş ve sırtı üstü yüzmeye başlamıştı. Kalın derili ama korumasız olan karnı zıpkın için kolay bir hedef oluşturuyordu.

Ancak Kerrick zarar verme dürtüsünü kaybetmişti. Onun yerine kış tarafa geçip ip merdiveni bağlı olduğu yerden çözüp suya bıraktı.

"Neden burada, Ejderyurdu Denizi'ndesin?" diye sordu thanoi, havuzlukta oturmuş kış aynalığa yaslanıyordu. Korkunç yaralarına rağmen yaratık acı çekiyor gibi görünmüyordu. Belki de tuzlu su yaraları dağlamıştır diye tahmin etti Kerrick. Açık yaraları şimdilik kanamıyorlardı.

"Eve dönüyorum, Silvanesti'ye," diye yanıtladı Kerrick.
"Senin sesini duydum. Her neyse, sana ne oldu?"

"Köpekbalığı," dedi yaratık öfkeyle. Gırtlaktan bir hırıltı gibi çıkan sesi. küçümseme yüklüydü. "Ben balığı öldürdüm— bıçak tutan kolumu yuttu ve ben onu öldürdüm."

Elfin yüzü buruştu. "Sen neden buradasın, karadan bu kadar uzakta? Bu sular kabilenin bölgesi mi?"

"Suya kim sahip çıkabilir ki?" diye sordu denizaygırı-adam. "Hayır, denizi aşış karanlık adaya doğru gidiyordum." "Karanlık ada mı? O da ne?" diye sordu Kerrick.

"Ejderyurdu. Simyacı için çalışıyorum." Bu sözler Kerrick'e pek bir şey ifade etmemişti. Şekilsiz yaratık yan tarafındaki korkunç yaralara ve kopmuş koluna baktı. "Bu kez dönemeye-

ceğim. Son birkaç saatimi yaşamama müsaade ettiğin için sana minnettarım."

Elf ağırbaşlılıkla başını salladı. "Seni rahatlatmak için yaparım."
88

ALTIN KÜRE

bileceğim bir şey var mı?"

Denizaygırı-adam çok yaşlı ve çok yorgun görünen gözlerini kırptı. "Evet, su."

Thanoi oturduğu yerde doğrulmaya çalışırken Kerrick bir kepçe dolusu su getirdi.

"Benim adım Uzun-Kulaç Ağırüzgeç. Tuhaf gelse de merhametin için sana minnettarım. Hiçbir ogre ya da insan bu özene göstermez."

Kerrick ilk kez thanoinin insansı özelliklerini fark etti. Bunun delikleri geniş, üst dudağı aşağı sarkan iki parça oluşturacak şekilde ortadan ayrıldı. Keskin ve yukarı kıvrık bir çift uzun ön diş üst çeneden çıkıyorlardı. Ama o kahverengi gözlerde gerçek bir zeka belirtisi de vardı, çene köşeliydi ve belli bir asalete sahipti. Denizaygırı-adamın göğüs kasları bir insaninkine benzer bir şekilde inip kalkıyordu ve thanoi, geniş ve yassı parmakları olan perdeli el ve ayaklara sahipti. Kerrick yarattığın boynundaki deri bir ipten sarkan bir ön diş fark etti.

"Bu Ejderyurdu ne kadar uzakta?" diye sordu Kerrick.

Uzun-Kulaç omuz silkti. "Güneşin pek çok kez doğuşu kadar sürecek bir yüzüş. Günbatımı yönünde."

"Seni bu kadar uzağa getiren ne?"

Thanoi gözlerini kapadı ve başını küpeşteye yasladı. Kerrick yarattığın sorusunu anlayıp anlamadığından emin olamamıştı ve tekrarlamak üzereydi ki denizaygırı-adam gözlerini açtı ve omuz silkti. "Ogre kralına bir mesaj göturdüm," dedi cansız bir sesle. "Biraz cenksuyu içtim ve şimdi de geri dönüyorum."

Bunu söylemesiyle yine geriye doğru yığıldı ve göğsü uy-

kunun düzenli nefes alışverişleriyle inip kalkmaya koyuldu.

89

Uzun-Kulaç Ağırüzgeç admdaki thanoi, kısa süren, sisli gecede ölmüştü. Aniden düşmemiş, sırtım yasladığı aynalık tahtasından hafifçe kaymıştı. Ne fark edilebilir bir ses çıkarmış, ne de çarpıcı hareketler yapmıştı. Aslında Kerrick, ilk başta yumuşak, düzenli nefeslerin durduğunu bile fark etmemişti.

91

boVGLAS NİLES

Elf, üç yelkeninin üçünü de tamamen açmış, batıya gitmeyi sürdürüyordu. Buzboyu kıyısı boyunca bir rota çizmişti. Kuzeyden esen rüzgar güçlüydü — gece, ilk gerçek yaz havasını getirmişti—ve Filika rüzgarın baskısıyla epeyce yana yatmış, dalgaların üzerinden neredeyse uçuyor, dalga çukurlarına düşmeden önce ritmik olarak dalga tepelerine çarpıyordu. Gövdeye çarpan suların şıkırtısı ve ayı kapayan bulutlar nedeniyle elf, yolcusunun cansız durumunu, kapalı gökyüzünü aydınlatan şafağın ilk ışıklarına kadar fark etmedi.

Denizaygırı-adamm ölü gözleri donuk bakıyordu. Kerrick onları yavaşça kapattı. Altın kolyeyi çıkardı ve kamarasına koydu. Bir an bocaladıktan sonra, deri bir iple yaratığın boyuna asılı ön diş de çıkardı ve şaşırtıcı şekilde hafif olan nesneyi havuzluk sırasına koydu. Sonra cesedi yelken bezine sardı,

sıkıca bağladı ve yavaş yavaş suya bıraktı. Güneşin ufku üzerinde belirip elfi, teknesini ve denizi ısıtan ışınlar yaymasına karşın Kerrick ürpermişti. Hafızasının derinliklerinden, denizde ölenler için okunan kısa bir dua, Fallabrine boyunun ilk günle-

rinden kalan bir yakarış geldi:
Sudan gelip suya giderken,
Başlangıçlarla sonlarla,
Her zaman deniz vardı.
Yalnızca deniz vardı.

Tekne ileri doğru heyecanla atılırken, thanoinin sudan mezarı hızla geride kalmıştı. Kerrick yekenin başında durmuş, tahta sopayı gereğinden çok daha sıkı tutuyordu.
"Onun içinde ne var?"

Mercankafa Ağbalıkçı kamaranın arkasından çıkıp havuz-

lukta ona katılmak için gelirken elf şaşkınlıktan donakaldı. Kenderin saçı, uzun bir topuz şeklinde düğümlenmişti ve sekiz yıl önce de günlük giysisi olan yeşil gömlek ve pantolonu giyiyordu. Kerrick eski yol arkadaşını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve elf, kenderin aniden ortaya çıkışına hem şaşkınlık verici, hem de sinir bozucu bulmuştu.

ALTIN KÜRE

"Mercankafa?" diye geveledi elf. "Sen misin?" Duralayarak, ani ve kafa karıştırıcı bir baş dönmesini durdurmak için başını salladı. "Yoksa düştüm ve kafamı mı çarptım?"

Kerrick hızla uzandı ve kenderi bileğinden yakaladı. Elf, kenderin elini tutabildiği kadar sıkı tuttuğunda, elinin altında hayal edebileceği en şaşırücü şeyi hissetti—avucunun içinde et ve kemik vardı. Mercankafa'nın yüzüne baktı, eski dostunun yüzünün kızgınlıkla asıldığını ve kıvranıp ondan beklenmeyen, olağanüstü bir güç ve kuvvetle kurtulmaya çalıştığını gördü.
"Hey—acıtıyorsun! Bırak beni!"

Ancak o zaman Kerrick ince ama güçlü kolu tutmaya devam ettiğini anladı. "Özür dilerim," dedi, Mercankafa'nın kolunu bırakarak. "Sadece. . . gerçek olup olmadığından emin olmak istedim."

Nasıl gerçek olabilirdi ki? Eğer gerçek değilse, neydi? Kerrick ona baktığında kendini hayretler içerisinde gülerken buldu, unk nasıl bir açıklaması olursa olsun eski yol arkadaşını görmekten memnun olduğunu hissediyordu. "Seni görmek güzel, eski dost," dedi.

Mercankafa yanından rüzgar gibi geçti, oturdu ve ayaklarını sıranın-altında duran dolaba vurdu. "Ee, o dişin içinde ne var?" diye sordu. "Daha bakmadın mı? Bakacak mısınız? Yok eğer bakmayacaksan ben bakacağım. İkimizden birinin mutlaka bakması gerektiğini dşunyorum—"

"Evet, bakacaktım... bir ara."

"İçi oyuk değil mi?" diye heyecanla sordu Mercankafa. Evet, Kerrick de içinin oyuk olduğunu fark etmişti, ağzı sıkıca kapatılabilen, içine bir şeyler koymak üzere yapılmış bir tpt. şöyle bir bakınca bir ucundaki kapağı gördü ve zaman yitirmeden açtı. Bu sırada Mercankafa ayağa kalkıp yanında durmuş, ağırlığını bir ayaktan diğerine aktararak olduğu yerde sallanıp duruyor, tüpün ierisindekini görmeye çalışıyordu.

"Bak! Bir kağıt! Harita mı o—belki bir hazine haritasıdır? Acaba elmas var mıdır! Biliyor musun her zaman bir-iki güzel elmasım olsun istemişimdir. Umarım elmaslara götüren bir haritadır! Bu bir haritaysa oraya gidebilir miyiz—beni götürür

DOUGLAS NİLES
müsün?"

"Daha çok bir mektuba benziyor," diyerek sözünü kesti Kerrick. Kender gevezelik ederken o kağıt parçasını çıkarıp amişti.

"Mektup mu. . . yani bir harita değil mi?" dedi Mercankafa abartılı bir dudak bkmeyle. Sıraya oturdu, kollarını kavuşturdu, ama sonra yüzü aydınlandı. "Ee, ne diyor?"

"Anlamaya çalışıyorum," diye yanıtladı elf. Oldukça süslü

görünen ve görünüşe göre biraz beceriksiz biri tarafından, ucu küt bir kalemle yazılmış yazıyı kısık gözlerle inceliyordu. Kelimeler belli belirsiz okunabiliyordu. Harfleri ve kelimeleri ayırt etmek için çabalamak gerekiyordu.

"Sesli oku!" diye ısrar etti arkadaşı ve Kerrick de buna uydu. Mektup kısa da olsa, süslü yazıyı çözmeye çalışmak işleri bir ölçüde yavaşlatıyordu.

' 'Sevgili Kraliçe Annem,' diye başlıyor. Bakalım, mmm. .. I 'Bu sadık thanonin ellerinde gönderdiğiniz hazine için teşekkür ederim—' "

"Bunun bir hazineyle ilgili olduğunu sana söylemiştim!" diye neşeyle haykırdı kender. "Elmaslardan da söz ediyor mu? Kaç tane olduklarını söylüyor mu?"

Elf soruları bir tarafa bırakıp, dikkatini mektuba vererek yavaş yavaş okudu. "Sizin de şüphesiz bilginiz olduğu üzere, artık amacımız için gerekli araca sahibiz. Ne zaman harekete geçeceğimiz tam olarak söyleyemiyorum. Bu noktada karım ve ben bir görüş ayrılığı içerisindeyiz. Ancak harekete geçeceğimize sizi temin ederim. Harekete geçtiğimiz zaman görevimiz tamamlanacak. Eğreltikaya tamamen yok edilecek.' " Kerrick ürperdi. Okumayı bitirirken elleri titriyordu. "Acısavaş Dert tarafından imzalanmış, Güney Hisarı Kralı."

"Hazinenin nerede olduğunu söylemiyor mu?" diye ısrar etti Mercankafa. "Peki ya elmaslar? Gerçekten, ama gerçekten elmas olacağını ummuştum..."

Kerrick dinlemiyordu bile. Kelimeleri bir kez daha gözden geçiriyor, mesajı okurken bir hata yapmadığından emin olmak için mektubu üçüncü kez okuyordu. Sonra kış aynalığına yas-

ALTIN KÜRE

landı ve iç sıkıntısıyla arkadaşına baktı.

"Ne o?" diye sordu Mercankafa. "Elmas yok mu?"

Elf başını salladı. "Daha da kötü. Bu, Moreen ve halkının tehlikede olduğu anlamına geliyor." Yeni sabahla pırl pırl parlayan denize ve iskele tarafında birkaç mil ötede kayıp giden kıyı çizgisine baktı. Evini ve Eğreltikaya'yı düşündü. Seçim hakkı yoktu—yapması gereken açıktı.

"Bu," dedi acı bir sesle, yavaş yavaş tamamen yiten Silvanesti düşlerini anımsayarak, "geri dönüp onu uyarmam gerektiği anlamına geliyor."

Rüzgar üç gün boyunca gücünü korudu ve Kerrick her gece yekenin başında uyudu. Mercankafa Ağbalıkçı sanki hiç ara vermemiş gibi tekneye uyum sağladı ve elfin gözlemediği kadarıyla—Mercankafa bir hayal ürünü bile olsa—küçük dostu epeyce balık yiyip bir o kadar da içme suyu tüketebiliyordu. Sık sık, elfin yanında getirdiği cenksuyu şişesinden bir yudum alıyor, dudaklarını şaplatıp, şiddetli yakıcılığından ve sert tadın-

dan şikayet ediyor, sonra bir yudum daha alıyordu.

Elf mektubu inceledi, tekrar tekrar okurken ne tür bir silahın Eğreltikaya'yı yerle bir edebileceğini merak ediyordu. Nasıl çalışıyordu? Kuşkusuz işin içinde büyü vardı. . . şu gizemli "simyacı" tarafından yapılmış iğrenç bir büyü olmalıydı.

Kafasındaki pek çok soruya karşın Kerrick bir şeyden emindi: Mektup gerçek bir tehlikeyi haber veriyordu. Elf bunun üzerine teknesini ve tüm altınını koyarak bahse girebilirdi.

Gerî dönüş yolculuğunun son akşamında, zihnine takılıp kalan bir düşünle birdenbire uyandı. Kayıplar ve harcanmış yaşamlarla ilgili bir düşünle. Tanıdık şekiller vardı: yanık demirci ocağı ile aydınlanmış bir gemi tesviyecisi dükkanı, güçlü bir el tarafından Kerrick'e uzatılmış parlak bir yüzük ve genç elf konuşmadan kaybolan gölgelerde saklı bir varlık. İç güdüsel olarak bunun babasıyla ilgili bir rüya olduğunu biliyordu.

Kısa gecenin kalanında uyanık kaldı. Mercankafa'nın ka-
95

BOU&LAS NİLES

maradaki yatağı kullanmasına izin vermişti ve kendisi güverte-
tede kalıp aydınlık şafağın gelişini seyretti. Güneş yeniden bur-
nunu gösterirken, sancak pruvadan Eğreltikaya'nın arkasındaki
yükseltileri gördü. Arkadaşını uyandırmaya gittiğinde bulunduğu
şeye karşı kendini yarı yarıya hazırlamıştı. Kender ortadan
kaybolmuştu ve teknenin hiçbir yerinde de yoktu.

Yine yalnızdı ve Filika'mn dümenini limana doğru kırı-
yordu. Orada ipleri rıhtıma atmakla zaman kaybetmedi. Görüş
alanlarına girdiğinden beri bir Arktos kalabalığı toplanmıştı ve
istekli eller teknesini bağlarlarken, neşeli gemiciler onu selam-
ladılar. Kerrick gelişini kutlamak için uzanan elleri bir kenara
bırakarak rıhtıma atladı.

"Yelkenleri benim için toplayıverin," dedi pek çok hevesli
delikanlıya, sonra da limandan yukarı çıkan dik yola baktı.
"Moreen'i görmeliyim."

"Buna inanıyor musun?" Moreen gözlerini Kerrick'e dik-
mişti ve elfin istese bile yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. "Bir
çeşit tuzak olabilir mi?"

"Ben dönüp buraya gelecek kadar inandım," dedi elf sabır-
sızca. "Uzun-Kulaç Ağırüzgeç, ogre kralı—ya da kraliçesi—
için bir göreve çıkmış, bu kadarını biliyorum. Kötü, hatta görü-
nüşe göre ölümcül yaralar almıştı ve yaraları köpekbalığı ısır-
ıklarına benziyordu. Bunun bir dolap olmadığına eminim. Bu
da boynundaydı."

Kraliyet kolyesini, kadınşefin önünde masada duran parlak
altın takıyı gösterdi. Aralarında Bruni ve Fare'nin de bulun-
duğu diğer Arktos, salonun içinde konuştukları masadan bir-
kaç adım açıkta bir çember oluşturmuş halde duruyorlardı. Elf,
Moreen'in elinde tuttuğu mektubu işaret etti. "Bu thanoinin
'Ejderyurdu' dediği adaya dönerken taşıdığı dışten yapılmış bir

tüpün içindeydi."

"Her ne kadar bir gün başımıza geleceğini bilsem de Eğreltikaya'ya yapılacak bir sonraki saldırı için daha çok hazırlanma
96

ALTIN KÜRE

ainanırruz olacağını ummuştum," dedi kadınşef ciddiyetle. "Yine de, daha uzun yıllar bunun gerçekleşmeyeceğine kendimi inandırmıştım. Şimdi ise az zamanımın var gibi görünüyor ve hemen hazırlık yapmamız gerekiyor. Rastlantı sonucu elde ettiğin bu uyarıyı bize getirdiğin için teşekkürler. Thanoi sana bu saldırının ne zaman olacağına dair bir ipucu verdi mi?"

"Pek değil," diye itiraf etti elf. "Tahmin ettiğim kadarıyla üzerinde çalışıyorlar. Bu yıl, büyük olasılıkla." Barıştan savaş durumuna geçerken Moreen'in gösterdiği sakinlik, sarsılmazlık ve olaylara bakış açısından oldukça etkilenmişti.

Moreen hepsine hitap ederek konuştu. "Halkımız kıyı boyunca dağılmışken tüm gücüyle gelen bir saldırıya—hele bir de üzerimize salacakları yeni bir kabusları varken—nasıl karşı koyacağımızı bilmiyorum. O silahın ne olduğunu bilmek, ona karşı kendimizi nasıl koruyacağımızı öğrenmek isterim!"

"Ben kemiklere danıştım bile," dedi Dinekki, uzak kapıdan henüz girmiş olmasına karşın sesi geniş salonun içerisinde bir uçtan bir uca yankılanmıştı. Kamburu çıkmış, ufak tefek şaman biraz uzakta duruyordu, ama varlığı odadaki herhangi birininkinden daha güçlü gibiydi. Kadın yanlarına gelince Kerrick kendini iyi hissetmeye başlamıştı bile.

Şaman aksayarak ilerledi ve elf, Moreen'in sabırsızlıkla du-dağını ısırdığım gördü. Ancak öylece duruyor ve yaşlı kadirim geniş salonu geçmesini bekliyordu.

"Hoş geldin," dedi şaman Kerrick'e ve Kerrick kadının gözlerindeki muzip pırıltıyı gördüğüne şaşırıldı. "Seni burada, ait olduğun yerde görmek güzel."

"Ne öğrendin, Büyükanne?" diye sordu Moreen, sorunun

ivediliği sesinin kesik tonuyla vurgulanmıştı. Bu arada Kerrick yaşlı kadının sözlerinden duygulanmıştı. Geri dönmekle ilgili pişmanlığı ve sıkıntısı gitmişti—Dinekki'nin haklı olduğunu hissedebiliyordu. En azından şimdilik, ona ihtiyaçları olan bu zamanda ait olduğu yer burasıydı.

"Tehlike var, ama yakın değil. Yani, hemen günbatımının ya da yarının şafağının ardında saklanmıyor," diye yanıtladı ihtiyar. "Chislev merhamet göstererek bana çok şey aktardı.
97

Ogrelerin kalelerinden ayrılabilmek için gerekli hazırlıkları henüz yapmadıklarını biliyorum."

"Bu bize biraz zaman tanır, en azından bir hafta ve umarım daha da fazla," dedi Moreen çabucak. Çevresinde toplanmış Arktos'a döndü. "Kıyı boyunda bulunan her köye haberci gönderin. Eğreltikaya'da onlara ihtiyacımız olduğunu söyleyin. Hayvanlarını da alıp bir an önce burada olmaları gerekiyor. Döndü ve masadan uzaklaştı, sonra birden gerisin geriye baktı. Bakışları kasvetli ve içe dönüktü. Başını kaldırdığında baktığı kişi Kerrick değil Dinekki'ydi.

"Acaryel Balinakemik'e haber salıp acil bir toplantı ayarlamalıyım," dedi. "Korkarım Dağlı şeflerin yardımına ihtiyacımız olacak ve o boyları bir araya getirebilecek tek kişi Acaryel." Tekrar elfe döndü. "Kerrick, Acaryel görüşme zamanını belirler belirlemez, beni hemen karşıya geçirir misin?"

Kerrick duraksadı. Son eve gitme umudu da kadının bu isteğiyle uçup gitmişti. Ayrıca, Moreen'i, sürekli onunla evlenmek yoluyla bir güç birliği oluşturmaya çalışan bir adamın yardımını istemeye götürmek için de geri gelmemişti. Kadının gözleri açıldı, ifadesi tuhaf bir şekilde rica ediyordu ve ona hayır diyemezdi.

"Evet, elbette," diye kararlılıkla yanıtladı elf. Ancak içinde, eski buruklukların özünün canlandığını ve onları bekleyen olaylara karşı duyduğu korkunun artışı hissediyordu.

<

Geceyarısı Güneşi

T

>

Güney Hisarı kralı, eğer isterse kendi büyük kale-kentinin koridorlarında muhafızları olmadan dolaşabilirdi ve o gün de öyle yapmayı tercih etmişti. Karısına, binlerce kişinin önünde Geceyarısı Güneşi Ayini'ni gerçekleştirmeden önce biraz yalnız kalmak istediğini söylemişti. Oysa Acısavaş Dert'in yalnız kal-

DOUGUS NİLES

mayı istemek için bir başka nedeni daha vardı.

Dairesinden çıktı ve iri kollarını açıp gerinerek, sırtının tutulmuş kaslarını açtı. Mutluluk dolu, yoğun bir hırıltıyı göğsünde gürüldeterek kendini rahatlattı.

Kışyurdu'nun katları arasmdan, korunaklı limanın sakin sularına bakan, merkez avlunun üstündeki balkonun kenarına doğru ilerledi. Deniz seviyesinden yüzlerce metre yukarıdaki Kraliyet Dairesi'nden bu büyük şehrin kalbini görebiliyordu. Limanın devasa kapıları açılmış, korunaklı sular gün ışığıyla aydınlanmıştı ve kuzey ufkunda, alçakta duran güneşin ışınları hafif çirpintili yüzeyde dağıyorlardı.

Bu aydınlığın pek azı dağın içine oyulmuş kentin üst katlarına ulaşabiliyordu. Ancak durgun sular göz alıcı bir ayna gibi parlıyor, ışıltılarıyla iskeleleri ve iki büyük kadırgayı sarıp sarmalıyorlardı. Kraliyet Dairesi'nin ve sarayın diğer orta katlarının yarı saydam buzdan, erimeye karşı efsunlanmış ve gökyü-

züne bakan devasa pencereleri vardı. Bunlar, yaz ayları boyunca yeraltı başkentinin karanlığını azaltmak için yeterli ışığın içeri girmesine izin verirdi.

Bugünkü gibi pırıl pırıl bir günde bile geniş salonlar ve odalar yarı karanlığa gömülüydüler ve bu durum, balkondan ayrılıp avluyu çevreleyen geniş bulvarda yürümeye başlayan Acısavaş'ın işine geliyordu. O geçerken, hepsi de durup saygıyla eğilen pek çok insan köleyle ve kargılarını altın kakmalı göğüs zırhlarına vuran birçok Kraliyet Nöbetçisi devriyesiyle karşılaştı. Boş bakışlar ve ışıldayan ön dişlerle hazırolda duruyorlar ve kral kendine yakışır bir baş hareketiyle her seferinde onları selamlıyordu.

Şişman bir ogre soylusu malikanelerin birinden neredeyse yuvarlanarak çıktı. Çenesindeki kırıntıları temizliyor, krala el sallarken peşinden kırmızı ipek bir bulut sürüklüyordu. "Majesteleri! Majesteleri!" Serbest kolunu kırmızı ipeğin içinden geçirdiğinde onun bir sabahlık olduğu anlaşıldı ve adam kendini daha derli toplu göstermeye çalışarak kendine çeki düzen verdi.

"Geceyarısı Güneşi Ayını için seyirci oturma düzenini ayar-
100

ALTIN KÜRE

ladini- Buzulyurt baronu ve maiyetindekiler onur köşesinde, Kral Tüneği'nin hemen altmdalar. Lord Darsoonian orada oturmak istemişti ama ona baronun, kraliçenin amcası olduğunu ve uzun bir yoldan geldiğini, bu yüzden de onu saçma sapan bir çıkıntıda ayakta bekletmenin uygun olmayacağını söyledim. Böyle dedim ve o da, yani Darsoonian da, herkes gibi—"

"Evet, çok iyi, Lord Quendip," dedi Acısavaş. "İstedığınız başka bir şey var mı?"

"Ne, hımm, hayır. . . yalnızca her şeyin kontrolüm altında olduğunu bilmenizi istedim. O kadar çok özel istek var ki. Elimden geldiğince hepsini yerine getirmeye gayret ediyorum.

Diğer bir deyişle, soyluları olmalarını isteyebileceğinizi düşündüğüm yerlere koydum."

"Çok düşünceli bir hareket," dedi kral, obur öğrenin nefesini koyulaştıran ağırlaşmış sarımsak kokusundan kurtulmak için başını öne eğerek. "Şimdi, eğer sizin için bir sakıncası yoksa. . ." Yürümeye devam etmek istediğini gösterdi.

"Oh, elbette yok," dedi lord, söylemek isteneni anlamamış ve kralın yanında yürümeye koyulmuştu, yetişmek için acele ederken gıdaları sallanıyordu. "Ah, evet," diye fesatça ekledi Quendip, "Gezinti Salonu'nda Leydi Thraid'i görmüştüm. Sanırım sizi görmekten özellikle mutluluk—ah!"

Şişko ogre kulağını tutup, gözleri fal taşı gibi açılmış bir durumda geri çekildi ve ikinci bir darbenin beklentisiyle eğildi. Acısavaş vurmak yerine eğildi ve emrindeki adamın titreyen gıdalarına doğru hırıldadı. "Söylediklerine dikkat et, Lord Quendip. . . ve hanımın adını ağzına alırken özen göster. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Ben. . . evet, Efendimiz! Elbette anlıyorum! Hakaret etmek istemedim. . . ve ben gitmeliyim. . . ee, öyle yemeğim! Bekliyor!"

Quendip dizleri titreyerek hantal hantal dairesine dönerken, kral çoktan dönüp gitmişti. Acısavaş gezintisini sürdürdü. Bir öğrenin beş katı büyüklüğündeki bir ogre heykelinin yanından yavaşça yürüdü. Bu, Buzdiş Hanedanı'nın ilk kralı olan Kral Garren Buzdiş'di. Heykel Kışyurdu'nda türünün en etkile-

DOUGLAS NİLES

yici olanıydı. Kral Garren, Güney Hisarı'nı krallığın kurucuları olan Barkon'larm kurduğu küçük sömürge den o güne kadar varlığını sürdürebilmiş, güçlü bir ülke durumuna getirmişti.

Garren'in önderliğinde, beş bin yıl önce Ansalon'dan Buzboyu'na gelen ogreler Kışyurdu'nun ötesine taşmış ve pek çok yerin yara sıra Ejderyurdu'nda, Buzduvarı'nda ve Buzulyurt'ta

kaleler kurmuşlardı. Bu genişleme, neredeyse beş bin yıl boyunca güneydeki bu kıtada ogrelerin baskın ırk olmalarını sağlamıştı. Buzdiş hanedanının kurucusu, artık, kendisinin som altınla kaplanmış bir sureti olan ve kente asık yüzlü bir endişeyle bakan bu büyük heykelle anımsanıyordu.

Kral onu selamladı. Yüce atasına bakarken kendinde belli belirsiz bir yetersizlik seziyordu. Kral Garren Buzdiş'in hükümdarlığından alınması gereken dersler vardı, ancak bu derslerin neler olduklarından pek emin değildi. Onları hatırlaması gerekiyordu. Eski hocası, Kelkaya Patırtıçıkaran, kafasına bu tür önemsiz ayrıntıları tıkmak için haftalarca, hatta aylarca uğraşmıştı ve şimdi bu ayrıntıları hatırlayamamak kralı huzursuz ediyordu. Artık Kelkaya aralarında olmadığından, kralın böyle şeyleri bilmesi her nasılsa daha önemliymiş gibi görünüyordu. Soracak kim kalmıştı ki?

Daha da önemlisi, bu büyük heykel zaman zaman bu gezilerin asıl nedenini kolayca gizleyebilmesine imkan sağlıyordu. Onun da bunu hatırlayacağını ummaktan başka çaresi yoktu...

Renkli bir şey gözüne ilişti ve aratın çevresinde dolaştığında, balkonun kenarında durmuş, heykelin bacaklarının arasındaki gölgeler içindeki bir konumdan avlunun karşısına bakan Thraid Dimmarkull'u gördü. Limandan yoğun bir sis yükselmeye başlamıştı ve Acısavaş, kendisinin ve Thraid'in dışarıda, bir dağ sığınağında baş başa oldukları hissine kapıldı.

"Merhaba," dedi, kenara doğru gelip, ellerini dikkatle yontulmuş balina boynuzu parmaklıkların üzerine koyarken. Uzanmak, onu kucaklamak istiyordu ama Yıldızan'm burada, Kışyurdu'nda bile—aslında özellikle burada—casuslarının olduğunu biliyordu. Kendini güçlkle zaptederek sesini alçak tuttu. "Güzel görünüyorsun..."

102

ALTIN KÜRE

Öyleydi. Durduğu yerden göz ucuyla bakıyor, kadının dol-

gun dudaklarını ve hisli yuvarlak yanaklarını yandan görebilin vordu. Başka yerlerde de keyifli yuvarlaklıklara sahip olduğuna dikkat etti. Gözleri, buz mavisi elbisenin kadının üzerine tam olarak oturduğu üst kısımdan, dişi bir ogrede ender görülen ince bele yapıştığı yere kadar indi. Acısavaş, kendisini saran şehvet duygusunu yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Etrafa kaçamak bir bakış attı. Sis, yükselen soğuk bir buhar seklindeydi ve hava soğudukça ağırlaşıyor, en yakın balkonlar dışında her yerin görüşünü kapıyordu. Görebildiği kadarıyla o balkonlar da boştu. Dev heykel ise onları bulvardan saklıyordu.

Bir an sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Kendini tutamadı. Kadının yanma geldi ve kaba bir kuvvetle onu göğsüne doğru çekti. Kadın, sert temaslara istekli bir biçimde inledi. Dudaklarını yapıştırarak onu ateşli bir biçimde öptü ve kral, kadının kollarında eridiğini hissetti. Acısavaş ister istemez hırıldadı ve kadın ısırdığında ağzına kan tadı gelmesiyle Thraid'in hafifçe ciyaklaması bir oldu.

"Efendimiz —sizi mutlu edebiliyor muyum?" diye sordu Thraid, kıkırdarak.

Acısavaş onu bir kucaklamaya daha boğdu ve sonra bırakıp döndü.

"Ne zaman baş başa kalabiliriz, kralım?" diye sordu Thraid, somurarak adamın kolunu tutuyordu.

"Sana geleceğim—yakında!" diye söz verdi kral. "Ama önce ortalık sakinleşmeli."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Thraid.

Bulvarda ayak sesleri ve genç ogrelerin güçlü kahkahaları yankılandı. Bir grup köle geçti ve genç bir adam omzu üzerinden bakıp kralı görünce hızla gözlerini kaçırdı. Burada, bu kadınla birlikte kalmaktan daha çok hiçbir şeyi istemeyen Güney Hisarı kralı, doğrulup bulvara doğru yürüdü ve Geceyarısı Güneşi Ayını hazırlıklarının yapıldığı dağın tepesine uzanan yoldan çıkmaya başladı.

DOUSLAS NİLES

Gecesiz günlerin ilkinin gelişi Buzboyu'nda ender güzelikte ve yoğun törenlerin yapıldığı bir zamandır. Ogre kralının dağ kalesinde yapılan bu ayinler, buradan binlerce fersah uzakta bulunan topraklarda yazılmış bir tarihin kalıntılarıdır ve beş bin yıl öncesine dayanırlar. Ama ne o uzak topraklarda, ne de dünyanın başka bir köşesinde güneşin hiç batmayacağı ilk gün diye bir şey olmadığından Acısavaş neredeyse emindi. Ayın geceyarısı yapılacaktı ve güney ufkuna yakın parıldayan güneş, Kışyurdu'nun buzul kaplı yüksek zirvesinden bakıldığında, kaçınılmaz olarak mükemmel bir ışık ve güç simgesi oluşturuyordu.

Dört bir yanda bu toprakların manzarası görülebiliyordu. Siyah renkli kayalar ve katı buz öbekleri tündüre ve çayırıların soluk yeşilliğine bir tezat oluşturuyorlardı. Alçaktan aydınlatan güneşin yaydığı ışınlarla mor ve pembe halelerle çevrelenmişlerdi. Başka uzak tepeler ise bu tündüre ve çayırıları çevreliyorlardı. Kuzeyde, Kara Buz Koyu'nun suları dağın gölgesi altında kalırken, uzaklardaki Beyaz Ayı Denizi kalan günışığıyla ısıltısını koruyordu.

Zirveye çıkan yol, dağın iç boşluğunun en üst seviyesinde bulunan Kraliyet Dairesi'nden geçiyordu. Dağın kendi taşlarından yontulmuş iki büyük bloktan oluşan devasa giriş, yaz esintisinin dağın kalbine kadar işleyebilmesi için ardına kadar açık duruyor ve içerinin mağaramsı ortamından, dağın yüksek burçlarına ulaşmayı da sağlıyordu.

Yılankavi bir yol geçitten çıkıp, dik zeminde kıvrılarak uzanıyordu. Yazın en güzel zamam geldiğinde, toprak yaban çiçekleri ve bodur çim öbekleriyle capcanlıydı. Kaya çıkıntılarından akarsular çağlıyordu ve her tarafta çağlayanlar vardı. Parlak günışığında sular elmas gibi parlıyorlardı. Acısavaş, dağın zir-

vesindeki küçük platforma ulaşmasını sağlayan son birkaç basamağı çıkmadan önce manzaranın keyfini sürmek—ve nefesini toparlamak—için durdu.

Burası, her kenarı üç adımdan geniş olmayan kare şeklinde taş bir boşluktan ibaretti. Düzgün bir zemin oluşturabilmek için taşlar özenle yerleştirilmişlerdi. Taş ustaları, her bahar, kış ka-104

ALTIN KÜRE

nrun ve buzunun yarattığı zararı onarmak için dağın tepesine farlardı. Ustaların platformda yalnızca dört ayak üstünde hareket etmelerine izin veriliyordu, çünkü bu taşlar kutsaldı—Güney Hisarı hükümdarlarından başka hiç kimse onlara ayak basamazdı.

Oraya Kral Tüneği adı verilmişti ve Acısavaş, bu yere ve bu ayine krallığının herhangi bir diğer unsurundan çok daha fazla değer veriyordu. Güney ufkunun üzerinde geceyarısı bile görülebilen güneş, ışınlarını yatay bir şekilde platformun üzerine yayınca gölgelerin zeminde oynayışını ve birçok küçük şekilsizliği vurgulayışlarını seyretti. Bir çakıl, parmağı kadar uzun bir gölge oluşturuyordu. Minik bir yarığın kenarı ovanın üzerindeki bir uçurum kadar azametliydi.

Yıldızan'm bağırdığını duydu. "Zaman geldi!"

İşaret verilmişti. Ogre kralı, yüce rahibe tarafından en doğru şekilde belirlendiği kadarıyla, saatin tam gece yarısı olduğunu bilerek küçük platforma çıktı, koca yumruklarını beline yerleştirdi ve uzun ön dişli yüzünü güneye, güneşi tam karşıdan alacak şekilde döndürdü. Güneş gökyüzünde ufka yakm kaldığı için çok az ısı yayıyordu, ancak göz ardı edilemez bir aydınlık vardı. Alışılmadık bu ışıktan acıyan gözlerini kıstı.

Aşağıya bakıldığında Kışyurdu'nun diğer soylularının yerlerine oturmakta olduklarını gördü. Buzulyurt baronu, eşi ve pek çok dostuyla birlikte biraz aşağıda küçük bir düzlükte duru-

yordu. Baron, Yıldızan'm amcasıydı. Gür, kır saçları olan gururlu ve kibirli bir adamdı ve bu ayın için Kışyurdu'na kadar gelmiş önemli bir konuktu. Gözlerini krala dikmişti ve Acısavaş onunla göz göze geldiğinde, adam kralı büyük bir ağırbaşlılıkla selamladı.

Kral, Lord Quendip'in iki insan uşağın güçlü kollarının da yardımına rağmen güçlükle yürüyüp, platformun biraz altındaki bir çıkıntının üzerindeki dar ama düzgün bir noktaya ulaşmaya çabaladığını gördü. Kraliçe Yıldızan, Tüneğin hemen altında durmuştu ve yüzünün ifadesi büyük, siyah Gonnas maskesinin altından görünmüyordu. Acısavaş topluluğun kalarını gözleriyle tararken, ogre tanrısının uzun ön dişli sürati da

105

DOUSLAS NİLES

ona sert sert bakıyordu.

Thraid, bir taş atımı uzaklıktaki küçük bir kalabalığın arasında, metalik altın renkli bir elbiseyle şahane görünüyor, kumaş parlak günışığının altında bir sıvı gibi ışıldıyordu. Kral bakışlarının bir an için onun şehvetli vücudu üzerinde gezinmesine izin vermişti ki karısının uyarıcı öksürüğü dikkatini tekrar önündeki işe vermesine neden oldu. Acısavaş dik durarak güneşe baktı. O sırada Yıldızan ayinin kutsama yakarışını yapmaya başlamıştı.

"Kudretli Gonnas! Ogre ırkının inatçı tanrısı—Güney Hisan'nın Efendisi, diş ve pençenin efendisi! Sözlerimiz duy ve memnun ol!"

"Krallarımın tanrısı, senin kutsal krallığını tüm tehditlere karşı koruyacağıma burada söz veriyorum," dedi Acısavaş, her yaz ortasında söylediği sözleri tekrarlayarak. "Senin düşmanların benimdir. Senin iradenle onlarla savaşır ve topraklarının üzerindeki hakimiyetimi korurum. Sözümü duy ve memnun ol!"

Diğer soylu ogreler de bağlılık sözlerini verirken, okunan

dualar dağın aşağılarına doğru yayıldılar. Hemen ardından halk yakarışı duyuldu ve birlikte çıkan binlerce ses dingin bir gürleme olarak birleşti. Kral bu sesle rahatlıyor, sanki onu yer-çekiminin bağlarından kurtarmış gibi yükseliyordu.

Dualarm ağır uğultusundan sonra Buzulyurt'lu Yıldızan Dert ne ıktı. Tüm gözler tanrısının büyük maskesiyle her zamankinden daha azametli duran yüce rahibeye dönmüştü. Kral Tüneği'nin altına doğru gösterişli bir aceleyle yürüdü. Pek çok ogre kutsal taşa ayak basacakmış gibi gördükleri bu durum karşısında nefeslerini tutmuşlardı, ancak yüce rahibe son anda durdu ve hiçbir hareket yapmadan Acısavaş'a baktı.

"Konuş, kraliçem, kudretli tanrımızın rahibesi!" dedi kral, dikkatle kadını süzerek. Verdiği szn kendi tarafını yerine getirecek miydi acaba?

"Bazı konularda tanrı adına konuşuyor olabilirim, ancak onun iradesiyle ilgili konularda yalnızca Gonnas'ı dinlemelisiniz," diyen Yıldızan, iğneli bir bakışla krala baktı. "Ondan bu 106

ALTIN KÜRE

• areti isteyecek siz olmalısınız, kralım. Ancak o zaman gerçekten tanrının iradesini uygulayıp uygulamadığınızı anlayacaksınız.

"şüphesiz." Kral yeniden başmı kaldırdı ve tekrar güneye doğru dönerek iri kollarını açtı. Bu ayini de iyi biliyordu. Acısavaş kendini Gonnas'ın sadık bir hizmetkarı olarak görüyordu, ama tanrının ne şimdi ne de başka bir zaman onunla doğrudan konuşmasını beklemiyordu. Hoşnut bir tavırla işe koyuldu.

İki koca elini yaz ortası ıştıısına doğru, onu kucaklayacakmış gibi uzattı. Geleneksel sözleri, dağın yamacından yükselip buzulların ve kayaların üzerinden yankılanan bir kükremeyle okudu.

"Kudretli Gonnas! Atalarımın ve oğullarımın tanrısı! Eğer

senin iradeni yerine getirmekte gösterdiğim sadık çabalarımдан memnun değilsen bana bir işaret ver! Göster bana. . . halkıma göster. Emirlerine itaat edeceğiz!"

Parıldayan güneşe bakarken kral memnuniyetinin yüzüne yayılmasına izin verdi. Eğreltikaya'ya kendi ne zaman isterse o zaman saldıracaktı, karısı istediği zaman değil. Aslında Yıldızan hiçbir şeyin farkında olmadan tanrının lütfünü kanıt-lama yolunu göstermişti. Gözlerini kapadı ve bu güçsüz ışın-lardan alabildiği tüm ısının tadını çıkardı. Tanrısının lütfü te-ninde bir kutsama gibiydi ve duruşunu uzun süre koruyarak gücünü gösteriyordu. Hükmedici bir görüntüsü olduğunun ve tüm halkının gözlerinin onun üstünde olduğunun farkındaydı. Gonnas'ın kendisi de bunu onayladı. Biri haykırdı. "Neler oluyor?"

"Güneş—kararıyor!" diye bağırdı bir diğeri.

Acısavaş gözlerini açtı ve dehşetle bakakaldı. Kesinlikle ha-yal görüyor olmalıydılar. Korkak tavuklar gibi gıdaklayan yaşlı kadınlar ne olacak! Güneş parlaklığını koruyor, ufukta ışılda-masını sürdürürken ona bakmak acı veriyordu.

Dağın tepesi tekinsiz bir gölgeyle kaplı gibiydi ve bu gölge gittikçe büyüyordu. Acısavaş gözlerine inanamadan baktı—sanki bir şey güneşten bir ısırık almış, alev alev yanan halkayı

bOV&LAS NİLES

gittikçe daha fazla yutmaya başlamıştı. Güney Hisarı kralı ap-tala dönmüş bir halde güneşin kaybolduğunu fark etti. Kuşku götürmez bir gücü olan karanlık bir varlık tarafından karartılıp saklanıyordu.

"Gonnas?" diye zayıf, çatlak bir sesle konuştu. "Memnun değil misin?"

Yanıt açtı, Yıldızan anlamakta güçlük çekebilecekler için işaretin anlamını dile getirmeden önce bile açtı.

"Bu tanrımızın iradesi!" diye bağırdı rahibe, kendi de hay-

rete düşmüş gibi görünüyordu. "Çağrım duydu ve işaretini gönderiyor!"

Acısavaş Kral Tüneği'nde uzun süre kaldı. Dünyası soğuk ve yapay bir geceye doğru kayarken korkusunu göstermemeye kararlıydı. Aralarında cesur savaşçıların yansıra kadınlar ve çocukların da bulunduğu halkının ağlamaları ve sızlamaları Kışyurdu'nu geniş zirvesinde dehşet dolu bir ses cümbüşü oluşturuyordu. Kimi dönüp kaçarken, diğerleri ıstırap ve korkuyla birbirlerine sokulmuşlar, önce krala sonra da güneşe bakıyorlardı.

Kral ne zaman yenildiğini biliyordu. Acısavaş başım eğdi ve tanrının iradesini yerine getireceğine söz veren cümlesini mırıldandı, sonra da sesini yükseltip yapması gerekenleri bağırarak söyledi. Günişiği ağır ağır geri gelmiş, geceyarısı güneşi gölgenin pençesinden kaçıp bir kez daha Buzboyu'nu inci gibi bir ışığa boğmuştu.

Acısavaş, Yıldızan'm ardından geçitten geçip şehre giren son kişiydi. Heybetli maskesi ve geniş omuzlu tören cüppesiyle giden kadim seyretti ve bir kez daha kararın güneşi düşündü. Karısının bunu nasıl yaptığını merak ediyordu.

108

—|—

Güneyden esen rüzgar güçlüydü ve getirdiği soğuğa bakılırsa, gelecek birkaç gün içerisinde daha da güçlenip, iyice soğuyacaktı. Kerrick uzun deneyimleriyle biliyordu ki yağmurlu sert fırtınalar, soğuk rüzgarlar ve kabaran denizler yazın ortasında bile Beyaz Ayı Denizi'ni vurabilirlerdi. Şu anda da öyle

109

DOUGLAS NİLES

bir fırtına uğursuzca kopmak üzereydi. Kara bulutlar Eğreltikaya'nın güneyinde uzanan dağlık bir ufukmuş gibi bir

görüntü oluşturuyorlardı.

Yine de elf bu görev için hevesliydi, Moreen'le birlikte Mavisu Boğazı'nı geçmişlerdi ve kadını Dağlı kralla yapılacak bir toplantıya götürmüştü. Acaryel Balinakemik'e karşı pek de sevecen duygular beslemiyordu. İriyarı, sakallı kral güçlü bir adamdı, yakışıklıydı ve ikna ediciydi ve sekiz yıl önce Arktos'un kadmşefine vurulmuştu. Şimdi ise Moreen ondan yardım isteyecekti ve Kerrick, Dağlının yardımını alabilmek için kadının nelerden vazgeçmesi gerekebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Yine de koptu kopacak fırtınanın öncesinde boğazı geçerken Moreen'le baş başa bir yarım gün geçirmeleri diğer tüm endişelerini silmeye yetmişti. Toplantıyla ilgili hazırlıklar posta güvercinleri aracılığıyla hızla tamamlanmıştı. Acaryel Balinakemik Uzun Sedir Koyu'na o gün geliyor olacakü ve tanrıları Zivilyen ve Chislev'in yardımıyla, kadmşef de kararlaştırılmış zamanda orada olmaya kararlıydı. O, Eğreltikaya'nım Leydisi'ydi ve gururlu Acaryel Balinakemik'i bekletmek istemiyordu.

Yükselen bir dalganın çarpmasından kurtulmak üzere zarif burnu hafifçe çevirirken elfin parmakları yekeyi daha da sıkı kavramışlardı ve elf, gövdeye gelecek darbelerden, kendisine atılan bir tokattan sakımr gibi sakınıyordu. Tekne dalganın üstüne çıkıp yoluna devam ederken Kerrick, yanlış değerlendirilmiş ama güçlü bir saldırıyı savuşturduğunda duyacağı hazza benzer bir haz duymuştu. Bulutlar karaydılar ama uzaklıklarını koruyorlardı ve karşıya hızla geçeceklerinden elf denizcinin kuşkusu yoktu.

Moreen'in burada olup becerilerini görebilmesi, bu kıpır kıpır denizde onun teknesine binmesi Kerrick'i mutlu etmişti. Soğuk sular üzerine sıçrayıp yağlı deri yeleğini sırlıslıkla ederken bir yandan da gözlerini yakıyordu, ama o, siyah saçlı kadının görüntüsünün tadını çıkarmayı sürdürdü. Kadmşef de kamaranın önündeki konumundan ona doğru baktı. Kıç havuzluktaki küçük bölmenin üzerinden elfe bakabilmek için

ALTIN KÜRE

sallanan teknede dengesini korumaya çalışıyordu. Kadının çarpık, yarı kıvrık gülümsemesine, izlendiğini fark edince kara gözlerinin ışıldamasına bayılıyordu.

"Biraz yelken indirmemi ister misin?" diye bağırdı Moreen. pruva sertçe şahlanırken dizlerini kırıp dengesini korumuştü.

"Evet," diye yanıtladı elf. Bu çılgın yolculuğun sarsıntı ve sekmelerinden kurtulmayı istediği kadar, yolculuğun biraz daha fazla sürmesini de çok istiyordu. Acaryel Balinakemik'i çok uzun süre bekletmek istemiyor olsalar da Moreen oraya ulaşana kadar bir-iki saat beklemek kralı yormazdı. Bu Kerrick'in sonuna kadar tadını çıkarmak istediği bir zaman, yaşamında güzel bir andı.

Moreen ipleri ayarlayıp, ana yelkenin daha az rüzgar alabileceği şekilde bumbayı düzeltti. Sonra da Kerrick'in yanına oturmak üzere kamarinanın yanından geçip arkaya geldi.

"Endişeli misin?" diye sordu Moreen, elfin suratındaki düşünceli ifadesini bir an için inceleyerek. "Sence geri mi dönme liyiz?"

"Endişeli mi? Hayır. Neden sordun?"

"Yüzündeki ifade... bir şeyler ters gidiyormuş gibiydi."

Kerrick-başını salladı. "Sürekli gördüğüm bir rüyayı düşünüyordum. Şimdiye dek aynı rüyayı çeşit çeşit şekillerde pek çok kez gördüm. Babam ve yurdumla ilgili bir rüya."

Kadın bir an için sessiz kalıp boğazın rüzgarla savrulan sularına baktı. "Eğrelikaya'ya döndüğünden beri Silvanesti'den hiç söz etmedin. Evini özledin, değil mi?"

Kerrick omuz silkti. "Aslında şu anda orayı özleyip özlemediğimden emin değilim. Daha çok çocukluğumu, babamla birlikteykenki halini öz lüyor gibiyim."

Kahkahaları hüzünlüydü. "Böyle bir özlem duyan tek kişi sen değilsin." Bakışlarını ileriye çevirdi ve ufku süzerken göz-

leri kısıldı. "Biliyor musun, bana babandan pek söz etmedin— yalnızca Buzboyu'na doğru yola çıkan Silvanos Meşesi adındaki

kadırganın kaptanı olduğunu biliyorum."

"Ogreler onu yakalamışlar," diye duygusuzca açıkladı elf. "Acısavaş Dert babamın gemisine yeni bir ad vererek adını
111

ÜOU&LAS NİLES

Altınkanat koymuş ve bayrak gemisi yapmış. Babam kralın zindanlarında çok sıkıntı çekmiş—başına gelenleri bir tanrılar bilir! Eğer şanslıysa çabuk ölmüştür. En fazla bir-iki yıl yaşamış olmalı. Geçen yıllar boyunca öğrenebildiklerim bunda ibaret. Yalnızca söylentiler ve sağdan soldan edinilmiş bilgiler. Ama kaçıp da eve dönmüş olması... saçma! Tamamen saçma!"

Kerrick iç geçirdi. "Nasıl öldüğünü bilmenin ne gereği var ki? Ya da onu kimin öldürdüğünü? Bazı bilgilerin saklı kalması daha iyi."

Moreen hafif bir yüz asıklığıyla başını iki yana salladı. "Babamın o öğrenin mızrağıyla öldürülüşünü görmek dehşet vericiydi, tam bir kabustu ama en azından oradaydım, onu gördüm ve artık var olmadığını biliyorum. Bunun rahatlaıcı bir tarafı var."

"Belki de kadırgayı Acısavaş Dert'in komutasında görünce benim için de aynı şey oldu. Biliyor musun, Silvanos Meşesi'nin tasarımı bizzat babam yapmıştı. Yapımının her aşamasına da başında durdu. O güzel teknenin oğre kralının emelleriyle çürütüldüğünü görmek. . . bu babamın ölümüne dair benim için yeterli bir kanıt."

"Eğer sen buraya zamanında gelmemiş olsaydın düşmanımızın elindeki o gemi büyük olasılıkla sonumuz olurdu. Tanrıların tuhaf yöntemleri var," diye yanıtladı Moreen. "Liman barikatım tasarladığın ve yaptığın için sana gerçekten teşekkür ettim mi bilmiyorum." Kadınşef sakince konuyu değiştirdi.

Kerrick'e kara, yumuşak ve düşünceli gözlerle bakıyordu ve elf, yersiz bir suçluluk duygusuna kapıldı.

"Küçük bir şeydi zaten," diye açıkladı. Bu pek de doğru değildi. "Artık Dağlılardan da yardım alabileceksin. Acaryel seninle görüşmeye çok hevesliydi, yoksa bu kadar kısa sürede koya kadar gelmeyi kabul etmezdi."

"Kuşkusuz o da yeni bir ogre silahının varlığından endişelenmiştir; mesajda onu bu konuda uyardım. Onun da koruması gereken çıkarları var ve ona anlatabileceğimiz her şeyi bilmek isteyecektir," dedi Moreen endişeyle.

"Evet, dile getirilemeyecek güçte yepyeni bir kabus." Elf

112

ALTIN KÜRE

kendini thanoiyi daha sert bir şekilde sorgulamış, daha çok v_işe yarar bir şey—öğrenmiş olmayı dilerken buldu. Ancak yaratığın durumu çok kötüydü ve Kerrick ona yalnızca acıya-bilmişti-

Moreen kamarinın üzerinden pruvaya baktı. "Acaryel'in Sununla ilgili halihazırda bir şeyler biliyor olması da mümkün. Beni bazen şaşırtıyor, bilgi kaynaklarıyla... ve..."

"Sence. . . sence onunla toplantınız çok uzun sürer mi?" diye sakınarak sordu elf.

"Yarın akşama kadar Eğreltikaya'ya dönmüş olmayı istiyorum," diye yanıtladı kadın hemen. "Yapacak çok iş var."

"Tamam, sorun yok. Ben koyda kalırım, belki de teknede uyurum. Sabah ne zaman istersen yola çıkarız."

Elf için çok çabuk geçen bir süre sonra, doğu kıyısının ormanlık sırtları ufku karartmaya başlamışlardı. Kıyının bu bölümüne uzun süredir aşına alan Kerrick'in, tekneyi geçen sekiz yıl içerisinde küçük ama bolluk içinde bir balıkçı kasabasına dönüşen küçük koya sokması için rotada küçük bir düzeltme yapması yetmişti.

Uzun Sedir Koyu, iğne yapraklı ağaçlarla bezenmiş kaya-

lardan oluşan ve limanı himaye eden kara uzantıları tarafından korunuyordu. Filika, koruma sağlayan bu sırtların arasından geçtikten sonra, Kerrick yekeyi tutan elini gevşetti ve Moreen'in daha fazla yelken toplamasına izin verdi. Yanlardaki yükseltilelerle engellenen rüzgar ve fırtınadan neredeyse eser kalmamış ve teknenin sallantılı hareketi pürüzsüz bir süzölmeye dönüşmüştü.

Filika durgun suyu yarıp geçerken Kerrick kıyıya baktı ve buranın ne kadar değiştiğini düşündü. Burası, dokuz yaz önce, Buzboyu'na ilk kez geldiğinde karaya çıktığı yerdi, ancak o zaman yabancı iğne yapraklılardan ve kayalık, vahşi bir kıyıda ibaret olan bu yerin bu kadar değişmiş olması hayret vericiydi.

Yan yana duran beş balıkçı kayığının yanından geçiyordu. Sağlam tekneler kıyımn hemen yakınlarına, yanından taş süntunlar yükselen dar rıhtımın bir taş atımı uzağına demirlenmişlerdi. Kıyımn bir tarafında güdük bacasından dumanlar

113

DOUSLAS NİLES

püskürtürken taş bir balıkxane duruyordu. Havaya yoğun bir somon kokusu sinmişti.

Limanın yakınlarında kütüklerden yapılmış ve geniş bir ön cepheye sahip Uzun Sedir Ham küçük bir yükseltinin üzerinde manzaralı ve hürmetli bir konuma sahipti.

Pek çok iri Dağlı verandaya yayılmışlardı ve yelkenli yaşılayıp kıyıya yanaşırken hepsi birden rıhtıma indiler. Kerrick onlara şöyle bir baktı sonra da dikkatini hanın ön kapısına verdi.

Dağlıların kralı Acaryel Balinakemik orada durmuş, ellerini beline koymuştu. Ekin sapı gibi çıkmış sakalları geniş bir hoş geldin gülümsemesiyle yüzüne yayılmıştı. Rüzgarın yelkeni doldurmaması için tekneyi döndürürken Kerrick'e gün birdenbire soğumuş gibi geldi.

Moreen hafif eğimli tepeyi çıktı ve Acaryel'in onu kucaklayıp yanaklarına kılıklı birer öpücük kondurmasına izin verdi. Kadımsöz de, onu görmekten ne kadar mutlu olduğunu anlatacak kadar içtenlikle ona sarılarak, adamın kucaklamasına karşılık verdi.

İşin tuhafı mutlu olmuştu da. Adamın tamdık bir ayıyı andıran varlığında bir güç ve beceriklilik hissi vardı. Burada, kolları ona dolanmışken kendini uzun süredir hissettiğinden daha güvende hissediyordu. Burası en azından bir süre için dizginleri başkasına bırakabileceği tek yeri.

"Orada Randall'ın çadırım görüyorum," dedi Kerrick, kadının elfe bakmak için dönerken. Elfin ifadesi tuhaf bir şekilde sıkıntılıydı ve kadın, elf denizcinin içini kemiren gizli acının ne olduğunu yine merak etti.

Moreen başını olumlu bir şekilde sallamakla yetindi. Bir yandan da Acaryel'e bakıyordu. "Handa mı konuşacağız?" Uzun Sedir Koyu, kıyımın ve koyun arkasındaki yükseltiye kondurulmuş büyücek bir kulübe olan tek geniş hanıyla gurur duyuyordu.

114

ALTIN KÜRE

Acaryel başını salladı. "Evet—ihtiyacımız olduğu kadar kullanmamız için Dannard onu bana verdi." Kerrick'e döndü. "Bildiğim kadarıyla Randall seni görmeyi umuyordu. İtiraf etmeliyim, bu devlet işleriyle boğuşmaktansa akşamı sizlerle ateş başında içerek ve öyküler anlatarak geçirmeyi yeğledim." Gülümsedi ama Moreen ifadesinde pek bir neşe göremedi—daha çok kurbanını yormuş ve arük öldürmek için yaklaşan bir kurdun gülümsemesi gibiydi.

Kerrick de cesurca gülerken karşılık verdi, ama onun neşesi içtendi. "Taç ağır geliyor, değil mi efendimiz? En azından belki kaçabilirsiniz diye sizin için bir kadeh ayırırız."

"Buna fırsat olmayacak," dedi kral. Döndü ve Moreen'in

omuzlarına uzun kolunu doladı. Kadın hafifçe dönüp adamın kolundan kurtuldu ve onun yerine kralın koluna girerek hana kadar yanında yürüdü. Kerrick ise ters yöne yöneldi.

Hanın kapısında Acaryel eğildi ve bir elini uzattı. "Leydim, biliniz ki bu küçük deliğin sunabileceği tüm olanaklar en küçük bir dileğinizde emrinizde olacaktır."

"Teşekkür ederim, lordum," dedi kadın, sesinde zar zor hissedilebilen bir alayın varlığıyla. Derin bir nefes alıp, Acaryel'in-birkaç büyük bardağa cenk suyu doldurmasını bekledi. Kral, Moreen'i hafif bir ateşin yandığı şöinenin önünde duran bir çift rahat koltuğa yönlendirdi. Konuşmaya ilk başlayan Moreen oldu.

Ona Kerrick'in ölmekte olan thanoıyla karşılaşmasını ve ogre kralından gizemli Ejder yurdu'ndaki annesine giden mesajı anlattı. Tehlikenin gerçekliğinden ve ogrelerin güçlü bir silaha sahip olduğundan emin olduğunu söyledi. Dinecki'nin aldığı alametlerin sonuçlarını da anlattı ve savunmalarını güçlendirmek için henüz zamanları olduğunu da belirtti. Moreen konuşmasını bitirip onun tepkisine hazır olana kadar Kral, düşünceli bir şekilde dinleyip kadehini ağır ağır yudumlamıştı.

"Bu yeni tehdide karşı bizimle birlikte karşı koyacak mısın?" diye sordu Moreen. "Eğer savaşçılarımızı takviye etmek için Eğreltikaya'ya birliklerini yollarsan ortak bir cephe oluşturabilir ve gerçekten de bize saldırırlarsa ogreleri ciddi bir yenil-

115
DOUGLAS NİLES
giye uğratabiliriz."

Acaryel ağırbaşlılıkla başını salladı ve Moreen bir süre adamın bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Cenksuyundan bir yudum alıp sıcaklığın gırtlığından aşağı süzülüşünü hissettiğinde bardağının neredeyse boşalmış olduğunu görünce şaşırıldı. Sonunda adam kadına baktı ve konuştu.

"Dinecki'yi hatırlıyorum," dedi Acaryel yumuşakça. "Sekiz

yıl önce tanrılarımızı bir araya getirip toprağın sallanmasına— ve yaşamımızı kurtarmamıza yardımcı olan oydu. Eğer Dinekki bu tehdidin varlığına inanıyorsa bu benim için yeterlidir. Elfin thanoyi kurtarışıyla ilgili hikayeyi de ekleyince tehlikeli zamanlar geçireceğimize katılıyorum. Bu durumda, elbette yardım edeceğiz," dedi, "ama bu güç birliğini daha uzun süreli düşünmeni de rica ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kraliçem ol!" diye yalvardı Acaryel ani bir duygu patlamasıyla. "Evlen benimle ve halklarımızı gelecekte de bir arada kalacak şekilde birleştirelim. Şu anda sana yardım etmeleri için savaşçılar göndereceğim. Bize karşı bir tehdit olsaydı senin de aynı şeyi yapacağım varsayıyorum. Bu eski dostlardan beklenen bir şey, ama bu yeterli değil! Eğer evlenirsek çocuklarımız sonsuza dek birbirlerine bağlı olurlar ve oğrelere karşı hiçbir zaman yıkamayacakları bir cephe oluşturmuş oluruz!"

"En azından politik olarak etkileyici bir konuşma yaptın," dedi Moreen duygusuzca, Acaryel'in teklifinden itiraf etmek isteyebileceğinden daha çok etkilenerek. "Eğer evlenecek olursam bunun her zaman daha kişisel bir neden için olmasını isterim. Ben halkımın önderiyim ama aym zamanda da bir kadınam. .. sevmek ve sevilme isteyen bir kadın."

"Seni seviyorum!" diye duyurdu kral. Kadehini bıraktı ve Moreen'in koltuğunun yanında diz çöküp kadının elini avuçlarının arasına aldı. "Seni ilk gördüğümünden beri sevdim. Yalnızca o zaman, sana politik bilmecelerle konuşmak yerine gerçeği söylemiş olmayı istedim. Söyle kadınşef, ruhunda benim için bir sevgi kıvrıntısı olabilir mi?"

Moreen derin bir nefes aldı. Acaryel'in sözleri baştan çıka-
116

ALTIN KÜRE

rıcı, kendininkilere çok yakın duran mavi gözleri ise etkileciydi-

"Siz iyi bir insansınız, Majesteleri," dedi kadın yumuşakça. "Belki de tanıdıklarımın en iyisi. Ama evlilikten bahsetmeyi düşmanı yendikten sonraya bırakmanın daha akıllıca olacağını hissediyorum. Bunları konuşmak için daha çok zamanımız var. Şimdilik, bardağımı tekrar doldurup bu yaz kuracağımız güç birliği için benimle kadeh kaldırır mısınız?"

"Yeni bir silah, ha?" diye yorum yaptı Randall.

"Eğreltikaya'yı Krynn'in yüzeyinden silecek bir şey. Eğer o kaleyi yıkabilirse, doğal olarak başka herhangi bir şeyi de yerle bir edebilir. Gelirlerse o piç kurularına karşı durmak için sanırım orada, seninle birlikte olacağım."

Dağlı censuyu kadehinden bir yudum aldı ve yutmak yerine ateşin içine tükürdü. Mavi alevler yükseldi ve Kerrick yüzüne gelen ani ısının tadını çıkardı. Uzun Sedir Koyu'nun suları alacakaranlıkta ışıldıyordu ve denizin tuzlu kokusu tatlı çam odunu dumanına karışıyordu. Alevlerin yalayıp yuttuğu kuru kütükler çatırdıyor ve sahile vuran dalgaların şapırtısıyla birleşerek, durgun yaz gecesinin tek gürültüsünü oluşturuyorlardı.

Elf, göz ucuyla tepedeki hana doğru baktı. Ağır ağır harını kaybeden bir şömine ateşinin ışıkları gibi azalmış ışıklar pençeleri aydınlatmayı sürdürüyorlardı. Moreen Koydizdan ve Acaryel Balinekemik oradaydılar ve saatlerdir yalnızdılar. Tam olarak ortalık kararmasa da geceyansı çoktan geçmişti.

Randall, Kerrick'in hana baktığını gördü ve başını iki yana salladı. Ateşin başına toplanmış adamların üçüncüsü olan Lars Kızılsakal anlayışla iç geçirdi. "Bu kadar uzun. . . ne konuşuyorlar bilemiyorum," dedi kendi de inanmayarak.

Kerrick hayal edebilirdi ama bunu yapmak istemiyordu. Dağlıların kralı evli değildi ve kadınşefe olan ilgisi herkesçe biliniyordu. Sekiz yıl boyunca, Moreen Eğreltikaya'nın yüksek duvarlarının arkasında, kralın iradesinden emniyetli bir uzak-

lıkta kendi ayakları üzerinde durmuştu. Eğer gerçekten korkmuş ve kabilesinin korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya olduğuna inanmışsa, yine de zayıf düşer miydi?"

"Bu durumda, ogreler bu yaz geliyorlar mı?" diye sordu Kızılsakal. "Bu zorlu bir saldırı olacak."

"Evet, ama hazır olacağız," dedi Kerrick, kendini de Arktos'a kattığını fark ederek şaşırmişti. "Geçen sekiz yıhn önemli bir kısmı kaleyi onarmak ve genişletmekle, duvarları desteklemekle ve yeni barbatalar yapmakla geçti. Savaşa hazırız."

"Eğrelikaya'da zaten ilgilenmem gereken bir iş var," dedi Lars olağan bir tavırla. "Boyumun kalesinden adamlar boğazın karşı tarafına bir yolculuk yapmak için sabırsızlanıyorlar. Belki gelirden önce kamp yaparız. Sizi rahatsız etmeyiz."

Kerrick destek teklifleriyle duygulanmıştı ve Moreen'in de etkileneceğini biliyordu. "Teklifiniz için teşekkür ederim. Eminim varlığınız memnunlukla karşılanacaktır," dedi. Yeniden hana doğru baktı. Işıklar daha da azalmış gibi görünüyordu.

"Hey," dedi elf, bir elini Randall'a doğru uzatarak. "Bir içki daha alayım."

Moreen uyandığında, kepenksiz pencereden doğu göğünü aydınlatan şafak ışıklarını gördü. Buzboyu sabahın büyük ve geniş parıltısı gökyüzünü gül kırmızısı bir renkle aydınlatıyordu. Yattığı yastıklı koltuğa kendini bırakarak pencereden dışarı, uzun sedirlerin arasındaki bir açıklıktan uyuklu gözlerle gökyüzüne baktı.

Gürültülü bir horultu dikkatini, Dağlı kralının uyuduğu yandaki koltuğa çekti. Acaryel'in aşağı sarkmış elinin hemen altında devrilmiş bir kadeh duruyordu. Adam koltuğunda hafifçe kıpırdanıp bir ayağını ileri uzattı. Moreen yün çoraptan

dışarı uğramış iri bir başparmak gördü.

Kendi başı da ağrıyordu ve ağzım yapış yapış ve buruk his-

sediyordu. Yüzü tiksintiyle asılarak su sürahisine doğru gitti.
118

ALTIN KÜRE

Bacakları titriyordu ve hareket başındaki zonklamayı rahatsız edici bir noktaya çıkarmıştı. Suyu kana kana içtiğinde kendini biraz daha iyi hissetti. Sıranın ve koltuğun olduğu tarafa geri gidip çarpık bir şekilde gülümsedikten sonra sürahinin içindekileri Acaryel'in yüzüne savurdu.

Kral kollarını savurarak kalktı, neredeyse kadın yolundan kaçamadan onu gafil avlıyordu. Acaryel sersem bir durumda gözlerini açtı. "Neden yaptın şimdi bunu?" diye sorguladı, sonra da kendi sesi kafatasının içini acıtmış gibi yüzünü ekşitti. "Sıra sende," dedi kadm, kralın koltuğunun yanında yan yatmış kadehi göstererek. "Kadeh kaldırma sırası."

Adam Moreen'e ağzı açık bakakaldı, sonra da gönülsüzce güldü. "Beni yordun, öyle değil mi? Senin gibi küçük bir şey ve koltukta uyuya kalan ben oluyorum. Konuşurken seninle başa çıkamayacağımı biliyorum, ama Kradok adma senden daha iyi içebileceğime oldukça emindim!"

Kadm ona baktığında tuhaf bir yumuşaklık hissetti. "Doğruyu söylemek gerekirse, ilk birkaç kadehten sonrasını tükürük hokkasına döktüm."

"İyi cenksuyunu ziyan etmişsin," diye mırıldandı kral, somurtarak. "Bu kadar mı? Gece yaralarına kadar konuştuk ve her zaman olduğu gibi tüm yaptığımız bundan ibaretti. Kraliçem olmayacaksın, öyle mi?"

Moreen başını salladı. "Sen iyi bir adam ve iyi bir kralım, ama ben henüz seninle evlenmeye hazır değilim."

"Bana hiçbir neden söylemiyorsun," diye ısrar etti Acaryel. "Umarım bunun nedeni görüntümden hoşlanmaman değildir?"

Kadm dudaklarında eğri bir kıvrılmayla gülümsedi. "Pek sayılmaz. Haklısın, sana hiç neden vermedim. Bir neden vermeyi de istemiyorum."

"Sert bir kadınsın, Moreen, Eğreltikaya'nın Leydisi," diye itiraf etti Acaryel. "Ancak seni takdir ediyorum ve eğer bir ogre saldırısı olursa, kaleni koruman için üç yüz savaşıma sana gön- dereceğim."

119

DOUSLAS NİLES

"Sanırım bir gece daha kalmalısınız," diye ısrar etti Acaryel. Rüzgar güçlü esiyordu ve düzenli aralıklarla gelen bulut kümelerinden birinden daha yağmur boşanıyordu. "Elbette, sen de Kerrick—her ikiniz de, misafirim olun. Hikayeler anlatıp, biraz cenk suyu içeriz. Fırtına geçtiğinde de yola çıkarsınız."

Kerrick yanıt vermedi, tüm iradesini düşünceli bir şekilde gözlerini kısmış Moreen'in üzerinde yoğunlaştırmıştı. Kadın en sonunda konuştuğunda elf coşkusu saklayabilmek için içe kapanıklığının tüm unsurlarını zorlamıştı.

"Teşekkürler, ancak eğer Kerrick için de uygunsa ve hava o kadar da kötü değilse, hemen karşıya geçmeyi denemek isterim."

"Filika için sorun olmaz," diyerek hızla onayladı Kerrick. "Böyle bir rüzgarla, biraz sallantılı da olsa birkaç saatte karşıya geçeriz."

"O zaman gidelim," dedi Moreen, ancak koyun yarı koru- naklı sularının bile tepelerinde köpükler olduğu denize baktı- ğında onun da rengi biraz atıverdi. Acaryel'e döndü. "Misafir- perverliğin ve içten yardımların için tekrar teşekkür ederim."

Kral Moreen'in elini tuttu ve ona baktı. "Yaptığımız ko- nuşmalar için minnettarım. . . Chislev ve Kradok'un ortak tak- diriyle halklarımızı yeni, aydınlık bir çağa götürelim."

"Evet," diye içtenlikle katıldı Eğreltikaya'nın Leydisi. "Seni ve savaşçıları duvarlarımızın arasında görmeyi dört gözle bekliyorum."

Kadın rıhtımın kenarındaki dik merdivenden inerken Kerrick yardım etmek için elini uzattı, ancak Moreen uzun eteğini yukarı kaldırıp metal basamaklardan çevik hareketlerle indi. Kerrick de onu ardından indikten sonra kayıkçı, kayığını açtıkta demirlemiş yelkenliye doğru itti.

Güneş sürüklenen bulutların arasından güçlükle görülebilirken Eğreltikaya'ya doğru harekete geçtiler. Yerde yatmaktan dolayı Kerrick'in her tarafı ağrıyordu. Dışarıda yattığı için üşümüştü ve ateş başında çok fazla içilmiş cenksuyunun etkisiyle midesi bulanıyordu. Moreen kış aynalıkta oturup, kendi düşüncelerine dalmıştı. Kül rengine dönmüş yüzü, Buzboyu'nun 120

ALTIN KÜRE

acı ama güçlü içkisinden onun da çok fazla içtiğini gösteriyordu.

Öğleye doğru Eğreltikaya çıkıntısı önlerinde yükseliyordu. Kilometrelerce açıktan kaleyi, parlak güneşin ışıklarını yansıtan düzgün duvarları, bir tacın üzerindeki değerli taşlar gibi pırıldayan kuleleri ve barbataları görebiliyorlardı.

Kerrick Moreen'e baktı. Yolculuk boyunca tuhaf bir şekilde suskun kalmıştı. İleride yapılması gereken işler için kadının kendini hazırladığını tahmin ediyordu. Eğreltikaya'nın Leydisi elfin ona baktığını görmedi bile. Boğazı ve limanın girişindeki sütunu incelerken yüzündeki ciddi ifadeyle başka bir kale gibi duruyordu.

"Biliyor musun," dedi Moreen sonunda, arkada oturmuş Uzun Sedir Koyu'na bakmayı sürdürürken omzunun üzerinden konuşarak. "O kadar da kötü bir adam değil. Hiç de kötü değil."

İki gün sonra hatırı sayılır bir gösterişe sahip kayıklar boğazı geçmeye başladılar ve ondan bir hafta sonra, deneyimli savaşıçılardan oluşan kişisel korumalarıyla birlikte Acaryel Balinakemik'in kendisi de bu yolculuğu yaptı. Hepsini birden

dört yüz otuzdan fazla Dağlı savaşçısı Eğrelikaya duvarlarının arasında ya da dışında kamp kurmak üzere gelmişlerdi.

121

Kraliyet demirhanesi sayısız tav fırını, ocaklar, örsler ve sağlam taş masalarla dolu, geniş ve yüksek tavanlı bir alandı. Odanın uzak köşelerinde büyük kömür yığınları kara dağlar gibi yükseliyor, duvarlardan dışarı taşıyormuş gibi görünen gölgelere karışıyorlardı. Bir kerede yüz insan ve ogre burada

DOUGLAS NİLES

çalışabilir, birlikte, kapalı bir yere kısıtılmış bir gök gürültüsü kadar yüksek bir ses çıkarabilirlerdi. Parlak lambalar, o anda ateşin yandığı ocağı ve Eğrelikaya'yı yok edecek silah üzerinde çalışan demirci ustasını aydınlatıyor olsa da salonun çoğu karanlıktı.

Acısavaş ve Yıldızan demirhanenin zemininden biraz yukarıda olan tırabzanlı bir platformda duruyorlardı. Taşlar süpürülmüş ve yelpazeler inip kalkıyor olsa da kral yine de isli havayı teninde hissediyor, her nefes alışında metalleri ayrıştırma işleminden çıkan keskin kokuyu alıyordu. Kraliçe bu etkileri fark ettiyse bile renk vermiyordu. Bunun yerine, gözleri ocaktan gelen işığın yansımısıyla ışıldıyor, heyecanla yaladığı ince dudakları nemli ve parlak duruyorlardı. Dikkati hiç dağılmıyordu.

Kral, karısının hatırı sayılır dayatmalarının da etkisiyle, Simyacı'dan gelen tozu iki ayrı silaha bölüştürerek işgal planlarının uygulanmasına karar vermişti. Silahlardan bir tanesi Eğrelikaya'nın kapılarını uçurmak üzere tasarlanmış küçük,

çan şeklinde bir kadeh olacaktı ve ogre birliklerinin avluya ve iç kaleye girmelerini sağlayacaktı. Yıldızan'ın casuslarının da doğruladığına göre Gonnas Baltası orada, geniş şöminenin üzerinde sergileniyordu ve rahibe bu kutsal aracın geri alınmasında kararlıydı.

Bundan sonra Simyacı'nın buluşunun, kendisinin Alün Küre adını verdiği metal bir kürenin içine yerleştirilmiş asıl gücü devreye sokulacaktı. Bu silah, tozu ve bir şişe sihirli iksiri alacak şekilde içi boşaltılmış, saf altından yapılmış büyük bir küreydi. Küre bir mancınikle hedefe atıldığında kırılacak ve iksirin toza karışmasıyla birlikte yıkım tüm gücüyle açığa çıkacaktı.

İlk saldırı için tasarlanan kadeh küçük, borazan şeklinde, saf altından bir kadehti ve o anda demircinin örsünün üzerinde parıldayarak duruyordu. Küre ise ikiye ayrılmış ve içi boş iki parça halinde hazırlanmıştı. İki parça birbirine yapıştırıldığında elli kilodan fazla çekecekti ve düzgün, küresel bir şekli meydana getirecekti.

Her iki araç da Kraliçe Yıldızan'ın talimatlarına tam tamına
124

ALTIN KÜRE

uyularak yapılmışlardı. Kadehin sapı, ortası oyulmuş tek parça, İcare bir kaideye oturtulmuştu, böylece ağır taş, uzun, göz kamaştırıcı kadehe sağlam bir taban oluşturuyordu. Bu nesne, o anda, kömürlere yükselen mavi-sarı alevlerin içinde ürkütücü bir şekilde titreştiği, kapakları açık ocağın yanındaki örsün üzerinde duruyordu. Güçlü bir insan köle olan demirci ustası ayağıyla körukleri çalıştırdı ve alevler akkora dönüştü. Yüzü, göz aralıkları incecik, çelik bir maskenin ardında görünüyordu. Elleri ve kolları kaim, deri eldivenlerle korunuyorlardı.

Simyacı'nın gönderdiği değerli toz, artık hem kadehin hem de kürenin içindeydi. Acısavaş, karışım tozu her iki araca da dökerken ellerinin heyecanla titreşimini, onları güçlkle zapt

edişini seyretmişti. Değerli tozun tek bir zerresini bile ziyan etmemeye özen göstermişti. Kadın demirciye kadehte duran güçlü tozun üzerini kapatma yöntemini açıklarken, kral hiçbir şey söylememişti, ama adam kraliçenin talimatlarını özenle uygularken artık o da dikkat ediyordu. Demirci, ilk hazırlanan silah olacak olan kadehin üzerini kapamaya hazırlanıyordu.

Demircinin elinde küçük bir altın disk, ortasında bir delik olan metal bir parça vardı. Bu plakayı kadehin ağzına bastır-
mıştı ki Yıldızan sertçe bağırdı. "Fital—fitili unutma!"

Acısavaş bu ses tonunu biliyordu ve tüyleri diken diken oldu. Demirci rahatsızlık belirtisi göstermeyip yalnızca başını salladı. "Elbette, Sayın Kraliçem. Yalnızca ölçülerin doğru olup olmadığını kontrol ediyordum."

"Pekala," diye yanıtladı kadın.

Adam diski çıkardı, sonra da bir kolu çevirerek küçük bir delik açtı. Hemen ardından mavi bir alev ocağın üstündeki bu delikte beliriverdi. Acısavaş, bunun kesici alev olduğunu biliyordu. Demirci altın diski bir maşayla tutuyor, kesici alevin dış çeperden azıcık kesebilmesi için onu ustaca çeviriyordu. Bir süre sonra plakayı bir kenara koydu, sonra da ince, gümüşümsü bir çubuk alıp ortasındaki delikten geçirdi.

"Fital yerleştirildi, kraliçem," dedi demirci. "Saf magnez-
yum. Güneş kadar sıcak bir alevle yanacak."

"Toz alev aldığı anda daha da sıcak olacak," diye yanıtladı

125

DOĞUS NILES

Yıldızan, dudaklarını bir kez daha yalayarak. Neredeyse gylümsüyordu.

Demirci, diski hemen kadehin ağzına bastırarak tozu tabana sıkıştırdı. Adam ustaca hareketlerle bir küçük kap dolusu eriyik altın aldı ve onu dikkatle kadehin içine, metal soğudukça diski yerine mıhlıyacak şekilde döktü. En sonunda ocağının kapağını kapattığında geniş salonun içi hemen serinleşti ve

adam maskesini çıkararak kraliçeye ifadesiz bir suratla bakü.

"Tamamlandı, Sayın Kraliçem. Kadeh yan yatırılabilir hatta baş aşağı da durabilir, toz tabana sıkıştırıldı. Magnezyum çubuğu içine kadar giriyor ve fitil ateşlendiğinde ateş kaçınılmaz olarak o doğrultuda gidecek. Almadaki taş ona yeterince ağırlık kazandırıyor, dolayısıyla silah bir kez yerleştirildi mi olduğu yerde kalacak."

"Küreye geçelim o zaman," diye kestirip attı kraliçe. Rahibe şeffaf bir şişe çıkardı. Acısavaş şişenin içinin bir sıvıyla, yani tozla tepkimeye girecek olan sihirli iksirle dolu olduğunu gördü.

"Dikkatli ol!" diye çıkıştı kadın. Bu sırada demirci şişeyi almış, yerine mumla oturtulmuş tıpayı yokladıktan sonra kürenin bir yarısının içine özenle yerleştirmişti.

Demirci, Yıldızan'm talimatlarını yerine getirerek kürenin diğer yarısını yerine yerleştirdi ve bir yağ kaynağı kullanarak dökme altın bir lehimle iki parçayı özenle birleştirdi. Bittiğinde Acısavaş neredeyse masum bir şekilde büyük bir çocuk topuna benzeyen bir nesne gördü.

"İyi iş çıkardın," dedi Yıldızan. Demirci eğilerek selam verdi ve gitti. Ender bulunan becerilere sahip bir adamdı ve Kışyurdu kölelerinin arasında ayrıcalıklı bir yeri vardı. Daha sonra bir ödül alacağını biliyordu. Kraliçe kocasma döndü.

"Silahlar hazır. Hemen Eğreltikaya'ya doğru yola çıkmalıyız."

"Bir gün daha," diye hırladı Acısavaş Dert. Sesinin tonu, Yıldızan'm duraklamasına neden oldu. "Yapılması gereken hazırlıklar daha bitmedi, ama kadırgalar sabah gelgitiyle hareket etmeye hazır olacaklar."

126

ALTLN KÜRE

"Pekala," dedi Yıldızan, varlığının derinliklerine kadar işleyen bir şekilde ona bakarak. "Yarıncı yolculuğumuz için ha-

zırlanacağım."

Kral başını salladı. Bu seferde karısının ona eşlik etmesinden memnun değildi—kadın ender olarak deniz yolculuğu yapar, denizdeyken de sürekli olarak huysuz ve kaprisli olurdu. Her şeye karşın gemide olmasından da memnundu, çünkü kendisi savaşa giderken onu geride bırakmak istememesinin daha önemli başka bir nedeni vardı.

"Ne—ne kadar süre burada olmayacaksın?"

Thraid yanaklarını allığa bulamış olsa da, geçirdiği hastalığın solgunluğu kadının yüzünde kolayca görülebiliyordu. Acısavaş, kadının bu durumunun çok cafacalı olduğunu düşündü ama bir şey demedi. Onun yerine elini sıvazladı ve sorusunu yanıtlamaya çalıştı.

"Bir ay sürebilir. Bu işlerde söylemek zor. Ama Hasat Bayramı'ndan çok önce dönmüş olacağım."

"O zaman o kadar da uzun sayılmaz," dedi Thraid, cesurca burun çekmelerini kontrol etmeye çalışıyor ancak başaramıyordu. "Tüm yaz boyunca sefere çıkmam gibi değil."

"Hayır," diye onayladı Acısavaş, başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye beceriksizce sordu.

"Sanırım geçiyor," dedi kadın cesurca. "Kraliyet hekiminin verdiği söktürücüler biraz iyi geldi gibiler."

"İyi." Ona Yıldızan'la yaptığı anlaşmadan, kraliçenin güvenlik sözünden söz etmek istedi, ama her nedense, diğer dışı öğrenin adını, sanki bu ad el üstünde tuttuğu sevgilisini zayıflatacak, belki de öldürecek bir zehirmişçesine anmaya bile çekindi.

"Seni... seni uygun bir şekilde yolcu edebilmeyi isterdim," dedi kadın, eski çekiciliğinden küçük izleri barındıran bir tavırla. Acısavaş, o tanıdık coşkuyu hissetti ve kendi sessiz kalsa

da, göğsü istemsiz bir hırlamayla gürlledi. Thraid güldü. "Kre olursa olsun, kralım, döndüğünde seni burada bekliyor olacağım." 1

"Ve ben, sevgilim, sana en kısa sürede geri döneceğim," diye söz verdi kral.

Ne pahasına olursa olsun diyerek, kendi kendine yemin etti. Ayağa kalktı, kadını yanağından öpmek için eğildi ve kapıya döndü. Altın küre hazırды ve Eğreltikaya onu bekliyordu.

Büyük liman kapıları gürültüyle açılırken günüşiği içeri dolmuştu. Dev bocurgatlar dönüp, devasa taş kalıpların arasındaki aralık gittikçe genişlerken yüzlerce köle çalışıyor, iplerin başında zorlanıyorlardı. Günüşiğiyle menevişlenen açık deniz onları çağırıyordu ve iki büyük gemi uzun kış uykusundan uyanmaya hazır, hevesli yaratıklar gibi ileri atıldılar.

Altınanat önden gidiyordu ve kral parmaklıklarda durmuş savaşçıları geçirmek üzere rıhtımda toplanmış binlerce öğrenin tezhüratlarma onları selamlayarak karşılık veriyordu. Gölgeler içindeki liman geride kalırken, ışık etrafını sardı ve tuzlu bir esinti tatlı bir kokuyla onları sarmaladı. Kral övgülerin üzerine yağmasına, onu bu ışığa doğru götürmelerine izin verdi ve destansı bir göreve çıktığı konusunda kendini inandırmaya çalıştı.

Pruvamn kenarında büyük maskesiyle duygusuzca duran Yıldızan'ı gördü. İçlerinden dumanların tüttüğü bir sürü çömleğin ucunda asılı olduğu uzun bir sopayı elinde tutuyordu. Kadırğa, Kara Buz Koyu'nun açık havasma doğru kayarken bu kutsal tütsülerin kokusu da kralın burun deliklerim doldurduktan sonra ağır ağır kaybolmuştu.

Kışyurdu'na açılan su geçidini belirleyen yüce dağlar olan Buz Kapıları'nın heybetli dorukları ışıldıyor, yamaçlarını bezeyen pek çok buzul ve buz arazileri de günüşiğiyle parıldıyorlardı. Kral geriye bakınca Kapılar'dan bile yüksek, büyük Kışyurdu dağma hayran kaldı. Dev kayalıkları buzlarla kaplı

ALTIN KÜRE

koca dağ yaz ortası canlılığıyla ışıldarken, akarsular ve çağlayanlar alt yamaçlarda şıkırdıyorlardı.

Bayrak gemisinden biraz daha küçük ve alçak olan Yabancısı arkadan geliyordu ve Acısavaş küreklerin düzenli vuruşlarının kadırgayı iskeleden ayırıp büyük kemerden geçirerek tüm gücüyle parlayan yaz güneşine çıkarışım seyretti, ikinci geminin kendi emriyle inşa edildiğini bilen kral, duyduğu gururla ürperdi. Doğal olarak tasarımı Simyacı gerçekleştirmişti, ancak tekneye şeklini veren ogre becerileri olmuştu. Şimdi ise Acısavaş Dert'in yüceliğinin, geçen üç bin yıl boyunca hiçbir Güney Hisarı kralının elde edemediği, denizler üstünde bir heybetin gözle görülebilir bir kanıtı olarak onunla birlikte süzülüyordu.

Bu görevde kadırgaların kürekleri her zamanki insanlar forsalara yerine ogreler tarafından çekiliyordu. Mahluk savaşçılar gemiyi yönlendirmekte insanlar kadar usta olmasalar da Eğreltikaya'nın altına çıktıklarında kralın ordusunun saflarını kalabalıklaştırmaya yarayacaklardı. Böylece neredeyse bin kişilik, deneyimli ogre ordusunu insan kalesine karşı sürebilecekti.

Birbirinin peşi sıra gelen iki gemi de Kara Buz Koyu'nu geçip Buz Kapıları olarak bilinen yüksek dağlarla çevrelenmiş dar fiyorttan geçtiler. Kısa süre sonra kral önündeki suyu hareketlendiren köpüklü dalgalar gördü ve açık denizin rüzgarım hissetti. Büyük gemi dengeliydi, dar geçitten çıkıp derin, çarpıntılı sulara doğru fırlarken yalnızca küçük bir salınım yapmıştı.

Acısavaş'ın düşünceleri geminin ortasındaki kamarasında kilimli sandığa kaydı. Altın küre oradaydı, eninde sonunda onu fırlatacak olan ağır mancınık da arka güvertede duruyordu. Demirci tarafından kusursuz bir duruma getirilmiş olan kadeh de sandıktaydı. Yıldızan pek çok küçük ateş fişegi yapmıştı ve bunların her biri, yakıldığında magnezyum fitilini ateşlemeye yetecek kadar ısı verecek şekilde yanıyorlardı. Küre doğal ola-

rak içindeki iksir şişesiyle ateşlenecekti. Ogre kralı ortaya çıkacak yıkımı hayal etmeye, tuhaf patlayıcının gücünü gözünde canlandırmaya çalıştı, ama birkaç saniye bile sürmeden düşünceleri dağıldı.

129

DOUSUS NİLES

"Hızı arttırm," dedi kral, mesajın hızla dümenciye ulaşacağını bilerek. "Beş gün içinde Eğreltikaya'da olmamızı istiyorum." Ve bu savaşı bitirip en kısa sürede dönmek diye de kendi kendine ekledi.

"Emredersiniz, Majesteleri," diye bir yanıt geldi, ahenkli vuruşları ivmelenen davul seslerinin eşliğinde. Büyük kadirga ağır ağır hızlandı. Beyaz Ayı Denizi'nin batı kıyısı kayıp gitti. Rota çoktan belirlenmişti—fark edilme şansını en aza indirgeyebilmek için mümkün olduğu kadar kıyıya yakın kalacaklardı. Acısavaş sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Beklenmedik bir saldırı düzenleme fırsatını da kullanarak insan kalesinin üzerine çökecekler, kapıyı menteşelerinden uçurup Gonnas Baltası'm alacaklar ve orayı Krynn'in yüzeyinden silerek işlerini bitireceklerdi.

130

<

Ejderha Gemileri

T

>

Taraçalarda yürütülen işler durdurulmuş, tüm Arktos kaleye erzak taşımak üzere kolları sıvamıştı. Ok ustaları hızla ok yapma işine koyulmuşlarken, çoğu Dağlı olan birkaç demirci de kılıçları bileylemeye ve zırhları onarmaya girişmişlerdi; Uzak

köylere haber gönderilmişti ve çok geçmeden, aralarında ayı
131

DOUGLAS NİLES

postları giymiş, mızrak ve zıpkın taşıyan babalar ve ağır bohçalar taşıyan anneleriyle birlikte kendilerine ait küçük kızaklar çeken çocukların da olduğu yüzlerce Arktos Eğreltikaya'ya sığınmıştı. Kale en sonunda savaşa olabildiğince hazırlanmış ve tam anlamıyla donatılmıştı.

"Neden hemen gelivermiyorlar?" diye sorguladı Moreen sabırsızca. Dinekki onaylamadığını gösteren sesler çıkarırken, genç kadın yatak odasında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Ne istediğine dikkat et, çocuğum. Her zaman düşünülecek daha çok şey ve yapılacak daha çok hazırlık vardır."

Kadmşef başıyla doğruladı, hatta hafifçe gülümsedi bile. Dünyada ona "çocuğum" demeye cesaret edebilecek başka kimse yoktu, ama yaşlı şaman söylediğinde bu söz Moreen'in ruhunu hemen aydınlatıveriyordu. Birkaç dakika önce şaman platforma çıktığından beri içini kavuran soruyu sonunda sorabilecekti.

"Bu sabah kemikleri okuduğunda ne gördün?"

Dinekki burnunu çekti ve başını salladı. "Karanlık kehanetler gördüm. Gördüğüm şey. . . artık bize karşı seferber olmuş güçlerdi. Tehlike yakın, geçen hafta gördüğüm alametlere kıyasla daha da yalan."

Her ne kadar ekim aksamış, koyunlar, keçiler, domuzlar ve birkaç değerli süt ineği otlaklardan alınıp kaleye toplanmışlarsa da, Moreen taraçalardaki yeşil tarlalara bakıp her şeyin ne kadar yanıltıcı bir şekilde huzurlu gözüküğünü düşündü. Avlu şimdiden geçici bir ağıla dönüşmüştü, son birkaç hayvan da kalenin kapısından içeri sokulurken melemeler, mölemeler ve hayvan sesleri birbirlerine karışıyorlardı.

"Bir şey düşünüyordum," dedi kadınşef. "Ogreler gelme-

seydi, tıpkı sekiz yıl önce yaptığımız gibi şu anda kıyıda balık avlayıp, deri tabaklıyor ve ekim yapıyor olacaktık. Kerrick buradan ayrılmaya karar verdiği zaman ayrıldığı, o zaman da ölmekte olan bir denizaygırı-adamla karşılaştığı için, şimdi elimizde kendimizi savunma fırsatımız var."

"Thanoi. Nesiller boyunca bizim düşmanlarımız olmuşlardır," diye vurguladı şaman.

132

ALTIN KÜRE

"Biliyorum. Tuhaf, değil mi?"

Dinekki güldü. "Evet. Gözlemediğim kadarıyla tanrılar tuhafıkları severler. Sanırım tüm bunlar onları fazlasıyla eğlendiriyor olmalı."

"Yüzleşmemiz gereken bu yeni silahla ilgili olarak kemiklerin bir ŞeY söylememiş olmaları kötü," diye mırıldandı Moreen. Dinekki yamı vermedi ve kadmşef yeniden huzurlu tarlalara, göz alıcı okyanusa baktı.

Sabırsızlığıyla boğuşuyor, kavganın hemen başlamasını istiyordu. Sessizce gerçekten hazır olup olmadıklarını merak etti.

Kerrick ve Fare ana yelkeni kaldırdılar ve rıhtımdan uzaklaştılar. Acaryel Balinakemik'in amaçlarına hizmet etmesi için bağışladığı on fıçı dolusu yanıcı yağı yüklenip gelmek üzere, boğazın karşısına, Uzun Sedir Koyu'na hızlı bir sefer yapmayı planlıyorlardı. Rüzgar batıdan esiyordu, böylece limandan ayrılır ayrılmaz güneye döndüklerinde, Mavisu geçidinin karşısına geçerken orsa gidecekleri uzun yolculuğun ilk ayağına başlamış

oldular. Kerrick'in aklı başka yerdeydi ve aslında Eğreltika-ya'dan ayrılmak istemiyordu. Ancak yağın işe yarayacağını biliyordu ve onu gidip almanın en hızlı yolu da kendi yelkenli-siydi. Yine de kuruntularından kurtulamıyordu.

"Şuraya bak!" diye bağırırdı Fare, güneye işaret ederek.

Neredeyse üç mil ötede, burnun arkasından çıkan ilk ogre kadırgasının pruvasını gördü ve savaşlardan önce onu hep pençesine alan mide burkucu dehşet ve heyecan duygusuna kapıldı. Uzun Sedir Koyu'na yapılacak yolculuk unutulmuştu. Kerrick teknesini döndürmek için davrandı—Eğreltikaya elinde olan yağ ile yaşayacak ya da ölecekti.

Öndeki aracın uzun pruvası, Silvanesti oymacıları tarafından maharetle oyulmuş altın bir ejderhanın kıvrılan başıyla gururla salmıyordu. Bu gemi başının yanlarından uzanan rampalar sonradan eklenmiş, akıncıların inişini kolaylaştırmak için tasarlanmışlardı. Kerrick uzun süredir bu rampaların geminin 133

DOUSLAS NİLES

zarif çizgilerini bozduğunu düşünüyordu. Geminin her iki yanından kürekler suya vuruyor, geniş gövdeyi sürekli bir güçle itiyorlardı.

"Tremola!" diye bağırdı Kerrick ve bumba savrulurken Fare çevik bir hareketle güverteye yattı. Filika keskin bir dönüş yaparken yana yattı ve büyük gemi tamamıyla görünür olana kadar hızlı yelkenli çoktan geriye dönmüş ve üç-dört mil ötedeki liman ağzına doğru düz bir çizgide ilerlemeye başlamıştı. Fare hızla pruvaya yönelip sarılı bir yelkeni açtı ve flok yelkenini ferah rüzgarın doldurması için duraksamadan çekti.

Yelken hemen rüzgarı yakaladı ve pruvanın üzerinde şişip tekneyi ileri doğru artan bir ivmeyle peşinden sürükledi. Kerrick elini yekede tutuyor, rotada kalabilmeleri için tüm gücünü harcıyordu. Rüzgar, kapris yaparmış gibi yan taraftan esiyor, onları boğazın ötesinde, yaz güneşiyle ışıldayan Courrain Okyanusu'nun mavi sularına doğru itiyordu.

Elf ve insan, birlikte çalışarak keskin omurgayı suları yarmaya zorluyor, tekneyi liman ve İşaret Direği yönünde tutup, onu geniş okyanustan uzak tutuyorlardı.

"O Altınkanat mı?" diye sordu Kerrick. Fare kış tarafa doğ-

ru bakarken, o da teknenin yönünü korumaya çalışıyordu.

"Evet. Yabanansı da hemen arkasında. Yabanansı o kadar hızlı değil—Altınkanat arayı açıyor gibi görünüyor."

Şimdiden Eğreltikaya'ya o kadar yaklaşmışlardı ki, büyük kalenin burçları ve kuleleri beredeki sırttan yükselen çıkıntılarla gözden kaybolmuştu.

"Barikat! Nöbetçi kadırgaları görmüş mü?" diye bağırdı Fare.

Uzun bir boru sesi sorusuna yamt vermişçesine yankılandı, ardından bir ikincisi denizin üzerinde gürlledi. Neyse ki, rüzgar tüm kaprislerine karşın yelkeni aralıksız bir güçle dolduruyor ve onlara yardım ediyordu. Yalnızca küreklerle hareket eden kadırgalar arkalarında hızla küçülürlerken, İşaret Direği kayası önlerinde gittikçe belirginleşiyordu. Gözcü uyarı bayrağını çekmişti ve uyarı borusunu öttürmeye devam ediyordu. Kerrick başka, daha güçlü boruların dağ kalesinde ot-

ALTIN KÜRE

tüklerini duyar gibiydi. Moreen'in halkının kapıları kapamak, silahları, ateşi ve yağları yerlerine yerleştirmek için olabildiğince hızlı davranacaklarını biliyordu.

Eğreltikaya'nın Leydisi, Moreen Koydizdarı, her zaman, herkesin içindeki en soğukkanlı kişi olurdu. Emirleri açık ve doğrudan verirdi ve Arktos—ve yardıma gelmiş Dağlılar—uyumak için atılırlardı.

Filika, İşaret Direği ve karşısındaki dik kayalığın arasından süzülürken Kerrick yekeyi kırmış, Fare de yelkeni küçültmüştü. Giriş, hiç yoksa yüz ayak genişliğindeydi.

Kerrick, Eğreltikaya tersanesinde tekne yapımını öğrenen Dağlılarla, bir-iki genç Arktos çıraktan oluşan birkaç adamın bocurgatın çevresinde toplandıklarını ve kolu çevirmeye çalıştıklarını görünce sevindi. Ancak çaresizce çırpıyorlardı ve elf dikkatle baktığında, adamlar bocurgatı çevirdikçe kopmuş bir

zincirin, yükünü bırakmış halkalarını çektiklerini gördü.

"Bocurgat kırılmış!" diye bağırdı Kerrick. "Kilit kolunu elle açamazlar!"

"Bu işi koyun bu tarafından tekneyle yapabilir miyiz?" diye sordu Fare, elfin aklındaki dile getirerek.

"Barikat! Oraya gidelim—kesinlikle denemeliyiz. En fazla on dakikamız var!" diye haykırdı elf. Bir yandan da yelkenliyi sağlam barikatın sonuna doğru yönlendiriyordu. Keskin bir dönüş yapıp, tekneyi yumuşak bir şekilde durdurdu, bu sırada Fare barikatın ucundaki ipi yakalamak için küpeşteden eğilmişti.

Gemiciler yardım edebilmek için fazla uzaktaydılar. Ogre gemileri Kışyurdu'ndan kuzeye doğru çıkarken kıyıya yakın kalarak, gerçekten de Eğreltikaya'ya Arktos'un beklediğinden daha ani bir saldırı gerçekleştirmişlerdi. Güçlü rüzgarın da yardımıyla ağır barikatı yerinden kurtaramazlarsa, tüm bu planlar, bu denenmemiş liman savunmasına harcanan tüm emekler hiçbir işe yaramayacak ve bu savunma planı felaketle sonlanacaktı.

Rüzgar yelkeni kırıştırdı ve Filika kıyıya geçip limana doğru kaymaya başladı. Fare, ipi güverte kelepçelerinden birine

DOUSLAS NİLES

sıkıca bağladı. Yanlarında, su yüzeyinin hemen altından gelen ağır, zincir bir kafesle desteklenmiş liman barikatının ucu kıyıdaki kayalıkların önünden yükseliyordu. Barikat, liman ağzının karşı tarafındaki bocurgatla çekilmesi tasarlanmış bir manivela sayesinde yerinde duruyordu. Zincir serbest bırakıldığında ağır mertek suda serbestçe yüzebilecekti ve girişin diğer tarafından çeken adamlar, geçmeye çalışan tüm tekneleri durdurması için, barikatı limanın ağzına gerebileceklerdi.

Ancak şu anda, bocurgat kırılmış ve liman zinciri olduğu yere sıkışıp kalmışken, bunu yapacak yeterince adam yoktu.

Ağır manivelayı gevşetmeyi ya da korkunç ağırlıktaki engeli dar aralığa germeyi başaramazlardı. Ve gereksinimleri olan rüzgar gücüne baktıklarında, her şey ümitsiz görünüyordu.

Fare çok çabalıyordu. Yelkenli korkunç bir yükü destekleyecek kadar çok iple bağlanana kadar liman barikatının ucuna ikinci sonra da bir üçüncü ip dolamıştı. Kerrick, büyük, pas kaplı manivelaya baktı ve kararını verdi. Kamaraya daldı, hızlı denizci sandığına yönelip, küçük tahta kutuya ulaşmak için giysilerini sağa sola dağıttı. Düşünmeden—çünkü düşünmek tereddüde neden olabilirdi—babasının yüzüğü olan altın hal-kayı parmağına geçirdi ve havuzluğa döndü.

Sihrin, saf gücün, sıcak mutluluğunun bedenine yayıldığını, sınırlarını gıdıkladığını, kararlılığını pekiştirdiğini hissetti. Fare bumbaya geçmiş, rüzgarı yakalamak için yelkeni açmaya hazır hale gelmişti. Kerrick manivelayı işaret etti ve genç adam anladı.

"Sen gittiğinde yekeye ben geçerim!"

Elf, içinden taşan bir güç hissedip, kayalık kıyıya doğru sıçrayarak, vuran dalgalara karşın günüşiğmda kalıp kurumuş, üstü düz bir kayanın üzerine dengeli bir şekilde düştü. Bir diğ-er sıçrama, onu liman barikaünün ucunu içinde barındıran zincirler karmaşasını yanma götürdü.

Arkasından ana yelken gerildi ve tekne, pek çok iple bağlı olduğu liman barikaünü çekmek için mücadele ederek, Fare yekeye geçti.

Kerrick manivelayı tuttu. Metal soğuktı ve avucunun içine

136

ALTIN KÜRE

oUrüzlü geliyordu. Çekip zorladığında, metalin gıcırcadığını ve isteksizce hareket ettiğini hissetti. Yüzüğün gücüyle kaskatı olmuş bedeni gergin bir ip gibiydi, iradesi ise bir kararlılık kazanına dönüşmüştü.

Mekanizma yavaş yavaş açılmaya başladı. Zincir halkaları

fişlilerden nefes kesici aralıklarla önce bir sonra diğeri şekilde biçiyorlardı. Sert bir çatırtı daha duydu, sonra bir tane daha ve sonunda hareket eden zincirin uyumlu tıkırtısı gelmeye başlamıştı. Sonra da, metal halkalar ve dişliler serbestçe dönene ve barikat ağırlığından kurtulmuş hevesle ileri atılana kadar, güm güm atan kalbinin hızıyla akıp gitmişlerdi.

Kıç taraftan bir su sütunu yükselip Fare'yi sırlısıklam etti ve Filika'yı serbest bıraktı. Tekne rüzgarla savrulup ileri sıçrayarak liman barikatının korkunç ağırlığını dar liman ağzının kabaran sularından geçirdi. Fare, limanın karşısında kule nöbetçilerinin barikatı yerine bağlamak için beklediklerim gördü. Yelkenlinin zorlamp, ağır ağır yaklaştığı sırada adamlardan bazıları balıkçı kancalarıyla ağır engeli çekip yerleştirmek için soğuk suya girmişlerdi. Liman barikatı artık boydan boya geriliydi. Çelik çubuklar orada burada su yüzeyine çıkıyor, belli belirsiz, tehditkar duruşlu, ellerinde kargıları olan sualtı askerlerini çağırıyorlardı.

Kerrick o zaman denize doğru baktı ve kabaran dalgaların arasından beyaz bir çizgi oluşturarak gelen iki kadırganın yüksek pruvalarını gördü. Anlık bir nefret içini doldurup, ürpermesine neden oldu. Kendini o gemilere doğru atmak istiyor, etleri silahı olsun istiyordu. Bu dürtüyü zaptetmek ve kaygan kayaların üzerinde ayakta kalabilmek için tüm iradesini zorladı.

Ogre kralı —altın göğüs zırhından anlaşıldığı kadarıyla Acısavaş Dert'in ta kendisi—güvertede durmuş limana sert sert bakıyordu. Elf, düşmanının memnuniyetsizliğim hayal ederek vahşice gülümsedi. Kadırgalar zinciri kırıp geçmeyi denerler miydi acaba? Denerlerse zincir dayanır mıydı? Dayanmalıydı! Öfkeyle, denize atlamayı ve zinciri kendi gücüyle desteklemeyi düşündü.

DOUĞLAS NİLES

Ancak o zaman aklından geçen saçmalığın farkına vardı ve hemen yüzüğü parmağından çıkardı. Eline soğuk ve yanıltıcı derecede hafif geliyordu, yine de çekici gücüyle onu neredeyse ele geçirmek üzereydi. O anda kendini, tanımlanamayacak kadar zayıf düşmüş buldu. Kendini olduğu yere yığılmaya, dinlenip uyumaya iten bir buhran tarafından tüketilmiş gibi hissediyordu. Tüm bedeni ona bu taşların üzerine yatmasını söylüyordu.

Sonunda zihni baskın çıkıp, ona daha yapacak çok iş olduğunu anımsattı. Taşlı zemin üzerinde dermansız bacaklarının ona ihanet etmelerine karşı dengesini korumak için büyük bir dikkat sarf ederek, tökezleye tökezleye kıyı boyunca ilerledi ve liman barikatının bağlı olduğu büyük taş kaideyi de geçtikten sonra Eğreltikaya limanının sunduğu kırılğan sükunete geri döndü.

"Efendimiz! Geri dönmeliyiz!" Argus Karael çalan davulların güfültüsü üzerinden sesini duyurmak için bağılıyor, kadırga ise ilerlemeyi sürdürüyordu.

"Gonnas adına, dönmeyeceğiz!" diye kükredi Acısavaş Dert, deneyimli ogre denizci razı olup başını sallaymcaya kadar dümencisine dik dik bakmıştı. "Bizi ileri götür, o kürdan kılıklı engelden geçir!"

Kral daha iyi görmek için gözlerini kıstı. Elfin ve insanların ne yaptığından tam olarak emin değildi. Suda yüzen uzun bir kalas görüyordu ve bunun kapı gibi bir şey olduğunu düşündü. Kesinlikle bu bir tehlike, kudretli bayrak gemisine zarar verebilecek bir şey olamazdı!

Güvertenin ortası boyunca uzanan geniş açıklığın üzerinde durup, zorlanan kürekçilerin sırtlarına ve omuzlarına baktı.

"Çekin, sizi hımbıllar!" diye gürlledi. "Rüzgar gibi çekin— şu insanlara ogrelerin gücünü gösterin!"

Gemi yine ileri doğru atıldı, ancak Argus Karael bir kez daha kralın yanında bitti. Dümenci gergindi, her zaman kırmızı

ALTIN KÜRE

olan suratı şimdi solgunlaşmıştı. Kral kızgınlıkla onu bir kenara itti ve pruvaya geri döndü.

"Kocam, bir kez daha düşünün." Kansırın sesini tanımıştı, ama kafası o kadar meşguldü ki dikkatini ona vermek için dönmedi bile. "Sabırlı olun, Efendimiz. Bu savaşı er ya da geç kazanacağız—tam da açılış hamlesinde düşünmeden bir riske atılmayalım."

Kral metal dikenleri görebiliyordu. Dalgalar, metal uçların hemen üzerinden geçiyorlardı ve bu uçlar gemisine doğru bakacak şekilde dizilmişlerdi. Büyük olasılıkla, Altınkanat o engeli birkaç sıyrık alarak darmadağın edebilecekti, ama ya yaralıyorsa ve o sağlam görünüşlü çubuklardan biri gövdeyi delip geçiverirse?

"Yavaşla!" diye kükredi ve Argus Karael buyruğu küreklilere tekrarladı. Davul vuruşları azaldı. "Yavaşla!"

Acısavaş Dert, su seviyesinin hemen altında ve liman ağzına gerili büyük kancalı kütüğe yüzünü buruşturarak baktı. Bir keresinde gemisini bir kayaya sürünüştü ve gövdeyi onarmak için bütün bir yaz uğraşılması gerekmişti—o sivri bağlantıların, Altınkanat'm gövdesindeki kalaslarda yaratacağı hasarı, canlı bir şekilde gözünün önüne getirebiliyordu.

"Burundan dön. Kalenin taraçalarının altındaki kıyıda demirleyip, karadan saldıracağız," diye buyurdu. "İnsanlar birkaç saat daha zaman kazandılar. Umarım tadını çıkarırlar, çünkü bunlar Krynn'in yüzeyinde geçirecekleri son saatler olacak."

Yüksek kuledeki gözcü, borusundan üç uzun, tiz nota üflediğinde bu, Moreen'in bu şartlar altında duyabileceği en iyi haber anlamına geliyordu.

"Limandan vazgeçiyorlar!" diye bağırdı.

Eğreltikaya'ran Leydisi bir kez daha kale kapılarının ya-

nındaki en yüksek koruma kulesinde durmuştu. Düzenli bir karmaşa içerisinde halkının ileri geri koşturup durduğu geniş avluya baktı. "Okçular, fazla okları duvarlara getirin!"

139

DOUGLAS NİLES

Tam altında, bir çiftçi kadının kapıdan geçtiğini gördü. "Martine, insanları üst taraçalardan aşağı indirmeye başla. Kapıları kapatıyoruz, ama son ana kadar küçük kapıyı açık tutacağız. Herkese hemen buraya gelmelerini söyle!"

"Olur, Leydim!" diye bağırdı Martine ve hemen yapması gerekeni yapmaya koştu.

"Gerçekten geliyorlar mı?"

Moreen Bruni'nin sesini tanıdı ve rahatlayarak döndü. İri kadın merdivenlerde belirdi. "Evet, işaretler iki gemi diyorlar ama liman zincirinin onları liman ağzında durdurduğunu da söylüyorlar. Böylece karadan gelecekler—bu da bize biraz zaman kazandırır. Dağlılar hazır mı?"

"Altı yüzü de, Acaryel'in baltalı adamları da dahil. Bu da elli tane daha güçlü, iri adam demek. Beyaz Gustav madenin-den çıkardığı altınla birlikte gelmişti ve onun karavanayla düzinelerce adam daha geldi. OGRELERLE SAVAŞMAK İÇİN SABIRSIZLAR."

Moreen acı acı güldü. "Bunun gerçekleşmesine az kaldı," dedi. "Şansımız varsa artık sayıca onlara denk olabiliriz, ama bizde bu sayıya kadınlar, çocuklar ve yaşlılar da dahil. Buna karşın onlar, yenilgiyi kaldıramayacak bir kralın komutasında olan mahlukatlar ve deneyimli savaşçılar. Gizli silahlarından ne haber? Onunla ilgili bir şey biliyor muyuz?"

"Henüz değil," diye itiraf etti Bruni, "ama Dinekki kemiklerini okumaya devam ediyor."

Moreen kuzeye, Courrain Okyroiusu'nun yanıltıcı derecede huzurlu sularına baktı. Günışığı dalgalardan göz alıcı şekillerde yansıyor ve mavi gökyüzü güzel bir günün haberini vererek onunla alay ediyordu. Sekiz yıl önce, ogreler Moreen'in köyüne

korkunç şekilde sonuçlanan saldırılarını gerçekleştirdiklerinde de böyle bir hava vardı. Şimdi tüm bu insanlar, bu el üstünde tutulan yerde bir araya gelmişlerdi. Düşünebildiği tek şey kaybedebilecekleri çok şey olduğu ve komuta sorumluluğunun kendisinde olduğuydu. Eğer bu savaşı kaybederse, acı çekecek

olan yalnızca küçük bir kabile olmayacaktı. Kaybedeceklerinin, Buzboyu'ndaki tüm insanların geleceğinden daha önemsiz bir şey olmadığını fazlasıyla bilincindeydi.

140

Kerrick sendeleye sendeleye yoldan çıktı. Fare, tekneyi rıhtıma bağlamak için geride kalmıştı. Elf, ogre kadırgalarının yollarına devam edip Eğreltikaya Limanı'nı geçtiklerini güçlükle fark etmişti. Yorgunluktan bütün uzuvları sızlıyor, ayakları taş kadar ağır çekiyorlardı. Yukarı baktığında, kale erişil-

DOUSLAS NILES

mesi olanaksız bir uzaklıkta görünüyordu. Başının dönmesiyle sallandı ve sırtüstü yere düştü.

Bitmek bilmeyen bir an boyunca nefes alamıyor gibi olmuştu. Karanlık üzerine çökerken beyaz göğe baktı. Tüm görebildiği bir iğne başı büyüklüğünde kalana kadar daralmıştı ki, hava ciğerlerine hücum etti ve tam tepesinde hayal meyal tanıdık bir yüz belirdi. Dağlı aksanı dikkatini çekmişti.

"Liman barikatını çekerken iyi iş çıkardınız!" dedi Acaryel Balinakemik. "Kalede yapacak daha çok iş olacak. Yaslan bana, yukarı birlikte çıkalım."

"Ne... neden buradasın?" diye sordu elf, kafası karışarak.

"Limanı kapatmaya yardım etmek için indim," diye yanıtladı kral. "Çok geç kalacaktım, ama görünüşe göre sen ve Fare

işgi gayet iyi kotardımız."

KeiTick, güvenli bir şekilde cebinde duran yüzüğü hatırladı. Bu başarıyı altın halkamın sihrine borçluydu. Yüzüğü yeniden parmağına geçirivermenin ne kadar kolay, ne kadar mutluluk verici ve iç ısıtıcı olacağını düşündü. Başım inatla salladı.

Elf bir dizinin üzerinde doğruldu, sonra da kralın onu kaldırmasına izin verdi. Adam Kerrick'i neredeyse bir omzunun üzerine almıştı. Birlikte, artık o kadar da sonsuz yüksekliklere çıkıyormuş gibi, görünmeyen yoldan yürümeye başladılar.

Altınkanat'ın önderlik ettiği iki kadirge, Mavisu Boğazı'ndan geçip Courrain Okyanusu'nun süpürüp götürülen dalgalarına çıktılar. Yüksek ve güçlü dalgalar Acısavaşı'ı şaşırtmış ve biraz da korkutmuştu. Ancak o, bu endişesinin görünmesine izin vermedi. Onun yerine kararlı, dişleri önde duruşunu bozmadı ve ilerideki kayalık burna baktı.

Yıldızan yanında durmuş, maskesi koltuğunun altında kıyığı ince eleyip sık dokuyan bir havayla inceliyordu. Yan taraflarını dalgalara dönerek kayalıkların diğer tarafına döndüklerinde karaya çıkabilecekleri iyi bir yer yokmuş gibi görünüyordu. Tüm kıyı engebeli bir çıkıntıdan ibaretti. Kırık kaya

142

ALTIN KÜRE

katmanları oldukları gibi derin, köpürüp duran denize uzanıyorlardı.

"İleride, şuranın birkaç mil civarında," diyerek işaret etti Argus Karael, güverte dümcenin ayaklarının altında yalpa vurup savrulurken. "Geniş, düzgün sahillerin yanı sıra kaleye kadar çıkan güzel de bir yamaç var."

"Hatırlıyorum," diye açıkladı kral. "Orayı yıllar önce fark etmişim ve böyle bir durum için bir köşeye yazmışım." Karısına döndü. "Yüzbaşı Genişburun Kalkan-Kıranları hazırladı mı? Önce onların kıyıya çıkmalarını istiyorum." Kraliçe başıyla,

ağır zırhlar giymiş, ellerinde büyük çift ağızlı baltalar olan ve deniz tutmasının çeşitli evrelerinde kıvranıırken parmaklıklara tutunmuş yüz öğrenin durduğu n gvertelyi işaret etti. "Karaya ayak basmada zaman kaybetmeyeceklerini söyleyebilirim," dedi kuru bir Şekilde.

Kürekçiler güçlü bir ritim tutturmuşlardı ve boğazm girişi geride kaldıkça, sarp uçurumlarla dolu kıyı, kaya çıkıntılarını ve dar kovuklara dönüşene kadar ufaldı. Kral taraçaların sığ bir koyun kıyısından, dev basamaklar gibi çıkan yeşil yüzeylerini artık görebiliyordu. İşte bu taraf, diye düşündü, sopalardan ve demirden yapılmış herhangi bir zimbirtıyla korunamaz!

"Ortadaki sahile doğru git ve bizi orada karaya çıkar," diye Argus'a bağırdı kral. Bu sırada davulcu kürekçileri yumuşak bir duruş için yavaşlatıyordu.

Görünürde savaşacak kimse yoktu. İnsanlar kalenin yüksek duvarlarının arkasına sığınmayı tercih etmiş olmalıydılar. Acısavaş, etkili kadehi ve küreyi düşününce kendi kendine kk bir kahkaha attı. O duvarlar, o dayanıklı kapılar ordusuna hiç sorun yaratmayacaklardı.

Pek çok kano kıyıda gelgitin ulaşamayacağı bir yere çekilmişti. Sayısız kulübe sahilin biraz ötesindeki uzun iskelenin hemen bitiminde bir arada duruyorlardı. Kadırđa akıllı kıyıya yaklaştığa yavaşlamayı sürdürdü. Daha kk bir tekneyi alabora edecek güçteki dalgalar sürekli olarak kıyıya vuruyor, ama Acısavaş Dert'in kadırđası köpüren dalgaların arasından rahatlıkla geçiyordu. Gövde, akıllı deniz tabanına yavaşça

DOUSLAS NİLES

sürtündü, sonra da gemi karaya otururken güçlü bir Şekilde sallandı. Yıldızan sendeledi ve kral, dengesini kaybeden kadım dizlerinin üstüne düşmeden önce dirseğinden yakaladı. Yu2 adım mesafedeki Yabanansı da benzer bir Şekilde kıyıya yanaş-

mıştı.

Pruvanın her iki yanında bulunan büyük rampalar gıcırdayarak indirilirlerken ogre kralı gözleriyle sahili tanıyordu. Bu sırada savaşçılar, ayaklarını güvertenin üzerinde patırdatarak yerlerine geçtiler.

"Hemen kulübeleri ve tekneleri ele geçirin," diye buyurdu Acısavaş Dert. "Ele geçirdiğiniz tüm canlı hayvanları gemiye getirin. İnsanları da kılıçtan geçirin!"

Rampalar indirilir indirilmez Kalkan-Kıranlar fırtına gibi kıyıya çıktılar. Hep bir ağızdan Güney Hisarı'nın adımı haykırıyorlar, gök gürültüsünü andıran bir gürültüyle baltalarını kalkanlarına vuruyorlardı. Kırılan dalgaların ötesinde uzanan kuru, düz ve çakıllı zemine beceriksizce yayılarak, iğşerli kol düzeninde hareket ettiler ve alçak bir deniz engelini üzerinden atlayıp taraçalandırılmış tarlaları hızla geçerek içerilere saldırdılar. Orta güvertedeki kapaklar sertçe açıldı ve daha çok ogre dışarı fırlayıp rampalardan sığ sulara indikten sonra, kadırganın hemen önünde yirmişer savaşçıdan oluşan saldırı kolları oluşturdular. Bunlar kralın özel birliklerinden bir başkası olan Hücumneferleri'ydi. Her biri kılıç ve hafif mızraklarla donanmıştı. Düzenlerini kurduktan sonra kulübelere ve iskelelere üşüşerek, kılıçlarını ve ağır demir destekli çizmelerini kullanıp ahşap yapıları hızla ateşe odun olmaktan başka bir işe yaramayacak duruma getirdiler.

Kalkan-Kıranlar'ın bir kolu yüksek su çizgisi boyunca ilerliyorlardı. Kanolara baltalarıyla saldırıp yirmi tanesini hızla parçaladılar. Bu arada kral kasıla kasıla rampadan inmiş, sudan

geçip kıyıya çıkmıştı. Genişburun ve koruması olan bir düzine ogreyle Yıldızan hemen arkasından geliyordu. Küreklerin başındaki ogreler eşyalarını toplamış, bölmelerden çıkıyorlar ve sırayla güverteden iniyorlardı. Bunlar hafif birliklerdi ve sert, deri yelekler giymişler, kısa kılıçlar ve mızraklarla donanmış-

ALTIN KÜRE

lardı. Yirmi kadarı kalın iplere asılıp tekerlekli mancınığı yavaş yavaş rampadan indirdiler, dalgaların arasından geçirip sahile çıkardılar. Çok değer verdiği kadırgalarını korumaları için ikişer düzine ağır silahlı adam bırakan Acısvaş Dert birliklerinin kalanını geniş ve düz sahilde düzenlemeye koyuldu.

"Şuraya doğru yayılın, sizi ahmaklar!" diye kükredi, son icalan kürekçiler de kıyıya çıkarlarken. "Hepiniz, kendinize çekidüzen verin!" Her zamanki gibi kralının hemen yakınlarında olan Argus Karael'e döndü. "Güvendiğin dört savaşıcıyı al ve kamarama git. Kilitli sandığı dışarı çıkarın. Siz ordunun arkasından geleceksiniz. O sandığı her zaman gözünün önünde bulundurmanı istiyorum!"

"Evet, Efendimiz—emriniz başım üstüne!" dedi sadık dümenci. Hücumneferlerine doğru bağırarak için döndü. "Yaralıburun, şu üçünü de al—buraya gelin!"

Birkaç dakika sonra Argus, iki altın silahın da içinde bulunduğu kutuyla kamaradan çıkı. Sandık kendisini destekleyen iki uzun sopanın üzerinde duruyordu. O zamana kadar sahildeki birlikler, ortada ağır zırhlara bürünmüş Kalkan-Kıranlar ve yanlarda göreceli hafif birlikler olmak üzere düzgün hatlar oluşturmuşlardı. Hücumneferlerinden bir grup kralın çevresinde yoğun bir çember oluşturmuşlar, bir başka grup ise kutuyu taşıyan dört oğreyi sarmışlardı.

"Unutmayın, duvarları yıkmalı ve Gonnas Baltası'nı almak için içeri girmeliyiz!" diye kocasına hatırlattı Yıldızan. Öndeki birlikler yeni filiz vermiş bir arpa tarlasından geçmeye başlamışlardı. Bilek yüksekliğinde ve güçlü olmayan bitkiler ağır ogre çizmeleri altında toprakla bir olup ezildiler. Kraliçe ve korumaları ordunun arkasından ağır ağır ilerleyen mancınığın

ve yanmdakilerin peşinden geliyorlardı.

"Unutmadım," diye neşeyle yanıtladı kral, önlerinde büyük bir zafer fırsatı görerek. "İlk saldırımızla kadehi kapının yanına yerleştirip fitilini ateşleyeceğiz."

İlk balıkçı köyü alevler içinde kalırken, duman Acısavaş'm burnunu gıdıkladı. Sağlam görümlü iskelenin bağlantılarını suyun içinde kesmekle uğraşan baltalı adamlarına bakarak

145
sabırsızlıkla yüzünü buruşturdu. İskele, inleyerek ve kınılan kütüklerin çitirtisiyle sallanıp çöktü.

"Ahırlarda ve otlaklarda hayvan yok, Majesteleri," dedi is içinde kalmış bir savaşçı. "Ne de insan var. Ancak pek çok alet ve hayvan yemi bulduk, hepsini de ateşe verdik."

"Alet ve hayvan yemi var ve hiç insan yok mu?" diye burnu kıvırdı kral, huzursuzlaşarak. Kadırgaların bu sahile çıkabilme amacıyla burnun çevresinden dönmek için harcadıkları saatlere bakılacak olursa insanların emniyet önlemleri almalarına şaşmamak gerekirdi.

"Fark etmez—yukarıda dökülecek çok kan olacak," diye hırladı. Yamaçtan yukarı, uzaktaki kaleye doğru bakıyordu. "Ve ambarlarımızı dolduracak kadar da büyükbaş hayvanımız olacak!"

Gülmeye başladı. Hemen sonra durdu, aklına bir şey gelmişti.

"Yani, eğer altın küre oradaki her şeyi Buzboyu'nun y üzeyinden silip atmazsa," diye merakla kendi kendine ekledi.

Moreen ana kapıların yanından yükselen iki uzun kuleden birinde duruyor, ogre gemilerinin kıyıya yanaşmasını seyrediyordu. Akıncılar kanoları parçalayıp evleri yıkarlarken ve orada oluşmuş olan köyün iskelesini yerle bir ederlerken dişlerini sıkı. İki düşman kadırgasının görüntüsü, ama özellikle Altınkanat'm görüntüsü neredeyse bedensel bir acı veriyordu. Şimdi bile, sekiz yıl önce bu tekneyi ilk görüşünü, anne ve babasının ve köyünün tüm savaşçılarının vahşi akıncılar tarafından katle-

dilişini çok iyi hatırlıyordu.

Ancak, diye kendi kendine anımsattı, ogre saldırısına karşı bu kez—mümkün olduğu kadar—hazırdı. Kalenin avlusuna bir kez daha bakmak ona yeniden güven vermişti. Yüzlerce Dağlı oradan oraya gidip geliyorlardı. Şimdilik pek ortalıkta gözük-meyeceklerdi. Eğreltikaya'nın duvarları dışındaki yerleri ko-rumaya çalışarak değerli yaşamları feda etmeyecekti. Limana

146
giden yola baktı, Acaryel ve pek çok savaşçısının yarım saat kadar önce kayalığın üzerinden geçip gözden kaybolduklarını biliyordu.

Taraçaları tırmanmaya başlayarak yüksek kaleye yönelen Ogre yağmacılarını seyreden Moreen, başka bir korku dalgasına kapıldı. Tarım yapılan taraçaların her birinde bir Arktos ailesini barındırmak için yapılmış olan küçük kulübeler ogreler geç-tikçe alev alıyorlar, ogrelerin ağır çizmeleri özenle işlenmiş tarlaları çamur yığınlarına dönüştürüyorlardı. Halkının evle-rine gösterilen her saygısızlık, hakaret ve saldırıyla korkusu yoğun, kalıcı bir nefrete dönüşüyordu.

Ama, ne kadar cesur olsalar da, savaşçılarını ogre güru-huna karşı çevre bölgeleri savunmaya gönderecek kadar aptal değildi. Halkının en büyük umudu Eğreltikaya'nın duvarla-rıydı. Çiftlikler yeniden kurulabilir, ekinler baştan ekilebilirdi. Sabırlı olup ordusunu ve kaynaklarını önlerindeki dövüşe sak-layacaktı.

Sonunda Acaryel ve Kerrick limandan gelen patikada, uzun, dik yokuşun başında güründüler. Moreen derin bir iç çekişle rahatladı — ancak elfin yaralanmış gibi sendelediğinin farkına varınca yüzü asıldı.

Kana benzer bir şey görünmüyordu ve adamlar—kapılar kapatıldığından beri kaleye girmenin tek yolu olan—dar kapı-dan geçerlerken, Moreen dikkatini yine saldırganlara verdi.

Ogre safları şu anda ikinci taraçadan geçiyorlardı. Tarlaları

dağıtıyor, sulama kanallarını, samanlıkları ve ağılları yıkıyorlardı. Düşman birkaç sıra derinlikte, bir kilometreden daha geniş bir hatta yayılmış ilerliyordu. Safların ortasında heybetli, altın göğüs zırhı sayesinde tanınabilen ogre kralını gördü. Tekerleklerin üzerine oturtulmuş bir mancınık ağır ağır arkalarından geliyordu. Ana kuvvetin hemen arkasından aralarında, üzerinde ağır bir sandığın durduğu sopalan tutan dört güçlü kuvvetli öğrenin de olduğu küçük bir ogre grubu daha geliyordu.

Sandığın, haberdar olduğu o korkunç silahı içerdiğinden anında emin oldu. Hepsi de uygulanamaz olan bir yığın dü-147

şünce aklımdan gelip geçiyordu: Dışarı bir çıkış yapmalılar, ogre hattını yarıp silahı ele geçirmeliydiler! Ama hat sağlamdı-yüzden fazla ogreden oluşan bir bölük ortada yoğunlaşmıştı.

Ogrelere en yüksek üçüncü tıraçaya doğru dik yamaçtan çıkarken Moreen gözlerini gizli silahın çevresinde toplanmış küçük kümenin üzerinde sabit tutuyordu. Gözden geçirdiği onca seçeneğe rağmen ilk vuruşu yapmasına olanak tanıyacak bir çözümü bir türlü bulamadı. Düşman ok menziline girince hazır olmaları için okçularını çağırttı.

"Adamlarım hazır," dedi Acaryel, durumunu belirtmek için kuleye çıkmıştı. "Nerede ihtiyaç duyulduğunu anlayana kadar onları avluda tutalım mı?"

"Evet," diyerek onayladı kadınşef, kralın aklının başka yerde olduğunu fark ederek. "Ne?" diye sordu.

"Elf—hasta gibi görünüyor."

Moreen Kerrick'in de kulenin üzerindeki platforma doğru çıktığını gördü. Kerrick solgundu ve barbatalara yaslanmak için duraladı. Moreen Acaryel'i bir kenara bırakıp elfin yanına gitti.

"Ne oldu? Yaralandın mı, hasta mısın?"

Kerrick başını salladı ve gözlerini odaklamaya çabalarken kırışırdı. "Özür dilerim." Eli kılıcının kabzasma gitti ve kadın, parmaklarının titreyişiyle şaşkına dönmüştü. Birdenbire ne

olduğunu anladı.

"Babanın yüzüğü mü? Onu mu taktın?" diye sorguladı. Tehlikeyi, büyülü tılsımın bitirip tüketen bedelini biliyordu.

"Yapmalıydım—barikatı yerleştirmenin başka yolu yoktu." Duvara yığıldığında rahat bir bin kişilik kuvvet oluşturan ve son çiftlik evi kümesini de yağmalayıp yerle bir eden saldırganlara umutsuzlukla baktı.

"Aşağı inmeliisin!" diye azarladı Moreen, büyülü yüzüğe başvurmasından rahatsız olmuştu. "Bu durumda dövüşmeye çalışırsan, yalnızca kendini öldürtmekle kalırsın!"

"Ben iyiyim!" diye ısrar etti Kerrick. Dik duruyor ve kadının gözlerinin içine bakıyordu. "Nerede durmamı istiyorsun?"

"Dağlılarla birlikte avluda kal," diye buyurdu kadmşef. "Eğer ogreler kapıdan geçerlerse onları orada tutmanın ne ka-
148

ALTIN KÜRE

dar önemli olduğunu biliyorsun." Ve eğer düşecek olursan çok da yüksek bir yerden düşmemiş olursun diye, yarı kızmış yarı endişelenmiş olarak kendi kendine ekledi.

Dört yıl önce Filika'yı erken bir sonbahar borasının öfkesinden kurtarıp limana sokmak için babasının yüzüğünü kullandığında Kerrick'in başına gelenleri hatırlıyordu. Sonradan, soğuk, halsiz ve titreme nöbetleri geçirerek günlerce yatakta kalmıştı. Bugün bu kadar uzun bir iyileşme sürecinin rahatlığını bulamayabilirdi.

"Ayakta hiçbir şey bırakmayın!" diye kükredi kral. Burun delikleri yanık kokusuyla sızlıyordu. Hayal kırıklığına uğramış, büyük ordusu hiçbir direnişle, tek bir başıboş danayla bile karşılaşmadığı için kızmıştı. Baltanın birkaç vuruşuyla yerle bir olan bu derme çatma kulübeler boş zaferlerdi.

Önünde Eğreltikaya kalesi yükseliyordu. Duvarları ve kuleleri dağın zirvesinden bile yüksek duruyorlardı. Savaşçıları o

uzun yamacın tepesine varmış ve insanlar geri çekilmişlerdi. İlerlemesine Jcarşı durmayacaklarını bildikleri için kavgayı duvarların arkasından yürütmeye karar vermiş olmalıydılar.

İyi, diye düşündü ogre kralı. Aslında planladıkları doğrultusunda bu neredeyse mükemmel bir -durumdu. Acısavaş, Argus Karael'i görmek için çevresine bakındı ve adamı bulduğunda ona sertçe işaret etti. "Sandığı aç ve ilerlemeye hazırlan. Altın kadehin gücünü açığa çıkarmamızın zamanı geldi." "Evet, Efendimiz," dedi Karael. "Emredersiniz."

"Fitili yakmak için fişekler sen de mi?" diye ısrarla sordu Acısavaş Dert.

"Elbette, dördü de kesemde güvendeler."

"İyi. Kadehi ön tarafa getir ve emrimi bekle. İşaretimle planladığımız gibi yapacaksın. Silahı ateşlediğinde kapılar yerle bir olacaklar!" Gözleri duyduğu şevkle alev alev olmuş, dudaklarını yalayarak kaleye bakan Yıldızan'a döndü. "Kraliçem."

149

"Evet, Efendimiz?"

"Mancınıkla ve altın küreyle kal. Biz kapılara saldırırken adamların onu ateşlemek üzere hazırlamalarını sağla. Biz içeri girerken küreyi yükleyin ve—baltayla birlikte—dışarı çıktığı mız anda, başımızın üzerinden onu atmanı istiyorum. Tek bir atış ve Gonnas'm izniyle düşmanlarımız yok olacaklar."

Moreen duvarın üstünden ok menziline hemen dışında, ezilmiş tarlalarda toplanan ogreleri seyretti. Pek çoğunun ahır kapıları kadar büyük deri kalkanları vardı ve bunları başlarını üzerine kaldırıp dalgalanıp duran geniş bir çatı oluşturmuşlardı. Hep birlikte bağırarak, hızlı adımlarla ileri atıldılar.

"Geliyorlar, hepsi birden kapıya saldırıyorlar," diye sesli düşündü kadınşef. "Aynı anda duvarlara da saldırmalarını beklerdim."

"Ellerinde bir koçbaşı varmış gibi görünmüyor," diye vur-guladı Bruni.

"Belki de baltalarla parçalamayı umuyorlardır." Kadınşef, ikisi burada ikisi de karşı kulede, her biri akkor olmuş kömürlerin üzerinde ölümcül bir ısıya getirilmiş olarak hazır bekleyen koca yağ fıçılara baktı. "Sanırım bu taktikten pişman olmalarını sağlayabiliriz. Gizli silahlarını nasıl kullanmaya niyetlendiklerini keşke bilebilseydim."

Surların kenarına gidip duvarın kenarındaki okçuların salvosunu seyrederken endişesi daha da arttı. Oklar, başların üzerine kaldırılmış kalkanlardan oluşan korugana vızıldayarak inmeden önce, günüşiğinde parlayarak iyice havalanmışlardı. Titreşip duran ok saplarından oluşan dikenli bir yatak gibi çoğu oraya saplanmış, oklardan yalnızca birkaç tanesi aralardan geçip ogre etlerine ulaşabilmişti. Birkaç acıyla uluma duydu, ama ikinci ve üçüncü salvolar ogre saldırganların üzerine yağarken ilerleyiş hiç aksamadı. Düşman hattı, duvarın tabanına ve kapı bölgesine kayalara umarsızca çarpan bir dalga gibi vurdu. Sağlam saflar açıldılar, kalkan çatısında geniş aralıklar oluştu. Ok-

150
cular aralıklara ok yağdırıyorlardı. Daha fazla ogre acıyla ve öfkeyle inliyordu. Bir an için düşman çözümlü geri çekilecekmiş gibi göründü.

Moreen, ağır demirlerle birbirine tutturulmuş sağlam meşe kütüklerden yapılmış, iki kanatlı kapıdan emindi. Odun tuzla ovulmuş, olağanüstü bir ateşe dayanıklılık noktasına getirilmişti. Menteşeleri dağın altı ayak içine gömülüydü ve ogre ordusu bocalarken kadınşef aşağıdaki kalabalığı için bir koç başı ya da başka bir savaş aracı görebilmek için taradı.

Bir şey — tek bir öğrenin göğsüne bastırıldığı altın gibi parılayan bir nesne—vardı. Kalkanlar tarafından korunan bu ogre, yükünü özenle taşıyıp safların arasından öne geçti. Ogre, taş döşeli yolun dış duvarla buluştuğu yerin yakınına kadar gelmişti.

"Vurun onu—durdurun!" diye bağırdı Moreen, aynı anda okçuları da öğrenin hareketini fark etmişler ve kısa, çelik okla-

rını altm taşıyıcısına doğrultmuşlardı. İki tanesi öğrenin omuzlarına saplandı, diğerleri ise çevredeki kalkanlara tok bir sesle girdiler.

Ancak ogre ağır zırhlara bürünmüştü ve yaralanmamış gibi görünüyordu. İlerlemeye devam etti. Oklar onun görünmesini yarı yarıya" engelleyen metal plakalardan sekiyorlardı. Savaşçı ite kaka ilerliyor, arada sendeliyor ve parlak altından olağandışı nesneyi taşımayı sürdürüyordu. Daha çok ok yağıp, pek çoğu dökme zırhının boşluklarından girdiğinde duyduğu acıyla irkildi. Omuzlarından ve kalçalarından oklar çıkıyordu.

Giysinin içinden bir şey çıkardı ve Moreen öğrenin iri yumruğunun içinde bir parıltı, kıvılcımlar saçarak yanan küçük bir alev gördü. Alev uzattı ve saf altından büyük bir kadehe benzeyen nesnenin ağzına dokundurdu. Alev bembeyaz, güneş kadar beyaz oldu. Günişiğindayken bile acı veren bu parlaklığa karşı Moreen gözkapaklarını kırıştırdı ve gözlerini korumak için elini yüzüne götürdü.

Artık onun ne olduğunu görebiliyordu: büyük bir bardak. Altın bir kadehe benzeyen bir nesnenin ağzından çıkan alevler yol taşlarının üstüne dökülüyor ve dökülenler ağır ağır kapıya doğru akıyordu.

Ogre ordusu durmuş ve geri çekilmeye başlamıştı. Moreen iç kaldırıcı bir duyguyla neden öyle yaptıklarını anladı. Neredeyse muhteşem görünümlü altın renkli bir sıvının içinden sızdığı kadehe baktı. Bunun korkunç bir gizli silah olduğuna inanmak güçtü, ama tıslayıp kıvılcımlar saçan ateş onu ikna etmeyi başardı.

"Kulelerden inin!" diye bağırdı, karşı surdaki savaşçılara el sallayarak. "Kapıdan uzaklaşın! Acele edin—kırırdayın*." Adam-

lar hemen kıvrılan merdivenlerden aşağı indiler. Moreen iç tarafa bakan barbatalara koşup el sallayarak uyarısını avludan bekleyen Dağlılara da tekrarlardı. Aralarında Kerrick'in de ol-

duğu Dağlılar hemen kapılardan uzaklaştılar.

Biri kişi dışında. Dağlı Lars Kızılsakal birdenbire kalenin ana kapılarının üzerindeki küçük bir giriş olan kapıyı açtı ve

dışarı çıktı. Orada duvarların dışında yalnız basma durduğunda fitilin beyaz ateşiyle pırıl pırıl parlıyordu. Moreen, onun eğilip ağır kadehi ağzından kavradığını sonra da yavaş yavaş onu biraz öteye doğrudan kapıya bir tehdit oluşturmayaacağı ama dolaylı olarak kapı kulelerinden birini etkileyeceği bir uzaklığa çektiğini gördü.

Lars daha kadehi oynatmaya çalışırken Moreen'in ayakları kendi başlarına karar verip onu kaçmaya zorluyorlardı. Kadınşef, Bruni'nin hemen ardından merdivenlerden aşağı sıçraya sıçraya inerek barbatalardan inen son kişi olmuştu. İri kadın ilk çıkışa, ilk duvarın üstüne çıkan kapıya ulaşmış ve oradan hızla parlak günışğma çıkmıştı.

Moreen tam arkadaşının peşinden güvenliğe çıkacakken dünya sallandı ve kendini havada yana doğru uçarken buldu. Taşlar yarımından uçup geçtiler ve karanlık çöktü.

152

Kerrick kadınşefin canhıraş el sallayışını gördü ve kapıları korkunç bir tehlikenin beklediğini, avluda bekleyen savaşçıların hızla uzaklaşmaları gerektiğini anladı. Lars Kızılsakal'm dar kapıdan dışarı fırladığını gördü, ama kalan her şey tam bir karmaşa içerisindeydi. Sihirli yüzüğü kullanmaktan dolayı

153

zihni bulanıklığını ve uyuşukluğunu koruyordu.

Açık avluda dört bir yana kaçışan, duvarın iç tarafında ralanmış kapılara ve aralıklara, kışla binalarına, ahırlara barakalara doğru koşan Dağlılara katıldı. Omzunun üzerinden baktığında kapıyı koruyanların can havliyle barbatalardan aşağı indiklerini ve kendilerini büyük duvarın üstüne attıklarını gördü. Gözcülerin ogre saldırganların aniden geri çekildiklerini

haykırdıklarını duyabiliyordu. İç güdülerini yardımıyla kalenin yan duvarında uzun, kuytu bir geçit buldu ve kendini içeri attı. Orada sindiği her an eli kılıcının kabzasında duruyordu.

Korkunç bir yorgunluk onu olduğu yere yığmak üzereydi. Her hareketi büyük bir çaba gerektiriyordu ve onu derin bir yokluğa çekecek yoğun bir uyku isteğiyle soğuk taşta yaslandı. Çevresindekiler, saldırı, kale ve insan savaşçılar, hepsi de soluk ve gerçekdışı geliyordu.

Patlama avluyu olağandışı bir gök gürültüsü gibi, boydan boya sarstı. Kargaşanın içinde toz, moloz ve yuvarlanan büyük bir şey gördü—kapılardan biriydi bu. Her tarafını yakan is ve ısı gözlerini açmasına engel oluyordu. Saatler gibi gelen ama aslında yalnızca birkaç saniye süren tuhaf bir süre boyunca, sersemlemiş bir halde, yerde yattı. Önceleri kasları kendi isteğinin dışında hareket ediyor gibiydiler. Yavaş yavaş bedeni onu dinlemeye başladığında oturmak üzere doğruldu ve gözlerini kırıştırarak toz ve kurumu yüzünden sildi.

Nefes nefese kalmıştı. Öksürerek, beceriksiz hareketlerle ayağa kalktı ve Eğreltikaya'nın avlusuna kustu. Dehşete kapılmak için fazla sersemlemişti. Kapının yakınlarındaki pek çok tahta yapının yerle bir olmuş kalıntılarına ağız açık bakıp, bir zamanlar ağır bir engelin demir menteşelerle tutturulduğu geniş boşluğu gördüğünde gözlerine inanamadı. Az önce sağlam olan ve iyi bir koruma sağlayan kapının durduğu yerde görebildiği tek şey bulutlu, siyah ve koyu bir dumanla kaplı bir gökyüzüydü.

Eğreltikaya'nın duvarları yarılmıştı.

154

Ogre kralının kulakları patlamanın yankısıyla çınlamayı sürdürüyor olmasına rağmen o neşeyle bağıırıyor, gök gürültüsünü andıran sesi kendi kulağına tuhaf bir şekilde boğuk geliyordu. Yine de keyifle kükrüyor, kraliyet kılıcını kaldırıp başı-

mın üzerinde çeviriyordu.

"Kalkın, sizi hımbıllar! Kalkın ve Gonnas'm gücünü görün!
run!

O güç herkes için açık seçik ortadaydı. Eğreltikaya'nın duvarlarındaki gedik o kadar genişti ki, Acısavaş bile bu kadarını hayal etmekte güçlük çekmişti. Yıkık duvardan kurtulan taşlar, eskiden kapının durduğu döküntü dolu açıklığa gürültüyle düşüyorlardı. Kulelerden biri yıkılmamış olsa da, kapının tamamı, diğer kule ve duvarın bir kısmı bütünüyle parça parça olmuşlardı.

Her tarafta ogreler çöktükleri yerlerden kalkıyorlar, ağızları açık bir halde bakıyor, inanamayarak gözlerini açıp kapıyorlardı. Birkaç dayanıklı ogre kralın bağırıışlarına ilk katılanlar oldular, sonra daha fazlası katıldı ve kısa sürede tüm Hücümneferleri neşeyle böğürüyorlardı. Acısavaş dönüp baktığında karısının yüzünün savaş ateşiyle yanıp tutuştuğunu gördü. "Baltal!" diyerek silahı istedi Yıldızan.

"Gidiyoruz, şimdi!" diye coşkuyla yanıt verdi Acısavaş.

"Mancınığı kurun—altın küreyi hazırlayın!"

Genişburun ve ekibi, yükünü duvarın üzerinden kalenin içine atabilmesi için manivelamn yönünü de göz önüne alarak büyük silahı döndürdüler. Şimdiden mancınığın kolunu kuruyorlardı. Kraliçe ise bu sırada de ağır metal küreyi karnına yaslayarak dikkatle kucağına almış, sepetin aşağı inmesini bekliyordu.

Hücümneferleri vahşi bir kararlılıkla ileri atıldılar. O kadar hevesliydi ki başçavuş onları sıraya dizmek için kamçısını kullanmak zorunda kalmıştı. Kral her zaman disiplin ister ve buna büyük önem verirdi. Bu büyük bir fırsattı ve savaşçıları plana uymalıydılar.

Acısavaş Dert'in kendisi de Kalkan-Kıranlarla birlikte ilerledi. İkinci sırada görünür bir yere cesurca yerleşmişti. İriyari

adamlarının arasından baktığında gedikte uçuşan toz ve du.

manı gördü ve savaşın heyecanını, yıllardır hissetmediği QJ. dürme çılgınlığını hissetti. Birkaç insan görünüyordu, ufak tefek bir adam tamamen tutarsız bir şekilde ileriye doğru koşuyor, diğerleri ise gedikte sefil görünümlü bir hat oluşturmaya çalışıyorlardı.

Sanki bu zavallı insanlar, hele de Kudretli Gonnas krallarının yarımdayken, Güney Hisarı'nın gücünü durdurabilirlermiş gibi!

Kapı gitmişti ve kulelerden biri tamamen ortadan kalkmıştı. Kerrick, patlamanın gücüyle menteşelerin eğrilip büküldüğünü, hem kapının hem de parmaklıkların avluya düştüğünü görmüştü. Patlamanın neden olduğu büyük yıkım elfin afallamasına neden olmuştu. Sonra bazı şekillerin bir araya gelerek kargaşanın içerisinde kendilerine doğru ilerlediğini gördü.

Ogre saldırısı! Fark ettiği şey uyuşmuş benliğine güçlülükle sızıyormuş gibi görünüyordu. Ayaklarını sürdü, kılıcı elinde beceriksizce tutarak kendini koşturmuştu.

"İşte geliyorlar!" diye bağırdı Acaryel Balinakemik, adamların bir hat oluşturmaları için gönderirken. "Onları Dağlı çeliğiyle karşılayalım!"

Kral sağa sola koşup ellerini sallayıp bağırarak adamlarını yönlendiriyordu. Taş duvarlı bir depodan bir düzine Dağlı dışarı fırlarken, birkaç tanesi de sendeleyerek çeşitli başka binarlardan çıkıyorlardı. Kapı dağıldığında yanındaki yapıların içindeki en azından yirmi adam anında ölmüş olmalıydılar. . . daha kaç tane ölü vardı acaba? Acaryel savaşçıları bir araya topluyordu ve kapıyı tutmak için ileri atılırlarken hep bir ağızdan intikam sözleri haykırıyorlardı.

Kerrick'in aklına iç bulandırıcı bir düşünce geldi. Yerle bir olmuş kule—Moreen onun barbatalarmdaydı! Daha önce durduğu yerden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Taş ve kalas yokluğa

ALTIN KÜRE

karışıp gitmişlerdi. Etten kemikten birinin sağ çıkmasına kesinlikle olanak yoktu! Öfkeyle korkularını bir kenara itti. Ölmüş olamazdı! Bunun düşüncesi bile saçma geliyordu ve bu olanaksızlıktan belli belirsiz bir rahatlık duydu.

Yatışan toz bulutunun ve dumanların arasından, karanlık şekillerden oluşan bir guruh gediğe doğru ilerledi. Bunlar, omuz omuza yürüyen, büyük mızraklarla donanmış azman şekillerdi. Korkunç yorgunluğunun yanında Kerrick, ani bir ümitsizlik örtüsünün içini kapladığını hissetti. Arktos ve Dağlıların böyle bir saldırıyı durdurabilmelerinin kesinlikle hiçbir yolu yoktu.

Diğerleri de aynı şekilde hissetmiş olmalı ki birkaçı acıyla haykırarak ya da dehşetle bağıarak dönüp koşmaya başladılar. Kerrick ağlamanın eşliğinde olduğunu duyumsadı. Bu kadarı da fazlaydı! Hiç gücü kalmamıştı!

"Durun ve dövüşün—bu tek umudumuz!" diye bağırmaya çalıştı Kerrick. Kılıcım korkmuş adamlardan birine doğru salarken sesi hırıltıyla çıkıyordu. Adam, gözleri ardına kadar açılmış ama hiçbir şey görmeden, anlaşılmasız şeyler bağıarak elfin yanından sendeleyerek geçti.

Çılgıncasına kapıya doğru koşan bir adam diğerlerinin dikkatini üzerine çekmişti. Deli Randall'm ilham verici durumunu görünce elfin tüm umudu yerine geldi. Gözü dönmüşün açık ağzı, bir öfke kazam gibiydi. Sesi kargaşanın içinde bir banşi çığıllığı gibi çınılıyordu ve baltasını yukarı kaldırmıştı. Deli Randall tüm orduyu tek başına geri püskürtebilmiş gibi saldırarak, kendini ogrelerin yoluna attı.

"Randall'ı izleyin! Kradok ve Eğreltikaya'nın Leydisi için!" Acaryel kükredi ve adamları da onunla birlikte haykırdılar.

Üzerlerine akın eden ogre ordusu bile bariz bir şekilde kafayı üşütmüş, ön saflarla alay edip kakhahalar atarak bağırarak bu düşman karşısında duraksamış gibi görünüyordu. Diğer

Dağlılar ve Kerrick de gözü dönmüşün cesaretiyle yüreklenmişti. Düzensiz bir hat oluşturmaya yetecek kadar adam Randall'm peşinden koşmuş ve girişte omuz omuza durarak, etten ve çelikten bir engel oluşturmuşlardı.

157

DOUSLAS NILES

Ogre saldırısı başlamadan önce yaşlı bir kadının kırılgan ve kızgın bir kuşunki kadar keskin sesi gürültünün içinden yükseldi.

"Yaban Chislev, doğdu selden - çamura çevir, taş zeminden!"

Dinekki! Yaşlı şaman savunuların oluşturduğu hattın arkasından bir yerlerden bir büyü yapıyordu. Tam o anda ogrelerin ön safları birdenbire takılıp tökezleyince adamlar zafer dolu çığlıklar attılar. Ogrelerin çizmeleri balçığa batmış, yumuşak bir zemin kapının önünü kaplayacak şekilde hızla yayılmıştı. Çamur, ayakları dibe çekiyor, güçlü dizleri sarıyordu. İkinci ogre sırası öne doğru gelip arkadaşlarının üzerine düştüler ve düşman hattı, kimisi boğulan kimisi de kurtulmaya çalışırken kendi arkadaşlarını vuran öfkeli bir savaşçı karmaşasına dönüşüverdi.

Bir tanesi sonunda bu karmaşadan kurtuldu ve kaygan çukurdan çıkıp çamur kaplı kollarını yukarı kaldırarak öfkeyle kükredi. O ilerlerken Deli Randall uludu ve baltasını vızıldatarak saldırdı. Ogre kullandığı toprak bulaşmış silahı çılgınca döndürdü. Gözü dönmüş darbeden eğilerek sıyrılıp baltasını aynı bir oduncunun yapacağı gibi savurdu. Çelik kenar zırh katmanını yararak iri göbekte derin bir yara açtı. Ogre inleyerek geriye doğru düştü ve çamurun içine gömüldü. İnsanlar neşeyle bağırıyorlardı.

Diğer ogreler de ileri doğru gelmeye çalışıyorlardı ama insanlar onları karşılamak için atıldılar. Çamur çukurunun kenarında çelik çelikle çarpıştı. Birkaç ogre mızraklarını ellerinde tutmaya devam ediyorlardı ve bu uzun silahlarını hafif zırhlı

insan saflarına doğru sapladılar. Kerrick'in yanında duran bir Dağlı yarısından kanlar fışkırarak düştü. Başka bir tanesi karnını tutarak ikiye büküldü. Mızrağı tutan ogre, kancalı silahını geriye hızla çekip çaresiz insanı hattan ayırduğında, adamın direnecek mecali kalmamıştı.

Kerrick'in yorgunluğu onu engellemeye devam ediyordu. Kılıcıyla vururken her şey yavaş hareket ediyormuş gibiydi ve keskin çelik kılıç kaim bir koldan kanlar çıkmasına neden olarak bir ogre kalkanım biçti. Saldırganın yumruğuyla yaptığı

158

ALTIN KÜRE

vuruğu elfi geri savurdu. Sırtını çarpıp yattığı yerde nefesini toparlamaya çalışırken silahını güçlölkle tutabiliyordu. Her nasılsa ayağa kalkıp kendini yine savunma hattına sokmayı başarmıştı.

Çamur çukuru artık ogre cesetleriyle dolmuştu ve saldırıganların kavgaya katılabilmek için kendi arkadaşlarının cesetleri üzerinden geçmeleri gerekiyordu. Gaddar baltalarla kesilerek ya da koca savaş çekiçleriyle ezilerek daha da fazla Dağlı düştü. Düşenlerin yerini başka insanlar dolduruyor ancak yedek kuvvetler de gittikçe azalıyordu. Saldırganlar bastırdıkça saflar çöküyor, savunan adam kalmayana kadar giderek inceliyorlardı.

Ansızın kavganın içinden bir duman bulutu yükseldi ve acıyla çılgına dönmüş ogrelerin ulumaları savaşın gürültüsünün bastırdı. Yüksek duvarın üstünden—daha doğrusu ayakta kalmış kuleden—bir sıvı dökölüyordu ve elf kapıyı savunanlardan bazılarının saldıran ordunun üzerine sıcak yağ dökütüğünü anladı. Öfkeden deliye dönmüş ogreler kaçmak için çılgınca kenarlara doğru açılırlarken, insanlar yakıcı yağmurdan korunmak için nereye basmaları gerektiğini iyi biliyorlardı. İnsanlar yürekleymişlerdi ve yerlerini koruyup ogreleri geri püskürterek

onları yakan yağışın içine doğru ittiler.

Yeni bir ogre bölüğü saldırıya katıldı. Bu seferkiler silah ar-kadaşlarının cesetlerinin arasından geçerlerken kalkanlarını kafalarının üzerine kaldırmışlardı. Rasgele bir yağ serpintisi önde gidenleri vurup, kolçaklar ve zırhların arasından yakıp geçti, ama sonra değerli sıvının tükenmesiyle yağ yağmuru durdu. Duvarlardan, kimisi acı verici yaralar açan birkaç ok yağdı ama bu atışlar çok sayıdaki düşmanın üzerinde etkili olabilmek için fazlasıyla dağınıktılar.

Kerrick bir dizinin üzerine düştü. Uzun ön dişli suratı korkunç bir öfkeyle bakan zırhlı bir ogre tepesine dikilmişken ayağa kalkmak için bile gücü kalmamıştı. Elf kılıcını kaldırdığında öğrenin vuruşunu karşılayacak güce sahip olmadığını biliyordu. Ancak darbeden hemen önce Deli Randall fırl fırl dönerek görünüye girmiş, önce öğrenin diz bağlarını kesip sonra da ters

159

DOUSLAS NİLES

yönden gelen bir savuruşla mahluğun boğazını yarmış^ Kerrick daha ona teşekkür edemedi gözü dönmüş gitmişti-, zaten elf, çılgına dönmüş savaşçının onu duyacağından bile şüpheliydi. Bir kez daha ayaklarının üzerinde doğrulmayı başardı ve kılıcını kaldırmaya çalıştı.

Bir ogre mızrağının saplanmasıyla başka bir Dağlı daha düştü ve açılan boşluğa doğru bir ogre atıldı. Acaryel'in kendisi, yüzünde açtığı yarayla mahluğu geri püskürttü. Yine de saldırı amansızca sürüyor, Dağlılar yetişemiyorlardı. Artık elfin solunda duranlar da düşmeye başlamışlardı ve Kerrick kılıcını güçlükle kaldırabiliyordu.

Sonuçlarını tartmak için bile durmadan cebine elini attı ve parmağım sihirli yüzüğün soğuk halkasından geçirdi. Güç hemen içini doldurdu ve kılıcı elinde hafifledi. Taze bir öfkeyle silahını savurdu ve bir öğrenin zırhım karşı konulamaz

bir güçle deldi. Saldırganlara tekrar tekrar kılıcım savururken akkor olmuş bir öfke çini yiyordu. Yakınlarda kahkahalar atan Randall başıyla ona selam verdi ve ikisi birden, diğerlerini de peşlerinden sürükleyerek, bir ogre kümesine doğru çılınca saldırdılar.

Elf, ağır bir savaş baltasının yaptığı saldırıyı savuşturdu ve önünde duran ogre savaşçısı, elindeki iri silahın sapı elf çeliğinden yapılmış kılıçla kırılmış olarak düşünce aptal aptal bakakaldı. Aynı ölümcül metalin yıldırım hızıyla saplanmasıyla mihlanıp kalan ogre, öldüğü sırada da aym ifadeyi yüzünde taşımayı sürdürüyordu. Kerrick çekip silahım kurtardı. Başka bir saldırgan mahluka doğru yönelirken kılıcından damlayan kanları umursamıyordu. Yeni ogre rakibi geriye doğru sendeledi, ama o kılıcın hızla savruluşundan kaçabilecek kadar hızlı değildi. Ogre dehşet içinde uluyarak geriledi, dışarı dökülen bağırsaklarını yerinde tutmaya çalışıyordu.

Kerrick coşkuyla dövüşürken Randall'in tekdüze çığlıkları sağından bir yerlerden yükseliyordu. Daha da çok saldırgan düştü. İki arkadaşı sırt sırta vermiş bir halde dövüşmekteydiler. Silahlarım öyle bir hızla saplayıp savuşturuyorlardı ki, saldırgan mahlukların hiçbiri yakınlarına gelmeye cesaret edemi-

160

ALTIN KÜRE

yordu. Elf ne yorgunluk ne de korku hissetmiyordu... o an için tek duyduğu, bedeninde ve aklında oluşan tüm acizlik belirtilerini yok ederek sürekli artan bir nefret ve öfkeydi. Yüzüğün sihri vicdanının ve çekincelerin zihnindeki etkilerini örterken, zayıflıklarını da yenmişti.

Düşman hattının içinde, mahlukat yüzü hışımla çarpılmış iri bir ogreyi gözüne kestirdi. Zihnini kaplayan savaş pusunun arasından bir tanıma kıvılcımı çaktı. Onun Acısavaş Dert'in ta kendisi olduğunu Kerrick birdenbire fark etti—yıllar önce Moreen'in köyünü yerle bir eden ve insanları Eğreltikaya du-

varlarının arkasına sığınmak zorunda bırakan zalim kral. O anda kral ağır bir kılıç taşıyor ve oldukça ötede durmuş, adamlarına emirler yağdırıyordu.

Elf kıvrıldı, bir ogre baltasını hemen yanında yere çakılı bırakan sert bir vuruştan yana çekilerek kaçtı. Baltalı adamın şakağına metal kabzayla yanlamasına vurdu. Vuruşuna yüzüğüün olağanüstü gücü de eklendi ve ogre kesilmiş bir ağaç gibi devrildi. Elf zaman kaybetmeden ileri atıldı, sanki kılıcı büyüü bir şekilde onu ötede duran krala doğru sürüklüyordu.

Acısavaş Dert şaşırtıcı bir canlılıkla kılıcını yukarı kaldırdı ve silahı iki eliyle tutarak saldırmakta olan elfi savuşturmak için yanlamasına savurdu. Kerrick krallarının yanma doluşan ogrelerin farkındaydı. Yanlarında zırhlı korumalar gördü, ama her taraftan vuran ölümcül silahlara karşı sanki bağışıklığı varmış gibi ileri doğru atıldı.

Belki onu koruyan gözüpekliliğiydi. Belki de, gücü gibi yük tarafından artırılmış olan hızı da bu hantal yaratıklara fazla gelmişti. Her koşulda pek çok vuruş hedefini bulamamış, hatta bir ogre, silahını vahşice elfe doğru savururken bir arkadaşının kolunu uçurmuştu. Kerrick iki korumanın arasmdan sıyrıldı ve kılıcını, bu çılgınca saldırı karşısında şaşkına dönmüş krala bir kez daha sapladı.

Kerrick gümüşi elf kılıcını aralarından uzatırken bile, iri bedenler kralı birer sütun gibi koruyorlardı. Silahın ucu kralın altın göğüs zırhını deldi ve elfin daha da ileri ittirmesiyle yarıdan ani bir kan fışkırmasına neden oldu. Ogreler, önderleri

DOUSLAS NİLES

gerilerken şaşkınlık ve öfkeyle kükrediler ve ancak ondan sonra elf kendi güvenliğiyle ilgilenmeye başladı. Korumalardan birini kılıcını boğazına saplayarak indirdi ve bir diğerini yarılmış bir dizle yere devirdi. Sonunda Randall yanma gelebilmişti ve bir

kez daha iki savaşçı sırt sırta vermiş, çılgına dönmüş bir şekilde ogrelerle saldırmışlardı.

"lmek için iyi bir yol," diye vurguladı gzdnmş. De-lice bakışlara sahip yüzünden çıkan ses şaşırtıcı düzeyde sakin-ki. Kerrick başıyla onaylamakla yetindi. Onun suratına da zalim bir gülümseme hakim olmuştu. O anda ölüm ona hiçbir şey ifade etmiyordu—ne gelecek ne de geçmiş önemliydi, yalnızca bu vahşi kavga vardı.

Alevler havada ıtırdadılar ve ogre çemberi aralandı. Bir-denbire üç kişi olmuşlardı. Bruni hemen üzerlerinde, alçak bir duvarın üstünde durmuş, uzun saplı bir baltayı iki eliyle birden tutuyordu. İri kadın silahı savurdu ve alevler sihirli metalin peşinden bir iz oluşturdular. Ak kıvılcımlar avlu üzerinde bir aşağı bir yukarı uçuşuyorlardı.

"Balta! Gonnas Baltası!" diye haykırdı ogreler, sesleri keder ve acı doluydu. Bruni aşağı atladı ve ağır ağır ilerlerken çevresine indirdiği darbelerle ortalığı kasıp kavuruyordu. Etrafındaki saldırganlar ağızları açık bir halde kalakalıyor, kudretli silaha bakıp inildiyorlardı. Onlar için Gonnas Baltası, Güney Hisarı kralları ve yüce rahipleri tarafmdan nesiller boyunca korunmuş kutsal bir simgeydi. şimdi ise tam krallarının yaralandığı ve bu insanla elfin böylesine yılmaz bir kararlılıkla dövüştükleri sırada hürmetli silahın ortaya çıkması, cesaretlerini korkunç bir şekilde kırmıştı.

Ogrelerin bazıları ardına kadar açılmış girişten uzaklaştılar, sonra da—duvarların ötesinde ok menzili dışında taze bir birlikle bekleyen—komutanlarının heyecansız bağırılışlarını hiçe sayarak kaleden kaçmak üzere döndüler. Bir küçük ogre grubu geride kalıp yaralanmış önderlerini koruyorlardı; ancak o anda  yandan birden kuşatılmışlardı. Elf duraladı, Acaryel yanına gelirken ter ve dumanla karışarak gözlerine yapışmış pusu kırpıştırarak atmaya çalışıyordu. Ogreler, kimisi yaralı kralla-

ALTIN KÜRE

rıru taşıyarak kimisi de Acısavaş Dert'in güvene alınabilmesi için yaşamlarını vermek üzere arkayı kollayarak geri çekilirlerken, Dağlı kral, Kerrick, Randall ve Bruni'ye katıldı.

"Orada!" diye uyardı Acaryel. Kerrick'in omzunu tutmuş açıklığın kenarını gösteriyordu. Elf işaret edilen aralıktan kurulmuş ve hazır bekleyen ogre mancınığını gördü.

"Gidip alalım onu," dedi elf, birdenbire büyük silaha odaklanarak.

Bruni ve Randall başlarını sallayıp kabul ettiler ve dördü birden dağınık ogrelerin arasından tekerlekli alete doğru fırladılar.

Tuhaf bir şekilde giyinmiş, etkileyici görünümlü dişi bir ogre mancınığın yanında duruyordu. Kerrick, sekiz yıl önce dövdüştüğü ve Gonnas Baltası'nı elinden aldığı kraliçeyi tanıdı. Şimdi ise bu kraliçe tiz bir çığlıkla bir emir vermiş, ama yanındaki savaşçılar onu önemsemeyerek yaralı krallarını korumaya koşmuşlardı. Kadın da paniğe kapılarak makineye bakmış, ancak kendi başına çalıştıramayacağını anlayınca son anda o

da dönüp, kaçmakta olan ordusunun askerleriyle birlikte yamaçtan aşağı koşarak mancınığı savunmasız bırakmıştı.

"Onu döndürmeme yardım edin!" diye bağırdı Bruni.

Acaryel ve Randall takozları bir kenara iterlerken, o da omzunu büyük tekerleklerden birine dayamıştı. Sihirli bir güçle dolu olan Kerrick yardım edebilmek için silahını kınına soktu. Kasları gerilirken elf inledi ve tüm gücüyle iterek yavaş yavaş mancınığını kaçan ogrelere doğru döndürdü. Sepetin içinde yuvarlak ve altından bir şey gördü ama daha görüntüyü tam olarak algılayamamıştı ki Acaryel Balinakemik kılıcını indirip ipi kopariverdi. Mancınığın kolu keskin bir kopma sesiyle yerinden fırladı ve küreyi yukarıdan, kalenin altında kalan uzak sahile doğru fırlattı.

Kerrick, kılıcım çekerek hemen ogrelere döndü ve yaralı

krala doğru gözünü kan bürümüş bir kararlılıkla atıldı.

"Yaban Chislew, gördün yenilgiyü Aceleci savaşıncının tut dizle-
rimi"

Büyülü yakarış arkasından geliyordu ama Kerrick sözleri
163

DOUSLAS NİLES

duymamıştı bile. Çizmeleri yere yapışıp kalınca öfkeyle kollarını savurdu. Şamanın büyüü geri çekilen düşmanın üzerine son bir öldürme güdüsüyle gidip düşman saflarına dalmasını engelleince keder ve hiddetle bağırırdı.

Bruni'nin güçlü kolları onu kucaklayıp kenetlenmiş parmaklarının arasından kılıcını alırken Kerrick hayal kırıklığıyla ağlıyordu. Kendini bırakmış, yorgunluk aniden üzerine çök-müştü ve yüzüğü parmağından çıkardığında bir anda kadının kollarına yığılıverdi.

Gökyüzü parlak, yakıcı bir beyazlığa büründü ve zemin ayaklarının alanda kabarak büküldü. Bir ses patlaması havayı delip geçerek duyan herkesi sağır etti ve elf, kendini kızgın bir tanrı onu yerinden kaldırmış sonra da ölümsüz bir hışımla yere vurmuş gibi hissetti.

Sonunda mutlak ve kendisini yutan bir karanlığın içinde kalabilmişti.

164

<

Kralın Bozgunu

>

Acısavaş Dert'in gördükleri bir yürek gibi atan, yalazlı, kır-

mızı bir perdeden ibaretti. Güçlkle nefes alabiliyordu ve kıpırdaması olanaksızdı. Yumruğunu sıkmakta, hatta balina derisi çizmelerinin içinde parmaklarını oynatmakta zorluk çekiyordu. Kral derme çatma bir sedyeyle taşındığının ve tepeden

DOUSLAS NİLES

aşağı, taraçalandırılmış tarlalara indirilip, Eğreltikaya'dan uzağa götürüldüğünün belli belirsiz farkındaydı. Bu iflah olmaz korkaklara geri dönmelerini, gedikten içeri sızıp, duvarları aşm tüm lanet olası kaleyi yerle bir etmelerini buyurmaya çalıştı.

Biri mancınkla ilgili bir şeyler bağırırken, o da kendi emirlerini daha da yüksek bir sesle söylemek istiyordu—küreyi fırlatın! Eğreltikaya'yı tuzla buz edin! Bırakın Gonnas Baltası'ru ve tüm diğer ayrıntıları—o iğrenç yeri Kryn'n'in yüzeyinden silin!

Ancak ağızından tek bir söz çıkmadı. Onun yerine göğsünde ezici bir acı oluşmuştu ve köpürerek çıkan her nefesine karşılık yeni bir nefes almak korkunç bir çaba gerektiriyordu. Vücudunun yan tarafında bir ıslaklık vardı, deri gömleğinin ve delik göğüs zırhının içinin yapış yapış oluşundan kan kaybettiğini anladı. Kalbinde soğuk bir korku hissetti—hayatında ilk kez ölümlü olduğu ve ölebileceği olasılığıyla yüzleşmişti. Kavramın kendisi korkunç bir şekilde adaletsiz ve anlaşılmaz geliyordu.

"Reddediyorum!" İtirazını haykırmak istiyordu ama onun yerine öksürerek anlaşılmaz bir ses çıkardı ve gırtlığından gelen kanın tadını duyumsadı. . . Hayır! Yaşantısının bu noktaya, sefil insan müsvetmelerinden rezil bir geri çekilmeyle kaçtığı noktasına geldiğini kabul edemezdi.

Görüntüsünü kapayan kırmızı perde biraz incelik tepesindeki göğü ve altındaki okyanusu seçebileceği kadar açıldı. Çaresizce doğrulmaya çalıştı. Onu kavgadan uzaklaştıran bu sadakatsiz oğrelere vurmak istiyordu, ama olduğu yere acılar içerisinde yığıldı. Hedefi olan o korkunç kalenin puslu görün-

tüsü gittikçe yitiyordu. Tuz kokulu havayı kokladı, çok aşağılarda, karaya çıktıkları yerde sahile çekilmiş güzel gemilerini gördü. Orada değildi... henüz değildi...

Gözlerinin önünde bir şey, altın ışıltılı bir parlaklık çaktı ve yeniden küreyi hatırladı.

* * * * *

\

166

ALTIN KÜRE

Yıldızan yamaçtan aşağı ikinci taraçaya doğru yuvarlandı ve harap olmuş bir tarlanın çamurlarının içine yüzüstü düştü. Ogre kraliçesi yattığı yerde, görülmediğim umarak ve sırtına saplanabilecek bir insan kılıcının beklentisiyle korku içinde kaldı, ama ne ayak sesleri ne de peşinden birilerinin geldiğine dair bir işaret vardı.

Mancınığın ağır yükünü fırlattığım gösteren sesi, yani yayın boşalma sesini duyduğunda hala yerde yatıyordu. Kulaklarına inanamayarak kalakaldı, Gonnas Baltası ele geçirilmeden altın kürenin fırlatılmayacağım biliyordu. Acı dolu bir hiddet gözlerini kararttı, ama öfke çılgınlıklarım geri bastırdı. Onun yerine kendi kendine kısık sesle konuştu, "İnsanlar bunu ödeyecekler—onlar ve onlara her kim yardım ettiyse acı, sefalet ve boyunduruk altında ölecekleri"

Dizlerinin üzerine doğruldu ve ancak o zaman başının üzerinden bir yay çizerek uçan ve kıyıya doğru süzülen küreyi fark etti. Bir anda görüş alanından kaymış, taraçamın kenarımın arkasında kalmıştı.

Nefesini tutarak ayağa kalktı ve hantal hantal koşmaya başladı. Daha düz, çamurlu tarlamın kenarına gelemeden sanki güneşe toslamış gibi ortalık aklandı. Yerin ayaklarının altında kabardığım hissetti ve oluşan aydınlık görüşünün tam merkezinde parlak bir gedik oluşturdu. İleri doğru sendeleyerek taraçamın kenarına vardı ve sahildeki dik tepeden aşağı

sersemlemiş bir şekilde baktı. Deniz, dağ gibi yükselen bir dalga-yla kabarmıştı.

Hayır, onlar sahile doğru gelen dalgalar dizisiydi. Tahta ve odunlar hışım dolu bir rüzgarla uçuşuyorlardı ve kadirgalar-
dan birinin parçalandığını belli belirsiz duydu. Cesetler uçuşu-
yor v£ kıyıya vuruyorlardı. Bunların—bulunduğu yerden
önemsiz ve birer oyuncak gibi görünseler de—ogre cesetleri
olduklarının hayal meyal farkındaydı.

Dalgaların diğer kadirgayı, Altınkanat'ı vurmaları daha
uzun sürdü ve ogre kraliçesi, kraliyet gemisinin şiddetle sallan-
dığım, yana yatıp bir yaprak gibi savrulurak kıyı çizgisine pa-
ralel olarak sürüklendiğini görüyordu. Görünmez bir güç yü-
züne çarptığında donakalmış halde bu manzarayı seyretmeyi
167

^

DOUGLAS NİLES

sürdürüyordu. İri ogre kadın, bir ejderha kuyruğu çarpmış gj^
geriye savrulmuştu. Yere sırtüstü yatmış nefes almaya çalışır.
ken kudretli tanrısına sessiz bir dua okuyup, sağ kalma ve inti-
kam için bir yakarıшта bulundu.

Kısa bir süre sonra yeniden nefes alabilmişti. Ağır ağır otur-
duktan sonra ayaklarının üzerinde durmaya çabalayıp aşağıda
kalan kıyıya baktı. Yabanansı gitmiş, tamamen yok olmuştu.
Altınkanat ise yana yatmış, sahilde kumun üzerinde duruyordu.
Sahili korumakla görevli kırk öğrenin hiçbiri ortalıkta görün-
müyordu.

"Ah, benim öfkeli tanrım!" diye inledi Yıldızan. "Senin gü-
venini nasıl boşa çıkardık böyle?" Bir yandan gözlerinin önün-
deki manzarayı göz ardı edemiyor, diğer yandan da felaketin
akıllara sığmaz boyutunu kabullenmemeye çalışıyordu.

Koşarak ilerlemeye başladı, kafası haldır haldır çalışıyordu
ve karmaşık şekillerle, nefret dolu düşüncelerle doluydu. Kütük
gibi bacakları yere vuruyor, onu tepeden aşağı taşıyorlardı.

Zorlukla yürüyen ve kendilerini toparlamaya çalışarak sahilde ağır ağır hareket eden Kalkan-Kıranlar'm yanından geçti. Biraz uzakta tepeden aşağı inmekte olan ve sedye taşıyan bir ogre savaşı kümesi gördü. Yıldızan altın göğüs zırhını tanıdı.

Kral! Bu gün daha başka ne felaketler getirecekti? Şimdi saf bir korku, Acısavaş Dert'in ölebileceğinin ve elde etmek için bu kadar çabaladığı güç ve konumu yitirerek yeniden basit bir rahibe olacağını kaygısı boğazını düğümlemişti. Sahil boyunca

yürüdü ve sedyedeki şeklin kıpırdandığım görünce kocasının yaşadığı düşüncesiyle rahatladı. Yarası ne kadar ağır olursa olsun, nefes aldığı sürece belki tanrısının gücü kralı iyileştirmede ona yardımcı olabilirdi.

Yorgunluk kadim yavaşlamaya zorladı. Çevresine bakındı-ğında yerde ve deniz kenarındaki duvarda altın kürenin yıkıcı patlamasıyla oluşmuş geniş bir oyuk gördü.

Yıldızan sahili geçip yaralı kralı taşıyan grupla buluştu. Şimdiden Hucümneferleri'nden yüz tanesi kraliyet kadırgasının sahile vurmuş gövdesine asılıp, onu kumların üzerinden çekerek sonradan daha derine götürebilecekleri sığ sulara çıkardı.
168

ALTIN KÜRE

nyorlardı, bu sırada kurtulanlar ve kral için bir rampa indirilmişti. Şükürler olsun, tüm geçirdiklerine karşın Altınkanat şaşırtıcı bir şekilde sağlam görünüyordu.

"Kraliçem!" diye bağırdı Argus Karael, güven verici bir şekilde Acısavaş'm yanında duruyordu. "Kral ciddi biçimde yaralandı!"

"Onu gemiye çıkarıp kamarasına götürün!" diye bağırdı Yıldızan, sert hareketlerle işaret ederek. Ogrelere emri yerine getirmek için koşuşturdular ve kraliçe rampadan kadırganın güvertesine çıkarken itibarını ve memnuniyetini bir nebze olsun geri kazandığını hissediyordu.

Yeni bir plan yapmıştı.

* * * * *

Acısavaş Dert duvarları ve tavanı algılıyordu—karanlık bir odaydı. Denizin ve yıpranmış kalasların kokusunu alıyordu. Bu bir kamaraydı. Gemisinde bir kamarada olduğu sonucuna vardı ve her nasılsa yaşıyordu—ancak yine de göğsü acıyla doluydu ve nefes almak işkence gibiydi. Endişeyle asılmış bir suratla Argus Karael yanı başında durmuştu.

"Beni buradan çıkarın, güverteye götürün!" Ciğerlerindeki ateş o kadar büyüktü ki kralın sözleri çatlak geliyordu, bir elini salladı ve derdini anlatabildi. Dümenci duraksıyordu.

"Sizi kamaranıza yerleştirmek," diye açıkladı Argus Karael, "kraliçenin emriydi, Efendimiz. Az sonra burada olur, sandığından bir tılsım ve bazı merhemler alması gerektiğini söylemişti."

"Hayır!" diye inledi kral. "Suyu, gökyüzünü görmek istiyorum." Bu manzaraları bir daha göremeyebileceğine dair güçlü bir korkuya kapılmıştı ve yok olup gitmeden önce doğal güzelliklerini bir kez doya doya seyretmek istiyordu.

"Buradayım, Kocam," diye duyurdu Yıldızan, yanında durabilmek için öne çıkarak. Kapıdan sızan az bir günışığını da bedeni kapıyordu. "Geri çekil!" diyerek ağzı açık bakan dümenciye bağırdı, sesi neredeyse isterik bir çığlık gibi çıkmıştı.

169

bOVGIAS NİLES

"Beni kralla yalnız bırak, böylece Gonnas'ın gücünü onun y_ralarına yönlendirebileyim!"

Argus odadan çıkıp, güvertede toplanmış, heyecanla aç^ kapıdan içeriyi dikizleyen Genişburun ve Hücumneferlerine katıldı. Karısı yarımda diz çöküp başını eğerek küçük kamarada

bir ileri bir geri yankılanan hıçkırıklarla, feryat figan ağlarken ogre kralı duygulanmıştı. Kamaranın dışındaki dinleyiciler

afallamış, gözleri sonuna kadar açılmış bir şeyler görebilmek için itişip kakışirlarken, kraliçenin kederi doruk noktasına ulaşmıştı.

Yıldızan aniden başını kaldırdığında küçük gözleri parlıyordu ve ağzı kederden çok öfkeyle bükülmüştü. "Kral Efen-dimiz! Sizi bu duruma getirmeye kim cesaret etti? Bu küstahlı-ğından dolayı Gonnas onu sonsuz bir azaba çeksin!"

Acısavaş zorlukla nefes aldığında göğsündeki acının demir pençesiyle irkildi. Yanıt vermedi; o sırada ses çıkaramıyordu ve onu kimin vurduğunu kendisi de tam olarak bilmiyordu. Dizle-rinin üstünde durmayı sürdüren karısı uzandı ve sargılı göğsü-nün üzerine iri bir el koyarak yarasını ağır ağır sıvazlamaya başladı.

"Ey, İnatçı Olan, bize merhametini göster!" diye bağırdı kraliçe. Güçlü ve kulakları tırmalayan çirkin bir çığlık şeklin-deki sesini yukarı yönlendirirken gözlerini kapamıştı. Kral için, kadının yakarışının göğü delebileceğini ve tanrılar nerede otu-ruyorlarsa oraya kadar çıkabileceğini hayal etmek pek zor ol-madı. "İyileştirici gücünü sana sadık kralının bedenine bahşet!"

Kraliçe delici bakışlarla krala baktı ve sessizce konuştu. "Güçlü ol, Kocam, çünkü İnatçı Olan'm etleri birbirine yapıştı-ran gücünün karşılığı yoğun bir acıdır."

Kral da bundan—neredeysel ölüm-den korktuğu kadar—korkuyordu, ama daha önce rahibe karısına hiç bu kadar ümit bağlamamış, hiç bu kadar güvenmemişti. Bu düşünceler bir-denbire Acısavaş'm göğsünü pençesine alan, kaburgalarını sıkıştırıp ciğerlerini ve boğazım yakan keskin bir acıyla bö-lündü. Ağzını açtı ama yine de hiçbir ses çıkmadı ve harcadığı çaba acısını ikiye, üçe katlamaktan öteye gitmedi. Çaresizliğe

ALTIN KÜRE

boğuldu. Ölüyor muydu? Tanrısının—ya da karışırım—mem-nuniyetsizliği nedeniyle öldürülüyor muydu?

Kaburgalarının arasından etleri kıvrılıp uzadı, iç organları kaynayıp düzeldiler ve ciğerlerini tutan mengene daha da fazla sıkıldı. Hava kalmamış gibiydi, nefes almaya yetecek kadar bile yoktu—yalnızca bilincinin üzerine yavaş yavaş yanan bir pelelin çekmek isteyen ve etlerini kavuran güçlü bir ateş. Gonnas'm gücü onu içinden yakalamış, ölümsüz kudretiyle sıkıyordu ve kralın tek yapabildiği ağız açık, ses çıkaramadan ve titreyerek dimdik oturmaktı.

Sonsuz gibi gelen bir zaman sonra acı dinmeye başladı. Acısavaş, yaşlı gözleriyle üzerine dikilmiş karısının gözlerine baktı. Ağız gerilmişti, dudaklarının ince çizgisi gülümsemeyle somurtma arasında bir yerlerdeydi. Kral sonunda güçlükle nefes almayı başardığında, kadın neşeli bir çığlıkla sesini duyurdu.

"İnatçı Olan kralı iyileştirdi!" diye bağırdı Yıldızan. "Kudretli Gonnas'a şükürler olsun!"

Yıldızan başarmıştı. Gonnas onu yüzüstü bırakmamıştı. Acısavaş tanrının gücünün yırtık etlerini bir araya getirdiğini ve sağlığına kavuşturduğunu hissediyordu. Yavaş yavaş gücü yerine geldi. Yorgunluktan her tarafı sızlıyordu ve zayıf düşmüş, tenine, saçlarına ve giysilerine işlemiş terle sıırıslam olmuştu. Ogre kralı başını sallayarak titreyen elini kaldırdı ve alnındaki ve çenesindeki ter tabakasını sildi.

Ancak kraliçesinin yüzündeki zafer dolu sırıtışa baktığında bu iyileştirmenin bir karşılığı olacağını hemen anlamıştı. Yaptığı iyiliklerin—ve Gonnas'in iyiliklerinin—her zaman bir karşılığı vardı. Öyle olsun, diye keyifsizce düşündü.

Acısavaş, Eğrelikaya'nın direnişini düşününce kadının kaşları çatıldı. İnsanlar, iblisler gibi dövüşmüşlerdi. O ince yapılı, parlak kılıçlı sarı saçlı savaşçı—Acısavaş'm hatırladığı kadarıyla o elfti, yaşamını kabaya çeviren Haberci. Onu yaralayan da oydu, evet. Nasıl olur da o ufak tefek narin savaşçı böyle bir vahşilikle dövüşebilirdi? Kral, korumalarının arasından sıyrılan adamın, kendine ait bir akli varmış gibi görünen ölümcül kılı-

DOUSLAS NİLES

cim sapladığı sırada yaşadığı dehşeti net bir şekilde arurnsıyordu.

Bitkin bir durumda kendini ayağa kaldırmaya çalışsa Yıldızan nefesini tutmuş seyrediyordu. "Ağrınız var mı. Efen-dimiz?" diye gözlerini kısarak sordu.

"Hayır. Artık yok," diye yanıtladı kral. Kendini bu kadar sağlam ve güçlü hissettiğine şaşırılmıştı. Yaklaşmış olan ölümün soğuk ve yapışkan amsı henüz taze ve korkutucuydu.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. İçtenliğinin yoğunluğuna kendi de şaşırılmıştı. "Hayatımı kurtardın."

"Yapmam gerekenden ve Gonnas'm takdirinden daha fazlası değildi," diye alçakgönüllülükle yanıtladı Yıldızan. Yalnızca adamın duyabileceği bir şekilde konuşuyor, tuhaf bir ifadeyle krala bakıyordu. "Şimdi, lütfen konuşalım."

"Sorum ne?" diye sordu kral, şimdiden içini bir kuşku kaplamıştı.

"Küre!" diye tısladı kadın, küçük gözleri birden parlayarak. "İnsanlar onu harcadılar, tepeden aşağı attılar—ama ben onun patlayışım gördüm. Gücü inanılacak gibi değildi—eğer kaleye düşmüş olsaydı, Eğrelikaya bir anda yok olurdu! Silahın gücü Gonnas'm yumruğu gibiydi, hem güzel hem de bakam hayran bırakan bir kudret!"

"Ah..." dedi Acısavaş. Tüm olan bitenle ilgili ayrıntılar yeni yeni zihninde beliriyorlardı. "Çok kaybımız var mı?"

"Dinle, seni aptal," dedi kraliçe sabırsızlıkla. "Ben küreden bahsediyorum—"

"Harcandığım söyledin." Kral birden kendini çok bitkin hissetmişti. Kansmdan uzaklaşıp Kışyurdu'na dönmek için can atıyordu. Kraliyet dairesinde bulabileceği rahatı gözünde canlandırdı ve Thraid'in kollarına kaçıp, sevgilisine bu felaketle ilgili her şeyi anlatmak istedi.

"Evet, bu küre harcandı. Aslında, patladığında diğer kadir-gayı parçaladığım ve kıyıda koca bir oyuk açtığım da bilmende yarar var."

"Yabanansı mı?" diyerek nefesini tuttu Acısavaş. "Tersane-min gururu—"

172

ALTIN KÜRE

"Sana söylüyorum, o gitti," diye sertçe azarladı Yıldızan. "Artık geleceğe bakmalısın!"

"Sanırım bunu nasıl yapacağımı da biliyorsundur!" diye hırladı kral.

"Lütfen, Efendimiz—beni dinleyin! Evet, buradan Ejder-yurdu'na gitmemiz gerektiğine inanıyorum ve orada Simyacı'dan yeni bir küre yapabilmek için bize toz yapmasını talep etmeliyiz. İnsanlar kazandıkları hayaliyle yaşarken biz oraya gidip geleceğiz. Bu yaz bir saldın daha beklemiyor olacaklar. Dönüşümüzle onları şaşırtacağız ve bir kerede, hepsini birden yok edeceğiz."

Bu öneri Acısavaş'ı hem yıldırılmış hem de kralın ilgisini çekmişti. Artık Kışyurdu—ve Thraid—çok uzak görünüyordular. Yine de insan kalesini yıkma düşüncesi uzak bir olasılık olarak gözünde canlanmaya başlamıştı. Doğrusu, o ana kadar altın kürenin gerçek gücünü hayal etmekte zorlanmıştı, ama Simyacı'nın yaptığı bu silah gerçekten de ölümcüldü! Üstelik de kendi gemilerinden birini uçurmuş, adamlarının da kim bilir kaç tanesini öldürmüştü. Ayrıca, neredeyse onun yaşamını almasına da ramak kalmıştı!

"Kalkan-Karanları," diyerek sesli düşündü, "ve kürekçilerin yarısını Altınkanat'& alabiliriz, ancak bir gemiye sığmak için çok kalabalığız."

"Sayımız azaldı," diye vurguladı Yıldızan, "ama geride kalanlar, kesinlikle insanların ilgisini başka bir yöne çekip onların gerçek amacımızı anlamalarına engel olabilir, biz geri dönene

kadar da ohları oyalayabilirler."

"Düşünceni paylaşmaya başlıyorum," diye katıldı kral. Ayağa kalktı ve bacaklarının biraz titreseler de sağlam bastıklarına sevindi. Acısavaş kamaranın kapısından geçti ve durabildiği kadar dik durup güvertede ve kıyıda toplanarak ona heyecanla tezahürat eden ogreleri selamladı.

"Kıyıdaki bu topraklar," dedi kral, karısı yanına gelirken Eğreltikaya'nın batısındaki kıyı şeridini göstererek. Sonra, anlık bir rahatsızlıkla yüzü asıldı, o anda haritaları daha iyi incelemiş olmayı diledi. "Buralar insanların toprakları, değil mi?"

173

DOUGLAS NİLES

"Evet, efendimiz. İnsanlar buraya Beyaz Avlak diyorlar" diye yanıtladı Yıldızan.

"Pekala. Kışyurdu'nun ogreleriyle alay edilmeyeceğini j^ sanlara göstermek için bu avlağa vahşi bir akıncı kolu göndereceğim."

"Evet, Majesteleri!" dedi Yıldızan. "Mükemmel bir fikir!"

Acısavaş, Buzulyurt'lu Genişburun'u akıncı kolunu yönetmesi için seçti ve omzuna arkadaşça vurdu. "Hücumneferlerini ve Yabanansı'mn kürekçilerini almanı istiyorum. Bu da birkaç yüz deneyimli savaşçı demektir. Buradan içerilere gireceksin," diye emretti kral. "Bulabildiğin her yerde insanlarla savaş—köylerini yık, onları ve hayvanlarını öldür. Korkak yüreklerine dehşet sal!"

"Buyruğunuz yerine getirecek, Majesteleri!" Genişburun bir adım geriledi ve selam vermek için kalın kolunu göğsüne vurdu.

Kral derin bir nefes alarak sağlam sağlıklı ciğerlerinin tadını çıkarırken subayım uğursuz bir gözle süzüyordu. "Bu önemli," diye homurdandı. "İnsanları oyalamalısın ve hep tetikte tutmalısın, hatta savaşçıların peşinden göndermelerine izin vermeli-sin. Öldürebilirsen onları öldür. Yaz sonuna kadar yağı mala-

maya devam edin ve sonra buraya dönün. Bizimle Eğrelti-kaya'mın kıyılarında buluşun." Karısına baktı. "Simyacı'nın bir küre daha hazırlaması ne kadar sürer?"

"Bu iş için en az bir ay süre vermeliyiz," diye yamtladı Yıldızan. "Otuz gün. Bundan daha kısa da sürebilir ama kesin olarak söyleyemem."

Kral başını salladı ve ihtiyacı olan zamanı kafadan hesaplamaya çalıştı. Beceremedi ve Argus Karael'e döndü. "Ejderyurdu'na varmamız ne kadar sürer?"

"Gonnas izin verirse, yolculuk yedi ya da sekiz günde gerçekleştirilebilir," diye yanıtladı dümenci. "Emniyet payı bırakarak on gün gidiş ve on gün dönüş tutabilir."

"İyi. Bugünden itibaren otuz, on ve on gün sonra bizimle burada buluş!"

"Elli!" diye düzeltti Yıldızan.

174

ALTIN KÜRE

"Ee, evet, Efendimiz," diyerek onayladı akıncı komutanı.

"Elli gün sonra buraya döneceğim."

Kral, Argus'a döndü. "Bu arada biz de Ejderyurdu rotamızı belirleyelim."

Genişburun'un akıncılarını toplayıp bir araya getirmesi çok uzun sürmedi. Acısavaş parmaklıklarda durmuş birliğin rampadan inişini ve sahilde ilerleyişini seyrediyordu. Kaledeki insanların göremeyeceği bir rota üzerinden kıyı boyunca batıya doğru ilerleyecek, sonra da avlağın manzarasını kapayan tepelerin sırtlarına doğru döneceklerdi.

Savaş kolu tamamen gözden yittikten sonra kalan ogreler küreklere asılarak kadirgayı denize çıkardılar. Argus Karael davulcuya ritmiyle ilgili emirler yağdırıyordu ve büyük savaş gemisi batıya, Ejderyurdu Denizi'nin soğuk sularına doğru döndü.

175

Her tarafta yoğun bir sis vardı. Kerrick bir gemi omurgasına çarpan suyun sesini ve daha uzaklarda. . . bir kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordu. Islak kütükler kamarasının tanıdık soğukluğuna sahiptiler ve gövdeyi yalıtan kalafat ve katran kokusunu alabiliyordu.

177

D0U6LAS NİLES

Yine de tuhaftı. Tekne hareket etmiyordu ve durgun bir limanda demirlemenin verdiği yumuşak salmımdan eser yoktu. Dalgalar tuhaf bir şekilde sessiz, düzenli bir gelgitten çok sürekli bir tıslama gibiydiler. Su sıcaktı; sıcak ve durağan. Güvende olduğuna, bu denizde boğulmanın söz konusu olmadığına dair belli belirsiz bir duyguya sahipti, ancak aynı zamanda bu duyguyu sıra dışı ve endişe verici de buluyordu.

Bir fırın kapağı açıldı ve bir elf, elinde bir maşayla tuttuğu kor halindeki bir metal parçasını ona uzattı. Bu bir kılıç yalıımıydı. Görünürde bir tehlike unsuru yoktu—yalnızca ilgi ve merak vardı. Demirci bitmemiő silahı bir örsün üzerine bıraktı, eline bir eki aldı ve metale vurmaya başladı. Çekiç sesi yüksek—gök gürültüsü kadar yüksek—ama dalgalar gibi o da,

peş peşe gelen bağımsız darbelerden çok, sürekli ve durağan bir

sese dönüşüyordu. Demirci vurdukça yalım bir yay gibi büküldü, sonra tam bir halka—bir yüzük—oldu. Rengi açıldı, kıızıldan sarıya, sarıdan altın rengine dönüştü.

Çekiç daha da yüksek bir sesle, düşlerin ötesinde gerçek dışı bir gürültüyle ınılıyordu.

Gözlerini açtı ve yüksek bir kuleden gördüğü manzarayı

duyumsadı. Silvanesti'nin tepeleri, gün ışığıyla bezenmiş nehir, çeşit çeşit bahçeler, havuzlar ve çeşmeler onu öyle bir güçle selamlamışlardı ki neredeyse kalbi duruyordu. Kentin göz alıcı konakları ve kuleleri yaşam dolu billurlar ve işlenmiş tahtadan yapılmışlardı. Özenle dokunmuş ipek ağlar gibi duran zarif köprüler, kuleler ve tepeler arasındaki açıklıkları kapıyorlardı.

Yanında uzun boylu bir elf vardı ve elfin silik ve tuhaf bir şekilde uzak varlığından büyük bir mutluluk duyuyordu. İşte heybetli duruşuyla gökleri delen Yıldızlar Kulesi de oradaydı, öylesine sarı bir göğe doğru uzanıyordu ki. . . ama dur! Baktı, gözlerini kıstı ve merak etti. Evet, gökyüzü sarıydı, güneşin kendisi kadar saf, sıcak ve rahatlatıcı bir sarı.

Sarı gökyüzünde bir terslik olduğunu biliyordu, düş görüyor olmalıydı. Düşlerin getirdiği rahatlıkla kralı ziyaret etmeye karar verdi ve kendini sarayda buldu. Tüm saray mensupları ve hanımlar ona yan gözle bakıyorlardı, ama o görkemli elf yanın-

ALTIN KÜRE

daydı ve onu koruyordu, bu yüzden hiç endişe duymadan ilerledi. Silvanos tahtının varisi olan kral oradaydı, binlerce aynadan yansıyan ışıkla çevrelenmiş altın bir simge gibi. Kralın kutsal ışığı uzun boylu elfin de üzerine düştü ve omuzlarından aşağı dökülerek Kerrick'i de içine aldı.

Dehşet verici bir hızla karanlık çöktü, onu boğmaya çalışan ama öldürecek kadar merhametli olmayan, ürkütücü ve bunalıcı bir karanlık. Bağırarak için harcadığı çabalar boğazına yerleşmiş yoğun bir ağdalılıkla susturulmuştu. Çırpınıp tekme atma girişimleri ise onu bitkin ve tükenmiş bırakan bir yorgunluk tarafından yenilgiye uğratılmıştı. Karanlık, tüten bir battaniye gibiydi ve bir süre için sonsuza dek mezar kefeni olacaktı gibi durdu. Tüm iyilik ve aydınlık gitmiş, geriye yalnızca bir iğne başı büyüklüğünde hayali bir görüntü, kusursuz bir altın halka kalmıştı.

Örtü ağır ağır üzerinden kalktı ve canhıraş, kendini zorlayan bir çabayla ciğerlerini doldurdu. Nefes aldı ve düzensiz bir uykuya daldı. Saf, temiz ve dingin bir Silvanesti'yi, baştan çıkarıcı kısa rüyalarla aralıksız olarak görüyordu. Kıymetli bir zaman boyunca kendini ağırlıksız, umarsız ve mutlu hissetti.

Kaçınılmaz olarak rüya koptu ve keder ve özlem dolu bir karabasan bir kez daha onu aşağı çekti. Bazen, ıstırabını ve ihti-

yacını yüzüne vurarak hatırlatan altın yüzüğü hemen ulaşabileceği bir noktada görüyordu. Paha biçilmez sihir, eğer dokunabilirse, eğer uzanabilirse, oradaydı. O gücün kendisini iyileştirebileceğini biliyordu — acılarını dindirebilecek tek şeydi.

Eğer yüzüğün nerede olduğunu bilseydi, yataktan sıyrılır, yerlerde sürünür, onu almak için ne gerekiyorsa yapardı. Ama yüzük gitmişti ve bu acının ve kederin bir çaresi yoktu. Bu yüzden bitkin ve yorgun, terleyen ve titreyen bir durumda yatıyordu. Sonunda karanlık açılmaya başlamış ve bir kez daha

gerçek dünyaya dönene kadar sürmüştü.

Buzboyu'nda yazın sona erdiğini düşündüren bir griliğe gözlerini açtı. Biri yatağının yanına oturdu ve Kerrick bir mum istedi. O kişi bir kadın sesiyle pencereden yeterince ışığın girdiğini ve bir mumun fark edilebilir bir aydınlık sağlamayacağını

179

DOUSUS NİLES

söyledi.

O zaman griliğin kendi gözlerinde olduğunu anladı. perı, çere yatağın yakınlarındaydı ve evet, parlaklığı, Buzboyu'nda gökyüzünün yukarılarına hiçbir zaman çok çıkmamış güneşin

yatık gelen ışınlarını algılayabiliyordu. Ancak güneşin yeterince tepede olduğundan, Kerrick yazın sürdüğünü anlamıştı. Yavaş

yavaş diğer fiziksel ayrıntıları da algıladı: taş duvarlar. . . tavandaki ağır kalaslar. . . çarşafklar. Eğreltikaya'da olduğunu tahmin ediyordu, büyük olasılıkla kalenin içinde bir yerlerde, duvarların üzerinden gelen güneş ışınlarını alacak kadar yüksekte küçük bir odada yatıyordu. Ona bakan kişi, o nazik kadın hala yamındaydı.

"Tüykuyruk!" Sonunda yatağının yanında oturan güzel kızın utangaç gülümsemesini görebilmişti. Kız ümit dolu bir ifadeyle ona bakıyordu ve elini kaldırdığında onu tutmak için uzandı.

"Kerrick! İyileşeceksin, değil mi? Biliyordum, Dinekki de biliyordu—kendine zarar vermemen için benden sana göz kulak olmamı istedi. Bazen. . ." Gözleri önüne baktı. "Bazen çok acı çekiyormuş gibi görünüyordun."

Elf, özlüm dolu bir ürperme, hiçbir zaman dolduramayacağı bir boşluk hissetti, ama inatçılıkla başını salladı ve kızın elini daha da sıkı tuttu. "Bunların hepsi geçmişte kaldı. Bitti artık. Bana neler olduğunu anlat." Hatırlamaya çalışıyordu. "Hatırladığım son şey Randall ve birkaç düzine adamıyla birlikte kapıda savaştığım. Ancak ogreler bizden kalabalıkltılar. Sıkı bir saf tutmuş geliyorlardı! Ben... yüzüğü taktım..."

En azından o kısmı, yüzüğü parmağına geçirişi, sihrin ürpertici bir hızla etine işleyişini duyumsaması, canlı kalmış bir anıydı. Dişlerini sıktı. Ondan sonraki her şey boştu. "Kazandık mı? Ogreler geri çekildiler mi?"

"Çılgın gibi dövüşüyordun!" diye hayretle bağırdı Tüykuyruk, yanakları kızarılarak. "Randall bile geri durmuş, saldırıyı yönlendirmeyi sana bırakmıştı. Ogreleri birbiri ardına devirip durdun. Hatta krallarını bile vurdun—duvarlardan bunu gördüğümüzde sana çok tezahürat yaptık. Bruni ogre baltasıyla

ALTIN KÜRE

saldırdığında ve balta alev aldığıında ogreler geri çekildiler.

"İşte o zaman sen mancınığa koştun ve onu çevirdin," diye sürdürdü genç kadın. "Mancınık altın küreyi dağdan aşağı attı. Kıyıdaki kadirgalardan birini havaya uçurdu." Derin bir nefes aldı, birden canı sıkılmıştı. "Eğer duvarların araşma düşseymiş kesinlikle tüm Eğreltikaya'yı silip süpürürmüş."

"Çok güçlü bir ışık parlaması." Kerrick artık belli belirsiz hatırlar gibiydi. "Bu ne zaman oldu?"

"Sen. . . sekiz gündür uyuyorsun," dedi genç kadın ya-vaşça.

"Ya ogreler? Kralları öldü mü?" Elf başını çevirdi ve kızın elini daha da sıkı tuttu.

Tüykuyruk başını salladı. "Sanmıyorum—onu gemiye götürdüler ve gemi uzaklaşmadan önce onun ayağa kalktığını gördük. Bir de bazılarının kıydan yürüdüğünü gördük—Fare üç yüz kişi saydı. Güneye, Beyaz Avlak'a doğru gittiler." Kerrick ürperdi. "O tarafta yirmi-otuz köy olmalı!"

"Evet. Onları uyarmak için mümkün olduğu kadar çok haberci gönderdik. Birkaç gün önce kaleyi olabildiğince sağlama aldıktan sonra Acaryel Balinakemik ve Fare beş yüz adamla birlikte onlara yetişmek için yola çıktılar."

"Uzaklaşan kadirga—Beyaz Ayı Denizi'ne mi döndü?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Batıya doğru yöneldi. Bu da onları son görüşümüz oldu."

Büyülü ateşin patlayışını ve koruma kulesinin sallanıp yıkıldığını hatırladığında aklına tüyler ürpertici bir düşünce düştü. "Moreen? O... nerede o?"

Tüykuyruk bir kez daha gözlerini önüne indirdi ve Kerrick o gözlerde gözyaşı pırıltıları gördü.

"Yaşıyor değil mi? Bana yaşadığını söyle!" diye bağırdı, yerinde doğrulup her iki eliyle birden genç kadına doğru uzanarak.

"Evet, yaşıyor," dedi kız, elfin her iki yumruğunu da ellerinin arasına almıştı. "Ancak feci şekilde yaralandı. Bir gözünü kaybetti. Dinekki'nin dediğine göre sargılar çıkarıldıktan sonra

diğeriyle görebilmesi için dua etmekten başka yapacak bir şey
181

BOUGLAS NİLES
yokmuş."

"Beni ona götür!" dedi Kerrick, örtüleri bir kenara atarak Kasları güçsüz, sınırları zayıftı, ama bir şey yapması gerektiğini hissediyordu. "Lütfen Tüy—bana pantolonumu ve gömleğimi ver."

"Yürüyebilecek misin? Çok zayıf düştün," diye itiraz etti genç kadın. "Gücünü geri kazanabilmek için bir şeyler yemeli-sin."

"Hemen gitmeliyim," dedi elf sabırsızca, kadınşefi görmeye kararlıydı.

Onu giydirmek dakikalar sürdü ve bu da huysuz Tüykuyruk'u daha da endişelendirdi. "Seni odasına götürürüm, ama onu görüp göremeyeceğine Dinekki karar verir."

Bir tarafta büyük kemerli açık pencerelerin, diğer tarafta siyah kayağantaşmdan bir duvar olduğu güneşle yıkanmış bir koridordan geçtiler. Kerrick dizlerini boşaltan bir güçsüzlük hissediyordu ve Tüykuyruk'un desteğine gereksinimi vardı. Taşlar gecesiz yazın ilk haftalarından beri ısıyı emmişlerdi ve şimdi de rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyorlardı.

Kerrick, pencere pervazlarından birine yaslanıp nefeslenmek için yarı yolda durdu. Kalenin üst katlarında, avluya hakim bir yerdeydiler. Elfin fark ettiği ilk şey korunma kulesinin olmayıştı. Duvarda açık bir delik vardı ve kapının her tarafında kanla lekelenmiş kırık taşlar görülüyordu. Ardında, mavi ve bozulmamış olarak kuzeye doğru uzanan Courrain Okyanusu'nu gördü. Alçak taraçalar seçilebiliyorlardı ve Kerrick, manzarayı dolduran harap edilmiş tarlaları, yıkılmış evleri, yerle bir edilmiş yapıları üzüntüyle fark etti.

Bir on adım sonra Moreen'in odasına gelmişlerdi. Tüykuyruk yavaşça kapıyı çaldı ve elfi rahat döşenmiş giriş odasına

soktu. Dinekki bir masada oturmuş büyük bir tasın içerisinde kahverengi ve yapış yapış bir şey karıştırıyordu. Yaşlı şaman lapasından başını kaldırıp Kerrick'i görünce şaşkınlıkla homurdandı. "Ben de buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi lafı uzatmadan. "Sonunda o titremelerden kurtuldun, öyle mi?"

182

ALTIN KÜRE

Kerrick utandığını hissetti. Bir şey söylemedi.

"Kerrick. . . yani onu görüp göremeyeceğini merak etti," diye açıkladı Tüykuyruk, sıkıntılı bir sessizlikten sonra.

"Evet. Sanırım onun da ihtiyacı olan bu." Yaşlı şaman gözlerini kısıp tartarak Kerrick'e baktı. "Eğer sen buna hazırsan." "Hazırım," dedi elf tedirgin bir sesle.

Dinekki başıyla yatak odasını gösterdi ve elf girişi geçip kapıyı hafifçe çalarken Tüykuyruk endişeyle seyrediyordu.

"Merhaba?" Moreen kapıya doğru döndü ve Kerrick şaşkınlığını bastırdı. Gözleri, başının çevresinden dolanan beyaz, ince bir kumaşla sarılmıştı. Daha önce derisi yüzülmüş olan yanağı şimdi kırmızı bir kabuk bağlamıştı. Her zaman ufak tefek olan bedeni, bir yağmır yorganın altına gömülü olarak daha da çocuksu görünüyordu. Yine de tüm bu yaralanmalarına karşın ağızını o tanıdık, bir köşesi yukarıda bir köşesi aşağıda, alaycı gülüşle kıvrımayı başarmıştı.

"Kerrick? Sensin, değil mi?"

"Evet," dedi adam, yatağın kenarma gelip diz çökmüştü.

"Nasıl... nasıl bildin?"

"Bilmiyordum," diye yanıtladı Moreen, hafifçe omuz silke-

rek, "ama sonunda ayağa kalkabildiğine sevindim. Bana ne yaptığımı anlattılar ve yüzüğü aym gün içinde iki kere takmaktan neler çektiğini biliyorum. Görünüşe göre neredeyse seni öldürüyordu."

"Bu artık önemli değil—önemli olan sensin! Ağrın var mı? Nasılsın?"

"Kırık kemik yok," dedi kadın umarsızca. "Yalnızca yüzüm yarım ton kaya tarafından darmadağın edilmiş. Ve hayır, artık o kadar ağamıyor. Dineki bu sargıyı çıkardığında Chislev adına, sana söz veriyorum tekrar görebileceğim!"

"Hem senin tanrıçanın ve hem de Zivilyn Yeşilağaç'm adına." Elf denizci boyunun koruyucu tanrısının adım anmıştı.

"Zemin soğuk, değil mi?" diye sordu kadınsıf, Kerrick ağırlığı bir dizden diğetine aktarıırken.

"Hayır, hiç de değil, hele de bu yaz sıcağında."

"Sen yine de bir sandalye çek," dedi Moreen. "Demek isti-
183

DOUSLAS NİLES

yorum ki, burada biraz daha kal, olmaz mı? Biraz konuşalım."

Kerrick bir hafta boyunca kadının yanında kaldı. Yemeği sandalyede yedi, kadınsıfın uyanık olduğu zamanlarda onurd konuştu ve uykuda olduğu uzun saatler boyunca elini tuttu Uzun uykuların ona büyük faydası var gibi görünüyordu. Dah iştahlı yemek yemeye başlamıştı ve yanağının derisi o kad kolayca iyileşmişti ki Dineki yara izi kalmayacağını söylü yordu. Gözü için tek yapabildikleri ise sargı alındıktan sonr sağlam olduğunu görmek için tanrılara yakarmaktan ibaretti Şaman, lapanın görevini yerine getirmesi ve yaranın tam olara iyileşmesi için bölgenin ışıktan ve havadan tam iki hafta bo

yunca yalıtılması gerektirdiği konusunda katı bir uyarıda bu lunmuştu. Böylece ince kumaş, Moreen tekrar ayağa kalktı ğmda yapacağı şeyleri hevesle anlatırken bile yerinde kalmıştı.

Bruni arkadaşını her gün pek çok kez ziyaret ediyor, ogr akıncılarla ilgili bilgi getirip, onarım işlerinin ilerleyişini ve önlerindeki güz hasadından beklenenlerle ilgili haberler veri-

yordu. "Yine uzun bir kış geçireceğiz," diye uyardı Bruni, "ama kilerler kimsenin aç kalmaktan endişe duymayacağı kadar dolu olacak."

"Tüm isteyebileceğimiz de bu zaten," diye katıldı Moren. Yorganın altında huzursuzlanıyor, ellerini kucağında kıvrıp duruyordu. Kerrick sargılarının bir kısmından kurtulmak istediğini biliyordu.

Bir gün Dinekki kapıdan içeri bir tas kaynar suyla girdi. Tüykuyruk bir yığın temiz bez getirmişti ve şaman yaralı kadının yanına oturdu. Kerrick seyretmek için kadının omzunu üzerinden eğildi, ama şaman azarlayarak onu uzaklaştırdı.

"Her ikimizin de en küçük bir ışık zerresine ihtiyacımız olacak," diye açıkladı yaşlı kadın. "Şimdi, sırtınızı dikleştirip oturunuz, Sayın Kadımşef ve bakalım yüzünüz ne kadar iyileşmiş."

Dinekki'nin kemikli elleri, sargıya dokunup Moreen'in kulağının arkasındaki bir düğümü nazikçe çekerken hiçbir şekilde

ALTIN KÜRE

titremedi. Yaşlı şaman sargının son parçaları düşene kadar ince

kumaş şeritleri özenle çözdü.

Moreen hemen yüzünde bir gülümsemeyle pencereye döndü. "Günüşiği—görebiliyorum!"

Kerrick geçirdiği şaşkınlığı göstermemeye çalıştı. Moreen'in sağ göz kapağı şişmişti ve çevresinde morluk vardı. Sol gözü yaralı bir derinin altında parılıyordu.

Ama Moreen gülüyordu ve pencereden yaşlı kadına döndü. "Seni görebiliyorum Dinekki—gözümü kurtardın! Tüy ve Kerrick! Hiçbiriniz daha önce bu kadar iyi gözükmemişsiniz!"

"Bilmek istediğimiz de buydu. Şimdi, kapat gözlerini ve seni temizleyeyim sonra biraz daha lapa sürüp birkaç gün daha sargıda tutacağız.

Moreen başını salladı ve şaman kaynar suya bir sünger ba-

tırıp dikkatle kadının yaralı yüzünü temizlemeye başladı. Bir saat sonra temiz bir sargı sarılmıştı ve—Dinekki'nin ilaçlarından birinden alınan bir yudumun da yardımıyla—Moreen, hiçbir kıpırdanma içermeyen ve düşlerle bölünmeyen derin bir uykuya dalmıştı.

Kerrick mutfaktan bir somun ekmek almaya gitti ve yavan yemeğini kadınşefin odasına getirdi. Yatağın kenarındaki yerini aldı ve geceyarısı güneşinin solgun ışığında onun uyuyuşunu seyretti.

Yavaş yavaş iyileştikçe Moreen tuhaf bir mutluluk hissediyordu. Her geçen gün görüşünün berraklığının yanı sıra gücü de artıyor gibiydi. Yaralı göz boşluğunun üzerine takmaya başladığı yumuşak bir ayıbalığı derisi parçası olan siyah göz bağından bir miktar keyif almaya bile başlamıştı.

Sargılarının alınmasından bir hafta sonra yataktan kalktı, Kerrick'in koluna girdi ve Kerrick onu odadan dışarı, koridora çıkarırken sıkıca elfe tutundu. Yıkılmış korunma kulesinin görüntüsü ona çaresizliğin, dehşetin ve ogre saldırısının getirdiği felaketi hatırlatan şey olmuştu. Kerrick'le birlikte kalenin yük-185

ÜOV&LAS NİLES

sek barbatalarından birinin üstünde duruyorlar, avlunun üzerinden kalesinin vahşice işgal edilmeye çalışıldığı ve neredeyse düştüğü yere bakıyorlardı.

Kuleler arasındaki boşluğun büyük çoğunluğu taş yığılarak kapatılmış, yalnızca tek bir sıra insanın Eğreltikaya'ya girip çıkabileceği kadar geniş bir açıklık bırakılmıştı. Bruni'nin kalenin doğusunda, Beyaz Ayı Denizi'nin kıyısı boyunca uzanan ağaç korularına adam gönderdiğini biliyordu. Kütükleri dağdan yukarı çıkarmak için öküzleri kullanıyorlardı ve yaz bitene kadar kapıları onarmaya yetecek kadar gereçleri olacaktı.

İçgüdüsel olarak verdiği kuleleri boşaltma emrinin duvar-

larda ve kulelerde duran en az elli kadın ve erkeğin yaşamının yanı sıra pek çok Dağlının ve Kerrick'in de yaşamlarını kurtardığı defalarca ona anlatılmıştı. Avluda duranlar ogrelerin gerçekleştirdiği korkunç patlamanın tüm gücüne maruz kalmamışlardı.

Her ne kadar bir kule ayakta duruyor olsa da, bu kule ne bir işe yarıyor, ne de kulenin içine girilebiliyordu. Patlama merdivenleri ve kapıları sökülmüş, destek kalaslarını çatlatıp köşe taşlarını yerinden oynatmıştı. Her iki kulenin de yeniden yapılması gerekecekti.

"Uyanık olmalıyız, her zamankinden daha uyanık," dedi Kerrick Moreen'e. Kadın, adamın gözlerinde gelecekteki bir saldırıyla ilgili olarak aynı endişeyi paylaştığını anlayabiliyordu. "Bilmiyorum..." diye zayıf bir biçimde bitirdi.

Kale duvarında dolanarak hasarı incelediler. Kızları ve eğitim alanlarını ayırarak alçak bir duvara doğru indiler sonra da avluya bakan dik merdiveni tırmandılar. Moreen henüz eski gücüne kavuşmamıştı ama halkına iyileştiğini göstermek ve tekrar Eğreltikaya'nın Leydisi olduğunu hatırlatmak için yerinde oturmamaya da kararlıydı.

Kendini yaralandığı yerde, sekiz-on ayaklık bir yükseklikten kaya ve kalas dolu bir çukura bakarken buldu. Şu anda baktığı şey, tek gözü nedeniyle neredeyse düz görünüyordu,

ama bu durumda bile bu kara deliğin tehditkar derinliğini kavrayabiliyordu. Orada kısılıp kalmış, kayaların altına gömülmüş

ALTIN KÜRE

olmayı hayal edemiyordu. "Ne korkunç bir güç..."

"Tanrıçan seni gözetiyordu. Başka bir açıklaması olamaz," dedi Kerrick içtenlikle.

"Ya geri gelirlerse?" dedi Moreen, mavi denize bakarak. Ürperti dolu bir iç geçirmeyle boş göz çukurunu kapayan ya-

mayı düzeltti. Moreen bu deri parçasına alışmaya başlamıştı ve Kerrick de Moreen'in kalıcı göz yamasına uyum sağlıyordu.

"Eğer yine gelirlerse, onlarla yine dövüşürüz," dedi elf cesurca, "ve onları yine yeneriz. Gonnas Baltası'na çok saygı gös-
terdiklerini biliyoruz—bunu lehimize kullanabiliriz."

"Baltayı ve tüm Eğreltikaya'yı havaya uçurmadıkları sürece," diye acı bir yanıt verdi Moreen. "Hayır, daha iyi bir plana ihtiyacımız var."

"Ne gibi?" diye ümitle sordu Kerrick.

"Bilmiyorum. Bilemiyorum."

187

Yalazlanmış Fundalıklar

T

Ogre komutanı Genişburun, bataklıkta adımlarını dikkatle atıyordu. Sabahın erken saatlerinde, bir tepenin arkasında gizlendikleri sırada buradan koyunların geçtiğini görmüştü. Bu yüzden zemin ıslak olsa da yürünebileceğini biliyordu.

Ogreler, bir gün önce, akarsuyun karşı tarafındaki sırtın
189

üzerinden köyü görmüşlerdi. Beyaz Avlak'a özgü köylerden biriydi. Derme çatma ağıllarla çevrili, taş çatlasa iki düzine kulübeden ve akarsu boyuna dağınık olarak dizilmiş bir o kadar kurutma sehpasından oluşuyordu. Sehpalarda deriler asılıya ve akarsuya bağlanan bir çayın diğer tarafındaki küçük bir balıkhaneden dumanlar püskürtüp alabalık kokuları yayılıyordu. Ogreler köyü gözetlemişler ve saat geceyarısını geçip insanların çoğu uykuya dalana kadar beklemişlerdi.

Işık vadiyi aydınlatmayı sürdürüyordu ve bu yüzden akıncılar bataklıktan geçen bu yolu keşfettikleri için mutlu olmuşlardı. Nehir kenarındaki bir yükselti onları gizliyordu. Akarsu yatağındaki kıvrım şimdilik köyü görmelerini engelliyordu. En azından kurutma sehpalarına ulaşana kadar böyle gideceklerdi.

"Unutmayın, dağılacağız. Hızlı hareket edin. Gördüğünü her adamı öldürün, kafasını kesin. Cesetleri sonra bir araya toplarız. Eğer kadınlardan direnen olursa onları da öldürün. Arktos kadınlarından bazıları iyi savaşçılar. Ve bebekleri öldürün—bu önemli, onlara bir mesaj verir. Eğer kadınlardan ve çocuklardan bazıları kaçacak olursa. . . onları biraz göstermelik kovalayın, sonra bırakın gitsinler ve ortalığa haber salsınlar."

Ogreler başlarını sallayarak onayladılar. Haftalardır aynı plam uygulayarak başka köyleri de basıyorlardı bu yüzden hepsi ustalaşmıştı.

"Önce mızraklar—kesip biçmeye sonra geçeriz," diye hatırlattı iri yapılı komutan, savaşçılarına. Adamları, uzun ön dişleri ortaya çıkmış, geniş, sert ve vahşi suratlarla ona bakıyorlardı. Genişburun bundan memnun oldu ve kırık vadinin dinginliğini bir baltanın ekmeği bölmesi gibi sertçe bölen bir kükremeye böğürdü.

Savaşçıları da onun gibi bağırdılar ve ogreler bir yığın şeklinde, son hızla koşarak, sehpaları devirip yarı tabaklanmış derilerin üzerine basıp köye daldılar. İri bir bekçi köpeği havlayarak ve dişlerini göstererek Genişburun'a saldırdı ve ogre lideri mızrağını güçlü bir şekilde saplayarak yarattığı indirdi. Sonra kılıcını çekip yan yana dizili sehpalara vurmaya koyuldu ve onları lime lime etti.

190

ALTCN KÜRE

Kulübelerden birinden bir insan çıktı ve attığı hafif mızrağın kancalı ucu genç ogrelerden birinin uyluğuna saplandı. Yaralanan akıncı uluyarak yere düştü ve Genişburun, çüretkar

insana doğru bir sıra sehpa yıkarak ilerledi. Adam şimdi de elinde çelik yalımlı bir balta tutuyordu ve silahım öyle sert savurdu ki ogre duraklamak zorunda kaldı. Ancak büyük kılıcının tek bir indirilişle kavga son buldu ve ogre komutam yoluna devam etti. Canlı hedefler arıyordu—kafalan uçurma işini hayal gücü az gelişmiş adamlarına bırakacaktı.

Ağır bir deri gömlek giymiş bir savaşçı olan başka bir Arktos erkeği, elinde bir kılıç ve kalkanla geçmekte olan bir ogreye vurmak üzere bir kulübeden fırladı. Tuhaf bir nedenle diğer kulübelerden çok az insan çıkıyordu ve karşılaştıklarının hepsi de iyi silahlanmış savaşçılardı. Çabucak etrafına bakmıdığında meydan civarında üç öğrenin ölmüş ya da ölmekte olduğunu gördü. Genişburun yüzünü buruşturdu—bu sayı geçen beş akında kaybettiklerinin toplamından iki fazlaydı ve görünüşe göre bu köyü daha tam olarak yerle bir etmemişlerdi.

Gerçekten de, yirmi kadar Arktos savaşçısı köyün tam ortasındaki alçak bir platformda toplanmışlardı. Her adamın bir elinde kalkan, diğer elinde de bir kılıç ya da bir balta vardı. Kulübelerden ilk çıktıklarında mızrak atmış olsalar da, şu anda küçük yükseltinin dış kenarım çevrelemiş ve dışa dönük olarak yakın düzende dövüşüyorlardı. Platform yüksekti ve ogreler insanların saldırılarına karşı açık veriyorlardı. Akıncı komutanı bir plan yapmaya çalışıyordu ki yarılmış alından kanlar fışkıran bir ogre geri geri sendeledi.

"Bu boş!" diye bağırdı genç bir ogre yan taraftan. Bir kulübede çıkmış ve zayıf ayıbalığı derisi yapıyı peşi sıra yıkmıştı. Genişburun başka akıncıların başka insan barınaklarını tekmelevio dağıttıklarını gördü, içeride saklamıyor olması gereken kurdanları boşuna arıyorlardı.

"Hepsi boş!" İri bir ogre hayal kırıklığıyla bağıırıyordu. Bir yandan da Arktos evlerinden birine kılıcını sokup çıkarıyordu.

Birdenbire savaşçı öne doğru yuvarlandı ve Genişburun adamın sırtından çıkan üç oku gördüğünde şaşırıldı. Başka bir

DOUSUS NİLES

ok salvosu komutanın dikkatini köyün uzak yakasındaki sırta çekti. Yamaç insanlarla kaynıyordu, yüzlercesi sırttan aşağı koşarlarken bir o kadarı da yukarıda durmuş gökyüzünde karanlık bir ok yağmuru oluşturuyorlardı. Oklar talihsiz akıncıların üzerine yağıyordu ve daha Genişburun bacağına saplanmış bir oku çıkarmak için eğilirken okçuların iyi nişancı olduklarını ve kendi insanlarını vurmadıklarını anladı. OGRELER, öldürücü yaralardan çok, çoğunlukla acıdan çılgına çeviren batmalara maruz kalıyorlardı.

"Toplanın, savaşçılarım!" diye bağırdı Genişburun. "Bir saf oluştu-"

Hiçbir zaman sözünü bitiremedi, çünkü başka bir ok da sağ gözüne isabet etmişti. Tökezledi, sonra da sırtının üstüne düştü.

Genişburun tekmeler atıp bocalayarak oku kavradı ve çekti. Yüzünden kanlar fişkinirken, görebildikleri hızla kızgın, vahşi bir kırmızılığa dönüşürken korkunç bir acıyla kıvranıyordu.

Çeliğin çeliğe çarpışını, ümitsizce yere vuran ayak seslerini duydu. Ağır bir beden Genişburun'un üzerine düşüp ciğerlerini havasız bıraktı. Yüzüne sıcak bir şey aktı ve taze karan ıslak kokusunu tanıdı. Üzerine düşen her kimse onu itmeye çalıştı ama et yığını çok ağırdı ve hayata çoktan veda etmişti. Kendi yaralarıyla yorgun düşmüş Genişburun cesedi kıpırdatamadı. Yorgunluk ve acıyla nefes nefese kalmıştı.

Etrafında bağıran ogrelerin belli belirsiz farkındaydı, ama korku dolu inlemeleri, şaşkına dönmüş bağırıları hatta kulağına gelen sefil bir zırlıyı değil, berrak bir savaş çılgılığı, saldırıya istekli bir çağrı duymayı bekliyordu. Ağlayan bir ogre ha! Dövüş seslerinin uzaklaştığını hissetti. Çarpışma ve vahşet gü-rültüleri rüzgarla dağılıp gidiyordu. Genişburun düşüncelerini toplamaya çalışarak akıncı birliğinin nasıl tuzağa düştüğünü anlamaya başladı. İnsanlar onu bu köye sürüklemişler sonra da

karşı tepelerde saklanan daha güçlü birlikleriyle vurmuşlardı. Böyle hileler onu öfkeden kudurtuyordu, ama kanayan göz çukurundaki ağrı tüm kafasının içine yayıldıkça düşüncelerini toplamakta güçlük çekiyor, öfkesi ve kızgınlığı yükselen bir acı ve ümitsizlik dalgasında boğuluyordu. Ayıklığı yerini puslu bir

ALTIN KÜRE

uyuşukluğa bıraktı ve Genişburun ölüp ölmediğini merak etti.

Ama ölmek çok uzun sürmüştü ve bir süre sonra sesler duymaya başladı. Hareket ettirilen cesetlerin yumuşak düşüşlerini duyuyordu. Paralar şıkırıyor, silahlar istifleniyordu—leş kargaları ölü akıncıların keselerini yağmalıyor olmalıydılar.

Yaralı ogre, silah arkadaşının cesedi üzerinden alınca ani bir rahatlama duydu. Işık lekeleri gördü, ancak sağlam gözü de pek iyi çalışmıyor, ona anlamlı şekiller gösteremiyordu. Sivri uçlu bir çelik onu dürtünce irkilip homurdandı.

Kulakları çok iyi çalışıyordu ve kılıçlı adamın koyu bir Arktos aksanıyla konuştuğunu duydu.

"Buradaki yaşıyor. Üzerindeki kana bakacak olursan öyle demezsin."

"Yaşamayı yeterli," dedi başka bir tanesi. "Sıkıca bağla. Onu Eğrelikaya'ya götürelim."

Dünyaya yalnızca bir sağlam gözle bakabilmek alışmayı gerektiriyordu. Moreen'in görüşü, bir taş atımı uzaklıktaki nesnelere baktığı zaman ayrıntıdan, renk ve boyuttan yoksundu. Bu çektiği zorlukları yaşlı şamana anlattığı zaman Dinekki yalnızca sevimli bir şekilde gülüyor ve belki de kadınşefin görebildiğine şükretmesi gerektiğini söylüyordu.

İşin şaşırtıcı tarafı, Moreen şükrediyordu. Aslında kendi sorunlarıyla uğraşacak pek zamanı yoktu. Beyaz Avlak'daki köylere yapılan ogre akınlarıyla ilgili pek çok haber vardı ve Acaryel ve Fare'nin yüzlerce cesur savaşçılanıyla birlikte bu yağmaları durdurmalarını ya da en azından yavaşlatabilmele-

rini umuyordu. Şiş gözkapagım ovuşturdu—şiş doğru dürüst inmemişti ve kaşmtısı hiç kesilmiyordu—ve dikkatini çalışma masasına serilmiş taslak çizimlere verdi.

Çizimler, yeni kulelerin ve yeni bir kapının dış hatlarını gösterdiği gibi açıklığı kapamak için örülecek destekli bir taş duvarı da içeriyordu. Neyse ki kalenin hemen arkasındaki kayalık koyaklarda iyi taş ocakları vardı ve yüzlerce Arktos ve 193

DOUSLAS NİLES

Dağlı ihtiyaçları olan taşları kesip getirmek için şimdiden [koyulmuşlardı.

Taş ocakları yüzyıllardır oradaydılar ve aslında kalenin iiv olarak buraya kurulmasının nedenlerinden de biriydiier Kerrick tarafından zekice tasarlanmış bir ray ve araba düzeneği sayesinde taşlar ocaklardan inşaat alanına her zamankinden daha da hızlı getiriliyordu. Böyleyken bile Moreen bir aciliyet duygusuyla dolup taşıyordu. Masasından kalktı ve pencereye yürüdü, avlunun üzerinden bakıp görüşünü netleştirmek için gözünü kırıştırdı.

Moreen, bir şeyin duvardaki açıklığa doğru ilerlediğini gördü ve gözünü kısıp bakınca bunun batı yamacından gelmekte olan uzun bir savaşçı kolu olduğunu anladı. Kolum üstünde bir şeyler parıldıyordu. Bunların mızrak uçlarından parlayan güneş ışığı olduğundan kuşku yoktu, demek savaşçıları eve dönüyorlardı.

Anlar sonra kapısı çalındı ve Tüykuyruk içeri girdi. "Fare geldi—yani Acaryel ve savaşçıları Beyaz Avlak'tan dönüyorlar!" diye heyecanla konuştu genç kadın. "Ve bir ogre yakalamışlar—onu zincirlemiş olarak kolun ortasında yürütüyorlar!"

"İyi," diye yanıtladı kadınşef. "Bakalım mahluğun söyleyecek nesi var."

Birkaç dakika sonra, dönen savaşçıları kalenin büyük salonunda ağırladılar. Ogre tutsak dışarıda bekletilirken Acaryel ve

Fare içeri girdiler ve her ikisi de Moreen'in onları beklediğini görünce sevinçle bağırdılar. Kadın güldü, göz bağına ağzı açık baktıktan sonra kendini toparlamaya çalışan Dağlı'nın düştüğü şaşkm durumu eğlenceli bulmuştu.

"Leydim!" dedi adam, ileri atılıp kadını her iki yanağından nazikçe öperek. Sonra da ani bir coşkuyla dudaklarını kadının dudaklarına yapıştırdı. Kadın da onu öptü, adamdan ayrıldıktan önce bu sarılma onun da hoşuna gitmişti. Adam onu omuzlarından tutmuş içten bir sevinçle gözlerinin içine bakıyordu. "Gülümsediğini bir daha görememekten korkuyordum! Nasılsın—"

"Oldukça iyiyim," dedi Moreen, Fare'yi de konuşmaya kat-

194

ALTIN KÜRE

mak için adamdan sıyrılarak. "Anladığım kadarıyla ikiniz iyi iş çıkarmışsınız—bize bir esir mi getirdiniz?"

"Evet. Bir komutan."

"Onları yakalayana kadar ne kadar zarar vermişlerdi?" diye sordu kadınşef.

Fare yanıtladı. "Biz onlara yetişene kadar en az beş köyü yerle bir etmişlerdi. Genel olarak Beyaz Avlak Nehri vadisinden yukarı doğru ilerliyorlardı, böylece önlerine geçebildik ve avlağın içlerinde, nehrin kollarından biri olan Yalnız Geyik Çayı'nda yaşayan Arktos'u uyardık. Kadınlar ve küçükler tepelere çekildiler, savaşçılar da bize katıldılar. Ogreler geldiğinde beklemedeydik ve onları gafil avladık."

"Ne kadar kaçtı?" diye sordu kadınşef.

"Çok değil," dedi Acaryel. "Güneye, diğer köylerden uzağa doğru kaçıyorlardı."

Fare başını sallayarak doğruladı. "Köyde yarısını öldürdük ve kaçanların da peşinden gittik. Çoğunu yakalayıp öldürdük. Sanırım birkaçı peşlerindekileri atlattılar ve Buzul Tepeleri'nde ortadan kayboldular. Oradan da Kışyurdu'na geri dönecekler-

rini düşünüyorum. Bu tarafa geri gelme olasılığına karşı sırtlara devriyeler koyduk, ama sanırım bu, en azından bu yıl için, ogrelerin bize çıkardıkları son sorundu."

"Tutsak—o neler biliyor?"

"Konuşmaya pek istekli değil, leydim," diye açıkladı genç Arktos. "Akıncıların komutanı. Bence söylemek istediğinden daha çok şey biliyor. Onu getirelim mi?"

Moreen yana doğru baktığında Kerrick'in salona girmiş olduğunu ve Dinekki ve Bruni'yle birlikte durduğunu gördü. Gonnas Baltası arkalarındaki duvarda asılıydı.

"Evet," dedi kadınşef. "Ogreyle konuşacağım."

Dış kapı açıldığında Moreen'in gözleri kamaşmıştı, sonra kapıyı dolduran iri bir şekil güneşi kapattı. Yere vuran ayak seslerini duydu ve sonunda ondan yirmi adım ötede çevresi nöbetçilerle dolu olarak duran öğrenin iri görüntüsünü seçebildi.

Moreen'in ilk izlenimi yaratığın çok da korkmuş görünme-
195

DOUGUS NİLES

diği yönünde oldu. Tutsağın boynuna bağlı ve bir ucunu güçlü bir savaççının tuttuğu zincir, öğrenin korkusunu bir şekilde azaltıyor olmalıydı. Ama durum bundan da öteydi. Öğrenin omuzları düşmüştü ve bu çirkin yaratık, kendisinden çok daha uzun olmasına karşın, sanki ona aşağıdan bakıyor gibiydi. Kafası karışmış ve korkmuştu. Gözlerinden birinin üzerinde kurumuş kanlarla kaplı bir sargı vardı. Deri gömleği yırtılmıştı ve giysileri, uzuvları... her tarafı kuru kan lekeleriyle doluydu.

"Adın ne?" diye doğrudan sordu kadınşef.

"Adım Genişburun, Kalkan-Kıranlar'ın komutanıyım." Sesi toktu, ancak konuştuğu gırtlak aksanı yüzünden, kulağa bir gürlemeden çok sürtünmenin sesi gibi geliyordu.

"Sen bu katillerin komutanı mıydın?" diye sorguladı

Moreen. "Kadınları ve emzikli bebekleri öldürebilmek için çok büyük bir savaşçı olmalısın. Ve sana bir baston bile kaldıramayacak olan yaşlı insanları da unutmamak gerek!"

Uzun ön dişli, geniş çeneli yüzde yaralanmış bir onurun ifadesini görünce şaşırıldı. "Kralın emirlerini yerine getirdim," dedi ogre komutanı. "Bana korku salmamı söylemişti." "Korku salmak mı? Çalmak ya da esir almak değil mi?"

Ogre şimdi de utanç içindeymiş gibi görünüyordu. "Başaramadım. Sizin Fare-Savaşçınız beni tuzağa düşürdü."

Moreen şaşırılmıştı. Ogreler nesillerdir insan yerleşim yerlerine saldırırlardı, ama amaçları her zaman yağmalamak, hazine bulmak ve köle elde etmektir. Neden şimdi taktiklerini değiştirmişlerdi ki?

"Kral neden korku salmak istiyordu?" diye sordu Kerrick, dikkatleri kendi üstüne çekerek. Ogre esirin ifadesi, ince yapılı ve altın saçlı adamı görünce değişivermişti.

"Elbette ki insanları korkutmak için, Efendi Elf," diye yanıtladı Genişburun. "Ve..." Bakışlarını yere kaydırıldı. "Yalnızca bu. Sizi korkutmak için."

"Kralın kudretli bir efendi, değil mi?" diye sordu Dinekki. Topallayarak öne çıkarken bir parmağını dudaklarına dayamıştı.

Öğrenin tek gözü, yaşlı kadını dikkatle seyrederken şüphe-
196

ALTIN KÜRE

heyle kısıldı.

Şaman aniden çevik parmaklarını salladı ve öğrenin ağı hayretle açıldı.

"Yüce kralım!" dedi ogre, yaşlı kadının başının üzerinde bir yere bakarak. "Başarsızlığım için affınızı diliyorum. Emredin!"

Moreen, Dinekki'nin bir çeşit büyü yaptığını anladı. Bir yanılsama ya da cezabetme büyü yapmış ve ansızın ogreyi—kendi kafasının içinde—farklı ve hayali bir karşılaşmaya gö-

türmüştü.

"Benim nerede olduğumu biliyor musun?" diye sordu Dinekki, zayıf göğsünden gürleyerek çıkar gibi gelen bir sesle. Kadımsıf bile gözünü kırıştırdı, bunun aynı sıska, yaşlı rahibe olup olmadığından emin olmak için baktı.

"Evet, efendimiz—Ejderyurdu'na gidiyorsunuz!" diye yanıtladı Genişburun.

"Seni neden iç bölgelere gönderdiğimi ve korku salmanı istediğimi biliyor musun?"

"Elbette, Majesteleri. İnsanların dikkatini dağıtmamı istediniz, böylece siz de gidip. . ." Genişburun aniden duraladı, düşüncelerini temizlemek istemiş gibi başını salladı.

"Oğre!" diye gürledi Dinekki. "Kralın sana bir soru sordu!"

"Majesteleri—bağışlayın!" dedi esir, yüzü solmuştu. "Simyacı'yı göreceksiniz... ona otuz gün süre vereceksiniz!"

"Açıkla bana. Ben ne zaman Ejderyurdu'ndan döneceğim?" Yaşlı rahibe her nasılsa bir erkek öğrenin haresini vermeyi sürdürüyordu. Genişburun kralım memnun etmek için hevesle başım salladı.

"Buraya, kaleye elli gün içerisinde döneceğinize bana söz verdiniz."

"Ama bu olmayacak. Fikrimi değiştirdim," dedi Dinekki, önemsemeyen bir tavırla elini sallayarak. "Onun yerine insanlarla savaşmayı kesmeni istiyorum. Aslında sen yorgunsun, öyle değil mi? Uykuya ihtiyacın var. Ev sahiplerin seni, dinlenip iyileşebileceğin yatağına götürcekler."

Moreen onu seyrederken, Genişburun olduğu yerde sallanmış, çenesi göğsüne düşmüştü. Gözleri kapanmıştı ve derin, 197

DOUGLAS NİLES

kulak tırmalayan bir şekilde horladı.

"Bruni, oğreyi dip hücrelerden birine götürür müsün? Siz beyler, kapının iyice kilitletiğinden emin olun," diyerek zin-

ciri tutan güçlü savaşçılara talimat verdi. "Ona da herkese verilen yemekten verilecek."

İri kadın nöbetçilerin basma geçti ve uykulu ogre ayaklarını sürükleyerek uykusunda yürürken, diğeri de etkilenmiş bir şekilde Dinekki'ye bakıyorlardı. Kerrick sırttı ve Moreen kendini tutamayarak güldü.

"Onu konuşturmanın en iyi yolu buymuş gibi geldi," dedi şaman sevimlilikle.

"İyi iş çıkardın," diyerek katıldı kadmşef, sonra da ciddileşti. "Ve şu Ejderyurdu! Yine o yerin adını duyuyoruz. Görünüş odur ki bu korkunç silahın yapıldığı yer orası."

"Uzun-Kulaç Ağırüzgeç adındaki thanoi de Simyacı'dan söz etmişti," diye vurguladı Kerrick. "Onun orada bir çeşit bey olduğunu öğrenirsem hiç şaşmam. Bu silahı onun yaptığından kuşku yok."

"Korkarım Simyacı başka silahlar da yapacak ve ogreler yaz bitmeden buraya geri dönmüş olacaklar," dedi Moreen neşesiz bir şekilde. "Bir kez daha bu kadar şanslı olamayabiliriz."

"Katılıyorum," dedi Kerrick. "Ama Acısavaş Dert'in elli gün daha buraya gelmeyeceğini biliyoruz, en azından. Bu bana Ejderyurdu'nun ne kadar uzakta olduğu ve Simyacı'nın işini

tamamlamak için ne kadar süreye ihtiyaç duyduğuyula ilgili bir fikir verdi."

Moreen ona baktı, Kerrick'in kendisi için ve tüm Eğreltikaya için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve yine de bu soruyu sorması gerekiyordu. "Sence Ejderyurdu'nu bulabilir miyiz?"

"Emin değilim. Thanoiye göre, o denizin batısında— 'Ejderyurdu Denizi' dediği suyun ötesinde bir yerlerde. Bu da adanın oldukça büyük olduğunu gösteriyor, ancak denizin ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum. Hemen de bulabiliriz, Gazapayazı bizi vurana kadar da aramak zorunda kalabiliriz."

ALTIN KÜRE

Moreen anladığını göstererek başını salladı, tehlikeleri tar-
rdu. Açıkçası ondan tek başına yaşamını tehlikeye atmasını
istemeyezdi.

"Beni oraya götürebilir misin?" diye sordu Moreen.

Elf zayıf bir şekilde güldü ve kendine duyduğu güveni bir
kez daha tarttı.

Tüm söylediği, "Deneyebilirim," oldu.

"Bu çılgınlık!" dedi Acaryel Balinakemik, odanın içinde en-
dişeyle dolanıp dururken. Kadmşefin isteği doğrultusunda

diğerleri gitmiş, Dağlı kral burada Moreen ve Kerrick'le yalnız
kalmıştı. "Daha iyileşmedin—güçlkle görebiliyorsun! Şu
Ejderyardu denen adada ne bulacağım bilmiyorsun. Bu
Simyacı

denen adamın yapabildiği kara büyüler bir tarafa, orası bir ogre
kalesi de olabilir." Kral Kerrick'e sertçe baktı. Elf tek yönlü ko-
nuşmayı taraf tutmadan izliyordu. "Ona sen söyle!" diye rica
etti Acaryel.

Elf omuz silkti. "Bir şeye karar verdikten sonra, benim ya
da başka birinin onun fikrim değiştirebildiği bir durum hatırlı-
yor musun?"

Dağlı kral burnundan soludu ve Moreen'e doğru parmağım
uzatarak hızla dönmeden önce birkaç adım yürüdü.

"O zaman, Kradok adına, ben de seninle geliyorum—ve en
iyi savaşçılardan yarım düzinesini de beraberimde getiriy-
rum!"

Kerrick itiraz ederek başım salladı ve adamı yatıştırmak
için elini kaldırdı. "Unutma, Filika"yla gidiyoruz ve günlerce
süren bir yolculuk olacak. O kadar insan alamayız."

"Tek neden de bu değil," dedi Moreen sakin bir havayla,

elf i şaşırarak—yüzündeki ifadeye bakılırsa Acaryel de şaşır-
mıştı. Her ikisine de ağırbaşlılıkla bakıyordu. "Bu göreve bir
işgal gözüyle bakmamızın doğru olmadığı biliyorum. Gizlilik
en önemli silahımız ve küçük bir ekip, gizli kalabilmemizin tek
yolu."

199

DOUÖLAS NİLES

"Savaşçılarım kalabilir—ama ben gelmekte ısrar
rum!" Kral, Kerrick'e baktı. "Tekneye üç kişi alabilirsin her-
halde!"

Elf başını salladı. "Üç, hatta dört, evet, bunu kaldırabiliriz "

"Ama üçüncü kişi sen olamazsın," diye sertçe açıkladı Mo-
ren. Sonra da sesinin tonunu yumuşattı. "Sonuçlarım bir düşün
Sen, halkının, tüm o kalelerde yaşayanların kralısın ve bir daha
geri dönemeyebilirsin."

"Aynı sonuç senin için de geçerli!" diye çıktı Acaryel.
"Halkın senin gözünün içine bakıyor! Kalması gereken sensin -
bırak elf ve ben yaramıza bir çift deneyimli savaşçı alıp şu Sim-
yacı'yı aramaya gidelim. Ya sen geri dönmezsen ne olur?
Eğrelikaya'ya ne olur?"

"Kendim deneyemeyeceğim kadar tehlikeli bir işi halkım-
dan birinin yapmasını isteyemem," diye yanıtladı kadın. "Eğer
geri dönmezsem, kabilem burada hiçbir zaman olmadıkları
kadar güvende olurlar. Hepsinden önemlisi nesillerdir ilk kez
dostlarımız var." Acaryel'e o kadar yoğun bir şekilde baki-
yordu ki kral huzursuz oldu ve parmaklarını gür sakalında
gezdirdi. "Sadık, gerçek dostlar, Eğrelikaya düşse bile
ogrelerin

Buzboyu'na hakimiyet kurmalarını engelleyecek dostlar."

"Ama — sen bir katil değilsin ki!"

Moreen gözlerini aşağı indirdi. "Umarım bu iş öyle bir nok-
taya gelmez, ama gelirse ve eğer halkımın yaşaması için bu
Simyacı'nın ölmesi gerekiyorsa, o zaman ne yapılması gereki-

yorsa onu yapacağım."

Kral yenilmiş gibi görünüyordu. Kadınşefe doğru gitti, ellerini omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Kradok, Yaban Chislev ve Zivilyn ve tüm tanrılar seni gözetsin. Ama ben de gelmek konusunda ısrar ediyorum—beni geride bırakamazsınız!"

Moreen iç geçirdi ve acı bir şekilde güldü. "Pekala—sanırım sen de benim kadar inatçısın. Sen de bizimle geleceksin." Adamı kucakladı ve Acaryel kadının başının üzerinden bakıp Kerrick'le göz göze geldi. "Bir dördüncüye ihtiyacımız var. Dördüncü kim olacak?"

200

ALTIN KÜRE

"Ben gelmek isterim." Deli Randall kapı ağzından konuşmuş, sonra da odanın içine doğru birkaç çekingen adım atmıştı. Gözü dönmüşün tavırları neredeyse utangaçtı. Savaşmadığı zamanki derli toplu görünümü ve sakin mizacındaki uyumsuzluk Kerrick'i hep şaşırtıyordu. "Beni aranızda kabul eder misiniz?" diye sordu, duraksayarak.

"Sanırım tam da senin gibi birine ihtiyacımız vardı," dedi Kerrick. Filika'da yolculuk edecekler artık belirlenmişti.

201

<

Ejderyurdu

T

>

Uğursuz kadirganın pruvası Ejderyurdu Denizi'ni ipek bir

kumaşın kıvrımları arasından geçen bir bıçak gibi yarıp geçiyor, bulanık, çirpintılı yüzeyde kıvrılarak uzaklaşan ve sonra hızla kaybolan iki küçük dalga oluşturuyordu. İki yüz kürek suya girip çıkıyor, dar omurgayı sürekli bir hızda ileriye, batıya doğ-
203

DOUGUS NİLES

ru götürüyorlardı. Karayı en son gördüklerinden beri gü^l geçmişti ve ogre kürekçiler uzun yolculuktan yorgun ete müşlerdi. Şimdi hepsi birden pruvada yalnız basma duran adama, batı ufkunu kıpırdamadan seyreden krala doğru gözie rini ve kulaklarını dikmişlerdi. Şu an için yalnızca her yÖrie doğru uzanan külrengi denizin suları görünüyordu. Davulcu ısrarlı ritmini koruyordu ve Argus Karael davulcunun yanında durmuş Altınkanat soğuk sularda ilerlerken davul vuruşlarının hızım belirliyordu.

Yıldızan Altınkanat'ta olan biteni memnunlukla izliyordu. Uzun, düz güvertenin üzerinde, küçük bir ev gibi yükselmiş, kare şeklindeki gözetleme platformunda durmuştu. Buradan gövdenin içindeki sıralarda oturan terli sırtları, hep birlikte küreklere asılırken kasılıp gerilen ogrelerin güçlü kaslarını görebiliyordu. Puslu aydınlık geceler ve parlak güneşli günlerle dolu altı gün boyunca aralıksız kürek çekmişlerdi. Tutarsız yağmurların onları sık sık zorladığı akşamlarda da azimle çalıışmışlardı.

Kraliçe gözlerini kaldırıp pruvanın ötesine, Ejderyurdu Denizi'nin kıpırtılı yüzeyinden ileriye baktığında, en sonunda ufukta küçük bir leke görmüştü. Buzulyurt'lu Yıldızan Dert kendi kendine hoşnutlukla gülümsedi.

"Bu gün içersinde Ejderyurdu'na varacağız," diye yüksek sesle açıkladı kraliçe, her kürekçinin kulağına ulaşacağından emin olduğu bir sesle. Kocası da onu duymuş, olduğu yerde ona bakmak için dönerek başıyla onaylamıştı. Kral onun yamna

gelip gelmemek konusunda bocalıyordu—adamın duruşundaki kararsızlığı görmek kraliçenin hoşuna gitmişti—ama sonunda direnmeyi bıraktı ve platformun altına gelene kadar güverte boyunca yürüdü. Kraliçe merdivenlerden aşağı indi. Şekilsiz vücudu dik merdivenlerde tuhaf bir şekilde duruyordu.

"Sesin çok kendinden emin geliyor, kraliçem," dedi, son birkaç basamaktan inen kraliçeye yardım ederek. "Varıyor olmamız, bu soğuk denizi çok hızlı geçtiğimiz anlamına gelir."

"Dümencin işini biliyor ve kürekçiler de—her biri güçlü ve sadık ogreler olan kendi savaşılları—işlerine insan forsalardan

204

ALTIN KÜRE

daha hayranlık uyandırıcı bir çabayla sarılıyorlar," diye vur-guladı Yıldızan. "Ufka bak. Ejderyurdu adasının yakında görü-neceğini tahmin ediyorum."

"Öyle söylüyorsan," diye yanıtladı kral, çenesini kaşıyarak. Birlikte sessizce pruvaya gittiler ve denizin sularına, Eğrelikaya'dan beri kadirgaya eşlik eden ve sürekli çapraz rüzgarlarla kabaran dalgalara baktılar.

Bir saat sonra bir kara parçası ufukta belirdi. Kral, sanki başından beri böyle olacağını biliyormuş gibi, başını sallayarak onayladı. Yıldızan zaferinin tadını soğuk ve duygusuz bir yüzün arkasına saklayarak çıkarıyordu.

"Argus," diye bağırdı Acısavaş, dümencisine. "Limana girerken iyi bir ritim tutturulmasını istiyorum. Siz kürekçiler, asılın küreklere ve bu gece kendinize bir fıçı cenksuyu ve sıcak bir ateş kazarım!"

"Emredersiniz, Efendimiz," dedi Argus, uzun ön dişlerini ortaya çıkararak bir gülümsemeye. "Majestelerini duydu!" diye öne doğru eğilmiş davulcuya bağırdı. Ogre, tokmaklarını havyaya kaldırıp önce birini sonra da ötekini davula vurdu. Durak-samadan ritmi yakaladı ve gemi kürek çeken ogrelerin gücüyle

ileri atıldı. Kürekçiler düzenli vuruşların eşliğinde iyi çalışıyor ve gemiyi önlerinde azametle beliren adaya doğru, büyük bir hızla yaklaşıyorlardı.

"Sabırsız görünüyorsunuz, Efendimiz," dedi Yıldızan, Acısavaş'm hemen arkasında belirvermişti ve neredeyse onu korkutuyordu. "Annenizi görmeyeli yıllar olmuş olmalı. Görüşeceğiniz için sabırsızlanıyor olmalısınız."

"Ben Simyacı'yı göreceğim ve insanları öldürme işiyle uğraşmak için sabırsızım. Anneme gelince ne zaman isterse eve dönebileceğini biliyor," dedi Acısavaş sertçe. "Onun sürgünde olmasından dolayı beni suçlama!"

"Kesinlikle suçlamıyorum," diye yanıtladı kraliçe. "Yalnızca düşünmüştüm ki—"

"Düşüncem kendine sakla!" diye azarladı kral. "Kamarama dönüp karaya çıkış için hazırlanacağım." Arkasına bakmadan dönüp gitti ve böylece kraliçenin dudaklarının alaycı ve biraz 205

DOUGLAS NILES

da aşağılayıcı bir gülümsemeyle büküldüğünü görmedi.

Her yerden uzaktaki bu karakola yaklaşırlarken, Yıldız pruvadaki yerinde dimdik durmuş, ufka bakıyordu. Sular av dınlanmıştı ve güneş ışığıyla altın gibi parlıyorlardı. Ejler yurdu adası ışıltılı denizden gururla yükselmiş, gökyüzün doğru uzanan çakmaktaşıdan bir mızrak ucu gibiydi. Koyu renkli kayalıklar ve bıçak gibi keskin granitle kaplı heybetli doruklar, yüksek ve ürkütücü duruyorlardı. Donmuş kar kütleleri tepeleri süslüyor, sarkan buzulların ortaya çıkmış dişleri pek çok yüksek koyaktan ışıldıyorlardı. Yaklaşırlarken saat geceyarısına geliyordu ve bulutlu gökyüzü hiç gölge düşürmeyen ama geminin, denizin ve kayalık adamın her ayrıntısını aydınlatan bir kutup ışıltısıyla gri beyaz bir renk almıştı.

Altınkanat hızlı, kıvrak bir gemiydi ama şimdi, kürekçiler yeteneklerini gemi koyun ağzından girerken hızımı kesmek için

kullanıyorlardı. Sarp uçurumların ve koyu renk kayaların yüzleri o kadar düzgündü ki dumanlı aynalar gibi ışıldıyorlar, derin bir limamn girişini sadık nöbetçiler gibi sağlı sollu bekliyorlardı. Sığ bir vadide duman havayı kirletmiş, bir madenci kasabasının kulübelerinin ve kalhanelerinin üzerine pus çökmüştü. Dağın ve vadinin ihtişamının yanında, kıyı boyunca kurulu diğer yapılar derme çatma ve geçici görünümlü kalıyorlardı.

Siyah, taş bir dalgakıranın ucundan zarıfçe dönerek kadırğa koyun karartılmış cam kadar durgun ve karanlık suyunda süzülürdü. Burada her şey gölgeler içindeydi ve bunun tek nedeninin geceyarısı güneşinin ufka yakın duruyor olması ve bulut katmam tarafından süzülmesi değildi. Hayır, buradaki ürpertici karanlığın daha belirgin bir nedeni vardı: Koy, kıyı, adamın dik yamaçlarının tümü, hepsi de heybetli bir kalenin katı ve uğursuz gölgesi altında kalıyorlardı. Kuleler ve köprüler havayı bir örümcek ağı gibi dolduruyor, yüksek surlar dik uçurumların ve bıçak gibi keskin sırtların üzerinden bakıyorlardı. Duvarlar azametli yalılar gibi yükseliyor, zarif barbatalar hakim noktalarda kıvrılıp bükülüyorlardı.

Kraliçe Yıldızan adayı ve devasa kaleyi—bir yandan da ko-

ALTIN KÜRE

casır— gizlice inceledi. Acısavaş'ın kara kaşları çatılmıştı. Yu-

karıda, kale kendi içine doğru bükülüyor, köşelerini aşamaz bir gölgenin içine saklıyor gibiydi. Şahin gibi görünen ama boyut olarak atları ya da inekleri andıran büyük kanatlı kuşlar en yüksek kulelerin çevresinde dönüp duruyorlardı. Güney Hisarı

kralı olan kudretli ogre sağ ön dişini hızlı sinirli hareketlerle ovuşturdu ve farkında olmadan dudaklarını yaladı.

Kraliçenin dikkati kıyıya, artık çok yakınında olan ve de-

nize doğru alçalan çorak topraklara dönmüştü. Bir sıra ogre kaleden aceleyle iniyor, insan köleler uçurumun dibindeki küçük köyün binalarından çıkıyorlardı. Zırhlar içinde ogrelerden oluşan bir tören bölüğü kıyıda bir çizgi oluşturmuştu.

Omurga çakıllı zemine sürttü ve ardından dar gövde sıkı bir şekilde kıyıya oturdu. Ogre kürekçiler küreklerini yerleştirirlerken ambar bölümünden odun takırtıları geliyordu. Argus Karael emirler yağdırıyor, denizcilerin bir kısmı da soğuk, diz derinliğindeki sulara atıyorlardı. Kıyıya sağlam ipler taşıdılar ve kısa süre içerisinde gemi, gelgit çizgisinin hemen üstündeki bir çift büyük kazığa emniyetli bir şekilde bağlandı.

Geniş rampa, zincir şakırtıları arasında geminin pruvasından inip çakıllı zemine oturdu. Kraliçe Yıldızan, bu vesileyle halkının tanrısı olan Gonnas'm obsidyen çehresine sahip tören maskesini takmıştı. Rampadan sahile indikleri sırada kocasına eşlik ederken, cüppesi omuzlarının genişliği boyunca dümdüz ve kıpırdamadan yanlara doğru görkemli bir şekilde inerek açılıyordu.

Kral da tören giysisini giymişti. Altın göğüs zırhı ışıltıyor, Arktos'a yaptığı akınlardan elde ettiği en değerli ganimet olan siyah ayı postu pelerini omuzlarından koyu bir karanlık gibi dökülüyordu. Büyük bir ağırbaşlılık içerisinde olduğunu umduğu bir şekilde rampadan indi ve sahilde uzun bir koridor oluşturmuş askerlerin selamlamalarına karşılık verdi. Gözleri özellikle bir ogre kadını görebilmek için kıyı çizgisini taradı.

Ancak o zaman kıyıda toplanmış kalabalığın arasından biri öne çıktı ve Kral Acısavaş ile Kraliçe Yıldızan'a doğru ilerledi. Dul Kraliçe beyaz ayı derisinden ağır bir pelerin giyiyordu ve

DOUSLAS NİLES

ak saçlarının oluşturduğu büyük topuzundan elmaslar göz kırpyordu. Kendi irki geneline göre kısa boylu ve yuvarlak yüzlüydü, ama kararlı adımlar atarak yürüyordu. İki çikık ön

dişi kör ve küçüktüler ve alt dudağının arkasından belli belirsiz görünüyordadı. Ziyaretçilerini merak dolu bir ifadeyle ve şaşkınlıkla karışık bir nezaketle karışladı.

"Oğlum ve kralım, Ejderyurdu'na hoş geldin," dedi Hannareit Dert, hafifçe dizini kırarak selam verirken. "Sen de hoş geldin, sevgili Kraliçe Yıldızan. Bu beklenmedik ve memnuluk verici bir ziyaret."

"Biraz aciliyeti olan bir konu içi geldik, Anne," diye açıkladı Acısavaş. "Gelişimizi haber vermek içi zamanımız olmadı."

"Böyle bir haber göndermeye de gerek yoktu," diye yanıtladı yaşlı kraliçe. "Söylediğim gibi, her ikiniz de hoş geldiniz."

Acısavaş öne doğru bir adım attı ve annesini her iki yanından öptü. Sonra, kralın gözleri, kara kayaların üzerinde yükselen muhteşem kaleye kaydı. Her hareketinden sabırsızlık akıyordu.

"Sevgili Dul Kraliçe Hannareit," dedi Yıldızan, ağır maskeyi çıkarmak içi duralamıştı. Etkileyici maske olmadan bile diğer kadından neredeyse bir ayak boyu uzun duruyordu. Yıldızan kendinden daha yaşlı olan kadına bakıp, kudretli, köşeli ve kararlı yüzü inceledi—bunlar, genç kraliçenin de yüzünde görülebilen baskın özelliklerin aynılarıydı. "Gördüğüm kadarıyla Ejderyurdu'nda kaldığınız bu uzun yılları gerçek bir kraliçe gibi geçirmişsiniz," dedi nazıkçe.

Hanna somurttu, ama iri eliyle saçının pamuksu tellerine dokunmak içi elini başına götürdü. "Yapabildiğimi. . . yapmam gerekeni yapıyorum. Evim burada ve pek çok altın madeni var. Simyacı zamanımı üretken bir şekilde geçirmeme yardımcı oluyor. Ancak Kışyurdu'nda özlediğim şeylerin olduğu da doğru." Acısavaş'a sert bir şekilde baktı.

"Simyacı gerçekten de değerli bir yardımcı," diye fikrini ifadesizce söyledi Acısavaş. "Ziyaretimizin nedeni de o. Mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde onu görmek istiyorum."

ALTIN KÜRE

"Elbette, oğlum ve saygıdeğer kralım. Hatta şu anda kendisi seni kalenin büyük salonunda bekliyor."

Kral karısına döndü. "Oraya hemen gidelim ve zaman kaybetmeyelim. Simyacının hemen işe koyulmasını istiyorum." Güvertede kalan Argus Karael'e emirler yağdırmak için sesini yükseltti. "Eşyalarımın kraliyet dairesine aktarılması için gerekli hazırlıkları yap. Sonra da gelip bana haber ver."

Dümenci selam verdi ve yükleri boşaltma işini düzenlemek için döndü.

"Ben de gelebilir miyim, Efendimiz?" diye sordu Yıldızan, küçük, alaycı bir eğilmeyle.

Acısavaş onunla ilgilenmedi. Kadının her ne isterse onu yapacağını biliyordu. Başka bir söz söylemeden, bir düzine sadık muhafızının eşliğinde büyük kaleye çıkan yola yöneldi. İki kraliçe, kralın aceleciliğine omuz silkerek onu takip ettiler.

Acısavaş Dert, büyük salonda onu karşılayan kişinin zayıflığı karşısında şaşkına dönmüştü. Beş ya da altı yıl önce Ejder-yurdu'na son gelişinden beri Simyacı'yı görmemişti. Kral, her zaman olduğu gibi o zaman da burayı soğuk ve ürpertici bulmuş, bu yolculuğu yapmak için iyi bir nedeni olmadıkça buraya geri gelmemeye kendi kendine söz vermişti. Tuhaf Simyacı'yla bir sonraki karşılaşmasını da aceleye getirmek istediği de söylenemezdi.

Son karşılaşmalarında Simyacı daha narin, hatta oldukça zayıf görünmüştü. Şimdi ise kesinlikle bir canlı cenazeydi. Bir zamanlar saman rengi olan saçları artık soluk beyaza dönmüş, yer yer büyük tutamlar halinde kafasından yolunmuş gibi duruyorlardı. İnce elleri felçli gibi titriyordu ve bacakları o kadar çırpıydı ki Acısavaş içeri girerken, adam dermansızca ayağa kalkıp sonra da beceriksizce diz çöktüğünde, kral o bacakların kırılıp kırılmayacaklarını merak etmişti.

Tavanı boydan boya küflü kirişlerin tuttuğu oda oldukça

genişti ve bu tonozlu salonun ortasında uzun masalar ve sıralar
209

D0U6LAS NİLES

duruyordu. Büyük bir şöminede yanan ateş hoş bir sıcaklıv yayıyor ve her masanın üstünde duran balina yağı lambala çevrelerine ışık saçıyorlardı. Salonun kenarlarına doğru yayılan ışık kasvet duygusunun azalmasına yardımcı oluyordu.

"Majesteleri," dedi Simyacı. "Bu gerçekten de bir onur. Mti-tevazi çalışmalarımın tarafınızdan kabul gördüğünü ümit etmekten öteye gidemiyorum." Kralın arkasından giren iki kadına da başıyla selam verdi. "Ve elbette, iki yüce kraliçe tarafından kabul görmesini de."

"Buluşun, şu patlayıcı toz, gerçekten de işe yarıyor," diye, mesafeli bir tavırla yamtladı kral. "Doğruyu söylemek gerekirse oldukça yıkıcıydı. Evet, altın küre hatalı da olsa kudretli bir silah olduğunu gösterdi. Onu geliştirmenin bir yolunu bulabileceğimizi ümit ediyorum. şu anda buraya bunun için gelmiş bulunuyorum."

"Lütfen, oturalım mı?" Kara kuru kalmış adam ateşin yanındaki koltukları işaret etti. "Bana neye ihtiyacınız olduğunu söylemeniz yeter. Ben her nasıl istenirse istensin kraliyet ailesine ve tacınıza hizmet etmek için buradayım."

"İhtiyaçlarım karşılıadığımız sürece," diye kurnazca araya girdi Kraliçe Hanna.

Simyacı kasıldı, dar yüzü efendisi olan Dul Kraliçe'ye baskarken daha da uzamıştı.

"İhtiyaçlarım basit ve açıktır," dedi Simyacı alçakgönüllü bir selam vererek. "Kraliçemin, şu ihtiyaçlar dediği şeyler karşılandığında, yeteneklerime güvenmek için haklı nedenleri var."

"Ne istersen alacaksın," dedi kral, adamın gözlerinde beliren ani ışıldıdan hem rahatsız olmuş hem de şaşırmıştı. "Daha fazla toza ihtiyacım var ve çok acil istiyorum. Hemen işe ko-

yulmalısın."

"Kral çok bilge ve güçlü," dedi Simyacı alçakgönüllü bir selam vererek. "Gonnas'ın eli gerçekten de kudretli, ancak o ölümsüz yumruğa doğru aleti vermek ona inananların ve sadık hizmetkarlarının görevi. Gerekli malzemeler toplanabildiği anda tozu yapacağım. Bu iş şimdiden başlamış durumda."

Yıldızan, her tarafını örten bir pelerin giyen ufak tefek

210

ALTIN KÜRE

adama tepeden bakarak bilgece gülümsedi. "Mükemmel. Hizmet etmeye nedenini bile sormayacak kadar hevesli misin?"

"Elbette, Majesteleri. Bu uzak karakolun çorak yapısının getirdiği sınırlamalar çerçevesinde çalışarak elimden geleni yapıyorum. Bu bilge kralın bunu ancak bilgece bir amaç için kullanacağını varsayabilirim. Becerikliyim ve istediğiniz tozu tekrar üretmek için çok şey yapabilirim. Dul Kraliçe'nin kendisi bana kutsal külleri sağladı ve cürufu da Ejderyurdu Dağı'nın zirvesinden ben toplayabilirim—orada siyah, kolay dağılan taştan bir yamaç dolusu var. Elbette ki karışımın bir tetikleyiciye, istenen etkiyi yaratacak bir sıvıya gereksinimi olacak." Konuşurken yere bakan gözleri birdenbire aç bir şekilde dikilerek Dul Kraliçe'nin yüzüne döndü.

"Ne istediğini biliyorum," dedi Hanna kısaca. Dudaklarındaki bükülme içten içe adamı küçümsediği duygusunu ele vermişti. "İksirinden küçük bir fıçı daha alacağından emin olabilirsin. Aslında senin için, şu anki işine de yardımcı olacak bir iksir hazırlayacağım."

Dul Kraliçe öne çıktı ve salonun uzak ucundaki kapıyı göstererek krala ve karısına döndü. "Belki şimdi dairelerinizi görmek istersiniz. Geminizin yaklaştığı söylendiği zaman hemen kraliyet dairesini temizlettim. Odalar artık hazır olmalı. Kışyurdu'ndan geliş hiçbir zaman rahat değildir, ancak yine de rüzgarların size daha iyi davranmış olmasını dilerim."

"Tutarsızdılar," diye yanıtladı Yıldızan, " ancak doğru söylüyorsunuz. Deniz pek arkadaş canlısı değil. Artık dinlenmek istiyorum."

"Pekala," dedi kral. "Bence de yol yorgunluğunu atmak iyi olacak, ama Simyacı'nın hemen işe koyulmasını istediğimi rte hatırlatıyorum. Ejderyurdu'nda gereğinden fazla oyalanmak için zamanımız yok."

"Derhal! Dul Kraliçem benim mütevazî ihtiyaçlarımı karşılar karşılamaz," diye yanıtladı Simyacı, yaşlı kadına kurnazca bir bakış atarak.

"Hazır olacak," dedi Hanna. "Hemen bir iksir hazırlayacak ve laboratuvarına göndereceğim."

211

DOUGLAS NİLES

Kısa bir süre sonra, Güney Hisarı'nın kral ve kraliçesine kalenin yüksek kulelerinden birindeki birbirine bağlı bir sürü odadan oluşan daireleri gösterilmişti. Buradan bakıldığında Altınkanat, gördükleri kadar yaşanmaz olan yüksek zirve ve buzlu sırtlarla sarılı gri limanda basit bir çizgi gibi duruyordu.

"Kalenin mahzenlerinde gelen sıcak suyumuz var," dedi köle kadınlardan biri kraliçeye. "Majesteleri yıkanmak isterler mi?"

"Evet, hemen," diye yanıtladı Yıldızan, memnuniyetini açıkça göstererek.

Buharları tüten bir küvet hızla doldurulmuş ve köleler çekilmişlerdi. Kraliçe sıcaklığın tadını çıkarıyordu ama kral suyla ilgilenmiyor, bu yüksek daireyi çevreleyen balkonda yürüyordu. Orada dolanıyor, gözleri ürkütücü deniz, buzul ve dağ manzarasına takılmış, düşünüyordu.

Filika dalgaların üzerinde oynuyor, beyaz ipek bir örtüye bürünmüş bir dansçı gibi bir dalgadan diğerine sıçırıyordu. Kerrick, Moreen, Acaryel Balinakemik ve Randall yola çıkmış.

Eğreltikaya'nın batısındaki buzul kıyılara paralel seyrediyorlardı. İzledikleri rota Kerrick'in Uzun-Kulaç Ağırüzgeç adlı thanoi ile karşılaştığında izlediği rötari m tipatip aynısıydı.

"Geçen iki yıl boyunca yaptığın gezilerde bu kıyından ötesini gördün mü?" diye sordu Moreen. Aynalık tahtasına yaslanmış, yekeyi kolunun altına rahat bir şekilde sıkıştırmıştı. Bu sırada Kerrick kamaranın üstünde durmuş, üst iplerden birini tutuyordu. Elf gözlerini kısarak güneye, güçlükle görülebilen ana karaya baktı. Randall kamarada uyuyor, gece boyunca tuttuğu nöbetin yorgunluğunu aüyordu. Acaryel de pruvada oturmuş çevreyi gözlemekle meşguldü.

"Evet, batı buzuluna kadar her yeri gördüm," diye yanıtladı elf, Moreen'in yanına oturmak için bulunduğu yerden ine-

rek. "Kıyıların özelliklerini çizdim—eğer görmek istersen harita 212

ALTIN KÜRE

kamarada duruyor."

"Evet—ama yeniden sakın sulara çıkmadan değil." Güney ufkunu kaplayan karanlık cepheyi gösteriyordu. "Sence ne kadar kötü olabilir?"

"Parçalı değil ve koyu renkli, ama asıl fırtına kuzeye değil, batıya doğru gidiyor gibi görünüyor," diye tahmin etti Kerrick. Geldikleri yöne baktığında, doğu denizi ufukta koyu bir çizgi gibi kalmıştı. "Sanırım yağmurla rüzgar arasında kalacağız—eğer rotayı değiştirip daha düzgün denizler aramak istemezsen, bu, on-on iki saatlik zorlu bir yolculuk demek."

"Şimdiden yolumu mu değiştireyim? Sanmıyorum." Moreen ona gülümsedi, gözünde cesur bir parıltı vardı. "Bugün çok yağlı şeyler yemedim. Ya sen?"

Kerrick güldü, çoğu insanla karşılaştırıldığında kadının deniz tutmasına karşı direncinin olağanüstü olduğunu biliyordu. "Yağmura karşı korunsak iyi olur," diye önerdi. Kamaraya

girip Randall'm üzerinde yüksek sesle horladığı yatağın yanından geçti. Elf, denizci sandığını açtı ve ayıbalıklannın tabaklanmış derilerinden yapılan yumuşak ama koruyucu bir çift deri yelek çıkardı.

Sandıkta babasının yüzüğünün durduğu kutu da vardı ve Kerrick onu düşününce içini dolduran isteği hemen bastırdı. Yüzüğü alıp parmağına geçirmek o kadar kolay bir işti ki. Uzandı, neredeyse dokunuyordu ki birdenbire elini çekti. Ürpermiş, bedeninin terden sırlıslıklam olduğunu fark etmişti.

Silvanesti'ye gitmek üzere yola çıkmadan önce Dinekki'nin ona verdiği ince, çelenge benzer nesneyi de gördü. İhtiyacı olursa diye onu burada saklamıştı, ama ne olduğunu ya da nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyordu. Sadece yaşlı şamanın korumasının onunla olduğunu bilmek bile rahatlatıcıydı.

Kapağı kapadığında Randall'm horlamayı kestiğini fark etti. Adama baktığında Dağlının onu süzen dikkatli ve sessiz bakışlarıyla karşılaştı.

"Özür dilerim—seni uyandırmak istemedim," diye özür diledi elf.

"Endişelenme, uyandırmadın," diye yanıtladı adam. Gözle-213

DOUSLAS NİLES

rini kapatıp tekrar derin bir uykuya daldı.

Kerrick dışarı çıktı ve kısa süre sonra o ve Moreen, deri ceketlerin sıcaklığı içinde aynalık sırasına rahatça kurulmuşlardı. Birbirlerine o kadar sokulmuşlardı ki, Kerrick kadının yakınlığıyla gelen sıcaklığını giysilerinin üzerinden hissedebiliyordu.

"Ogrelerden ne haber? Orada. . . adı ne demiştin? Ejderyurdu Denizi mi? Orada çok ogre izine rastladın mı?" diye sordu Moreen.

"Thanoi buraya öyle diyordu. Hayır, çok fazla ogre yok—yalnızca birkaç ileri karakol. Denize uzanan burunlarda birkaç gözcü kulesi ve buzulun bittiği yerde küçük bir kale vardı.

Orada da buz, kale yapıldığından bu yana epeyce çekilmiş gibi duruyordu. Bacalarda duman gördüm ama çok yaklaşmak is-

temedim. Bu üç yıl önceydi."

"Yani görünüşe göre bu karakollar güney Buzboyu'nun her tarafına yayılmışlar, öyle mi?"

"Bunlar çoğunlukla Buzduvarı'nın gölgesinde kalan yerler, insanlara, siz Arktos ve Dağlılara kuzeyi bırakmışlar. Ağaçlarınız, sıcak kaynaklarınız, altın madenleriniz ve verimli topraklarınız var. Paylaşımın en iyi diliminin sizde olduğunu söylemiyim."

"Evet, eğer elimizdekileri kaybetmezsek."

Moreen yaklaşan bulutların güneyde toplanışını seyrediyordu. Kerrick teknesini dalgaların arasında yönlendirmeyi sürdürdü.

"Dağlılar, bir balıkçı filosu yapmalarına yardım ettiğin için sana altın vermişlerdi değil mi?" diye sordu kadınşef. "Şimdiye kadar oldukça iyi bir hazine elde etmiş olmalısın."

Kerrick başıyla doğruladı, biriken zenginliğinin düşüncesiyle kendini biraz rahatsız ve suçlu hissediyordu. Elbette insanlar ona isteyerek ödeme yapmışlardı ve Beyaz Ayı Denizi'nde bir kıyıdan diğerine yolcu ya da mal taşımak için sık sık yaptığı kısa yolculuklar ve onlara öğrettiği beceriler karşılığında istediği bedelleri de fazlasıyla adil bulmuşlardı. Bir Dağlı şefi, Silvanesti'de yalnızca üç altın edecek böyle bir iş için ona yirmi ya da otuz altın ödemeyi önemsemiyordu.

214

ALTIN KÜRE

"Evet, yurduma döndüğümde varlıklı bir elf sayılacağım.

Burada, Filika'mın ambarında üç sandık altın var."

"Ne zaman istersen eve dönebilirsin. . . ve zengin bir adam olarak yemden başlayabilirsin," diyerek sesli düşündü Moreen. Gözlerini kısıp yaklaşan fırúnaya bakmak yerine kurnazca

Kerrick'i süzmek için döndü. Dalgaların çarpmasıyla küpeşte-
nin üzerinden sular sıçradı ve kadmşef gözünü kırıştıtırıp, tuz-
lu sudan kurtulmak için başını salladı. "Yine de burada, insan
barbarların yanında kalmayı sürdürüyorsun," dedi iğneleyici
bir tonda. "Bizleri türlü türlü tehlikelere taşıyarak yaşamım
tehlikeye atıyorsun. Neden?"

Kerrick bocaladı. "Burası güzel. Halkın iyi. Sen de iyisin,"
dedi sonunda. "İster inan ister inanma ama buradan ayrıldı-
ğında seni özleyeceğim."

"Oh, geri gelip bizi ziyaret edeceksin, değil mi?"

"Sanırım geleceğim. Birinin elflere Eğreltikaya'yı nasıl bu-
lacaklarını göstermesi gerekecek."

"Gerçekten ticaret yapmaya geleceklerini düşünüyor mu-
sun?"

"Bundan eminim. Elf tacirler daha önce hiç görmediğin tür-
den mallar getirecekler—ipekler, baharatlar, atlar, boyalar ve
sıra dışı meyveler." Duraladı ve ciddiyetle Moreen'e baktı. "Bir
portakalı ilk tattığın anı görmeyi çok isterim."

"Söyle bana, Silvanesti'ye döndüğünde kendine bir eş ala-
cak mısın?"

Kerrick, pervasızca ve kendi türünden biri tarafından so-
rulduğu zaman hiçbir elfin kaldıramayacağı bir açıklıkla dile
getirilmiş bu soru karşısında afallamıştı. Yine de, insanlar ara-
sında yaşamaya alışmış ve bunu bir hakaret olarak görmedi,
yalnızca derin bir nefes alıp yanıtının ne olacağını düşündü.

"Neden olmasın," dedi yavaşça. "Silvanesti'de evlilikler
genellikle bir ittifak ve sosyal konum birlikteliğidir. Çoğunlukla
aileler evlilikleri ayarlarlar ve biliyorsun, benim ailem öldü."

"Evet, ama belki saygın biri kızım vermek için seni gözüne
kestirir," dedi Moreen, yine gözünde bir ışıltı oluşmuştu.

"Pöf!" diyerek surat astı Kerrick, sohbetin gidiş yönünden

birden rahatsız olmuştu. Hayır, diye kendi kendine söz verdi hiçbir soylunun güç edinme düzenlerine alet olmayacaktı. Bir daha o dünyanın bir parçası olmayacaktı.

"Neden bir eş almak isteyebileceğimi anlayamıyorum - sevgililerden yana hiç geri kalmadım," dedi savunmaya geçerek, sonra da Moreen'in yüzünün bir an için asıldığını görünce söylediklerine pişman oldu.

"Rüzgar yön mü değiştirdi?" Kerrick başını kaldırdı ve kadmşefin rüzgardaki önemli bir değişimi gözlemlediğini hemen anladı. Acaryel de fark etmişti. Havuzluğa gelip kamara- nın yanma doğru yerleşti.

"Görünüşe göre tam güneyden geliyor gibi. Sanırım yakalanacağız," dedi Dağlıların kralı, gözlerini kısmış halde ikisine birden bakarak.

Gerçekten de fırtına güçlenmişti ve rüzgar iskeleden esiyordu. Dalgalar tekneye sertçe çarpıyor ve neredeyse can yaka-

cak iri damlaları üzerlerine serpiyordu. Kerrick iki yüksek dalganın arasındaki çukurluğa doğru zamanında dümen kırabil- mek için tüm dikkatini işine verdi. Dalgalardan biri küpeştenin üzerinde kırılırken Acaryel, Moreen ve Kerrick başlanın eğmişlerdi. Havuzluğu dolduran soğuk su çizmelerini ve tozluk- larını su içinde bırakmış, tekneden akıp giderken, yolcular yer- lerine sıkıca tutunmuşlardı.

"Siz ikiniz aşağı inin," diye önerdi elf. "Ben burada kalıp bizi su üstünde tutarım."

"Ben sana eşlik ederim," dedi Moreen neşeyle. Yüzü asılmış olan Acaryel de cesurca dışarıda, 'temiz havada' kalacağını söyledi.

Başka bir dalga yükseldi ve teknenin içine indi. Kerrick ye- keyi Moreen'e verdi, kendi beline de bir emniyet ipi bağladıktan sonra biraz daha yelken indirmek için ön tarafa gitti. Ha- vuzluğa döndüğünde Acaryel kenardan kusuyor, kadınşef de yekeye sarılmış, denizin gücüne karşı savaşı veriyordu.

Kerrick kadının yamna oturdu ve birlikte yelkenliyi rotada tuttular. "Neden kamaraya gidip ocağı yakmıyorsun—ısınıp kuruyabilirsin," diye Dağlıya ısrar etti elf ve yüzü belirgin bir 216

ALTIN KÜRE

şekilde yeşile çalan kral, bu kez görünür bir rahatlamayla teklifi kabul etti.

Elf ve kadmşef saatler boyunca fırtınanın gücüne karşı batıya doğru olan rotalarını korumak için direndiler. Sonunda, bir dalga daha Filika'ya çarpıp onları baştan aşağı ıslattıktan ve havuzluğun içini göle çevirdikten sonra Kerrick direnmeyi bırakmaları gerektiğini duyurdu.

"Bir süre rüzgar altında gidip, kesilmesini bekleyeceğiz," diye açıkladı. Yekeyi döndürüyor, onları kuzeye doğru yönlendiriyordu. "Kıyı boyunca gitmek daha tehlikeli."

"O zaman okyanusa doğru sürüklenip, rotadan çıkacağız, değil mi?" diye sordu Moreen, küçük bir kızgınlık belirtisiyle. Elf sorunun korkuyla sorulmadığını gördü, etkilenmişti.

"Evet. Fırtına dindiğinde geri geleceğiz. Şansımız açıksa yarın ya da sonraki gün anakarayı görebiliriz. En azından batmayız."

"Eh, yapacak tek şey buymuş gibi görünüyor," dedi kadın. "Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Biraz daha yelken indirmemiz gerekecek," dedi elf. "Kendini bağla sonra da kapaklara bir bak."

Az sonra Moreen, beline bağlı bir iple kamaranın kenarına iyice yaslanarak öne gidiyordu. Kerrick yekeyi tutmuş, onları dalgaların arasından geçiriyordu. Zorlu bir yolculuktu, ama rüzgar tam kıçtan eserken olacakları önceden kestirmek biraz daha kolay oluyordu.

Kadmşef, yelkeni bir battaniye genişliğinde kalana kadar indirdi. Ambarın ve kamaranın kapaklarını sıkıca kapadı ve işi bitince kıç tarafta Kerrick'in yanına oturdu. Acaryel kamaramın

kapağım güçsüz bir şekilde açıp nöbeti devralmayı önerdi ve Kerrick, Deli Randalfın aşğıdaki yatakta keyifli keyifli horlamayı sürdürdüğünü gördü.

"Biraz dinlenmeye çalış," diye Dağlı kralına ısrar etti elf. "Daha epey bir zaman burayı idare edebilirim."

Geceyarısı güneşi fırtınanın arkasında görünmez olmuş, ancak deniz tuhaf bir aydınlığa bürünmüştü. Dev dalgalar köpüren yeşelleri olan hayaletler gibi yükselerek Filika'yı ve dört

bOUSLAS NİLES

yolcusunu bilinmeyen, uçsuz bucaksız sulara sürüklüyorlardı. Tekne hızla ileri giderken anakara da hızla geride kalmıştı.

Kerrick Moreen'in elini tuttu ve birlikte yekeyi idare ettiler. Kadının gözündeki ışıltıyı, yanaklarındaki kırmızılığı gördü ve hayran kaldı. Courrain Okyanusu'nun hiçliğine doğru birlikte gidiyorlardı.

Sımyacı kepçeyi aldı, iksirden doyasıya içti ve kullandığı aleti masamın üzerine koydu. Güç ve yaşam, tutkulu bir coşku içini dolduruyordu. . . ama yeterli değildi. Henüz değil. Bir an duraksadıktan sonra kepçeyi tekrar eline aldı, fıçıya iyice daldırdı ve dudaklarından taşıp çenesinden akan damlalara aldırmeden içti.

Kepçeyi yeniden bıraktığında o kadar hızlı hareket etti ki yüzünden akan damlalar çalışma masasına düşmeden önce her

şey bitmişti. İksir küreciklerinin yatay yüzeye çarpışışını seyretti. Onun bakış açısından, önce yavaş yavaş şekilleri bozuluyor sonra da çarpma noktasından uzaklaşarak etrafa dağılan daha küçük damlalara bölünüyorlardı.

Bu iş hoşuna gitti ve uzanıp bu damlaların hepsini, dağılmaları tamamlanmadan önce, bir bir havadan toplayıp sonra da parmaklarını yaladı.

Cüruf parçalarını düzgünce havana yerleştirerek işe ko-

yuldu. En ince metal parçacıklarım tutmaya çalışarak büyükçe bir miktar altın tozunueledi. Dul Kraliçe'nin ona en son verdiği ödül olan iksir damarlarında geziniyordu. Görülebilir ve doku-nulabilir durumdaydı, çünkü bu iksirin yeni bir etkisi, aslında işinde ona yardımcı olacak bir sihi vardı.

Dul Kraliçe onun için bir hız iksiri yapmıştı ve böylece iki saat sürmesi gereken hazırlıkların ilk safhası olan karıştırma, ölçme ve ayırma işlemlerini yalnızca on dakikada bitirmişti.

"Daltik!" diye bağırırdı, ihtiyaçlarını karşılaması için ona ve-rilen köleyi çağırarak. "Bana iki sürahi temiz su getirmeni isti-yorum. Ve Kraliçe Hannareit'e başka bir kutu altın tozu istedi-218

ALTIN KÜRE

gimi de söyle. Bu çok kalın taneli."

Adamın geri gelmesi sanki sonsuzluk kadar uzun sürmüştü ve kapıyı açtığıında hareket hiç bitmeyecek gibiydi. Daltik ko-nuştuğunda, sanki kelimeler adamın ağzından koyu bir çamur-dan çıkar gibi çıkıyorlardı—Simyacı uzanmayı ve daha hızlı konuşması için adamın dilini bükmeyi istedi.

"Simyacı Efendimizin affını rica ediyorum," dedi Daltik, yere bakarak. "Ama çok hızlı konuşuyorsunuz—dediklerinizi anlayamıyorum."

Elbette! Şu diğer zavallı ölümlüler günlük yaşamlarını yo-ğun, daraltıcı bir pus içinde geçirirlerken, iksir onun zaman kullanımını hızlandırıyor.

Adama yanıt vermek yerine, Simyacı başını geriye atıp kah-kahalarla güldü.

219

<=E>

Bir hafta boyunca kral ve kraliçe Ejderyurdu Kalesi'nin içinde ve dışında kendi evlerindeymiş gibi rahat ettiler. Yakınlardaki bir kıyıda iri buz ayılarının balık avladığı sığ akarsular vardı ve Acısavaş pek çok kez, bu büyük hayvanları avlamak için avlar düzenledi. Bir keresinde mızrağıyla tek bir atışta iri

ÜOU&LA5 NİLES

bir erkek ayı öldürdü. O gece annesi ve kendi mürettebatı da dahil, saraydaki tüm ogreler için bir ziyafet düzenlendi. Uzun gece boyunca cenksuyu içildi ve kutlamaları Buzboyu'nun bu uzak köşesindeki kalenin içinde yankılandı.

Yıldızan incelemelerini daha medeni mekanlarda yapıyor. Hanna'yla birlikte yakınlardaki altın madenlerine gidiyorlar. Adayı ogrelerle paylaşan insan kölelerin yaşadığı, çevresi duvarlarla çevrili köyleri geziyorlardı. Kraliçe özellikle, Hanna'run bir zamanlar bir insan köyünün bulunduğu yerde söylediği yerde gördüğü pürüzsüz düzgünlükten çok etkilenmişti.

"Burası ilk kürenin denendiği yer," diye açıkladı yaşlı kraliçe tutumlu bir gülümsemeyle.

"Etkileyici," diye heyecanla katıldı Yıldızan. "Gonnas'm izniyle, yakında Eğrelikaya da böyle olacak!"

Genç kraliçe, kocasıyla birlikte zaman geçirmektense kocasının annesiyle zaman geçirmeyi yeğliyor olmasına şaşırma-
mıştı. Aslında her iki rahibenin de, aralarında tanrılarına ve krallıklarına karşı duydukları engin sadakat de olmak üzere pek çok ortak yönleri vardı. İlkine en iyi şekilde nasıl hizmet edebileceklerini ve ikincisinin gelişimini nasıl sağlayacaklarını tartışırken oldukça iyi zaman geçirmişlerdi.

Kocasının—iki kadının ortak etkisi altında kalacağı—bu gezintilerden uzak durması aslında Yıldızan'ın işine geliyordu. Kraliçe, her gün gözetim altında tuttuğu Simyacı'nın çalışmalarının ilerleyişinden memnundu. Adam gerçekten de çok yete-

nekiydi ve becerikli hareketleri, laboratuvarında hızla gidiş gelişleri ve şaşırtıcı derecede çabuk yorumlarıyla sürekli olarak kadım soluksuz bırakıyordu. Yıldızan, Hanna'nun iksir seçiminin—ona bir hız iksiri vermesinin—akıllıca, hatta ilham verici olduğunu düşünüyordu. Altınkanat yaz sonuna kadar Eğretili-kaya'ya dönmeden önce adamın hazırlıklarını tamamlayacağından Yıldızan'ın kuşkusu yoktu.

Buna karşın adaya geldikten sekiz gün sonra canı sıkılmaya başlamıştı. Acısavaş o sıkıcı avlarından birine gitmişti ve Simyacı demirci için çizimler yapıyordu. Hanna da başka bir yerlerdeydi.

222

ALTIN KÜRE

Ejderyurdu Kalesi'nin en güzel özelliklerinden biri, kölelerin ona gösterdiği basınçlı su sistemiydi. Bu iş için çoğu kalenin altında bulunan sıcak kaynaklardan çekilen su kullanılıyordu. Sonunda yapacak hiçbir şeyi olmayınca Yıldızan kölelerine küvetin doldurulmasını buyurdu ve koca küvetin içine keyifle homurdanarak kuruldu. Orada huzur içinde yatarken düşünceleri yavaş yavaş kocasına doğru kaydı.

Güney Hisarı'nın onurlu efendisi, Acısavaş Dert, aslında ne kadar da güçlü bir kral olabilirdi! Eğer, tabii, kraliçesinin öğütlerini dinlerse. Tüm ülkedeki herhangi bir erkek ogre kadar güçlü ve kudretliydi ve sadece varlığı bile halkının saygı ve sadakatini kazanması için yeterliydi. İyi bir önder olabilecek kadar acımasızdı. Sekiz yıl önce öz babasını öldürdüğünde bunu kanıtlamıştı. Acısavaş'ın ihtiyacı olan tek şey kendi kaderini anlamasıydı, bu da bilge ve güçlü kraliçesinin—karısının—ona hakkıyla vermeye çalıştığı bir şeydi.

Tek kusuru kişiliğindeki zayıflıklardı. Bunları düzeltip, tüm becerilerini kullanmaya onu nasıl yöneltebilirdi acaba? Bir kere, ThraidTe çocukça cilveleşmeleri vardı ki bu babasının zayıflığının bir aynasıydı. Ah, evet, Thraid'i biliyordu. Kocasının duy-

duğu Şehvetten iğrense de, Şimdilik bunu zararsız bir oyalanma olarak görüyor ve göz ardı ediyordu. Thraid de, tıpkı Şu saçma sapan ayı avları gibi, onu daha önemli işlere odaklanmaktan alıkoyan değişken heveslerinden biriydi,.

Doğruyu söylemek gerekirse, ikinci bir küre yaptırılması yolundaki kararlılığından etkilenmişti. Gemisini doğrudan Ejderyurdu'na getirmekte kararlı davranmıŐti. Belki de, sonunda akli basma gelmeye başlıyordu.

Kvet sefası, duraksayarak kapıyı çalan ve yalmzca kraliçe kızgınlıkla gelmesini söylediğinde odaya giren bir köle kadın tarafından bölünmüştü.

"Dul Kraliçe, Majesteleri," dedi kadın titreyerek. "Sizin ve kralın en kısa sürede, kendisiyle buluşmak için Buz Salonu'na gelmeniz gerektiğini söylediler."

"Kral ayı avlamaya gitti," diye yanıtladı Yıldızan. Rahatsız olmuştu.

223

D0USU5 NİLES

"Majestelerinin affını rica ederek, kralın avcı kolunun Şu anda dönüş yolunda olduğunu söylemeliyim. Yirmi dakikaya kadar ana kapıda olurlar."

"Pekala," diye homurdandı kraliçe. "Havlularımı getir— aşağı ineceğim."

Yarım saat sonra Yıldızan AcısavâŐ'ı merkezi avluda karşıladı ve onu kalenin en kutsal tapınağının soğuk salonuna indirdi. Burası, ana duvarların ve kalenin çok altında, kayaların içine oyulmuş bir mağaraydı. Karanlık salonda bir köşede bir buz tabakası iŐıldarken sarkıtlar duvarları süslüyor, ogrelerin nefesleri havada donuyordu. Uzaklardan yankılanan gök grltŐs sesleri, belli belirsiz ve gittikçe azalan bir Şekilde, dinmekte olan bir f irtınanın sesleri gibi geliyordu.

Kraliçe Hannareit oradaydı, gözleri kapanmıŐ, bir öngörü anında elleri uzanmıŐti. Kollarını indirdi, gevŐedi ve soylu çifti

karşlamak üzere döndü. En az bir kişi—ki bu kişi oğluydu—bu görüşmede bulunmaktan hiç de memnun değilmiş gibi duruyordu. Yaşlı kraliçenin arkasındaki buz duvan, ışık oyunlan ve kıvrılıp duran kara bulutların görüntüleriyle kaynaşıyordu.

"Sanırım bunu ikiniz de görmelisiniz," diye açıkladı Dul Kraliçe, tuhaf buz tabakasını işaret ederek. "İnatçı Olan'm gücüne odaklanacağım."

Yaşlı kraliçe bir kez daha gözlerini kapadı ve iri ellerini kaldırdı. Gonnas'a—Yıldızan'm da sessizce okuduğu—bir dua mırıldandı ve bir kez daha kutsal buzu aydınlatmak için tanrısının kudretine başvurdu.

gök gürültüsü gürlediğinde, ses sanki dünyanın derinliklerinden geliyordu. Kaygan yüzeyde şimşekler çakıyor, parıldamalar kıvınlıp duran karanlık bir bulut kütlesini aydınlatıyorlardı.

Acısavaş endişeyle baktı. Yıldızan da bakıyordu ve gri aydınlık ağır ağır hareket eden şekillere dönüştü. Bulutlar aralandı, şimşekler kesildi. Fırtınayla çalkalanan bir denizin ortasında savrulup duruyormuş gibi görünen zarif bir yelkenli görüldü.

Öfkeyle işaret ederken Acısavaş'm gözleri ardına kadar

224

ALTIN KÜRE

açıldı.

"Bu elfin yelkenlisi!" dedi kral.

Her zaman olduğu gibi, diye düşündü Yıldızan, yine bariz olanı dile getirdi.

"Burası neresi?" diye sordu kraliçe, yanıtı zaten biliyor olmasına rağmen. "Elf nerede?"

"Ejderyurdu Denizi'nde," diye yanıtladı yaşlı kraliçe Hannareit. "Buraya iki ya da üç günlük mesafede."

Bir saat sonra, ogreler Altınkanat'm rampalarından gemiye

tatlı su fıçılarını çıkarıyor, köleler kurutulmuş balık ve peksimet paketlerini büyük ambar dolaplarına yerleştiriyorlardı. Acısavaş bir haftalık erzağa gereksinimleri olduğuna karar vermişti, ancak elfin yelkenlisini en kısa sürede bulmayı ve birkaç güne kalmadan onu batırmayı umuyorlardı.

"Umarım onu rüzgarın çok olmadığı bir zaman buluruz," diye söylendi ögre kralı. "Çoğu zaman yelkenlerini iyice açıp, kürekçilerimin çekebileceğinden daha hızlı ufukta kayboldu. Ama sakın havaya denk gelirsek, yemin ederim o benim olacak!"

"Sana eşlik etmeme izin ver, kralım," dedi Yıldızan tatlılıkla. "Bedenim aracılığıyla Gonnas'ın gücü yardımına gelebilir."

Acısavaş yüzünü buruşturdu. Şu ana kadar isteklerine karşı koyabilmişti. Gemide karısıyla birlikte iki uzun yolculuğa katılmış olarak, kısa bir süre için bile olsa özgür olabileceği bir yolculuk yapmaya can atıyordu. Yine de tansıran kudretini biliyordu ve yüce rahibenin gücünün de çok yararlı olabileceğini yadsıyamazdı. Gönülsüzce kabul etti.

Hücumneferleri'nin arasından seçilmiş iki düzine zırlı, seçkin savaşçının yara sıra tam bir ögre kürekçi kadrosuyla yola

çıkıyorlardı. Kısa süre içinde hepsi gemiye binmişlerdi ve sahilden itilerek uzaklaştırılan kadirge, süzülerek limanın güvenliğinden Ejderyurdu Denizi'nin enginliğine çıkmıştı.

"Kuzeye dön—okyanusa doğru git," dedi Acısavaş Dert.

225

DOUSLAS NİLES

Bir fırtına gidecekleri rota üzerinde karadan külrengi denize doğru kayıyordu.

"Hayır, düz gitmeliyiz!" diye karşı çıktı Yıldızan, kuzey batıyı gösteriyordu. "Elf oradan geliyor!"

Acısavaş'ın yüzü ekşidi. Karısı şimdiden işine karışmaya başlamıştı. Kral ufuk boyunca kaçıran bulutları işaret etti. "Fır-

tına birkaç saat içinde dinecek, ama şimdilik yolumuzun üzerinde," dedi sertçe. "Fırtınanın içine doğru gidersek, bizi Haberci ve teknesiyle buluşacağımız yoldan çıkarır."

Kral karısının yüzündeki hayal kırıklığından çok hoşnut kalmıştı. Kadın onun deniz deneyimine sahip değildi ve bu kesinlikle onu çileden çıkarıyordu, ancak her şeye rağmen Yıldızan kralın sözlerinin doğruluğunu da kabullenmek zorunda kaldı. Yıldızan homurdanıp aşağı inerken ogre kralı teline çarpmaya başlayan soğuk yağmur damlalarını hissetti. Kuzeydeki siyah bulutlara baktı ve kendiyile gurur duydu.

Altınkanat, ardında beyaz, köpüklü bir dümen suyu bırakarak düzgün bir hat üstünde suda süzülüyordu. Savaşçılar Argus Karael'in belirlediği davul vuruşlarına uyuyorlardı ve hiç bitmeyen günün aydınlığında Güney Hisarı kralı kendini gerçekten dünyanın efendisiymiş gibi hissediyordu.

Gri dalgalar, sudan bir lejyon gibi Filika'ya saldırıyor, tekneyi acımasızca sürükleyip atıyorlardı. Kerrick'in sağlam teknesi bu savaşçıların saldırılarını tek tek karşılamış ve yenmişti.

Şimdi de dalgalar derin okyanus akıntılarının varlığına işaret ediyorlardı ve öncekilerden daha yüksek gelseler de köpüklü tepeleri aşırı bir şiddet ve sıklıkla kırılmıyorlardı. Rüzgar, ana yelkenin neredeyse tamamen açılmasına yetecek kadar

durulmuştu ve elf denizci teknesini yumuşak hareketlerle bu su tepelerinin arasından götürürken Moreen, Acaryel ve Randall yelkenin tamamını açmışlardı. Tepelerinde gri bulutlar gezinmekle beraber güneye doğru soluk mavi açıklıklar da olduğunu fark ettiler. Yine de kamaranın üzerinden bakıldığında henüz

ALTIN KÜRE

kara gözüküyordu.

"Sanırım batı-güney-batı yönünde bir rota çizmek en gü-

venlisi olur," dedi Kerrick, açılmakta olan gökyüzünde fırtınanın gücünü tükettiğinin kanıtını gördüğünde.

"Ne kadar kuzeydeyiz?" diye sordu Moreen.

"Buzboyu'ndan seksen, hatta yüz mil açıktaki olabiliriz. Tekrar rotaya girmek için büyük olasılıkla rüzgara karşı orsa gitmemiz gerekecek ama karadan taş çatlasa bir günden daha uzak değiliz."

"O zaman dediğin gibi yapalım," dedi kadmşef.

Dağ gibi dalgalardan birinin üstüne çıkarken Kerrick dönmeye başladı ve tekneyi bir yay üzerinde ağır ağır döndürecek şekilde yekeyi kırdı. Moreen ipi çekip, başının üzerinden geçen bumbadan kurtulmak için eğildiğinde, Filika da kabaran denize doğru yattı. Bir an sonra tekrar güneye doğru hızla gidiyor, bir dev dalganın üzerinden inip bir sonraki daha yüksek su dağına tırmanıyor, dalgaların dar sırtlarını yararak ilerliyorlardı.

Rüzgar yelkene baskı yaptı ve tekne ileri doğru atıldı. Güneş bölük pörçük bulut parçalarının arasından sızıyor, güverteyi aydınlatıp sıçrayan sularla ışıdayarak, onları akışkan mücevherlere dönüştürüyordu. Güneşin büyümlü parlaklığında gri sular keskin, canlı bir maviye dönüşmüşlerdi.

Sekiz-on saat sonra külrengi kıyıları şekillenmeye başlamışlardı ve rotalarını batıya döndürdüler. Anakaranın buzlu yüzü kış tarafta hızla kaybolmuş ve Ejderyurdu Denizi'nin geniş, gri dalgaları önlerine serilmişti.

Randall havuzlukta oturan elfe katıldı, bu sırada Moreen ve Acaryel kamarada, sessizce konuşmakla meşguldüler. Gözü dönmüş, umarsızca ılık çalıyor. Birkaç dakika aynalık tahtasma sırtını yaslamış oturduktan sonra aniden doğruldu ve Kerrick'in üzerine yoğun bakışlarını dikti.

"Diyorlar ki savaşa giderken bir yüzük takıyormuşsun," dedi Dağlı, zorlama bir rahatlıkla. "Ve sana bir savaş çılgınlığı veriyormuş. Çılgınlığı gördüm ama yüzüğü merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Kerrick omuz silkti. Moreen dışında kimseyle yüzük hak-

D0U6LAS NİLES

kında konuşmamıştı. Yine de insanlar kesin olarak yüzükten haberdardılar. Nasıl bir yanıt vereceğini düşündü.

"Savaş çılgınlığı vermiyor. Daha çok bir ihtiyaç, bir isteme çılgınlığı verdiğini söyleyebilirim. Yüzüğü çıkardıktan sonra onu yeniden takabilmek için birini öldürebileceğim zamanları olduğunu biliyorum. Yüzüğü çok sık kullanmıyorum. Bunu yapamam. Çok fazla gücü var."

"O duyguyu biliyorum," dedi gözüdönmüş. "Savaşın ve kavganın büyüğü üzerime düştüğünde, sanki o zaman—yalnızca o zaman—kendimi gerçekten yaşam dolu hissediyorum. Diğer zamanlar soluk bir maskaralık gibi geliyor."

"Ama yaşamın huzurlu tarafını da seviyorsun, değil mi?" diye ısrarla sordu elf, bu konuşmadan rahatsız olarak. Randal ona, tanıdığı en sakin ve kendinden memnun insanlardan bir gibi geliyordu—kamp ateşinin başında neşeli bir dosttu ve savaş çılgınlığının üzerine düşmesiyle tuhaf bir biçimde bam başka birine dönüşüyordu.

"Hoşlanmaktan çok katlanmak," dedi Dağlı açık sözlülükle. "Ölüm zamanı geldiğinde gözlerim bu çılgınlık duygusuyla dönmüş, aklıma hakim olmuş ve beni alıp götürmüşken ölmeyi istediğimi biliyorum."

Elf, başını sallayarak anladığını gösterdi. Denizci sandığının içinde duran yüzüğü hissediyor, onu hemen alıp takmak için yoğun bir istek duyuyordu. İçini kemiren isteğe karşın oturduğu yerde kalıp neredeyse bedenini saran bu dürtüyle mücadele etti. "Tanrılar o günü olabildiğince uzak tutsunlar," dedi.

"Evet. Ya da belki yakında olur," diye yanıtladı Randall, açık bir neşeyle. Yine sırtını yaslayıp ısıklık çalmaya başladı. Kerrick'i tamamen unutmuştu.

Kamaranın kapısı açıldı ve Moreen, küçük havuzlukta gerinmek için dışarı çıktı. "Ön tarafa gidip çevreye bakınsam fena

olmaz," diye önerdi. Kıvrak bir çekicilikle kamaranın tavanına çıkan merdivenlerden çıktı ve yelkenli zorlu suda ilerlerken dengesini koruyabilmek için dizlerini kırdı.

"Şu da ne?" diye sordu kadınşef birdenbire, ileriye gösteriyordu.

228

ALTIN KÜRE

"Ne?" diye sordu, olağandışı bir şey göremeyen Kerrick.

"Dalgaların üstünde yüzen bir şey var... tekne gibi bir şey. En azından bir kayalık ya da adaya benzemiyor."

"Hangi yönde?" diye sordu Kerrick, bir sonraki dalgayı geçerken ayakta durmuş kamaranın üzerinden ileriye bakıyordu. "İskeleyle doğru," dedi Moreen. "Şu anda göremiyorum."

"Bu orada bir şey olmadığını göstermez," diye yanıtladı Kerrick, pür dikkat kesilmiş bir halde. "Böyle bir denizde başka bir tekneyi yalnızca her ikiniz de dalgaların üzerindeyken görebilirsin. Bakmaya devam et."

Yekeyi kavradı ve onu kullanarak yavaş yavaş yönlerini ayarlayıp, tekneyi Moreen'in gördüğü şeyle aym hat üzerine getirdi. Bir dakika sonra kadın bağırdı. "İşte yine orada—bir şey olduğu kesin. Ancak bir tekne değil... dur, o bir gemi! Ogre kadırgası ve doğrudan üzerimize geliyor!"

"Yaklaşın onlara—ezin onları!" Acısavaş coşku dolu bir sevinçle uluyordu. Çılgınlar gibi elini kolunu sallıyor, kürekçilerinin kaslarından daha fazla güç almak istiyordu. "Rüzgar gibi çekin, sizi köpekler!"

Gözetleme platformunda ileri geri gidip geliyor, yumruğunu diğer elinin avucuna vuruyordu. İleri baktığında elfin yelkenlisinin millerce ötede yükselip alçalan dalgalarla birlikte bir görünüp bir kaybolduğunu kolayca seçebiliyordu.

Kahrolası elf şimdiden dönmeye başlamış, rüzgarı yakalamak için tüm yelken alanım kullanarak küçük teknesini bir kuş

kadar hızlı ilerlemeye başlamıştı.

"Gonnas kahretsin onu ve tüm çocuklarım—kaçıyor!" diye kükredi kral.

"İnançlı ol, Kocam," diye çıkıştı Yıldızan, platforma çıkan merdiveni beceriksizce tırmanırken. Kralın yaranda durdu. Acısavaş acizlikle ileri geri yürürken, o uzaklara bakıyordu.

"Şimdi—Gonnas'm gücü bu rüzgarı gökten alıversin!" Bu konuşan yüce rahibe Yıldızan'dı. Dalgalarla kaynayan denizin

DOUGLAS NİLF'

üzerinde yankılanan bir duayı tok sesle okuyordu. Kollan yanlara açılmıştı. "Havarim ta kendisini vur, Ey İnatçı Olan ve düşmanlarınınin kaçışını sekteye uğrat!"

Acısavaş onu kuşkuyla izlerken, Yıldızan kollarını yukarı kaldırdı ve başının üzerinde döndürdü. Ogre kralı havayla hiç ilgisi olmayan bir ürpertinin omuriliğinden aşağı indiğini hissetti. Seslerin korkunç bir şekilde boğulduğunu hissetti; sanki Gormas'm eli onları tutmak ve tüm denizi koruyucu kubbesinin altına almak için aşağı inmişti.

Bu görünmez ve ölümsüz barınağın içinde rüzgar, Acısavaş'ı şaşırtarak tamamen yok olup gitti.

"Ejderyurdu'ndan geliyor olmalılar—altınlarıma bahse girerim!" dedi Kerrick heyecanla. "Onlardan kaçmalıyız sonra da rotalarını izlemeliyiz—bu bizi doğrudan adaya götürecektir. Bu rüzgarla kolayca kaçabiliriz."

Aşağı yukan beş mil ötede olan büyük ogre gemisi hızla geliyordu ama açıkçası yelkenlinin kıvraklığıyla boy ölçüşebilecek durumda değildi. Randall ve Acaryel yüksek küpeşteye gitmişler, dalgalı denizde yelkenlinin hızını korumak için dışa doğru eğilerek ağırlık görevi görüyorlar, tekne havarim gücüyle sertçe sürüklenirken gerilen yelkenleri dengeliyorlardı.

Birdenbire tekne şiddetle yana yattı. İki adam neredeyse suya düşüyorlardı. Güverteye yuvarlandılar ve Filika sallanıp

yavaşlarken zorlukla toparlandılar. Saniyeler içinde tekne kayıtsızca sallanır duruma gelmişti. Köpüklü dalgalar kaybolmuş, yelkenler bir ipte kuruyan işe yaramaz çarşaflar gibi asılı kalmışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu şaşkına dönmüş Dağlı kralı.

"Rüzgar kesildi!" diye açıkladı Kerrick. Çevreye bakmdı, dalgaların büyüyüp küçülmeyi sürdürdüğünü gördü ama hava sütliman olmuştu. "Ama nasıl—bu olanaksız!"

"Hayır, olanaksız değil," dedi Moreen endişeyle, kamara-nın üstüne çıkmış, yaklaşmakta olan kadırgaya bakıyordu. "Bir
230

ALTIN KÜRE

eşit büyü olmadığı sürece."

Gökyüzüne bakarken Kerrick'in kalbi göğsünde g m güm atıyordu. "Umalım da büyünün etkisi geçsin ve rüzgar yeniden esmeye başlasın, yoksa başımız derterte," dedi boğuk bir sesle. Bir elini kaldırmış, en küçük bir meltemin dokunuşunu hissetmeye çalışıyordu.

Ama hiç rüzgar yoktu.

231

"Haberci dedikleri şu kahrolası elf sonunda elimde!" diye bağırdı ogre kralı. K reklı kadırgasının rüzgar gücüyle ilerleyen araca yaklaştığını görünce neşelenmişti. "Daha hızlı çekin!" diye bağırdı, zaten oldukça yüksek bir tempoda küreklere asılan adamlarına. "Tüm gücünüzü verin, zafer bizim olacak!"

233

DOUSLAS NİLES

Altınkanat, büyük bir su canavarı gibi fırlayıp çaresiz avına

doğru yaklaştı. Gemi, omurgasında, gövdesinde ve güvertesinde ogre kralının duygularını yansıtıyor, efendisinin heyecanı ile ileri atılıyor gibi görünüyordu.

"Evet, Efendimiz — onları ezeceğiz!" diye hevesle bağırdı Yıldızan, kolları yanlara açık durmaya devam ederek. Gözleri açıldı ve içinde bulunduğu transm etkisiyle donuklaşmıştı. Kıç tarafta Argus Karael hummalı bir ahenkle komutlar veriyor ve davulcu davuluna vuruyordu. Kürekleri çeken ogreler etkileyici ritimlerini koruyorlardı ve tekne hızla ilerliyordu.

"Tam ilerdel!" diye buyurdu Acısavaş. Suya dayanıklı güvertesinden, alçak kamarasma ve geniş, beyaz yelken bezine kadar her köşesinden nefret ettiği yelkenliye baktı. O yelkenleri işe yaramaz, bomboş bir halde ve aşağı sallanırken görmekten heyecan duymuştu. Tekne, kanadı kırılıp göle düşmüş bir ördük kadar aciz görünüyordu.

"Tam yol! Gövdenin tam ortasına doğru gidin—tekneyi parçalayacağız ve elfi kraliyet esiri olarak gemiye çekeceğiz!"

Kralın zihni haldır haldır çalışıyor, tutsağına, kendini tahtın düşmanı durumuna sokmuş baş belası yabancıya ne tür işkenceler yapacağını, nasıl eziyetler çektireceğini kuruyordu. Isılsız demirler, elfin etlerini yavaş yavaş kesmesi için bileylenmesi gereken dikenli kancalar vardı.

"Bu tutsağın öldürölmesi gerek—hem de hemen!" diye çıkıştı kraliçe. "Onun canlı kalmasını göze alamayız. Onun kafasını sıksa boynundan bizzat ben ayıracağım!" Acısavaş kızgınlıkla başını salladı.

"Bu adam sekiz yıl boyunca beni huzursuz etmek için bir anda ortaya çıktı," diye sertçe yanıt verdi. "Ondan bir şeyler öğreneceğim sonra da cezasının şekline karar vereceğim. Onu öldürecek çok zamanımız olacak ve bunun için acele etmeye de

niyetim yok. Onunki tercihen tadı çıkarılacak bir ölüm olacak."

"Hayır, hemen ölmeli!" diye bağırdı Yıldızan, iyice tizleşen bir sesle. "Bize çok sık meydan okudu ve Gonnas'ın açık irade-

sini hüsrana uğrattı. Tehlikeyi tartın, Efendimiz! Güverteye çekilir çekilmez onu öldüreceğinize söz veriniz."

234

ALTIN KÜRE

"Sana söylüyorum, hayır!" diye hırladı kral, aslında elfin kaderiyle ilgili kadirim gösterdiği ateşli ilgiye de şaşırmişti. "Bunu, adamı zincirledikten sonra tartışalım."

Küreçiler ivmelenen kürek vuruşlarına daha da fazla güç katarken, kadirga ileri doğru fırladı. Ogre kralı dudaklarını yalayıp düşmanınin küçük düşeceği beklentisi içinde, kudretli kadirganın çarpmasıyla narin teknenin kırılışını hayal ediyordu. Savunmasız yelkenli, dalgalarla yerinde salınmak dışında hareketsiz dururken Altınkanat giderek yaklaşıyordu. Acısavaş güvertede toplanmış insanları artık seçebiliyordu. Görünüşe göre çaresiz olduklarını biliyorlardı ve korkularını hayal etmek onu korkunç bir şekilde mutlu ediyordu.

Çarpışmaya yalmzca dakikalar kalmıştı. Acısavaş sekiz uzun yıl boyunca hayalini kurduğu intikam fırsatı karşısında kahkahalarla güldü.

Rüzgar tamamen dinmiş, yelkenler dümdüz bir halde, öylece asılı kalmışlardı. Kalbin her atımıyla oğre kadirgası biraz daha büyüyordu. Kerrick, teknesini hareket ettiremeyeceğini ve savaş gemisinden kaçamayacağını biliyordu ve tam anlamıyla çaresizlik içindeydi.

"Küreçler?" diye umutsuzca sordu Acaryel. "Sende iki tane vardı—kürek çekmeyi deneyebilir miyiz?"

"Pöh!" dedi Kerrick tiksinererek. "Küreçler bir limanda hareket etmemizi kolaylaştırabilirler ama onunla başa çıkamazlar!" İki yüz kürek gücüyle onlara yaklaşan gemiyi işaret etti.

"Tanrılar adma, biraz rüzgar için neler vermezdim!" diye öfkeyle bağırdı Kerrick.

Moreen birden başını kaldırdı. "Dinekki sana ne verdi?" diye sordu. "Eve gideceğin zaman sana verdiği çelenk. . . onun

bir gücü olduğunu söylemişti."

"Evet," dedi Kerrick, yaşlı kadrim söylediklerini hatırlamaya çalışıyordu. Ona ne söylemişti?

Kadmşef o anda kapıyı açmış, küçük kamaraya inmişti bile.
235

DOUGLAS NİLES

Anlar sonra dışarı geldiğinde elinde narin, neredeyse ip kadı ince, balık kemiklerinden örülmüş hassas bir halka taşıyordu.

"Başın deritte olduğunda ve korunman gerektiğinde yardımcı olacağını söylemişti."

Evet, bir şekilde teknesini koruyacağını söylemişti. Kerrick ayrıntıları hatırlamıyordu. Sonra hatırladı.
"Onu suya at, demişti, tekneyi saklayacak!"

Moreen'in sağlam gözü elfe bakarken yeni bir ümit ışığıyla parladı. Nesneyi kenardan Ejderyurdu Denizi'nin kabaran dalgalarına attı. Kadın bir şeyler mırıldanıyordu, Kerrick bunun Yaban Chislev'e bir dua olduğunu düşündü.

Hemen bir sis belirdi. Beyaz bir duman örtüsü baca şeklinde bir bulut gibi yükseliyordu. Buharlar sessizdi ama yaşayan varlıklar gibi kıvrılıp genişliyor, taşkınlıkla kabarak yelkenliyi ve çevresindeki denizi puslu kucağına almak için dışa doğru uzanıp, her yönden görülmelerini engelleyecek şekilde hızla yayılıyorlardı. Havada dalgalanmış, çevrelerini sarana kadar kabarak genişlemişti. Tüm göğü ve güneşi kapatan bir kalkan oluşturarak yükselmişti. Direğin ucu bile pusun içinde kaybolmuştu.

Kerrick iki küreği yerinden çıkararak, havuzlukta yanından duran Randall ve Moreen'e işaret ederek,. Pruvayı göstererek hızla açıkladı.

"Olabilirdiğince sessiz olarak kürek çekin! Bizi o yöne doğru götürün. Kadırganın yolundan çıkacağız ve bu siste bizi görememelerini umacağız!"

Moreen onaylayarak başını salladı. "Denemeye değer," de-

di, umut doluydu.

Bu sırada Acaryel uzun kılıcını kınından çekmiş, kararlı bir şekilde kamaranın üzerinde durarak doğaüstü sisin içinden görmeye çalışıyordu. Gözü dönmüş ve kadınşef kürekleri almışlar, çok şapırtı çıkarmamaya çalışarak çekerlerken elf de onları yönlendirmek için yekenin basma geçmişti. Filika yavaş yavaş dalgaların arasından süzüldü.

Kerrick'in başka bir fikri daha vardı. Ana yelkene gitti ve beyaz kumaşı hızla aşağı indirdi. Yelkeni dikkatle bumbanın

236

ALTIN KÜRE

üstüne serdi ve kenarlarını küpeştelere kadar çekti. Kumaşın bir kısmını da kıça doğru uzatıp, kamarayı da içine aldı ve sonra kalanı, Moreen ve Randall'ın kumaşın alandan rahatça kürek çekebilecekleri şekilde havuzluğun ve yekenin üzerine serdi. Uzun direğin dışında gemi beyaza boyanmış, sisle birlikte hareket eden hayaletimsi bir şekil gibiydi.

Kerrick kulak kabarttı ve kadirganın seslerini duymaya çalıştı. Kendini açıkta ve savunmasız hissediyordu. Sisin içinde saklandığı için kızgındı, ancak diğer yandan da böyle bir korumanın himayesinde olmak da onu rahatlatıyordu. Kürekler yumuşak bir sesle şırıltıyorlardı ve yelkenli sisin içinde—görünüşe göre çok yavaş—hareket etmeye devam ediyordu.

"İşte! Bakın ve dinleyin." Randall'ın sözlerini duydu, gövdeye vuran dalgalar kadar uysaldılar ve elf Dağlının parmağının gösterdiği yere baktı. Beyaz sisin içinde bir gölge hareket ediyordu ve büyük şekil geçerken zorlukla görülebilen bir karaltı gibiydi. Kadirganın küreklerinin suya vuruşunu duyabiliyorlardı ve Kerrick, Filika'nın görünmemesi ve ogre gemisinin geçip gitmesi için Zivilyn Yeşilağaç'a dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Gonnas adına—bu iblis tekne nerede saklanıyor?" diye

sorguladı ogre kralı, genişleyerek onları saran sise doğru küreyerek. Bu örtü her yönde, her şeyi saklıyordu ve Acısavaş geriye baktığında kendi gemisinin arkasını bile göremiyordu.

"Eğer sessiz olup dinlersek, kralım, onları bulma şansımız daha çok olur," diye fısıldadı Yıldızan, küstahlığa tehlikeli bir şekilde yaklaşmış bir ses tonuyla. Kadm kaskatı duruyor, kolları açık, yüzü göğşe dönük olarak tanrısının rüzgar sindiren gücünü kullanırken odaklanmaya çalışıyordu.

Acısavaş küfrediyordu—sesli olarak—çünkü yine karısının haklı olduğunu biliyordu. Sinirli bir sessizliğe büründü ve sisin içinden bir şeyler duymaya çabaladı. Doğaüstü buharlarla neredeyse kararmış olan su, kadırğa ilerlemesini sürdürürken

ÜOVGLAS NİLES

gövdenin yanında geçip gidiyordu.

"Acele et!" diye buyurdu Yıldızan. "Büyünün gücü çok sürmeyecek."

"Elfin nerede olduğunu bilmeden nasıl acele edebilirim?" diye hırladı kral, bir şeyler görüp duymaya çalışarak.

Uzun bir süre boyunca yoğun siste bir şeyler görmeye çabaladı ancak bir süre sonra sabrının sınırına vardı. Kesinlikle çok ileri gitmiş olmalıydılar!

"Geri dön!" diye bağırdı Argus Karael'e, o da emri dümen-ciye aktardı. "Tekneyi bulana kadar ileri geri giderek araştırın! Kahrolası şeyi batırıp, elfi de köpebalıklarına yem yapacağız!"

Ogre kadırgası geniş bir yay çizerek döndü, yön değiştirirken kürekçiler homurdanıp kaynaşıyorlardı ancak yine de her tarafı kaplayan sis perdesi dışında hiçbir şey görünmüyordu.

"Onu bulmalısın—gücüm tükeniyor ve elf kaçacak!" dedi kraliçe, güçlü büyüü yerinde tutmaya çalışırken yorgunluktan sendeliyordu.

"Güçten düşmeni yasaklıyorum!" diye kükredi kral, karı-

sıyla yüz yüze olmak için döndüğünde tükürükler saçıyordu.
"Çok yakınız!"

Kraliçe inleyerek geriye doğru sendeledi. Gözleri yuvalarında döndü ve birdenbire güverteye yuvarlandı, bayılmıştı. Kral bir esintinin yanağım yalayıp sisi uçurduğunu hissetti.

"Rüzgar!" diye fısıldadı Kerrick, inanmaya cesaret edemiyordu. Bir an sonra sisin dağıldığı açıktı, nem taneleri hoş bir serinlikle tenine düşüyorlardı.

"Güçleniyor!" dedi Moreen, sesi sevinçle yükselerek. Kerrick'in elini tutmak için uzandı, kara gözü zaferle ışıltıyordu. "Hadi gidelim!"

Kadirim coşkusuyla galeyana gelerek, başım sallayıp onayladı ve bumbaya koştu. Yelkeni hızla tekrar kaldırdı. Sis, güneşin konumunu belirleyecek kadar incelmışti, kuzey ufkuna
238

ALTIN KÜRE

yakın bir yerdeydi. Altınkanat ise görünürlerde yoktu.

Rüzgar yelkeni çabucak doldurdu ve Filika orta bir hızla suda kaymaya başladı. Kerrick aceleyle ön yelkeni de çekti. Sis,

iki mil kadar ötedeki, şimdi onlara doğru uzun kürek vuruşlarıyla dönmekte olan kadırgayı görebilecekleri kadar incelmışti.

Rüzgar hız kazanmaya devam ediyor, yelkeni şişirip, küçük tekneyi artan bir hızla suda itiyordu. Ogre kadırgası kısa bir süre kovaladı, ama bir süre sonra Filika arayı açtı. Uzun dakikalar boyunca seyrettiler ve düşman gemisi her geçen an daha da arkada kaldıkça yüreklendiler. Birkaç saat içerisinde arayı iyice açmışlardı ve kadırga kıç tarafta gözden kaybolmuştu.

"Şimdi güneybatıya dönüyoruz," dedi Kerrick güven içinde. "Kadırga oradan geliyordu. Eğer bu rüzgar tutarsa, Altınkanat daha orayı göremeden biz Ejderyurdu'na ulaşmış oluruz!"

Bir gün daha, açık bir gökyüzü ve güçlü rüzgarlarla batıya doğru gittiler. Ancak hiç karayla karşılaşmadıklarında Kerrick, Ejderyurdu Denizi'nin Beyaz Ayı Denizi'nden daha büyük olduğuna kanaat getirdi. Sonunda ufukta siyah bir şekil oluştuğundan rahatlamıştı.

"İşte—orası Ejderyurdu olmalı," dedi. Moreen ve Randall başlarını sallayarak onayladılar. Sarp kıyıları olan, kayalık ve volkanik bir ada gözlerinin önünde beliriyordu.

Dağlının dikkati sancak tarafına çekilmişti. "Şu ne?" diye sordu birkaç saniye baktıktan sonra.

Kerrick baktı ve sudan sıçrayanın gümüşü renkli bir uçan balık olduğu hissine kapıldı. Parlayan şeyin yeniden suya düşmesini bekleyerek seyretti. Onun yerine onlara doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Şimdi tam gövdeye doğru dönmüştü ve şaşırtıcı bir hızla yaklaşıyordu—tekneyi yolundan çıkaracak kadar bile zaman yoktu.

"Tutunun!" diye bağırdı elf, çarpışmadan hemen önce. Güçlü bir şey tekneyi sarstı ve onlar yanlara doğru savrulurlarken gövde gıcırdadı. Kerrick kalasların çatırtısını duyduğunda içi kalkmıştı, sonra sevgili teknesinin omurgası ikiye bölünürken güvertenin altından kaydığım hissetti. Sular küpeştenin

DOUSUS NİLES

üzerinden kabarıyor, kamaranın kapısından boşanıyorlardı.

İçgüdüleri dizginleri ele almış, silme bir korku Kerrick'i yönlendirmeye başlamıştı. Gövdedeki büyük bir yarıktan içeri dolan sularla mücadele ederek kamarasının kapısından içeri daldı. Su vahşice itiyordu ve elf başını masaya çarpıp savruldu. Soğuk deniz suyu bedeninin sıcaklığını emmeye çalışırken hazine sandığının köşeli sağlamlığım hissetti.

Su onu itiyor, soğuk bir ürperti kemiklerine işliyor, kilidi arayıp üst kapağı serbest bırakırken karanlık onu kör ediyordu. Haritası suda yüzerek yanından geçti, yedek giysileri dağıl-

mışlardı ve bunların arasından geçip Kerrick parmaklarını küçük kutuya kenetledi. Ancak ondan sonra kapıdan dışarı, çok yukarılarda bir parlaklık olarak görünen yüzeye doğru yüzme başladı.

Babasının sihirli yüzüğünün içinde olduğu kutuyu sıkı sıkı tutarak kendini yukarı yönlendirdi ve neredeyse ciğerleri patlayacakken yüzeye çıktı. Derin bir nefes aldı ve kendim sırtüstü dalgalara bıraktı. Nefes nefese kalmış ve titreyerek yüzerken arkadaşlarına bakmak için başım çevirdi.

Filika gitmiş, görünmeyen derinliklerde kaybolarak sudan mezarım işaretlemek için geriye yalnızca birkaç parça enkaz bırakmıştı. Kerrick zayıf bir şekilde ayaklarım vurup nefes almaya çalışırken, Moreen, Acaryel ve Randall'm iplerden kurtulmuş olduklarım görünce sevindi, ama bunu dışa vuracak hali yoktu. Kendi gibi onlar da soğuk denizde şaşırılmış ve inanamayan bir durumda yüzüyorlardı.

240

<

Demir Balınabalık

T

>

"Tut şunu!" diye bağırdı Kerrick, yüzeye çıkmış can simitlerinden birini yakalayarak. Moreen ona doğru çırpındı. Can simidini tuttuğunda nefes nefese kalmıştı ve dişleri takırdıyordu. Randall yakınlarda suda yüzen bir sandığa asılmış, derin su dalgaları adamı indirip kaldırırken merakla çevresine

241

DOUGUS NİLES

bakıyordu.

"Acaryel nerede?" diye bağırdı elf.

"Şurada," dedi Moreen, elini sallayarak gösteriyordu. "Biraz önce gördüm onu."

Randall sandığı bırakıp kralının ortadan kaybolduğu yere doğru yüzmeye başladı. Bir an sonra Acaryel Balinakemik sular sıçratarak yüzeye çıktı, sulara vurup nefes almaya çalışıyordu. Kerrick, elinde uzun kılıcının sapını tuttuğunu gördü.

"Kılıcımı neredeyse kaybediyordum," diye açıkladı kral inilideyerek. Bu sırada Randall'in kendisine doğru ittiği sandığın üzerine bir kolunu minnetle attı.

"Ne oldu?" diye sordu kadınşef. Yüzü şaşılacak derecede solgundu, dudakları morarmış ve titriyordu.

"Bir şeye çarptık. Filika battı," diye yanıtladı Kerrick. Aptallaşmıştı ve olanlara inanamıyordu. Ancak o zaman gerçeğin farkına vardı: Sevgili teknesi, tüm altınları, önemli olan her şey denizin dibinde yitip gitmişti. Soğuk suya kendini bıraktı, yenilgiyi kabullenmekten başka bir şey yapmak için çok yorgundu. Sinsi bir yorgunluktan bu, kulağına bir şeyler fısıldayan bir sesi vardı. Yanlızca gevşe, diyordu, kendini bırak, davetkar denizin çağrısını kabul et. Bu soğuk suların derinliklerinde teknesine katılmak o kadar kolay olurdu ki.

Elinde tutmayı sürdürdüğü küçük kutuyu belli belirsiz hatırladı. Silkinerek uyuşukluğundan kurtuldu. Bahtsız teknesinin kaderinden ve tüm varlığının arasından bir tek yüzüğü kurtarmak için suya dalmaya onu yönlendiren güçlü dürtüyü hatırladı. Bir neden için onu kurtarmış olmalıydı.

"Bana kalırsa, bir şey bize çarptı," diye düzeltti Randall, bacaklarını vurup diğerlerine yaklaşırken Acaryel de arkasından geliyordu. "Ne olduğunu bilmek isterdim."

"Fark eder mi?" Dalgalar onu indirip kaldırırken, Kerrick kayıtsızca ayaklarını vuruyordu. "Herhangi bir ogre kadırgasının da yapabileceği kadar planlarımızı mahvetmeyi başardı." Moreen'e bakı, özür dileyebilmek için bir şey söylemek istiyordu. Üzüntüsünü, suçluluğunu dile getirmek istiyordu ama

soğuk zihnine işlemeye, düşüncelerini boğuklaştırıp dilini ağır-
242

ALTIN KÜRE

laştırmaya başlamıştı bile.

Randall'ın yüzerek yanından geçtiğini geç fark etti, gözü-dönmüş şaşkırtıcı derecede güçlü kulaçlar atıyordu. Gözleriyle onu takip edince elf, yuvarlak, pürüzsüz bir şeklin yüzeye çıkmış olduğunu gördü. İlk düşüncesi Filika'mın baş aşağı olduğu ve o anda teknesinin gövdesine bakıyordu ama bir şekilde bunun doğru olmadığını biliyordu. Bu şey çok pürüzsüzdü, parlaktı ve sanki değişik bir şekli vardı.

"Bu metal!" diye bağırdı Randall, nesneye ulaşmış ve ona yumruğuyla vurarak boğuk bir madeni ses çıkmasına neden olmuştu. Uzanıp kendini yukarı çekmeye çalıştı, ama tutacak bir yer bulamadı.

"Teknemizi batıran bu," diye açıkladı Acaryel. Yuvarlak, gümüşü şeye doğru, kılıcını elinde tutmayı sürdürdüğü için beceriksizce yüzüyordu.

Moreen'in hiç mecali kalmamıştı, bu yüzden Kerrick, kadının tutunduğu can simidini kavradı ve tuhaf nesneye doğru yan yan yüzerken onu da arkasından çekti. Randall ve Acaryel bir sıra basamak bulmuşlar ve sudan çıkmak için onları kullanmışlardı. Randall ayakta dururken kral da çökmüş metal yüzeyi kılıcıyla yokluyordu. Elf Moreen'i önden itti ve iki Dağlı, kadını güvenliğe aldılar. Sonra da kendisi çıktı.

Hepsi de sırlıslık olmuş titriyorlar, yaz güneşinin az ve değerli ısısından yararlanmaya çalışıyorlardı. En azından o buz kadar soğuk sudan çıkmışlardı. Elf dizlerinin üstüne doğruldu.

Yüksek bir tangirtı duydu ve başını kaldırdığında metal tüpün ortasında bir çeşit kapağın açılmış olduğunu gördü. Yoğun, beyaz bir sakalın örttüğü bir çehreye sahip bir kafa çıktı.

"Hey!" diye bağırdı yabancı kızgınlıkla viyaklayarak. "İnin Balinabalık'tan aşağı!"

Kerrick'in üzerinden sular damlıyor, titremesine bir türlü engel olamayan elf karanlık bir yerde duruyordu. Moreen ise Randall'ın öfkeli gnomdan ödünç aldığı battaniyeye sarınmış 243

DOUSLAS NİLES

olarak elfin yanında oturuyordu. Aynı huysuz gnom itirazlarını tükürük gibi saçarak onları Balinabalık'ına izinsiz girmekle de suçlamıştı. Asabi adam, Acaryel kılıcım gırtlığına dayayana kadar onları gürültülü bir şekilde suçlamayı sürdürmüştü. Dört kazazede kendilerini kapaktan içeri atmışlar ve nemli, dar bir metal tüp gibi duran şeye girmişlerdi. Ayakta durmak için Kerrick'in başını eğmesi gerekiyordu, buna karşılık iri kral, pek çok engele kafasını vurduktan sonra rahatsız da olsa çölmeyi seçmişti.

Bir yağ lambası ortama soluk bir ışık sağlıyor, bir dizi boru ve subabın yanı sıra gnomun kızgın suratını da aydınlatıyordu. Boyu, elfin ve insanlann bel hizasına zar zor geliyordu ama onlara bağırıp çağırmasına bakılırsa oldukça cesur biri gibiydi.

"Bu nasıl bir terbiyesizlik? Barbarlar, korsanlar—işte, siz busunuz! Zorla Balinabalık'ima girdiniz! Evet, ben karar verdim—"

"Susacaksın, eğer karar verebilecek kadar akıllıysan, bunu da yapabilirsin!" diye azarladı Kerrick. "Teknemi neden batardın? Ayaklarına demir bağlayıp seni denizin dibine yolladığını için şanslısın!"

"Ben—ben hiçbir şey batırmadım!" diye sertçe karşılık verdi gnom. "Eğer yüzebilen bir gövde inşa edemiyorsan bu derin sulara açılman çok enayice! Sararım kendini şanslı saymalısın—"

Kerrick gnomu uzun sakalından yakalı ve eğilerek sulu mavi gözlere baktı.

"Filika babam tarafından inşa edilmişti ve beni Ansalon kı-

yılarından Courrain Okyanusu'nun ötesine taşıdı. Beni tekrar eve götürüyordu—ve eğer senin kahrolası Balinabalık'm ona çarpıp ikiye bölmeseydi götürecekti de!"

Gnom bir şeyler daha homurdandı ama kelimeleri tam söyleyemedi çünkü Kerrick sakalını yukarı çekiyor, ufak tefek adımı güverteden birkaç parmak yukarı kaldırıyor.

"Hem, sen de kimsin? Bu tuhaf şey de ne?" Moreen'in sesi, sakin ve güçlü bir şekilde tartışmayı böldü. Kerrick başını ümitsizce sallayarak adamı bıraktı. Gnom geri çekilip küçük bir

244

ALTIN KÜRE

masanın arkasına kaçtı. Üçlüyü iri, suçlayan gözlerle süzüyordu.

"Bu benim Balinabahk'im," dedi adam sonunda, bunu şaşmaz bir gururla söylemişti. "Kendi icadım olan, buhar gücüyle çalışan ve—bildiğim kadarıyla—Krynn gemicilik tarihinde eşi görülmemiş, su altında gidebilen bir gemi. Ancak en büyük umudum, benim tasarımımdan esinlenerek yapılacak su altı yolculuklarının bir gün, dünyamızın okyanuslarında ve denizlerinde sürekli yapılması. Ben bu geminin kaptamıyım, Kaptan Nemölçenbasmçlıtesisatvehidrolikkaynakustasıolağanüstüfiloz of-"

"Biz sana Kaptan Nemö deriz," diye hızla kesti Kerrick. Gnom adlarıyla adamın adını söylemesinin önlerindeki üç günün önemli bir kısmı boyunca süreceğini bilecek kadar deneyimi olmuştu. "Sen teknemi kasıtlı olarak batırmadığını mı söylüyorsun?"

"Hımm, evet, ben. . . yani, eğer benim batırdığımdan emin-sen!"

"Oldukça eminim," dedi Randall. "Su altında gidebilen geminin pruvadaki gümüş renkli çıkıntısını gördüm. Suyun üstünden geldi ve teknemizi parçalayıp geçti. Daha da kötüsü onu olduğu gibi dibe yolladı." İçten bir duygudaşlıkla Kerrick'e

baktı. "Çok güzel bir tekneydi, gerçekten öyleydi," diye açıkladı.

"Sizi temin ederim, niyetim bu değildi!" dedi Nemö, mutfağın arkasından çıkarak. "Nasıl anlatsam, Balinabank'ın tasarımında, tam olarak hata sayılmasalar da, birkaç beklenmedik pürüz var. Örneğin nereye gittiğimi görmek oldukça zor. Ama oraya çok süratli ulaşabilirim!" diye ekledi.

Kemck dar, tüp şeklindeki gövdeye şöyle bir baktı. Önde ve arkada, her ikisi de metal kapaklarla sıkıca kapatılmış bölmeler vardı. İçerisi şaşırtıcı derecede sıcak ve nemliydi, bir parça kömür dumanı ve buhar kokuyordu. Kerrick'in kış taraf olduğunu düşündüğü ancak emin olamadığı bir yerlerden boğuk bir gürleme sesi gelmişti.

"Bu . . . şeyi," Kerrick onu bir tekne olarak düşünemiyordu, 245

DOUSLAS NİLES

"tek başına mı idare ediyorsun?"

"Hayır! Mürettebatım var. Her ikisi de düzgün, sadık denizciler. Divid! Terak!" diye bağırdı gnom, sesi delici bir ayaklama şeklindeydi.

Kerrick'in kış taraf olarak tahmin ettiği yönden bir kapak açıldı ve kapıdan dar bir bölme görüldü. Bölmeden kara bir duman dalgası püskürdü. Ardından da iki küçük şekil kapıdan yuvarlanarak çıktılar ve toparlanıp hazırola geçtiler.

"Kapağı kapatın!" dedi gnom, ve denizcilerden biri hemen geçide daldı, diğeri de kapağı çarparak kapadı. Arkasına dönerken is kaplı gözlerini yağlı yumruğuyla siliyordu.

"Bu Divid," diye açıkladı kaptan. Diğer tayfa yeni bir duman bulutunu serbest bırakarak bölmeden çıkıp arkasından kapağı kapatırken, kaptan iç geçirmişti. "Ve Terak."

İki küçük şekil gölgelerde duruyorlardı. İlk önce Kerrick onların başka gnomlar olduklarını düşündü ama gözleri alışıkça şeftali tüyü sakalların güç bela seçilebildiği zayıf çeneleri

ve iri, sabit bakan gözleri ayırt edebildi.

"Lağım cüceleri mi? Mürettebatın lağım cüceleri mi?"

"Genellikle çok çalışıyorlar ve çok ucuzlar," diyen Nemö gururla açıkladı.

Kerrick başka bir şey söyleyemeden Balınabalık sert bir şekilde dalmaya başladı. Gövdenin üstünde açık duran kapaktan buz gibi sular akıyordu ve elf, altından kayıp giderek hepsini denizin dibine çekebilecek bir güvertenin verdiği iç kaldırıcı duyguyu yine hissetti.

"Elf geliyor! Hiç belli olmaz, şimdi bile burada olabilir! Hazırlıklı olmalıyız, güvenliği artırmalıyız. . ." Acısavaş Ejderyurdu Kalesi'nin büyük salonunda bir ileri bir geri yürüyor, telaşla böğürüyordu. Ancak sesinin yankısı ona geri geldiğinde ne söyleyeceğini ve gerçek tehlikenin ne olduğunu bilmediğini fark etti.

"Güvenliği neye karşı artırmalıyız?" diye ters ters sorguladı
246

ALTIN KÜRE

Yıldızan, limandan süratle kaleye çıkmalarının ardından güçlükle nefes almayı sürdürüyordu. Alınkanat aşağı yukarı yarım saat önce limana girmişti. Kadın ayaklarını yere vura vura şömineye gitti ve parlayan korların sıcaklığını emmeleri için ellerini uzattı. "Onu burada yenebiliriz. Tüm askerlerimize karşı ne yapabilir ki?"

"Evet, oğlum. Seni tam olarak endişelendiren nedir?"

Hanna'mın sesi deli edici bir sakinliğe sahipti, ama karısının sinir bozucu sorusunu yenilemiş olması Acısavaş Dert'in böğrüne saplanan ikinci bir bıçak gibiydi. Kral geriye doğru yattı ve tonozlu tavana doğru kükreyerek sıkıntısını dile getirdi, bu sırada iki dişi ogre adamı çileden çıkaran bir sabırla onun kendini toplamasını bekliyorlardı.

"Bilgi! Adanın her tarafından gelecek bilgilere ihtiyacım

var! Geceyarısı güneşi günleri henüz bitmedi. O tekneyi karanlıkta kıyıya yanaşuramaz. Sis olduğu zaman, yanaşabileceği her

yerde omuz omuza duran nöbetçiler istiyorum! Kıyılarımızın her köşesini gözetleyecek, o kahrolası tekneye karşı uyanık, güvenilir ogrelere ihtiyacımız var."

"Şu anda gözcülerimiz var," dedi Hanna. "Adanın çevresini dolanan her zamanki devriyeler. Sayılarını arttırabiliriz, ama oğlum, o yalnızca birkaç arkadaşı olan tek bir elf. Onu denizde yakalayabilseydin iyi olurdu ama nasıl böylesine bir tehdit oluşturabileceğini anlayamıyorum."

Acısavaş hırıldadı. Annesi, elbette ki haklıydı. Tek bir elf ve birkaç arkadaşı ne yapabilirlerdi ki? Yine de içinde bir şeylerin ters gittiğine dair bir duygu vardı.

Ağır kapı ahenkle çalındı.

"Kim o?" diye sordu kral, kapıya dik dik bakabilmek için topuklarının üzerinde dönerek.

Kapı çoktan açılmış ve Simyacı büyük salonun ortasına kadar gelmişti. Bir saniye sonra üçlünün yanında eğilerek krala selam veriyordu.

Acısavaş gözlerini kırpışürdü, adamın şaşkırtıcı hızıyla şaşkına dönmüştü. Yerinde dururken bile titreşiyor gibi görünüyordu. Herhangi bir tarafa fırlayacakmış gibiydi.

247

D0U6LAS NİLES

"Kürenin durumuyla ilgili bilgi vermeye geldim," diye hızla belirtti Simyacı; doğru düzgün nefes bile almamıştı. "Günün sonuna kadar parçalar bir araya getirilip arıtılacak—ve yarın sabah her şeyi kürenin içine koyacağım sonra da çevresini altın-

la lehimleyip kapatmaya hazır olacağım. Ondan sonra kullanıma hazır olacak."

Kral başını sallayarak onayladı, kafası karışmış bir durum-

dayken yeni gelen haber, düşüncelerini odaklamasına yardımcı olmuştu. Sımyacı'yı göstererek diğer iki ogreye seslendi.

"Buraya Sımyacı'yı durdurmaya geliyor," diye kararlılıkla açıkladı Acısavaş. Gergin bir şekilde durdu, karısının ya da annesinin söylediğiyle alay etmesini bekliyordu. Beklediğinin aksine kadınlar birbirlerine baktıklarında ikisinin de gözleri, durumun ayırdına vardıklarını gösterircesine fal taşı gibi açılmıştı.

"Ah, haklısın," dedi Yıldızan, samimi olarak etkilenmiş bir sesle. "Sezginiz güçlü, lordum. Gerçekten de bu, akla yatkın tek

açıklama." Cılız, titreyen şekilde baktı ve başını adamı tartarcasına salladı. "Seni durdurmak istiyor—bir şekilde öldürmek, sakatlamak ya da yakalamak istiyor."

"Ama anlayamıyorum," dedi Sımyacı, daha da artan bir titremenin eşliğinde. "Neden bahsettiğiniz bu kimse böyle bir şey yapmaya çalışsın? Neden ondan korkmam gerekiyor? Tüm olanların anlamı ne?"

"Ondan korkmalısın," dedi Acısavaş Dert soğuk bir zafer edasıyla, artık kesinlikle emindi. "Çünkü o da bir elf!"

"Kapak!" diye bağırdı Kerrick, dengesini bulmaya çalışan gnomun yanından ileri atılarak. İçeri dolan suyla var gücüyle savaşıyor, kapağın altındaki kolu bulana kadar küçük merdivenden yukarı çıktı. Kapağı aşağı çekti ve su basıncı kapağın yerine oturmasına yardım etti, ancak elf merdivenden savrulmuş, metal güverteye yayılıp kalmıştı.

Kaptan Nemö hızla yanında geçip, görünüşe göre kapağı

248

ALTIN KÜRE

yerine sıkıştıran metal bir kolu çevirmek için merdiveni tırmandı. Kapaktan akan su kesilmişti, ama güverte dimdik aşağı bakmaya devam ediyordu. Bir şey yuvarlanıp Kerrick'e çarptı

ve onu bir metal boru karmaşasının üstüne savurdu. Baktığında, çarpanın lağım cücelerinden biri—görünüşe bakılırsa Terak'tı bu—olduğunu gördü.

Nemö çılgınca sallanan bir lambanın alevini ayarlarken ışık parladı. Kerrick öksürüyor, ciğerine buharlı dumanlar doluyordu. Gözlerini kırıştıtırıp baktığında lağım cücesinin geminin aşağı bakmakta olan burnunda çalkalanıp duran sulara balıklama daldığını gördü.

"Daha çok ateş!" diye bağırdı gnom. "Kazanları besleyin! Altınları kürekleyin! Safraları açın! Kanatları atın—hayır, safraları atın ve kanatları açın!" Sakallı kaptan eline büyük bir çekiç aldı ve Kerrick'ten uzaklaşarak kış tarafa açılan sıkışmış bir kapağı çekip açtı. Adı Divid olan diğer lağım cücesi geminin ortasında kalmış, şaşırtıcı subap silsilesinden bir kısmını çeviriyordu. Eğer bu bücür ne yaptığını biliyorduyse da, çılgın hareketleri bu durumu yansıtmaktan uzaktı.

Kerrick, Nemö'nün arkasından koştu. Dimdik olmuş güvertede ellerini kullanarak kendini çekmişti. Arkasına baktığında burunda çalkalanan suyun içindeki Terak'tan hiçbir iz olmadığını gördü. Acaryel bir yerlerden bir ip bulmuş, yanında Moreen'le o tarafa gidiyordu. Neredeyse eğleniyor gibi görünen Randall elfin peşinden geliyordu.

Alçak bir çıkıntıya başını vuran Kerrick küfretti, sonra da tutunmak için elini attığı şeyin yakıcı sıcaklıkta bir boru olduğu ortaya çıktı. Sirtını destekleyen Randall'm güçlü elleri sayesinde

düşmekten kurtulmuştu. Elf çabucak dengesini buldu ve yukarı çıkmaya devam etti, görünüşe göre kafa üstü dibe giden Balinabalık'm arka tarafına doğru gidiyordu.

Nemö'yü, bir kazanın açık kapağından süzülen kırmızı ışıkla aydınlatılmış, büyük bir bölmede buldu. Gnom zıvanadan çıkmış bir halde, kömür parçalarını Kerrick'in gözlerini yaşartan yoğun bir duman çıkaran fırının içine atıyordu. Yeniden bakabildiğinde isli karalığın arasında tanıdık bir ışılta gördü ve

ÖÖÜGLAS NİLES

yakıtın içine som altın parçaları karıştırılmış olduğunu anladı.

"Şu supap!" diye çığlık attı gnom kaptan, elf yaklaşırken büyük tutaklı bir tekeri göstererek. "Döndür onu—daha fazla basınca ihtiyacımız var!"

"Hangi yöne?" diye sordu Kerrick, metal çeperi tutarak. Yüzey sıcak, kaygan ve yağlıydı, ama uyguladığı güçle kıpırdadığını hissetti.

"Nasıl bilebilirim?" diye sordu gnom, kazanma altınla karışık kömür atmaya devam ederek. "Sadece döndür!"

Kerrick subaba asıldı ve anında görünmeyen bir delikten bir buhar bulutu patladı. Patlama Nemö'yü kazandan uzağa savurup onu dar, silindirik odanın içinde yuvarladı.

"O tarafa değil!" diye bağırdı gnom.

Döndürme yönünü değiştirerek Kerrick subabı açtı, buhar boru düzeneginden tıslayarak geçtiğinde gücün artışını hissediyordu. Bu sırada Randall kazanın kapağını kapatmış odayı, yalnızca fırının üstündeki cam panellerden gelen kızıl ışığın aydınlattığı tuhaf bir karanlığa gömmüştü. Dağlı, öksürüp duran gnomu ayağa kaldırdı ve üstünü silkeledi. "Biraz kıl kaybettin, dostum, ama düzeleceksin," dedi.

"Vanalar! Vanaları döndürmeliyiz!" diye bağırdı Nemö. Adamın elinden kurtulup geldiği yoldan geriye dimdik olmuş güverteden aşağı koştu.

"Vanalar mı? diye tekrarladı Kerrick, gnomun söylediklerini boş bir çabayla kavramaya çalışarak.

"Ben burada ateşle ilgilenirim,"- diye teklif etti Randall.

"Sen yardım edebilecek misin bir bak."

Elf Nemö'nün peşinden atladı. Eğimli koridorda aşağı doğru kayarak ve tavandaki çıkmüya geldiğinde başım eğdikten sonra kendini yine Balınbalık'm lambayla aydınlanan merkez bölmesinde buldu. Sıkışık ve tıkiş tıkiş bir yer olduğu yö-

nündeki ilk izlenimine karşı, kazan odasının cehennem gibi darlığından sonra burası Kerrick'e geniş bir kamara gibi görünüyordu.

Sular, su altı gemisinin burnunda çalkalanmaya devam ediyorlardı. Moreen'i ve Acaryel'i gördü, ipi uzatmışlar karanlık 250

ALTIN KÜRE

suya boşuna bakıyorlardı. İçeri girdiğinde kadmşefle göz göze geldiler ve kadın başını ümitsizce salladı.

"Diğer ufaklığa ait hiç iz yok," dedi neşesizce.

Nemö, bu sırada çıkıntının çok üstünde duran bir manivelayı yakalamış, onu döndürmek için asılıp duruyordu. Mekanizma, en azından şimdilik oynayacakmış gibi durmuyordu. Kerrick bunun döndürülmesi gereken "vanalardan" biri olduğundan şüphelendi ve yardım etmek için o tarafa giderken hemen karşı duvarda benzer bir düzeneğe daha gördü. Ona yöneldi ve manivelayı tutup asıldı.

Yoğun bir basınçla karşı manivelayı birkaç parmak aşağı indirmeyi başardı. Ancak daha fazla indiremiyordu. Nemö aşağı yukarı zıplayıp duruyor, kola yükleniyor ama düzeneğin üzerinde görünür bir hakimiyet kuramıyordu.

"Bu vanalar ne işe yapıyor?" diye sordu Kerrick. Bağırması sonra da dar güvertede gürleyip yankılanan kendi sesinden ürkmüştü.

"Bizi yukarı—ya da aşağı yönlendirecekler!" dedi gnom tiz bir sesle. "Şu anda bizi aşağıya doğru yönlendiriyorlar!"

Elf ümitsizce düzeneğe asıldı, ama manivelayı pek fazla oynatamadı. Tutuşunu düzeltmek için ellerini bıraktığında vanadaki basınç kolu başlangıç noktasına geri getirdi.

"Daha fazla güç!" diye haykırdı gnom, kendi kolunu henüz bir başarı elde edememiş olarak döndürmeye çalışırken bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Kazanları besleyin! Pervaneyi

döndürün!"

Kerrick birdenbire durdu, gnomun yanma gitti ve onu zorla kendine çekti. Nemö'yü omuzlarından sarsıp, kaptanın iri, sulu gözlerine bakabilmek için diz çöktü.

"Vanaların bizi aşağıya götürdüğünü mü söyledin?" diye sordu.

Gnom başını çılgınca sallayarak doğruladı.

"O zaman neden daha fazla güç istiyorsun?" diye bağırdı elf. "Bu bizi dibe götürmez mi—hem de daha hızlı olarak?"

Nemö'nun yüzüne şaşkın bir ifade hakim oldu. Sakalı diken diken olmuş, gözleri yerlerinden uğramışlardı. Aniden

D0USU5 NİLES

dudaklarını kenetledi ve başım salladı. "Doğru," dedi. Kıç tarafa doğru bağırdı. "Daha az güç! Kazardan boğun! Pervaneyi durdurun!"

Kerrick gnomu bırakıp sürünerek kazan odasına gittiğinde Randall'ı kendisini beklerken buldu. Elf, birkaç dakika önce kendi açtığı büyük subaba yöneldi ve hızla döndürüp kapattı. Geminin dalma hızı fark edilir bir şekilde düşmüştü.

Kumanda odasında Moreen ve Acaryel, suratı mavileşmiş Terak'ı su basmış burun bölümünden çıkarıyorlardı. Lağım cücesi bir ciğer dolusu su çıkarmış, öksürmüştü ve küsmüştü, ama iyi olacağına benziyordu.

Ancak o zaman Kerrick suların güverte boyunca kaydıklarım gördü. Gemi kafa üstü dalışından kurtulup düzeldiği için burun da boşalıyordu. Ağır ağır yukarı doğru çıkıyorlardı. Bir çift kaim billur cam, önce çivit sonra mavi, sonra da yumuşak elmas renkli derinliklerden yukarı doğru süzülürken, suyun gittikçe artan aydınlığını içeri yansıtıyordu. Dakikalar sonra, Balinabalık yüzeye çıkana kadar ışık artmaya devam etti ve camlar muhteşem güneşin neredeyse unutulmuş ışılıyla ay-

dınlandılar.

"Daha fazla altına gerek var," diye açıkladı Nemö, metal taşıtım inceledikten sonra. "Bu, kazanlara bizi denize çıkaracak kadar güç verebilecek tek şey."

"Altın mı? Altın mı yakıyorsun?" diye sordu elf, inanamayarak.

"Evet. Yoksa duman balıkları etkiliyor, bu yüzden hiçbirini yiyemiyoruz ve hepimiz ölüyoruz," diye açıkladı gnom. "Neredeyse her şeyi yiyebilen lağım cüceleri bile." Mutfak masasında berbat bir lapaı mideye indirmekte olan Divid ve Terak'tan uzaklaşp sesini fısıltıya indirmişti. "Bunlar benim üçüncü mürettebatım. İlk iki çift, hımm, pek de hoş olmadığım söyleyebilirim."

"Onları nereden aldın?" diye sordu Kerrick.

252

ALTIN KÜRE

"Ejderyurdu'ndan, doğal olarak. Orada dağın altında bir yığm yaşıyor ve iyi, sadık tayfalar oluyorlar." Nemö sesini boğuk bir fısıltıya çevirdi. "Bir çift tuğla kadar aptallar, elbette."

"Yani Ejderyurdu'na gittin?" Kerrick hayretle başını iki yana salladı. Bütün bunların olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu, ama ezikleri ve yanıkları—ve sevgili teknesinin kaybı—bu deneyimin gerçek olduğuna inanması için yeterli olmalıydı. "Ve altın? Kazanında altın yakıyorsun, değil mi? Onu nereden buluyorsun?" diye sordu.

Nemö ona, öğrenmeyi reddeden inatçı bir öğrenciymiş gibi baktı. "Altına ihtiyacın olduğu zaman nereye gidersin? Ejderyurdu'na, tabi ki!"

253

*^<Küle ve Cürufa Bulanmış Kıyı jN|fr"

^~|—

Altın kürenin iki yarısı Simyacı'nın çalışma masasında yan yana duruyorlardı. Bir tanesi az sonra ölümcül toz karışımıyla doldurulacaktı. Diğeri de iksirle doldurulacak, sonra da iki parça birbirine kaynatılacaktı.

Tozu son durumuna getirmeden önce Simyacı'nın biraz

255

DOUGUS NİLES

daha yapacak işi vardı ve bunun için zihnini odaklaması, onu bekleyen yeni tehlikeyi unutmaması gerekiyordu. Ne de olsa nöbetçiler vardı—Dul Kraliçe'nin şahsi korumalarından altı iri ogre—ve heybetli bir kalenin yüksek bir kulesinin tepesindeydi. Herhangi bir davetsiz misafirin ulaşamayacağı bir yerde, güvende olmalıydı.

Hırsla çalışmaya girişti, hareketleri çabuk ve hassastı. En azından başta böyleydi. Ancak parmakları gittikçe artan bir titremeyle sallanıyor ya da birdenbire kendini, nefesini toparlamak, başının dönmesini durdurmak için masanın kenarına yaslanmış buluyordu.

Elinden geldiği kadar devam etti. Önce, asidi düşük ateşte arıtıp, cam bir kapta toplanana kadar yakıcı sıvının bir dizi tüpün içerisinden cızırdayarak geçmesini bekledi. Büyük bir fiçinin içinde altın tozunu kutsal küllerle karıştırdı. Bu sırada bir ogre nöbetçinin ayağıyla çalıştırdığı karıştırıcıya diğer malzemeleri koyuyordu.

Aslında nöbetçilerin altısı da laboratuvarına dolmuş, ayaklarına basıp, sürekli yoluna çıkar olmuşlardı. Sabrı taşıtı ve en sonunda Simyacı onlara bağırdı.

"Geri çekilin, sizi aptallar! Dul Kraliçe'nin öfkesini üzerinize mi çekmek istiyorsunuz?"

Uyarı istenen etkiyi göstermişti. Hepsinin de yaşlı ogreden

korkmak için iyi birer nedenleri olduğunu biliyordu. Nöbetçiler laboratuvarın uzak ucunda toplandılar. Oradan, kısılmış gözler ve bastırılmış homurtularla seyrettiler. Simyacı işine yeniden dönerek onları kafasından atmaya çalıştı.

Yine dikkatinin dağıldığını fark etti, kralın Haberci dediği şu elfin oluşturduğu tehlikeyi düşünüyordu. On yıl boyunca Simyacı böyle kin dolu bir ziyaretçinin gelmesinden endişelenmişti. Elflerin, halkının her nasılsa onu bulup cezalandırmasını uzun süredir bekliyordu.

Ağlayası geldi. Anlamıyorlar mıydı? Bu bir yaşam savaşıydı. Yalnızca yaşamak için yapması gerekeni yapmıştı! Simyacı pencereye doğru kayıp, elf düşmanını bir dağdan aşağı inerken görmeyi bekleyerek çorak topraklara doğru baktı. Sonunda
256

ALTIN KÜRE

oturdu, ellerini önünde çapraz yapıp başını kemikli dirseklerinin arasına koyarak kendini yatıştırmaya çalıştı. Kollarının titremesi sonunda kesilmişti ve ayağa kalkıp tabaklardan birine uzandı.

Kapının yanında duran ogre nöbetçilerden biri aksırdı ve Simyacı boş bulunup masadan uzağa sıçradı. Tabak çalışma yüzeyinin tam kenarında tangırdıyordu.

"Beyinsiz!" diye bağırды, yüzü küle dönmüş nöbetçiye titreyen bir parmak uzatarak. "Hepimizi öldürebilirdin!"

"Lordumun affına sığınırım!" dedi ogre sefilce eğilerek.

"Dışarı! Hepinizin çıkmasını istiyorum, hemen!" diye bağırды Simyacı. "Çalışabilmemin tek yolu bu."

"Sizi korumamız gerekiyor efendim," dedi diğer mahluklardan biri. Konuşan, nöbetçilerden sorumlu çavuştu.

"O zaman kapının dışında durun! Siz burada aksırıp tıksırıp homurdanırken iş göremiyorum! Tek bir hata olursa hepimizin paramparça olacağını farkında değil misiniz?"

Görünüşe göre bu korkunç olasılık ogreleri ikna etmeye ye-

terliydi. Laboratuvarı aceleyle boşaltmak isterken bile birbir-
'leriyle itişip kakışıyorlardı. Son çıkan kapıyı arkasından
nazıkçe
kapattı.

Simyacı yalnız kaldığına memnun olmuştu. Çevresine ba-
kınıp pencereye fırladı ve her kış Gazapayazı'nı dışanda tutan
ağır, ahşap kepenkleri kapadı. Bu engeli kilitleyince, nöbetçile-
rin ya da intikam isteyen bir elfin müdahalesine karşı oldukça
iyi korunmakta olduğuna kendini inandırdı.

Tekrar işine döndü, toz dolu tabakları kaldırıp ince karışımı
kürenin içine dökmek için kafasını toplamaya çalıştı. Ama kı-
pırdamak gibi bir isteği yoktu. Müthiş bir can sıkıntısı onu sa-
rıp, aşağı çekmiş ve olduğu yere mihlamıştı. Bilinci kayıyordu
ve sonunda, merhametli bir son verecek bir çukura yuvarlanı-
mış gibi öne doğru devrildi.

Bir şey başını kollarından kaldırmasına ve denize bakma-
sına neden oldu. Sanki soğuk bir rüzgar duvarlara bastırıp etle-
rini uyuşturuyordu.

Yavaş yavaş, dengesizce kendini ayağa kalkmaya zorladı ve
257

DOUSLAS NİLES

kapıya doğru sendeleyerek gitti. Buluşu hazırды, büyük silahın
parçalarının yalnızca birbirine kaynatılması gerekiyordu ama
artık bu önemsizdi.

Simyacı biliyordu, her nasılsa biliyor, elfin onun için geldi-
ğini ruhunun derinliklerinde hissediyordu. \$

Kaptan Nemö silindirik aracını Ejderyurdu Adası'nın bü-
yük, karanlık dağlarının gölgesine doğru yönlendirirken,
Kerrick su altı yolculuğunun—birkaç durup kalkma ve bir tane
daha hırpalayıcı, planlanmamış bir dalışa karşın— bu kadar
kolay oluşuna inanamamıştı. Balınabalık sonunda sığ sulara
girenken, Kerrick güvertenin ayakları altında sallanıp yalpa

vurduğunu hissetti. Gnom bunun çevrelerinde kırılan dalgaların etkisinden olduğunu söyledi.

Kerrick çevresi kapalı bir aralığa yüzünü yapıştırmış bir aynalar düzeneğinin sağladığı görüntüye hayretle bakıyordu. Nemö bunun su altı gemisi mürettebatının çevrelerini görebilmeleri için suyun üzerine çıkarılmış bir alet olduğunu söyledi. Kerrick'in henüz öğrenemediği nedenlerle gnom alete "Periskop" adını vermişti. Her durumda, elf nasıl gördüğünden çok ne gördüğüyle ilgileniyordu.

İskele ve sancak taraflarında yükselen endişe verici kayalıklarla korunan ve önlerinde dik yamaçlı bir sahil olan dar bir koydaydılar. Sahilin çakıl mı kum mu olduğunu ayırt edemiyordu ama zeminin koyu, neredeyse simsiyah renginden etkilenmişti. Sahilin gerisinde adanın kalanı dik bir şekilde yükseliyor, uçurumlar, en azından kısa bir mesafe için içerilere doğru uzanan bir dizi dar koyakla bölünse de bazı yerlerde sarplaşıyorlardı.

Balinabalık bu sığılığın içindeydi ve her kırılan dalganın geçerken aracı kaldırıp sonra yeniden koyun kumlu tabanına bırakabileceği kadar da yüzeye yakındı. Elf yüzünü çekti ve Randall, Acaryel ve Moreen'in kapağa çıkan merdivenin altından beklentiyle ona baktıklarını gördü.

258

ALTIN KÜRE

"Buradan yüzebiliriz," dedi Kerrick. "Kıyıdan yüz adımdan daha uzak değiliz."

"Bana biraz yardım?" diye sordu David, elfin kolunu çektiştirerek. "Ben iyi yüzücü değilim."

"Tamam, seni kıyıya çıkarırız," dedi Kerrick. "O zaman Simyacı'yı nerede bulabileceğimiz göstermek sana düşer."

"Ben Sim-cı'yı biliyorum," diyerek başını salladı küçük adam. Sonra da yüzünü buruşturdu. "Nerede yaşadığını biliyorum. O bizim türü sevmiyor." Lağım cücesi yine bir parmağını

burnuna soktu ve burnundaki rahatsızlık verici engeli bulmak için gayretle karıştırmaya başladı.

"Neden sevmediğini anlayamıyorum," dedi elf, yüzünü buruşturarak başka tarafa bakarken. Moreen'in ona güldüğünü fark etti, var olan tek gözü parlıyordu ve kendini tutamayıp o da güldü.

Bir planları vardı ama Kerrick, planın başarıyla gerçekleşebilmesi için gerçekten çok şanslı olmaları gerektiğini biliyordu. Lağım cücesi yalnızca kendi halkının kullandığı bir yoldan onları kalenin içine götürecekti. Kıyıya üç ekip olarak çıkacak ve Terak'ı su altı gemisini beklemek üzere bırakacaklardı. Nemö, lağım cücesinin gemiyi sığ koyun tabanına götürebileceğine ve onları orada ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğine

ya da cenksuyu tükenene kadar ki bu, gnom mucide göre yaklaşık üç gün sürerdi—dair herkesi temin etti. Nemö dağ yollarından çıkıp, daha önce de ziyaret ettiği bir madenci köyüne gidecekti. Acaryel ve Moreen karadan gidip karşılaştıkları ogre devriyelerini oyalayacaklardı. Randall ve Kerrick David'in yol göstericiliğinde gizlice kaleye girecekler, Simyacı'nın odasına çıkacaklar ve... ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaklardı.

O ve Randall Simyacı'nın direnmesine karşı hazırlıklıydılar. Eğer direnirse onu öldüreceklerdi. Başka seçenekleri yoktu—Eğreltikaya'nın ayakta kalması ve belki de Buzboyu'ndaki insan medeniyeti başka bir altın kürenin daha yapılmasının engellenmesine dayanıyordu.

"O Peri-skop'dan ogrelere ya da başka şeylere dair bir şeyler gördün mü?" diye sordu kadmşef.

259

bÖÜGLAS NİLES

Elf başını iki yana salladı. Bir metal tangirtısı duydular ve baktıklarında Kaptan Nemö'nün küçük kamarasından çıktığını gördüler. Gnomun sırtında büyük bir kangal ip vardı ve her

tarafından torbalar ve çantalar sallanıyordu. Kendisi için gerekenden kat kat büyük, metal bir miğfer kafasma kondurulmuş, gözlerinden birini kapayacak şekilde öne doğru kaymıştı.

"Bu nedir?" diye ihtiyatla sordu Kerrick.

"Her olasılığa karşı hazırlıklıyım," diye açıkladı Nemö.

"Burada, bel çantamda değiş tokuş için inciler var ve şu diğer torbaları da altınla dolduracağım. Uzun bir yolculuğa yetecek kadar çok getirmeliyim, anlarsınız ya?"

"Mantıklı görünüyor," diye katıldı Randall, başını sallayarak.

Kerrick'in endişeleri vardı ama bunlar hakkında konuşmamaya karar verdi. Ne de olsa gnomum yapacağı iş—olağan dışı kazanları için yakıt almak—su alü gemisi için önemliydi ve gemi Ejderyurdu'ndan kaçmalarının tek yolu.

"Pekala," dedi elf. "Gidelim."

Randall'ın da desteğiyle gnom kapağa kadar çıktı, açma kolunu çevirdi ve iterek açtı. Delikten geçip gözden kayboldu. Sonra Divid çıktı, ardından Randall, Acaryel, Moreen ve Kerrick, her biri kaygan, yuvarlak gövde üzerinde sürünüyorlardı. Elf kapağı kapattıktan sonra Terak'm arkasından kolu çevirdiğini duydu.

BalinabalıVm dışında gökyüzü olağanüstü bir aydınlığa sahip gibi görünüyordu. Su altı gemisi nispeten sığ bir sudaydı, ancak sahile varana kadar yüzmeleri gerekiyordu.

"Kaybedecek zaman yok—gidelim!" dedi Moreen, bükümlü gövdeden kayıp denize giren ilk kişi olmuştu.

Hemen ardından Nemö, can simidi görevini gören bir sürü torbasıyla yüzerek dalgaların arasında ilerlemeye başladı. Fılika'dan kurtulan dört kazazede de adayı gözetleyerek kıyıya doğru yüzüyorlardı. Aralarındaki en güçlü yüzücü olan elf bir elini Divid'in etrafına dolamış, lağım cücesini yanında çekeliyordu. Divid kıvranıp duruyor ama Kerrick'in kolundan kurtulamıyordu.

ALTIN KÜRE

Sonunda elfin ayakları en sonunda taşlı sahile ulaştı. Divid sıyrılmış, şaşkırtıcı bir dengeyle sürünüp, tükürerek sudan fırlamıştı. Kerrick sudan çıktı. Moreen'in ve Randall'm sağından çıktıklarını gördü, buna karşın Acaryel—kılıcı elinde—sol tarafta sudan çıkmıştı.

"Kaptan Nemö nerede?" diye sordu Kerrick, kınlan dalgalara dikkatle bakmak için dönerek.

Bir sonraki büyük dalga vurduğunda elf sığılıkta çırpınan gnomu gördü. Kerrick öksüren kaptanı ensesinden tuttu ve ayağa kaldırdı, sonra da düşe kalka dışarı çıkmasına yardım etti. Sonunda altısı da sahilde, yan yana duruyorlardı.

Siyah sahil, aralarında dağınık küçük taşların da olduğu ince kumdan oluşmuştu. Yer yer daha açık renk bir yapı narin helezonlar şeklinde kıvrılrsa da asıl etki tuhaf bir karanlık şeklindeydi. Neredeyse geceyarısı olmuş, güneş güneyde iyice küçülmüş, koyu çevreleyen yükseltilerin arkasına saklanmaya başlamıştı.

İçerilere doğru aceleyle ilerlediler. Düz bir arazinin kenarından koşup yukarı çıkan koyaklardan birinin ağzına varmışlardı. Koyağın dibine yuvarlanmış bazı büyük kayaların araşma "sinip son planlarını yaptılar.

"Buradan ne tarafa gidiyoruz?" diye Kaptan Nemö'ya sordu Kerrick.

"Başlangıç olarak bu kayalığın tepesine," diye açıkladı gnom. "Altınımı aldığım köy geçidin hemen diğer tarafında. Oraya gidip torbalarımı dolduracağım ve güneş tam bir tur atmadan buraya döneceğim. Endişelenmeyin—sizin işiniz daha uzun sürse bile sizi bekleyeceğim."

"Yukarıdan kaleyi görebilirsiniz," diye sürdürdü Nemö. "Pek çok girinti çıkıntı var—görülmeden yaklaşabilmeniz gerekir. Kalenin içine girişi göstermek Divid'in işi."

"Eğer fark edilirse, Acaryel ve ben ogreleri peşimizden

koşturacağız, bu sırada sen, Randall ve Divid saklanacaksınız," dedi Moreen kesin bir şekilde. Kerrick'in yüzüne bir parmak doğrulttu. "En önemli görev senin. Bir şekilde bu Simyacı'yı bulmalı ve onu durdurmalısın. Başarman için gereken her şeyi

DOUSLAS NİLES

yapacağız."

Elf ve Randall ağırbaşlılıkla başlarını kabul ederek salladılar.

"Her neyse, hepimizin burayı tırmanması gerek, bu yüzden yola çıkalım," diye önerdi Acaryel Balinakemik. "Birilerinin kıyıya geldiğimizi görmüş olma olasılığına karşı bir an önce buradan gitsek iyi olur."

Randall önde tırmanmaya başladılar. Koyağın toprağı yumuşak ve siyah renkliydi. Toprağın kumu andıran yapısı eğimli arazide ilerlemelerini güçleştiriyordu. Tırnaklarının arazıya kaçıyor, ellerini ve dizlerini kirlenip derilerini yüzüyordu. Bir keresinde Divid geriye yuvarlanmış, elfin göğsüne çarpmıştı ve Kerrick onları durdurmadan önce ikisi birden yirmi-otuz ayak aşağı kaymışlardı.

Bir saat sonra tepeye ilk ulaşan gözüdünmüş olmuştü. Moreen ve Nemö'ya yardım etmek için döndü. Acaryel, lağımcı cüce ve Kerrick en son çıktılar. Kayalık bir düzlüğe gelmişlerdi. İnce, uzun kulelerini örümcek ağı gibi kemerli köprülerin birbirine bağladığı heybetli bir kale birkaç mil ötede, alçak bir tepenin üzerinde yükseliyordu. Kale karanlık ve ürkütücüydü ve her yöne hakim bir manzarası vardı. Elf fikrini söylemeye hazır olarak Moreen'e döndü ve kadının diğer yöne doğru baktığını gördü.

"Sanırım başımız dertte," dedi Moreen, alçak sesle.

"Haklısın," dedi Randall neşeyle, nereye baküğını görmüştü. Her biri bir kılıç ve mızrakla silahlanmış dört cüsseli şekil kayalığın tepesinden onlara doğru koşuyorlardı.

"Karşılama heyeti gibiler," dedi elf keyifsizce.

"Küre neredeyse hazır," diye açıkladı Dul Kraliçe. "Muhafızlarım bana, Simyacı'nın yalnızca iki parçayı alnı lehimle kaynatması gerektiğini söylüyorlar."

"İyi," diyerek kestirip attı Acısavaş. "Buradan ayrılıp Eğreltikaya'yı yok etme işimize dönebiliriz. Bugün yola çıkıyo-
262

ALTIN KÜRE

ruz ve küreyi beraberimizde götürüyoruz!"

Annesi ve karısı Ejderyurdu kalesinin ocakla ısınmış çalışma odasında birbirlerine baktılar. Kral bu bakışları fark etmemişti. Pencerede durmuş soluk ışıltılı güneşe bakıyordu. Bu yaz, sürekli günüşiğinin iki aydan fazlası şimdiden geçmişti. Parlak güneşin yılın kalanı için kaybolmasına yalnızca üç hafta daha kaldığını biliyordu. Dikkati Yıldızan tarafından sert bir şekilde odaya çekildi.

"Anneniz bizimle birlikte Kışyurdu'na dönmeye karar verdi," dedi Yıldızan.

Kral şaşkınlık içinde arkasına döndü ve bir an sonra terbiyesinin takınarak, zorla gülümsedi.

"Gerçekten muhteşem bir haber," dedi, başını ağırbaşlılıkla sallayarak. "Daha. . . esnek olmaya karar verdiğin için sevindim."

Hanna burun kıvırdı ve sertçe, Acısavaş'm ne anlama geldiğini bilmeyi dilediği bir bakışla oğluna baktı. Annesinin ruhunu görebildiği, orada kaynaşan ve şu anda buradan çok uzakta başka bir ogre kadınının çevresinde dönen tüm duygularını algılayabildiği hissiyle yüzü kızardı.

"Ben memnun değilim," dedi Dul Kraliçe—görünüşe göre zihnini okuyabiliyordu!—"Thraid Dimmarkull şıllığı konusundaki dileklerimi göz ardı ettiğin için memnun değilim. Beni küçük düşürdüğünü ve babanın bir aptal durumuna düşmesine

neden olduğunu biliyorsun!"

Acısavaş iyice doğrulup, sekiz ayaktan yüksek boyunu gösterdi. "Şu anda kral benim ve bana karşı kendini suçlu duruma düşürecek hiçbir şey yapmış değil. Tekrar ediyorum: yalnızca sen intikam duyğunu tatmin edesin diye onu cezalandırmayacağım."

"Bunu biliyorum," dedi Hanna sertçe, "ve senin tüm inatçılığına karşın dönmeye karar verdim. Karın bunun saygıdeğer bir davranış olacağına beni inandırdı. Şerefimi koruyacağına inanıyorum."

"Hım. Ejderyurdu'nda Dul Kraliçe olarak ağırılanacaksın, elbette. Kraliyet Malikanesi'nde istediği daire senin olacak ve

DOUSUS NİLES

kente gittiğin zaman saygıyla karşılanacaksın. Bunlar benim buyruklarım ve biliyorsun ki uzun süredir dönmem bekliyordum." Odayı geçti ve annesinin ellerini tuttu. Gözlerinin içine baktı ve içtenlikle konuşabildi. "Eve döndüğün için mutluyum, Anne. Gerçekten."

Yaşlı öğrenin ifadesi yumuşadı ve on yıllardır bilmediği bir şefkat ışıltısı hissetti. Söyleyecek başka bir şey aradı, ama sözler

ona gelmeden önce salonda bir uyarı borusu yankılandı.

Hemen arımdan kapı çalındı ve Yıldızan hızla kapıyı açtığına kraliyet muhafızlarının altın ve kırmızı üniformasını giymiş, nefes nefese bir ogreyle karşılaştı.

"Ne oldu?" diye gürlledi kraliçe.

"Davetsiz misafirler, Majesteleri! Altı tanesi adamın kuzey kıyısına çıktılar!"

"Bir yelkenli! Onları getiren bir yelkenli miydi?" diye sordu kral.

"Hayır, efendimiz. Daha doğrusu, gözcünün dediğine göre sudan çıkmış gibiymişler, önce dalgaların üzerinde yürümüşler

sonra da yüzerek kıyıya çıkmışlar."

"Pöh," dedi Acısavaş, elini sallayarak. "Gözcü bir aptal! Böyle masallara inandığına göre! Tekneyle gelmiş olmaları!"

"Kesinlikle," diyerek krala katıldı Yıldızan, kralı şaşkırtan bir şekilde. "Peki, şimdi neredeler?"

"Biz. . . şey, alçaklardan biri kaçtı," diye geveledi muhafız. "Önemli biri değildi—sakalı biraz fazla uzamış bir lağım cücesiydi. Batıya doğru gitti. Diğerleri bu tarafa, kaleye doğru geliyorlar."

"Bu gelenlerin özellikleri ne? diye sorguladı kral. "Aralarında bir elf gördün mü?"

"Bir tanesi bir insan kadın, Efendimiz. Bu açık. Diğerlerinin çoğunlukla erkek olduklarını düşünüyoruz—ancak emin olmak için yeterince yakın değildik. Bir tane daha vardı, o da bir lağım cücesine benziyordu."

"Beş kişi ve bir lağım cücesi ha? Elf aralarında—öyle olmalı!" dedi Yıldızan. Eliyle ağızını kapayıp büyük koltuğa yığılmıştı. Gözlerim fal taşı gibi açmış Acısavaş'a bakıyordu.
264

ALTIN KÜRE

"Haberci burada. Sonunda geldi ve başımıza körü bir şeyler gelecek."

"Bulun onları!" diye haykırdı kral. "Bulun ve hepsini öldürün! Hemen, hiçbirine acımadan!"

265

<%
>

Lağım Cücelerinin Tüneli

Kerrick çömeldi ve Moreen'in hızla sırtın arkasına dolanışını seyretti. Gözden kaybolduğu anda o da onun peşinden koşup sırtın üstünden görünmemeye çalışarak atlayıp diğer taraftaki otlarla kaplı yamaçta birkaç kez yuvarlandı. Zorlu geçitten geçen ekibin son üyesiydi, çabucak ayağa kalktı ve

BOUGLAS NİLES

endişeyle çevresine bakındı.

"Bizi gördüklerini sanmıyorum," diye gözlemledi Randall. Dağlı yere yatmış, kare şekilli birkaç kayanın arasındaki bir boşluktan gözcülük yapıyordu.

"Hayır, bu yöne gelmiyorlar—yarın her iki tarafından aşağı gitmeye devam ediyorlar," diye açıkladı. "Dikkatlerini vadi tabanına yoğunlaştırmışlar. Birkaç dakika sonra bize ne olduğunu merak edeceklerdir."

Kıyıya çıktıkları yerin üstündeki düzlüğe doğru gelen en az üç ogre devriyesi vardı. Onları ilk gören devriye bir çeşit işaret göndermiş ve gözetleme noktalarından başka arkadaşlarını da çağırmışlardı. İnsanlar az önce peşlerinden gelen yirmi kadar

ogreden kaçmayı başarmışlardı.

"Bu kayalar bizi gizleyecektir," dedi Moreen. "Görülmeden tepeye çıkmış olmalıyız. Diğer tarafın altında bir araya geldiklerinde ne yöne gittiğimizi anlamaları biraz zamanlarını alacak." "Ya Nemö—o kaçabildi mi?" diye sordu kadınşef.

"Sanırım," dedi Randall, tepeden aşağı bakmayı sürdürerek. "Engibeli zeminde onu kaybettim, ama ne yaptığım iyi biliyor gibi görünüyor. Umarım şimdiden ihtiyacı olan altınla incilerini değiş tokuş etmeye başlamışür. Aramızdan koya dönecek ilk kişinin o olacağına bahse girerim."

"Devam etmeliyiz," diyen Acaryel Balinakemik araya girdi,

"eğer buraya kadar gelip bizi açıkta yakalamalarını ya da izimizi bulmalarını istemiyorsak."

"Ben açım!" dedi Divid, oturup kollarım kavuşturarak. "Yemek yoksa kaleye gitmek de yok. Yüzdük, sular tükürdük ve yiyecek yok diyorsunuz. Şimdi de bir sürü tırmandık ve siz yine yiyecek yok diyorsunuz. O zaman sorarım, ne zaman yiyeceğiz?"

"Bizi bu adada yönlendirirken hem çok cesurdun, hem de çok akıllıydın," dedi kadınşef nazikçe. "Saklanacak bir yer bulur bulmaz bir şeyler yiyebilirsin. O zaman hepimiz dinlenebiliriz." Randall'm taşıdığı içinde günlerce yetecek kadar kuru balık ve iki de su matarası olan torbayı gösterdi. "Dostumuz bir sürü yiyecek şey taşıyor."

268

ALTIN KÜRE

"Şimdi yeriz ya da kaleye gitmeyiz," diye tekrarladı Divid, yukarı doğru dik dik bakarak. "Burada kalırız. Evet!"

"Kaleye gitmezsek sonumuz bir ogre mızrağının ucunda olur," dedi Moreen sakinçe. "Bunu mu tercih edersin?"

Lağım cücesi kaşlarını çattı ve seçeneklerini tartarken yüzünü buruşturdu.

"Tamamdır, kaleye gidiyoruz," dedi Divid, ayağa fırlayarak. "Buradan." Durdu ve Moreen'i işaret etti. "Ama söz ver—o zaman yiyeceğiz!"

"Söz veriyorum," dedi Moreen.

Küçük adam elfi ve üç insanı yamaçtan aşağı götürdü. Otlarla kaplı tundrayı geçerlerken dar bir koyağın duvarlarına varıp gözden kaybolana kadar kısa bir süre için kalenin görüş alanının içinde kalmışlardı.

"Bu vadi nereye gidiyor?" diye sordu Kerrick. Koyağın dik, kayalık yamacından dikkatle aşağı iniyorlardı.

"Patıkayı görüyor musun?" diye sordu Divid. "Kaleden kıyıdaki balık kampına gider. Ogreler onu her zaman kullanırlar."

Lağım cücesinin söylediklerini doğrulamak istemişçesine .. aşağıdan bir bağırış duydular. Kerrick kıvrılarak aşağı inen pa- tikada şekiller gördü. Bir ogre birliği vadi tabanındaki yol boyunca ilerliyordu. Bir tanesi tepe yamacını gösterdi ve elf koyak tabanına yatıp saklandı.

"Beni gördüler—sanırım yalnızca beni," dedi elf. Hepsi iri bir kayanın arkasına toplanmışlardı. "Ön taraftaki iri bir tanesi beni apaçık gördü."

"Korkarım beni de gördü," dedi Acaryel. Dağlı kralı kayanın yanından bakıyordu. "Artık oldukça hızlı bir şekilde buraya doğru geliyorlar."

"Zor durumdayız," diye mırıldandı Moreen. "Yukarı çıkmayız yoksa sırtın diğer tarafındaki ogreler bizi görürler."

"O zaman şu tarafa gidiyoruz," dedi Divid birdenbire. Tam saklandıkları yerde, kayanın tabanının altında gölgeli bir kovuğu gösteriyordu. Yakından bakınca Kerrick karanlığa doğru uzanan küçük bir delik görebiliyordu.

Moreen kovuğa acı bir tiksintiyle baktı. "Sanırım yakalan-
269

BOUGLAS NİLES

maktan iyidir, ama bir hayvan ininde yakalanmak da istemem. Mağara nereye gidiyor?"

"Kaleye, evet! Kaleye götürüyorum," diye açıkladı lağım cücesi kılavuzları. "Ah, sevgili Divid."

Hepsinin bu yolla ilgili şüpheleri vardı. Buldukları yerle kalenin arası en az bir mil, belki de daha fazla olmalıydı.

"Evet! İyi yol, lağım cüceleri her zaman kullanır! Orada ogreler de yok, bahse girebilirsin! Onlar için azcık dar. Hadi gelin ya da ben yalnız giderim." Randall'm taşıdığı sırt çantasına özlemlerle baktı. "Ben yiyecek bir şeyler taşıyabilirim, hı?"

"Elbette," dedi gözödönmüş, rahat bir gülümsemeye. Omuz iplerinden sıyrılıp çantayı yere koyarken Moreen ve

Kerrick'e döndü. "Siz ikiniz yola düşseniz iyi olabilir, ne dersiniz?"

"Hepimiz gidiyoruz!" dedi Moreen.

"Burada oraya sığmayacak iki kişi var," dedi Randall kesin bir şekilde. Geniş omuzlarını silkeleyip kralına anlamlı bir bakış atmıştı. Kerrick adamın haklı olduğunu biliyordu. İki iri Dağlı geride kalacaklardı. Kerrick ve Moreen o delikten geçebilecek kadar ince yapıydılar. Kolay ve rahat olmayacaktı ama geçebilirlerdi.

"Randall haklı," diye açıkladı Acaryel. "O ve ben kendimizi açık havada işe yarar kılacağız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Moreen, başım sallayarak. "Birlikte kalmalıyız!"

"Hayır," diye karşı çıktı Acaryel. "Sen ve Kerrick Divid'le gidin. Randall ve ben peşimizdekileri buradan uzaklaştırmaya çalışacağız."

Randall erzağı bölüştürmeye başlamış, yiyeceklerin bir kısmını Kerrick'e verdiği daha küçük bir çantaya yerleştirmişti. Eli çantayı omzuna attı.

"Hadi," dedi, kayanın kenarından bakarak. Sonra durduğu yerden çekildi. "Buraya geliyorlar, hem de hızla! Ben gidiyorum—isterseniz gelin!" Bunu söyleyip ellerinin ve dizlerinin üstüne indi ve toprak dolu deliğin içinde kayboldu. Anlar sonra Divid'in kafası dışarı çıktı. "Yiyecekleri getirin, ha?"

270

ALTIN KÜRE

Moreen fazlasıyla tedirgin olmuştu, ancak sessiz kalmayı tercih etti.

"Kral haklı," dedi Kerrick, kadının elini tutarak.

"Gidin!" dedi Acaryel aceleyle, ellerini Moreen'in omzuna koymak için bir adım yaklaştı. "Her şey bittiğinde koyda buluyoruz. Bana orada olacağına söz verir misin?"

"Evet—ama sen de orada ol, kahrolası!" dedi Moreen, kra-

lın yanağına şefkatle dokunurken. Adam kadınşefin parmaklarını tuttu, sonra da dönüp Randall'la birlikte uzaklaştı. Moreen, David'in peşinden sürünmek üzere çömelirken Kerrick bekledi, sonra elf de yere yattı ve lağım cücelerinin kötü kokulu ve çamurlu deliğine girdi.

"İşte oradalar—sürün üstünde!" diye bağırdı Acısavaş Dert. "Peşlerinden, Hücumneferlerim! Bana elfin kafasını getirecek ogreye tam bir fıçı cenkseyi vereceğim!"

"Onları kovalamamız gerektiğinden emin misiniz, Efendi.. miz?" diye sordu Argus Karael, kralının yanında durmuş yuvarı doğru dik bir şekilde çıkan yamacı isteksiz gözlerle süzüyordu. "Belki de buradan geri giderek onların yolunu kalenin önünde kesmeliyiz. O zaman çevremizden dolaşamayacaklarına emin olabiliriz."

"Onları kovalıyoruz," diye açıkladı kral, dümencisinin tavsiyesine burun kıvrarak. "Ne olursa olsun onları kovalayacak ve bulduğumuz yerde mihlayacağız. Ogreler, tepeye çıkmaya devam edin." Tepeyi gösterdi ve yamacın yukarısında bir şeyin hareket ettiğini gördüğünde neşeyle haykırdı. İnsansı bir şekil hemen ardında başka bir taneyle birlikte, sığ bir koyaktan hızla koşarak geçiyorlardı. "Bakın, işte oradalar! Yukarıdaki koyakta!"

Her biri de savaşta pişmiş Hücumneferleri olan birliğinden iki düzine ogre, vadi tabanı boyunca izledikleri yoldan sapsmışlardı. Ogreler gevşek bir düzende ilerleyerek tundrayı geçip dik sırtın altına vardılar. Bu engebeli arazide bile kaçakların

271

DOUSLAS NİLES

saflarının arasından geçmeleri mümkün değildi.

Kral arkalarındaki vadi tabanını gözleriyle taradı. Kendi birliğinin yarım mil kadar gerisinde karışırım komutasında hareket eden otuz ya da daha fazla ogreden oluşan bir birlik daha görüyordu. Yıldızan elinde uzun bir sopa, geniş adımla-

rını heyecanla atıyor, savaşçılar ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorlardı. Kabaran elbisesi ve yere vuran geniş ayaklarıyla kadının güçlü ve yıldırıcı görüldüğü Acısavaş bile itiraf etmek zorunda kalmıştı. Karısının birliğinin alçak bölge-leri kolaçan ediyor olması memnurluk vericiydi.

Karısının arkasından Ejderyurdu Kalesi'nin ürkütücü varlığı yükseliyordu. Kayalık bir tepenin üzerine yerleşmişti ve tüm çevre araziyi hakimiyeti altında tutuyordu. Acısavaş annesinin kalede kaldığını bilerek rahatlamıştı, Dul Kraliçe yaka-laşma yollarını özenle kollayabilirdi. Acısavaş zalimce güldü. Simyacı'nın güvende olduğunu—ve altın kürenin çeperine son kaynak işlerini yapmakla uğraştığını—biliyordu. İnsanları kovalamaya başladıklarında patlayıcı silah neredeyse tamamlanmak üzereydi.

Savaşçılarını yerleşiminden memnun bir şekilde, Acısavaş yokuş yukarı da düz zeminde ilerledikleri kadar hızlı hareket eden güçlü, genç Hücümneferlerine katılmak üzere harekete geçti. Ölçülü adımlarla bile olsa, dik bir şekilde yükselen yamaçta bir süre gittikten sonra kral kendini güçlükle nefes alır bulduğunda şaşırdı.

Yine de tırmanmayı sürdürdü ve daha hızlı tırmanan savaşçılarına bağırma mesafesine gelene kadar çıktı. Yamaçtan yukarı bakınca, Acısavaş büyük bir kılıç taşıyan, sakallı bir adam gördü. Sakallı adam tepede duraksadı ve kendisini yakalamaya çalışanlara bakıp hızla ortadan kayboldu. Diğer oğreler heyecanla bağırdılar ve tırmanışlarının hızını artırdılar.

Kral diğer kaçaklara ait bir işaret görmedi. Oysa gözcüleri bu tarafa gelen beş kişi olduğunu söylemişlerdi.

"Tüm deliklere baktığınızdan emin olun!" diye bağırdı Acısavaş. "O ödleklere saklanmalarına ya da sıvışmalarına izin vermeyin!"

272

ALTIN KÜRE

Kral sırtı aşana kadar epeyce terlemiş ve nefes nefese kalmıştı. "Dur. . . buraya bak!" diye buyurdu, tepesi düz bir kayarım üstüne oturarak. Alnını sildi. "Bir iz var mı?" diye kendisinden yirmi-otuz adım uzaktaki yüksek bir kayaya kadar ilerlemiş savaşçılarından birine bağırdı.

"En az iki tanesinin bu sırt boyunca hareket ettiklerini gördüm," dedi Hücümneferi, alt çenesinin tam ortasından çıkan üçüncü bir uzun ön diş yüzünden kendisine Üç-Diş adı verilen savaşçıydı bu. Bu özelliği konuşurken tükürmesine neden olduğu için Acısavaş adamla uzaktan konuştuklarından memnun olmuştu.

"Peşlerinden git, dostum," dedi kral. "Argus ve ben buradan gözcülük yapar, az sonra da peşinden geliriz. Argus," diye yanma çıkmakta olan güvenilir yardımcısına seslendi, "Kraliçenin birliğinin nerede olduğunu görebiliyor musun?"

"Majesteleri Kraliçe Yıldızan birliğini bizim boşalttığımız yoldan aşağı götürüyor," dedi Argus, vadi tabanından aşağı inmekte olan yirmi kadar oğreyi işaret ederek. "Denize kadar gitmek niyetindeymiş gibi görünüyorlar."

"İyi," diye homurdandı kral. "Böylece kıyı tarafından da önleri kesilir. Biz yukarıda kovalıyoruz, kraliçe de aşağıda. İster sis büyüsü yapm ister rüzgar için yakarsın, bu sefer Haberci kaçamayacak!"

Bir yerlerden kendini ayağa kaldırmak için gerekli gücü buldu. Homurdarup başını sallayarak ve bir kez daha gözlerinden terini silerek Üç-Diş adlı öğrenin ve diğer Hücümneferlerinin ardından hızla yürümeye koyuldu.

Kerrick dizlerindeki tüm derinin sıyrılmış olduğunu düşünüyordu. Elleri çamur içinde kalmıştı. Fevkalade ekşilikte, tanımlanamayan bir koku burnunun içine bulaşmıştı. O kadar yoğundu ki buradan çıksa bile hayatı boyunca bu kokunun burnundan gitmeyeceğine emindi.

Bu çamurlu dehlizde ne kadar zamandır süründüklerini

DOUSLAS NİLES

bilmiyordu—en azından saatler, belki de günler. Önünde giden Moreen'in belli belirsiz farkındaydı. Arada sırada kadın yavaşladığında ya da kendi biraz hızlı süründüğünde eli Moreen'in çizmesine değiyordu. Kadınşefin cesaretine yalnızca hayret edebiliyordu. Kadın önünde hiçbir şey göremeden bile olsa kararlılıkla ilerleyebiliyordu.

Didid düzenli aralıklarla mırıldanıyordu. Genellikle aç olmakla ilgiliydi ve sesi, lağım cücesinin önlerinde gittiğinin Kerrick için tek göstergesiydi. Pek çok kez dar, şişe boynu yapan yerlerden sıkışarak geçmişler, derilerini çizip, her taraflarım yüzmüşlerdi. İki kere de bir sürü tünelin birleştiği biraz daha geniş alanlardan geçmişlerdi. Bunların her birinde gerinmek ve biraz dinlenmek için durmuşlardı. Kerrick etrafına bakmıdığına değişik yönlere giden başka tüneller de görmüştü.

Yola çıkma zamanı geldiğinde, Didid birbirinden hiçbir farkı yokmuş gibi görünen tünellerden birini seçmekte tereddüt etmiyordu. Kerrick'in, cücenin nereye gittiğini bildiğini ümit etmekten başka çaresi yoktu, çünkü onu izlemekten başka seçenekleri bulunmuyordu.

Moreen birdenbire durdu ve ona yaklaşan elf, önlerinden yankılanan sesleri işitti.

"Hey, Cartlak? Sen misin?"

"Didid? Nerdeydin? Burda napıyorsun? Yiycek var mı?"

"Gemi işim var," dedi lağım cücesi kılavuz gururla, sonra da iç geçirdi. "Batan gibi bir gemi. Ama yiycekler kötü. Sende ne var?"

Moreen ilerledi ve Kerrick de arkasından gitti. Şimdiye kadar gördüğü en geniş yeraltı mağarasına girmişlerdi. Kadışef tünelden çıkıp yana doğru yuvarlandı sonra da sırtım çamurlu duvara yaslayıp oturdu. Bu sırada elf öne doğru sürünmüş ve

kadının yanma çökmüştü. Çapı yirmi ayak kadar olan, daire şekilli bir odadaydılar. En azından bir düzine tünel buradan, bir o kadar farklı yöne açılıyordu.

"O kim? diye sordu tuhaf lağım cücesi. Görünüşe göre bu Cartlak'tı.

"Bu adamlar kaleye gidiyor," dedi Divid. "Onlara yol gös-
274

ALTIN KÜRE
teriyorum."

"Öyle mi? Ogre değiller mi?" diye sordu Cartlak, elfe ve kadına kuşkuyla bakıyordu.

"Hayır, ogre değiller," diye kılavuzları arkadaşına güvence verdi. "İyi kokan bir hanım! Sıska olanla evli, sanırım." Kerrick irkildi. "Arkadaş," diye düzeltti. Moreen güldü.

"Tüm lağımıcılar arkadaşştır," diye açıkladı Cartlak, heyecanla Divid'in sırtına vurarak. "Bu bile, yiyeceğimi aldığı için ondan nefret etsek de. Ve kız-lağımıcımı."

"Benim yiyeceklerim!" dedi Divid, öfkelenerek. Diğerine yakın durmuştu ve göğsü heyecanlı bir şekilde inip kalkıyordu. "Yiyeceklerimi aldın! Ve Karaburun benim kız-lağımıcım!"

"Yiyecekleri ve kız-lağımıcımı aldın," dedi Cartlak. "Sana bir-iki çakmam gerekir!"

"Öyle mi? Ben sana çakarım, iki kere!" Divid yağlı yumruklarını kaldırdı, kavga etmeye hazırdı.

"Bizde yiyecek var," dedi Moreen hızla, Kerrick'e elini uzatmıştı. Elf, iki ekip ayrılırken Randall'm ona verdiği küçük erzak çantasını kadına uzattı. "Aç olan var mı?"

"Biz açız! Hep açız!"

Kerrick, odadan en azından bir düzine lağım cücesinin bir-denbire peyda olduğunu gördüğüne şaşırılmıştı. Sürünerek deliklerden çıkarılarken, ardına kadar açılmış gözleri karanlıkta parlıyorlardı. "Ne var?" diye sordu pis bir dişi, sallanarak öne gelmiş ve kafasını çantaya sokmuştu.

"İşte. Balık köftelerimiz var. Sanırım herkese bir tane var," diye yanıtladı kadmşef, kibarca torbayı uzaklaştırdı sonra da suratım asmış kız-lağımıcıyı yatıştırmak için ilk köfteyi ona verdi. Diğerleri çevresine toplandılar ve kısa süre sonra herkes Buzboyu'ndaki yolcuların geleneksel yemeği olan, besleyici ama biraz tatsız ve kuru olan yiyeceği kemiriyorlardı.

"Burası neresi?" diye David'e sordu Kerrick, etrafını inceleyerek. "Birinin, hımm, evi mi?"

"Bu iyi bir han!" diye açıkladı kılavuzları. "Adı 'Yolgeçen Ham.' Lağımıcılar iyi yiyecek için gelirler, iyi sohbet için gelirler. Kızlarla tanışmak için de gelirler," dedi gözünü kırparak.

275

DOUGLAS NİLES

"Kızım ile tanış," dedi Cartlak asık bir yüzle.

"Burası bir han, öyle mi?" dedi elf. Artık lağım cüceleriyle dolmuş olan çevresine bakındı. Ne bir eşya ne de bir şömine vardı. Yalnızca birkaç çürümüş kütük, büyük taşlar ve bir de odanın bir duvarı önüne atılmış, kokuşmuş bir et parçası vardı.

Kerrick, sonuncusunun kokusundan onun bozulmuş olduğunu anladı, ancak lağımıcılardan biri balık köftesini bitirdikten sonra et parçasından ince bir parça aldı ve koca bir gülümsemeyle onu mideye yuvarladı. Etin üstünde kımıldanan kurçukları gördüğünde, elf içindeki öğürtüyü zor bastırdı. Bu, neşe dolu lağım cücesinin beyaz, yapışkan kurçuklara ağız şapırdatarak bakmasından önce olmuştu.

"Ne kadar uzakta?" diye David'e sordu Kerrick, endişeli bir ses tonuyla. "Kaleye varmamıza ne kadar var?"

"Ne kalesi?" diye sordu yol göstericileri, masumca yemeğini çiğneyerek.

"Ejderyurdu Kalesi," diye yanıtladı elf, kendini sakın tutmaya çalışarak. "Biliyorsun, bizi götürmeye söz verdiğin yer." "Evet, evet, söz verdim."

"Ne zaman? Daha ne kadar kaldı?" diye tekrarladı Kerrick.

"Geldik," dedi Divid, başım geriye yaslayarak.

"Nerede?" diye sordu Kerrick, yukarı baktı ve "Yolgeçen Hanı"nın tavanın yüksek olduğunu ilk kez fark etti. Moreen çoktan ayağa kalkmış, yukarı çıkan bir oluğu, tavandan yere kadar uzanan sarsak bir merdiveni gösteriyordu.

"Ejderyurdu Kalesi! Büyük kalenin tam altındayız. Sen ne anladın ki?" dedi Divid, kurtçuk basmış tatlısından gözle görünür bir keyifle yeni bir ısırık almak üzere geri dönmüştü.

"Sizce sırtı geçmeli miyiz?" diye merakla sordu Randall, o ve Acaryel bir yudum su ve bir lokma yemek için durdukları sırada. Güneşin ısıttığı çimenlik bir toprak parçasında dinleniyor, nefeslenip ogrelerin çok geride kalmadığından emin olmaya çalışıyorlardı. "Bu onları biraz endişelendirebilir. . . yani

276

ALTIN KÜRE

takiplerini devam ettirebiliyor olurlar, değil mi?"

"Belki de, ancak düşünüyorum da, arada bir bizi iyice görebilecekleri bir yerde kalmalıyız," diye önerdi kral. "Vazgeçip kaleye dönmelerini istemem." Artık oldukça uzakta kalmış olan kaleye doğru baktı. Moreen'in emniyette olduğunu umdu, ama şu anda bu aptal ogreleri uzak tutmak dışında onun için yapabileceği bir şey olmadığı da biliyordu.

"Gitme zamanı," dedi kral, ayağa kalkıp, kemerinden rahatça sallanacak bir biçimde kılıcım yerleştirdi.

"Bence uygun," dedi Randall, o da ayağa kalkmış baltasını tartıyordu. Ogreler aşağıdan geliyorlardı. İki adam kendilerini gösterince aralarından biri bağırarak bir şey söyledi ve kedi-fare

oyunu bir kez daha başladı.

"Kaç tane görebildin?" diye homurdandı ogre kralı. İnsanların yine gözden kayboldukları yere gözlerini kısmış bakıyor, bir yandan da nefesini toparlamaya çalışıyordu.

"Yalnızca iki tane, Efendimiz," dedi Argus. "Ancak aynı iki kişi olup olmadıklarım bilmiyorum. Zaman geçtikçe gözlerim beni daha çok yanıltıyor—"

"Hayır, ben de öyle gördüm," diye açıkladı Acısavaş. Gözlerini kısıp sırtın üstüne, Ejderyurdu Kalesi'nin azametine doğru baktı. "Düşünüyorum da, bu kovalamaca başladığından beri iki taneden fazla görmedim."

Kale artık on beş kilometre uzakta, takiplerinin tam ters yönünde kalmıştı. Kral düşünmeye çalıştı. Bu her zaman onun için yorucu bir iş olmuştu. Kaşlarını çatı ve önce kaçan adamlara sonra da kaleye doğru baktı. Eğer baskıncılar Simyacı'nın peşindeyseler ve Simyacı kaledeyse, kesinlikle güvende olmalıydı.

Ama iki insan kovalıyorlarsa, Ejderyurdu kıyılarına çıkan diğer üçü neredeydiler? Haberci neredeydi?

Acısavaş, birdenbire korkunç bir hata yaptığı duygusuna kapıldı.
277

«==>

Altın lehim, kaynak aletinden püsküren mavi alevle cızırıyor, metal ısındıkça parlayıp yavaş yavaş sıvıya dönüşerek, yumuşak telin ucundan altın kürenin çeperindeki oluğa damlıyordu. Simyacı yavaş ve dikkatli çalışıyordu. Bu, değerli madeni israf etmekten duyduğu bir endişeden değil yumuşak, san
279

DOUGLAS NİLES

metal küreyi fazla ısıtmaya cesaret edememesinden kaynaklanıyordu.

Son bir turdan sonra, yüzeyin soğutulması için dökülen su

hemen buharlaşacak ve işi bitecekti. Küre, dev, duygusuz bir göz gibi ışıldıyor, masanın üzerinde tahta bir ayak üstünde duruyordu. Çok ağırdı—ömrü boyunca kaldırılabileceğini ümit ettiğiinden daha da ağır. Ama bu artık onun sorunu değildi.

Gaddar bir düşünceyle güldü. Kralın bu değerli nesneyi kuledeki laboratuvarın merdivenlerinden aşağı taşınması için çok gayretli bir ogre seçmesi gerekecekti. Tek bir hata yapılırsa küre yuvarlanmaya başlar ve ilk sekişte ya da ikincisinde kürenin içine yerleştirilmiş iksir şişesi çatlar, sıvı tozla karışır ve oluşacak yıkım Ejderyurdu Adası'nın şeklini bütünüyle değiştirebilirdi.

Odanın dışında ayak sesleri ve nöbetçilerin birini selamlayan mırıltılı seslerini duydu. Kapısı çalındı ve ardına kadar açıldı.

"Bunu kilitli tutamaz mısın?" diye gürledi Dul Kraliçe, kızgınlıkla odaya girerken. "Adada yabancıların görüldüğünü biliyorsunuz!"

Simyacı omuz silkti. Sinecek ya da saygı gösterecek bir durumda değildi.

"Güçlü savaşçılarınızdan altısı kapının ağzındalar. Eğer onlar beni koruyamazlarsa, küçük demir bir kelepçenin fazla bir şey fark ettireceğini sanmıyorum."

"Burası karanlık," diye şikayet etti kraliçe, kepenkleri kapatılmış pencereyi işaret ederek.

"Böylesi daha emniyetli," diye yanıtladı adam.

İşte o zaman kadının gözleri pırl pırl parlayan metal küreye kenetlendi. Dudaklarını yalayarak ilerledi ve ellerini kürenin iki yanına koydu. "Gonnas'a şükürler olsun," diye fısıldadı yaşlı kraliçe, hayranlıkla. "Böyle küçük bir haznede böylesine büyük bir güç. Bitti mi?"

"Gemiye götürülmeye hazır," dedi Simyacı sakince, öğrenin hemen onu alıp gitmesini dileyerek.

Kraliçe Hanna olumsuz bir şekilde başını salladı. "Şimdilik

ALTIN KÜRE

onu burada tutmak daha iyi," dedi. "Yabancılarla ilgili sorunu çözüp, elf Haberci'yi yakalayıp şişe geçirene kadar. Oğlum savaşılarıyla birlikte kayalık bölgede peşlerinde, Kraliçe Yıldızan da tam bir müfrezeyle vadide ilerliyor. Bu küstah alçakların kanının kısa süre sonra toprağa karışıyor olacağına kuşku yok."

Simyacı başını salladı, bu konuşmadan feci şekilde rahatsız olmuştu.

"Pöh," dedi Hanna, adamın ifadesini görünce. "Sen zavallı bir fukarasın. Seni geride bıraktığıma memnun olacağım!"

"Geride bırakmak mı? Buradan ayrılıyor musunuz?" diye sordu simyacı, şaşırarak.

Kadm neşeyle homurdandı. "Evet. Oğlumla birlikte Kışyurdu'na dönüyorum. Artık kendi başının çaresine bakacaksın."

"Ama. . ." Soğuk bir korku Simyacı'nın içini kemiriyordu. "Sizinle birlikte gelemem miyim? Kışyurdu'yla ilgili çok şey duydum. Orayı görmek isterim!" İhtiyacı o kadar açığa çıkmıştı ki elleri titriyordu. "Taca hizmet için. . . yapabileceğim şeyler var. Yabanarısı'nın kaybedildiğini biliyorum. Başka bir kadırganın yapılmasını sağlayabilirim!"

"Oğlumun marangozları sağladığın planlarla iyi iş çıkardılar. Gemi olmasa da planlar ellerinde!" Dul Kraliçe dudaklarını kıсарak haince güldü. Durumu fazlasıyla eğlenceli bulmuş görünüyordu. Bu tuhaf adamı hiç sevmemişti ve adam Ejderayurdu'yla birlikte geride bırakmak istediği şeylerden biriydi.

"Ama başka becerilerim de var. Söyleyin—" Simyacı artık yalvarmaya başlamıştı. Hanna adamın sözlerini sert bir tokatla kesip, onu masaya doğru savurmuş, Simyacı yaşlı gözlerle ona bakakalmıştı.

"Belki bir gün sana ihtiyacımız olur ve geri döneriz," diye-

rek sırttı Kraliçe. "Eğer böyle olmazsa, en azından ben senden kurtulmuş olduğuma sevineceğim. Yakarmalarınla, acizliğimle beni hasta ediyorsun!"

"Ne zaman gidiyorsunuz?" diye uyuşuk bir şekilde sordu
281

D0U6LAS NİLES

Simyacı. Artık iksirini nereden elde edeceğini sormak istiyordu, ama bunun kadının umurunda olmadığını da biliyordu.

"Haberci ve arkadaşları öldürülür öldürülmez," diye yanıtladı kadm. İçinde hız iksiri olan fıçıya baktı, yarıya kadar doluydu. "Son kalanla uzun süre idare etmeye çalışmalısın," diye neşeyle gözlemledi, gözlerinde bir ışıltı vardı. Dul Kraliçe kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Simyacı iksir fıçısına baktığında birdenbire fıçı eskisinden daha da boş görünmüştü. Ne kadardı? Daha kaç yudum ederdi? Belki yazı çıkarırdı. Daha önce baharda yaptığı gaza dönüştürme iksirinden küçük bir şişenin dibinde birazcık kalmış olduğunu hatırladı. Belki iki yudum, dolu dolu bir mutlulukla geçen birkaç değerli gün daha ederdi.

Birdenbire kış çok karanlık ve çok soğuk gözükte.

"Acele edelim," dedi Kerrick, David'in omzuna dokunup, çevrelerine toplanmış lağım cücelerine başını sallayarak.

"Misa-

firperverliğiniz için 'Yolgeçen Hara'ndaki herkese teşekkür ederim. Artık bizim yola çıkma zamanımız geldi."

"Siz tırmanın, ben burada dostlarlayım," dedi lağım cücesi. Moreen'den yiyecek almış yağlı dişiyeye iki gözünü birden kırptı. Şimdi ise o nazik haram burun deliklerinin yere yapıştırmış, aldığı ilginç bir kokuyu doğrulamak istemişçesine toprağı koklayıp duruyordu. "İşte Karaburun," diye fısıldadı David. "Bana deli oluyor!"

"Evet, çok güzel ama bizim yine de senin yardımına ihtiya-

cımız var," diye sertçe açıkladı elf. "Kalenin içini bilmiyoruz. Lütfen bize Simyacı'yı nasıl bulacağımızı göster—sonra hemen dön. Eminim o, hımm, haram seni bekleyecektir!"

Lağım cücesi arkadaşlarına baktı, kimisi neşeyle kurtlanmış et parçasını didikliyor, kimisi güreşiyor, arada bir de birbirlerine kurtçuklar atıyorlardı.

Cartlak sırtını duvara yaslamış uyuyordu ve görünüşe göre
282

ALTIN KÜRE

bu, David için sevgilisini bir süre daha yalnız bırakmaya ikna etmeye yeterli olmuştu.

"Bize güsel yiyecek verdiniz," diye itiraf etti lağım cücesi.

"Sanırım kule ne yönde gösteririm."

"Teşekkürler," dedi Moreen.

Elf şüpheyle merdivene baktı, tehlikeli bir şekilde yana yatmıştı ve ağırlıklarını güçlükle taşıyabilecek gibi görünüyordu.

"İlk ben giderim," dedi Kerrick Moreen'e, en büyük riski üstlenmesi gerektiğini düşünerek. "Sonra David gelir ve en arkadan sen çıkarsın."

Eski merdiveni tuttu, alt basamaklar küf ve çamurla kaplıydı. İçinde yükselen iğrenme duygusunu bastırarak tırmanmaya başladı. Ellerini, ayaklarını birer birer atarak çıkıyordu.

Merdiven şaşırtıcı bir biçimde sağlamdı ve Kerrick kısa süre sonra tepede bir delik, griye çalan dairesel bir karanlık gördü. Son aşamada kendini yukarı çekerek taş duvarlı bir odanın tabanındaki bir açıklıktan çıktı.

"Bura sarnıç, kalenin suyu," diye açıkladı David, elfin peşinden merdiven boşluğundan çıkarken.

Moreen en son çıktı. Soğuk taşlardan örülmüş, derin ve temiz bir havuzun çevresindeki dairesel bir yeraltı odasındaydılar. Taş duvarlara gömülmüş demir basamaklardan oluşan başka bir merdiven yukarıda parlayan ışığa doğru uzanıyordu.

"Yukarı," diyerek gösterdi kılavuzları. "Biz lağımçılar bu-

raya pek gelmeyiz. Ogreler görürse, mızrak batırıyorlar. İyi değil."

"Çok cesursun," dedi Moreen, omzunu sıvazlayarak. Aldığı övgü David'in yüzünde bir ışıltı oluşturdu ve lağımıcı cüce Kerrick'in peşinden tırmanırken, elf aslında küçük, pis adamın hiç de azımsanmayacak bir kahramanlık sergilediğini düşündü.

Bu kez tepeye vardıklarında, zemindeki bir delikten çıkıp karanlık bir koridorun üzerindeki bir girintiye ulaştılar. Taş kemerler tamam destekliyordardı ve geniş basamaklı bir merdiven yukarı çıkıyordu. David önden gitti ve onu dikkatle izleyerek sonunda geniş, kuru bir odaya çıktılar. Kemerli girişin hemen arkasında görünmeyen bir boşluktan titrek, yağlı bir alev

ÖOUGLAS NİLES

ışık saçıyordu.

"Bu, sevdiğimiz yerlerden kale mahzeni," diye açıkladı lağım cücesi yüksek bir fısıltıyla. "Buraya bazen geliriz, ama ogreler gelirse tüymek gerek."

"Yalnızca bize kuleye giden yolu göster," diye yanıtladı elf, cesaretlendirici olması gereken bir şekilde David'in kolunu tutarak.

"Ah!" diye itiraz etti küçük adam. "Tutma!"

"Özür dilerim," dedi Kerrick, hemencecik. Köşenin arkasından bir horultu duydu ve bir sıraya yatmış sesli sesli horlayan iri bir ogre gördü. Elfin dikkati hemen, bir sürü mızrağın ve birkaç kılıcın bir sehpanın üzerinde dağınık bir şekilde durduğu sıranın arkasındaki duvara kaydı. Daha ötede koridor büyük bir kilitle kapatılmış bir kapıyla son buluyordu.

Bu bulunmaz bir fırsattı. Teknesi battığında Kerrick kılıcını kaybetmişti ve silahsızdı.

Arkadaşlarına beklemelerini işaret ederek olabildiğince sessiz bir şekilde ileri süzüldü. Uyuyan ogre homurdandı ve ye-

rinde döndü. Kerrick, ogre sıradan düşüp uyanırsa diye korkmuş, nefesini tutmuştu. Olduğu yerde kıvrılıp ahenkli solup alıp vermeyi sürdürmesinden bekçinin dar yatağma alışık olduğu belliydi.

Elf, öğrenin sarkık göbeğinin üzerinden uzandı ve sehpa-daki en küçük kılıcı seçti. Diğer silahları devirmeden onu çekip almayı başardı. Kılıç biraz uzundu ve elf yapımı kılıcından ağırdı ama yine de iyi bir parça sayılırdı. Onu kemerine soktu.

Divid onları uyuyan bekçiden ve kilitli kapıdan uzağa, başka bir merdiven boşluğuna götürdü. Çıkarlarken Kerrick'in kalbi güm güm atıyordu. Daha aydınlık bir odaya girdiler. Bu oda gerçek günüşiğiyle aydınlanıyordu!

Kale kapılarının yanındaki üstü kapalı bir girişe, kalenin çevresindeki avluya açılan kemerli bir koridora çıkmışlardı. Yirmi kişiden daha kalabalık bir ogre birliği geçerken uçlu ke-284

ALTIN KÜRE

merin gölgesine saklandılar. Kerrick'in eli yeni kılıcını kavradı ama o tarafa gelirlerse o ve arkadaşlarının sayıca az olduklarını biliyordu. Devriye iyice gözden kaybolana kadar tam bir dakika nefes almadı.

"Yukarda," dedi lağım cücesi, kulelerden birini göstererek. "Sim-cı orada yaşıyor. Ta tepede."

"Koruma kulesinden tırmanıp sonra da şu köprüden geçebiliriz," diye önerdi Moreen durgun bir sesle, elfin daha önce görmediği bir merdiveni işaret ederek. Merdiven, kendilerini ansızın içinde buldukları, büyük, binanın içinden yukarı çıkıyor gibi görünüyordu. O yol üstünde saklanabilirlerdi. Açık avlunun bir ucundan bir ucuna koşmaktan daha iyi olurdu.

"Pekala," dedi Kerrick. "Gidelim."

Divid'e teşekkür etmek için döndüğünde lağım cücesinin çoktan gitmiş olduğunu gördü.

"Vazgeçiyorlar," dedi Acaryel sıkıntıyla, biraz ötede gezinip duran ogreleri seyrederken. "Kaleye geri dönüyorlar gibi görünüyor."

Ogre grubu uzun yamaçtan aşağı, vadi tabanındaki yola doğru inmeye başlamıştı. Acaryel savaşçıların el salladıklarını, kıyıya doğru ilerlemiş büyük gruba işaret ettiklerini gördü. Artık o ogreler de yönlerini değiştirmişler, heybetli kaleye doğru yönelmişlerdi.

"Şu siyah pelerin takmış iri adamın kralın kendisi olup olmadığını merak ediyorum," diye sesli düşündü Randall, bir yandan ağızındaki otları çiğnemeyi sürdürerek. "Leydi Moreen, kabilesinden alınan siyah bir pelerinden söz etmemiş miydi?"

"Evet. Kabilenin bir simgesiydi, hatırladığım kadarıyla atalarından biri tarafından öldürülmüş bir ayının postu. Başka hiç siyah bir aydan söz edildiğini duymadım. Sanırım haklısın."

"Dikkatlerini çekmenin, bizi izlemelerini sağlamanın bir yolu olmalı," dedi Randall. Gözü dönmüş çenesini kaşıyordu ve yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

285

DOUSLAS NİLES

"Korkarım yok. Ne önerirsin?" diye endişeyle sordu Acaryel.

"Şey," dedi gözü dönmüş, hafif bir kahkahayla, "şimdiye dek hep kaçtık. Biraz da saldırabiliriz."

"Bu taraftan!" diye tısladı Kerrick, Moreen'i küçük, dar bir koridordan götürüyordu. Kapının yanındaki kulenin içinden kıvrılarak yukarı çıkan bir merdivenden çıkmışlar ve dış duvarın üzerindeki yola ulaşmışlardı. Şimdi de bu kapalı tünel onları bir savaş platformuna, gümüşüme boğulmuş ve önlerinde uzanan dış surlara doğru götürüyordu.

Tünelin sonunda durdular, bir kemerin kenarına saklanıp nöbetçilerin barbatalar boyunca yürümelerini seyrettiler. Nöbetçilerden biri diğerlerinden ayrıldı ama iki tanesi yaklaşıyor,

onlara doğru geliyorlardı. Bu yüzden iyice gölgelere gömüldüler.

"Şu kaleye giden köprü," diye fısıldadı Moreen, elfin koluna dokunup, barbatalardaki bir aralığı göstererek.

"Hazır ol," diye yanıtladı Kerrick. Nöbetçileri görebilmek için öne eğilmişti. Yaklaşmakta olan iki nöbetçi durup geri döndüler. Mırıltılı bir konuşmaya dalmışlardı ve adım adım uzaklaşarak turlarına devam ettiler.

"Şimdi!" diye fısıldadı elf. O ve Moreen, duvarın diğer tarafından görünmemek için eğilerek, birlikte koruma kulesinden dışarı seğirttiler. Saniyeler sonra köşeyi almışlar, köprünün duvarına yaslanmışlardı. Köprü korumasız ve boş görünüyordu. Daha da iyisi, yüz ayak ötede kulenin içine giden bir geçide doğru uzanmaktaydı.

Mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde köprüyü geçip, eğilerek kapıya doğru koşular. Ancak yaklaşırken yere vuran ayak sesleri duydular ve oldukları yerde kaldılar. Bir nöbetçi gelip kapının hemen önünden geçti. Sağdan sola doğru yürürken adamı açıkça görmüşlerdi. O kadar yakındı ki eğer köprüye doğru baksaydı, işleri bitmişti.

286

ALTIN KÜRE

Onun yerine ogre yürüyüp gitti ve Kerrick'le Moreen bir kez daha ileri doğru seyirttiler. Köprünün bitiminde geçmeleri gereken açık bir alana, kulenin dışında dairesel bir platforma gelmişlerdi. Birkaç adım ötede ogrelerin konuştuğunu duyunca iyice küçüldüler. Açıklık en az on adım genişliğindeydi. Ne yapacaklarını bilemeyerek duraksadılar.

Bir borunun kulak delici sesi birdenbire kalede çınladı. Kapının oralardan bir yerden geliyordu. Yankılar azalırken sert adımlarla yürüyen nöbetçilerin ayak seslerini duydular, hareketlerin karışık sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

"Bu yaygara da ne?" diye bağırdı yakınlardaki bir ogre.

"Aşağıda bir şey görebiliyor musun?"

Kerrick nöbetçinin duvardan aşağıya baktığını tahmin etti. Moreen'i kolundan tutup beş adım ötelerinde duvardan aşağı

sarkmış öğrenin arkasından hızla geçtiler. Kerrick iterek kapıyı açtı ve ikisi birden kulenin içine daldılar. Elf çabucak kapıyı kapattı.

"Sanırım kalede olduğumuzu biliyorlar," diye fısıldadı Kerrick. Moreen ciddi bir ifadeyle başıyla onayladı.

"Buraya kadar geldik. Artık geri dönemeyiz," dedi kadın. Yüzünde, elfin birdenbire çok yüreklendirici bulduğu rahat bir gülümseme vardı.

Birkaç adım sonra penceresi olmayan daha büyük bir odaya açılan kemerli bir girişe geldiler. Burası titrek ışıklar saçan meşalelerle aydınlatılmıştı. Geniş bir merdiven odadan yukarı ve aşağı doğru uzanıyor, uzak kenardaki pek çok başka kemerli geçit de kalenin içlerine doğru gidiyorlardı.

Merdivenlerden yankılanan ayak sesleri duyuldu. Bir sürü adam yukarı çıkıyormuş gibi sesler geliyordu. Duraladılar ve Kerrick'in eli kılıcının kabzasına gitti. Eğer herhangi biri bu kapıdan geçerse, kesinlikle fark edilirdi.

Onun yerine gırtlaktan konuşan ogrelerin tartıştığını ve sorguladığını duydu. Sonra, başka ogreler merdivenlerden aşağı inerlerken sustular. Kerrick sonunda bazı konuşulanları anlayabilmişti.

"Yukarıda ne buldunuz?" diye sorguladı mahluksu bir ses.

287

DOUSLAS NİLES

"Hiçbir şey, sorun yok," diye benzer bir sesteki bir yanıt geldi. "Yukarıdaki nöbetçiler ne bir şey görmüşler ne de bir şey duymuşlar. Simyacı da odasmda. Bana sorarsan yanlış alarm."

Bezginlik dolu bir homurtu duyuldu sonra da ilk ses ko-

nuşmayı sürdürdü. "Siz burada kaim, sen ve Kemikkıran. Ortalığı kolaçan edin. Ben diğerlerini alıp ana salona bakacağım." "Tamam. Acele edin. Kraliçe memnun değil."

Hemen ardından merdivenlerden aşağı inen ağır çizmelerin patirtısı duyuldu. Geniş ve tıkanmış bir genizden gelen bir fokurtu sonra da tiksinti dolu bir tükürme duyduklar.

"Ne oluyor?" diye sordu bir ogre.

"Dışarıda bazı insanlar dolanıyor," diye yanıtladı öteki. Kerrick ve Moreen birbirlerine baktılar. "Biri sarnıçtan girmiş. Çamurlu ayak izleri bulmuşlar."

"Umarım insanlar bu tarafa gelirler," dedi ilki. "Kılıcım susadı!"

Ardından kaba kahkahalar geldi. Kerrick Moreen'e baktı. Kadının tek gözü ışıldııyor ve neşe dolu bir ifadeyle Kerrick'e bakıyordu. "Simyacı yukarda!" diye fısıldadı kadmşef.

Kerrick başını salladı. Birdenbire önlerinde yatan güçlüğün gerçekliğiyle yüz yüze gelmişti. Bu kadar çok azman nöbetçiye karşı ikisi ne yapabilirlerdi? Ne bekliyordu ki? Simyacı odasında yalnız olacaktı ve onları içeri mi davet edecekti? Elf duvara yaslandı, kendini ezilmiş hissediyordu. Buraya kadar gelmek ve yenik düşmek. Bu kadarı da fazlaydı!

Moreen koluna dokundu sonra da işaret etti. İşaret açtıktı. Arktos şefi yüzüğü takmasını istiyordu.

Ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu. Başını sallayarak cebine uzandı ve altın halkayı parmağına geçirdi. O anda korkusu ve yorgunluğu gitmiş, yerini amacıyla arastmda duran oğrelere karşı duyduğu öfke ve nefretle beslenen coşkulu bir güç almıştı.

Kadıńşefe hızlı bir gülümsemeyle kılıcını çekti ve kemerli kapıdan koşup, şaşkına dönmüş bir çift ogreyle karşılaştı. Bir tanesi kalbine saplanmış bir kılıçla öldü; şaşkın ifade yüzünde durmayı sürdürüyordu. Dięeri büyük bir güçle haykırdı ve

ALTIN KÜRE

sağlam mızrağının sapını aşağı indirip silahı saldırıyı savuşturmak için yanlamasına tuttu.

Elfin ağır kılıcı vızıldayarak inip mızrağın sapını ikiye böldü. Ogre parçalanmış silahına ağız açık bakakaldı ve bakmaya devam ediyordu ki kılıç yanlamasına savrulurak boğazını kes-tiğinde başı, yarılmış boynundan aşağı sallandı. Ogre sulu sesler çıkararak geriye doğru yuvarlandı.

Ne yazık ki merdivenlerin başında duruyordu. Cesedi, zırhı ve silahların gürültüleriyle düştü. Öğrenin kanla vıcık vıcık olmuş metal miğferi de merdivenlerden yuvarlandı. Bu gürültü Kerrick için yüz tane zilden ya da bin tane borunun sesinden daha endişe vericiydi.

"Hadi!" diye bağırdı Moreen, Kerrick yanından geçerken kolundan tutmuş çekiyordu. Arkasına bakmadan elinde kanlı kılıcıyla döndü ve kadının arkasından kalenin tepesine, Simyacı'nın laboratuvarına çıkan merdivenlerden koştu.

"Haklısın—bu kralın ta kendisi!" dedi Acaryel, yeterince yaklaştıklarında siyah ayı postu pelerini giyen iri yarı ogreyi tanımişti. Altın göğüs zırhı, ogre önderinin Eğreltikaya savaşında giydiğiyle aynıydı—Dağlı Kerrick'in kılıcının açtığı deliği bile görebiliyordu.

"Gidelim! Onu hemen indirebiliriz!" dedi Acaryel cesurca. Ani bir saldırı yaparlarsa, belki kralın kendisini bile yaralayabilir, sonra da tepeden yukan çıkabilirlerdi. Kendini baş döndürücü bir şekilde umut dolu hissediyordu. Deli Randall'ın önerdiği çılgın saldırıyla ogrelerin dikkatini kendi üzerlerine çekebilirlerdi.

"Gidelim, o zaman," dedi Randall neşeyle. "O piçlerden yalnızca yirmi tane var. Çok sorun olmaz." Acaryel eski dostunun dudağındaki seğirmeyi ve gözlerine gelen savaş ateşini gördü. Savaş çılgınlığı adamı şimdiden sarıyordu.

İki adam saklandıkları yerden fırlayıp, kılıç ve baltalarını kaldırmış halde tepe aşağı atıldılar. "Kradok adına!" diye ba-

bOVGLAS NİLES

ğırdı Dağlı kralı, halkının tanrısına yakararak. "Ve tüm Buzboyu adına!" diye ekledi, Moreen'le ilgili güzel bir düşünce- nin son bir kez aklına düşmesine izin verdi. Randall'm geçmişte pek çok rakibini dehşete düşüren sesi tiz bir feryat şeklinde yükselmişti. Büyük bir avcı kuş ogrelerin üzerine dalışa geçmiş gibiydi.

Acısavaş Dert'e ve donakalmış, gözlerine inanamayan ogrelere doğru tam hız koştu.

"Kuzey kulesindeler!" diye bir bağırsı geldi, Dul Kraliçe Ejderyurdu'nun geniş salonunda aceleyle yürürken. Daha kılıçlarını takmaya uğraşan korumalarının çok önünden gidiyordu. Kendisinin elinde soğuk, siyah demirden bir silah olan büyük bir değnek vardı. Silahın dolgulandırılmış başına, İnatçı Olan'm ezici gücü bahşedilmişti.

Kıvrılan merdivenlerin altına geldiğinde kanlı bir miğferin ve hemen yakınında merdivenlerde duran cesedin başına toplanmış bir nöbetçi grubu buldu.

"Bu Kemikkıran," dedi ogre nöbetçilerden biri. "Kafası neredeyse uçmuş."

"Bir elf tarafından mı?" diye homurdandı diğeri, şaşırılmış bir halde.

"Herhangi bir elf değil—oğlumun sekiz yıldır savaştığı bir düşman!" diye azarladı Hannareit. "Bugün, ölecek!"

Kükreyerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Arkasından gelen bir düzine savaşçısının sesleri de yüreklenmesine yardımcı oluyordu.

Moreen'in ciğerleri temiz hava almakta zorlandı. Uzuvarı külçe gibi olmuştu ve gözü, alnından akan terle yanıyordu. Zaten bulanık olan görüşü küçük bir ışık parçasına kadar indir-

genmişti ve kadmşef o ışığın içinde yukarı uzanan sonsuz bir
290

ALTIN KÜRE

basamaklar silsilesinden başka bir şey görmüyordu.

Kerrick yanındaydı. Tökezlediğinde onu yakalamış, kendinde her ikisini birden taşıyacak gücü bulmuştu. Moreen yüzüğü hatırladı ve adamın, bu sihirli destek için vereceği karşılıktan korktu, ama şu anda yüzüğün Simyacı'ya ulaşmak için tek şansları olduğunu da biliyordu.

Durup nefeslerini toparlamak zorunda kaldılar. İşte o zaman aşağıdan gelen bağırsıkları ve peşlerinden geldiğinin açık işaretlerini—merdivenlere çarpan ağır çizmeleri, birbirlerine çarpan silahları, zemin taşlarına vuran mızrak saplarını—duydular.

Kerrick kadına tuhaf bir şekilde bakıyordu, ifadesi çok uzaklarda gibiydi. Moreen derin bir nefes aldı, sınırlarını yatıştırdı. "Devam edelim," dedi. "Sana yetişebilirim."

"Bekle," dedi elf aniden. "Onları bir şekilde yavaşlatmalıyız."

"Nasıl?" diye sordu kadın. Yol üstündeki sahanlıklara yerleştirilmiş pek çok benzer masadan biri olan büyük, taş bir masaya doğru gitti. Fazlasıyla ağır görünen masayı itip yere devirdi, sonra da merdivenlerin başına getirip iyice sıkışana kadar yerde sürükledi. Son bir kez daha ittikten sonra onu bir engel oluşturacak şekilde yerine sabitledi. Döndü ve Moreen'e sırtı.

Bir kez daha merdivenlerden yukarı koştular ve bir sahanlığa gelene kadar birbiri ardına köşeleri döndüler. İki kemerli girişi güneşle aydınlanmış barbatalara çıkıyorlardı ve karşı duvarda da bir kapı vardı. Daha da önemlisi kapının önünde duran, şaşkınlık ve hayretle onlara bakan altı öğrenin karşılığında oluşuydu, açıkça olanaksız gördükleri bir saldırıya karşı mızraklarını indirip kılıçlarını çekmeye çabalıyorlardı.

Kerrick duraksamadı. Kılıcını kaldırarak dar sahanlıkta ileri

atıldı. Hızlı vuruşlarla iki ogre hemen bertaraf edilmişti. Diğer dördü kükreyip üzerine çullandılar. Mızraklarını saplıyor, kılıçlarıyla vuruyorlardı. Her biri, tek tek, acıyla uluyup, vızıldayan kılıca, elf Haberci'nin çelik kararlılığına yenik düştüler. Birkaç saniye içinde ogrelerin dördü ölmüştü ve diğer ikisi de yaralar içinde, inleyerek yerde sürünüyorlardı.

291

DOUSLAS NİLES

Kerrick kılıcı kemerine soktu ve yumruğunu kaldırıp öfkeyle kapıyı kırmaya hazırlandı. Ancak o zaman Moreen ileri atılıp onu tuttu. Kadın uzanıp kapının kolunu kaldırdı ve kilitlenmemiş kapıyı iterek açtı.

Elf odaya daldığında Moreen de hemen arkasından girdi. Oda gölgelere gömülüydü ve gizemli kokularla doluydu. Kadın darmadağınık bir masada oturan bir adamın kendilerine baktığını gördü. Arkasında saf, yekpare altından büyük bir küre duruyordu ve bu odadaki tek ışılıtının kaynağıydı. Kadınşef zayıf, yıpranmış yüzdeki ifadeyi okuyamıyordu ama adam titreyen bacaklarının üzerine ağır ağır kalkarak onlarla yüzleşmeye hazırlandı.

"Simyacı sen misin?" diye sordu Moreen.

"Bana böyle deniyor, evet," diye yanıtladı adam. Sesi zayıf ve tizdi ancak yine de tanıdık geliyordu. Yüz hatları da farklıydı, bir şeyi belli belirsiz hatırlatıyordu, ama neyi? Silvanesti!

Kerrick'e döndü ve elfin yüzünde dehşetle karışık bir korku ifadesi gördü. O zaman anladı.

"Moreen, Eğreltikaya'nın Leydisi," dedi Kerrick, aynı ipekisi elf aksanında. Kelimeleri kaba bir şekilde neredeyse tükürüm gibi söylüyordu. "Bu benim babam, Dimorian Fallabrine, bir zamanlar her elfin şeref duyacağı bir önder, Silvanesti'nin bir kahramanıydı. Şimdi, görüyorsun, o Simyacı ve bir ogre kralının uşağı."

*fjL İhanet ve Kurtuluş jfff

"Kralım, dikkat edin!" diye bağırdı Üç-Diş, Acısavaş Dert'i kenara doğru iterek.

Bunlar sadık Hücümneferinin söylediği son sözlerdi. Ogre kralı tökezleyip bir dizinin üzerine düştü ve gördüğü bir son-raki şey çılgına dönmüş Dağlının baltasını kaldırıp, boynundaki

DOUSUS NİLES

bir yaradan kanlar fışkıran Üç-Diş'i geride bırakması olmuştu.

Sesi acayip bir tizlikte çıkan insan—kral aynı çığılığı Eğreltikaya'run kapı kulesinde de duymuştu—duracak gibi görünmüyordu. Başka bir ogre sakallı adamın yoluna çıktı ve o da kendini yerde buldu. Üçüncü bir Hücümneferi kılıcını savurup saldırganın kolunda derin bir yarık açtı. Aklını kaçırmış olan adam tepki bile vermedi. Onun yerine daha da çok bağırp bir çember çizerek döndü ve baltasını bir topaç gibi savurarak bir sürü iri ogrede kanlı yaralar açtı.

Başka bir insan, etkileyici bir cüsseye sahip sarışın bir savaşçı da gözüdönmüşün hemen arkasından saldırıyordu. Bu gözü pek saldırganların hiçbirinin elf Haberci olmadığı ogre kralının dikkatini çekti. Bir yandan da adamlarını toplamaya çalışıyordu.

"Savaşın, Hücümneferlerim!" diye buyurdu. Deneyimli savaşçıları krallarının çevresinde bir duvar oluşturmuşlar, omuz omuza verip saldırganların doğrudan Acısavaş Dert'e saldır-malarını önüyor ve soylu efendilerini kendi bedenleriyle koruyorlardı.

Her iki insan da ogre çemberine silahlarını saplıyorlar ve vuruyorlardı. Ogrelerden biri bir mızrak atıp gözüdönmüşü kasığından vurdu. O zaman bile adam düşmedi. Döndü ve

mızrağı atana saldırdı, çılgın gibi savrulan baltasıyla onu neredeyse vuruyordu. Ancak yarası derindi ve Dağlının hareketlerini, kralın başka bir muhafızının ani bir hamleyle yaklaşmasına fırsat verecek kadar yavaşlatmıştı. Bu sefer gözü dönmüşün baltası ogre etine gömüldü, ama aynı anda Hücumneferinin kılıcı da insanın göğsüne saplanmıştı. Savaş narasını haykırmayı sürdürerek, yaralı savaşçı yana doğru sendelemiş, bir sonraki darbeyi güçlkle savuşturabilmişti.

Bu sırada sarı saçlı Dağlı, silahını beceriyle kullanarak ogre çemberine diğer taraftan saldırıyordu. Kılıcı bir Hücumneferinin bileğine indiğinde eli neredeyse uçuruyordu. Bunun ardından da Acısavaş'ın muhafızlarından birinin savurduğu darbeyi engellemişti. Ancak savuşturduğu darbenin gücü adamın dengesini bozdu ve üçüncü bir ogre hızla yakıma

ALTIN KÜRE

sıçrayıp mızrağını bir sopa gibi savurdu. Bir insanın bileği kadar kaim olan mızrak sapı Dağlının başının yanına indi ve Dağlı, kesilmiş bir ağaç gibi yere düşüp hareketsiz kaldı.

Silah arkadaşının düştüğünü görünce gözü dönmüşün sesi öfkeyle yükseldi. Yaralı olmasına ve bacağına saplanmış mızrakla tökezlemesine rağmen ogrelere saldırdı ve arkadaşını deviren ogreyi baltasını vahşi bir biçimde indirip, kafasını ikiye ayırarak tek bir vuruşla öldürdü.

Bu saldırının sonucu korkunç olmuştu çünkü Dağlı bir an için sırtını boş bırakmıştı. Bir ogre kılıcını saplarken diğeri mızrağını savurdu ve insan yüzüstü düşüp yere mihlandı, mızrağın ucu göğsünden çıkıyordu. Yine de yattığı yerden kalkmaya ve dönmeye çabalayarak dövüşmeye çalışıyordu. Aynı anda Acısavaş'm kalan askerleri de kanlı bir intikam duygusuyla adamın tepesine üşüşmüşlerdi.

Ancak o zaman, kral, kulağının üzerindeki derin yaradan kanlar akan iri, sarışın insanın yanma gitti. Acısavaş adamı

döndürdü ve ona dikkatle baktı.

"Bu nefes alıyor," dedi kral. "Bağlayın onu. Yaşarsa onu sorguya çekeceğim."

"Böyle bir silah mı yarattın? Koca bir kaleyi, bir sürü insanı yok edebilecek bir alet mi yaptın?" diye sorguladı Kerrick. Yüzü gergindi. Kısa ve öz konuşuyor, gözleri o çökmüş, solmuş ve ürkütücü bir biçimde tanıdık yüzden hiç ayrılmadan babasının odasında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Senin de benimkine benzer bir kaderi paylaştığını görüyorum. Onu sana hiç bırakmamalıydım. Eğer anlamış olsaydım bırakmazdım da. . ." Dimorian'ın sesi düşünceli, oğlunun söylediğin tek bir kelimeyi bile duymamış gibi uzak ve amaçsız geliyordu.

"Ne homurdanıp duruyorsun?" diye çıkıştı Kerrick. "Dinle beni. Kötülüğün bir kuklası olduğunu anlamıyor musun?" Simyacı'ın ta kendisi olan Dimorian iç geçirip, metal kü-

DOUGLAS NİLES

renin soğuk, neredeyse tiksindirici güzelliğine baktı. "Kötülük, evet. Şüphesiz, altın küreden söz ediyorsun. Evet, korkarım o benim eserim. Doğal olarak onun, öz oğluma ve dostlarına karşı

kullanılacağı bilmem mümkün değildi."

"Ama biliyor olsaydın, bu seni durdurmazdı, değil mi?" Bu kez konuşan Moreen'di.

"Hayır, çünkü. . . çünkü almam gerekiyordu. . . ihtiyacım vardı..."

Moreen Kerrick'e aynı anda hem çok vahşi hem de çok şefkatli bir bakış atmca elf afalladı.

"Yüzüğünü çıkar," dedi kadın sessizce ve o anda anladı.

O da babası gibiydi: bu dürtüyle baştan çıkmıştı. Sağ elini halkayı parmağından sıyracaktı gibi sol eline doğru götürdü. Tenine dokundu, çıkarıp çıkarmamaya kararsız kalarak metal

halkayla oynadı.

Çıkaramadı.

"Kapıyı kollasan iyi olur," dedi Dimorian, güçsüzce işaret ederek. Sözler Kerrick'in benliğine güçlkle ulaşıyorlardı ama Moreen denileni yaptı. Kapıya doğru gitti ve kapıyı kapatıp, kilitlemek için kolu çevirdi. Kadımşef gözüne çarpan ağır bir kalası kaldırıp kapının arkasına koyduktan sonra onu sıkıca yerine yerleştirdi.

Öfkeyle bağıarak sahanlığa doğru koşan ogrelerin seslerini duydular. O anda dışarıya dolmuşmuşlar, kapıya vuruyorlardı. Kerrick yeniden babasına baktı.

"Sen onların kuklasıydım. Onlar için çok şey yaptın! Acısvaş Dert'in gemisi, Yabanarısı — o senin tasarımındı değil mi? Sayende ogreler bir kadirğa yapmayı becerdiler!"

Dimorian doğrularak başını salladı. "Çoğunluğu sert ağaçların olmamasından kaynaklanan birkaç kusuru vardı. Gövdesi de zayıftı. Bir sonrakini daha güçlü yapmak için bir fikrim var."

Kerrick ona suçlayarak bakıyordu. Dimorian nemli gözlerle Moreen'e baktı.

"Sanırım bu gemi artık hiçbir zaman yapılamayacak, değil mi?"

296

ALTIN KÜRE

"Seni durdurmaya geldik," diye yanıtladı Moreen. "Gemiler yapmanı değil, başka bir altın küre yapmanı engellemeye geldik."

Yaşlı elf ölçülemez bir üzüntüyle gülümsedi. "Gördüğünüz gibi, yapılmasını engellemek için çok geç kaldınız. Korkarım bu, Acısvaş Dert'in kalenize karşı kullandığından daha korkunç bir silah. Daha büyük, daha ağır, her yönden daha güçlü."

Ogreler iyice yüklenince kapıdan büyük bir gürültü geldi.

Kapı içeri doğru esnedi ve çatırdayıp etrafa kıymıklar savurdu. Kerrick bakmak için döndü, kafası karışmıştı. Kalbi küt küt atıyor, zihnine dolan bin bir türlü düşünce konsantre olmasına engel oluyordu.

"Oğlum. . . lütfen inan bana, ne seni ne de başka bir elfi bir daha göreceğimi ummuyordum. Burada olduğun için çok mutluyum ve yıllar boyunca ben... ve sen... . başımızdan geçen her şeyi birbirimize anlatmalıyız. Ama şu anda kaçmaktasınız!" diye açıkladı Dimorian Fallabrine, bir zamanlar kudretli bir savaş gemisini yöneten otoriteden kalan bir izle.

"Hiçbir yere gitmiyoruz!" diye karşı çıktı Moreen. "O küre burada ve anayurduma karşı kullanılabilirken, hayır!"

"Sizi temin ederim," dedi Dimorian, yeni ve daha ciddi bir ses tonuyla. "Tüm endişelerinizi hemen çözebilirim. Küre hiçbir zaman size karşı kullanılmayacak ve çalışmalarım bir daha Güney Hisarı kralına yardım etmeyecek."

Simyacı birden dimdik durmuş, sanki yıllar, hatta on yıllar üzerinden akıp gitmiş gibi gözleri berraklaşmıştı. Kerrick'in bakışlarına gurur ve özür dolu bir ifadeyle karşılık verdi.

"Ne—neden söz ediyorsun?" diye sordu kadımsız. Sonra anladı. Moreen Kerrick'e döndü. "Ona güvenebilir miyiz. . . yani babana?" diye genç elfe sordu.

"Evet," dedi oğlu yumuşakça, babasının kararlı ifadesini inceleyerek. "Sanırım güvenebiliriz."

Sarsılan kapıda yarıklar ve aralıklar oluşmuştu. Gürültü, yüzlerce ogre kapıyı yıkmaya çalışıyormuşçasma güçlüydü. "Buradan çıkmanın tek yolu bu mu?" diye sordu Kerrick. "Başka bir yol daha var. İşte, işe yaraması için onu içmelisi-297

ÜOUGLAS NİLES

niz," dedi Simyacı, küçük bir şişe çıkarıp tıpasını açarak. Şişeyi Moreen'e uzattı. "Güçlü bir iksir. Kaçmanızı, yaşamanızı sağlayacak."

"Nedir bu?" diye kuşkuyla sordu kadmşef.

"Kendi çapında bir hazine," diye yanıtladı Sımyacı, yüzüne alaylı bir gülümseme yayılarak. "Ne tuhaftır ki, bu Dul Kra-liçe'nin kendisinden bir hediye."

Moreen öne doğru bir adım attı ve sunulan şişeyi dikkatle aldı. Sımyacı pencereye gitti ve ağır kepenkleri açtı. Saf, parlak ve iyileştirici güneş ışığı içeri doldu.

Kadınşef şişeyi dudaklarına götürdü ve içti.

O anda görüntüsü dalgalanmaya, daha şişeyi masanın üstüne bırakırken siyah saçları ve toprak rengi geyik derisi gömleği puslu bir griliğe dönüşmeye başlamıştı. Maddeselliğini gittikçe yitirirken güneş ışınları içinden geçiyordu ve sonunda, geride havada uçan, tek parça halinde duran soluk buhar renginde bir gaz bulutuna benzer, belli belirsiz bir görüntü kaldı.

Güçlü bir darbe kapıya indiğinde bir balta kapıyı delip geçti. Baltayı kullanan bir kez daha vurmak için baltasını çekerken kırıp parçalamaya devam ediyordu. Kerrick ileri doğru bir adım atıp şişeye uzandı, babasıyla yalvarırcasına konuşuyordu.

"Bizimle gel," dedi Haberci. "Küreyi imha edebiliriz ve sen olmadan yeni bir tane yapamazlar. Bizimle Eğreltikaya'ya gelebilirsin. Bir gün seni okyanusun ötesine, Silvanesti'ye götürübilirim. . ."

Babası başını salladı. "Artık orada bir evim yok," dedi pişmanlıkla. "Zindanlarından kurtulmaya karşılık ogre kralına hizmet etmeyi seçtiğim zaman halkıma ve tüm haklarıma sırtımı döndüm. Bu, annenin karşı koyduğu bir seçimdi. Onuru incinmemiş olarak o zindanlarda öldü. Her şeyden çok bu yüzden kendimden utanıyorum. Ama annen öldükten sonra, korkarım zayıf düştüm. Büyünün çekiciliği, gücün tadı. . . Karşı koyacak gücü kendimde bulamadığımı itiraf etmeye utandım. Bunları ödemek için bir şey yapmalıyım..."

"Evet," dedi Kerrick sessizce, büyüün aynı sıcak atımlarını, parmağındaki altın yüzükten yayılan gücün coşkusu

kendi damarlarında da duyumsuyordu.

Dimorian oğlunun elindeki yüzüğü işaret etti. "Elinde yüzüğümü görüyorum. Onu artık çıkarmalısın. Yarattığı tehlikeyi göreceğine ve onu atacağına inanıyorum!"

Babasının sesinde öyle yalın bir dehşet vardı ki bu kez Kerrick kendisine söylendiği gibi yaptı ve yüzüğü parmağından çıkardı. Aynı anda güçsüzlük ve karamsarlıkla sendeledi. Küçük metal halkayı elinde tutarken tanıdık bir ümitsizlik duygusuna kapılmıştı. Vücutundaki her sinir, benliğinin her köşesi yüzüğü geri takması için onu zorluyor, ona yalvıyordu. Olduğu yerde duraladı.

Sonra yüzüğü uzatıp Dimorian'm uzanmış titreyen eline bırakarak kendini şaşırtdı. Kerrick çabucak iksirin son yudumunu içti. Maddeliğini kaybedip hafiflerken sıvının boğazını yaktığını, sıcaklığın bedenine yayıldığını hissediyordu.

Moreen pencereden çıkarak çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ve Kerrick de özgürce uçmak, güneş ışınlarıyla dolu gökyüzüne doğru süzülmeğe üzere kadının peşinden gitmek için döndü. Simyacı'mn kapısı kırılıp, kapı menteşelerinden uğrarken ikisi birden Ejderyurdu Kalesi'nin ötesinde havada kıvrıla kıvrıla gidiyorlardı.

Dul Kraliçe gözlerine inanmamıştı — en iyi ogre muhafızlarından altısı perişan bir haldeydi ve bazıları da ölmüştü. Ortalık kan içindeydi ve en güçlü muhafızlarından üçü sağlam kapıyı parçalamaya devam ediyorlardı.

"Bunu bir elf mi yaptı?" diye homurdandı yanmdakilerden biri. Ancak kraliçe ona ölümcül bir bakış fırlatınca diğer sorularını yutmak zorunda kaldı.

"Kırın şunu!" diye bağırdı. "Çekilin yolumdan!" Demir sopasını kaldırdı ve güçlü bir şekilde kapıya vurdu.

Onun da yardımıyla, parçalanmış kapı sonunda dağıldı.

Ortasından ikiye kırıldı ve iki parça halinde düştü. İlk üç ogre kin dolu kükremelerle içeri daldılar ve Kraliçe Hannareit peşle-

rinden girdi—sonra hepsi de oldukları yerde durdular, korkudan donakalmışlardı.

"Sen ne yapıyorsun?" dedi kraliçe, manzarayı kavramaya çalışarak.

Simyacı odasında yalnızdı ve pencere açıktı. Haberci buraya geldiyse bile artık yoktu.

Bunca yıl kulu, kölesi olmuş o korkak ve zayıf elf her nasılsa altın küreyi kaldıracak gücü kendinde bulmuştu. Küreyi iki eliyle birden kaldırmış, aşağıdaki avludan iki yüz ayak yüksekte pencere pervazında dengede tutuyordu. Yaşlı kraliçe ve ogre muhafızları dehşet içinde kalakalmışlar, sonra da yavaş yavaş gerilemeye başlamışlardı.

"Oğlumla konuşma fırsatı elde ettim," dedi elf. "Kendimde, var olduğumu dahi bilmediğim bir güç buldum."

"Onu dikkatle yere bırak," dedi Hanna, bir geminin gövdesine sürtünen bir buzdağının korkunç sesini andıran bir sesle. "Onu yere indir ve seni. . . bu yaptığın için. . . yaptığım her şey için affedeceğim. İstediyin her şeye... ihtiyacın olan her şeye... sahip olacaksın."

"Uzun süredir ilk defa bunu düşünüyorum, ihtiyacım olan her şeye zaten sahibim," dedi Simyacı.

Eğer bir şey söyleyecek zamanı olsaydı, Hanna adamın tuhaf bir şekilde memnun ve mutlu olduğunu söyleyebilirdi.

Dimorian Fallabrine pencereden eğildi ve altın küreyi bıraktı.

Acısavaş Dert'e doğru koşarken Yıldızan kıpkırmızı kesilmiş, nefes nefese kalmıştı. "Kavgayı gördüm," dedi. "Gelebiliğim kadar hızlı geldim. Saldıranlar yalnızca iki kişi miydi?"

"Evet," diye hiddetle yanıtladı kral, tutsağına bakarak. Sarışın Dağlı ayılmıştı ve Acısavaş'm ayaklarının dibinde yerde oturuyordu. Saçları kurumuş kanla kafasına yapışmıştı ve elleri arkadan bağlıydı. Pek çok dikkatli Hücumneferi silahları hazır olarak yakınlarda durmuş, herhangi bir saldırgan hareketi bertaraf etmek üzere bekliyordular.

"Sen ve arkadaşın neden bize saldırdınız?" diye sorguladı oğre kralı. "Ne elde etmeyi umuyordunuz?"

"Çok iyi bir dost için alman bir intikam," diye sertçe karşılık verdi adam. Çenesini sıkmişti ve gözleri gururla parlıyordu. "Omuzlarında duran onun babasının pelerini. Onu sahibine geri vermek istedim."

"Nasıl bir saçmalaktır bu?" Acısavaş elini bilinçsizce omuzuna götürüp Buzboyu'ndaki tüm aylar içerisinde tek siyah renkli ayının postuna dokundu. "Sen kimsin?" diye adama sordu.

"Dağlardan gelen bir adam sadece/" dedi tutsak başından savan bir omuz silkmeye.

"Aptal olma!" diye Acısavaş'a çıkıştı Yıldızan, krala karşı yaptığı saygısızlık kraliyet çiftinin etrafında toplanmış oğrelerden şaşkın bakışlar ve kızgın homurtular yükselmesine neden olmuştu. "Seni ahmak, seni kaleye dönmekten alıkoymaya çalışıyorlardı! Şuraya bak! Bak! Biz burada işe yaramaz bir şekilde dururken elf büyük olasılıkla son darbesini vuruyordur!"

Kral şaşırılmış bir şekilde vadiden yukarı, alü-yedi kilometre ötede duran heybetli kaleye baktı. Kayalık tepenin üzerinde karanlık, uzun ve sarsılmaz bir şekilde duruyor ancak yine de arkasındaki soluk mavi gökyüzüyle, tuhaf bir şekilde de savunmasız görünüyordu. İçini bulandıran bir duygu, her zamanki gibi karısının haklı olduğuna dair bir korku vardı.

Kraliçe azarlamasını bitirmemişti. "Sana söylüyorum, hemen şimdi orada olmalıyız—"

Her şey gözden kayboldu. Acısavaş'ın gözleri, güçlü bir ışığın parlamasıyla kamaştı. Birkaç adım ötede bir fırının kapağı açılmış gibi yüzüne çarpan ısıyı hissetti. Şaşkına dönmüştü. Bu-

yandan görmeye çalışıyordu ama gözlerini kırpıştırıp, ovalamasına karşın görüşü bir türlü normale dönmedi.

Sonra ikinci patlamayla birlikte ciğerlerindeki havayı söküp alan ve tüm ogreleri yere çalıp lobut gibi yuvarlayan bir güç dalgası geldi. Nefes almaya çalıştı ama hissettiği tek şey o korkunç, ezici baskıydı. Bitmek bilmeyen saniyeler süren bu ceza-

301
nın ardından üçüncü dalga, ses dalgası vurdu. Vücutlarını sarıyan vahşi güçle aynı güçte, bu kez kulaklarını patlatan dehşet verici bir patlamaydı.

Acısavaş, çevresindeki çılgın atan, inleyen ogrelerin belli belirsiz farkındaydı. Kendisi de kükrüyor ve bağırıyordu. Sonunda, uzun dakikaların ya da saatlerin ardından yanma, ses ve kor beyazlığı dinmeye başladı. Görüş alanının tam ortasında parlak, silme bir beyazlık görünse de kenarlarda bazı şekilleri seçmeye başlamıştı. Duman ve bir zamanlar açık olan gökyüzünü kirleten kabarık bir toz bulutu vardı. . . ancak en kötüsü kesinlikle bu değildi.

Vadinin başındaki tepeciğe bakarken en büyük korkusu, olanaksız bulunduğu kabusu gerçekleşmişti. Ejderyurdu Kalesi yok olmuştu.

Kerrick denize doğru fırlatıldığını hissetti. Patlamanın gücü gaz halindeki şeklini tüy kadar hafif bir çöp parçası gibi havada savurmuştu. Patlamayla birlikte yol almış, acı hissetmemiş, yalnızca uyuşuk bir dehşet duygusuna kapılmıştı. Moreen çıkan rüzgarla kaybolmuşu, ama kadının yakınlarda olduğuna, babasının yarattığı büyülü silahın gücüyle kendisi gibi sürüklenişine inanıyordu.

Kargaşa yatıştığında, yakınlarda süzülen kadmşefin bulutsu görüntüsünü sonunda seçebilmişti. Ona doğru uçtu ve uzandığında, buharlı uzantılarını birbirilerine sarılıp kenetlendiler. Yavaş yavaş aşağı indiler, kendilerini Balınabalık'm onları karaya çıkardığı koyun gölgeli sularına doğru yönlendirmişlerdi.

Moreen kara kumlu kıyıya kondu ve yeniden görünür oldu. Şaşırmış ve hırpalanmıştı ama etten ve kemikten, kas ve güzel-

likten oluşan bir insan kadınıydı. Bir an sonra Kerrick yanma gelmiş, yeniden maddeleşerek, sihrin geride bir zayıflık ve boşluk hissi ve bir daha hiç tatmin edemeyeceği kemirici bir açlık bırakarak çekilişini duyumsamıştı.

302

Ancak ikisi de yeniden elle tutulur, gözle görülür varlıklar olmuşlardı. Birbirlerine sarıldılar ve yaşamlarının mucizesinin tadını çıkardılar. Kerrick şimdiye dek hiç kimsenin dokunulduğundan böyle bir huzur duymamıştı. Başım adamın omzuna koymuş olan Moreen ağlıyordu, adam ise kadının saçlarını okşayıp, çaresizce onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Kıyının hemen açığında su altı gemisinin tepesi, durgun suları nazikçe çalkalayarak yüzeye çıktı. Balınabalık sığ sularda, yanlara doğru hafifçe salmıyordu.

"Acaryel'i ya da Randall'ı görebiliyor musun?" diye sordu elf, endişeyle çevresine bakınarak.

Moreen'in yüzüne üzgün bir ifade hakim olmuştu. "Yukarıda. . . uçtuğumuz sırada," dedi kadın, o an hissettiği kederin etkisiyle hıçkırıklara boğulacakmış gibi çıkan bir sesle. "Sanırım Randall'm cesedini gördüm. . . feci şekilde parçalanmıştı. Bir ogre grubunun yanında yerde duruyordu. Acaryel'i görmedim ancak..."

"Ancak ikisi birlikte kalırlardı," dedi elf, yorgun bir üzüntünün içine işlediğini hissederek. Olduğu yere yığılıp yatmayı ve günlerce uyumayı istiyordu. "Her ikisini de kaybettik. Bu pek mümkün gibi görünmese de."

Çelik gövdenin üstündeki kapak açıldı ve Kaptan Nemö el salladı. "Kazanlara altın koydum ve borular buhar dolu," diye bağırdı. "Burada bir tür çılgınlık dönüyor. Hadi, gidelim!"

"Olanların hiçbiri mümkün gözüküyor," dedi Moreen sessizce. "Sen bile—babam buldu ve sonra onu yeniden kaybettin."

"Evet," dedi Kerrick, suda ilerlerken. Arkasını dönüp adaya

baktığında, ada her zamanki gibi çorak ve soğuktu. Bu kez büyük bir duman sütunu yukarı doğru kabararak yükseliyor, bir elfin, bir silahın ve dehşet dolu bir hükümdarlığın cenaze ateşinin olduğu yeri gösteriyordu.

Nefes almaya çalışırken sözler boğazında düğümlendi. "En azından artık bir kahraman gibi öldüğünü biliyorum."

BITTİ

Kısyurdu

Buzduvan Uçlemesi, Uçüncü Cilt

Douglas
Niles

melisa

www.cizgiliforum.com

DOUGLAS NILES

Buzduvarı Üçlemesi Üçüncü Cilt

KIŞYURDU

Tek ayağının üzerinde dönerek elf, kaçan kölelerin peşinden fırladı. Kılıcını kınına yerleştirmeye, başlığı tekrar altın sarısı saçlarını ve sivri kulağını örtecek şekilde kafasına geçirmeye çalışıyordu. Bark ve Bruni'yi kurtarma şansı olmadığını biliyordu, bu yüzden iki sadık arkadaşım yarım düzine öğrenin ellerine bırakırken duyduğu ıstırabı bastırmak için bir şey yapamadı.

Oradan uzaklaşırken bir şey daha yüreğinin burulmasına neden oldu. Bir muhafız tüm alanda yankılanacak kadar güçlü bir sesle bağırarak ve tanıdığını göstermişti.

"Bir elf!" diye bağırarak. "Kışyurdu'na bir elf gelmiş!"

Yüce dağ, Kara Buz Koyu'nun durgun sularının, kıyıya bakan bayırların, buzullarla kaplı eteklerinden doğuya ve batıya doğru uzanan geniş kayalığın çıplak yüzeyinin üzerinde yükseliyordu. Adı Buzduvarı olan pürüzsüz, ak engel denizden binlerce ayak yüksek de olsa, tek basma duran ve neredeyse akıl almaz büyüklükte, ölçüsüz bir heybete sahip dağın yüceliği karşısında küçücük kalıyordu.

Yalnızca havanın hüküm sürdüğü bir diyara doğru uzanan zirvesi, yazın son ayları olsa da, çoktan kar ve buzla kaplanmıştı. Sağında ve solunda başka yükseltiler göğe uzanıyorlardı, ancak koca dağın en alçak çıkıntıları bile, Beyaz Sıradağlar'ın en

yüce doruklarının ve buzlarla kaplı kutup bölgesi boyunca uzanan diğer sıradağların testere dişine benzer sırtlarının oldukça üzerinde duruyordu. Bu daha küçük yükseltiler, büyük beyaz bir ayının ayakları dibine dolmuş yavru ayılar gibiydiler.

Bu dağ Kışyurdu'ydu ve yüce olduğu kadar, bir dağdan da daha öte bir şeydi.

Ogre kralı buraya, evine dönerken, aynı zamanda kalesi ve krallığının başkenti olan dağa baktı. En azından bu heybetli manzaranın değişmeden kalmış olduğunu görmek onu rahatlamıştı. Annesinin yaşamına mal olmuş, iki gemisinden birinin havaya uçtuğu ve krallığının şerefli bir burcunun yerle bir edildiği bir seferden dönerken, dünyasında yalnızca birkaç tane sabit unsurun var olduğunu biliyordu ve bu dağ onların arasında en yücesiydi. Bunu rahatlatıcı buluyor ve şükrediyordu.

Yine de kudretli bir kral olduğunun ve gücünü birçok yönde kullanabileceğinin farkındaydı.

"Tutsağı güverteye çıkarın/" diye buyurdu ve Kraliyet Hücumneferlerinin bir kısmı emri yerine getirmek için koşuşturdular.

Acısavaş kraliçesinin yakınlarda bir yerlerde durduğunun bilincindeydi ve kadının gözlerini üzerinde hissetse de, ona bakmaya yeltenmedi. Onun yerine bakışlarını kusursuz dağın üzerinde tuttu.

Bir kapağın açıldığını, göremediği bir yerlerden gelen zincir şakırtılarını ve onları izleyen kırbaç şaklamasını duydu. Hemen ardından güverteye savrulan bir bedenin çıkardığı boğuk gürültü geldi. Ancak o zaman başını döndürüp, siyah balina derisi çizmelerinin yanında, tahtaların üstünde yatan insana baktı.

Adam ogre kralına sert sert bakıyordu. Mavi gözleri kızgınlıkla buz kesmiş, ağzı sımsıkı kapanmıştı ama insan esir, bir hücumneferi kaburgalarını tekmelediği zaman bile ses çıkarıyordu.

"Diz çök, köle!" diye hırladı ogre savaşçısı. "Yeni efendin, Güney Hisarı Kralı'nım önünde diz çök!"

Sakallı ve pislik içindeki adam diz çökmek yerine, zincirli ellerini kendine doğru çekerek yavaş ve tutuk hareketlerle oturur duruma geldi. Hücumneferi bir tekme daha atmak için gerildi, ama Acısavaş elini kaldırıp adama durmasını işaret etti ve zincirlerle bağlı insanın ayağa kalkmasına izin verdi. Kral tutsağım açık bir ilgiyle süzüyordu.

Ambarda geçirdiği üç hafta adama hiç iyi gelmemişti—teni solmuş ve zayıflamıştı. Yuvalarından alevler saçarak bakan gözleri, yolculuk sırasında kafatasına iyice gömülmüş gibi duruyorlardı. Bu süre zarfında ilk kez gördüğü güneş karşısında gözlerini kıstı. Hareketleri tutuktu ve kendini dik durmaya zorlarken yüzü acıyla ekşiyordu. Ogre kralından oldukça kısa

KIŞYURDU

olsa da uzun boylu bir insandı ve Acısavaş ümitsiz saldırıları sırasında adamın korkusuzluğunu, ölümcül kılıcını savuruşundaki gözü pekliği iyi hatırlıyordu. Hücumnelerleri de kesinlikle hatırlıyor olmalıydılar, çünkü bir düzineden fazla silah arkadaşları, o vahşi kavgada ölmüşlerdi.

Acısavaş Dert insanların bu adamı bir kral, hem de güçlü bir kral olarak gördüklerini biliyordu ve onun bu şekilde küçük düştüğünü görmek ogre kralının hoşuna gidiyordu. Bu yaz yaptıkları sefer tam bir felaketle sonuçlandığı için, gösterdiği çaba ve yaptığı fedakarlıklara karşılık ogre kralının elinde bir tek bu esir vardı. Ancak adam çok değerli bir esirdi ve Acısavaş kendini bununla avutmaya çalıştı.

"Sana 'kral' diyorlarmış," dedi Yıldızan Dert burun kıvrarak. Daha fazla suskun kalamamıştı. Kraliçe, adama daha yakın

durabilmek için ileri doğru çıkarken bir yandan da esirle konuşuyor, kadının öfkeli varlığına hiç aldırış etmeyen insana tiksintiyle bakıyordu. "Şimdi gerçek bir kralın eve dönüşünü ve senin sefil kalenin, yanında tundradaki bir in gibi kaldığı bir kale göreceksin!"

Acısavaş homurdanarak kraliçesine katıldığını göstermiş sonra da tekrar büyük dağa bakmak üzere dönmüştü. Kadırğa doğrudan, eteklerindeki kayalıkların Kara Buz Koyu'nun karanlık sularının derinlerine kadar indiği dağın tabanına doğru süzülüyordu. Kayalık yüzey orada düzgündü ve yaklaşırlarken kral onaylayarak başını salladı. Tonlarca demir zincirin hareketiyle oluşan metalik şakırtıyı ve dev bocurgatın homurtusunu duymak hoşuna gitmişti. Bu da gücünün göstergelerinden biriydi. Kralın geldiği görülünce bir köle güruhu işe koyulmuştu. Neredeyse fark edilemeyecek bir yavaşlıkla Kışyurdu'nun dev Sukapısı yanlara doğru açılmaya başlamıştı.

"O dişlileri halkının beş yüz üyesi çeviriyor," diye dikkatsizce vurguladı Acısavaş. "Daha önemsiz bir tutsak olsaydın,

kendini onların arasında, ölene kadar diğerleriyle birlikte omuz omuza çalışırken bulurdun, ama hayır—sen böyle bir kader için fazla değerlisin. Senin için daha ayrıcalıklı bir iş bulmamız gerekecek."

9

DOUGLAS NILES

Adamın gözleri kısıldı ve ogre kralı, o gözlerde hatırı sayılır yoğunlukta bir kızgınlık gördüğüne şaşırmadı.

Gölgeli aralık genişledi ve arkasında Kışyurdu'nun kalbi olan büyük mağara belirdi. Korunaklı limanın suları da koyun suları gibi durgundu. Aralık genişleyip günüşiği içeri doldukça ogre kalesinin geniş, sütunlu taraçaları aydınlandı. Kısa süre sonra kapı tamamen açılmış, yalnızca birkaç yumuşak kürek vuruşuyla yönlendirilen Altınkanat, tepelerinden yükselen kubbeli mağaranın ve güneşsiz kışın en soğuk zamanlarında bile Kışyurdu'nu yaşanabilir kılan, nemli, sıcak havanın içine doğru süzölmüştü.

Yıldızan, kralın yanından geçerek güvertenin kenarına gitti. Kollarını kaldırıp Acısavaşı işaret etmesiyle, efendilerini karşılamak üzere toplanmış ogre kalabalığından gök güröltüsünü andıran bir tezahürat yükseldi. Ogre halkı, rıhtımı ve iskeleleri çevreleyen, su seviyesinden taş çatlasa on ayak yukarıda, düz bir zemine kurulmuş, büyük bir meydan olan pazar yerinde toplanmış bağırıyorlardı. Hepsinin meydanı ve limanı kolayca görebilecekleri, dağın tepesine kadar çıkan ve geniş bir bacaya benzeyen orta boşluğun balkonlarında daha da fazla ogre duruyordu.

Gölgeler içinde kalmış katlardan bile sürekli haykırıyorlardı:

"Acısavaş Dert!"

"Kralımız, çok yaşa!"

Kadırga ağır ağır kızağına oturdu. İlk hoş geldin tezahüra-

tından sonra, kral ne bağışların ne de rampa limana inerken rıhtımlarda bekleyen ogre kalabalığının pek üstünde durmamıştı. Bu tattığı en boş eve dönüştü ve bu sefer sırasında kaybettiklerini o kadar derinden hissediyordu ki yüce kalesine dönmekten bile başlarda çok keyif alamamıştı.

Bunun için yetiştirilmişti ve halkına istediklerini verecekti. Bir krala yakışır bir şekilde rampadan indi ve rıhtım boyunca yürüdü. Toplanmış kalabalığa karşı şerefli ve asil görünüyordu. Orada olmalarından gurur duymuştu ve efendileri olmaktan hoşnuttu. Çevresine el sallıyor ve gülümsüyordu. Hareketler ve

KIşYURDU

ifadeler o istemeden geliyor, içinde kaynayıp duran karanlığı gizliyordardı.

Gücün getirdiği şatafat, her zaman olduğu gibi kederli havasının yatışmasına yardımcı oldu. Sıkılmış yumruklarım göğüslerine vuran genç soylular gördü. Erkek ogreler efendilerini geleneksel olarak bu şekilde selamlardardı. Yan yollar, renkli küçük bayraklar sallayan, kralın gözü kendilerine doğru kaydığında hayran hayran gülümseyen kadınlarla doluydu.

"Esiri Tuz Mağaraları'na götürün," diye Hücumneferi komutanına buyurdu. "Yazgısının ne olacağına karar verilecek."

Mürettebatından bazıları, insana eşlik etmek üzere hızla adamın etrafını sardılar. Bu sırada kırmızı pelerinlerine bürünmüş ve uzun tören kargıları taşıyan saray muhafızları, kral ve kraliçeyi kraliyet katına çıkaracak asansöre giden yolun iki yanına dizilmişlerdi. Kral ve kraliçe kafesin içine girdiler ve metal parmaklıklar gürültüyle kaparurken kalabalığa bakmak için döndüler.

"Çekin, köleler!" diye bağırdı köleci ve kamçısını tehditkar bir şekilde şaklattı. İki düzine köle, anında büyük bir manivela-nın dişlerine yüklendiler. Zincirlerin şakırdamasıyla, Acısa-vaş'ın ayaklarının altındaki zemin önce sallandı, sonra da dü-

zenli bir şekilde yükselmeye başladı. Ogre kalabalığından onu bir kez daha onurlandıran yeni haykırışlar yükseldi ve kral halkım bir kez daha selamlamayı uygun gördü.

Yıldızan, yerden on ayak kadar yükselip muhafızların ve halkın duyamayacağı bir yüksekliğe çıkana kadar ancak sabredebilmişti. Tüm yolculuk boyunca somurtkan ve öfkeliydi, gemi çok kalabalık olduğu için, şu an, Ejderyurdu'ndan yola çıktıklarından beri tam anlamıyla baş başa kalabildikleri ilk andı.

"Bu felaketin yaralarım nasıl sarmayı düşünüyorsun?" diye sorguladı kraliçe. "Ejderyurdu Kalesi'ni ve gemilerinden birini kaybettin—"

"Unuttuğumu mu sanıyorsun?" diye çıkıştı kral, gür sesiyle asansörün metalik gürültüsünü bastırarak.

"Merak ettim," dedi kadın ters ters, "eğer beni dinlemiş ol-
11

DOUGLAS NILES
saydın—"

Acısvaş Dert, karısının serzenişlerini dinleyecek durumda değildi ancak her zaman olduğu gibi onun bu durumu karısının birbiri ardına gelen sözlerinin azalmasını sağlamadı. Yine de bu sözlerin saptığı iğneleri olağandışı bir keskinlikle hissediyordu. Belki de bu yüzden öfkeli bir kükrelemeyle değil de — en azından kadının dikkatini çekebilecek bir tonda—gürültülü bir hırlamayla yanıt vermişti.

"Annemi kaybetmemiş olmamın bana acı vermediğini mi samyorsun? Bu felaketi başımıza insanların açtığını anlamadığımı mı? Kürenin yaptırılması için beni Ejderyurdu'na gitmeye zorlayanın sen olduğunu unuttuğumu mu düşünüyorsun? Eğer burada suçlanacak biri varsa, kraliçem, bu da sensin!"

Yıldızan burun kıvırdı ve kralın gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak, kafesin parmaklıkları arasından dışarı bakmaya koyuldu. İki soylu ogre Kışyurdunun geniş orta boşluğundan

ağır ağır yukarı çıkıyorlardı. Alhnkanat aşağıda, rıhtıma bağlı duruyordu. Açık duran liman kapılarından giren günüŐüyle aydınlanmıştı. Gemi, yaz boyunca süren zorlu seferde yaralanmış, darbeler almış ve yıpranmıştı. Acısavaş kendini ne kadar yorgun hissediyorsa, o da o kadar yorgun görünüyordu. Yabonnsî'nin demirlemiş olması gereken yandaki boş iskele, kralın yüreğini paramparça ediyordu. O güzel gemi artık bir enkaza dönüşmüş, Eğrelikaya kalesinin altındaki kayalık kıyılara saçılmıştı.

Yıldızan derin bir nefes aldı —söylenmeleri sırasında ender görülen duraksamalardan biriydi bu. Konuştuğu zaman ise sesi yumuşamış, elinden geldiği kadar tatlı bir ikna ediciliğe bürünmüştü.

"Esiri Ejderyurdu'nda öldürmeyi neden kabul etmedin?" diye ısrarla sordu. "İnsanların yarattığı yıkıma kendi adamların da tanık oldular. Asil bir kararlılık ve intikam örneğinin onların şevklerini biraz olsun yerine getirebileceğini göremedin mi? Bayağı bir köleyi Kışyurdu'na getirmeye değecek ne olabilir? Bir insan için oldukça güçlü bir örnek olabilir, ama tek bir adam olmaktan öte bir şey değil."

12

KIŞYURDU

Kralın gördüğu kadarıyla, kadının ses tonu yumuşak haliyle bile kızgın, dişi bir ayının hırıltısı kadar sertti.

"Gördüm ve ayrıca bu insanın alelade bir tutsak olmadığını da gördüm. Değeri yalnızca bir köle olmasından kaynaklanmıyor—ben de o sefillerden binlercesi var! O farklı — arkadaşının ona nasıl saygı gösterdiğini gördün! O bir insan kralı!"

"Niçin bu onun yaşamanın bağışlanmasına neden olsun?" diye sorguladı Yıldızan.

"Belki de olmaz, ama plan yapmak ve yeniden değerlendirmek için iyi bir sebep. Eğer ölecekse, o zaman ölümü işe yarar bir şekilde kullanılabilir."

Kraliçe ona katıldığını gösterecek şekilde dalgın dalgın başını sallayarak adamı şaşırttı. "Haklı olabilirsin. Bu durumda nasıl öldürülmeli?"

"Henüz karar vermedim," diye açıkladı oğre kralı. Daha bir karara varmamıştı, çünkü konuya yeterince kafa yormamıştı. O ana kadar önemli bir düşman liderini elinde tuttuğunu bilmek yeterli olmuştu. "Konunun üzerinde yoğun bir şekilde düşünüyorum," dedi ciddiyetsiz bir şekilde. "Karar verdiğim zaman sana haber veririm."

"Gündüzün ve gecenin eşitlendiği gün, yani Güzkarası törenlerinde idam edilmeli!" diye heyecanla konuştu Yıldızan. "Kentteki tüm kölelerin tanık olabileceği bir ölüm ve onlara, efendilerinin sen olduğunu hatırlatan, sıkı bir ders olur!"

Kral yine sinirlendiğini hissetti. "Bu konu üstünde de düşündüm ve bu işi kendi yöntemlerimle çözeceğim, seninkilerle değil!" diye kükredi. "Şimdi yıkanmak ve kraliyet elbiselerimi giymek istiyorum. Eğer söyleyeceğin önemli bir şey yoksa senin de dairene çekilip aynı şeyi yapmanı öneririm."

Yıldızan'ın yüzü ekşidi. Bu, köşeli suratını çirkin bir bula-maca dönüştüren, kırış kırış, aksi bir ifadeydi. Kocasını yumruğunu kadının domuz burnuna benzer burnuna indirmemek için kendini zor tuttu. Eline hakim olmasına neden olan şey, kentin üst katlarındaki kraliyet katma geldiklerinde, asansörün durmasıyla oraya toplanan kraliyet birliklerine ait şeref muhafızlarının varlığı değildi. Aslında bu oğreler ona sadıktılar ve pek

DOU6LAS NİLES

çoğu kraliçenin keskin diline maruz kalmışlardı. Asil bir öfkenin bu şekilde sergilenmesinden kesinlikle rahatsız olmazlardı. Asansörden çıktıkları yerin ilerisinde, kral ve kraliçeyi yıkanmak, giydirmek ve doyurmak üzere saygılı bir şekilde bekleyen erkek ve kadın insan kölelerden de endişelenmiyordu. Onların hiçbir önemi yoktu—kralın kraliçeye attığı bir yumrukla ilgili

olarak onların nasıl hissedeceklerini bilemiyordu, ayrıca umurunda da değildi.

Aslında, midesinin derinliklerinin açığa vurduğu kadarıyla, kadına vurmasını engelleyen şey korkuydu—karısına duyduğu korku değil, onun efendisi olan, kin dolu tanrıya duyduğu korkuydu. Çünkü Yıldızan Buzulyurt Dert yalnızca Güney Hisari'nin kraliçesi ve Kışyurdu'nun hanımı değildi. Aynı zamanda Güçlü Gonnas'm yüce rahibesi, gizemli gerçeklerin kâhini ve korkunç büyüler yapabilen biriydi.

Eğer kızgınlığını şiddete dökerse, kadının, kesinlikle saman altından su yürüterek alacağı öcünün, burna yenen bir yumuktan çok daha kötü olacağından korkuyordu. Acaba geceleyin midesi yanmaya başlar ve iç organları patlayıp onu zehirleyene kadar acılar içinde kıvrandırır mıydı? Gözleri kuruyup düşer ve onu kör mü bırakırdı? Ya da aklını kaybeder, kendi ağzına bir kaşık götürmekten aciz, salyalarını tutamayan bir aptala mı dönüşürdü? Yoksa daha da korkunç bir şey mi olurdu?

Bunlar kendisinin yanıtlayamayacağı sorulardı ve cevaplarını aramaya da niyeti yoktu. Karısına kısa ve ters bir şekilde başıyla selam verdikten sonra peşinde muhafızlarıyla, saray kapısından bir krala yakışır şekilde geçip kraliyet dairesine giden uzun ve geniş koridor boyunca yürüdü. Kapılar köleler tarafından açıldı ve kral, geniş odaların tamdık rahatlığına kavuşunca daha rahat nefes alıyormuş gibi hissetti. Büyük şömüne yakılmıştı ve odanın çeşitli yerlerine konmuş, her biri yumuşak beyaz ayı kürkleriyle kaplı pek çok rahat koltuk yorgunluğunu gidermesi için ona anında çözüm sunuyorlardı.

Onun yerine, hemen, sıcak suyla dolu bir küvetin durduğu yıkanma odasına yöneldi. Sular onu rahatlatmış ve temizledi.

14

KIŞYURDU

Sıcaklık, uzun seferin bedeninde oluşturduğu ağrıları yatıştırdı. Yarı uyur bir şekilde orada yattı. Bir somun taze ekmek ve beş buğulanmış soğuk su alabalığı yedikten sonra yaşantısı tekrar iyi görünmeye başlamıştı. Temizdi, karnı toktu ve aklına daha keyifli uğraşlar geliyordu.

Özellikle bir şey aklından çıkmıyordu... biliyordu ki, soylu sevgilisi Thraid Dimmarkull, tüm endişelerini aklının en uzak köşelerine gönderecek bir karşılama için onu bekliyordu.

Thraid Dimmarkull kentin alt balkonlarından birinde, parmaklıklara yaslanmış zaman geçiriyordu. Aynı zamanda hem heyecanlıydı hem de korkuyordu. Kadırgayı limanda karşılayabilmeyi ve onu sarıp sarmalayan yumuşak kollarının şefkatli gücüyle çok sevdiği Acısavaş'ı kucaklamak isterdi. Son derece adaletsiz gelse de böyle bir sevgi gösterisinin onu çok kızdıracığım biliyordu.

Kralın sevgilisi — şimdilik gizli sevgilisi—olmanın en zorlu yanı, Thraid'in sabırlı olması gerektiğiydi ve sabır kolayca ön plana çıkan meziyetlerinden değildi. Parmaklıklara kadar gelmişti, çünkü şu an bulunduğu durum nedeniyle gidebileceği başka bir yer yoktu. Kral karaya çıkacak sonra da saatlerce meşgul olacaktı. . . ama eninde sonunda onu görme hevesinde olacağım biliyordu. Taraça Katında kendileri için hazırlattığı küçük yeri Acısavaş'm da beğeneceğini umdu. Kimsenin bilmediği, tam anlamıyla özel ve muhteşem bir şekilde döşenmiş

bir yeri.

En iyi özelliği odanın arka tarafından kentin kraliyet katına kadar giden bir tünelin olmasıydı, böylece kral, kaçamak yapabilmek için kimseye görünmeden rahatlıkla gidip gelebilecekti.

Thraid, kölesi VVandcort'a, Acısavaş Dert'e iletilmek üzere, buluşma ayrıntılarını açıklayan bir mesaj emanet etmişti. VVandcort bir insandı ama geçen yıllar boyunca sadakatini kanıtlamıştı. Aslında bu iş için herhangi bir oğreye güvendiğinden çok ona güveniyordu. Er ya da geç kral gelecek ve o da

DOUĞLAS NILES

orada bekliyor olacaktı.

Kraliçenin rampadan inişini seyretti. Yıldızan şikayet etmek için bir bahane ararcasına kenti süzmüş, kraliyet çiftinin—kralın sözüne karşın bütün yaz süzmüş olan—yokluğunda yolunda gitmemiş işlere dair işaretler aramıştı.

Krynri'nin en yakışıklı, en güçlü, en kudretli—ve aslında en güzel ogresi—olan Acısavaş, iskele rampasından aşağı yürüdü-

ğünde Thraid'in kalbi ve tüm varlığı aydınlanıverdi. Rıhtıma toplanmış, neredeyse bin kadar öğrenin, krallarının gelişile neşeyle haykırmalarından, kendi adına çok gurur duymuştu. Acısavaş el sallamıştı—her zaman halkına karşı nazikti—ama bu yükseklikten bile adamın yorgun, bitkin ve şevki kırılmış olduğunu görebiliyordu.

Başını kollarına alıp göğsüne bastırmayı, saçını okşayıp, sakinleştirici sözler mırıldanmayı o kadar çok istiyordu ki! Kralın ona ne kadar çok ihtiyacı vardı! O nefret dolu kadınla birlikte uzun bir deniz yolculuğu yapmış olmanın, Acısavaş'm üzerinde korkunç bir etki bırakmış olması kaçınılmazdı.

Elbette, Thraid bir şeyler duymuş, kaybedilen bir savaşla ilgili hikayeler, Yabanansı ran parçalanışı, hatta Ejderyur-iu'ndaki korkunç bir felakete ilgili söylentiler kulağına çalınmıştı, ama kralın sevgilisinin kafasında bunlar ikinci derecede önemli, hatta önemsiz ayrıntılardı. Acısavaş'm yorgunluğunun nedenini bulmak için, o berbat kraliçenin varlığından daha öteye bakmasına gerek yoktu.

O anda Yıldızan dönüp arkasına, Acısavaş'a değil de, gemideki başka bir şeye baktı. Thraid mürettebatın kalanının da kürekçi sıralarından kalkıp yorgun argın rampadan inişlerini seyretti. Ogrelerin arasında ufak tefek kalan, altın saçlı bir şekil dikkatini çekti. Zincirlenmişti, ama kelepçeliyken bile sarsılmaz

bir ihtişamla yürüyordu.

Onun bir insan, Acısavaş tarafından kente getirilmiş bir tutsak olduğunun ayırdıma vardı.

Adam sertçe çevresine bakındı ve her nasılsa Thraid, o bakişin ışıltılı soğukluğunu, bulunduğu yüksekliğe rağmen hissetti. Şu esir, merak uyandırıcı ve tuhaf bir şekilde de çekiciydi.

16

KIŞYURDU

Kraliçe Yıldızan ona bakarken bir tükürmediği kalıyordu ve parmaklıklardaki kadın, kraliçenin nefretinin kaynağının bu insan olduğunu çabucak kavradı.

Birdenbire Thraid onunla ilgili daha çok şey bilmesi gerektiğini düşündü.

Gemi iskeleye bağlanırken, Acaryel Balinakemik yeni ortamını dikkatle inceledi. Kader onun için her ne saklıyor olursa olsun, direnmek için gerekli güçten ve dayanıklılıktan yoksundu. Ancak ruhu henüz yaşam doluydu ve böylece gücünü yeniden kazanmanın, düşmanlarını incelemenin ve plan yapmanın yollarını bulacaktı.

Ambardan çıkarılışına, özellikle taze hava soluyabilme fırsatı elde edebildiği için memnun olmuştu. Kadırganın geniş ambarının tabanına birikmiş, onu öğürtüp neredeyse boğan, leş kokulu bir balık artığı ve balina yağı karışımının kokusuna maruz kalarak iki hafta geçirmişti. Ağır tahta bir kapak güneşi ya da denizi görmesini engellemiş, ogre kürekçilerin oturduğu sıraların altında, içinde bulunduğu küçük odayı boğucu bir hücre hâline getirivermişti.

Tek başına kalan tutsak sessizlik içinde ve hareket edemeden orada zaman geçirmişti. Hareket edemiyordu çünkü güçlü kelepçeler bileklerini sımsıkı kavıyor, derisini yüzüp, onu tuhaf bir konumda bir sıra üzerinde oturur tutuyorlardı. Düzensiz ve her zaman farklı şeyler taşıyan su, zemin kalaslarının

üzerinden bir aşağı bir yukarı akıyor ve bu yüzden ayakları sürekli soğuk kalıyorlardı. Yaralan yanıyor, açlık midesini kemirirken susuzluk dudaklarını kurutuyordu. Acaryel Balinake-mik, yine de şikayet etmemeye, onu tutsak alanları mutlu edecek herhangi bir zayıflık belirtisi göstermemeye kararlıydı.

Zaten, neden şikayet edebilirdi ki? Kendi zor durumunu önemsiz kılan ve yüreğini karartan yıkımı basit sözcüklerle dile getirmek mümkün müydü? Tüm geleceğini felakete sürükleyen, tüm düşlerinin ve hayallerinin sonunu getiren daha da

17

DOUGLAS NİLES

büyük bir gerçek vardı. Yüreğinin yalın dürüstlüğü sayesinde bunu biliyordu.

Eğreltikaya'nın Leydisi ölmüştü.

Ogrelers onu zincirleyip bu nemli deliğe attıklarında, belli belirsiz bir rahatlama hissi duymuştu—hayatta kaldığı için değil, kendi kendine kalıp kimse görmeden yas tutabileceği için rahatlamıştı. O bölmenin içinde uyuşup, morarıp, tükenene kadar bir bebek gibi ağlamış, sonunda da rüyasız bir uykuya dalmıştı. Uyandırdığı zamanlarda da ağlamaya devam ediyordu ve yolda geçen haftalar boyunca dinlenebildiği tek zaman bu düzensiz uykulardı.

Karanlığın içinde yalnızken kendiyile ilgili bir şey anlamıştı. Bu, kalbindeki aşılmaz acının etkisiyle kafasına vurmuş şaşkırtıcı bir gerçektir. Yıllar boyunca saldırgan bir şekilde Moreen'in peşinde koşup, politik bir anlaşma önerir gibi—ki bir taraftan durum böyleydi—evlilikleri için ortam yaratmaya çalışırken, onu gerçekten seviyor olabileceği olasılığını hesaba katmamıştı.

Onu kesinlikle tanıdığı diğer tüm kadınlardan daha çok istiyordu, ama arzusu bir avcının, sürünün lideri olan geyiğe duyduğu istek gibiydi. Moreen Koydizdarı değerli, hatta el üstünde tutulan bir ödül gibi görünse de aslında ondan daha fazlasıydı.

Moreen artık ölmüştü ve Acaryel ne kadar hatalı olduğunu şimdi anlıyordu.

Ne gündüzleri ne de geceleri saymıştı; kapak açılıp, merdivenlerden inen ogreler zincirlerinden çekerek onu güverteye çıkardıklarında tek bildiği şey çok uzun zaman geçtiğiydi. Dağı görmüş, ve gemi içerilere doğru süzülürken önündeki ihtişama rağmen yüzünü ifadesiz tutmak için kendini zorlamıştı.

Demek burası Kışyurdu'ydu. Dev kapıları önyargı içermeyen bir duyguyla seyretti, kapalı limana şaşırmadı, efendilerini kucaklayan ve yeni tutsakla alay eden ogre kalabalığı karşısında hafifçe geri durdu. Yeraltı limanının gölgeleri onu sararken, Dağlıların kralı üzerinden geçen kemerli kapıya baktı ve hayatında güneşe son kez bakıyor olup olmadığını merak etti. Bu da aslında o kadar da önemli değildi.

Çünkü Eğreltikaya'nın Leydisi ölmüştü.

18

*

Tam Olarak Ölü

Olmayanların Eve Dönüşü

Eğreltikaya'run Leydisi ve Kerrick Fallabrine'in hemen bir şeyler yapmaları gerekiyordu yoksa Beyaz Ayı Denizi'nin soğuk derin sularında birlikte boğulacaklardı.

Az önce, içinde buldukları, Kaptan Nemö adındaki bir gnomun icadı olan su altı gemisi Eğreltikaya limanının kayalık girişine çarpmış, silindirik taşıtın metal pruvası ezilmiş ve büyük bir güçle içeriye su dolmaya başlamıştı. Kerrick bir boru ve subap karmaşasına çarpmış ve sağ bacağında yakıcı bir acı his-

setmişti. Bacağının kırıldığını tahmin etti. Sular her taraftan akıyor, bir soğuk su seli beline kadar yükseliyordu. Boğucu duman ve buhar havayı iyice ağırlaştırmıştı ve araç mide bulandırıcı bir şekilde sallanıyordu.

"Kapağa gidin!" diye bağırdı Nemö. "Batıyoruz!"

Elf ayağa kalkmaya çalıştı, ama çarpışmanın etkisiyle uyuşmuştu. Belinin de üstüne çıkan soğuk suyun farkındaydı. Bu sırada iki lağım cücesi birbirlerine çarpıyorlar, biri kumanda odasından yukarı çıkan merdivene tutunmak için çabılıyor, diğeri ise mantıksız bir şekilde kış taraftaki kazan dairesine doğru kaçmaya çalışıyordu. İki kendim kurtararak yukarı çıktı ve kolu çevirip kapağı ittiğinde içeriye temiz hava esintisiyle beraber, görüp de erişemedikleri bir günışığı ışıltısı doldu. "Hadi!" dedi Moreen. Sesi güçlü çıkarsa da, başım sarhoş gibi

19

DOUGLAS NİLES

sallıyordu. Kendi de ayağa kalkmaya zorlandı ve elfe elini uzattı. "Ayağa kalk!"

"Bacağım!" diyerek zayıf bir sesle itiraz etti Kerrick. Aklını başından alan bir acıyla titriyordu. Sular artık göğsüne kadar çıkmıştı.

Kadın elfi kollarının altından kavradı. Moreen çok iri biri değildi, ama onu yukarı kaldırıp, merdivenin altına doğru çekerken gücüyle Kerrick'i şaşırtmıştı. Nemö bağırdı. Gnom, kış tarafa kaçan lağım cücesinin peşinden ara bölme boyunca gidiyordu. Kerrick kendini toparladı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Ancak bacağı bedeninin ağırlığı altında işe yaramaz bir biçimde bükülünce, acıyla haykırdı. Merdiven basamaklarından birine tutunarak orada asılı kaldı. Kendini ayakta tutmaya çalışırken dişleri sımsıkı kenetlenmişti.

"İlk sen çık!" diye bağırdı elf.

Moreen, her zaman olduğu gibi, söylenenlere karşı çıkmaya hazır görünüyordu, ama görünüşe göre aşağıdan itmektense yukarıdan çekerek adama daha çok yardımcı olabileceğine karar vermişti. Tek bir hamleyle merdivenin yarısına kadar çıktı, sonra da Kerrick'in gömleğinin ensesinden kavramak için aşağı uzandı.

Elf yukarı baktı ve Dilim adındaki lağım cücesinin kapak-

tan dışarı çıktığını gördü. Alçak gövdenin üzerinden bir dalga geçerken içeriye su doldu. Moreen tuzlu suyu saçlarından silkeledi ve Kerrick'in yakasını daha da güçlü tuttu. Kadın onu kaldırırken elf önce inledi, sonra da var gücüyle kendini yukarı çekmeye çalıştı. Soğuk, çelik basamaklarda durmaya çalışırken sağlam bacağıyla dengesini bulmaya çalışıyordu. Açık kapaktan içeri dolan havanın kokusu tatlı ve temizdi ve Kerrick kendini yukarı çekmek için tüm gücünü sarf ediyordu.

Güneşle aydınlanmış huzurlu ortam çok uzak görünüyor, görünüşe göre her geçen saniye onu daha da uzaklaştırıyordu. Kapaktan içeri soğuk, mavi sular dökülmeye devam ediyor, su altı gemisi ağır ağır batarken günışığının içeri girmesini engelliyorlardı. Moreen lanetler okudu ve akan suyun gücü iyice üstlerine binince elfin yakası elinden kurtuldu. Kerrick bir

20

KIŞYURDU

eliyle merdivene tutunmuştu. Diğeriyle de kadını itiyor, akıntının baskısına karşı onu destekliyordu.

Gemi batıyordu. Nemö onları buraya kadar getirmiş, ama Eğreltikaya Limanı'nın ağzını belirleyen kaya sütunlarının arasından geçmeyi başaramamıştı. Onun yerine kayalıklardan birine çarpmış, icadını ve belki de kendisini, felakete sürüklemişti. Kerrick akan suların içinden bakıp, gnomu ve Divid adlı diğer lağım cücesini görmeye çalıştı, ama görebildiği tek şey güvertede savrulan köpüklü sular oldu. Bir kez daha Moreen'in elini omzunda hissetti ve kadının çelik gövdeden henüz çıkmadığını anlayınca sıkıntıyla homurdandı. Onun ölmesine, özellikle de burada, evinin bir adım ötesinde ölmesine izin vermezdi.

Kararlılıkla tırmanmaya başladı. Moreen'in kendisine yardım etmesine izin veriyor, akan suyla mücadele etmek için tüm gücünü kullanıyordu. Kapağa iyice yaklaşmışlardı, ama kırık bacağı onu aşağı çekiyordu ve akıntı çok güçlüydü. Soğuk su-

yun iyice içinde kalmıştı ve kadmşefin hala yukarıda olduğuna dair hiçbir belirti yoktu—kaçmış olduğunu ümit etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Yaşamının seksen yılını denizci olarak geçirmiş olan elf, pek çok kere kaza tehlikesi geçirmiş, hepsini de sağ salim atlattı. Burada da aynı şeyi yapabileceğini biliyordu. Aklının düşünmeye devam edebilen bir köşesi ona, merdivene sıkıca tutunup sualtı gemisinin içine suyun dolmasını beklemesini, böylece içeriye akan suyla savaşmasına gerek kalmadan, gemi-

den dışarı yüzerek çıkabileceğini söylüyordu. Güvertede kalan gnomun ve diğer lağım cücesinin kurtulma olasılıkları ne yazık ki pek iyi değildi. Su onları aşağılarda bir yerlerde mahsur bıraktı ve dışarı çıkabileceklerinden şüpheliydi.

Onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunun üzerine merdivene sıkıca tutundu ve nefesini tuttu. Bir dakika sonra akıntının gücü azaldı ve sonunda tamamen kesildi. Ciğerlerindeki havayı korumak için kendini gereğinden fazla zorlamadı. Merdiveni bıraktığında suyun kaldırma gücü onu yukarı taşıyıp, kapağı açık bölmeden çıkardı. Yukarı, o kadar da uzak

21

DOUSLAS NİLES

görünmeyen parlaklığa doğru baktı ve yüzmeye başladı.

Bacağındaki ağrıyı yeniden hissetmeye başlamıştı ve ağrı yüzünden yüzmek için o bacağı kullanamıyordu. Aklına bir panik tohumu düşüverdi. Kollarım zorladı, sağlam bacağıyla kendini itti. Buna rağmen çok yavaş yükseliyordu.

Başka bir el elini yakaladı. Moreen'in suya daldığını anladı ve bu duygu ona tuhaf bir huzur verdi. Kadm onu çekiyor, o da yardımcı oluyordu. Yüze çıktıkları zaman, elf derin bir nefes aldı ve yelkenli bir tekne gördü. Eve yaptıkları uzun yolculuklarım her nasılsa tamamladıklarım anladı. Durum ya buydu, ya da ölüm muhteşem bir düş gibiydi.

Önce güçlü ellerin onu kollarından çektiğini, tahtaların üzerine yığıldıktan sonra da altındaki güvertenin güvenliğini duyumsadı. Aralarında, püskül gibi siyah saçların altından kendisine bakan yuvarlak ve tamdik bir yüzün de olduğu insanlar gördü. Fare! Acaba burada ne işi vardı? En sonunda, huzur, sıcaklık ve sessizliğin bir arada bulunduğu bir boşluğa kayd.

Moreen Koydizdarı güvertede yatıyordu ve öksüremeyecek kadar yorgundu. Nefesi su dolu ciğerlerinde fokurdarken ve sağlam gözüyle gördüğü her şey mutlu bir karanlığa gömülme üzereyken, bu yorgunluk neredeyse yaşamına mal oluyordu. Yaralı gözünün üstündeki bez, denizde yıkanıp gitmişti ve tuzlu su yaralı derisini yakıyordu.

Birinin kollarını kendisine doladığım ve ezici bir güçle sıkıtığım hissetti. Tepkisi ani olmuştu: çam tahtaların üzerine tuzlu su çıkarmış sonra da hırıltılı derin bir nefes almıştı. Tekrar tekrar öksürdü ve karanlık yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Dermansızca yana yattı ve yukarı baktığımda genç bir adamın, ciddi bir endişeyle kırışmış güneşten yanmış yüzünü gördü. "Fare?" dedi zayıf bir sesle. "Rüya görüyor olmalıyım."

"Benim," dedi köylüsü. Moreen'in en becerikli yardımcılardan ve yaşam boyu dostlarından biriydi. "Konuşmaya çalış. Yalnızca nefes al."

22

KIŞYURDU

"Kerrick nasıl?" diye sormaya çalıştı Moreen. Adamın öğüdünü hiçe saydı ve bunu yeni bir öksürük ve öğürtü dalgasıyla ödedi.

"Bruni onunla ilgileniyor. Nefes alıyor. Küçük adam da iyi görünüyor."

Kadınşef başını çevirdi ve yakınında yerde yatan elfi gördü. Bruni'ye ait olduğu şüphe götürmez bir gövde, üzerine eğilmiş, bir bezle almını siliyordu. Yelkenli limanın hemen dışında suda

dururken, Eğreltikaya tepeleri arkada yükseliyordu. Az ötede Dilim'i, daha doğrusu lağım cücesinin arkasını gördü. GÜdük kazazede güvertedeki bir kapaktan aşağı bakmak için eğilmiş, kafası ve bedeninin üst kısmı açıklıktan aşağı sarkmıştı.

Moreen'in aklında düşünceler dolanıyordu. Bu hangi tekneydi? Nasıl olmuş da buraya, ana limanın hemen girişine kadar gelebilmişti?

Yine genç adamın önerisini hiçe sayarak, olduğu yerde oturmaya çalıştı. Yelkenli her halde Fare'ye ait diye düşündü. Burada inşa ettikleri, Kerrick ve kendisi Ejderyurdu'na doğru yola çıkarırken denize çıkarılmaya hazır olan Kılıç adındaki tekne olmalıydı. Fare onu denize çıkarmıştı. . . ve o anda fark ettiği kadariyle, tanımadığı tuhaf adamlar olan başka yolcuları da vardı.

Ön güvertede ortalığı şüpheyle izleyen, Dağlı oldukları su götürmez, iriyarı iki adam vardı. Adamlardan biri, neredeyse Bruni kadar iriydi ve çenesini sıkıp surat asarken ağzında altın bir diş görünüyordu. İkincisi ise saçı ve sakalı kırılmış daha yaşlı bir adamdı. İfadesinden ne düşündüğü anlaşılıyordu.

"Onlar kim?" diye Moreen Fare'ye sordu, Fare onun yelkenlinin havuzluğunda bir sıraya oturmasına yardım ederken.

"İri olan Bark Tek-Diş, diğeri de Thedrik Yabanördeği. Dağlı şefler. Eğreltikaya'ya getirmek için onları doğu kıyısından aldım."

"Ne istiyorlar?"

"Acaryel Balinakemik'e ne olduğunu öğrenmek istiyorlar. Kısacası krallarını geri istiyorlar," dedi genç Arktos denizci

düşünceli bir şekilde.

23

DOU&LAS NİLES

"Acaryel " Moreen zayıf bir sesle açıklamaya çalıştı, bu acı anıyla bir kez daha kederlenmişti. "Ogre kralı tarafından ele

geçirildi. . . Kerrick ve benim kaleye girebilmemiz içm ilgiyi başka bir yöne çekiyordu."

"Onu ogreler mi yakaladı? Kalelerine mı götürdüler? diye sordu Fare, yüzünün rengi atmıştı.

Moreen başını sallayarak doğruladı, sonra da oturan ıki şefi işaret etti.

"Onlara şunu söyle-" diye söze girişti ve başka bir öksürük nöbeti başlayınca durmak zorunda kaldı. Konuşmaya başlarken bile ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Onlara, kıyıya çıkıp bir plan yapma fırsatım olduğu anda " onu geri getireceğimi söyle."

Kerrick çevresine bakındı ve Eğreltikaya kalesinin üst katlarındaki sık odalardan birinde yattığını hemen anladı. Güneye bakan pencereden, Uzundişli Kayalıkları'nın arkasında yükselelen Buzul Sıradağlarının engebeli sırtlarının ve uzak doruklarının hemen üzerinde solgun duran gece yarısı güneşini görebiliyordu. İlk düşüncesi düş gördüğü oldu, ama yumuşak yatağın içinde dönmeye kalkınca sağ bacağında bir sancı hissetti ve her

şeyi, kaleye gelirken yaptıkları yolculuğu, batan gemiden can havliyle kaçışlarını ve denizin yüzeyinde mucizevi bir şekilde beliren yelkenliyi hatırladı.

Gördüğü bir sonraki şey ise Fare'ydi. Yatağın yanındaki bir sandalyeye oturmuş, onu endişeyle süzüyordu.

"Bacağı nasıl?" diye sordu Arktos denizci.

İlk bayıldığında kötü bir şekilde kırılmış olarak bıraktığı bacağına uzatırken elf, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Hiç fena değil," diye yanıtladı. "Haftalardır baygın mıyım yoksa bu işte Dinekkî'nin parmağı mı var?"

"Tüm Buzboyu'nda en iyi iyileştirme büyülerini o yapar," dedi Fare gülümseyerek. "Yarın koşmaya başlayabileceğini söyledi. Hayır, uzun süredir baygın değilsin—seni, Moreen'i ve

KIŞYURDU

o küçük adamı birkaç saat önce kıyıya çıkardık."

"Kaptan Nemö'yü kaybettik, Divid'i de," dedi elf iç geçirerek. Yorgun bir hüzün çökmüştü üzerine. "Yine de, o sırada oradan geçiyor olmasaydın, sanırım hiçbirimiz kıyıya varamazdık."

Yorgun düşmüş Kerrick sırtını yasladı ve gözlerini kapadı.

"Yine de aklım almıyor!" dedi genç Arktos, başını hayretle sallayarak. "Denizdeki tek tekne olduğumu düşünürken, birden her iki tarafımdan insanlar çıkmaya başladı. Bunların sen ve Moreen olduğunu görmek ise. . . ve bir de o küçük adam. Nasıl biri ki o?"

"Bir lağım çücesi," dedi Kerrick yüzünü buruşturarak.

"Krynn'in en çekici varlıkları oldukları söylenemez, ama sadık bir tayfaydı... ve en iyi dostunu kaybetti."

"Bu pek içine oturmuş gibi görünmüyor. Karaya çıktıktan bir-iki dakika sonra rıhtımdaki pazardan balık aşımaya başladı. Moreen, onu denize atmaması için Yaşlı Kıtkefe'yi zor ikna etti. Şimdi de sarhoş, sanırım —aşçının bira fıçısının nerede durduğunu bulmuş."

"Evet, işte o bildiğimiz Dilim," diye doğruladı Kerrick.

"Gemi batmaya başladığı zaman yukarı tırmanmayı akıl edebildiğine sevindim."

"Siz," diye devam etti Fare, "nasıl. . . neden suyun altından geliyordunuz? Filika'ya ne oldu?"

Çok sevdiği teknesinin adını duymak Kerrick'i neredeyse ağlatıyordu. Dostuna, belki de tüm Buzboyu'nda, babasının ona bıraktığı tekneye duyduğu bağlılığın büyüklüğünü anlayabilecek tek kişiye baktı.

"Battı," dedi elf denizci, ıstırabını bastırmaya çalışarak. "Bizi Eğreltikaya'ya kadar getiren metal gemiye yanlışlıkla çarptık. Pruva parçalanınca bir taş gibi suyun dibine gitti."

"Tüm altınların. . . hepsi teknede miydi?" dedi Fare, hatır-

layarak.

"Evet. Sekiz yıllık emek—ama Filika'yi geri alabilmek için hepsini düşünmeden verirdim."

"Çok güzeldi," diyerek katıldı adam. "Zavallı Kılıç'm ya-
25

DOUGLAS NİLES

randa ördek yavrusu gibi kaldığı bir kuğu gibiydi."

Kerrick yeniden gözlerini kapadı. Geleceğini düşünenecek kadar gücü yoktu—ve teknesi olmadan, yaşam seyri artık kontrolü dışındaki güçlerin eline geçmiş gibi hissediyordu. Güneşin her seferinde üç ay boyunca ortadan kaybolduğu, dağ kadar büyük buzulların yoğun okyanus sisinin içinde kol gezdiği, sert ekmek, et ve balık yiyerek, içi alev alev yakan, sarhoş edici cenkşuyu içerek yaşamın sürdüğü ve daha birçok başka şeylerin olduğu bir yerdedi.

Eğer adil bir ruh hâline sahip olsaydı, Buzboyu'nda bundan çok daha fazlasına sahip olduğunu kendi kendine itiraf edebilirdi. Arktos adındaki bu sadık insanların—ve hatta Dağlıların—arasında çok yakın dostları vardı. Güneşin, kelimenin tam anlamıyla sınırsız ışıdığı yaz günleri, daha önce ne bir elfin, insanın ya da öğrenin gitmediği keşfedilecek deniz köşeleri ve fiyortlar vardı. Kerrick Fallabrine, her şeyden önce bir denizciydi ve Buzboyu, özellikle de Beyaz Ayı Denizi ve Ejderayurdu Denizi kıyıları, deniz yaşamını dünyanın herhangi bir yerinde olabileceği kadar heyecanlı kılıyordu.

En azından sular buz olup kaskatı kesene kadar durum böyleydi. Sonra deniz direk yüksekliğinde kar yığınlarıyla kaplanıyor ve esen rüzgarlar o kadar keskinleşiyordu ki neredeyse eti kemikten ayırarak güçte oluyorlardı. Şu anda gözünde canlanan Buzboyu'nun bu yüzüydü. Bunun gibi kışlarla geçireceği koca bir ömür vardı. Moreen ise elli ya da altmış kış sonra burada olmayacaktı.

Orada kesti. Bu tehlikeli bir düşünce zinciriydi ve kendine,

hiçbir zaman daha ileri gitmemeyi öğretmişti. Elf olduğu için beş ya da altı yüzyıl daha yaşayabilecekken, bir insana bağlanmak aptallık olurdu. Arktos'un kadmşefi için iyi bir yoldaş, hatta silah arkadaşı olmuştu ve karşılığında Moreen'de onun için bir dost ve arkadaşı. Tüm olan biten bundan ibaretti, daha da ileri gidemezdi zaten.

Teknesinin ve altınlarının kaybı için kadını suçlamak aklına gelmemiştir. Kendi yarattığı bir gaye uğruna çalışmasında, desteğini kadından esirgemediği doğrudur. Bu, Moreen'in kararlı-

KIŞYURDU

lığı, güçlü iradesi ve cesareti olmasaydı, kesinlikle altından kalkılamayacak olan bir amaçtı, yine de onun peşinden isteyecek gitmişti. En azından şu anda, bu şekilde hatırlamayı tercih ediyordu.

"Moreen nasıl? İyi mi?"

Fare'nin yüzü asıldı ve Kerrick'in yüreğine bir korku saplandı. "Ne oldu? Yaralandı mı?"

"Hayır, en azından şimdilik iyi."

"O zaman sorun ne?"

"Teknemdeki iki adamı hatırlıyor musun? Onlar Dağlı şefleriydiler—karadan gelen bir düzine başka şefle buluşabilmeleri için onları deniz yoluyla buraya getiriyordum. Moreen'le konuşmak istiyorlardı."

"Ve?"

"Moreen onlara Acaryel Balinakemik'in ogreler tarafından yakalandığını ve bir köle olarak Kışyurdu'na götürüldüğünü anlattı."

"Evet—eminim krallarının ogreler tarafından götürüldüğünü duymaktan mutlu olmamışlardır. Ama bunun için Moreen'i suçlamıyorlar, değil mi?"

"Belki açıkça değil, ama Moreen kendi kendini suçluyor gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu elf. Endişesi giderek artıyordu.

"Karaya çıkar çıkmaz şeflerle konuştu. Onlara, Kışyurdu'na gideceğini, ogre kalesine gireceğini ve Acaryel Balinakemik'i sağ salim geri getireceğini söyledi."

Kerrick gerisin geri yatağına yığılmış, isli tavan kirişlerine bakıyordu. O da, Moreen gibi Acaryel'in yakalanışına tanık olmuş ve fazlasıyla üzülmüştü, ancak böylesine çılgınca bir kaçırma girişiminde bulunmayı aklının ucundan geçirmezdi. Kışyurdu'na götürülmüş hiçbir insan ogrelerin ellerinden kaçmayı başaramamıştı. Böyle bir şey Buzboyu tarihinde hiç görülmemişti. Önce hafifçe güldü, sonra kahkahaları giderek arttı. "İyi misin?" diye sordu Fare, endişelenerek. "Elbette," diye yanıtladı elf. "Merak ediyorum da, acaba
27

DOU6LAS NİLE5

Moreen Koydizdarı gibi bir önder daha önce hiç var olmuş mudur?"

"Sanmıyorum," diye cevapladı Arktos denizci, yüzüne bir gülümsemenin yayılmasına izin vererek. "Elbette ki, ben de onunla birlikte gideceğim," diye de ekledi.

"Gideceğini biliyorum," dedi Kerrick, "ve, doğal olarak, Bruni de gelecek ve tüm o Dağlılar. Eh, neredeyse bir ordu olacak—zafere doğru atılan intihar adımları!"

Fare'nin suratı asıldı. "O kadarını bilmiyorum. Ancak sen burada kalmalı ve iyileşmelisin—"

"Burada kalmak mı?" diye burun kıvırdı Kerrick, tekrar gülererek. "Bütün dünyayı versen bunu kaçıramam!"

Kışyurdu Kalesi

T

Ogre kadırgasının ambarında geçirdiği haftalardan sonra güvertede ve iskele tahtasında yürümek Acaryel'in canını acıtmıştı. Kasları işlevlerini yitirmişler gibi hissediyor, zincirler işini daha da zorlaştırıyorlardı. Ağrılar içindeki yaşlı bir adam gibi ayaklarını sürüye sürüye kalabalığın arasından ilerlerken, bu geniş alanı dolduran temiz hava dışında henüz hiçbir şeyin farkında değildi.

Gemiye gösterilen ilginin, geri dönen kral ve kraliçelerini karşılamak için toplanmış Kışyurdu ahâlisinin belli belirsiz farkındaydı. Görmeye değer başka bir şey olarak, ogre kalabalığı bu kirliliğe ve hırpaniliğe insan esiri de inceliyorlardı. Rihtimden geniş liman meydanına çıkan beş basamağı çıkarken Acaryel'in kulağına, ilgi dolu mırıltılar, birkaç burun kıvrıma ve neşeli kahkaha çalındı.

Kalabalıkla ilgili bir şey sinirini bozmuştu ve aklına gelen ilk şey zincirli kollarını kaldırıp bu cahil mahluklara bağırıp küfretmek oldu, ama bu tarz bir tepkinin onları eğlendirip güldürmekten öteye gitmeyeceğini hemen anladı. Onları korkutup telaşe düşürmenin, en azından şimdi ve burada, hiçbir yolu yoktu.

Onu belinden eğilmeye zorlayan ağrıyı önemsemeyerek, şimdilik sırtını dik tutmakla yetindi. Zincirlerin ağırlığının onu

29

DOUGLAS NİLES

süründürmeye yetmeyeceğini göstermek için kollarını kaldırdı. Eve dönen kral kendisiymiş gibi basamaklardan çıktı. Bakışlarını geniş yeraltı limanında gezdirirken, gözlerinde küçümseyen ve gururlu bir ifade vardı.

Belli etmemesine karşın, burası onu büyük ölçüde etkilemiş hatta hayrete düşürmüştü. Limanı oluşturan büyük gölün bir tarafındaki geniş kanal henüz kapanmamış kapıların arasından

dışarı uzanıyordu. Bu devasa taş blokların her biri, gördüğü kadarıyla, bocurgatları çeviren iplere asılan yüzlerce insan kölenin emeğiyle hareket ediyordu. Bu köleler şimdi durmuş onu seyrediyorlardı ve Acaryel başını hafifçe eğerek onları selamladı. Bir yandan da böylesine akıl almaz bir ağırlığın bu kadar sıradan bir güçle hareket ettirilmesini sağlayan mühendisliğe de hayran kalmıştı.

Kuzey ufkunun yakınlarındaki güneş geniş rıhtımın ve durgun suların üzerine parlak ışıklarını saçıyordu. Limanda üç büyük demirleme şamandırası vardı, her biri büyük bir geminin yanaşabileceği kadar geniş aralıklarla duran iskelelerin arasına yerleştirilmişlerdi. Altınkanat ortadakine bağlanmıştı ve yanlarındaki şamandıralar boştu. İskelelerin ötesinde bir dizi rampa ve merdiven, limandan on ayak kadar yukarıda duran geniş meydana çıkıyorlardı. OGRELERİN ÇOĞU bu meydana toplanmışlardı. Şen bir kalabalık oluşturuyorlar, gemiden ilk inenler olan kral ve kraliçe yanlarından geçerken tezahürat yapıyor, sonra da dikkatlerini gemi mürettebatına ve esire veriyorlardı.

Acaryel birkaç alay ve yuhalama duydu, ama çevresine bakmıyıp bir taktikçi gözüyle buraları incelerken onları dikkate almadı. Kral ve kraliçenin kafes gibi bir bölmenin içine girdiklerini gördü ve bu bölme yukarı çıkmaya başlayınca çok şaşırıldı. Ortalığı dikkatle inceleyince, sayıları yirmiden fazla olan başka bir köle grubunun bir çeşit dişli mekanizmasını çalıştıran zincirlere asıldıklarını gördü.

Yuvarlak bir orta boşluğun yukarıya doğru uzandığını fark etti. Bu boşluğun üst kısımları çok yukarılarda, gölgelerin arasında kaybolursa da, dağın tepesine kadar uzadığını hayal etmek zor değildi. Boşluk, sayamayacağı kadar çok balkonla çevre-

KIŞYURDU

lenmiş dev bir bacaya benziyordu. Kraliyet çifti, neşe dolu bir tezahürat dalgası eşliğinde gittikçe yükseldiler ve Acaryel'in

aklına bir şey geldi: eğer bu yirmi köle aniden zinciri ellerinden bırakılırsa, acaba kralın kafesi limana kadar düşer mi? Gelecekte araştırmaya geçecek bir fikir olabilir.

Alt katlarda başka izleyiciler de toplanmış, güneşin aydınlattığı limana bakıyorlardı. Bunlardan bir tanesi özellikle gözüne çarptı. Bir ogre kadın, yüz ayak kadar yukarıdaki bir balkondan ona bakıyordu ve Acaryel kadının bakışlarına serinkanlılıkla karşılık verdi. Bu ırk için olağanüstü bir çekiciliği vardı —ogre kraliçesi gibi kütük değildi ve ayıya benzemiyordu. Bu kadının etkileyici bir göğüs bölgesi vardı ve vücudu beline doğru inceliyordu. Her şeyi parlak, kırmızı bir elbiseyle örtülmüştü ve elbise Kışyurdu nüfusunun büyük çoğunluğu tarafından giyilen beyaz ya da toprak rengi kürk ve geyik derisi giysileri yanında oldukça çarpıcı duruyordu. Yüzü hayvansı değildi hatta dolgun bir tarzda çekici bile sayılabilirdi ve bakışları çakıştığında o yüzde kurnaz bir gülümseme vardı. Bir elini tembel ve gelişigüzel bir şekilde salladı.

Arkadan itildiğinde tutsak ileri doğru savruldu ve Acaryel tökezleyip zincirleri sakırdarken güçlüğüle dengesini koruyabildi. Hızla arkasına döndüğünde elinde geniş yalımlı, ucu küt bir kılıç taşıyan sinsi gülüşlü bir muhafızla karşılaştı.

"Kıpırda," diye hırladı ogre pis pis sınıtarak. "Seni ezip geçmemizi istemezsin değil mi? Evet, istemezsin!"

Acaryel, yeniden doğrularak ilerlemeye devam etti. Bir yığın kraliyet muhafızının eşliğinde —bunlara Hücumneferleri dendiğini hatırladı—geri dönen savaşçıların ana grubundan ayrılmışlar başka bir yöne doğru gidiyorlardı. Dağlı, limandan uzaklaşan, soğğun ve karanlığın yeniden üstüne çöktüğö, heybetli bir tünele götüröldü. Arkasında aynı kabadayı kılıklı savaşçının olduğunu hatırlayarak, büyük tahta bir kapıya gelene kadar ogrelere ayak uydurdu.

Bu kapı içerden açılmış ve karşlarına birkaç öğrenin büyük bir masanın çevresinde aylak aylak oturduğu meşalelerle aydınlatılmış bir mağara çıkmıştı. Oturanlar başlarını kaldırıp

DOUGLAS NİLES

gelenlere homurdanarak selam verdiler. Duvar boyunca pek çok sıra dizilmişti, kılıçlar ve kalkanlar silah sehparlarından sallanıyordu.

Acaryel bir kez daha itildi. Bu seferki darbe onu yere savuracak kadar güçlüydü. Yerde dönüp çömelerek, sırttan nöbetçiye ters ters baktı.

Ogre kılıcını kaldırdı ve omzuna rasgele atıverdi. Sonra da elinde demir anahtarla ileri çıkan başka bir ogreye işaret etti.

"Çıkar şu kelepçeleri," dedi kabadayı. "Artık hiç kaçma şansı kalmadı, Kışyurdu'ndan kaçamaz."

Acaryel, kelepçeler açılınca bileklerini ovuşturdu sonra da zincirlerden kurtulmak için ayaklarını uzattı. Ancak birkaç tutulmuş kasını açtıktan sonra yavaş yavaş ayağa kalktı. Göz ucuyla kılıçlı ogreye bakıyordu.

Ayakta duran Dağlı, sırtını esnetip kollarını gererek çitirdayan eklemlerini açma oyununu sürdürdü. Ona eşlik eden ogrelerin çoğu kalkanlarını çözüyor, çizmelerini çıkarmak için oturuyor ya da silahlarını sehpaye asıyorlardı. Silah arkadaşlarını kaba bir neşeyle selamlıyor, sertçe tokalaşılıyor ya da birbirlerinin sırtlarına ve omuzlarına yumruklar atıyorlardı.

Şu an için Acaryel yalnızca onu tartaklayan öğrenin gözetimi altındaydı. Kral, yumruğunu sıkıp ansızın döndü ve kabadayının burnuna sert bir şekilde indirdi. Nöbetçi kükrer gibi bağırdı, geriye doğru sendelerken kılıcını elinden bıraktı ve iki elini birden kanayan burnuna götürdü.

"Bu beni ittiğin içindi," dedi Acaryel, tükürükler saçan mahluğın sakın bir şekilde süzerek.

Tutsağın sakinliği yarattığı daha fazla öfkelenmiş gibiydi. "O benim!" diye kükredi ve Acaryel'i tutmak için ileri atılan arkadaşlarını elini sallayarak durdurdu. "Aşağılık insan müsvettesi—burada uzun bir yaşam sürebilirdin! Bunu gerçekleşt-

tirebilmek için çok aptalsın—ve şimdi öleceksin!"

Dağlı kılıcı ayağıyla uzaklaştırdı ve dizlerini kırıp, saldırıyı karşılamak üzere yumruklarını kaldırdı. Bir zorbayla savaşırken ölmekten daha kötü şeyler vardır, diye düşündü ve düşmeden önce birkaç iyi vuruş daha yapmaya karar verdi. Ogre

32

KişyuR&u

kafasını öne eğip üzerine atıldı. Acaryel bir kez daha vurdu ve savurduğu yumruğu mahluğun kulağına indi. İnsan, öğrenin uzun kolları onu yakalamadan sıyrıldı sonra da bir sonraki saldırıyı karşılamak üzere toparlandı.

"Durun!"

Ses nöbetçi odasının girişinden gelmişti. Uzun boylu bir ogre durmuş burnundan solumaya devam eden nöbetçiye sert sert bakıyordu. Öğrenin ezilmiş burnundan akan kırmızılığa bakarak. Acaryel ağzı kapalı güldü. Ona göre bu mahluğun adı artık hep Kanlıburun olacaktı.

"Lord Öngeçit!" diye bağırdı nöbetçilerden biri ve —Kanlıburun hariç —bütün adamlar hazırola geçtiler. Kanlıburun, burnundan akan kanı durdurmaya çalışırken bir yandan da eğilmiş Dağlının odamn öteki tarafına tekmelediği kılıcını alıyordu.

Yeni gelen ogre Acaryel'in kraliyet giysisi diyebileceği bir şekilde giyinmişti. Dizlerinin altına kadar inen ayı derisi pelesini temizdi ve lekesiz bir beyazlığa sahipti. Deniz aygırı derisi çizmeleri iyice cilalanmıştı. Diğer giysileri yalnızca işlenmiş deriden olsalar da saf altın bir kemerle tutturulmuşlardı ve aym değerli metalden yapılmış pek çok zincir bir çam kütüğü kadar kaim boynundan sallanıyordu.

"Esir buraya yalnızca kelepçelerinin sökülmesi için getirilecekt!" diye hırladı lord, tüm dikkatini, memnuniyetsizliğinin kaynağı olarak gördüğü Kanlıburun'a vererek. "Neden seni kapsamlı bir isyanın tam ortasında buluyorum?"

"Bana—bana vurdu," diye açıkladı yaralı ogre, insana nefret dolu bakarak. "Kendimi savunmaya hazırlanıyordum."

"Bir kılıç, yerden çok elde durursa işe yarar," diye burun kıvırdı Lord Öngeçit alay ederek. Bazı ogreler, yaralı arkadaşlarını onlara attığı kin dolu bakışları önemsemeden onaylayarak gülüştüler. Soylu ogre Acaryel'i kurnazca süzmek üzere ona baktı. "Kraliyet Katı'ndaki köle dairelerine götürülmen için emir aldım. Seni oraya götürebilmek için ellerim bağlamam gerekecek mi?"

Dağlı kral kısa ve sert bir şekilde selam verdi. İçinde bu-
33

D0U6LAS NİLES

lunduğu ortamı değiştirmek için, kullanmaya hazır olduğu bir fırsat yakalamıştı. "Sayın lorda eşlik etmek benim içm bir şerefir" 'Tekala." öngeçit'in gülüşü derin, bir altın öğütücüsünün içinde çalkalanan taşlar gibiydi. "Şu pisliği temizleyin diye çıkıştı asık yüzlü nöbetçiye, yerdeki kırmızı lekeleri göstererek "Hazır el atmışken yüzünü de yıka." Başka bir nöbetçiye işaret etti. "Köleye ceza olarak iki kırbaç ato-ırkımıza yönelik şiddetin cezasız kalmayacağını öğrenmeli."

Bir kırbaç saklayıp sırtom yaralı derisini yarmadan önce Acaryel tepki verecek fırsat bile bulamamıştı. Alev alev yanan bir acı tüm sırtına yayıldı. Homurdanıp öne doğru sendeledi, ama ikinci darbe geldiğinde yerinde kalabilmek içm kendim oldukça sağlama almıştı. Dengesizce sallanmasma karşın derin bir nefes aidi ve dizlerinin üstüne düşmedi. Onun yeme Lord Öngeçit'e kısılmış gözler ve yeni bir bakış açısıyla tartarak baktı. Soylu da belli ki esiri tartıyordu. Kulağa yarım kahkaha gibi gelen bir sesle neşe içinde homurdandı, soma da iki hücumneferine işaret etti.

"Siz ikiniz, benimle gelin-bu adama göz kulak olun. Hemen ileri çıkıp, her biri Acaryel'in bir koluna girdi ve çoktan gitmiş olan Lord Öngeçit'in arımdan kapıya seğirttiler.

Lordun peşinden odadan çıkarlarken Dağlı, Kanlıburunun bakışlarının sırtım deldiğini hissetti. Acaryel bu oğreye karşı gözlerini açık tutmaya karar verdi. Kabadayı oğre km tutabilen birine benziyordu.

Burada kin tutmak ve intikam almak için çok neden bulabileceğinden kesinlikle emindi.

34

KIŞYURDU

"O şıllıkla görüşmek için yine bir şeyler yapacak, belki de birkaç saat içinde," diye tısladı Yıldızan. "Onların izlenmesini istiyorum—nerede buluştuklarını ve ne kadar süre birlikte kaldıklarım bilmek istiyorum!"

"Evet, kraliçem, elbette," diye yanıtladı Garnet Dane. Yıldızan'm en güvenilir casusuydu.

Garnet bir insandı, ama Kışyurdu'nun köleleri arasında doğmuş ve büyümüşü. Kraliçenin onun sadakatinden şüphesi yoktu, çünkü onun himayesinde olması kendi ırkının arasında ona bir yer sağlamışta. Adama hediye olarak güzel yiyecekler ve bira veriliyordu ve karşılığında Yıldızan'ın her istediğini yapıyor, Kışyurdu kentinde olup biten her şeyle ilgili haber getiriyordu.

Şimdi de her zaman olduğu gibi kraliçenin merak konusu kendi soylu kocasından başka biri değildi. Yıldızan, bir an için, kendi şahsi köleleri tarafından doldurulmuş ve artık içinden buhar çıkmayan küvete' özlemle baktı. O teskin edici sıcaklığa gömülmek ne kadar iyi gelirdi! O düşünceyi ve duyduğu özlemi bir zayıflık belirtisi olarak görüp bir kenara itti.

Kocasının çoktan yıkanmaya başladığından kuşku yoktu ve kesinlikle, kısıtlı aklının önemli bir kısmım dolduran, gerçekdışı birkaç zevkin düşünüyü kuruyor olmalıydı. Kral zayıftı. Acısvaş Dert karışırım güçlü olduğu kararlılık ve azim konularında

yetersizdi. Bir an içinde başka türlü bir özlem duydu. Ogre kralının, kraliçesinin değerli meziyetlerinin kıymetini bilmesini içtenlikle diledi. Birlikte geldikleri noktaya onları taşıyamn karısının zekâsı ve nitelikleri olduğunu nasıl göremezdi?

Aslında Acısavaş Dert'in—kraliçesiyle birlikte—Güney Hissari'nin en yüce hükümdarlarından biri, gerçek bir tarihi şahsiyet olma fırsatı vardı. Yıldızan tarihlerini çok iyi biliyordu ve bu krallığın bir zamanlar çok güçlü olduğunun ve uygar Krynn'in tümüne hakim olan ogre medeniyetinin bir parçası olduğunun farkındaydı. Oysa o günlerden bu yana binlerce yıl geçmişti ve uzak ogre imparatorluğu çoktan yıkılmıştı.

Kraliyet donanmasının ikinci gemisini acıyla hatırladı. Yabanansı bir elf tutsak tarafından tasarlanmışta ve insan kölelerin

35

OOUGLAS NİLES

emeğiyle yapılmıştı, ama Yıldızan, muhteşem gemiyi havaya uçuran patlamayı anımsadığından neredeyse ağlıyordu. En güçlü yandaşı Dul Kraliçe Hannareit'in öldüğünü hatırladığında da gözleri dolmuştu. Artık her iş ona, Yıldızan Buzulyurt Dert'e bakıyordu.

Başlarına gelen son felaketle ilgili tek bir iyi şey vardı. Yıldızan, Elf Haberci'nin patlamada öldüğünden emindi. Elfin Ejderayurdu'na girdiğini biliyordu ve Tanrı Gonnas, onun bir felaket müjdecisi olduğu konusunda kraliçeyi uyarmıştı. Gerçekten de sekiz yıl önce Buzboyu'na geldiğinden beri kraliçenin hayatını zehir etmişti. Onun öldüğünü bilmek kadına biraz olsun mutluluk veriyordu.

Gamet Dane karşısında durmaya devam ediyor, hanımefendinin söyleyeceklerini sabırla bekliyordu. Kadın ona bakmak için gözlerini kaldırıncaya eğilerek selam verdi.

"O şıllık her zamanki dairesinde oturmaya devam mı ediyor?"

"Aslında, hayır, kraliçem. Geçtiğimiz haftalarda zamanını yeni bir yer hazırlamakla geçirdi. Kentin orta katlarına bakan bir daire. Yeni koltuklar, iki düzine ayı kürkü, yüz tane lamba sipariş etti ve... " Gamet pişmanlıkla öksürdü.

"Konuş!" diye sorguladı kraliçe. "Ne?"

"Marangozları yeni bir yatak yapmaları için görevlendirdi ve ustabaşı köleye de kral seferden dönmeden teslim edilmesi için kesin emirler verdi."

Yıldızan ürperdi ve yüzünün kızardığını hissetti. Bir an için konuşamadı, yalnızca çenesini sıkıca kapatmış, iki küt öndişinin dışarı uzandığı alt çenesini ileri çıkarmıştı. "Ahlaksız sefil!" diye patladı sonunda. "Utanmazlığının sonu yok mu?"

"Hem kölelerin hem de ogrelerin kralın, şey, . . . düşünce-sizliklerinden haberdar olmaması belki majestelerini biraz rahattır. En azından ilişkinin ağızlarında sakız olmasını engelleyecek kadar ince davranmış."

"Bu hiç rahatlatıcı değil!" diye hırladı Yıldızan, baskın bakışları Gamet Dane'ni olduğu yere mıhlamıştı. Gamet, alçakgönüllü özürler dileyerek eğilmekten başka bir şey yapamı-

KIŞYURDU

yordu. "Hiç de rahatlatıcı değil! Şimdi git ve işini yap!"

Casus köle adamlarını harekete geçirmek için ayrıldı. Kralın ve Thraid Dimmarkull'un hiçbir hareketi gözden kaçmayacaktı, ama Yıldızan odasında, düşünceleriyle baş başa kalmışken artık

kocasının yaptıkları konusunda yalnızca bilgi toplamamın yeterli olmayacağına karar verdi. Hayır. . . kendisinin de harekete geçme zamanı gelmişti.

Suyu soğumaya yüz tutmuş küvete bir kez daha baktı. Derisi kaşınıyordu. Deniz yolculuğu sonunda tuzlu su saçlarını keçe gibi yapmıştı ve gemi kamarasının yetersiz konforu kendi-

sini kirlı ve kokuşmuş hissetmesine neden olmuştu, ama yine

de yıkanma işi bekleyebilirdi, öncelikler yine kendi rahatından baskın çıkmıştı.

Yalnızca, yüce rahibe olarak makamının simgesi olan maskesini ve cübbesini asılı durdukları yerden almak için oyalandı. Kraliyet dairesinden çıktı ve gezinti yolunda yürümeye başladı.

Tapmağa gidip dua etmek, kendi başına kalmak ve gizemli efendisinin büyülerini çalışmak ihtiyacındaydı. Her zamanki gibi Kudretli Gonnas'ın iradesinin kendisine yol göstermesine izin verecekti.

Acısavaş Dert kraliyet dairesinden çıkan koridorda sallana sallana yürüyordu. Etrafta, gerek köleler gerekse ogreler, başkaları da vardı, ama karısı tapmağa gitmişti ve uzunca bir süre de orada kalacaktı. Bu da ona, sonunda özgür kalma fırsatını vermişti.

Gözlerini, on adım önünde yürüyen VVandcort adındaki köleden ayırmıyordu. Yıldızan'm her tarafta casuslarının gezindiğini biliyordu, bu yüzden ogre kralı ve köle birlikte değil- lermiş gibi görünmeye çalışıyorlardı. Acısavaş'm Wandcort'un takip ettiği yolu iyice gözlemesi önemliydi, çünkü hedefine giden yol buydu.

Köle, Kışyurdu kraliyet katının büyük taş yapılarının arasındaki pek çok geçitten biri olan ara sokaklardan birine döndü.

DOUSLAS NİLES

Bu sokak doğrudan sarayın dış duvarının altından gidiyordu. Dönüş beklenmedik bir hareket değildi, ancak kral bariz bir ilgisizlikle sokağı geçti—her ikisi de aynı, az kullanılan sokağa dönerlerse fark edilebilecekleri konusunda hemfikirler.

Onun yerine Acısavaş bir sonraki sokağa kadar, altın eşyaların ve nadir baharatların sergilendiği seçkin dükkanların önünden ilerledi ve ilk ara sokağa saptı. Gezinti yolu boyunca

dağınık olarak dizilmiş yapıların arkasındaki, genellikle kölelerin kullandığı, daha da karanlık tali yola gelene kadar gölgeler içindeki sokakta hızla ilerledi. Bu yol iyice gölgelere gömülmüştü ve çöp doluydu, ama kral bu ayrıntılarla oyalanmadı. Onun yerine biraz arandı ve solunda, Wandcort'un tam da bulacağını söylediği yerde karanlık boşluğu buldu. Bir an sonra Acısavaş oraya daldı ve gizli kapı arkasından kapanırken hafif bir gürültü duydu. Ancak o zaman köle lambasını örten kapağı açtı. Işığın soluk huzmeleri küçük bir sahanlık ile dağın derinliklerine doğru dik bir şekilde inen basamaklardan başka bir şey göstermiyordu.

"Bizi görmüş olabilirler mi?" diye fısıldadı kral.

"Sanmıyorum, efendimiz," diye yanıtladı. "Arkanızda so-kağa giren birine ait olabilecek bir gölge gördüm, ama o zamana kadar siz çoktan binanın arkasına geçmişsiniz. Biri sizi izliyor olsa bile, oradan sonra nereye gittiğinizi bilemez."

"İyi. Devam et," diye buyurdu kral, sesi sabırsızlıkla sertleşerek.

Köle hemen aşağı inmeye başladı. Ogre gözlerinin karanlıkta bir insanmkinden çok daha keskin görebilmesine karşın ışığı kral için basamakları aydınlatacak şekilde tutuyordu. Görünüşe göre Vandcort bu yolu iyi biliyordu, çünkü hızlı ve tökezlemeden ilerliyordu.

Uzun bir süre basamakları indiler. Kraliyet sarayının en üstte olduğu göz önüne alınırsa Taraça Kah, Kışyurdu'nun diğer katlarının ortasında sayılırdı. Tüm bu süre boyunca kral kalp atışını kulaklarında hissediyor ve bunun aşağı inişten kaynaklanmadığını biliyordu. Düşünceleri çalkalanıp duruyor, beklenti avuçlarını terletip nefesini ateşli bir istekle dolduru-
38

KIŞYURDU

Sonunda, Vandcort'un açıp girmeden önce ihtiyatla çaldığı başka bir kapıya geldiler. Acısavaş köleyi bir kenara itip içeri

daldı, ancak adam yoldan çekilecek kadar bu buluşmalarda deneyim sahibi olmuştu. Kral çevresine dikkat etmeden, küçük bir girişten geçerken ileride bir kapı açılmıştı.

Tam da düşündüğü gibi sevgilisi onu bekliyordu ve hatırladığından daha da güzeldi. İpeksi kırmızı bir parlıtiya sahip olan ve Kışyurdu'nda eşi benzeri olmayan elbisesi vücudunun çekici kıvrımlarını saklamakta yetersiz kalıyordu. Dudakları da aynı renge boyanmıştı ve kral ileri aılıp onu güçlü kollarıyla sararken gözleri mutlulukla ışılıyordu.

"Acısavaş'im!" diye fısıldadı Thraid, onu kendine doğru çekerek. Kral arkasında bir yerde bir kapının kapandığını duydu ve kölenin odadan çıktığını anladı. "Seni ne kadar özledim!"

İki sevgili birbirlerine sarılmayı sürdürerek yan tarafta, Thraid'in özel odasına geçtiler. Kral kapıyı tekmeleyerek aceleyle kapadı. Ezici bir güçle, neredeyse kızgınlıkla kadını öptü. Thraid de onun sarılışına kendi tutkulu bedeniyle karşılık veriyordu. Adamın elleri kadının vücudunda gezindi ve kadın onu öpmeye devam ederken inledi. Kralın dizleri titriyordu ve nefes alması gerekiyordu ama kadını bırakmak istemiyordu. Onun yerine birbirlerine sarılı kalarak yavaş yavaş göz alıcı bir şekilde döşenmiş odada ilerlediler. Kral bir saniye için yana doğru baktı. Yatağı bulabileceğinden emin olmak istiyordu.

Gonnas Tapmağı kutsal olup aynı zamanda büyük ve karanlık bir yerdı. Kışyurdu'nun Soylular Katı'nın en yüksek noktasında, kraliyet sarayının hemen altındaydı. Burası Yıldızan'ın dünyada en çok sevdiği yerdı. Bu büyük odada gücünü tam anlamıyla hissedebiliyor, aynı zamanda, kendi basit ölümlü varlığından çok daha yüce olan birinin kudretinin de farkına varıyordu.

İri bir ogreden üç hatta dört kat uzun duran ve pürüzsüz

siyah bir taştan yapılmış devasa bir heykel olan Kudretli Gonnas'm görüntüsü ona tepeden bakıyordu. İnatçı Olan ırkının yapılı bir erkeği olarak betimlenmişti ve kral kocasının asık suratlı hâline akıl almaz bir şekilde benzeyen bir görüntüsü vardı, ancak Acısavaş Dert tembel, kararsız, cinsel tahriklere açık ve akli bir karış havadayken, Gonnas acımasız ve sertti.

Bu iki niteliğine Yıldızan çok saygı duyuyordu ve elinden geldiği ve becerileri el verdiği ölçüde taklit etmeye çalışıyordu.

"Ey Gonnas, Efendimiz, benim Ölümsüz Efendim, başarısızlıklarım için lütfen beni affet. . . Sana, tüm varlığımla hak ettiğin zaferle değil, yol göstericiliğin ve bilgeliğin için bir yakarıyla döndüm. Gerçekleri görmeme yardım etmen ve senin her zaman dehşetle anılacak adın için atacağım adımlarda bana yol göstermen için yalvarıyorum."

Yüce rahibe eğildiğinde, maskesi, heykel kadar parlak ve karanlık olan pürüzsüz siyah obsidyen zemine neredeyse değmişti. Tanrısının tuhaf ve abartılı bir görüntüsü olan büyük maskesi, düz zeminle bir olmuş gibiydi ve cübbesinin, sıcak suda yayılan yağ gibi çevresine dağıldığını hissetti. Sanki etleri bile dümdüz olmuş ve yerle bütünleşmişlerdi, ona göre kudretli efendisinin ayaklarının altına serilmeye layık bir halıdan başka bir şey değildi.

O ezici ağırlık üzerine çökerken Gonnas'm varlığını hissetti. Daha deneyimsiz bir rahibe acıyla haykırırdı—doğrusu, pek çok yardımcı rahip bu kutsanmanın ilk heyecanımla telef olmuştu—ama Yıldızan Dert için efendisinin ağırlığı bir lütuf hatta hazdı. Ağırlığın arttığını hissedince keyifle inledi ve tanrısının—sürünün kalanından olmasa bile, en azından kendisinden— memnun olduğunu anladı. Yüce rahibe nefes alamıyordu ama bunun önemi yoktu, çünkü artık vücuduna hava ve aklına canlılık veren Gonnas'm gücüydü.

İnatçı Olan'ı memnun ettiği sürece böyle kalabilirdi ve her saniyesi onun için zevk olurdu. Akli, hızlı ve canlı bir şekilde

çalıyor, zihninde zaferlerin, halkının düşmanlarının cezalandırılmalarının ve tanrısının ve topraklarının itibarının yükselmesi hayalleri dolaşıp duruyordu.

40

KIŞYURU

Eziyetli ve karmaşık görüntülerle Gonnas'ın iradesi yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Ejderyurdu'nda yakaladıkları ve bir kral olan insan köleyi gördü. Kanının, tanrının her zaman aç olan ağzına dökülebilmesi için ikiye yarılmıştı. Görüntü, Acısavaş Dert'i, Kışyurdu'nun tüm ogrelerini ve tüm kölelerini kurban törenini izlerken görene kadar zihninde büyüdü. Yıldızan ilk içgüdüünün doğru olduğunu biliyordu ve kendiyile gurur duydu.

"Dilediğiniz gibi olacak, ulu efendim. . . insan kral Güzkarası'nda kurban edilecek. . . ve tüm Kışyurdu, onun ıstırabına, kaderine ve sizin sonsuz zaferinize tanık olacak..."

Efendisinin ağırlığını bir kez daha üzerinde hissetti ve tanrısının memnuniyetinin acımasız baskısı altında silme mutlulukla bağırды. Kudretli tanrısını memnun ettiği için kalbi sevgiyle dolmuştu.

Gonnas'ın ezici kudreti ve ağırlığı o kadar yoğundu ki Yıldızan neredeyse bayılıyordu. İrade savaşı vererek ayık kalmayı başardı. Şükran ve sevinç sözcükleri mırıldanarak; köle kralın Güzkarası olarak bilinen görkemli yaz sonu şöleni sunağında öleceğine tekrar tekrar söz verdi. İsteddiği de buydu ve kendi isteklerinin de tanrısıyla aynı doğrultuda olduğunu bilmek ona büyük bir zevk veriyordu.

Ancak o zaman, kraliçenin ayıklığının son demlerinde, İnatçı Olan ona kocası Acısavaş Dert'in Güney Hisarı'nın yüce kralı, belki de bin yılın en yüce kralı olabileceğini fısıldayarak hatırlatmıştı. Bu yüceliğin anahtarı kendisiydi, çünkü kralın zayıf olduğu yerlerde o güçlüydü ve yalnızca kendisinin gayret ve dikkatiyle bu azamete ulaşılabilirdi.

Tanrısının bu emrini duymaktan içi parçalansa da, onun son isteğini anlamış ve yerine getirmeye yemin etmişti.

Ogre kralı gözetlenmeliydi, hem de çok dikkatle.

41

^?İ Şeref Sözü ff^

Genişburun bu hücrede ne kadar zamandır tutulduğunu bilmiyordu. Şimdiden çok gün geçmişti, günlerin sayısı tüm el ve ayak parmaklarının toplamından daha fazlaydı. İri ogre, bir zamanlar kraliyet Hücumneferlerinin seçkin bir bölümünün komutanıyken, kalan yaşamım insanların tutsağı olarak geçirme fikrine kendini alıştırmıştı. Bunu neden yaptıklarını, yani onu burada kilit altında tuttuklarını merak ediyordu. Onu çalıştırmadıkları için köle olmadığı sonucuna varmıştı. Onu besliyorlar hatta hayatta kalması için yaralarına bakıyorlardı. Şu insanlar, komik yaratıklar.

Herhalde işlerine geldiği zaman öldürecekler diye düşündü Genişburun. Ne de olsa zamanında pek çoklarını öldürmüştü ve Fare-savaşçımın tuzağına düşüp yakalanana kadar daha da fazla kan dökmeye niyetliydi. Akıncı kolu köyleri yağmalamış, çiftçileri katletmiş, evleri yıkmış, kral ve kraliçesinin buyurduğu her şeyi yapmıştı. Tüm birliği savaşta öldürüldükten sonra da düşmanları tarafından ele geçirilmişti.

Çelik şeritli, tahta bir kapı kaçmaya yönelik bir hareket yapmasını engelliyordu. Kapının altındaki kayarak açılan dar bir aralıktan günde bir kere tahta bir tabakta yemek ve küçük bir sukabağı sürahi dolusu su veriliyordu. Birkaç üstünkörü yoklama dışında kapının sağlamlığını kontrol etmemişti—hem

43

DOUGLAS NİLES

ayrıca, bu hücreden çıkarsa ne yapabilirdi ki? Kralı uzaktaydı ve ona emir verecek kimse yoktu. Burada oturup bir sonraki yemeğini beklemekle yetiniyordu.

Elini yüzüne götürüp kurutulmuş deriden yapılmış göz yamasını kaldırdı ve kaybettiği gözünün üzerinde oluşan sert kabuğa dokundu. Yara artık acımıyordu ve eğer bu karanlık delikten çıkabilirse onu daha vahşi göstereceğini düşündü. Buna pek olanak yokmuş gibi görünüyordu.

Arada bir bir insan kadın onu ziyarete geliyordu. İriydi, neredeyse bir dişi ogre kadardı ve olağandışı bir sevecenliği vardı.

Kendi ırkı ona Bruni diyordu ve Genişburun onu Bruni-savaşçı olarak düşünüyordu. Kalesinin savunmasında ele geçirdikleri Gonnas Baltası'nı savuruşundaki öfkeyi çok iyi hatırlıyordu. Kadının gücüne ve cesaretine büyük saygısı vardı.

Kötü yazgılı akıncı kolundan tek sağ kalan olarak Eğreltikaya'ya getirildikten sonra onu bu hücreye kadar getiren de Bruni-savaşçı olmuştu. Zaman zaman yemeğini şahsen getiriyor ve bir süre onunla sohbet ediyordu. Kışyurdu'nu merak ediyordu ve Eğreltikaya'yla ilgili bir şeyler paylaşmaya da hevesliydi. İşin tuhaf tarafı, tanıdığı pek çok ogre kadınına göre daha iyi bir arkadaştı. Ay gibi yuvarlak yüzünü ve iri kara gözlerini Genişburun hoş, hatta güzel buluyordu.

Bu ziyaretler seyrekti ve yaşamının kalanı kasvet dolu bir sersemlik ve sıkıntıyla geçiyordu. Onu ne zaman ve nasıl öldüreceklerini merak ediyordu ama şimdye kadar onu tekmeleyip yumruklamamışlardı bile. Sıska, yaşlı şaman yaralı gözüne büyü bile üflemişti, şey olmamasını sağlamak için. . . ne olmasını sağlamak için demişti? "Altahaplanması" ya da onun gibi bir şey miydi neydi? Görebildikleri sağlam tek gözüyle sınırlıydı, ama yaralı göz çukurundaki, artık çekilmez olmaya başlamış tüm yanma ve şişmeler durmuştu.

Hücresi kale zindanlarının oldukça altmda ve uzun bir koridorun sonundaydı. Yakınlarında başka kimse yoktu, bu yüz-

den o gün yaklaşan ayak seslerini duyduğunda onun hücrelerine geldiklerini anladı. Her zamanki gibi yemeğinin geleceğini düşünüyordu—gerçekten de ayak sesleri yaklaştıkça midesi du-

KIŞYURDU

vulur şekilde guruldamişti—ama yemek aralığının kayıp açılması yerine kilitle dönen bir anahtar sesi duyunca şaşırıldı.

Kapı açıldığında içeri Bruni-savaşçı girdi ve Genişburun rahatladı. Bu sefer yanında siyah saçlı, ufak tefek bir kadın vardı. Onu hatırlıyordu. Onun da kendisi gibi bir gözü yoktu ancak o, göz çukuru üzerine temiz bir ayıbalığı derisi yama bağlamıştı. Genişburun'un hatırladığı kadarıyla buranın şefiydi. Alçak tavanlı odada eğilmesi gerekse de ayağa kalktı ve homurtulu bir sesle onları karşıladı.

"Merhaba, Genişburun," dedi Bruni. "Bu Moreen, Eğretili-kaya'nın Leydisi. Seninle konuşmak istiyor."

"Leydiyle konuşacağım," diyerek kabul etti Genişburun.

"Bruni, Kışyurdu'yla ilgili çok şey bildiğini söyledi," diye söze girdi Moreen. "Kulağa gerçekten de muhteşem bir yermiş gibi geliyor."

"Büyük. Ve eski," diye vurguladı ogre. Kadının övgü dolu sözleri hoşuna gitmişti. "Büyük Sukapısı görülmeye değerdir—bir ordu dolusu köle tarafından açılır! Kanal herhangi bir geminin geçebileceği kadar derindir ve kadırganın küreklerinin uzanabileceği kadar da geniştir."

"Başka kapılar da olmalı," dedi Moreen, "bir-iki ogre dışarı çıkmak istediği zaman, dışarı kadırgayla çıkmıyorlardır, değil mi?"

"Ah, hayır," dedi Genişburun. "Dağ yamacında pek çok kapı var. Yükseklerde, kayaların arasından Kara Buz Koyu'na ya da Buzduvarı'na bakarlar. Bu kapılarda pek çok ogre yaşar. Yıllarca, Sakallı Buzul Kapısı'nın garnizon komutanlığını yap-

tım."

"Dağın her tarafında mı?" Moreen düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Daha uzakta olan. . . dağın üzerinde olmayan bir yol var mı?"

"Şehre açılan yok," dedi Genişburun. "Hayır, oraya giden tek yol Buzduvarı Geçidi. Aybahçesi'ne açılır ve Kışyurdu'ndan oldukça uzaktır!"

"Aybahçesi. Kulağa büyülüyümüş gibi geliyor."

"Eski bir büyü. Büyük mağarada taşlar ışıldar ve bir sürü

45

DOUGLAS NİLES

şeyin büyüebilmesi için güneş ışığı yayarlar. Orada köleler çalışır, kışın bile yiyecek üretilmesini sağlarlar."

"Anlattığın yer nerede? Orayı görmek isterim," dedi Moreen.

"Yerin alanda," dedi Genişburun, başını sallayarak. Bu kadının pek o kadar zeki olmadığı doğrultusundaki görüşünü nazikçe saklamaya çalışıyordu. "Buzduvan'na tırmanıp içeri girmediğiniz sürece onu göremezsiniz!"

"Buzduvan'na tırmanmak. . . bu oldukça zor gibi görünüyor," dedi kadımséf. "Bu Buzduvan Geçidi'ne açılan başka bir yol daha vardır, değil mi?"

Genişburun homurdandı ve doğrularcasına başını salladı. "Var, ama uzundışlilerin yaşadıkları kayalıklardan başlıyor. Oraya girmenize izin vereceklerim sanmıyorum."

"Hayır," dedi ufak tefek kadın. Ogre tutsağın anlamadığı bir şey düşünürken gözleri kısılmıştı. "Hayır, uzundışliler bundan hiç hoşlanmazlar, hem de hiç... "

Kerrick Eğrelikaya'nın gittikçe benimsediği surlarında durmuş, bu mağrur, tarihi kaleyi çevreleyen manzarayı seyrediyordu. Kalenin en yüksek noktasına kadar çıkmış, sonunda iki yaranda mazgallı burçların yükseldiği parmaklıkları duvarlara

sahip bir yere ulaşmıştı. Solunda, Dağlıların ve Arktos'un neşe içinde işlerine koşuşturdukları avlu görünüyordu. Küçük bir pazar yeri pazarlık seslerinin uğultusuyla doluyor, çeşitli ürünler, keçiler, aletler ve deri eşyalar el değiştiriyorlardı. Arktos'un kurumaları için derileri astıkları tabaklama sehpalan ve—son birkaç yıldır kalede yaşayan adamlardan olan—bir düzine Dağlı'nın odun kömürü yaptıkları yakma fırını da vardı. Duvarların ardında daha da fazla insan bulunuyordu. Moreen Koydizdarı'nın cesur seferi için yaptığı çağrıya uyup, Buzboyu'nun her tarafından gelen insanlar tundrada toplanıyorlar, çadırlar ve kulübeler kuruyorlardı.

Elf, manzaranın açık ve boş olduğu sağ tarafa doğru baktı.

46

KışyURDU

Güneye, Beyaz Avlak adındaki verimli topraklara doğru uzayıp giden yeşil tepeleri gördü. Hemen arkasında Uzundişli Kayalıklarının engebeli sırtlarını ve seçebildiği en uzak noktada Buzul Dorukları'nın beyaz çizgisini görüyordu. Daha da ötede j^şyurdu dağının göğe doğru uzandığını biliyordu. Denizden o dağı görmüş, heybetinden ve yüceliğinden etkilenmişti. Ansalon kıyıları boyunca yaptığı yolculukların hiçbirinde buna benzer bir dağ görmemişti.

Dinekki'nin iyileştirme büyüleri çok etkili olmuş, bacağında belli belirsiz bir acı dışında bir şey kalmamıştı. Uzun merdiveni kolaylıkla çıkmış, küçük sualtı gemisinin dar alanında geçirdiği haftalardan sonra özgürlüğünün tadını çıkarmıştı. Üzerinde bulunduğu yüksek noktanın sağladığı geniş okyanus ve tundra manzarasına ve bulutların görüntüsüne bayılıyordu. Düşünceleri bulutlar kadar özgür ve hafifti. Bir süre gökyüzünde dolaşmışlar, yaşamının engebelerinde gezinmişlerdi. Şanlı, billurumsu Silvanesti'yi/ lavtaların tatlı sesini ve narin elf kadınlarını düşündü.

Doğal olarak düşünceleri giderek odaklaşıp bulunduğu ye-

re ve ona döndü. Moreen Koydizdarı olağanüstü bir kadındı. Kadının yeni bir amacı olmasından duyduğu mutluluğu ve bunun kendisi için de bir gaye olmasından aldığı hazzı anlayınca kendi kendine güldü.

Dışardan bakılınca elbette ki Moreen aklını kaçırmış gibi görünüyordu—niyetlendiği iş baştan aşağı çılgınlıktı! Şu anda Eğreltikaya zindanlarında Fare'nin bu yaz ele geçirdiği ogre tutsakla konuşuyor, Kışyurdu kalesine girebilmek için bir yol arıyordu. Bu sırada Arktos ve Dağlı savaşçılar toplanıyorlar, kalenin dışındaki tundrada kamp kurup, kadmşefin ya da Dağlı

şeflerin emirlerini bekliyorlardı. Hepsi de gönüllü gelmişlerdi ve bu ümitsiz amaca katılarak büyük bir cesaret sergiliyorlardı—yine de en küçük bir basan şanslarının olduğuna inanmak her biri için de kesinlikle zordu.

"Bırak Acaryel Balinakemik'i canlı olarak oradan çıkarılmayı, oraya nasıl gireceğimizi bile bilmiyorum!" dedi elf yüksek sesle, manzara söylediklerine yanıt verecekmiş gibi güneye

47

DOUSLAS NİLES

joğru bakarak.

"Nereden biliyorsun?"

Yanıt tam arkasından gelmişti. O kadar sakın ve hızlı gelmişti ki Kerrick şaşkınlıktan neredeyse duvardan aşağı uçtu. Hızla arkasına döndü, sesi tanıdı ve sonunda aklını kaçırdığından emindi.

Orada durmuş, rahat bir tavırla barbatalara yaslanmıştı. Zanki Kerrick'in yanından hiç ayrılmamış gibi kaygısızca gülmüyordu.

"Mer-Mercankafa Ağbalıkçı?" diye kekeledi elf. Ağız açık nakakalmıştı. "Ama. . . ama. . . nasıl oluyor da burada olabiliyorsun?"

"Önce ben sordum," dedi kender, iki taş sütun arasından

bakabilmek için küçük bedenini doğrultarak. Sabırsız bir çocuk nbi ayaklarını duvara sürüyordu. "Kışyurdu'na giremeyeceğimizi nereden biliyorsun?"

"Moreen'in ne planladığını biliyor musun?" diye sordu elf, nemen ardından. Eski gemi arkadaşının gizemli bir şekilde jrtaya çıkmasıyla neredeyse nutku tutulmuştu. Bu kenderi jimdiye dek yalnızca Kerrick görmüştü—o da yalnızca Fika'nın güvertesinde—ve ıssız okyanusun güneyinde kıyıdan çok uzakta, yapayalnız olduğunu düşündüğü bir anda ortaya çıkmıştı. "Buraya nasıl geldin? Teknem battığında seni bir daha göremeyeceğim endişesine kapıldım!" Ancak o zaman kenderin söylediklerinin tam olarak farkına vardı. "Dur biraz. Bizimle birlikte geleceğini mi söylemeye çalışıyorsun? Kışyurdu'na kadar?"

"Çok soru soruyorsun! İlk soruya, evet, Moreen'in ne planladığımı biliyorum—Acaryel'i kurtarıp, onu geri getirecek. Oldukça cesurca olduğunu düşünüyorum," diye de açıkladı Mercankafa. "Sonuncuya gelince, evet, elbette, davet ettiğin—yani Kışyurdu'nu görme fırsatım bana verdiğin için teşekkürler! Kim gitmek istemez ki? Dağın içinde bir kent olduğunu söylüyorlar. Bu, öyle herhangi bir yerde karşına çıkabilecek türden bir şey değil—yani, cücelere takılmadığım sürece, hem ayrıca bunu kim ister ki?"

48

KIŞYURDU

"Ben istemem," diyerek güldü Kerrick. "İnsanların arasına düştüğüm için oldukça mutluyum. Onları elflere yeğlediğim zamanlar da yok değil!"

"Ama, elbette. İnsanlar çok eğlencelidir. Çok da yaşam dolu• ludurlar. Elfler, nasıl söylesem. . . biraz ciddidirler. Pek fazla gülmüyorlar. Hiç dikkat etmiş miydin? Sözüm meclisten dışarı, tabi ki."

Kerrick bunun üstüne güldü. İçinde bulunduğu anın gü-

zelliğini bozmamak için hafifçe gülüyordu. Mercankafa'yla geçirdiği anın keyfini çıkarıyordu. Eğer başka biri ortalığı heyecanlandırarak olursa kenderin her zamanki kaybolma numarasını yine yapacağından emindi. Küçük adama karşı büyük bir sevgi hissetti.

"Uzundışli Kayalıkları, elbette oraya da bakman gerekecek. Ancak ben olsaydım orada dikkatli olurdu—yanınıza sert bir içki almak isteyebilirsiniz."

"Sert bir içki mi? Neden?" diye sordu Kerrick.

Kender duymamış gibi konuşmasını sürdürdü. "Tüm yol boyunca yanınızda olamamam çok yazık. Şu sıralar oldukça meşgulüm, yapacak çok iş var—"

"Elbette," diye karşılık verdi Kerrick. Gittikçe öfkeleniyordu. Bir kenderle konuşma sanatının inceliklerini hatırladı, sanki her zaman iki ayrı şeyden söz ediyorlar gibiydi. "Belki de bu zamana kadar nerede olduğunu sormalıyım. Yıllarca ortadan kayboldun, sonra da tekrar görünmek için bu zamanı mı buldun? Seni başka kimse göremiyor ve senden bahsettiğim de bana deli gözüyle bakıyorlar! Şüphesiz o önemli işlerini yapmakla meşgulsündür, öyle değil mi?"

"Sormana gerek var mı? Benim de bir yaşantım var."

Elf yine başını sallayıp, barbataların üzerinden bakabilmek için başını çevirdi. "Evet, hepimizin kendimize ait bir yaşantısı var," dedi sessizce, "ve gerekirse ona yardım etmek için hepimizin yaşamlarımızı ortaya koyacağımız konusunda Moreen bize güveniyor ve Zivilyn aşkına ben de tam bunu yapmaya niyetliyim!"

Merdivenlerden çıkarak barbatalara çıkan insanlara ait

49

DOUSLAS NİLES

doğru bakarak.

"Nereden biliyorsun?"

Yanıt tam arkasından gelmişti. O kadar sakın ve hızlı gel-

mişti ki Kerrick şaşkınlıktan neredeyse duvardan aşağı uçuyordu. Hızla arkasına döndü, sesi tanımişti ve sonunda aklını kaçırdığından emindi.

Orada durmuş, rahat bir tavırla barbatalara yaslanmıştı. Sanki Kerrick'in yanından hiç ayrılmamış gibi kaygısızca gülümsüyordu.

"Mer-Mercankafa Ağbalıkçı?" diye kekeledi elf. Ağız açık bakakalmıştı. "Ama. . . ama. . . nasıl oluyor da burada olabiliyorsun?"

"Önce ben sordum," dedi kender, iki taş sütun arasından bakabilmek için küçük bedenini doğrultarak. Sabırsız bir çocuk gibi ayaklarını duvara sürtüyordu. "Kışyurdu'na giremeyeceğimizi nereden biliyorsun?"

"Moreen'in ne planladığını biliyor musun?" diye sordu elf, hemen ardından. Eski gemi arkadaşının gizemli bir şekilde ortaya çıkmasıyla neredeyse nutku tutulmuştu. Bu kenderi şimdiye dek yalnızca Kerrick görmüştü—o da yalnızca Filika'nın güvertesinde—ve ıssız okyanusun güneyinde kıyıda çok uzakta, yapayalnız olduğunu düşündüğü bir anda ortaya çıkmıştı. "Buraya nasıl geldin? Teknem battığında seni bir daha göremeyeceğim endişesine kapıldım!" Ancak o zaman kenderin söyledilerirün tam olarak farkına vardı. "Dur biraz. Bizimle birlikte geleceğini mi söylemeye çalışıyorsun? Kışyurdu'na kadar?"

"Çok soru soruyorsun! İlk soruya, evet, Moreen'in ne planladığını biliyorum—Acaryel'i kurtarıp, onu geri getirecek. Odukça cesurca olduğunu düşünüyorum," diye de açıkladı Mercankafa. "Sonuncuya gelince, evet, elbette, davet ettiğin—yani Kışyurdu'nu görme fırsatını bana verdiğin için teşekkürler! Kim gitmek istemez ki? Dağın içinde bir kent olduğunu söylüyorlar. Bu, öyle herhangi bir yerde karşıma çıkabilecek türden bir şey değil—yani, cücelere takılmadığım sürece, hem ayrıca bunu kim ister ki?"

KiŒyURDU

"Ben istemem," diyerek güldü Kerrick. "İnsanların arasına düŒtüğüm için oldukça mutluyum. Onları elflere yeğlediğim zamanlar da yok değil!"

"Ama, elbette. İnsanlar çok eğlencelidir. Çok da yaşam do-ludurlar. Elfler, nasıl söylesem. . . biraz ciddidirler. Pek fazla gülmüyorlar. Hiç dikkat etmiş miydin? Sözüm meclisten dışarı, tabi ki."

Kerrick bunun üstüne güldü. İçinde bulunduğu anın güzelliğini bozmamak için hafifçe gülüyordu. Mercankafa'yla geçirdiği anın keyfini çıkarıyordu. Eğer başka biri ortalığı heyecanlandırarak olursa kenderin her zamanki kaybolma numarasını yine yapacağından emindi. Küçük adama karşı büyük bir sevgi hissetti.

"Uzundışli Kayalıkları, elbette oraya da bakman gerekecek. Ancak ben olsaydım orada dikkatli olurdum—yanınıza sert bir içki almak isteyebilirsiniz."

"Sert bir içki mi? Neden?" diye sordu Kerrick.

Kender duymamış gibi konuşmasını sürdürdü. "Tüm yol boyunca yanınızda olamamam çok yazık. Œu sıralar oldukça meşgulüm, yapacak çok iş var—"

"Elbette," diye karşılık verdi Kerrick. Gittikçe öfkeleniyordu. Bir kenderle konuşma sanatının inceliklerini hatırladı, sanki her zaman iki ayn şeyden söz ediyorlar gibiydi. "Belki de bu zamana kadar nerede olduğunu sormalıyım. Yıllarca ortadan kayboldun, sonra da tekrar görünmek için bu zamanı mı buldun? Seni başka kimse göremiyor ve senden bahsettiğim de bana deli gözülle bakıyorlar! Œüphesiz o önemli işlerini yapmakla meşgulsündür, öyle değil mi?"

"Sormana gerek var mı? Benim de bir yaşantım var."

Elf yine başını sallayıp, barbataların üzerinden bakabilmek için başını çevirdi. "Evet, hepimizin kendimize ait bir yaşantısı var," dedi sessizce, "ve gerekirse ona yardım etmek için hepi-

mizin yaşamlarımızı ortaya koyacağımız konusunda Moreen bize güveniyor ve Zivilyn aşkına ben de tam bunu yapmaya niyetliyim!"

Merdivenlerden çıkarak barbatalara çıkan insanlara ait
49

DOUSLAS NİLES

ayak sesleri ve kahkahalar duydu. Kerrick arkasına dönüp, Mercankafa Ağbalıkçı'ya bakındı ama her zamanki gibi kender ortalıkta yoktu.

Bark Tek-Diş'in aslında ağızmda duran pek çok dişi vardı — en azından beş-altı tane diye Moreen hızlı bir tahmin yürüttü— ama yontulmamış Dağlıya adını veren kesinlikle som altından tek bir kesici öndiştı. İri yarı şef, Eğrelikaya'nın büyük salonuna yerleştirilmiş ziyafet masasında oturduğu yerden asık bir suratla Moreen'e bakarken dişi daha da ortaya çıkmıştı. İri, sakallı adam çizmelerinden tozluklarına, giysilerinden geniş pelerinine kadar kürklere bürünmüştü. Adam bir parça ekmek koparıp onu düşmanın kafasıymış gibi çiğnerken, kadmşef parlayıp duran metal parçasını seyrediyordu.

Tiksinerek, bir düzineden fazla adamdan oluşan Dağlı beyleri kafilesinin sözcüsü olan diğer şefe döndü. Bu alelacele düzenlenen ziyafette o da kadmşefin masasına oturmuştu. Thedrik Yabanördeği kıyı bölgelerinden biri olan Sugören'den geliyordu. Moreen'in öğrendiği kadarıyla, denize yakın yaşayan Dağlıların, Bark'm Güneytolga'da yaşayan boyu gibi dağlarda yaşayan boyların aksine, en azından daha medeni bir görünüm-leri vardı.

Kendi kabilesinden ve başka Arktos kabilelerinden gelen yüzden fazla kadın ve erkeğin yanı sıra her iki taraftan da pek çok kişi buradaydı. Hepsi, yüce amacında ona yardım etmek üzere yemin etmişlerdi ve bu gece plan yapmak ve veda etmek

için'bu salonda toplanmışlardı. Lağım cücesi Dilim bile savaş birliğine katılmakta ısrar etmişti. Aslında veda şöleninde bira ve cenksuyu olacağını öğrenir öğrenmez gönüllü olmuştu.

Gece yarısı güneşi solgundu. Yaz biterken ufka iyice yaklaşmıştı ve yumuşak ışıkları salonun yüksek pencerelerinden içeri doluyor, ateşin dumanıyla birleşince odayı hafif bir sis kaplıyordu. Bruni ve Dineki de oradaydılar ve doğal olarak Fare ve Kerrick de. Moreen bir kez daha bu iyi, güvenilir dost-

KIŞYUROU

ların varlığıyla yüreğinin ısındığını hissetti.

"Acaryel Balinakemik için—Dağlıların Kralı!" diye bağırdı Thedrik Yabanördeği, cenksuyu kadehini kralının şerefine kaldırarak. "Gelecek Gazapayazı'na kalmadan özgürlüğü tatması dileğiyle!"

"Kral Acaryel'e!" Hem Arktos hem de Dağlılardan oluşan dört yüzden fazla insan hep birlikte kadeh kaldırırlarken, isim büyük salonun içinde yankılandı. Moreen keskin içecekten küçük bir yudum almaya özen gösterdi, ancak gördüğü kadarıyla salondaki pek çok kişi kendilerine böyle bir kısıtlama koymaya isteksiz görünüyordu. Gece daha yeni başlamış olmasına karşın

ses ve gürültü düzeyi ciddi şekilde artmıştı.

Neden olmasın? Bu kadın ve erkeklerin tümü, başarı şansı hatta hayatta kalma şansı küçük olan bu önemli göreve atılarak yaşamlarını ortaya koyuyorlardı. Bu gece içmek onların hakkıydı.

"Cesurların en cesuruna, Deli Randall'a!" dedi Kerrick Falbrine, sıkıntılı bir şekilde. Moreen'in solunda oturmuş kadehini kaldırırken hafifçe sallanıyordu. Elf aniden sandalyesini geri itti ve sallanarak ayağa kalktı. "Ogrelere yenik düşen gerçek savaşçıya, ama ölürken o piçlerin bir düzinesini de beraberinde götürdü!" Döndü ve bardağını şömineye fırlattı. Bar-

akta kalan cenksuyu birden harlayıp mavi alevlere dönüşünce, elf şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı sonra da yüksek sesle güldü.

"Deli Randall!" Kadeh kaldırma, masalara vuran Dağlıların eşliğinde bir tezahürata dönüştü. Moreen bile o anın heyecanına kapılmış, o cesur adamı ve sadık dostu hatırlarken gözleri dolmuştu. Kadehinden büyük bir yudum aldı ve yakıcı sıvı boğazından aşağı içini kavurarak inerken dişlerini sıktı.

"Savaşı biz sürdüreceğiz!" diye kükredi Bark Tek-Diş. Ayağa kalkıp kadehini kaldırırken masaya cenksuyu sıçratmıştı. "Ogrelere bizden korkmayı öğrenecekler—ve ölecekler! Tüm Dağlılar için Deli Randall'ın öcü alınacak!"

"Deli Randall'ın öcü tüm insanlık için alınacak!" diye bağırdı Bruni. Sesi, şefin açıklamasını selamlayan bağışların bile 51

BOUGLAS NİLES

üzerinden duyulmuştu.

"Aghar için de!" diye bağırdı Dilim, elfin yanındaki sandalyenin üzerine tırmanarak. Eğildi ve yüksek sesle Kerrick'e fısıldadı. "Deli Randall kim?"

"Tüm Buzboyu için!" Bunu da Kerrick eklemişti ve bunu duyunca Moreen neredeyse kahkahalara boğuluyordu—yazgısını bu toprakların insanlarınıninkiyile birleştirmiş olsa da o bir elfdi. Bu düşünceyle kalbi sımsıcak oldu ve Kerrick ona kazara baktığı zaman gülümsedi ve adamın yüzü pek de elflere özgü olmayan bir şekilde kızardı.

"Acaryel Balinakemik'in dönüşüne —onu yine tahtında görmek dileğiyle," dedi Moreen, kelimeleri kendi kendine tartarken bu kez daha sakindi. "Hepimiz, Arktos, Dağlı ve elf büyük bir dost kaybettik—güçlü bir önder ve sadık bir dost." Onama mırıltıları salonu doldurdu, herkes kendi kararlılığını ölçüyordu.

"Sizin leydim, onun yakalanışının yasını tutmak için müs-

tesna bir nedeniniz olabileceğini düşünüyorum." Thedrik Yabanördeği kulağına fısıldamak için eğilmişti. Yaşlı şefin sesi nazikti ama bakışları her zamanki kadar keskindi.

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sordu Moreen, aslında şöyle bir düşününce ne olduğunu anlamıştı.

"Kralımızın ve Arktos'un Ley dişinin evliliğinin kusurağın bir birleşme, yapımı yüzyıllar almış bir ittifaka vurulmuş bir mühür olacağını düşünen pek çok insan var. Hem sizin halkınızdan hem bizim halkımızdan. Sizi sevdiğini kesinlikle biliyor olmalısınız." Artık şefin sesi hafif ayıplar bir tona bürünmüştü.

"Pek çok kere böyle bir evliliği onunla tartıştığımızı biliyorum," diye rahatsızlıkla yanıtladı kadmşef. "Birbirimize sarf ettiğimiz sözler kişiseldir ve kralla benim aramdadır."

"Onunla evlenmediniz yine de size eşlik etti ve Arktos kabilesinin hizmetinde özgürlüğünden oldu."

"Evet. Gelecekteki kocam olarak değil, sadık bir dost olarak geldi," diye yanıtladı Moreen, "şimdi de ben onu kurtarmaya yemin ediyorum!"

"Ya da bu uğurda ölmeyi!" Bağırın yine Bark Tek-Diş'di.

52

KIŞYURDU

Uanarak sandalyesinden kalkmış, yeni bir kadeh kaldırma • in bardağını sallıyordu. Kadehini ateşe attı—ve parlayan alevlere bakılırsa içinde epeyce cenksuyu bırakmıştı.

"Ya da bu uğurda ölmeyi!" bu düşünce bütün salon boyunca yankılandı ve Moreen bu acı kadeh kaldırmayla hafifçe ürperdi, ancak bir kez daha kadehini kaldırdı.

Thedrik Yabanördeği, elinde kadehi, ayağa kalktı ve tüm salon yeni bir şerefe kaldırmanın beklentisiyle sustu. Onun yerine adam Moreen'e baktı, babacan bir tavırla gülümsedi ve ona ayağa kalkmasını işaret etti. Kadmşef ayağa kalktıktan sonra sakın bir sesle konuştu.

"Bu gaye uğruna hepimiz sana katıldığımızı göre. . . bize planını anlatır mısın?"

Moreen birdenbire kendini biraz sarhoş hissetti. Düşünce-
sinin çılgınca olduğunu biliyordu, ancak ona yeterince mantıklı
görünüyordu. Bu insanlar çok iyi insanlardı ve kesinlikle anla-
yacaktı!

"Kışyurdu'na gitmeyi, ogre kentine girmeyi ve Acaryel
Balinakemik'i bulup kurtarmayı öneriyorum," diye açıkladı lafı
dolaştırmadan. "Onu ve buradakileri sağ salim geri getirmeyi
hedefliyorum. Eğer daha fazla köle kurtarabilirsek, hatta tü-
münü kurtarabilirsek, onu da yapacağız."

Bark Tek-Diş'in ağzından hafif bir şaşkınlık ıslığı çıktı sonra
da öne doğru yığıldı. Yüzü tabağın içindeki yağa gömülmüştü.

"Cesaretini ve isteğini takdirle karşılıyorum, ama önemli
olan şu, bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Thedrik
sakince. "Bırak içeri girmenin bir yolunu bulmayı, daha önce
Kışyurdu'nu hiç gördün mü?"

"Aybahçesi adı verilen bir mağaradan ogre kentine girme-
nin bir yolunu öğrendim. Karadan oraya gidebiliriz, ancak bu
önce Uzundişli Kayalıkları'nı sonra da Buzduvarı'nı aşmamızı
gerektiriyor. Bu yolun en azından bize bir başarı şansı tanıya-
cağını düşünüyorum."

"Bu girişi nereden öğrendin?" diye şüpheyle sordu Thed-
rik.

"Elimizde bir esir var. Beyaz Avlak'ta yok edilen ogre akın-
53

bOV&LAS NİLES

cı kolundan sağ kalan tek kişi. Bruni geçen birkaç hafta boyun-
ca onu yakından tanıma fırsatı buldu ve oldukça konuşkan
olduğu ortaya çıktı. Onun anlattıklarına dayanarak planımı
yaptım."

"Bir esir mi? Kesinlikle bu işte bir hainlik olabileceğini aklı-
nızda bulunduruyor olmalısınız!" diye karşı çıktı şef. "Belki de

sizi orada konuşlanmış bir garnizonun kollarına atacak şekilde yönlendirmiştir."

Moreen, başım iki yana sallayan Bruni'ye baktı. "Ona inandığımı söylemeliyim," dedi iri kadın. "İlk olarak, böyle bir aldatmacaya başvuracak kadar zeki olmadığına eminim. Bizimle seve seve konuştu ve biraz sohbet etme fırsatı elde edebildiği için oldukça mutlu görünüyordu. Güvenini kazanabildiğime inamyorum. Dahası, kralının kalesi için ciddi bir tehlike oluşturabileceğimize açıkçası pek inanmıyor. Bize anlattığı kadarıyla hiçbir zarar gelmeyeceğine inanıyor."

"Ya Uzundişli Kayalıkları?" diye sordu Moreen'in tanımadığı bir Dağlı/orada bin tane denizaygırı-adam yaşıyor!"

"O zaman hepsini öldürürüz!" Kerrick ayağa kalkmış sallıyor, sağa ve sola bardağını uzatıyor, şarabın bir kısmını da döküyordu. Bir an için şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu, sonra kalabalıktan bir kükreme yükseldi ve büyük salonun tavanında yankılandı.

"Uzundişlilere ölüm!" Salon bu yeni bağırıyla doldu ve daha çok bardak boşaldı.

"Gonnas Baltası'nı getireceğim ve ogreleri kendi tılsımlarıyla vuracağım!" diye haykırdı Bruni, sekiz yıl önce ele geçirdikleri ve şu anda büyük şöminenin üzerinde kale duvarında asılı duran kutsal silahı göstererek. "Ogre tanrısı bile bizi durduramaz!"

"Tanrılardan başka da korkulacak şeyler vardır," dedi Dinekki, kırılğan sesi her nasılsa kalabalığın gürültüsünü delip geçerek, "ama bizim yanımızda da tanrılar var—tanrılar, insanlar, hatta bir de elf," diye de ekledi, Kerrick'e göz kırparak.

"Nasıl başarısız olabiliriz ki?" diye sordu Bruni. İri kadın, Moreen'e şaşırtıcı bir şekilde ayık görünüyordu. Bruni kadehini

KIŞYURDU

kaldırdı, büyük bir yudum aldı ve bağırdı, "Uzundişli Kaya-

lıklarına!"

"Buzduvarı Geçidi'ne!" diye de Kerrick ekledi.

"Ve Kışyurdu Aybahçesi'nin ötesine," diye bitirdi Moreen. Üç bardak daha odunların arasına fırlatıldılar. Cenksuyunun buharı yine mavi alevlere dönüştü ve sıcaklıkları şöminenin dışına doğru taşıdı.

Salon sessizliğe gömüldü ve kadımsız tüm gözlerin kendi üzerinde olduğunu fark etti. Artık kendini ayık hissediyordu, iyi dostlarla birlikte uyarak ve ümit doluydu. Yavaşça ve ciddi-ylet kadehini son bir kez kaldırdı.

"Söz veriyorum," dedi. "Sizleri, sadık dostlarımı, Kışyurdu'na götüreceğime şerefim üzerine söz veriyorum. Ogre kale-sine gireceğiz, Acaryel Balinakemik'i kurtaracağız — "

"Ya da bu uğurda öleceğiz!" Bark Tek-Dış her nasılsa yağ-lar içindeki sakallı yüzünü kaldıracak kadar kendine gelmiş ve bu söze son eklemeyi de yapmıştı.

"Ya da bu uğurda öleceğiz," diye tekrarladı Moreen, bar-dağını kafasına dikerek.

Sözünden dönmeyecekti.

55

Bir Kölenin Yazgısı

T

*

"Onu kayıp mı ettin? Güney Hisarı Kralı kendi sarayında yürüyüşe çıkıyor ve sen onu gittiği yere kadar takip edemiyor musun?" Kraliçenin sesi yanıltıcı bir şekilde nazikti, ama artan memnuniyetsizliğinin tehditkâr bir göstergesi olarak gırtlak-ğında yankılanan hırıltıyı kendi de hissetmişti.

"Lütfen, efendimiz!" diye haykırdı Garnet Dane, sefilce diz çökmüş, yere doğru konuşuyordu. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu —o kaltağın kölesinin yalnızca kısa bir süre peşinden gitti, sonra yolları ayrıldı. Doğal olarak ben de kocanızın peşinden gitmeyi tercih ettim."

"Görünüşe göre pek etkili olmamış," dedi Yıldızan sakin, duygusuz bir tonda. Garnet'in alınının boncuk boncuk terlediğini görmekten memnundu.

"Dar bir yola saptı, sonra da hızlandı. Onu cüret edebildiğim kadar yakından izlemeye çalıştım, ta Köle Yolu'na kadar!" Adamın sesi gittikçe daha tiz ve titrek çıkıyordu. "Oraya ulaştığımda gitmişti! Telaşla ileri geri koştuysam da yüz adım içerisinde hiçbir yerde kimse yoktu. Sanki yer yarıldı içine girdi. Büyüden kuşkuluyorum majesteleri — kara ve tekinsiz bir büyüden!"

"Aptal olma," diye homurdandı Yıldızan, artan kızgınlığını güçlkle kontrol ederek.

57

DOUGLAS NILES

Elini atıp, şu işe yaramaz sefilin kafasını koparıvermek için bir istek duydu—aslında bu hareket onu pek rahatlatmazdı. Başcasusu tam da işe yaramaz değildi—sadakatini pek çok kere kanıtlamıştı ve onu yok edecek olursa, yenisini bulana kadar . epey başı ağrıyacaktı.

Onun yerine gözlerini kıstı sonra da bir dua mırıldandı — tanrısının dehşet verici gücü için basit bir yakarıştan başka bir şey değildi. Adam o anda bağırıp, ellerini yüzüne götürdü. Gözlerinde korku ve dehşetle kadına baktı. Öğürerek yana doğru döndü ve her tarafı batıracak şekilde kustu.

Kraliçe olduğu yerde duruyor, adamın yüzünde ve ellerinde çibanlar çıkışını etkilenmeden seyrediyordu—bu yaraların adamın vücudunun her yanında çıktığını biliyordu. Her bere hızla büyüyor, cerahatleniyor ve adamın solgun derisininin

altında kabarıyordu.

"Lütfen. .. Efendimiz. .. yalvarıyorum!" diye inledi Gamet, kendi pisliği içinde yuvarlanıyor, dövünüyor ve çırpınıyordu. Her eziyet verici nefesi alırken boğazı tıkanıyor, öğürüyor ve boğuluyordu.

Kadın yine de kılını kıpırdatmadan, çıbanların öfkeyle çıkıp sonra kanlı yaralar bırakarak birer birer patlamalarını duygusuzca seyretti. Casus acıyla inledi, ama her hareketi ona daha da büyük acı veriyordu. Bir süre sonra hareketsiz kalmış, kadına korku ve dehşetle karışık bakıyordu.

Beş dakika sonra biraz daha rahat nefes alabiliyor ve aşağılık bir şekilde ağlıyordu. Ter içinde kalmış ve yaralarından - akan kanlarla üstü başı batmıştı. Yavaş yavaş dizlerinin üstüne

doğruldu ve gözyaşlarını silmek için kanlı avucunu yüzüne sürdü. Birkaç gün iğrenç görünecekti, ama Yıldızan tatmin olmuştu, hatta adama verdiği dersten memnun bile kalmıştı.

"Bir daha ki sefere daha gayretli olacağına inanıyorum," dedi ve adam buna karşılık sessizce başını salladı.

Kraliçe yerdeki kan ve kusmuk karışımını gösterip, domuz burnuna benzer burnunu tiksintiyle kıvırdı. "Temizle şunları," diye buyurdu, "ve kendine temiz giysiler bul. Bana Güney Hissarı Kralı'nın kaybolduğu yeri göstermeni istiyorum."

58

KIŞYURDU

Yıldızan Garnet'in, kralın büyüleri yollarla ortadan kaybolduğu önerisine güvenmiyordu. Kışyurdu'ndaki en güçlü büyü kendi elindeydi ve kraliçenin memnuniyetsizliğini göze alıp hiç kimse böyle bir gücü kullanmaya cesaret edemezdi. Orada ne büyü yapıldığına dair bir iz, ne de bir büyü kalınüsü bulacaktı.

Ancak, özenli bir araştırmayla, gizli bir kapı bulabileceğine dair bir ümidi vardı.

Acaryel Balinakemik ve ona eşlik eden üç ogre uzun bir süre sessizce yürüdüler. Önce yukarı doğru dönerek çıkan bir rampadan çıktılar, sonra da uzun dikey bir bacanın merkezinden yukarı doğru ürmanan bir merdivenden devam ettiler. İki kere dinlenmek için durdular ve her dinlenmede lord ve iki muhafız durdukları sahanlıkta duran bir fıçından su içtiler. Görünüşe bakılırsa fıçı o amaçla oraya konmuştu. Acaryel çok susamıştı ve en son su içen muhafızın ona uzatacağı kepçeyi kabul etmeyi bir gurur meselesi yapmayacaktı, ama her iki seferinde de köleye su uzaılmadı.

Geçtikleri salonlarda başka kölelere, gözleri yere bakan, toprak rengi yünden, yalın elbiseler giyen insanlara da rastladılar. Bu insanlar, onlar yaklaşırlarken hemen yollarından çekiliyorlardı, hatta muhafızlardan biri yoldan daha hızlı çekilmesi için bir kadma yumruğunu kaldırmış, kadın da ürkerek sinmişti. Acaryel hiçbirinin zincirli olmadığını fark etti ve çoğunlukla doğrudan gözetim ya da baskı altında olmadan basit işlere bakıyorlardı.

Bir kez daha düz zemine çıkmışlardı ve uzun bir koridorun uçundaydılar. Tangırdayan tencerelerin ve cezbedici kokuların mutfak olduğunu gösterdiği bir odanın yanından geçtiler. Pek çok kere, hepsi de Lord Öngeçit geçerken kenara çekilip nazikçe eğilen, kadınlı erkekli köle gruplarıyla karşılaştılar. Bu kölelerin de bakışları yere dönüktü, ancak insan kral, ogre soylusu geçtikten sonra çoğunun fark ettirmemeye çalışarak ona baktıklarım gördü.

59

BOUGLAS NİLES

Acaryel bu bakışlara ogrelere belli etmeden karşılık verirken, birkaç şeyi de gözlemlene fırsatı buldu. Her ne kadar insanlar şişman sayılmasalar da çelimsiz de görünmüyorlardı. Alt katlardaki kölelerin aksine boyalı yün elbiseler giyiyorlardı ve

giysileri—aynı zamanda yüzleri, saçları ve sakalları da—nispeten temiz görünüyordu. Kralın limandaki bocurgatları çalıştırırken gördüğü zavallı biçarelerle tezat oluşturuyorlardı. Ogre kalesinin üst katlarında tutulmanın bazı yararlarının da bunlar olduğunu düşündü.

Lord, sonunda, itip açmadan önce bir kez vurduğu geniş bir kapıya geldi. Acaryel'i yağ lambalarıyla aydınlatılmış girişe yönlendirdi. Pek çok insan, bir takım uzun masaları temizliyorlardı ve bir köşede de başkaları eski deri pelerinleri yamalıyorlardı.

"Tildy!" diye kükredi Öngeçit. "Tildy Trew nerede?"

Bu geniş odaya açılan bir yığın kapıdan birinden, "Acele etmeyiniz, yüceler yücesi!" diye söylenen bir yamıt geldi. Bir an sonra tıknaz, yuvarlak yanaklı bir kadın ortaya çıktı ve soylu ogreye sabırsız bir suratsızlıkla baktı. "Eee? Kralın hoş geldin ziyafetini hazırlamamız gerektiğini bilmiyor musun? Şimdi ne istiyorsun?"

Acaryel kölenin cüretkârlığı karşısında şaşırıldı—kendi kalesinde olsaydı, böyle konuşan bir hizmetkâr bir azara hatta bir tokada maruz kalırdı. Kadının ifadesindeki sert aşıklığa karşın Lord Öngeçit tatlılıkla güldü.

"Saray eşrafımın incelemesi için bunun ziyafette hazır bulunması gerekiyor. Kral onu yıkayıp, ziyafet için giydirip ve bunun gibi şeyleri yapıp hazırlamam istiyor."

"Hah, bu harika," diye homurdandı Tildy Trew, gözlerini kısıp Acaryel'e bakarak. Acaryel kadının uzağı pek iyi göremediği izlenimine kapıldı. "Sen de mi az önce gelen gemiyle geldin?"

"E-evet," diye yanıtladı Dağlı.

"İyi, peki. Sanki başka şansım varmış gibi." Ogre lorduna döndü. "Krala elimden gelenin en iyisini yapacağımı söyleyebilirsin—ancak bana adam edecek pek bir şey vermediğini de

KIŞYURDU

söylemeliyim!"

Ogre soylusu gülerek oradan ayrıldıktan sonra Acaryel Tildy'rtin aslında ilk bakışta görüldüğünden daha genç olduğunu fark etti. Temiz yuvarlak yüzünde kırışık yoktu ve saçları gUZel, bereketli toprak renginde koyu parlak bir ışıltıya sahipti. Ondan çok daha kısa boyluydu, hatta Acaryel kadının, Mooren'den bile daha kısa olduğunu düşündü. Yeşil gözleri, içten bir neşe sayılabilecek bir ışıltıyla parlıyordu.

"Peki o zaman, soyun bakalım," dedi, kapı Öngeçit'in ardından kapanır kapanmaz.

"Ne dedin?"

"Vücudunda yara olup olmadığına bakmalıyım. Gerekirse seni iyileştireceğim." Arkasına döndü ve bağırdı, sesi bir atmacanın sesi kadar keskindi. "Balbade! Misafirimiz için küveti sıcak suyla doldur! Görünüşe göre biraz bit temizlememiz gerekecek!"

Acaryel verilen talimat gereği başka odada su sesleri duydu. Başım inanamayarak salladı —bit mi? Sikke Işıltısı Kralının üzerinde mi? Her şeyin mümkün olduğunu isteksizce kabul ettiği sırada Tildy onu elinden tutup yan odaya götürdü.

Ayrıca, yıkanma fikri de kulağa kötü gelmiyordu... hem de hiç.

"Acısavaşçık?"

Ona böyle seslenmesinden nefret ediyordu, ama itiraz etmek için fazlasıyla rahatlamış ve mutluydu. Onun yerine iç geçirmekle yetindi ve Thraid'in yatağını oluşturan kürk yığınının iyice gömüldü.

"Altınkanafla bir köle getirdiğini gördüm. Getirdin değil mi?"

"Hımmm," dedi Acısavaş.

"İyi bir şeye benziyor gibi geldi, diğer bir sürü insan gibi cılız, kirli falan değil. Güçlüye benziyordu ve uzun boyluydu. . .

hani başkalarının onu senin evinde görmesinden utanmayaca-
61

DOUGLAS NİLES

ğın türden. Bir şeyi merak ediyordum."

Bir iç geçirme daha. Kral kadının konuşmasını bitirdiğini
ümit etmişti—gerçekten uyumak istiyordu.

"Acısavaşçık, kralım?" Kadın konuşmayı sürdürdü. Artık
elleri de hareket ediyordu, başka bir istenmeyen rahatsızlık.

"Ne oldu, tatlım?" Sabırlı görünmeye çalışıyordu, çünkü
her zamanki somurtmalarından birini kaldıracak güçten yok-
sundu. "Merak ettiğin şey nedir?"

"Şey, biliyorsun evime bakan köle Wandcort yaşıyor.
Hatta onun ve Brinda'nın söylediğine göre Aybahçesi'nin ora-
larda bir yerlerde yaşayan kendi çocuklarının bile çocukları
olmuş. Belki de onu takip ederken fark etmişindir, eskisi kadar
dinç değil. Eğer ona yapacak iş uydurmazsam, günün yarısını
uyuyarak geçireceğine eminim. Bu yüzden Wandcort'a işle-
rinde yardım edebilecek daha genç bir köle edinebileceğimi
düşünüyorum. . . daha becerikli, daha güçlü ve kölelerimin
arasına uygun düşecek biri."

"Ejderyurdu'ndan getirdiğim insanı mı istiyorsun?"
Acısavaş duyduğu anda bu fikirden hoşlanmamıştı, ancak ne-
denini de tam olarak bilemiyordu. "Onun eve bakabilecek bir
köle olduğunu sanmıyorum, canım. O vahşi bir adam. Bir mu-
hafız bölüğüne saldırdı ve birkaç tanesini de öldürdü. Hayır,
çok tehlikeli—bir eve köle olmak için çok tehlikeli. Belki de
Sukapısı onun için uygun olur. O cüsseyle iki adamın yaptığı işi
yapabilir."

Kral yalan söylüyordu. Onu kendi evine köle olarak almayı
düşünmüştü—sıradan insanlardan farklı olarak adamda bir
duruş ve asalet vardı. Dağlı Kralı, doğal olarak, yalanda farklı
bir yazgıyla yüzleşecekti. Yıldızan, insanın Güzkarası şölenle-
rinde ölmesiyle ilgili niyetini açıkça belirtmişti ve—Gonnas'ın

iradesi de onun yanında olduğuna göre—kral bu konuda onunla tartışmaya hazırlıklı değildi. Ancak o zamana kadar...

"Yani, ehlileştirildikten sonra," diye ısrar etti Thraid. "Aslında onun ehlileştirilmesine yardımcı olabilirim. Kesinlikle Wändcort ve Brinda iyi birer örnek olacaklardır—olabilecek neredeyse en kusursuz köleler."

62

KIŞYURDU

"Bana yaşlandıklarını söylememiş miydin?" diye çıkıştı

"Onun dışında demek istiyorum. Her zaman sadık ve ağız ki köleler oldular, ki ağız sıklığının ne kadar önemli olduğunu blivorsun. Şu yeni köle çok uygun olacaktır. O gece sen onu emiden göstere göstere çıkarırken ona iyice baktım."

Acısavaş düşündü ve kölenin yazgısının ne olacağına karar verirlerken Yıldızan'la arasında patlayan tartışmayı hatırladı. Yıldızan'ın Ejderyurdu'ndaki felaketin hıncını biraz olsun alabilmek için adamı öldürmeyi şiddetle istediğini biliyordu. Bu esir o pervasız saldırganlardan geriye kalan tek somut şeydi. Kesinlikle adamın sonu gelmişti, sonuçta. . . ama belki de, ölmeden önce kralın bir şekilde işine de yarayabilirdi.

Aslında onu ayak altından almak ve geçici bir süre için sevgilisine vererek Thraid'in minnetini kazanmaktan daha iyi bir ? yol düşünülebilir miydi? Bu Thraid'i memnun ederdi ve bu her zaman keyifli sonuçlar doğurabilirdi. Doğrusu kadının oynak parmakları artık onu rahatsız etmiyorlardı.

"Peki, tatlım," dedi neşeli bir sesle. "Onu sana göndereceğim. Ona şöyle bir bakarsın, sonra da onu gerçekten isteyip istemediğine karar verirsin."

"Oh, Acısavaşçık, teşekkür ederim!" dedi Thraid, adamın geniş yanağına bir öpücük kondurmak için yerinde dönerek.

"Bu kadar konuşma yeter," dedi Acısavaş, her iki koluyla kadını sararak. "Gerçekte istediğim şeyi almamın zamanı geldi."

63

bOU&LAS NİLES

"Biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sordu Acaryel, sıcak su dolu taş küvete özlem dolu gözlerle bakarak. Daha önce fark etmediği bitler şimdi kaşınmaya başlamışlardı ve üstünü çıkarıp, küvete girip temizlenmeye hazır, hatta hevesliydi.

"Yalnız kalmak mı? Sen bir kölesin!" Tildy Trew öfkeyle homurdandı. "Bu, daha önce görmediğim bir şey olmaz. Erkeklerle nasıl başa çıkılacağı bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. Yumruklarım hoş bir yuvarlaklığa sahip kalçasının üzerine yerleştirmiş, sert bir şekilde ona bakıyordu. "Senin doğru dürüst temizlenmeni sağlamak benim görevim—buna biraz daha saygı göstermeni beklerim. Şu çürüklere bak!" "Ne çürüğü!"

Acaryel'in kelepçelerden yeni kurtulmuş bileklerini gösteriyordu. Adam önkolunun yarısının sarı mor arası bir renge sahip eziklerle dolu olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Beni oralardan zincirlediler!" diye hırladı kral.

"Elbette," dedi kadın, "ve onlardan geriye bu çirkin şeyler kaldı. Şimdi, eğer seninle ilgilenmeme izin verirsen, onlara merhem sürdürüp, sülük yapıştırırım ve böylece sen daha ne olduğunu anlamadan sapaşağlam olursun."

Acaryel ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Şimdiye dek hiçbir insanoğlu onunla böyle konuşmamıştı — ancak Moreen'in birkaç kere buna çok yaklaştığım itiraf etmeliydi—ve sinirlenmeye başlıyordu. İkisinin de içinde bulunduğu esaretin getirdiği zor koşullar altında Tildy Trew onunla ilgilenmeye çalışıyordu ve burada birçok gerçek ve tehlikeli düşmanın olduğunu da göz ardı edemezdi. En kötü olasılıkla tarafsız olacak birini rakipleri listesine almanın hiç anlamı yoktu.

Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi ve elbiselerinden sıyrılıp, sırtı kadına dönük bir şekilde, hızla küvete girdi. Ne yazık ki su

çok sıcaktı ve tüm yapabildiği suya ağır ağır girmek oldu.

İçinde bulunduğu biçimsiz durumun farkında olarak başını çevirdi ve Tildy'i ışıldayan gözler ve koca bir sırtıyla onu seyrederken buldu. Bu kadarı yetmişti — suyun neredeyse haşlayan

sıcaklığım önemsemeden taş küvetin kenarından kaydı ve çenesine kadar sulara gömüldü.

64

KIŞYURDU

"Hınımm," dedi kadın. "O sakaldaki birkaç düğümü çöz, cları biraz düzelt ve eller tutulur bir şey elde edebilirsin. Yine A o çürüklerle ilgilenmemiz gerekecek—sırtında da başka sevimsiz şeyler var."

"Onlar beni masaya yatırıp kırbaçladıkları zaman oldu/" diye kadını bilgilendirdi Acaryel. Ağırbaşlı görünmeye çalışıyordu, ama öyle görünmek için fazlasıyla rahatlamışü.

"Şimdiden birkaç kez kırbacı tatmışın gibi görünüyor," diye vurguladı kadın. Ses tonu eskisinden daha yumuşak ve üzgündü. "Basma bunun gelmesi için ne yaptın?"

"Beni itip kakmaya çalışan bir öğrenin burnunu dağıttım," diye yanıtladı Acaryel, biraz da gururlanarak.

Tildy içten bir ilgi içeren bir sesle konuştu. "Mahluklar kafalarına bir şey takmışlarsa onu yapmalarına izin vermekte yarar var. Yoksa buralarda uzun yaşayamazsın."

"Uzun yaşamak istiyor muyum bilmiyorum," diye tersleyerek yanıt verdi Acaryel. "Söylesene, bütün bu köleler nedir? Bana öyle geliyor ki Kışyurdu'nda ogrelerden daha fazla insan var."

"Oh, kesinlikle daha fazlayız. . . yalnızca Dağlılar ogrelerin iki katı. Aynı zamanda yüzlerce de Arktos var," dedi Tildy, "belki de daha fazla."

"Hiç... yani hiç ayaklanma söylentisi oldu mu?"

Uzun bir sessizlik oldu ve sonunda Acaryel başını kaldırdı.

Tildy'nin şımarık yüzünün öfkeden bembeyaz kesmiş olduğunu, dudaklarının ince bir çizgi şeklinde sımşık kapandığını görünce şaşırıldı. Kadın, kolunda duran Acaryel'in elini kendi kolundan silkeledi.

"Bunu düşünme bile!" diye tısladı, çılgınca etrafına bakınarak. Acaryel duyulmadıkları bir yerde konuşmaya özen göstermişti, bu yüzden kadirim tepkisi onu şaşırttı.

"Neden?" diye sordu yumuşakça, onun bakışlarına kendi sert bakışlarıyla cevap vererek. "Tüm özgürlük kırıntıları hepinizin içinden sökülüp atıldı mı?"

Kadının gözleri birden yaşla dolunca Acaryel yine şaşırıldı. Tildy'rün biraz kendini toparlamasını bekledi.

65

DOUGUS NILES

"Seni ağlatmak istemedim," dedi sonunda. "Buraya daha yeni geldim. Burayı bilmiyorum, hem de hiç, ama Dağlıları ve aynı zamanda Arktos'u anladığımı düşünüyordum. Onların kendilerini tutsak edenlere karşı mücadele edeceklerini düşünürdüm!"

Tildy ona baktığında, gözleri kuru, sesi durağan ama ciddiye. "Kraliçe!" dedi. "Birilerinin ne zaman sorun çıkarmaya niyetli olduklarını öğrenmenin yollarını biliyor. Bir adam vardı, Redd Soyluadam. Birkaç yıl önce küçük bir direniş yaratmaya çalışmıştı. Bununla ilgili kimseye bir şey söylemiyordu ve dikkatliydi—ama bir gece gelip onu yakaladılar. Güzkarası sunağında öldü. Ama ölmeden önce, kraliçe onun Kışyurdu'ndaki her kölenin hatırlayacağı bir örnek olmasını sağladı. Çocuklara—küçücük olanlara—bile zorla seyrettirildi!"

"Ayaklanmak için bundan daha iyi bir neden olmayacağını düşünüyorum," dedi Acaryel. "İnsanlar böyle bir gaddarlık ve zulümle nasıl yaşayabiliyorlar?"

"Başımızın çaresine bakıyoruz," dedi Tildy, ona samimi bir şekilde bakarak. "Sorun çıkarmak isteyen birileri var—kraliyet

muffağında çalışan Kara Aylak gibi. Ben ondan söz edildiğini duydum, bu demektir ki başkaları da duymuş olmalı. Kraliçenin dikkatinin onun üzerine çekilmesi an meselesi. Bu daha da kötü." I

"Bu Kara Aylak kim? Nasıl sorun çıkarıyor?" Dağlı kral bunu, sesindeki hevesi saklamaya çalışarak-sormuştu.

"Şu ana dek yaptıklarım sessizce yaptı," dedi Tildy. "Sana söylememem gerekir, ama gizli bir amaç için köleleri, kadınları ve erkekleri, bir araya topluyor. Oluşturduğu grubun büyüklüğünü bilmiyorum, ancak onun ve diğerlerinin içinde buldukları tehlike gerçek." Acaryel'in iri kollarını küçük ellerinin arasına aldı. "Bana bu işten uzak duracağım, seni seçmesi için kraliçeye bir neden vermeyeceğimi söyle."

"Pah, her zaman kendime göz kulak olmakta başarılı olmuşumdur—"

"Ta ki yakalanıp köle edilene kadar!" diye çıkıştı Tildy imalı bir şekilde.

66

KIŞYURÜ

Adam kasıldı. "Bundan hiç pişman değilim. Bir arkadaşına, hâlâ yasını tuttuğum bir kadına yardım etmek için bir fedakârlık yaptım, o ise daha büyük bir fedakârlık yaptı. Eğer yazgım bu olacaksa, onun kendi yazgısıyla yüzleştiği kadar cesur bir şekilde kendiminkiyle yüzleşmek isterim."

"Özür dilerim," dedi Tildy çabucak. "En azından dikkatli olacak kadar sözlerimi dinle — lütfen!"

Acaryel Balinakemik başını sallayarak kabul etti. "Düşüncesiz bir şey yapmayacağım," diye söz verdi. "Başkalarını da tehlikeye atmayacağım, ama gözlerimi açık tutmaya niyetliyim."

Kadın başını ciddiyle sallayarak anladığını belirtti, sonra da başından aşağı su ve sabun boşaltarak adamı vahşice temiz-

lemeye girişti. Yıkınma odasının kapısına dönüp bağıarak Acaryel'i şaşırtdı.

"Hey, Taşkabuk!" diye bağırdı Tildy. O kadar güçlü bağırmıştı ki kral irkildi.

"Ne oldu, güzeller güzeli?" diye sordu bir adam, kapıdan başını uzatarak. Aksanı tanıdıktı. Kralın kendi kalesi olan Sikke Işıltısı'nın yakınlarındaki Dağlı boylarındandı. Acaryel bunu ayırt edebiliyordu ama başka bir şey söyleyemiyordu, çünkü gözüne sabun akıyordu.

"Buradaki sarışın benim erkeklerle ilgili bir şey bilmediğimi sanıyor, inanabiliyor musun? Bana kendi söyledi!" Tildy yine öfkeliydi. "Hani belki ona Aybahçesi'nde yaptıklarımızdan bahsedebilirsin, ne dersin?"

"Ah, Tildy—bu anılar bir yaşam boyu canlı kalacak ve bin kış geçse dahi beni sıcak tutacaklar, ama onlarla ilgili konuşmak

pek beyefendiliğe sığmaz, öyle değil mi?"

"Sana söylüyorum, bana inanmıyor!" diye açıkladı kadın.

"O kim?" diye sordu Taşkabuk, öne doğru gelerek.

"Kadırgayla yeni gelmiş biri. Ogreler seni kıydan koparıp aldıklarında, senin dokuz yıl önce olduğun kadar taze."

"Bunu duyduğuma üzüldüm dostum," dedi köle adam.

"Burada bir yaşantımız var, ama özgürlüğün sönük bir taklidi."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Acaryel, sabunu temizleyip

67

DOUSLAS NİİES

adama bakarak. Daha önce hiç görmediği bu adam bir adım öne gelip bir dizinin üstüne çökerek selam verince şaşırtdı.

"Majesteleri!" diye haykırdı Taşkabuk. "Sizi de ele geçirdiklerine inanamıyorum!"

"Majeste mi?" dedi Tildy Trew kızgınlıkla. "Kimse bana bir şey söylemiyor." Acaryel'e ters ters baktı ve bunun karşılığında adam alçakgönüllü bir omuz silkmeye yetindi. "Sen kimsin?"

"Bu Acaryel Balinakemik, Sikke Işıltısı'nın Efendisi ve tüm Dağlı Diyarı'nın kralı!"

"Şaka ediyorsun!" Tildy adamın üzerine bir kova daha suyu boca etti. "O zaman onu güzelce temizlersem iyi olur," dedi. Gözleri ışıldıyordu.

68

>

^•fji Uzundişli Kayalıkları

Dört yüz on iki insan, bir elf ve bir lağım cücesi Eğreltikaya'nın avlusunda toplanmışlardı. Gri bulutlar kalenin üzerine çökmüştü ve avludakiler yola çıkmaya hazır olduklarında yağmur serpiştirmeye başlamıştı. Zorlu bir seferden önce pek hayra alamet sayılmazdı ve hava —dört yüz tane-akşamdan kalmış, ağrıyan kafanın da yardımıyla—savaş birliğinin çıkacağı yolculuğun üzerine bir kasvet perdesi seriyordu.

Yazm başındaki yıkıcı saldırıdan sonra kalenin kapıları onarılmamıştı ve savaşçılar açık aralıktan belli bir düzene bakmadan çıkıyorlardı. Gereksinim duyacakları her şeyi taşıyorlardı: Yiyecek, silahlar, barınaklar ve soğuk geceler için ayrılmış bir miktar cenksuyu. Pek çok Arktos kalenin duvarlarına ve kulelerine sıralanmış, giderek uzaklaşan savaş birliğini sessizce seyrediyorlardı. İki kilometre gittikten sonra Moreen geriye dönüp baktığında kalenin yağmur ve pusun içinde şimdiden görünmez olduğunu gördü.

Yağmur neredeyse hiç dinmeden, yağışlı hava on gün boyunca sürdü. Savaş birliği gene de zamanını iyi kullandı. Gelmekte direktmiş olan yaşlı Dinekki bile aksayan ama canlı adımlarla diğerlerine ayak uydurmuştu. Beyaz Avlak'dan geçerken öncülüğü Fare yapmış, Genişburun adlı öğrenin akıncı birliğini iki ay önce pusuya düşürdükleri zaman kullandıkları yolu kul-

69

DOUSLAS NİLES

lanmıştı. Uzun yürüyüş kolu bir biri ardına sıralanmış yıkık köylerden geçiyordu. Her köyde sayılan onu geçmeyen küçük kulübelerin iskelete dönmüş kalıntıları, ogre zalimliğinin yalın bir hatırlatıcısı olarak duruyorlardı. Her ufak yıkıntı, yağmur ve pusun içinde arkalarında kayboluyor, Arktos ve Dağlılar eski düşmanlarına duydukları nefreti ve her şeyden önce onları bu sefere çıkmaya iten intikam isteğini yeniden hissediyorlardı.

Bu görüntülerin yanından geçerken Dilim'in bile suratı asılmıştı. Lağım cücesi gördüğü yıkımdan, arkadaşının ve kaptanının hayatlarını kaybettikleri su altı gemisi kazasına göre daha çok etkilenmiş görünüyordu. Moreen, bir köyün çamurlu yıkıntılarında geçerlerken, küçük tombik adamın üzüntüyle burnunu çektiğini fark etti. Dilim yere bakmış ve bir çocuğun tüyden ve çubuktan yapılmış oyuncak bebeğinin kırık parçalarını görmüştü.

Avlak arazisi inişli çıkışlı uzanıp gidiyordu. Yalnızca en korunaklı vadilerde bulunan birkaç sedir korusundan başka manzara ağaçtan bütünüyle yoksundu. Fare, birliği çoğunlukla bu vadilerdeki akarsular boyunca götürüyordu, ancak sulu bataklıklar düz arazideki yollarını tıkadıkları zaman kayalık sırtlara yöneliyordu. Çoğunlukla güneye, Dinekki'nin içgüdüleriyle belirlenen ve Kerrick'in küçük bir parça mıknatıs taşından yaptığı denizci pusulasıyla doğrulanan yöne doğru gidiyorlardı.

Gece yarısı güneşi ayları sona ermek üzereydi—artık dört ya da beş saat süren bir alacakaranlık gecenin ortasını dolduru-

yordu ve yoğun kül rengi sise rağmen hava hiç tamamen kararmıyordu. Kısa günbatımları yürüyüşçülerin işine geliyordu. Bulabildikleri en kuru toprağa yayılıp biraz dinlenecek kadar duruyorlardı. Herkes yağmurdan mümkün olduğu kadar korunabilmek için kürk pelerinine iyice sarıyordu. Bazıları cenksularını yudumlıyor, diğerleri küçük çaydanlıklarda acı çay demliyorlardı. Birkaç saatlik uykudan sonra kalkıyorlar, her savaşçının yanında taşıdığı kurutulmuş balık, yosun ve

peksimetten oluşan azığı tutumlulukla yiyorlar ve yürüyüşlerine devam ediyorlardı.

Moreen çoğunlukla topluluğun ortasında bir yerde yürü-
70

KIŞYURDU

başını dik tutmuş, diğer Arktos ve Dağlılarla birlikte bu y rju yolu kat ediyordu. Çoğu erkekti ve bu Dağlıların hepsini vordu, ama Arktos kabilelerinden onlarca kadın da birliğe hevesle katılmışlardı. Sekiz yıl önce Eğreltikaya'ya yaptıkları uzun yürüyüşün gazileri olan pek çok kadının yanı sıra Bruni de doğal olarak buradaydı. Hatta, o zamanlar daha bir çocuk olan, zarif Tüykuyruk bile şimdi sırtında bir mızrak tomarı taşıyor ve kıyıda yaşayan insanların geleneksel ve tek koruyucu

eşyası olan ağır deri gömleği giyiyordu.

Kadmşef her gün gurur duyarak—ve suçluluk hissederek—onları seyrediyordu. Tüm yaşamı boyunca, anne-babasının yaşamı boyunca ve tüm diğer atalarının yaşamları boyunca Buzboyu insanları ogrelerin korkusuyla yaşamış, kaçıp saklanmışlar ve mümkün olduğunda da akınlara ve saldırılara karşı kendilerini savunmaya çalışmışlardı. Bu bir ömür süren ilişkiyi tersine çevirmek, yaşadıkları dünyamn tüm gerçeğini değiştirmeye çalışmak gibi bir şeydi.

Moreen kendi kendine, yapılması gereken bir şeyi yaptıklarını söyledi. Küçük kabilesini Eğreltikaya'ya getirmiş ve kaleyi son sekiz yılda iki saldırıya karşı korumuş olmasının bir önemi vardı mıydı? Eğer gelecek sekiz yılda ogreler iki, üç hatta sekiz kez saldırabileceklerse bunun ne anlamı olabilirdi? Sonuçta yapabildiği tek şey aynı kaçınılmaz sona giden bir yolda halkına biraz zaman kazandırmak olurdu. Ama şimdi, eğer ogre başkentine girerler ve Acaryel Balinakemik'i ve kim bilir daha kaç köleyi kurtarabilirlerse, ogrelerle insanlar arasındaki ilişkiyi tarih boyunca değiştirebilirlerdi.

inişli çıkışlı Beyaz Avlak'ı sonunda geçtiler. Yüksek tundra Beyaz Ayı Denizi'nin kayalık kıyılarıyla Fenriz dağlarının yüksek zirveleri arasına sıkışmıştı. Bu dağlar kendileriyle aynı adı taşıyan uzun buzulun doğu sınırını oluşturan aşılmaz sırtlardı. Savaşçılar avlağın son yükseltisinin üzerinde toplandılar ve dört kilometre genişliğindeki basık vadiye baktılar. Dağlardan çağlayan sığ bir ırmak vadinin ortasından geçip denize dökülüyordu. Vadinin az ötesinde, hareketli pusun içinden kısmen görünen engebeli bir sırt yollarının üstünde duruyordu.

71

DOUSLAS NİLES

"Burası Kırıktaş Nehri," diye Moreen'e, Kerrick'e ve Bark Tek-Diş'e açıkladı Fare. "Şu arkadaki sırt Uzundişli Kayalıkları'nın cephesi—vadiden sonra yirmi-otuz kilometre sonra. Nehrin karşı yakasındaki her yer thanoi bölgesi sayılır."

"Sence, thanoilerin bizim geldiğimizden haberleri var mıdır?" diye sordu kadmşef. Pek zeki olmayan ama vahşi olan denizaygırı-adamlardan korkmuyordu, ama kendiyile hedefi arasında durdukları gerçeğinden de rahatsız oluyordu.

"Tam olarak söylemek zor, ancak öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Arktos savaşçısı. "Avlakta hiç iz görmedik. Yine de vadiyi gözetlediklerinden kuşkularayorum. Gördüğün gibi orada saklanacak tek bir delik bile yok, bu yüzden nehri geçerken bizi mutlaka göreceklerdir."

Kerrick gözlerini kısarak göğe baktı. "Gün batmak üzere. Burada kamp kurup ilk ışıklarla hareket etmek ister misiniz?"

"Hareket etmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Moreen. "Tam olarak istediğim gibi olmasa da gece bizi biraz olsun

gizleyecektir, hem eğer şimdi gidersek, o zaman bize bir karşılama hazırlamak için daha az zamanları olur."

"İşte bu doğru bir fikir," dedi Bark. Başını onaylayarak sallayıp Moreen'i şaşırtmıştı. "Hemen yola koyulalım. Yanları

korumayı boş verin ve bizi durdurmaya çalışacak sefil uzun-
dişliler de yerin dibine batsın!"

Savaşçılar ilerlemeyi sürdürdüler ve vadinin tabanına ka-
dar inen düzgün bir sırt boyunca ilerleyip, sonra da hızlarını
arttırdılar. Yürüyüş kolundaki insanlar silahlarını yoklayarak,
tedirgin gözlerle nehrin diğer yakasındaki yükseltiyi gözlüyor-
lar, uzundişli düşmanlarının oraya sinip, bir pusu fırsatı kolla-
yıp kollamadıklarını merak ediyorlardı. Alacakaranlık iyice
bastırılmış, adamlar Kırıktaş Nehri'ne gelene kadar, yaz sonu
gecelelerinin kasvetli griliği çevrelerine çökmüş, her iki yanların-
daki yükseltileri saklamıştı.

Moreen, avlağın tepelerinden dümdüz görünen tabanın as-
lında sayısız oyuklar ve yarıklar içerdiğini kısa sürede anladı.
Bu yarıklar ve oluklar genel olarak altı-yedi ayaktan daha derin
değillerdi, ama dik kenarlıydılar, içleri çamurluydu ve asıl ne-
72

KIŞYURDU

atağına yaklaşırlarken Fare'yi daha dolambaçlı yollar seç-
ve zorluyorlardı. Çakıllı kıyıya gelip nehir yatağını görebil-
enlerinde çoktan gece yarısı olmuştu.

Karanlık çökmüş ve insanlar, yalnızca yarım kilometre öte-
. ? görebilecek duruma gelmişlerdi. Bu da yaklaşık nehrin
jsliği kadardı. En azından gökyüzü açıktı ve birkaç yıldız,
güney ufkunun hemen altında duran güneşten uzakta, rengi
mora çalan kuzey ufkunda ışıldıyorlardı. Moreen yoğun bir
bulut tabakasını, hatta sağanak yağmurun yağışını görmekten
mutlu olabilirdi, ama görünüşe göre gece yarısı güneşinin yaz
sonu alacakaranlığıyla yetinmek zorunda kalacaklardı.

Nehir yatağının büyük kısmı kum tepeleri ve çakıldan olu-
şuyordu ve gri su, bu kuru adacıkların arasından farklı derin-
liklerde akıyordu. Su kimi yerde derin ve karanlık görünürken,
kimi yerde de taşların üzerinden şırıldıyordu.

"Daha önce hiç burayı geçmemiştim," diye itiraf etti Fare.

"İyi bir geçiş noktası bilmiyorum, ama eğer dikkatli ilerlersek, yüzmeye gerek kalmadan geçmeyi başarabiliriz."

"Gidelim," dedi Moreen. Adamın gözlerine ve kararlarına güveniyordu.

Kıyının yumuşak bir şekilde nehre kadar indiği bir yer buldular ve karşıya geçmeye başladılar. Fare ve Bark Tek-Diş önden gittiler. Moreen, Kerrick ve Bruni ise hemen arkalarındaydı. Fare uzun bir mızrağın arkasını kullanarak suyun derinliğini yoklarken iri şef, dev savaş baltası elinde hazır bekliyordu. Kadmüşef ve elf kılıçlarını çekmişler, Bruni ise elinde bir sopa tutuyordu. Deri bir beze sarılmış altın yalımlı Gonnas Baltası'nın başı, acil bir durumda kullanıma hazır olarak, kadının sırt çantasından dışarı uzamıyordu.

Moreen nehirdeki iki adamı izlerken soğuk su çizmelerinin üzerinden akıyordu. Kılavuzları iyi bir yol seçmişti ve keskin taşlar ve başka engeller olmayan düz nehir yatağı boyunca elli metre ilerlediler. Kısa süre sonra kum tepeciklerinden birine çıkmışlardı ve Fare, kuru zemin üzerinden onları akıntının ters yönüne doğru götürdü. Geniş nehrin karşısına doğru ilerleyebilmek için kuru toprak çizgisini takip ettiler.

73

ÖOUGLAS NİLES

Sonra suyun Moreen'in beline geldiği derin bir akıntıyı geçtiler. Burada insanlar ve elf kol kola girmişler, böylece herkes birlikte çalışarak, tek basma yürüyen birini alıp götürebilecek güçteki akıntıya karşı koyabilmişlerdi. Dinekki her nasılsa burayı kendi başına aşmıştı, ancak Dilim boyunu aşan suda neredeyse sürüklenip gidiyordu. İri bir Dağlı, lağım çücesini ense-sinden yakalamış ve onu çekerek nehirde çıkarmıştı. Hep birlikte geniş, taşlı bir adacığa çıktılar. Bunun üzerinde yürüyerek başka bir sığ su yoluna gelene kadar nehrin yarısına kadar ilerleyebildiler. Bu sefer karşılarına çıkan akıntı nehrin nispeten alçak olan karşı kıyısına geçmeden önceki son engel gibi duru-

yordu.

"Son aşamayı geçmeden önce nehir yatağından çıkabileceğimiz iyi bir yer bulmak istiyorum," diye itiraf etti Fare, karşı kıyıyı asık bir suratla inceleyerek. "Orası, sanırım, altı-yedi ayak yükseklikte, bizi pusuya düşürmek için kusursuz bir yer."

"Okçular yaylarını hazırlasınlar," dedi Moreen. "Böylece eğer nehirden dövüşerek çıkmamız gerekirse bizi koruyabilirler."

"İyi fikir," diye yanıtladı kılavuzları.

Hem Arktos hem Dağlılardan yüz kadar savaşçı Buzboyu avcılarının kısa çift kıvrımlı yaylarıyla silahlanmışlardı. Gümüşü renkli metal tolgasıyla tam bir savaşçı gibi duran Thedrik Yabanördeği'nin komutasında silahlarını hazırladılar ve çakıl adasının üzerine dizildiler. Birliğin kalanı —yine Fare ve Bark Tek-Diş önden giderek —nehrin karşı tarafıyla aralarındaki son aşamayı da geçmeye başladılar.

Moreen bakışım karşı kıyıda tutuyor, sırtı kaplayan söğüt çalılarının alçak karmaşası içinden görmeye çalışıyordu. Orada hiçbir şey kıpırdamıyormuş gibiydi ve yaklaştıkça ilerleyiş hızlarının uzundışlileri şaşırttığım ümit etmeye başladı. Toprak setin dibinde Fare mızrağım hazır tutmuş, Bark ise yukarı uzanıp, söğüt dallarım avuçlamış ve kendini dik kumlu zeminden yukarı çekmeye başlamıştı.

Çalıların içinde bir şey hışırdadı ve ilk bağırın Kerrick oldu, "Dikkat!"

74

KIŞYURDU

Fare, uzun, çelik uçlu mızrağını çalılara saplarken, İri Dağlı çefi küfürler savurdu ve geriye doğru sendeledi. Keskin bir şey şefin ağır pelerinini delip geçerek omzunu kan içinde bırakmış ve Bark yeniden dengesini kazanana kadar sövüp tökezlemişti.

Hırlayan bir yaraük görüldü. Çenesinden uzanan bir çift uzundışini iki adama doğru mızrak gibi uzatmıştı. Fare bir kez

daha sapladı ve thanoi karnını deşen mızrağın ucunda kıvrandı. Yaratık, elinden kanlı, taş bir bıçağı düşürerek, kıydan aşağı, nehir yatağına doğru kaydı. Bark savaşı baltasını tek eliyle

kullanıp hızla indirdi ve denizaygırı-adam hareketsiz kaldı.

En azından bir düzine daha mahluk çalılardan arasından çıkarak, insan kafilesine mızraklarını savurdular. Mızraklardan biri Moreen'in yanında geçip kulağım çizdi—ve onu sinirlendirdi. Hızla ileri atıldı, tek elinin yardımıyla kıydan yukarı çıktı ve bu sırada diğer eliyle de dik sırtın üstündeki hışırdayan çalılara kılıcını sapladı.

Bir şeyin ona asılmasıyla kaba küfürler savurdu, ama dengesini koruyacak kadar sıkı tutunmamıştı. Suya doğru yuvarlanarak Kerrick'in üstüne düştü. Ancak o zaman elfin onu tuttuğunu ve düşmandan uzaklaştırdığını anladı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye parladı, sıkı suda oturmuş, gözüne giren sulardan kurtulmak için başım sallıyordu. "Eğil!" diye hırladı elf, sert sesle.

Moreen itiraz etmek için ağızım açacak oldu ve Kerrick onu iki eliyle yakalayıp sertçe suyun altına itti.

Bu kez sudan çıktığında konuşmaya yellenmedi bile. Onun yerine yumruğunu sıktı ve elfin omzuna bir yumruk indirdi. Thanoileri unutmuş olarak kadın ona saldırdı, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar öfkelenmişti—ta ki Kerrick'in ona güldüğünü fark edene kadar.

"Komik olan ne?" diye sorguladı Moreen. O kadar şaşırmıştı ki öfkesi yatışmıştı.

"Eğer o kıyıya çıkmış olsaydın kendi okçuların tarafından vurulacaktın," dedi elf, omzunu ovuşturarak. Artık gülmüyordu. "Acıttın!"

İrkilerek düşmanlarını hatırladı ve çalılara bakmak için hız-

la döndü. Yarı yarıya gözüken, hareketsiz bedenlerine oklar saplanmış olarak öne yığılmış pek çok thanoi vardı. Kalanlardan eser yoktu. Daha da etkili bir şekilde, kumlu kıyı, hem de tam saldırıya geçtiği yer, tüylü ok saplarıyla dolmuştu. Görünüşe göre okçular ölümcül bir salvo yapmışlardı.

"Hepsini vurduğumuzu sanmıyorum," dedi Fare asık bir yüzle, ama ölmemiş olanlar oklar inmeye başlar başlamaz kaçtılar. Arkadaşlarına haber vereceklerini sanıyorum. Korkarım bu onları son görüşümüz olmayacak."

Moreen uzandı ve kılıcım bulana kadar suyun içinde arandı. "Özür dilerim," diye Kerrick'e mırıldandı, "ve, şey, teşekkürler."

"Her zaman," dedi Kerrick neşeyle. "Sana da teşekkürler."
"Ne için?"

"Bana vurmadan önce kılıcını elinden bıraktığın için."

"Oh," dedi kadın. O sırada, silahım düşürmüştüğünün farkında olmadığım elfe açıklayas gelmedi.

Kerrick kampın çevresinde dolaştı. Gözleri gündeğumundan önce çökmüş olan sisin içinde bir şeyler görmeye çalışıyordu. İnsanların bazıları, nemli ve ürpertici soğuktan korunmak için tüylü pelerinlerini iyice üzerlerine çekmiş uyuyorlardı. Uzun süre durmayacaklardı, ama neredeyse yirmi dört saatlik bir yürüyüşten sonra gelen yorgunluk bu dinlenmeyi zorunlu kılmıştı.

Ancak elf, pek o kadar yorgun değildi. İlk nöbette görev almayı teklif etti. Uyumamış olan elli-altmış savaşı, savaş birliğinin kamp kurduğu kuru tepenin çevresinde—onun yaptığı gibi—devriye geziyorlardı. Buradaki arazi avlağın arazisinden daha zorluydu ve on beş-on altı kilometre ötedeki Uzundışli Kayalıkları'na doğru giderek yükseliyordu. Sis çok çabuk yoğunlaşmıştı, bu yüzden herhangi bir yönden elli ayak ötesini göremiyordu ve sisin getirdiği yalnızlık duygusuyla boğuşuyordu.

KIŞYURDU

Çevresine odaklanmaya çalıştı, ama düşünceleri doğal gi-dişlerinde kendine doğru dönüyorlardı. Uygur Silvanesti'nin bir denizcisi olarak kendini dünyanın sonunda bulmuş olması, ne kadar tuhaf görünüyordu. İnsanlar arasında bir elf—tüm yaşamı bu olmuştu ve bu gerçeği giderek kabullenmiş hatta hoşlanmaya bile başlamıştı. Bu sefere gelmekle ilgili kesinlikle hiçbir pişmanlık duymuyordu. Bu kahraman insanlarla birlikte Eğreltikaya'nın kadınşefinin hizmetinde olmaktan başka Krynn üzerinde olmak isteyebileceği bir yer yoktu.

Elf gözlerini açık tutmuş, sisle örtülü araziye dikkatle bakı-yordu. Birlik Kırıktaş Nehri'nin dokuz-on kilometre güneyin-deki yuvarlak bir tepenin üzerinde konaklamıştı. Buzboy'unun bu bölgesinde hep olduğu üzere arazi ağaçsızdı. Son ağaçlıklar nehrin kuzeyinde dağınık olarak kalmışlardı. Toprak yeşil ot-larla kaplıydı ve bu yeşillik zaman zaman beyaz, kare taşlarla bölünüyordu. Kerrick bu taşlara özellikle dikkat ediyordu. Eğer gözetleniyorlarsa, bu taşların düşman gözcüleri için kusursuz birer saklanma yeri olabileceğini düşünüyordu.

Ne yazık ki, iş bu tarz bir sisin içinde görmeye gelince elf gözlerinin insan gözlerinden bir farkı yoktu. Hareketli sis canlı bir varlık gibiydi, göz açıp kapayana kadar azalıp artabiliyordu.

Bir şey mi kıpırdamıştı? Yakınlardaki bir kayanın arkasına derisi kırışmış, uzun öndişli bir şeklin sindiğini görür gibi oldu. Büyük olasılıkla sisin yarattığı bir yanılsamaydı, ama yine de kılıcını çekti ve tepeden aşağı birkaç adım indi. Aniden ileri atıldı ve orada yeşil yosunlardan başka bir şey bulamadı.

Artık yamacın daha aşağısını görebiliyordu. Görüşünün sı-nırlarında bir şekil belirip kayboldu ve Kerrick dikkatle bakınca sessizce ilerleyebilmek için eğilen bir yığın soluk beden gördü. On, yirmi — hayır, bir yığındılar, sayabileceğinden daha fazlay-dılar ve sessizce tepeden yukarı tırmanıyorlardı.

Elf hemen çekilip, silah arkadaşlarının güven verici şekillerini seçene kadar geri gitti. Bağırarak Arktos'u ve Dağlıları ayağa kaldırdı, ama aynı zamanda biraz aşağıda onları saran sislerin arasından da kükremelerin yükselmesine neden olmuştu. İnsan savaşıçılar bir anda silkinip uyandılar ve tepenin üstünde

D0U6US NILES

bir savunma çemberi oluşturdular. Elf, kılıcı elinde çemberdeki yerini aldı. Moreen ve Bruni'yle omuz omuza duruyordu ve bir kez daha dostlarının düşmanlarına karşı savaşmaya hazırды.

İlk başta sislerin içinden görünmeyen kızgın hayaletler gibi kükreyip bağırarak saldırganlar, hemen sonra dalgalar hâlinde sislerden çıktılar. O belirsiz şekiller yaklaştıkça, mızrak, bıçak ve taş uçlu sopalarla silahlanmış hırlayıp duran hayvansı thanoi ordusuna dönüştüler.

İnsanlar onları, yararlılığı zaman içinde kanıtlanmış bir teknikle karşıladılar. Kararlı bir savaşıçi hatü yan yana duruyor, birliğin gücünün yarısı da çemberin ortasında yedekte bekliyordu. Moreen gözünü, elinde sağlam bir mızrak tutan ve doğrudan ona saldıran iri bir erkek thanoie dikmişti. Yarattığın kırmızı gözleri nefretle panlıyordu ve hilkat garibesine benzer yüzü neredeyse aklının sınırlarını zorlayan bir öfkeyle buruşmuştu. Mahluğun üst çenesinden bir çift uzun öndiş dışarı doğru uzanıyordu ve haykırmak için başını kaldırdığında sivri dişler doğrudan kadınşefin yüzüne hedeflenmişlerdi.

Moreen kılıcını bel seviyesinde tutmuş, kolu kurulmuş bir yay gibi geride bekliyordu. İri thanoi, arkadaşlarıyla birlikte ileri atılmış, tepeden yukarı şaşırtıcı bir hız ve zarafette koşuyordu. Yaratık yaklaştıkça, mızrağını üçüncü bir diş gibi doğrulttu ve hızlandı. Moreen eğilerek üç uzantıdan da kurtuldu ve ilk kez kısa boylu olduğu için şükretti. Kıvrak bacaklarıyla kendini ileri iterek kılıcını saplayıp yaratığın karnını deşti. Silah

tutan eli kanla yıkanınca yüzü buruşmuştu.

Thanoi uludu, kıvrandı ve kılıçtan kurtulmaya çalıştı, ama sonunda arkadaşlarının arasına düştü. Moreen bu başarısının ardından, kılıcını yana doğru savurarak silahının keskin kenarını başka bir uzundişlinin beline indirdi. O da yere düşene kadar, bağırıp çağıran savaşçılar tüm hat boyunca birbirlerine girmişlerdi. İlk vuruşmada her iki taraftan da pek çok kişi düştü, ancak Dağlılar ve Arktos yerlerini korudular. Bir yerlerden

78

KIŞYURDU

kki'nin Yaban Chislev'i öven ve düşmanlarına karşı tanrı-kullarını kutsamasını isteyen bir dua okuyan sesi geliyor—T Kadmşef bu kutsamayla cesaretlendi ve bir sonraki saldırıyı rSılamak için kendini yeni bir güçle dolmuş gibi hissetti.

Keserek, vurarak ve saplayarak geçen canhıraş birkaç dakikanın ardından, mahlukat saldırganlar bu kararlı direnişin karşısında bocaladılar, sonra da gerilediler.

Çok uzağa çekilmediler. Onun yerine uzundişliler yalnızca on-yirmi adım gerileyip, yumruk ve sopalarla göğüslerine vurup kükremeye devam ettiler. Çıkan gürültü sağır ediciydi. "Okçular—üç salvo gönderin! Onlara oklarınızı yedinin!"

Moreen arkasına baktı ve Thedrik Yabanördeği'nin savunma çemberinin ortasındaki okçuları harekete geçirdiğini görünce memnun oldu. Savaş birliğinde başka kimsede olmayan metal tolgası, gümüş bir ışık gibi göze batıyordu. İleri geri yürüyor, işaretler yapıp bağırıyordu. Okçular saldırganları ok yağmuruna tuttular ve saniyeler içinde yirmiden fazla denizaygırı-adam oklarla delik deşik olmuş olarak yerde yatıyorlardı.

Durumu tartmak zordu, ama Moreen düşmanın kendilerinden en azından üç-dört kat fazla olduğunu tahmin ediyordu. İnsanların tek umudu kurdukları savunma hattıydı—hatlarını sıkı tuttukları sürece denizaygırı-adamlar sayı üstünlüklerini kullanamazlardı, ancak bunu ne kadar sürdürebilirlerdi?

Uzundişliler bir kez daha haykırarak saldırıya geçip, kurmuş bir hayvansıhla kendilerini çelikten ve etten oluşan duvara savurdular. Bruni iri, tüylü bir şefin kafatasını çatlatırken, Kerrick ince kılıcını göz kamaştırıcı bir beceriyle kullanıyordu.

Kadınşef, birlikte saldıran ve canhıraş kılıç darbelerini mızraklarıyla savuşturan iki mahlukatla birden dövüşüyordu. Bir mızrağın taş ucu başına vurunca Moreen, bir dizinin üzerine düştü ve diğer thanoi mızrağını kaldırdığında ölümün ona baktığını gördü.

Elf dostu bu saldırının gerçekleşmesine izin vermeyecekti. Kendi rakibini kafasına vurduğu bir darbeyle yıktıktan sonra, Kerrick döndü ve kılıcını thanoinin yan tarafına saplayıp, derin,

79

DOUGUS NİLES

korkunç bir yara açtı. Canavar uludu ve geriye doğru sendeledi. Dışarı dökülen iç organlarını nafile bir çabayla içerde tutmak için iki elini birden yanına bastırmıştı. Moreen tekrar ayağa fırladı ve kızıla boyanmış kılıcını diğer uzundişlinin karnına sapladı. Silahı kurşun gibi ağırlaşmaya başlamıştı ve onu kullanmaya devam edip edemeyeceğini bilemiyordu. Neyse ki saldırganlar, savaş alanında yüzden fazla ölü ve yaralı bırakarak, bir kez daha geri çekilmişlerdi.

Nefesini düzenlemeye çalışırken kılıcının ucunu yere koymuş, bir sonraki saldırı dalgasını bekliyordu. Biri omzuna dokundu ve baktığında Thedrik Yabanördeği'ni gördü.

"Bütün gün bu şekilde tutunamayız," dedi yaşlı savaşçı. Yüzündeki kırışıklıklar endişeyle daha da belirginleşmişti. Başından terini silmek için tolgasını çıkardı ve Moreen onun ne kadar kel olduğunu görünce şaşırıldı.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sabırsızca sordu kadınşef.

"Evet —savaş onlara taşıyalım! Saldıralım, böylece morallerini bozabiliriz."

Moreen, öneriyi dinleyen Kerrick'e baktı ve elf onaylayarak başını salladı.

"En azından güneye doğru yönlenebiliriz," diye ekledi. "O piçler kaçmadığımızı görürler. Eğer gerekirse Uzundışli Kaya-
lıklarım geçene kadar savaşarak ilerleriz!"

Kadınşef, bu fikirdeki gözü pekliği gördü. Thanoinin de kendi halkı kadar yorulmuş olduğunun bilincindeydi. Belki de iradelerini kırmak için gerekli olan tek şey bir kararlılık gösteriydi.

"Gidelim," dedi.

Plan hemen uygulamaya geçirildi ve şefler, kadınşef ve Fare bu düşünceyi hızla diğer savaşçılara da anlattılar. Beş dakika

sonra Bark Tek-Diş'in bal tasım kaldırıp, korkunç bir savaş çıktığı atmasıyla birliğin tümü harekete geçti.

İri Dağlı baltasını afallamış bir thanoinin kafasına indirdi. Her iki tarafındaki savaşçılar da vurdular. Yollarının üstündeki uzundışliler hızla kaçmışlar ama yine de bir sürü thanoi öfkeli insanların silahlarıyla düşmüşlerdi. Güçlü bir çember oluşturup

KIŞYURDU

ma da okçuları ve giderek azalmakta olan erzakları alarak, °f as birliği tepeden aşağı, onları güneye getiren vadi tabanına doğru iniyordu.

Kendinden geçmiş küçük bir uzundışli grubu ilerleyen emberin ön kenarına saldırdı. Acımasızca öldürüldüler ve savaş birliğinin yürüyüşü düşmanlarının cesetlerinin üzerinden geçerken bir adım bile aksamamıştı. Denizaygırı-adamların kalanları bağıırıp çağırmaya, çemberin iki yanında kükremeyi ve arkalarından gelmeyi sürdürüyorlardı, ama ilerlemeyi durdurmak için başka bir girişimde bulunmadılar.

Yan tarafta Moreen ve Kerrick gözlerini düşmanın, ok menzilinun hemen dışında duran uzundışlilerin, üzerinde tutu-

yorlardı. Thanoiler onları kuşatmıştı, ama silahlarla ışıldayan savunma çemberi güneye doğru kararlı adımlarla ilerliyordu. Üç-dört saat boyunca, zaman zaman küçük thanoi gruplarının taciz edici saldırılarını savuşturarak, bu şekilde yol aldılar. Her ne kadar ortalıkta gürültü yapmayı sürdüren binden fazla thanoi gözükse de, insanlar düşman kuvvetinin tümüne birden hiç karşı koymak zorunda kalmadılar. Savaş birliği bu şekilde, sığ bir akarsuyun yanındaki yumuşak zeminden yararlanarak, vadi boyunca ilerledi. İnsan çemberi suyun kaynağına doğru çıkan yamacı çıkmaya başladığında sonunda yürüyüşleri ya-vaşlamıştı.

"Burası Uzundişli Kayalıklarının yamacı," diye açıkladı Fare. "Düşündüğüm kadar dik değilmiş, ancak tepedeki kayalıklar sıkı görünüyor."

"Sanırım orada bir geçit görüyorum," dedi Kerrick. "Sarp kayaları tırmanmaya gerek kalmadan belki oradan geçebiliriz."

Gerçekten de izledikleri akarsu vadinin başındaki kayaların arasındaki dar bir çatlaktan kayıyor gibi görünüyordu ve Moreen, insanların kayalıkların diğer tarafındaki vahşi topraklara geçmelerini engellemek için thanoilerin bir saldırı daha yapıp yapmayacaklarını merak etti. Bunun yerine saldırganların, insanlar yamacı tırmanırken, iyice geride kaldıklarını görünce şaşırıldı. Sonunda Arktos ve Dağlılar tepeye yaklaşınca thanoiler ayaklarını yere vurup kükremeyi bıraktılar. Yaratıklar 81

ÖOVLAS NİLES

geniş bir yarım halka şeklinde toplanmışlar ve insan çemberi, nin arkasında bir yay oluşturmuşlardı. Birkaç yüz metre ötede, en güçlü yayın bile menzilin dışında durmuşlar ve savaş birliğinin kaçmasına göz yummuş gibi görünüyordular.

İnsanlar, Uzundişli Kayalıklarından geçmek için iyi bir yol oluşturan, sarp kayaların arasındaki geçide yaklaştılar. Savaşçı çemberi geçitten geçebilmek için daraldı ve önde bir sütun ola-

cak şekilde savunma düzenlerini değiştirdiler. Bunu yaparken arkadan gelebilecek saldırılara karşı da savunma hatlarını korumuşlardı. Thedrik Yabanördeği ve Bark Tek-Diş cesurca öne doğru ilerlerken, Bruni, Kerrick ve Moreen arka tarafa geçip onları izleyen thanoilerden gözlerini ayırmıyorlardı.

Yürüyüş kolu birdenbire durdu ve Moreen öndekilerden yükselen dehşet dolu çığlıklar duydu. Bakmak için döndü ve bir canavarın üzerindeki kayaları silkerek yirmi-otuz ayak yüksekere şahlandığım hayretle gördü. Bir çeşit dev böceğe benziyordu. Korkunç pörtlek gözleri ve keskin, tıkırdayıp duran kısıkaların iki yanında durduğu bir ağzı vardı. Neredeyse bir balina büyüklüğündeydi ve öfkeli, gergin ve tehditkar bir şekilde vızlıyordu.

Bark Tek-Diş vahşi ve uzun bir savaş narası attı ve baltasını kaldırıp ileri atıldı. Diğer Dağlılar da bağırdılar ve Thedrik Yabanördeği, Bark'ın peşinden saldırmaları için onları ileri sürdürdü. Canavar önünde dikenli bir bacak savurdu—bir kırkayağınla gibi halka halka olan bedeninden bunun gibi pek çok uzantı çıkıyordu—ve sert bir darbeyle iri Dağlıyı bir kenara attı.

Korkunç kafa ileri ve öne doğru aniden hareket etti. Ölüm-cül darbenin ardından, o çenelerin kapandığını gösteren tıklama sesi geldi. Thedrik Yabanördeği tek bir söz haykırabilmişti, "Kradok!"—bu Dağlıların tanrısının adıydı—ve o dehşet verici ağzın içinde kayboldu. Yaratık yeniden kafasını kaldırdı ve bir yutma hareketi olduğu şüphesiz götürmez bir şekilde sallandıktan sonra meydan okuyan ve açlığını dile getiren bir şekilde kükredi.

Thedrik Yabanördeği'nden eser yoktu.

82

Bir saat sonra, Acaryel yine kendini bir çift iri ogre muhafızla birlikte Lord Önceçit'i Kışyurdu koridorlarında izlerken bulunduğunda, Tildy Trew ve yaptığı bciny0 mutlu bir anıdan

ibaret kalmıştı. Orta boşluğu çevreleyen büyük, yuvarlak bulvarın kenarından göz ucuyla görebildiği iiman manzarasına bakılacak olursa, kentin en st katındaydı. zerinde yalnızca kemerli bir taş yüzey vardı ve o zaman içi oyulmuş dağın çıplak taşlarına baktığını anladı.

Lord onu pek çok muhafızın arasından büyük, taş bir kapıdan geçirdi. Her iki tarafa geniş koridorlar açılıyordu ve duvarlar, av görüntüleri, manzaralar ve birçok zafer dolu yelkenli gemi ve kadirga görüntüleri olan yn duvar halılarıyla doluydu. Acaryel buranın kraliyet sarayının girişi olduğunu tahmin etti. İki dakika sonra, Acısvaş Drfin ta kendisinin onu gözden geçirmek üzere beklediği odaya götürülmüştü.

Ogre kralı bir kuzu buduyla ziyafet çekiyordu ve çenesi yağ içinde kalmıştı. Tümü de erkek olan on kadar kişi onunla birlikte masada oturuyorlardı. Hepsisi de Jord ngeit'in giydiği uzun ayı derisi pelerinlerden giyiyorlardı. Kırışık dolu yüzleri ve kollarıyla çoğu oldukça yaşlı grniyordu ve bir tanesi insanın özellikle dikkatini çekmişti, çünkü adam inanılmaz bir Şekilde Őiřmandı. Bu adamın uzun nderinden birinden, g-83

DOUGLAS NİLES

rnşe göre kimsenin fark etmediği bir et parçası sallanıyordu.

Acısvaş onaylayarak homurdandı, Acaryel'in yeterince temizlenmiş olmasından memnun kalmış gibi görünüyordu Diğer ogreler köleyi ilgiyle süzdüler ve kral büyük koltuğuna sırtını yaslayıp oşkulu hareketlerle köleyi işaret etti.

"İşte getirdiğim yeni köle," dedi. "Epeyce de direndi. O ve arkadaşı Hcumneferlerimden on tanesini öldürdüler." Bu açıklama hayret ve takdir ıslıklarıyla karşlandı.

"Hâlâ tehlikeli midir sizce?" diye sordu Şişko ogre. Ardına kadar açılmış gözlerle Acaryel'i baştan aşağı süzdü.

"Evet, oldukça," dedi kral, Şişman soyluya tiksintiyle baka-

rak. "Eğer masaya doğru en küçük bir hamle yapacak olursa adamlarım onu öldürecekler."

Acısavaş Dert Lord Öngeçit'e döndü. "Bu köleyi, şimdilik ne yapacağımıza karar verdim," dedi Güney Hisarı kralı.

Öngeçit eğildi ve Acaryel onları konuşurlarken izledi. Bu kez kaderinin ona ne göstereceğini merak ediyordu.

"Garnet Dane'i, şu Ejderyurdu'ndan getirdiğimiz köleyi alıp tapmağa getirmesi için gönderdim," dedi Yıldızan Acısavaş'a. "Güzkarası'na hazırlamak için onu orada tutmayı düşünüyordum. Efendimiz, törene üç hafta kaldı!"

Kral, Kışyurdu'nun çeşitli kent katlarından lordlarla yediği akşam yemeğinden yeni dönmüştü. Tıka basa doluydu, çakırkeyifti ve yorgundu. Daha çizmelerini ayağından çıkarma fırsatı bile olmamıştı ve karısı sözlü saldırılarını sürdürürken fırsat bulabilecekmış gibi de görünmüyordu.

"Garnet'e kölenin zaten bir yere yerleştirildiği söylenmiş, ancak adam, insanın nereye gönderildiğini öğrenememişti!"

Yıldızan ellerini beline koymuş, ona sert sert bakıyordu. Acısavaş bu bakışa maruz kalmış, öfkesi giderek artıyordu. Bu söz yağmurunu durdurmanın bir yolunu biliyor olmayı diledi. Karısı yeniden konuşmaya başlamak için ağzını açacak oldu ve o zaman gerçeği kavradı: Dinlemesi gerekmiyordu!

84

KIŞYURDU

nnu dinlemektense en rahat koltuğuna kurulmayı tercih et-
Kadımı o kadar bariz bir şekilde göz ardı ediyordu ki
İlian şaşkınlıkla kekeledi, sonra da çenesini &^°%£_
i Lan iki kölenin ayağımdakileri çıkarabilmelen »Çm ayakla.
b arayla kaldırdığı sırada karısının yüzündeki vahşi ifadeyi
^remi/ordu. Kadımı ona öfke dolu baktığını Ja biliyordu,
fma yeni ve tuhaf bir dokunulmazlık duygusun* bürünmüş
gibi hissediyordu. Acaba neden bunu yıllar önce kt'Ştetmemişti.

Aslında kral karısının onu itip kakmasından artık bıktığına karar vermişti. GUrur duyabileceği pek çok şey var^i- Yaptıkları başarısız sefer bir yana krallığının durumu gerçekte" de iyiydi. Tüm altın madenleri tam verimle çalışıyorlardı vt' nazına sandıkları eşi görülmemiş bir hızda doluyorlardı. Yüz seterinden döndüğünden beri sevgilisi de ona karşı çok iyiy^1 ve bir s^n~ raki ziyaretini heyecanla beklediğini biliyordu. E" azından Güzkarası'na kadar, onu eğlendirecek bir köle bulduğu içm Thraid kesinlikle çok mutlu ve müteşekkir olacaktı-

"Kölenin bir yere yerleştirilmesini ben emretti"1' dedi sonunda, sırtını koltuğa yaslayıp kölelere çıkmalarını işaret ederek. Kısa bir süre içerisinde kral ve kraliçe yalını/ kalmışlardı. "Ona, şimdilik, Zarar vermeni istemedim. Tören iQn senm ola" cak ama daha önce değil."

"Onu hazırlamam gerekiyor ve sen bunu biliyorsun! Inat^ Olan tatmin edilmeli ve ona böyle korkunç bir «arar vermiş birinin kanım kUtsamaktan daha iyi bir yol olabir mi? Bunu yapmaya hakkın - "

"Bunu yapacak her hakka sahibim, kadın!" diye kükredi kral, güçlü kollarının bir hareketiyle kendini ayağa kaldırarak. Yıldızan yarı yolda durdu, gözlerini kıstı ve <>nU kuşkuyla süzmeye başladı.

Kral yeniden bağırdı. Öfkesini açığa vurmadan memnun olmuştu. "Burada benim kral olduğumu unutma -Güney Hı-sarı kralı! Şu anki makamını elinde tutmanın tek nedeni sem oraya koymuş olmam! Benim kararım olan konarda seninle . tartışmaktan bıktım. Sık sık yerinin neresi olduğt*nU unutuyorsun-ama kral benim! Ben Kışyurdu'nun lord^ Güney Hı-85

ÜOUGIAS NİLES

sarı'nın kraliyim. Ben senin efendinim!"

Yıldızan, adamın sözlerinden sanki ona yumruğunu kaldırmış gibi irkildi ve kral karısının yüzündeki korku dolu ifa-

deden çok büyük keyif aldı. Sesini bir hırıltıdan ibaret olana kadar alçalttı ve etkileyici öndişlerini ortaya çıkardı.

"Benden korktuğunu görüyorum, kraliçem. Bu duyguyu unutma. İyi öğrenmelisin, çünkü eğer yerini öğrenmeyi başaramazsan, benden korkmak için bir nedenin olacak."

"Bağışlayın, Efendimiz," dedi Yıldızan uysalca. Bu sözleri, tüm evlilik yılları boyunca krala söylediği herhangi bir şeyden daha uysalca söylemişti. "Dediklerinizi hatırlayacağım ve beni uyarmada gösterdiğiniz nezaket için de teşekkür ederim." Başını eğdi ve ardından diz kırarak verdiği selamla adamı şaşırttı.

Kral kadının tavırlardaki ani değişiklikle gafil avlanmıştı. Öfkesi yatıştı ve yerini hoş bir memnuniyet duygusu aldı. Aniden dönüp, dairesinden çıkarak limanın çok üzerindeki gezinti yoluna doğru çıplak ayak gitti. Olayı ele alma şeklinden oldukça memnun kalmıştı. İnsan köle birkaç hafta unutulacaktı ve büyük olasılıkla karısıyla yaşamak artık daha kolay olacaktı. Eğer onunla yaşamayı seçerse.

Bu cüretkar ve saygısızca düşünce birden aklına düşüvermişti. Yıldızan'a söylediği sözleri düşündü. Gerçeği söylemişti—buranın efendisi kendisiydi ve kudretli bir diyarın efendisi olan biri neden kendi yatak odasının efendisi olamıyordu?

Doğal olarak bu evliliğin yapılması için, tümü de politik olan, nedenler vardı. Yıldızan, Güney Hisarı beyliklerinden biri ve bir baronluk olan Buzulyurt'tan gelmişti. Yüce rahibe olarak ogre dininin önderi, Gonnas'm iradesinin mümtaz tercümanıydı ve pek çok kere bunu kendi yararına da kullanmıştı.

Buzlarla kaplı Buzulyurt ise yıllardır barışçıl ve sakindi ve orada çıkacak herhangi bir isyanı bastırmak için kraliyet muhafızlarının sayısı yeter de artardı. Karısının etkisinin dini boyutu daha endişe vericiydi. Kraliçenin ruhban güçlerinin gerçek olduğunu, tapmağının tanrısının gururlu ve inatçı bir tanrı olduğunu biliyordu, ama Acısavaş Dert, Gonnas'ı kendi tarzında onurlandırıyor. En azından kudretli ölümsüzün, yalnızca

KIŞYURDU

•i eyen bir dişi öğrenin öfkesini yatıştırmak için memnuni-
S tsizliğini göstermesi pek olası görünmüyordu.

Daha da önemlisi, şu anda ne Buzulyurt ne de Gonnas, kra-
ı kendi yeniden alevlenmiş amacı kadar önemli gelmiyordu.
Me de olsa ogre önderi, kendi isteklerini diğer konulardan daha
üstün tutabilirdi. Aslında babası daha genç bir kadm için karı-
sını boşamıştı ve bu dul kraliçenin Ejderyurdu'na sürülmesinin
nedeni olmuştu. Belki de Acısavaş Dert'in kendisi de bu olay-
dan bir ders almalıydı.

Üzerinde kurmaya devam ederken, bu düşünce giderek
daha anlamlı gelmeye başladı. Yıldızan'm bir tarafına zehirli bir
diken gibi batmadığı bir yaşam. . . ve her şey bir tarafa kraliyet
yatak odasını ısıtan Thraid'in dolgun bedenini hayal etti.

O bir kraldı. Kudretli bir kraldı. Neden istediğini alamı-
yordu?

"Ey, Yüceler Yücesi Kudretli Gonnas, Ogre Irkının İnatçı
Efendisi—senin çıkarların doğrultusunda hareket edebilmem
için bana gücü ve tehlikeyi görebilme yetisi bahşet!"

Makamının büyük siyah maskesiyle yüzü örtülü olan
Yıldızan, acı dolu ve korkmuş olarak pürüzsüz taş zemine ka-
paklandı. Herhangi bir yaşayan öğrenin üç katı boyunda, kor-
kunç tanrısının dev obsidyen heykeli, sessiz ve ifadesiz bir şe-
kilde tepesinde azametle dikiliyordu. Geçmişte bu ifadesiz var-
lığı Yıldızan hep rahatlatıcı bulmuştu.

Oysa şu anda içini kemiren korku yatışmak bilmiyordu.

Kocasının korkunç azarlarını ve hatta onu yatıştırmak
için—en azından geçici bir süre için—takındığı o iğrenç uysallık
kılıfını acıyla hatırladı. Onunla böyle konuşmaya nasıl cesaret
edebilirdi? Soylu birlikteliklerine güç ve irade kattığının far-
kında değil miydi? Onun gücünden korkmuyor muydu?

Doğrusu korkmadığından, en azından korkması gerektiği
kadar korkmadığından şüpheleniyordu. Eğer o olmasaydı,

Acısavaş Dert büyük olasılıkla, eski ve gittikçe yok olan bir
87

DOUSLAS NİLES

krallığın efendisi olarak kalesinde yaşayıp altınlarını istifle,

mekle yetiniyor olacaktı. Onu insanlara karşı acımasızca savaşması ve Güney Hisarı'nın hakkı olan kıyılardan ve yeşil vadilerden onları sürmesi gerekliliğine inandıran Yıldızan'dı. Kışyurdu'nun köle ağıllarına Acısavaş Dert'in yüzlerce yeni köle getirmesinden de sorumluydu ve Buzboyu'nun her yerinde insanlar kendilerini savunmaya geçmişlerdi. Casus ağı ve tanrısından aldığı güçlü alametlerle kölelerin arasındaki olası isyancıları bulup çıkaran da kendisiydi. O itaatsizlerin çok açık örnekler olmalarını sağlamış ve kralın hükümdarlığında en küçük bir isyan çıkarma ümidi kalmamıştı.

Kral bir aptaldı! Eğer onu itmeyi, karanlık ve savaşçı tanrılarının seçtiği yolda ona yol göstermeyi bırakırsa, adamın her şeyi bir kenara iteceğini biliyordu. Kafası ve kişiliği boş olan ve krala cinsel eğlence sağlamaktan başka krallığa bir faydası olmayan güzel bir ogre tarafından baştan çıkarılmıştı. Yıldızan anlamaya başlıyordu. Kral bazı konularda haklıydı: Adam güçlüydü, kafasına taktığı bir şeyi kraliçenin değiştirebilmesi için fazlasıyla güçlüydü. Bu yüzden darbeyi dokunulmaz krala vurmayacaktı. Onun yerine öfkesinin yükünü çekebilecek başka birini, krala yakın ama yine de savunmasız birini bulacaktı. Sonu, kral için de bir uyarı olabilecek biri en uygunuydu. Leydi Thraid Dimmarkull gibi biri.

Acaryel bir kez daha Kışyurdu'nun koridorlarından geçirdi. Bu kez saraydan ayrılmışlar, pek çok kattan geçtikten sonra heybetli kale-kentin ortalarına yakın olduğunu tahmin ettiği bir yere gelmişlerdi. Lord Öngeçit önden gidiyor, iki güçlü muhafız da büyük bir dikkatle ona eşlik ediyorlardı. Uzun

bir rampadan aşağı inip ortadaki boşluğu çevreleyen ve her katta varmış gibi görünen geniş caddeye ıktılar.

Kısa süre sonra dar bir ara sokağa dönerek, bu sokağı orta boşluktan dağın dış duvarının yakınındaki gölgelere kadar takip ettiler. İçlerinde balina yağı olduğunu tahmin ettiği pek

88

KIşYURDU

k vağ lambası dar sokakta parıldııyor ve uzak ucunda bir v omın durduğu dar bir avlunun girişini aydınlatıyorlardı. Acaryel kentin ücra bir yerinde olan bu yapının dağın iç duvarının tam kenarında olduğunu düşündü.

Muhafızlardan biri öne çıktı ve kapıyı çaldı. Kapı, orta yaşlı belki de biraz daha yaşlıca olan iri bir adam tarafından hemen ıldj—Acaryel adamın, mavi gözleri ve çıkık alnıyla bir Dağlı olduğuna karar verdi. Salar bir zamanlar saman rengi olabiliyordu ama artık seyrelmişler ve incelmişlerdi. Adamın sakalı beyazımsı bir griliğe doğru çalıyordu.

"Lord Öngeçit, hoş geldiniz," dedi. "Hanımefendinin söz ettiği yeni köleyi getirmiş olmalısınız." Yaşlı insan Acaryel'e bakmak için döndü. İfadesi okunmuyordu.

"Adım Wandcort."

"Bana Balinakemik diyebilirsin," dedi Acaryel içeri girerken.

Lord Öngeçit de peşinden girdi. "Leydi Thraid burada mı?" diye sordu soylu ogre.

"Evet, lordum, sizi bekliyordu," diye yanıtladı VVandcort eğilerek.

Yaşlı köle, ogreyi ve Acaryel'i, ölçülerine bakılacak olursa oldukça yalın döşenmiş gibi görünen taş duvarlı bir girişten geçirdi. Dağlı ilk bakışta, burada çok uzun süredir oturulmadığı izlenimine kapıldı.

Bu inancı dairenin büyük odasına giden yüksek taş kemerli kapının altından geçerken daha da güçlenmişti. Karşı duvarda

büyük bir şömine vardı ve odanın ortasında bir yığın ayı kürkü haliyle birlikte bir koltuk ve bir divan duruyordu. Duvarlardaki oyuklarda lambalar yanıyor, ama girişte olduğu gibi, odanın kalanı boş görünüyordu. Sanki daha eşya gelecekmiş gibiydi. En azından birkaç ayı kürkünün daha rahatlatıcı varlığına ihtiyacı vardı.

Ancak o zaman Acaryel divanda birinin yattığının ayırdama vardı. Dişi bir ogre yüzünü diğer tarafa dönmüştü ve yattığı divanın sırtıyla da kısmen görünmüyordu. Wandcort soylu adamı kadının karşısına yönlendirdi ve ogre eğilerek selam

bOVGIAS NİLES
verdi.

"Lord Öngeçit! Sizi şahsen görmek ne büyük bir şeref," dedi dişi ogre. Sesi bir mırıltı gibi çıkmıştı—çok iri, çok tehlikeli bir ayının mırıltısı. Kadm olduğu yerde oturdu ve bir elini uzattı. Acaryel'e eşlik eden adam da elini tutmak için eğildi.

"Leydim, büyüleyici şahsınızın yanında birkaç dakika geçirme fırsatını hiçbir zaman geri tepmem. Majesteleri yeni kölenizi size teslim etmemi benden isteyince, bunun bir ziyaret için uygun bir fırsat olacağını düşündüm."

"Köle bu mu?" diye mırıldandı Thraid. Eğilmiş bir durumda kalan Acaryel kadının bakışlarının kendisine doğru döndüğünü hissetti ancak ses tonunu çözememişti. "Kalk. Sana bir bakayım."

Kendisinden istendiği gibi yaptı ve kadın onu incelerken o da kadını inceledi. Yumuşak ve güzel kıvrımlı bir yaratık gördüğüne şaşırıldı. Dudakları boyanmış ve gözleri kınayla vurgulanmıştı. Kadını hemen tanıdı—bu, gemiden inerken onu seyreden ve karaya çıktığında ona el sallayan ogreydi. Thraid hafifçe kaykıldı, divanın üzerine kısmen uzanmış, dirseğinin üzerinde duruyordu. Köle kral kendini bir kedi tarafından incelenen küçük bir kemirgen kadar çaresiz hissetmişti. Kedi yeme-

ğinin öldürmeye deyecek kadar etli olup olmadığını tartıyordu.

Bir selamlama cümlesi kurmak istedi ama yeni konumu gereğince kadın onunla konuşana kadar beklemenin daha güvenli olacağına karar verdi. Kadın yine mırıldandı ve dudakları küçük bir gülümsemeyle büküldü.

"Oldukça uygunsun gibi görünüyor," dedi Thraid. "Adın nedir?"

"Balinakemik, Leydim," diye yanıtladı Acaryel. "Hizmetinize alınmak bir onurdur."

Thraid güldü. "Gerçekten de çok iyi. Böyle bir görgünün tüm halkında var olmasını bekleyemeyiz. Sen bir Dağlısın, öyle değil mi?"

"Öyle, leydim."

"Soylu bir kandan geliyor olabilir misin?"

Acaryel omuz silkti. "Bazıları öyle diyebilirler."

90

KIŞYURDU

"Savaştaki becerilerinle ilgili bir şeyler duydum/" dedi ka-düşünceli düşünceli. "Bana tehlikeli olabileceğine dair bile h-nsey söylendi ama seni ilk gördüğüm zaman, gemiden indi- *vtde bir hisse kapıldım. . . iyi bir köle olacağını ve sana güvenebileceğimi söyleyen bir hisse. VVandcorf un ve Brinda'nın da . na anlatacağı gibi, bir köle için soylu bir ogre kadınının evinden daha kötü yerler olduğunu da kesinlikle biliyor olmalısın."

"Bundan bir an için bile şüphe duymadım, leydim," diye yanıtladı Acaryel sakın bir sesle.

Thraid Dimmarkul yavaşça divandan kalktı. Ayağa kalktığında o kadar kıvrımlı görünmüyordu. Kadın Dağlı kralı kadar uzun boyluydu ve Acaryel'in gözleri yine ogre kadının abartılı hatlarına takıldı. İri dolgun dudaklarının arkasından iki uzun öndişi güçlükle görülebiliyordu. Thraid bir elini uzattı ve Acaryel'in omzuna koydu. Kral ne bekleyeceğini bilmeden öylece duruyordu—ama öğrenin aniden aşağı doğru indirdiği

balyoz gibi darbeyle dizlerinin üstüne indiğinde kafa tutmak için fazlasıyla şaşırmişti.

Dağlı inledi ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama kadının bir eli kalkmasını engellerken diğer eli çenesinden tutup yüzünü zorla yukarı çevirmişti. Gözlerindeki alevli pırıltı dışında öğrenin ifadesinden eğlendiği anlaşılıyordu. Açıkçası bu durum kadının çok hoşuna gitmişti.

"Güzel sözler," dedi Thraid, dudaklarını Acaryel'in anlamadığı bir ifadeyle bükerek. "Konumun bilincinde olduğun ve sana seslendiğimde dizlerinin üstüne çöktüğün sürece işe yarayacaksın."

Thraid adamın yanaklarından makas aldığı anda Acaryel'in öfkesi kabardı, ama duygularını gizlemek için tüm dikkatini harcadı.

"Vvandort, . . . Balinakemik'e nerede kalacağını göster. Sen ve Brinda onu eve ve işlere alıştırmak için biraz zaman harcayın. Şimdi beni Lord Öngeçit'le yalmz bırakın—insan kulaklarına göre olmayan, konuşacak önemli konularımız var."

"Emredersiniz, leydim," diye yanıtladı yaşlı köle.

Acaryel kaskatı bir şekilde kalktı ve kemerli kapıdan geçip

91

DOUGLAS NİLES

daha küçük ve karanlık bir koridora sapan adamın arkasından gitti. Köle kral dikkatini toplamaya ve öğrenebildiği kadar şey öğrenmeye karar verdi. Her zaman uyanık olacak, yeni efendilerinin, Kışyurdu'nun köleleriyle olan zayıf iletişimlerinde olması gereken açıkları bulacaktı.

Kral Surları denen yer, Kışyurdu'nun dış yamaçlarındaki en yüksek platformdu. Yalnızca buz kaplı ve sarp zirve ondan daha yüksekteydi. Geleneksel olarak sadece Güney Hisarı hükümdarının üzerine basabileceği bir yer olan bu düz, kare yüze pek çok patikadan çıkılabiliyordu.

Acısavaş Dert, siyah ayı kürkü pelerini üzerinde, orada tek başına durmuş, güneşin ufka yaklaşıp bu erken sonbahar gününün sonunu belirlediği kuzeybatıya doğru bakıyordu. Buz Kapıları'nın arasından, engin ve ışıltılı Beyaz Ayı Denizi'ne baktı. Bu yükseklikte bile hava soğuktan çok serindi.

Düşünceleri pelerinine kaydı. Kendisinin ya da herhangi başka bir öğrenin gördüğü tek siyah ayı postuydu. Onu dokuz yaz önce basit bir Arktos köyü olduğunu düşündüğü bir kıyı kabilesinden ele geçirmişti. Savaşçıları kabilenin tüm erkeklerini öldürmüşler ve yalnızca birkaç kadın ve çocuk tepelere kaçabilmişlerdi. Hepsinin kökünün kurduğunu düşünmüştü.

Ne tuhaftır ki bu kadınlardan biri en sinir bozucu düşmanı durumuna gelmişti. Halkını Eğrelikaya'ya getiren ve uzun süredir terk edilmiş duran kaleyi oraya yerleşmiş olan vahşi thanoilerden geri alan da oydu. Yine o kadın, orayı en yıkıcı saldırılara karşı bile ayakta duracak, gerçek bir kaleye dönüş-türmüştü.

O insan kadın artık yoktu. Ejderyurdu'nu yerle bir eden korkunç patlamada elf arkadaşıyla birlikte ölmüşlerdi, ama yine de Acısavaş kadından etkilenmeyi sürdürüyordu. Ele geçirdikleri ve köle olarak Thraid Dimmarkull'un evine gönderdiği savaşçının ona ilginç gelmesinin bir nedeni de buydu. O adam Eğrelikaya'nın Leydisi için yaşamını vermeye hazırды ve

KIŞYUKDU

a da geç kral ona bunun nedenini soracaktı.

Şu anda kafasını yoracak birçok önemli konu vardı. Aslında rüney Hisarı kralının kafasında pek çok şey vardı.

Bunlardan biri çok önemliydi. Can sıkıcı karısıyla ilgili konunun çözülmesi gerekiyordu. Bu kralın yaşamını ve geleceğini kendi istediği gibi yaşamasına izin verecek bir çözüm olmalıydı. Eğer Yıldızan ona bağlı kalırsa, bu onun sonu olurdu. Erkekliğinden ve kişiliğinden arınmış boş bir gövde, rahibe-

kraliçe için basit bir kukla olarak kalana kadar habis bir ruh gibi erkekliğini ve hükümdarlığını yiyip bitirirdi.

Ona kafa tutmuş ve onu tehdit etmişti. Rica etmiş ve anlaşma yapmıştı, ama kadın hiç değişmemişti. Tüm geçen zaman

boyunca Yıldızan Buzulyurt Dert'le birlikte çalışabilmek için bir çözüm aramıştı. Şimdi ise gösterdiği çabadaki hatayı görmüştü. O kadınla bir çözüm bulunamazdı, çünkü sorun kendisiydi.

Onu yanından uzaklaştırması gerektiğini anladı. Yıldızan Güzkarası törenlerindeki kurban ayinini gerçekleştirene kadar bekleyecek, sonra da karısına ve halkına gerekli duyuruyu yapacaktı.

Evliliği bitecekti ve sonunda yaşamının kalanı başlayacaktı.

93

Kerrick'i öyle güçlü bir öğrenme duygusu sardı ki kusacak gibi oldu. Kayalık geçide dikilmiş yaratık gibi bir canavar daha önce hiç görmemişti. Böylesine dehşet verici bir varlığın-tarırların bile bakmadığı denizin karanlık derinlikleri dışında-hiç var olmadığını düşünürdü. Burada Buzduvarı'nın gölgesinde bu kadar tuhaf bir yaratıkla karşılaşmak tüm doğa yasalarına ve yaşama aykırı bir şeydi.

Theidik Yabanördeği, cesur, sağduyulu ve sarsılmaz önder, sonsuza dek yok olup gitmiş, canavarın ağzıyla yaptığı ilk saldırının kurbanı olmuştu. Bir düzineden fazla Dağlı yaratığın onlara vurduğu yerde yatıyorlardı. Kimisi ölmüştü, kimisi ise acıyla kıvranarak kırık kollarını bacaklarını tutuyor ya da ezici güçle dağılmış iç organlarında gelen kam kusuyorlardı. Yaratığın ilk saldırısında oyuncak gibi bir kenara savrulmuş olan Bark Tek-Diş ayağa kalkmış sendeleyerek uzaklaşıyordu.

Yaratık daha işe koyulmamış gibi görünüyordu. Elf, canavarın yeniden saldırışım, savaş birliğinin ön saflarını yarışını, ayakları altında insanları ezişini ve o korkunç ağzıyla sağı solu ısırışım seyretti. İnsanların yapabileceği bir şey yoktu. Son adamına kadar dönüp kayalık geçitten kaçtılar. Dağılmışlar, düşe kalka ya da dizlerinin üstünde canhıraş bir şekilde kaçmaya çalışıyorlardı.

95

DOUÖLAS NILES

Bazıları başardı, bazıları ise başaramadı. Korkunç kafa tekrar tekrar saldırdı ve her seferinde başka bir zavallıyı kapa Bunların çoğu, Thedrik Yabanördeği'yle aynı kaderi paylaşarak tek bir hamlede yutularak ortadan kayboldular; diğerleri ise vahşice parçalanmışlar, hatta tam ortadan ikiye bölünmüşlerdi. Bu vahşet geçidin ağzı gövde parçaları ve kanla kaplanana kadar sürdü.

Kerrick hızla arkasına döndü. Yarım daire şeklinde sessizce bekleyen thanoi güruhunu tamamen unutmuştu. Thanoilerin dehşet içindeki insanların zor durumundan yararlanmak için saldırıya geçmeleri elfi şaşırtmazdı. Ancak onun yerine denizaygırı-adamlar durup beklemekle yetiniyorlardı. Tüm bunlar olup bitirken beklemişlerdi.

"Neden olmasın?" diye mırıldandı Bruni. Görünüşe göre aynı şey onun da dikkatini çekmişti. "Bu uzun dişli piçler daha fazla zarar görmeyecekler ve Chislev adına, o şeye karşı ne yapabiliriz ki?"

Gerçekten ne yapabilirlerdi ki? Canavarm elli ayaktan daha uzun boğumlu bir gövdesi vardı—ve doğrusu kuyruğu içinden fırladığı kaya yığınına gömülü kaldığı için görünmüyordu.

"Ona saldırmalıyız!" dedi Moreen. "Bir şekilde ona zarar verilebiliyor olmalı!"

"Katılıyorum," dedi Kerrick, uğursuzca bekleyen thanoilere bir kez daha bakarak.

"Hadi gidelim," diye homurdandı Bruni.

Ağır yükünü yere bırakmış, deri bezi hızla üzerinden sıyrarak Gonnas Baltası'nı çıkarıyordu. Metal, soluk günışığımda ışıldıyor, içten gelen bir parlaklıkla parlıyordu. Yalnızca sapırın boyu altı ayağa yakındı, yalımı ise büyük bir fıçı kapağı kardı.

Arktos kadını silahı eline aldı ve kayalıkların arasındaki aralığa doğru ilerlemeye başladı. Moreen ve Kerrick de yanında cesaretle yürüyorlardı. Aldığı yaralardan kanlar içinde olan Bark Tek-Diş de onlara katıldı. Hatta yaşlı Dinekki de peşlerinden geliyordu. Savaş birliğinin kalanı Fare'nin gözetiminde sırtlarını güvenceye almıştı. Denizaygırı-adamlara dönmüşler, 96

KişyurDu

, m vurup şarkılar söyleyerek thanoileri uzak tutmak için İ gösterisi yapıyorlardı.

Küçük grubun ilerleyişine başka Dağlılar da katıldı. Sonda sayıları otuz-kırk kişiyi bulmuştu.

"Kradok o şeyi lanetlesin—öldüremiyoruz!" diye homurdandı Bark. "O göğüs pullarına sıkı bir şekilde vurdum ve baltam taşa vurmuş gibi sekti!"

"Çünkü silahın, ne kadar sağlam olursa olsun, soğuk çelikten başka bir şey değil," dedi Dinekki, savaşçıların yürüyüşlerine her nasılsa ayak uydurarak. "Bu, boyutların karanlık köşelerinden gelmiş bir varlık—böyle olduğu için de, ancak tanrının kutsadığı bir fırında dövülmüş silahlarla yaralanabilir."

"Benim kılıcım eski elf ateşlerinde yapıldı," diyerek sert bir suratla gönüllü oldu Kerrick. "Onu bu mahluğa karşı kullanmayı deneyeceğim."

"Ogre tanrısının adına yapılmış olsa da, bu balta ölümsüzlerin bir tılsımı," diye açıkladı Bruni. "Umarım yine o tanrılar bu canavara karşı kenarını keskin kırlar."

Bark kadına ve elfe kıskançlık dolu bir saygıyla baktı. "Eh, ben de sizinle saldıracam—o şeyi yaralayamasam da, en azında başına ekşimiş olurum!"

Geçidin ağzına yaklaştıkça daha fazla Dağlı onlara katıldı. Canavar dinleniyor gibi görünmekle beraber, o pörtlek, çok yönlü gözleri uyanıktı ve yaklaşan kuvveti incelerken yerlerinde dönüp ışıldıyorlardı. Yavaşça eğri gövdesinin ön kısmını yerden kaldırıp, yirmi derken otuz ayak yükseldi. Kurbanlarının kanları, giysi ve et parçalarıyla sıvanmış dehşet verici çeneleri açıldı.

"Hissediyor musun? Yaratık sıcak," diye şaşkınlıkla gözlemledi kadmşef.

Kerrick de yüzüne çarpan sıcaklığı hissetti. Büyük bir koruyuşuna yaklaşıyor gibi bir duyguydu.

"Bu bir remorhaz—buz solucanı," dedi Dinekki, alçak bir ısılıkla. "Efsanelerde adı geçen bir yaratıktır. Biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Sırtındaki pullara dikkat edin, eğer yaklaşacak olursanız etinizi dağlayacak kadar sıcaktırlar."

97

DOUGUS NILES

"Karnını hedefleyin o zaman," dedi Kerrick, "ve güçlü vurun."

Saldırı grubunu oluşturan kırk kadar adam, hep birlikte ileri atıldılar. Canavarın kafası bir kez daha öne uzandı ve açık ağız üzerinde kenetlenirken elfin yanında duran iri bir Dağh haykırdı. Elf yana doğru vurup kılıcını canavarın gövdesinin yanındaki pulların arasına soktuğunda ses birden bire kesildi. Yaratık başını çekerken, kılıcım çıkarmak için Kerrick'in tüm gücünü kullanması gerekmişti.

Yaratık gerilediğinde zavallı savaşçımın çizmeleri sağa sola savrulmuş bir şekilde yerde duruyorlardı. Dağlının ayaklarının hâlâ çizmenin içinde olduğunu gördüğünde ise elf neredeyse

kusuyordu. Saldırıyı can alıcı yere yönlendirip yaratığın açık karmna doğru atıldı. Bir kez daha sert, pullu yüzeyi kesti ama yaratığın büyüklüğü yüzünden kılıcım çok derine sokamamışım. Bark da bir kere vurabilmiş, sıradan kılıcıyla geniş pullardan birini kesip açmıştı, ancak ortalığı kasıp kavuran yaratığa dış dokunur bir zarar verememişti.

Bruni biraz daha fazla başarılı olmuştu—kadın canavarın yamna geçip güçlü bir darbeyle örümcek bacağı gibi bacaklardan birini koparıırken Gonnas Baltası alevler saçıyordu. Yaratık acıyla bağırdı ve hızla Brurü'ye doğru döndü, ancak kadın kut-sal baltayı ileri geri sallayarak ağızı savuşturdu. Kerrick ve diğerleri çılgınca saldırıp vurdular, kestiler, hatta sövüp saydılar ve canavar sonunda iri kadını bırakıp başka bir kurbanı saldırmak için döndü. O doymak bilmez ağzın içinde bu kez kaybolan cesur bir Arktos savaşıydı.

Solucan gerilediğinde, insanlar ve elf kaçınılmaz olam görünür bir kargaşa içinde geçidin ağızına doğru çekildiler. Remorhaz ileri atıldı ama yetişemedi. Yılkavı gövdesini oynatarak ve iri kayaları etrafa savurarak, kaya yığınının altından bu kez tümüyle çıktı. Yaratığın ayaklarının hızla hareket ettirdikleri gövde dalgalanarak şaşırtıcı bir hızda üzerlerine gelirken Kerrick endişeye kapıldı.

Moreen elfin yanına geldi ve elf kadmşefin kaçabilmesi için duraladı. Bir Dağlı tökezleyip düşmüş, sonra da keskin çeneler

KIŞYURDU

zanıp onu parçalarken korkunç bir şekilde feryat etmişti. a ? P doğru hızlı bir bakış yaratığın yeni bir saldırı için to-Ge 1 ndığım gösterdi ve Kerrick dehşet içinde koşup Dinek-PF n yanından geçti. Yaşlı şamanın yalnız başına canavarın 1 ünde kıpırdamadan durduğunu görünce dehşete kapıldı.

Zayıf elini kaldırmış, Kerrick'in daha önce bir kez kullandı-

ğını gördüğü bir büyü'nün sözlerini okuyordu.

"Yaban Chislev, doğdu selden - çamura çevir, taş zeminden!"

Remorhaz kükreyerek ileri atıldı ve aynı anda yolunun üstündeki dağ yamacının bir bölümünde toprak kararıp çöktü. Kerrick bir kaya çıkıntısının güneşte kalmış tereyağı gibi eriyip aşağı aktığını gördü. Canavarın ön tarafı yumuşak zemine ulaş-

tı ve içine düştü. Balçığın içine gürültüyle gömülmüş, dövünüp çırpındıkça her yere çamur sıçratıyordu. Çamurun içinde yavaşlayınca, geriye çekildi ve gövdesinin ön tarafını yukarı kaldırıp çamurdan kurtararak insanları ve elfi soğuk, kin dolu bakışlarla süzdü.

Takibi sürdürmek yerine, kutup solucanı keskin bir zafer sesiyle kükreyip, kükürt kokulu bir duman püskürttü. Kömürleşmiş ve tanınmaz duruma gelmiş tüyler ürpertici pek çok nesne o korkunç ağızdan dışarı uğramış, kayaların üstünde sekip yuvarlanmışlardı. Bu karamış ve kömürleşmiş şeylerin her biri de tütüyordu. Birkaç tanesi feci şekilde yanık insan kafataslarını andırıyorlardı. Buna karşın başka bir tanesi de sıçrayıp metalik bir ses çıkararak tıngırdamış ve bekleyen savaşıtlara doğru yuvarlanmıştı.

Öfkeli bir ifadeye sahip olan Bark Tek-Dış kara ve isli nesneye tekme attı ve nesne ters dönünce içbükey şekli ortaya çıktı.

"Bu Thedrik Yabanördeği'nin tolgası," diye hırladı. "O berbat sıcaklıkta yarısı erimiş—ve şu haliyle cesur bir şeften geriye kalan tek şey." Canavara bakarken baltasını tuttuğu elinin eklemeleri bembeyaz kesmişti. Kerrick adamın öfkesinin onu bir intihar saldırısı yapmaya itip itmeyeceğini merak etti ama iri savaşçı, görünür bir çabayla duygularına bastırdı.

"Uzundışliler uzaklıklarını koruyorlar," diye bildirdi Fare, Kerrick ve Moreen'in dehşet verici düşmanlarını inceledikleri

DOURAS NİLES

yere tırmanarak.

"Şaşırmadım," diye yanıtladı Kerrick.

"Bu durumda biz açlıktan ölelim diye bekliyor olmalılar," dedi Moreen acı bir şekilde, "ya da bu konuda başka bir fikir olan var mı?"

Kerrick'in aklında bir şey dönüp duruyor, bir düşünce tüm dile getirme çabalarına karşın çılgıncasına kayıp gidiyordu. Eğreltikaya kulesindeki kısa konuşmalarında Mercankafa Ağbalıkçı ne demişti? Kayalıkları geçmek için güçlü bir içkiye mi ihtiyaçları vardı? Ama bu... nasıl... ?

Bir anda kafasında şimşek çaktı.

"Şömine!" deyiverdi birdenbire, arkadaşlarının şaşkın bakışlarını üzerine çekerek.

"Ne?" diye huzursuzca çıktı Moreen.

"Cenksuyu —yanımızda mataralar dolusu cenksuyu var, öyle değil mi?"

Kadmşef omzundan deri matarasını indirdi. "Al, seninki bittiğiyse benimkinden iç. Seni biraz neşelendirir."

Dinekki'nin gözleri de heyecanla ışıdamaya başlamıştı.

"Şömine mi dedin?" diye tekrarladı.

"Evet. Hatırlıyor musun, ziyafette. . . bardaklar ateşe atılmıştı?"

"Şu kömürleşmiş tolgaya bakın. O solucamn içi herhangi bir kömür ateşinden daha sıcak. Eğer bir tomar cenksuyu yutmasını sağlayabilirsek..."

Kerrick canavara bakmak için döndü. Yaratık Kayalık Geçidin ağzında, iki yakaya ayaklarını koymuş onları seyretmeyi sürdürüyordu. Yirmiden fazla savaştının yaşamına mâl olarak verdikleri zararlar zırlı yüzeyde önemsiz sıyrıklar gibi duruyorlardı. Ne kadar kadın ve erkek yaşamlarını feda etmeye hazır olsalar da, bundan daha fazla zarar verilebileceğini hayal etmek güçtü.

"Evet," Moreen'in böyle dediğini duyduğuna sevinmişti,

"denemeye değer."

100

KışyURDU

Kutup solucanı dar geidın içine doğru geri çekilmişti. Yak sakın ve sessiz yatıyordu, ama o patlak gözleri ne kırılıf ne de kapanıyordu. Moreen onların sırtı dönükken bile X ndi üzerine yoğunlaştığını hissedebiliyor gibiydi. Savaş birli- . • „eTi çekilmesini önleyen thanoiler gibi, canavar da en zmdan bir yerde kalmakla yetmiyormuş görünüyordu.

Bir nceki gece dinlenmelerinin bölünmesi ve sürekli yürüyüş ve dvşle geçen bir günün ardından hepsi de yorgun düşmüşlerdi. Savaşçılar dinlenirlerse bir sonraki saldırıda daha çok şansları olduğuna karar vererek, Moreen ve Bark dağ yamacında bir kamp kurulmasını emrettiler. Uzundışlıleri ve remorhazı gözetleyecek nöbetçiler dikerlerken bir grup adam da Arktos ve Dağlıların arasında dolaşarak cenk suyu mataralarını topluyorlardı. Doğal olarak bu işe Dilim gönüllü olmuş, ancak nerisi nazikçe geri çevrilmişti. Onun yerine lağım cücesi oturmuş ve keskin içkinin giderek büyüyen ve kendisinin uzak tutulduğu bir yığında toplanışını üzüntüyle seyrediyordu.

Kadıņşef yakınlarda durmuş, canavarı seyrediyor, akıl almaz savaş sırasında yutulan ya da keskin pençeler, savrulan kuyruk ve ezici çenelerle öldürülmüş ya da ciddi şekilde yaralanmış diğer biri sürü insanı düşünüyordu. Onu yenmek için herhangi bir şansları var mıydı acaba? Yaban Chislev'e küçük bir dua mırıldandı ve bir şansının daha olduğuna kendini inandırmaya çalıştı.

"şu elf—istedi mi kafası çalışıyor," diye vurguladı Dinekki, Moreen'in düşüncelerini bölerek.

şaman ona fark ettirmeden arkadan gelmiş ve şimdi de kadıņşefin çenesini ince fakat şaşırtıcı derecede güçlü parmaklarla tutmuştu. Buz mavisi gözleri genç kadının gözlerinin içine

bakıyordu ve yaşlı rahibe endişeyle konuştu.

"Bütün bunları yüreğine gömme, kızım," dedi cana yakınlıkla. "Bugün iyi dostlar, cesur ve dürüst insanlar yitirdik, ama onlar yapmayı seçtikleri şeyi yapıyorlardı. . . onların yaşamının yükü senin omuzlarında değil."

"Belki de yalnızca benim omuzlarımda değil," dedi Moreen, "ama ben buraya gelmeyi seçtiğim için onların da buraya
101

bOU&LAS NİLES

geldiğini aklımdan çıkaramıyorum."

"Öyle yaptılar, yani, gelmeyi seçtiler demek istiyorum. Eğer böyle düşünmeye devam edersen, kendine kadın ya da erkek bir kişinin, hatta bir elfin bile taşıyamayacağı bir yük yüklemiş olursun."

Kerrick'ten söz edilince ona bakmak için döndü. Cenksuyu toplanması işine bakıyor, mataralar yere dizilirken emirler veriyordu.

"Bu fikri işe yarar mı dersin?" diye sordu Moreen.

Dinekki hiçbir olumlu söz söylemeden omzunu silkince Moreen telaşlandı. "Kim bilir? En azından düşünüyordu ve aklına bir fikir geldi. Sanki fikri biri kulağına fısıldadı."

"Evet... " Kadmşef ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Tıpkı senin olduğu gibi, onun boyunun da bir tanrısı var, kızım," dedi şaman. "Zivilyn Yeşilağaç ve Yaban Chislev pek çok yönden birbirlerine benzerler, her ikisi de doğru ve bilge tanrılardır. İnanıcı olanlara, kendi kendilerine yardım etmeye istekli olanlara yardım ederler."

"Görünüşe göre tüm cenksuyu toplanmış. Umalım da, Büyükanne, inancımız doğru, tanrılarımız da bizimle olsun."

Cenksuyu Adam fikrim ortaya atan Bark Tek-Diş'di. Bu, mızrak sapları bir araya getirilerek, kabaca bir insan şeklinde yapılmış bir iskeletti. En azından iki kolu, iki bacağı, bir göv-

desi ve kafası için de bir yer vardı. Yakından bakacak birini kandırabilecek bir şekil değildi, ancak kutup solucanının gerekli ayırt edici beceriye sahip olmadığı umuyordu. Her koşulda ellerindeki en iyi seçenek bu gibi görünüyordu.

Bu iskelete insanlar bağlayabildikleri kadar cenksuyu matarası bağlamışlar, göğüs ve uzuvlara kat kat döşemişler ve üç matarayı bir araya getirerek kaba bir kafa elde etmişlerdi. İlk denemeleri fazla ağırlıktan çökünce, desteklemek için iki kat fazla mızrak sapı kullanarak ikinci bir tane yaptılar ve hatta onu ayakta tutmak için arkadan çıkan üçüncü bir ayak daha

KIŞYURDU

ı «tirdiler. Tüm bunları kutup solucanının Cenksuyu Adamı iremeyeceği bir yerde yaptılar.

Canavarın dikkatini dağıtmak için, diğer savaşçılar remor-biraz daha yaklaşmışlardı. Bazılara yaratığa oklar atıyor-ı r—ama yaratık hiçbirini hissediyormuş gibi görünmüyordu—di&erleri ise taş atmakla yetiniyorlardı. Gözü kara bir Dağlı geçidin yanındaki kayalıklara tırmanmaya başladı. Amacı canavara yukarıdan taş atmaktı. Yaraük—dik kayalıktan elli-altmış ayak yukarı tırmanan Dağlının çabalarını bir süre, bariz bir şekilde göz ardı ettikten sonra—ne yazık ki aniden doğrulmuş ve kapanıp açıldıkça ses çıkaran ölümcül kiskançlarıyla adama doğru uzanmıştı. Ağzıyla, ona tekme atmaya çalışan Dağlının ayağı yakalamış ve adamı duvardan çekip almıştı. Remorhaz adamı ağızından bırakmış ve zavallı adam aşağı düşüp keskin kayalıkların üzerinden sektikten sonra canavarın yılankavi gövdesinin yamna kadar yuvarlanmıştı. Yattığı yerde kalarak ve dakikalarca acıyla inledikten sonra yaratık eklemli bacaklarından birini adamın göğsüne koymuş ve korkunç gücünü yavaş yavaş uygulayarak adamı ezmişti.

Cenksuyu Adamı kutsal görevi için hazırlayan savaşçıların yüzü asıktı. Kerrick, Bark, Fare ve Bruni kuklamın önünde bir-

birlerine yakın durmuşlarken yarım düzine Dağlı da Adamı uzantılarından tutup yerden kaldırmışlardı. Her iki yanlarında yirmiden fazla savaşı dağınık bir şekilde duruyorlar böylece grup ilerlerken sahte adamı kalabalığın içinde daha kolay saklayabileceklerini düşünüyorlardı.

Moreen gelmekte ısrar etti, ancak Bark onun geride kalması konusunda en az onun kadar kararlıydı. "Eğer biz başaramazsak bu adamları kim idare edecek?" diye hırladı. "Peşinden geldikleri sensin, bu yüzden hayatta kalması gereken de sensin!

Olup biteni buradan seyredebilirsin!"

"Benim görevim siz yaşamınızı tehlikeye atarken sizin yarımızda olmaktır!" diye sertçe karşılık verdi kadınşef. "Tersine bir emri kabul etmeyeceğim!"

Kerrick, Moreen'in inatçılıkla çenesini sıktığını fark edince ona doğru eğildi ve yavaşça konuştu. "Kimse sana emir vermi-

ÜOUGLAS NİLES

yor," dedi makul bir şekilde, yüzü asılmış Bark'a sert bir şekilde bakarak, "ama en azından bu deneme için geride kalman akıllıca olur. Ne de olsa biz başaramayacak olursak, bir sonraki denemeyi birinin idare etmesi gerekecek ve bu kişi de sen olmalısın."

Kadın elfe dik dik baktı. Kara gözleri öfkeyle buz kesmiş, ağzı sertçe çıkışmak üzere açılmıştı. Kadınşefin bariz bir çabayla çenesini kapalı tutup tartışmadığım gördüğünde Kerrick şaşırıldı.

"Peki," dedi kadın sonunda. "Bahtınız açık olsun—tüm tanrılar sizi gözetsinler."

Kerrick'in yanıtı, "Teşekkürler—sanırım zaten gözlüyorlar," oldu. Moreen'in onlar için feci şekilde endişelendiğini gördü ve gırtlığında — elflere hiç yakışmayan—şaşırtıcı bir düğüm hissetti. "Bir dua oku," diye fısıldadı kadına ve eğilip yanağına

bir öpücük kondurdu.

Sonra savaşılar, hazırlıklarına gözle görünür bir ilgi göstermemiş olan solucana yöneldiler. Cenksuyu Adamı grubun ortasında taşıyarak iyice yayıldılar ve ilerlemeyi sürdürdüler. Dineki'nin büyüyle erimiş olan toprağa geldiklerinde, Kerrick zeminin yeniden taşlaşmış olduğunu görünce şaşırıldı. Ancak zemin yüzeyi, akan çamur görüntüsünü koruyordu.

Burayı geçerken her savaşı silahım hazır tutmuş, adımlarını dikkatle atıyordu. Duruma göre hem savaşmaya hem de kaçmaya hazırdılar. Kerrick yarattığın şimşek gibi hızım çok iyi hatırlıyor ve her an canavarın saldırıya geçmesinden de çekiniyordu.

Sonunda remorhazdan yüz ayak kadar beride durdular. Elf arkasında hareketlenme fark etti ve Dağlıların Cenksuyu Adamı kurduklarını anladı. "Hazır!" diye fısıldadı sonunda bir tanesi.

Kerrick kılıcım kaldırdı ve öne bir adım attı. Diğerleri de aynı şeyi yaparak silahlarını sallayıp, canavara hakaretler ve lanetler yağdırmaya başladılar. Pek çoğu yerden taş alıp düzensiz bir şekilde attılar. Sonunda canavar kıpırdanıp, korkunç kafasını kaldırarak soluk gözleriyle düşmanca baktı. Elf bakar-

104 ayakların boğumlu gövdenin altından kıvrıldığını görüp, kelf' uzuvlardaki artan gerginliğin farkına vardı. Remorhaz'ın •deki ateş hareketlendikçe sıcaklık dalgası açıkça hissediliyordu.

Yarattığın ağzı hafifçe aralandı ve Kerrick zamanın geldiğini anladı.

"Şimdi!" diye bağırdı, canavardan kaçmaya başlarken. Çevresine bakmıyordumda grubun kalanının da uyarısını dikkate almakta gecikmediğini gördü. Arktos ve Dağlı, hepsi birden hızla koşup, savaş birliğinin kalanına doğru gittiler.

Cenksuyu Adam hariç hepsi. Kukla, savaşçıların onu bı-

raktıkları yerde duruyor, aniden öfkelenmiş canavara tek başına kafa tutuyordu.

Kutup solucanı, hiddetle tıslayarak kalktı. Geriye baktığında ardına kadar açılmış ağız Kerrick'e bir mağara girişi gibi görünmüştü. Yıllankavi gövde yaydan fırlamış bir ok gibi çözülmüyordu. Yaratık sopa ve mataralardan oluşan kuklayı iştahlı bir hamlede ağızına aldı ve tekrar doğrulup yemi yutmak için başım geriye attı.

En azından iki saniye süren ve bitmek tükenmek bilmeyen bir zaman boyunca hiçbir şey olmadı. Sonunda elf güçlü ama sesi bastırılmış bir patlamanın etkisini hissetti. Canavarın ağız ardına kadar açıldığında içinden dev bir mavi alev dışarı püskürdü ve kutup solucanı şişip birdenbire daha da büyüdü. Remorhaz vahşice çırpıyor, savrulan kuyruğu çevredeki kayalardan parçalar koparıyordu. İri cüsseden tarife gelmez bir öfke ve acı uluması yükseldi. Kitinli pullarının arasındaki açıklardan mavi alevler çıkmaya başladı ve geçidin içini gittikçe büyüyen kirli bir duman bulutu doldurdu.

Biraz sonra canavar, gövdesinin iki ucundan olduğu kadar boğumlarının arasındaki yarıklardan da çıkmayı sürdüren yakıcı bir duman dışında hareketsiz yatıyordu.

Remorhaz ölmüştü.

105

*

Rahibe ve Kraliçe

Işıl ışıl ve alün renkliydi. Ateşle çizilmişti ve zihninde güneş gibi parlıyordu. Gökte duran ve yaşam veren küreden daha değerli, daha olağanüstü görünüyordu, çünkü o efendisinin tılsımı, gücünün izdüşümü ve mutlak iradesinin simgesiydi. Her ayrıntıyı, her işli simgeyi ve her benzersiz, kusursuz yönünü seçebiliyordu. Bir zamanlar ona aitti, elinde tutup bağrına

basabiliyordu, ama efendisi olan tanrısını hayal kırıklığına uğratmıştı.

Gonnas Baltası parmaklarının uçundaydı. Yıldızan büyülü sapı tutmayı bir daha denedi. Kaim parmakları gerildi, ama bunu başarmak için çok kısaydılar. Kolu yetersiz kalmıştı, ağırlığı bir çapa gibi onu aşağı çekiyordu. Işıltılı nesne aldığı her nefesle daha da uzaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Ayakları yoğun çamura saplampa kalmıştı ve güçlü bir mahluk—kocası Acısavaş Dert'in ta kendisi —onu omuzlarından tutmuş aşağı çekiyor, en çok istediği şeyi almaktan alıkoyuyordu.

Keder dolu bir inlemeyle uyandığmda ter içindeydi. O aziz ödülün uzaklarda kaldığım biliyordu. Artık yoktu. Elinde fırsat varken Elf Haberciyi öldürmeyi başaramadığı için kaybolduğunu için için kendine itiraf ediyordu. Elf artık ölmüş de olsa, balta insanların kalesinde bir yerlerde kilitli ve ulaşılmazdı. Öyle miydi acaba? Nabızı düzgün atmaya başladıkça, rüya-107

sıra daha dikkatli yorumlamaya başladı. Yoğun duygular, canlı renkler. . . bunlar sıradan, uyku kaynaklı bir düştten çok jana fazlasını ifade ediyordu. Büyülü bir taraf, karnında hissettiği belirgin bir duygu vardı. Bu rüya, gerçekten de, Gonnas tarafında gönderilmiş olmalıydı.

Ne için gönderilmişti? Ne anlatmaya çalışıyordu? Ne yapmasını istiyordu?

"Lütfen, ey İnatçı Olan, cehaletimi bağışla," diye fısıldadı. "Anlayabilmem için bana akıl ver."

Kendi özel sığmağı olan büyük yatak odası ışısız ve kendi soluk alıp vermeleri dışında sessizdi. Duvarlar soğuk, lambalar sönmüktü. Tanrısının gönderdiği rüyanın amacı her neyse, kendi başına çözmesi gerekiyordu.

Kalkıp kendine çeki düzen verirken, aklı baltadaydı. Düşünbilmek için yalnız kalmayı istediğinden hizmetçilerinin yardımlarını bile geri çevirmişti. İnsanlardan biri baltayı farklı bir amaç için kullanmış olabilir miydi? Eğreltikaya'daki salondan

çıkarılmış mıydı? Bu konuyla ilgili düşünceye yatıp dua edecek ve aydınlanmayı umacaktı.

Kölelerinden biri, kralın hazinesini denetlemek amacıyla bir süre önce dairesinden çıktığını bildirdi. Yıldızan buna inanıyordu, çünkü sevgilisiyle buluşmak için henüz çok erkendi ve Acısavaş Dert, karısının kolaylıkla fark edebileceği bir yalanla onu kandırmaya çalışmayacak kadar akıllıydı.

Kendi başına geçirebileceği bir zaman aralığının olmasından duyduğu memnuniyetle, kraliçe masasının çevresinde duran üç mumu yaktı ve zihinsel gücünü titrek alevler üzerinde yoğunlaştırdı. Küçük ışıkçıklar düşüncelerini güçlendiriyordu. Karanlık düşünceli tanrısının gücü büyüdü boşluğun eterinden sessiz bir mesaj göndermesine izin vermişti. Birkaç dakika sonra dairesine açılan gizli kapıdan Garnet Dane'nin gelmesinden—biraz şaşırılmış olsa da—memnun olmuştu.

"Çabuk gir," dedi kraliçe. "Kral bir saat burada olmayacak, yalnız kalabildiğim bu değerli anlarda yapacak çok işim var."

Casus alçakgönüllülükle başını sallayarak anladığını gösterdi ve ürkek bir şekilde kapıdan içeri süzülüp, kraliçenin so-

KIŞYURU

nma odasının arkasındaki karanlık girintide durdu. Ardına kadar açılmış korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Yıldızan, ona verdiği en son dersin, oldukça kalıcı bir etki yaratmış olduğunu görmekten hoşnut oldu. Uzun süre önce korkunun önemli ve kullarının hatta kocasının sadakatini pekiştirmek için kullanılacak kilit bir araç olduğunu öğrenmişti.

"Kentte bir köle var, Ejderyurdu adasında yakalayıp buraya getirdiğimiz adam," diye kısaca açıkladı Yıldızan. "Vaşî bir savaşçı, çok tehlikeli bir adam ve sanırım kocam onun oluşturabileceği tehlikenin bilincinde değil. On gün önce köle, kralın emriyle, Kışyurdu'ndan bir yere yerleştirildi."

"Evet, Majesteleri. Gemiden çıktığını gördüm. Anladığım

kadarıyla daha kışlalara götürülürken muhafızlardan biriyle yumruklaşmış." Casus sinsice baktı. "Öldürülmesini ister misiniz?"

Yıldızan hor göreerek burun kıvırdı. "Ne istediğim beni ilgilendirir. Onu öldürmeni istemiyorum, ancak onu bulmam istiyorum."

"Elbette, Majesteleri. Lütfen saygısızlığımı bağışlayın. Kentte bir yerde olduğunu düşünerek mi hareket etmeliyim?"

"Evet, kesinlikle. Kocam onu bir yere yerleştirmiş ve yerini bana söylemiyor. Sanırım güneydeki madenlere gönderilmediğini düşünmek yerinde olur—ne de olsa Güzkarası'nda onunla ilgili planlarımız var. Daha çok, Acısavaş Dert'in aklında, bu köle için nispeten güvenli bir yer olduğu kanısındayım. Onu kentin yukarı kısımlarında, özel bir malikanede görseydim şaşırımdım. Sukapısı'nda, balık pazarında ya da kereste deposunda olduğunu sanmıyorum."

"Bildiğiniz gibi Orta Katlarda bağlantı kurduğum pek çok kişi var. Özellikle de bir kadının konumu bu tarz konularda bilgi vermeye çok uygun. Hemen işe koyulacağım," diye söz verdi casus.

"Bunu yapacağını biliyorum," diye bilmişçe yanıtladı kraliçe. "En kısa sürede bana durumu bildir—ama şu an için adamın kraliyet araştırmasına maruz kaldığını bilmesini istemiyorum."

109

BOUGLAS NİLES

"Elbette, Efendimiz. Her zamanki gibi ihtiyatlı davranacağım."

"Bu senin en iyi özelliğin," diye karşılık verdi kraliçe, gö2. lerini kısıp delici bir şekilde birden her tarafım ter basan casusa bakarak. "Seni hayatta tutan tek şeyin bu olduğunu söyleyebilirsin. .. şimdilik."

Hemen sonra gizli kapı Garnet Dane'nin arkasından kapandı. Kraliçe, adamın kendisini hayal kırıklığına uğratmam için elinden gelen her şeyi yapacağını bilerek, günlük, sırad işlerine döndü.

"Balinakemik, seni Soylular Pazarı'na götürüyorum. Bu gece için alman iki somonu yukarı çıkaracaksın." Thraid Dimmarkull haberi heyecanlı bir hava içinde vermişti, köle kral onun hizmetine girdiği ilk hafta boyunca gösterdiği tek heyecan belirtisiydi. Son birkaç saattir kenarları kürklü divanda uzanmış yatıyordu, şimdi ise oturmak üzere doğrulmuşuz.

"Evet, leydim," diye yanıtladı Acaryel Balinakemik. Kendi tepkisini gizliyordu, ama içlerine tıklıp kaldığı, bu adamı aptallaştırıran odalardan çıkma fırsatı elde ettiği için sevinmişti.

"Brinda, yürüyüş pelerinimi getir," diye buyurdu ogre kadın.

"Evet, leydim."

Brinda mutfakta ekmek yapıyordu. Karıştırma işine yalnızca, alnına düşen bir tutam gri saçı geri itmek için ara verdi. Acaryel kadım yorgun görüyordu ve buna şaşırmadı. Kölelerin üzerinde yattığı ot şilteden her sabah kalktığında köle kadını çalışır buluyordu. Gün boyunca hep meşguldü, Acaryel ve Vandcort yatmaya gittiklerinde bile temizlik yapmaya devam ediyordu. Şimdi ise hiç şikayet etmeden kenarları kırmızı kürklü beyaz ayı postu pelerini almaya gitti. Kocasını onun elinden pelerini aldı ve hanımının omuzlarına koydu.

Acaryel dışarı çıkıp kenti görmek için sabırsızlanıyordu. Şimdiye dek yaptığı işler hep dairenin içindeydi. Kiler rafları

110

KIŞYURDU

mışlar ve sıradan temizlik işlerine koşmuşlardı. Özellikle yaP, jar pazarı'ndaki diğer kölelerle konuşabilme fırsatı elde A eSini umuyordu. Vandcort ve Brinda pek konuşkan de-

bilerdi- Acaryel'in efendileri olan hanımla ilgili sorularını açık-göz ardı etmişlerdi. Birkaç üstünkörü konuşma denemenin sonra kral düşüncelerini ve sözlerini kendine saklamayı öğrenmişti-

Thraid ince bir zincir ve bir de metal tasma çıkardığında Acaryel bu gezintide uzun süre serbest kalamayacağını anladı. Ancak yeni köle, eğer onu birkaç saatliğine buradan çıkaracaksa, boynuna bir tasma geçirilerek aşağılanmaya katlanabilirdi. Yine de Vandcort'a ters ters baktı ve yaşlı köle omuzlarını kaldırıp sessizce af dileyerek metal halkayı boynuna geçirdi. Thraid zincire sertçe asılıp, Acaryel'i yana doğru çekti ve iyice bağlandığınan emin oldu.

"İstedığınız yere geleceğim, leydim," dedi sıkılı dışlerinin arasından. "Beni arkanızdan çekmeniz gerekmeyecek."

"Ah, ama ben bunu yapmayı seviyorum!" dedi kadın kırdıyarak. Bu sefer öyle hızlı çekti ki adam dizlerinin üstüne çöktü. Thraid neşeyle güldü ve Dağlı kral ayağa kalkarken kadının yüzündeki ifadenin zalim bir ifade değil daha çok yeni bir oyuncağı olmuş bir çocuğun masum mutluluğu olduğunu görünce şaşırıldı.

"Hadi gel, Balinakemik," dedi.

Ön kapıdan çıktılar, avluyu geçtiler ve yalnızca Thraid'in evine çıkıyormuş gibi görünen dar sokakta ilerlediler. Acaryel şehvetli öğrenin peşinden gidiyor, yakın kalmaya özen gösteriyordu. Buna rağmen köşeye vardıklarında kadın yine zincire asıldı.

"Bu taraftan!" diye heyecanla bağırdı. Gösterişli bir şekilde işaret etmiş ve yakınlarındaki herkesin dikkatini üzerlerine çekmişti.

O katın gezinti yolunda yürüyen oğrelere ve kölelere katıldılar. Burada da, Kışyurdu'nda gördüğü diğer katlarda olduğu gibi, gezinti yolu, kentnin orta boşluğunun çevresinden dolanan büyük, dairesel bir bulvardı. İnsanlar balkondan uzak durma

bOUGLAS NILES

eğilimindeydiler ve geniş bulvarın bir kenarına sıralanmış binalara yakın yürüyorlardı. Su kenarını ve limanı gören geniş manzarasıyla diğer kenar, insanlardan çok daha az telaşlı bir şekilde yürüyen ogrelere bırakılmıştı.

Acaryel, bağlanmış olduğu için, kendini ogrelerin arasında yürürken buldu. Alay eden ve tiksinti dolu bakışlarla karşılaştı ve mahlukların onun bu zincirli hâlimden çok keyif aldıklarım düşündü. Bakışları bir kenara itti ve Leydi Thraid'e yakın durmak için özen gösterdi. Ancak yavaş yavaş bu bakışların bazıları—özellikle de diğer ogre kadınlarının hor görmelerinin—kendisine değil de haramına yönelik olduğunu fark etti. Buna şaşırılmıştı, çünkü onun yerleştirilmesiyle kralın şahsen ilgilenmesinin, hanımın kralın bir gözdesi olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü.

Soylular Pazarı iki kat yukarıdaydı, ogre kadın ve köle kral uzun adımlarla rampadan yukarı çıktılar. Sonunda geniş bir salona açılan çift kapılı büyük bir girişe geldiler. Bir yığın köle içeride koşuşturup duruyor, birkaç silahlı ogre de suratlarını asmış emirler yağıdırıyorlar ya da korkunç görünümlü kamçılarım yüklüyorlardı. Büyük bir konuşma uğultusu kulakları dolduruyordu ve uzun kuyruklarda yer kapmak için hatırı sayılır bir itiş kakış vardı.

"Kokuşmuş bir güruh," dedi Thraid burnunu çekip, insan kalabalığını göstererek. "Bana iki büyük somon almam emrediyorum, köle. Seni meydandaki handa, çayımı içerken bekliyor olacağım." Uzandı ve küçük bir anahtar kullanarak zinciri tasmadan ayırdı, sonra da avucuna iki altın tutuşturdu. "Bunlar balıklar için, başka şeyler için değil. Anlıyor musun? Sana güveniyorum, işin bitince hemen dön."

"Elbette, leydim." Köle kralın yüzü ifadesizdi, ama so-

nunda bu büyük köle topluluğunun arasında—ve kentin en çok görmek istediği yeri olan Soylular Pazarı'nda — özgürce dolaşabileceği düşüncesiyle kalbi güm güm atıyordu.

Kapıdan geçti ve çevresine bakındı. Boyunun, kalabalığın çoğunluğunun üzerinden bakabilecek kadar uzun olmasından memnun olmuştu. Büyük odanın çevresinde duvarda açılmış

KIŞYURDU

Ian Kışyurdu'nun kalamından çok daha soğuk olan yedi-!!] geniş girinti vardı.

Biraz inceledikten sonra, Dağlı kralı, bu girintilerin her birinin değişik yiyeceklerin saklandığı geniş depolara açıldığını ar verdi. Girintiler ödemeler için kullanılıyordu. Üzerinde basit resimler olan tahta tabelalar yerleri belirliyordu. Balık, yağ 'mbiği ve somun ekmek hemen fark ediliyordu. Biraz incelemeyle tuz, yemiş ve deniz yeşilliklerinin kalan mallar arasında olduğu anlaşılıyordu.

Somonu alacaktı, ama önce özgürlüğünün sınırlarını biraz zorlamak için bu fırsatı kullanmaya karar verdi. Tildy Trev'in söylediklerini hatırlayarak tuz girintisindeki sıraya girdi. İri, yağız bir adamın önündeki yarım düzine kölenin çuvallarını doldurmasını bekledi. Adam belli ki bir Arktos'tu ve sıradakini basit bir baş işaretiyle çağırıyordu.

"Çuvalın olmadan sana tuz veremem," diye açıkladı adam. Acaryel karşısına geldiğinde bir sırıtmadığı kalmıştı.

"Ben tuz istemiyorum," diye karşılık verdi Acaryel. "Kara Aylak'la konuşmak istiyorum."

Her ne kadar ne beklediğini bilmiyorsa da, asık suratlı adam tezgahın üzerinden uzanıp tasmaşının önünden onu yakaladığında Dağlı kral afalladı. Adam güçlü koluyla asılarak Acaryel'i kendine çekti ve yüzünden bir karış mesafede fısıltıyla konuştu.

"Böyle bir adı nereden duydun? Onu burada kullandığına göre sen bir tür aptal olmalısın" Adamın ağzı gerilmişti ve hırıltıyı andıran konuşması sırasında tükürükler saçıyordu.

Kral sert bir hareketle adamdaki kurtulup, kendi parmaklarını amansız bir baskıyla tuz satıcısının bileğine kenetleyerek geriye çekildi ve rakibini beline kadar tezgahın üzerine çekti. "Nerede konuşabiliriz?" diye sordu, gizli kalmasını istediğini göstererek.

Adamın gözleri bir çift kara nokta kalana kadar küçüldü. Siyah saçları ve sakalı yağız suratını kabarık bir kürk gibi çevreliyordu. O anda Acaryel anladı: Bu Kara Aylak'm ta kendisiydi.

113

BOUGLAS NİLES

"Garik, biraz buraya bak," dedi tuz satıcısı ve başka bir adam—uzun boylu, uzun saçlı bir Dağlı — grintinin derinliklerinden çıkageldi.

İki adama yandan, kısık gözlerle bakarak tezgahdaki yerini aldı. Dağlı kral kenara çekilip, sonra da onun için açılan kapıdan geçerek, adamın peşinden serin, karanlık odaya girerken Acaryel'in arkasında sırada bekleyen köle öne doğru gelmeye başlamıştı bile.

Tuz kalıpları on-on iki ayak yüksekliğinde istiflenmişler ve odanın duvarlarını örtüp geniş odanın içinde küçük koridorlar ve geçitler oluşturmuşlardı. Tahta merdivenler sağda solda yaslanmış duruyorlar, yüksek istiflerin üstlerine erişilmesine yardımcı oluyorlardı. Tezgahın yakınındaki tarafta, pek çok erkek köle bir tuz kalıbını dağıtıma hazırlamak üzere öğütmele uğraşıyorlardı.

"Yeni adamı arka tarafa buhar odasına götürüyorum," dedi Acaryel'in kılavuzu. İki yüksek tuz istifinin arasından uzanan dar bir koridordan geçtiler, odanın arkası gibi görünen bir yer-

den bir köşeyi döndüler ve sonra da taş tonozlu bir geçitten geniş bir koridora çıktılar. Koridorun sonunda bir kapı vardı. Adam bu kapıyı açtı sonra da geri çekilip devam etmesi için krala işaret etti.

Acaryel Balinakemik'in ensesindeki tüyler diken diken oldu, ama şimdi geri dönmek için fazla yol kat etmişti. Aslında sorusunun böylesine su götürmez özgünlükte bir tepki uyan-dırması onu cesaretlendirmişti. Ellerini yumruk yaparak kapıdan içeri girdi ve hemen sağma bakü.

Bir adam elinde odunla vurmak üzere bekliyordu ve Dağlı hemen davranıp adamın suratına bir yumruk indirdi. İlk saldırmaması gereken adam geriye doğru sendelerken küfürler savuruyordu. Acaryel'in başına arkadan ağır bir darbe indi—bu, kapının diğer tarafında bekleyen başka bir eli sopalıydı—ve Kara Aylak hızla koşup Dağlıya yan taraftan vurdu.

Kral düştü ama düşmeden önce ikinci saldırgana tekme atmayı başarmıştı. Elleriyle ikinci adamı tutmaya çalıştı ve ikisi birden yere düştüğünde Acaryel üste çıktı. Ancak iki sopalı

KIŞYURDU

n silahlarını kaldınp her iki taraftan yaklaştıklarını gö-
?3 e yerdekini bıraktı ve üçünü de karşısına alabilmek için
getl"Bu da nedir?" diye sorguladı. "Basit bir soru soruyorum
sizler benim beynimi dağıtmaya çalışıyorsunuz!"

Yavaş yavaş odada başka adamlar olduğunun da farkına
ardı, bir düzine hırçın görünümlü adam gölgelerden çıkıp
çevresini sararak tehlikeli bir çember oluşturuyorlardı.

"Gerçeği senden nasıl olsa öğreneceğim? O adı nereden
duydun?" diye sordu Kara Aylak.

"Senin adını mı?" Acaryel tahmini üzerine oynadı ve ada-
uun gözlerinin açıldığını görünce tam hedeften vurduğunu
anladı. "Bana bir köle kadın söyledi. Kara Aylak'ın konuşmak
isteyebileceğim biri olabileceğini söylemek ister gibiydi.

"O zaman sen çok dikkatsizsin," diye hırladı Kara Aylak. "Seni şu anda öldürmememiz için bir neden var mı?"

"Kışyurdu'nun köle yaşamının kurallarını bilmeyişim iyi bir neden olabilir mi? Sadece on gündür buradayım, eğer isyancı adabının inceliklerini göstermekte yetersiz kaldıysam kusura bakmayın."

"On gün mü?" Bunu, diğer kölelerden iri ve tıknaz bir Dağlı sormuştu. "Acısavaş Dert'le birlikte kadırgada gelen herif sen misin? Sen kral mısın?"

"O benim," diye yamtladı Acaryel.

Adamlardan takdir edici ıslıklar yükseldi. "Gördüğüm kadarıyla seni hemen bir işe koşmuşlar—şimdilik herhalde," dedi aralarından biri zalim bir gülüşle.

Dağlı, adamın ne demek istediğini merak etti, ama sormakla zaman harcamadı. Başka bir köle başım salladı, görünüşe

göre o da etkilenmişti. Hücumneferlerinin bazılarından duyduğum kadarıyla seni yakalamadan önce onları epey hırpalamışsın. O piçler kafam bir kazığa geçirmekten çok mutlu olurlardı. Yani sen gerçekten Sikke İşiltisi'mn kralı mısın?"

"Kralıydım. Görünüşe göre artık bir köleyim, ama insanlığımı kaybetmedim ve henüz beni yıkamadılar."

Kara Aylak Acaryel'i meraklı ve kesinlikle daha az düş-

DOUSUS NİLES

manca bakışlarla inceliyordu. Kralın parmaklarının boğazını sıkıdığı yeri ovuşturdu. "Bir savaşçı olduğumu görebiliyorum ama benden ne istiyorsun? Neden Kara Aylak'ı arıyorsun?"

"Buradan kurtulmak istiyorum. Bu sümüklü ogre efendilerinin bellerini kırmak, halkımızın özgür kalıp, kendi istedikleri yere gidebildiklerini görmek istiyorum. Kendi medeniyetlerinin simgelerini bile hatırlamaktan aciz mahlukların köleleri olarak kalmalarını istemiyorum. Konuştuğum kadın senin de benzer

bazı isteklerin olabileceğini söyledi."

"Bunlar Kışyurdu'nda sarf etmek için tehlikeli kelimeler," dedi Kara Aylak, başım olumsuz bir şekilde sallayarak. "Kışyurdu'nda bunları düşünen ilk adam değilsin—hepimiz aynı şeyleri yaptık—ama geçmişte bunları gerçekleştirmeye çalışan herkesin çabuk ve sevimsiz bir şekilde öldüklerini bilmelisin. Kendi sonunun farklı olacağını düşünmeye iten nedir?"

"Dediğin gibi, ben bir savaşçıyım, ama aptal değilim. Başka adamlar, kendim gibi savaşçılar bulmak ve hep birlikte ne yapabileceğimize bakmak istiyorum. Belki yardımcı olabilirim—soylu bir ogre kadımın evinde çalışıyorum."

"Öyle evlerde çalışan pek çok köle var," diye homurdandı Kara Aylak. "Çoğu da oldukça iyi bir şekilde ehlileştirilmiş. Senin hanımın kim?"

"Thraid Dimmarkull —leydi Thraid Dimmarkull," diye yanıtladı Acaryel. Adın adamlara bir şey ifade etmesini umuyordu, ama bazı adamlardan takdir homurtuları gelince ve birkaç tanesi birbirlerini dürtüp aralarında kaba şakalar mırıldanınca şaşırdı.

"İşte bu ilginç," dedi Kara Aylak, "ve eşsiz bir durum."

"Neden?" diye sordu kral.

"Sanırım neler olup bittiğini bilmek için burada çok yenisin. Kralın şahsi fahişesine hizmet ettiğini duymak ilgini çekebilir."

* * * * *

116

KIŞYURDU

AcısaVaş Dert'in sabrı giderek tükeniyordu. Son birkaç •mdür kaJ"ısl bir atmaca gibi tepesindeydi ve Thraid'e bir haber bile gönderememişti. Dün hazineyi denetlemesi gerekmiş ve sonuç alarak olağanüstü bir fırsat, karısının tapmakta yardımcılarını eğitmekle geçirdiği tam altı muhteşem saat ziyan olmuştu.

Şu anda Yıldızan yine tapmaktaydı ve günün çoğunda ka-

dının meşgul olacağını biliyordu. Her ne kadar sevgilisine haber yollayamamış olsa da bu fırsatı değerlendirmeye ve Thraid'i ziyaret ederek onu şaşırtmaya kararlıydı. Yürüyüşe çıkma bahanesiyle saraydan çıktı ve zaman kaybetmeden Köle Yoluna

doğru döndü. Kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra gizli kapıdan geçip lambayı yaktı ve Taraça Katma giden helezon basamaklardan aşağı indi. Ayakları taşlara sertçe vuruyor, ağır bir ahenkle onu giderek aşağı taşıyorlardı.

Nefes nefese ve ter içinde kalmış bir biçimde sonunda gizli geçidin bitimine vardı. Burada tedbirli olması gerekiyordu. Bu yüzden kapıyı boğuk bir şekilde çalmakla yetindi, bu yoldan Thraid'i ziyarete gelen tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Bir süre hiçbir şey olmadı, bu yüzden artan sıkıntısıyla kapıya daha sert vurdu.

Kapıyı menteşelerinden söküp atabilecek üçüncü çalı için hazırlanıyordu ki, kapı açıldı ve karşısına gözleri şaşkınlıkla açılmış VVandcort çıktı.

"Majesteleri!" dedi köle, eğilerek. "Bağışlayın. Sizi beklemiyorduk!"

Kral heyecanla kapıdan geçip, odaya daldı ve dairenin ana bölümüne yöneldi. "Leydim!" diye kaba bir fısıltıyla bağırdı, "Sizin için geldim!"

"Ee, Efendimiz," dedi VVandcort duraksayarak.

Kral çevreye bakınmakla meşguldü, ancak sonunda Thraid Dimmarkull'un orada olmadığını anladı. Yaşlı adama döndü. "Ne> oldu? Nerede o? Konuş be adam!"

"Burada değil, Majesteleri — ancak onu bulamadığınızı öğrenince çok üzülecektir. Yeni köle, Balinakemik'i Soylular Pazarına götürdü."

117

DOUSLAS NİLES

"Köleyi şehre mi götürdü?" diye sordu kral, şaşırmıştı.

Ondan adamı gözlerden uzak tutmasını istemişti! İstemiş miydi? Hafifçe hırladı, belki de bu noktaya yeterince açıkij, getirmemişti. Yıldızan'm kralın nerede olduğunu yakında öğreneneğinden kuşkusu yoktu. Yine de adam burada değildi ve bu iyi bir şey olabilirdi. Tedbirlı olmarun her zaman faydalı olduğunu Acısavaş Dert biliyordu.

"Onu örtüp, bir pelerin ya da benzer bir şeyin altına gizledi mi?" diye sordu ogre kralı ümit ederek.

"Tam olarak değil, kral efendimiz," diye açıkladı Brinda. Mutfaktan çıkmış kocasının yanında duruyordu. "Yani, sanırım onunla biraz gösteriş yapmak istedi."

118

Karyl Drago Buzulyurt, kendi iri ırkının ölçülerine göre bile son derece iri bir ogreydi. Aslında başkaları onun gereğinden iri olduğunu da söylüyorlardı — sanki bir ogre savaşı için böyle bir şey mümkünmüş gibi. Dövüş yeteneklerine bakıldığında cüssesi bir engel olarak görülmüyordu. Aksine Karyl'in taş uçlu sopasını kullanmada gösterdiği beceri dillere destandı. Sıradan bir öğrenin yerden kaldırmakta güçlük çekeceği bir silahı rahatlıkla başının üzerinde çevirebiliyordu. Ne insan kölelerle, ne thanoilerle ne de ogrelerle yaptığı hiçbir kavgada yenilmemişti. Bir keresinde, bir arena gösterisi sırasında, sadece gösteriş olsun diye, bir beyaz ayının boynunu kırmıştı.

Ne yazık ki, cüssesinin gücü ve kudretli sopasıyla gösterdiği beceri diğer ogrelerin yanında gösterdiği tavırlarla uyumsuzuyordu. Soylu Kışyurdu'nun edebine ve törenlerine yetecek kadar bile temel görgüden yoksundu.

Karyl Drago uzaktaki Buzulyurt'ta doğmuş ve büyümüşü. Yetişkinlik çağına erişene kadar baronluğun en seçkin savaşı olma yolundaki ünü de pekişmişti. Oradaki görgüsüz, nere-

deyse barbar ogrelerin arasında bile görgüsüzlükleri nedeniyle toplumdan dışlanmıştı.

Baronun kutlamaları olan gürültülü ziyafetlerde kimse Karyl Drago'nun yanında oturmak istemiyordu. İki sıradan
119

DOUSLAS NİLES

öğrenin oturabileceği kadar yer kaplamakla kalmıyor, elin}» uzanabileceği her yemeğe ve her içki bardağına hasetle ve saldırganlıkla uzanıyordu. Kolları da gövdesinin kalanı gibi büyük olduğu için, bu, kaçınılmaz olarak, hemen yakınındaki diğer ogrelere ziyafet sofrasında birkaç parça bir şey kalmasına neden oluyordu.

Bu durumu düzeltmeye yönelik herhangi bir girişim kaçınılmaz bir biçimde iri mahluğun şiddete başvurusuyla sonuçlanıyordu ve —birkaç kişi bir arada bile olsalar —hiç kimse öfkeli bir Karyl Drago'yla karşı karşıya kalmak istemiyordu. Böyle olaylardan sonra baronun ogreyle konuşma çabaları da sonuçsuz kalıyordu. Drago bir sonraki sefer davranışlarına dikkat edeceğini söylese de ve bunları içtenlikle dile getirse de, kızarmış ayı budunun ya da baharatlı cenksuyunun cazibesine kapıldı mı bir o kadar kesin bir şekilde verdiği sözleri unutuyordu.

Baronun kızı, Yıldızan Buzulyurt bir önceki kral Acıgerçek Dert tarafından, oğlu Acısavaş'a eş olması için krallık başkentine çağrıldığı zaman, baron kendi garnizonundan yirmi savaşçıyı şeref muhafızları olarak Yıldızan'a eşlik ermeleri ve onunla birlikte kentte kalmaları için kızıyla birlikte göndermişti. Bu ekibe Karyl Drago'yu da katmaktan büyük mutluluk duymuştu.

Drago'nun bu harekete karşı tepkisi çok açıktı. Doğal olarak ona emredildiği gibi yaptı. Aslında, Buzboyu'ndaki ogre kültürünün merkezi olarak bilinen Kışyurdu'ndaki yaşama karşı da hevesliydi. Doğrusu Drago'nun altın olan her şeye karşı gizli

bir hayranlığı vardı ve Kışyurdu'nun dünyadaki tüm altınları çeken en büyük mıknaş olduğunu biliyordu. En azından Buzboyu'ndan ibaret olan dünyanın. Orada kendine ayırabileceği birkaç oyuncak bulup mutlu olabileceğini umuyordu.

Yakında kraliçe olacak olan Yıldızan ise, gizemli ayinleri ve İnatçı Olan'la göz ardı edilemez ilişkisiyle onu korkutuyordu. Tıpkı diğer herkesi korkuttuğu gibi. Aslında, kendi babasının onun varlığını ürkütücü bulduğu ve büyük bir gayret sarf ederek kralla bu evliliği ayarladığıyla ilgili dedikodular dolaşı-
120

KIŞYURDU

Söylenenlere göre kızının başkente gitmesini garantileyen . 'in de birkaç gümüş madeni ve yüz insan köle gibi küçük T başlık parasına razı olmuştu.

Yıldızan Kışyurdu'nda aradığı şeyi bulup, kocası tahta geçeri o da hızla yüce tapınağın başına geçmişti. Buna karşın n ago bu büyük kentte kendini, doğum yeri olan taşrada olduğundan daha da dışlanmış hissediyordu. Bir kraliyet ziyafetinde, esaslı bir sığır pirzolasına uzanmak için şişko Lord Ouendip'i dirseklemesiyle gerçekleşen ilk deneyimi neredeyse felakete sonuçlanmıştı. Lordun altı yardımcısı araya girmeye çalışmışlar ve sonları bir kırık kol ve iki çıkık omuz olmuştu. Lord Quendip bu saldırgan yabaninin sürgün edilmesini istemişti, ancak iyi bir dövüşçüyü güzünden tanıyan kral, azman Karyl'in sürgün edilmek yerine dış çeperdeki garnizonlara gönderileceğini duyurmuştu.

İlk görev yeri, büyük altın madenlerine giden yolların hep birlikte şehirden çıktığı Güney Kapısıydı. Drago, kapıdan girenlerin ve çıkanların itinalı gözetiminden ve büyük taş kapıların açılıp kapanmasından sorumlu yüz oğrelik bir garnizonda görevliydi. Karyl'in gücü kapı açma-kapama işlerinde çok faydalı olmuştu. Daha önce çevirmek için altı tane güçlü kuvvetli öğrenin gücüne ihtiyaç duyulan bocurgatı tek başına çevirebili-

yordu. Ancak görgüsüz tavırları burada da, kışladaki diğer ogrelerin ondan hoşlanmamalarına ve uzak durmalarına neden oldu. Yiyecek ve içecek hiçbir zaman hem Drago'ya hem de onunla aym yeri paylaşan doksan dokuz ogreye yetecekmiş gibi görünmüyordu.

Her şeye rağmen, Drago, bu görev yerinde yaşamının sonuna kadar sürecek bir sevgiyi gerçek anlamda hissetmeye başladı. Büyük kalbine dolan bu duygu, başka bir kadına ya da erkeğe karşı duyduğu bir şey değildi. Her zaman ilgisini çekmiş olan ve zengin madenlerden çıkan altın adındaki metale karşı duyduğu hayranlık ve düşkünlük giderek artmaya başlamıştı.

Açgözlülüğünden, hırsızlığa eğilimli olduğundan ya da zenginliğe gömülmek istediğinden değildi. Durum tamamen farklıydı. Drago'nun altına karşı duyduğu hürmetli ilgisi yal-

DOUGUS NİLES

nızca görsel çekiciliğinden kaynaklanıyordu. Daha açık bir f deyle bakmak hoşuna gittiği için altını seviyordu. Metali in lemeye, altın nesnelere iri ellerine alıp dokunmaya ve ağırlık göğsünde hissetmeye bayılıyordu. En sevdiği altın nesnelere sürekli kente getirilen yekpare külçeler değildi. Daha çok küçük zinet eşyalarını, yüzükleri, zincirleri ve madalyonları seviyordu, hatta ayıbalıkları ve ayılar şeklinde yapılmış çocuk oyuncakları da onun için çok güzeldi. Çoğu ogre için bunlar tek bir altın külçesinin sahip olduğu değerden yoksundular ve bu yüzden Drago böyle küçük eşyaları biriktirmekte hiç zorluk çekmemişti. Çalışmadığı zamanlarda kışladaki odasında oyuncaklarının ortasında oturur, onları zevkle seyrederdi.

Sonunda, tıpkı sarayda olduğu gibi, bir soyluyla yaşadığı olay Güney Kapısı'ndaki görevinin de sona ermesine neden olmuştu. Düklerden biri, Grekkan Marst, kraliyet altın madenlerinin neredeyse yarısının işletilmesinden sorumluydu. Bir keresinde bir teftiş yapmak istedi ve sorumluluğundaki adam-

ların geldiğinden haberi olmaması için kılık değiştirerek yola çıktı. Yanma yalnızca, üç günlük gezisinde gerekli olacak eşyaları taşımaları için on kadar köle alarak yürüyerek yola çıkmış ve Grakkan Marst maiyetini Karyl Drago'nun açtığı kapıdan dışarı çıkarmıştı.

Grakkan Marst'ın maiyetinde en arkadan gelen köle, altı tonluk taş bloğu açarken zorlanması nedeniyle iştahu kabarmış devasa bekçinin gözüne ilişmişti. Dikkatli sarılmamış bir geyik budu bahtsız insanın sırt çantasından dışarı sarkıyordu ve Drago düşünmeden hareket etti. Elini atıp asıldı ve eti çantadan kurtardı ama bu sırada istemeyerek kölenin boynunu da kırıverdi.

Dükün görevi, peşi sıra gelen gecikmeyle hüsrana uğrasa da, öfkesi bir kraliyet ödemesiyle yatıştırılabilişti. Drago bir kez daha yer değiştiriyordu. Bu kez, kentin yeralü limanına açılan büyük bir geçit olan Sukapısı'ndaki yüzlerce kölenin başında duran bekçilere kaüldü. İşi iyiydi—köleleri bir ölçüde itaatkâr olmaya zorluyordu, ama burası tüm somon balıkçıları'nın mallarım şehre soktukları yoldu. Orada da sorun çıkması an

KIŞYURDU

ffieSKral sonunda Drago için en uygun görevi buldu. Kışyurdu Alanlarına çıkan ıssız bir kapı vardı. Şehirden uzak, soylu hem de sıradan tüm ogre vatandaşlarından uzakhe , öyle küçük ve önemsiz bir gözetleme noktasıydı ki, dö-i- yeterliliği ve sarsılmaz cesareti olan bir savaşçı başlarında 1duEu sürece orayı korumak için bir düzine nöbetçi yetiyordu. Diğer bir deyişle orası Karyl Drago için biçilmiş kaftandı.

Buzduvarı Geçidi'nin tepesindeki kapıya verilmişti. Yılın güneşli ayları boyunca dar açıklığı gözetliyor, ancak Gazapavazı'nın öfkesi vurmadan önce kente çekiliyor ve bu dillere destan, her yıl gerçekteşen fırtınanın peşinden gelen üç ay sü-

ren soğuk gece boyunca orada kalıyordu. Buzduvarı çevresinde

her zaman aylar ve ayıbalıkları görülebilirdi ve Drago ve adamları bunlardan istedikleri kadar avlayıp yeme özgürlüğüne sahiptiler. Pişirmek için yeterli miktarda kömürleri vardı ve birkaç ayda bir köleler onlara kentin içki imalathanelerinden yeni bir fıçı cenksuyu getiriyorlardı.

Birliğindeki ogreler tüm Buzboyu'nda bulunabilecek en görgüsüz en vahşi adamlardı. Efendileri olarak ona saygı gösteriyorlar ve sıvı ya da katı olsun tüm gıdaları önce onun tatmasına izin veriyorlardı. Karşılığında o da onlara istedikleri kadar içme, avlanma ve medeni toplumun kısıtlamalarına maruz kalmadan kumar oynama özgürlüğü tanıyordu.

Başka hiçbir ogreyi rahatsız etmiyordu, çünkü başka ogre görmüyordu ve kral da, Buzduvarı garnizonunun, hizmetindeki en iyi savaşçılardan biri tarafından komuta edildiğini bilme rahatlığına sahipti.

Karyl, doğal olarak, altm ziynetlerini de beraberinde getirmişti ve adamları günler boyunca denizi ve karayı gözetlerlerken, o zamanının çoğunu basit oyunlarla, küçük altın bir ayıbalığının pürüzsüz sırtını hayran hayran seyrederek ya da ayağa kalkmış altın bir ayının hırlamasını hayal ederek geçiriyordu. Madalyonlarından ve yüzüklerinden çingirtili kolyeler yapıyor, bu metalik şıkırtının çıkardığı müziğin dünyadaki en mutluluk verici ses olduğunu düşünüyordu.

123

ÖOUGLAS NILES

On yıl boyunca Drago bu görevde kaldı. Güneşli sabahlarda nöbet işini kendi üzerine aldı ve Buzduvarı'nın altmd kuzeye doğru uzanan ışıltılı Beyaz Ayı Denizi'ni seyretti. Hav bulutlu ya da sisli olduğu zaman dik ve dar geçitte usanmada devriye gezip, davetsiz misafirlerin oralarda gezinmediğinden

emin oldu. On yıl boyunca, Buzduvarı Geçidi girişini güvenli bir mağara sanan bahtsız aylar dışında, hiç gelen giden olmadı

Gerçek anlamda bir tehlike kendini göstermemesine karşın Karyl Drago'nun uyanıklılığı hiç azalmadı. Kaba görünümü akıl yönünden yoksun olduğu izlenimini uyandırabilirdi, ancak—kendini kontrol etmesi gerektiği durumlar dışında —aslında ırkının oldukça zeki bir örneğiydi. Geçidin her köşesini, dar girişe açılan ve gerçekten de doğal bir mağara ağzına benzeyen her yolunu biliyordu. Doğal buharlar barınağı ve tüm mağaranın içini ısıtıyor olmasına rağmen dışarı çıkıp devriye gezmesini, kontrol etmesini ve incelemesini gerektiren hiçbir işten kaçınmadı. Adamları ona saygı duymaya hatta onu sevmeye başladılar, çünkü adildi ve emrindeki herhangi bir adam kadar çok çalışmaya gönüllüydü. Üstelik bir damla terlemeden herhangi iki tanesinin kafalarını kırıp kemiklerini un ufak edebilirdi ve bir ogre savaşı için bu büyük bir saygı ve mutlak bir sadakat gösterilmesi gereken bir özellikti.

Dağ yamacının güz başı donuyla kayganlaştığı başka bir güneşli sabah, bir kez daha kendi dünyasına bakmaya karar verdi. Soluk gün doğarken görev başında olan Kısık-Göz'ü içeri çağırdı ve Drago dışarı çıkıp dik yamaçtan aşağı her zaman boş

olan tundraya baktı. Gerindi, esnedi ve iyice baktı, sonra da duraladı. Aşağıda bir şey mi vardı? Bir daha baktı, gözlerini kırıştırdı, sonra ovuşturdu ve yeniden baktı. Gözlerinin ona oyun oynayıp oynamadığını merak etti.

Gözleri keskindi. Aşağıda yürüyen bir kalabalık görüyordu ve ogre olmak için çok küçük olduklarına göre ya insan ya da thanoi olmalıydılar. Doğrudan Buzduvarı Geçidi'nin tabanına doğru geliyor gibi görünüyorlardı. Drago gözlerine inanamamakla birlikte yürüyenlerin duruşlarını inceledi ve kürk ve yün elbiseler giydiklerini ve denizaygırı-adamların özgün öndişle-

KIŞYURDU

Vsun olduklarını fark etti. Bu kesinlikle ilk şüphesini rinden YO Qnun geçidine, onun kapısına insanlar geliyor- li ogre savaşı geçidin üstünde çömeldi ve seyretti. ^İnlerine göre yüzlerce davetsiz misafirleri olacaktı.

Sağda ve solda Buzduvarı sarp bir duvar şeklinde yükseltüm kara canlıları için kusursuz bir engel oluşturuyordu.

Y°Imzca burada, büyük kayalığın aralandığı yerde bir giriş ardi bu yüzden Drago kapıya geleceklerini ve burayı koru- Lnm onun için kutsal bir görev olacağını hemen anladı.

İri ogre sırtından sopasını aldı, kayanın ucundan çekildi ve oturup beklemeye başladı. Birliğini uarmayı düşündü ama sonra beklemeye karar verdi. Ne de olsa topu topu birkaç yüz insan vardı ve gerçekten sorun olmaya başlamadan önce tırmanmaları gereken uzun bir yol vardı.

"Dikkatli olun, beni duyuyor musunuz?" diye uyardı Dinekki. Buzduvarı Geçidinin dik, pürüzsüz yüzeyine bakarken, gözlerini endişeyle kısmıştı. "Kemiklerimde orada, gerçek ve pis bir tehlike olduğunu söyleyen bir ağrı var."

"Uyarın için teşekkürler, Büyükanne," diye yanıtladı Mooren. Dik yamacın dibindeki dar taşlı zemine oturmuştu. Savaş birliği Buzduvarı'nın dibinden gidebilmek için sığ suda yürümek zorunda kaldığı için sırlıklam olan çizmelerindeki suyu boşaltıyordu. "Orası bir ogre kalesine açılan bir kapı. Kemiklerin orada hiç tehlike olmadığını söyleseydi daha çok endişelenirdim."

Uzundışlilerle ve remorhazla savaşırken verdikleri kayıplardan geriye kalan üç yüz kadar savaşçı birerli kol hâlinde durgun suyun içinde yürümeye devam ediyorlar, yalnızca birkaç ayak derinlikte olan taşlı bir sığılığı geçiyorlardı. Beyaz Ayı Denizinin en güney ucundaki bu sığ ve sakin koyda toplanmışlardı. Birkaç martı tepelerinde uçup bağıyorlardı. Kuşların ve arada bir görünen ayıbalıklarının dışında bu çorak ve ıssız

sahilde hiç yaşam belirtisi görmemişlerdi. Kışyurdu'nun hey-
125

BOU&LAS NİLES

betli varlığı, kıyıdan içeride ve Buzduvarı'run dibinde kendi rinden kırk kilometre uzakta yükseliyordu. Doruğu açık V, vada iyice göğe doğru uzanmış, uzayıp giden bulut demetle i üstünü kraliyet bayrakları gibi kaplamışlardı.

Yaşlı şaman huzursuzca güldü. "Yalnızca genel sorunla kastetmiyorum. Orada seyredip bekleyen bir şey var."

"Ben bu uyarıyı çok ciddiye alıyorum," dedi Kerrick Moreen'in yanında durmuş, etkileyici yüksekliği incelerken bir yandan da yayının kirişini geriyordu. "Orayı bekleyen her neyse bütün üstünlüklere sahip. Geçitte saklanacak yer yok ve adımlarımızı dikkatli atmamıza neden olacak kadar kaygan görünüyor. İyi hesaplanarak yuvarlanan kayalar tüm bu görevin daha başlamadan bitmesine neden olur."

"Pöh," diye burun kıvırdı Bark Tek-Dış. Büyük baltasını ellerinde tutuyordu ve sanki karşılarında duran bir düşmanrruş gibi yamaca kötü kötü bakıyordu. "Bu bir Dağlıyı caydırabilecek bir şey değil. Siz deniz kenarı halkı burada bekleyin, ben onunla kendim ilgilenirim. Yukarıya çıkmanız güvenli olduğunda size haber veririm. Oralarda bir yerlerde bir mağara girişi bulmak konusunda haklı olsanız iyi olur!"

Kerrick konuşup duran insanı dikkate almayıp, kıyıya çıkan ve ekibin diğer üyesi olan Bruni'ye bakmak için döndü. Büyük çıkını şişkin duruyor, geniş omuzlarının bile üzerinde kalıyordu. Bu çıkının tepesinde, altın yalımı siyah ayıbalığı derisine sarılı Gonnas Baltası sıra dışı bir başkkmış gibi sallanıyordu.

"Onu daha kolay çıkarabileceğin bir yere almak isteyebilirsin," diye dikkat çekti Dağlı şef, büyük silahı göstererek.

Bruni, altı ayaktan daha uzun olan sağlam ve budaklı yürüyüş sopasını havaya kaldırdı. "Bu var. Ogre tanrısının tılsı-

mına gelince. . . onu özel bir durum için sakladığımı söyleyebiliriz."

Kerrick bundan memnun kalmıştı. Bruni'nin o silahı remorhaza karşı istemeye istemeye kullandığını biliyordu, ama mümkün olduğu kadar onu gözden uzak ve sessiz tutmanın en iyisi olduğu fikrine de katılıyordu.

126

KİŞYURDU

urım birkaçımız önden gidip geçidi kolaçan etse iyi', Ldi kadmşef. "O yamaç feci şekilde açık. Tüm savaş ÖİUr' • n orada kapana kısılması düşüncesinden hoşlanmıyokirliğim

i j fikir," dedi Bark çabucak. "Ben önden giderim. Siz ar, mldn kimlerin geleceğini belirleyin."

Moreen kendisinin de geleceğini açıkladı ve Kerrick ve • de hemen öncü kuvvete katılmak konusunda ısrar ettiler. Sdmsefin eli, kemerinden serbestçe sallanan kılıcının kabzaca itti Dişlerini sıktı ve neredeyse kılıcını kimndan sıırıyordu ki kabzayı bıraktı. "Bu şeye tırmanabilmek için samırım iki elimi birden kullanmam gerekecek."

Kerrick, yayı elinde, aynı şeyi düşünüyordu. Buzduvarı'ndaki bu girinti bir "geçit" olarak tarif edilse de, bildiği hiçbir tür geçide benzemiyordu. Dev kayalığın tepesinin burada ciddi şekilde girinti oluşturduğu doğruydu. Buzduvarı engeli genelde bu yüksekliğin iki katı olmasına karşın, burada en fazla dokuz yüz, bin ayak yüksekliğindeydi. Ancak, bu dar sahilden duvarın üstündeki girintiye uzanan gözle görülür bir yol ya da patika yoktu. Onun yerine, yamaç kırk beş dereceye yaklaşan bir eğimle dik bir şekilde çıkıyordu.

Duvarın aslında, dikey çizgiler oluşturan bir dizi paralel koyak ya da yarıkla tepeden sahile kadar çizik çizik olduğunu görünce, ilk bakışta edindiği hiçbir özelliği olmayan yamaç izlenimini düzeltmesi gerekmişti. Her ne kadar bu engelin adı

Buzduvarı'ysa da, yapının çoğunun kaba kayalardan oluştuğu görülebiliyordu. Koyakların tabamnda biriken uzun buz ve sert kar şeritlerinin de genel görünümüne katkıları oluyordu. "Sanırım kayalara yapışıp kendimizi büyük ölçüde sağlama alabiliriz," dedi elf.

Bark Tek-Dış yola düşmek için bu gözlemin yapılmasını beklememişti. Sahilde kurumla yürüyerek, elfin en uygun yol ? olduğunu düşündüğü koyağa girmişti. Dağlı bir kayanın üstüne çıkmış, boştaki elini kullanarak başka bir tanesini yakalamış ve hızla tırmanmaya başlamıştı. Arkasına dönüp bakmıyordu.

rum.

127

D0U6LAS NİLES

Moreen öfkeyle yüzünü buruşturdu, ama Kerrick yalnız gülümsedi ve kadının omzuna pat diye vurdu. Moreen ona sert sert baktı, sonra da Dağlının peşinden gitti.

"Bırak biraz önden gitsin," diye önerdi elf, kadmşefin arkasında aylak aylak bekleyerek. Bruni ise en arkadaydı. "Eğer aşağıya kaya yuvarlayacak olursa, yoldan kaçmak için yeterince zamanının olmasını isteyebilirsiniz."

Elfın önerisine uyarak Moreen yamacı tırmanmaya başlamadan önce bir dakika daha bekledi. Kerrick de onu izlemeden önce aynı şeyi yaptı. Bark'in aslında dik eğimi tırmanmak için oldukça iyi bir yol izlediğini görmekten etkilenmişti. Bir patikada yürümekten çok bir merdivenin basamaklarını tırmanmak gibiydi, ama taş "basamakların" çoğunun üstü düzdü ve hepsi de dağa sıkı bir şekilde bağlı görünüyorlardı. Elf, hızını azaltmadan, adımlarını dikkatli atarak ve gerektiğinde dengesini korumak için ellerini de kullanarak ilerlemeyi sürdürdü.

Kerrick, yarım saat sonra aşağı baktığında sahilde toplanmış savaşıların durgun suyun yanında karınca kadar kaldıkla-

rını görünce şaşırıldı. Kurumaya çalışıyorlar, dinleniyorlar, kılıçlarından ve mızraklarından tuzu temizliyorlar ve dört öncünün ilerleyişini seyrediyorlardı. Dilim'in bir Dağlının çantasından kışkışlandığını görünce Kerrick güldü. Lağım cücesi remorhaza saldırırken harcadıkları cenkusunun yasını tutmayı henüz bitirmemişti. Savaşçıların çantalarından bir şeyler aralamak konusunda hatırı sayılır bir hüner sergiliyordu, sonuç olarak onlar da lağım cücesine karşı uyanık olmayı öğrenmişlerdi.

Nefesini toparlamak için duran elf, kuzey ufkunda belli belirsiz seçilebilen birkaç kayalık adayla birlikte, denizin ışıltılı enginliğinin tadını çıkardı. Bruni'nin kesintisiz bir şekilde ona doğru tırmanışını seyretti ve iri kadının ölçülü adımlarla ilerlediğini gördü. Ağır yüküne rağmen—hem o hem de Bark büyük çıkınlar taşıyorlardı—yorgun gibi görünmüyordu. Kadın yukarı baktığında elf, yüzünün ter içinde olduğunu gördü, ama göz göze geldiklerinde bu onun geniş bir şekilde gülümsemesine engel olmamıştı.

128

KişyuRbu

"Tepelerin arasında hoş bir yürüyüş," dedi Bruni. Yavaş yavaş doğru tırmanırken derin nefesler alıyordu.

«Katılıyorum—keşke hepsi bu kadar hoş olsaydı," diye karalık verdi Kerrick.

Kısa bir dinlenmeden sonra tırmanmaya devam ettiler. Dördü de elli-altmış ayak aralarla birbirlerinden ayrılmışlardı, recidir» altında savaşçıların bazıları peşlerinden yukarı çıkıyorlardı, ancak öncülerle araları yine de oldukça açıktı. Kerrick vukarı bakınca, yamacın tepesi bulunduğu yerden tam olarak seçilemese de, Dağlının en üst noktaya yaklaşıyor olması gerektiğini tahmin etti.

Ani bir düşme, birbirine çarpan taşların sesini duydu, sonra gözüne Bark Tek-Diş'in de yukarısında bir şey ilişti. Büyük bir

boz ayı olabilir miydi acaba? Elf ne olup bittiğini anlayabilmek için gözlerini kıstı. Ayıdan çok insana benzeyen iri şekil elfin görüntüsünden çıktı, ama hemen ardından Kerrick dik yamaçtan aşağı yuvarlanan taşlar gördü. Bark uyarmak için bağırdı, sonra homurdandı ve bir şeyin çarpmasıyla yamaçta durduğu noktadan geriye yuvarlandı.

"Tutunun!" diye bağırdı Kerrick. Yukarısında Moreen kendini yere atmış, ayaklarını sağlama alırken elleriyle kayalarda tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Pek çok kaya aşağı yuvarlanırken bazıları tam üstünden geçti, ama yeri güvenliydi.

İri Dağlı için aynı şey söylenemezdi. Sırtının üstüne düşüp, yuvarlanmaya devam etmiş ve dövünüp çarpınarak hızla Moreen'in yanından geçmişti. Hızlanmaya devam ediyor, doğrudan Kerrick'e doğru yuvarlanıyordu. Elf ayaklarını ve elini yere sıkıca bastı ve diğeriyle uzanıp Bark'ın ayı kürkü pelerinin kenarım yakaladı. Adamın ağırlığı neredeyse Kerrick'in kolunu çıkarıyordu ve pelerinin tokası Dağlının önce boğazını sıkıp sonra kopunca adamın ağız dolusu küfür savurmasına neden oldu.

Bark düşmeye devam edip, kafa üstü koyaktan aşağı kayarken Kerrick elinde beyaz ayı postuyla kalakalmıştı. Kayalar yeni bir gürültüyle tekrar düşmeye başlayınca Kerrick korunmak için ayı postunu üzerine çekti. Yumruk ve kafa büyüklü-
129

DOUSLAS NİLES

gündeki taşların darbelerini hissediyordu, ama sürekli düş kayalara karşın yerini korumayı başardı. Kısa bir süre sonra So kaya da yuvarlanmış, çarpma çatanları aşağılarda bir yerleş kalmıştı.

Çevresine şöyle bir bakınca Moreen'in eski yerinde kallfı olduğunu fark etti. Dikkatini aşağı verdiğinde elf, Bruni'j^A kendini yana doğru attığını ve her nasılsa aşağı yuvarlanmaca olan Bark Tek-Diş'in ayak bileğini koca eliyle tuttuğunu görçju

Yamaca iyice yatmış, ayaklarını iri kayalara basmıştı. Kendi taşıyan kolu bir destek kalası gibi kaskatı olmuştu ve bir yandan da ağır adamın koyağın dibine düşmesini engellemeye çalışıyordu. Taşlar omuzlarına çarpıyor, çıkınından sekiyor ve yuvarlanıp gidiyorlardı, ama Bruni yerinden kıpırdamıyordu.

Yüksek sesle küfrederek, ama kurtarıcısının elinde çırpımayacak kadar da akli başında davranarak, Bark Tek-Dış ayaklarını altına alabilmek için kendini savurdu. Dağlının daha da aşağı düşmeyeceğim görünce Kerrick, tekrar Moreen'e baktı. Kadımshefin yukarısında, daha önce gördüğü iri şeklin dağ yamacından aşağı indiğini gördü.

Kesinlikle bu bir ayı değildi. Bir ogre olmak için de çok iri görünüyordu, ama her neyse, şu anda devasa bir sopayı kaldırıyor, yavaş yavaş ve dikkatle, koyaktan aşağı kadımshefe doğru ilerliyordu.

130

"•Tİ Casus ve Köle jbff

Güçlü bir el onu omzundan tuttuğunda Acaryel tuz kalıplarının depolandığı yerden çıkmak üzereydi. Baktığında, kara kaşları endişeyle çatılmış, onu dikkatle inceleyen Kara Aylak'ı gördü.

"Bir şey daha. Gözüm üzerinde olacak," diye açıkladı yağız asi, sesinde en ufak bir özür ifadesi olmadan. "Adımı bu kadar çabuk duymuş olman hoşuma gitmedi—ya da gelip beni bulmaya çalışman."

"Beklemeden harekete geçen biriyimdir," diye karşılık verdi köle kral. "Sırların benimle güvencededir—ve sana söylediğim gibi, sararım hareketinize yardımcı olabilecek bir konumdayım."

Aylak homurdandı. "Hareket mi? Etrafta sinsice dolaşıp, bir şey olacaktı gibi yapmak mı? Pek bir hareket olduğu yok, ama daha hayattayız ve bunun böyle kalmasını istiyoruz."

"Seni yanlış değerlendirmiş olabilirim," dedi Acaryel. Ses tonu kasten haşın çıkmışta. "Bir yaşam boyu kölelik çekilmezdir, ama insanlar uyum sağlarlar. Belki sen de göstermek istediğinden daha fazla uyum sağlamış olabilir misin?"

"Söylediklerine dikkat et!" Adamın güçlü eli Dağlının omzunu sıkıca kavradı ve Dağlı omzunu silkip elden kurtulduktan sonra hızlı bir hareketle Kara Aylak'ın bileğini yakaladı ve ke-131

DOUGUS NİLES

mikler yerlerinden oynamaya başlayana kadar sıktı.

"Ben söylediklerime dikkat etmeye alışkınım," diye sohb eder gibi karşılık verdi Acaryel. "Söylemek istemediğim hiçb' şeyi söylemem."

Asi, onu incelemiş gibi uzun süre Acaryel'in gözlerine baktı. Sonunda tekrar konuştu. "Eğer gerçeği söylüyorsan ve bir şeyler yapmak istiyorsan, bak bakalım kralın Leydi Thra-id'in yanına nasıl geldiğini öğrenebilecek misin. Bunu bir şekilde yapabildiğini biliyoruz, ama hiçbirimiz izini sürmeyi başaramadık. Adam bütün bu kentin hükümdarı, saklanmasının mümkün olmaması gerekiyor—ama her nasılsa saklanabiliyor."

Köle kral başını sallayarak yapabileceğini gösterirken yüzündeki ifade soğuktu. "Gözlerimi açık tutacağım," dedi.

Sırtını asık suratlı köleye döndü ve tuz girintisinden geçip pazarın geniş alanına çıktı. Balık tezgahında kuyruk uzundu, ama Thraid Dimmarkull'un istediği iki somonu alana kadar sabırla bekledi. Her iki balık da temizlenmiş ve bütün halindediler ve taze yosun yapraklarına sarılmışlardı. Yükü iki eliyle beceriksizce taşıyarak gezinti yoluna açılan girişe yöneldi. "Hey, Koca Adam—nerelerde saklanıyordun?"

"Tildy, merhaba!" Ona fark ettirmeden yanına gelen, kısa boylu ve güçlü kadını görmekten mutlu olmuştu. Yanakları aydınlık ve pembeydi ve adama gülümserken gözleri ışıldıyordu.

"Görünüşe göre, sırtına şimdiden yük vermişler."

"Sanırım," dedi adam. "Sen ne için buradasın? Balık, tuz ya da başka bir şey mi?"

Kadın güldü ve bir kağıt parçası çıkardı. "Onların hepsi ve daha fazlası, ama benim taşımam gerekmiyor. Ben yalnızca listeyi getiriyorum, onlar malları Dağıtım Deposuna gönderiyorlar. Bizi oldukça iyi besliyorlar." ifadesi ciddileşti ve Acaryel'e dikkatle baktı. "Senin durumun nasıl? Sana iyi bir yer verdiler mi?"

Acaryel omuz silkti. "İyi sayılır, işler de çok ağır değil. Yine de bir-iki ay daha böyle giderse çıldırabileceğimi düşünüyorum."

132

KIŞYURDU

"Lord Öncegit soylu bir hanımın evi olduğunu söyledi.

Hanımın kim?"

Acaryel bir an için duraksadı, ancak asilerle iletişime geçişini dolaylı olarak sağlayan kişinin Tildy olduğunu hemen hatırladı.

"Adı Thraid Dimmarkull," diye yanıtladı kral, Tildy'nin gözleri açılırken gülümseyerek. "Anladığım kadarıyla onu tanıyorsun, öyle mi?"

"Ondan söz edildiğini duydum, kendisini de gördüm. Düşünüyorum da onun evi düşebileceğin pek çok yerden daha iyi."

Köle kral, büyük pazar alanından çıkarlarken çevresine bakınmaya başladı. Kara Aylakla işinin Thraid'i tedirgin edecek hatta kuşkulandıracak kadar uzun sürdüğünden endişelenmişti.

"Sen! Köle!"

Kralın Hücumneferlerinin üniformasını giymiş iri yarı öğrenin ona yaklaştığını gördü. Mahhıgun yüzünde gaddar bir sırıtış vardı, ancak ogre koluyla burnunu silene kadar Acaryel

onun, Kışyurdu'na gelişinin ilk saatinde yumrukladığı, muhafız Kanlıburun olduğunu anlayamamıştı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Tildy, biraz gereksiz olduğunu bilerek.

"İşte—bunları biraz tutabilir misin?" diye sordu Acaryel, iki somonu kadına verirken.

"Seni arıyordum," diye hırladı ogre, daha da yaklaşarak.

"Burun kanamanın geçtiğine sevindim," dedi Dağlı kayıtsızca.

Kanlıburun güçlü bir şekilde kükredi ve başını eğip, kollarım ileri uzatarak saldırdı. Acaryel, sırtına inen kırbaçları hatırlayıp, üzerine gelen öğrenin yolundan hızla çekildi. Öfkeden kudurmuş olan mahluk tökezledi ve neredeyse düşüyordu ki sonunda pazarın girişinde sert bir şekilde durdu. Onlarca köle yoldan kaçıştılar. Pek çoğu hayret dolu gözlerle öfkeli ogreye ve alaycı bir sakinliğe sahip rakibine bakıyorlardı. Pazardaki ogre nöbetçilerden bağırışlar yükseldi, ama girişe toplanmış

ÖOV&LAS NILES

kalabalık müdahale etmelerini engelliyordu.

Acaryel bir saldırıyı daha savuşturmaya hazırlandığı SITAâ Kanlıburun'un duraksadığıru gördü. Kölenin arkasında gezinti yolunda duran bir şeye bakıyordu.

"Balinakemik! Sonunda!"

Acaryel, soylu öğrenin kendisine doğru geldiğini gördüğünde duyduğu rahatlama kendi de şaşırdı. Döndü ve eğüerek selam verdi.

"Evet, leydim." Tildy'nin onun için tuttuğu iki somonu hemen aldı. "İstedığınız gibi, balıklarla geri geliyordum."

"Oyalanıyordun!" diyerek burun kıvırdı, önce Kanlıburun'a sonra da Tildy Trew'a tiksintiyle bakarak. "Seni çok uzun süre bekledim!"

"Özür dilerim, leydim," dedi Dağlı alçakgönüllülükle. "Sı-

rada çok köle vardı ve ben de saldırgan bir şekilde öne doğru gitmek istemedim."

"Pöf!" diye homurdandı Thraid. Zinciri çıkarıp Acaryel'in tasmaına bağladı. Bu sırada Dağlı hareket etmeden duruyor, bu aşağılayıcı esaretten duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışıyordu.

Zincirin çekilmesine karşı hazırlıklıydı ve bu yüzden kadın zinciri çektiğinde o çoktan yürümeye başlamış, böylece dengesi bozulmamıştı.

"Gel o zaman!" diye homurdandı kadın. Zinciri bir kez daha çekmiş, ayaklarını yere vura vura yürümeye başlamıştı.

Son bir kez daha arkasına döndüğünde Kanlıburun'un ona öfkeyle baktığını ve Tildy Trew'in göz kırıp, neşeyle gülümsemiğini gördü. Acaryel, gezinti yolunda hızlı adımlarla ilerleyen Thraid'in yanına geçti ve yürümeye devam ettiler.

* * * * *

134

KIşYURDU

"İhbarcın olan kadınla konuştun mu?" diye sordu Yıldızan.

• nakta buluştukları yerde dik dik Gamet Dane'e bakıyordu.

A m kadına yaklaştıkça sınıyordu ve yamı vermeden önce

• ünü yere yapıştırmak için çöktü. "Kocamın bu Dağlı köleyle J'e yaptığını bilmek istiyorum!"

"Evet, majesteleri. Bağlantı kurduğum kişide iyi bilgiler armış- Bana söylediğine göre Dağlı tutsak hizmetçi-köle olarak T evdi Thraid Dimmarkull'un evinden başka bir yerde değil-

,/

mış-

"Ne? Nasıl? Kocam ganimetini sevgilisinin evinde mi saklamaya niyetliymiş?"

Başta tüm tepkisi öfkeden ibaretti—buna nasıl cesaret ederdi? Böyle bir aşağılanmanın verdiği düşünceyle öfkesi beynine vuruyordu. Kesinlikle o şıfıntının saçma bir arzusunu ye-

rine getirmek için yapılmış bir şeydi. Ancak, ayaklarını yere vura vura dolanıp konuyu düşündükçe, kare şekilli suratına bir gülümseme yayıldı. Bunu kendi yararına kullanabileceği yollar vardı. Bu hiç de o kadar kötü bir durum değildi, hem de hiç.

"Görünüşe göre öyle, kraliçem," diye yanıt verdi Garnet Dane. "Benden ya da adamlarımdan yapmamızı istediğiniz - başka bir şey var mı?"

Kadın köleye bakıp gözlerini kurnazca kıstı. "Hayır. Şimdilik nereye yerleştirildiğini bilmem yeterli. Sanırım, o kölenin ruhu yinede Güzkarası töreninde tanrımızın kin dolu susuzluğunu bastırarak. Ancak ondan önce de bazı faydaları olabilir. Söyle bana, şu senin ihbarcın—ona güveniyor musun? Bu köleye bağlantı kurabilmek için doğru konumda mı?"

"Yıllardır güvenilir bir bilgi kaynağı olduğunu söyleyebilirim, efendimiz. İnsan köleler arasında iyi bir yeri var gibi görünüyor, çok değişik kişilerle bağlantısı var ve anladığım kadarıyla herkes de ona güveniyor."

"Kim o? Konumu ne?" diye açıkça sordu Yıdızan.

Casusu doğrulup ona korkulu ama kararlı gözlerle bakınca kraliçe şaşırıldı. "Size bunu söyleyemem, kraliçem—bu kendi düşündüklerimi uygulamam gereken birkaç konudan biri."

"Cüretkar olduğun kadar da saygısızsın," dedi kadın soğuk

bOV&LAS NILES

bir şekilde. "Başarısızlığına verdiğim cezayı bu kadar mı çabuV unuttun?"

"Hayır, kraliçe efendimiz, hiçbir zaman da unutmayacağım. Başka bir başarısızlığın daha olmasına izin vermeyeceğim;

biliniz, ancak yalnızca kendi değerimin anlaşılmasını sağlamak için saklamam gereken sırlar var."

Kraliçe ağır ağır başını sallayarak anladığını gösterdi. Her şeye karşın bu küçük kendini koruma gösterisini beğenmişti

Ayrıca casusun adamlarının kimlikleri, Şu anda araŐtırması gereken bir konu gibi de durmuyordu.

"Peki. Sözü nü hatırlamaya bak ve bu ihbarcıyla bağlantıyı koparma. Onu tedbiri elden bırakmaması konusunda uyar. Şimdilik izleyip beklesin. Zamanı geldiğinde harekete geçeceğiz."

"Emrettiğiniz gibi olacak, Kraliçem," diye yanıtladı casus, yüzü yine yerdeydi. "Benim için başka emirleriniz var mı?"

"Hayır. Bu kez iyi iş yaptım. Şimdi beni yalnız bırak—yapmam gereken işler var, sonra da kraliyet dairesine döneceğim."

Casus alelacele huzurundan çekildi ve rahibe kraliçe dönüp dehşet verici maskesini takı. Hemen heybetli siyah heykelin durduğu tapmağa girdi ve korkunç görüntünün ayaklarının dibine çömeldi.

"Benim inatçı efendim," diye başladı ve tam o anda Gonnas'ın ebedi ağırlığının üzerine çökmesiyle zemine yapıştı. Duyduğu zevk ve acı karmaŐasıyla inledi ve gözyaşları içinde efendisinin her buyruğuna karşı teslimiyetini dile getirdi.

"Benden dilediğiniz nedir, Ey Gonnas?" dedi soluk soluğa,

havayı boğazından geçirmekte zorlanarak.

Yanıt sözlerle gelmedi, ama o anda zihnini tehlike ve tehdit görüntüleri, öfke ve Şiddet resimleri doldurdu. Güçlükle zapt edilen bir öfke duygusuyla sindi. Hayalinde, bağlarına karşı çırpman ve kurtulmaya çok yaklaşan, zincire vurulmuş bir erkek ögre canlandı. Bu onun, hem heyecan verici hem de korkutucu tanrısıydı. İnatçı Olan'm öfkesi dünyanın üzerine tam anlamıyla çöktüğünde, her Şeyi yeniden Őekilendirebilecek ağza alınmaz bir gücün, devasa bir yıkımın düşüncesiyle ür-

KiŐyüRbu

fer R kez görüntünün ortasında bir ayı, ardından da sıçrayan k belirdi ve rahibe insan tanrılarının simgelerini tanıdı.

bif Tinn tanrısı Kradok çoğunlukla bir ayı olarak görünürdü, karsm Arktos'un tanrısı Yaban Chislev istediği zaman bir bUnt balık kuş ya da başka bir vahşi hayvanın şekline bürü-Şeyliü Rahibe seyrederken ayı ayağa kalkıp geyiği kucakladı, ^i aratik birlikte yere düşüp yuvarlandılar ve kısa sürede tek bir hayvanın bedeninde birleştiler.

"Anlıyorum, yüce efendimiz," diye mırıldandı. Duşmanımı tanıyorum ve o benim de düşmanım."

Artık, öncekinden daha acı verici, korkunç bir ağırlığın altında eziliyordu ve duyduğu ıstırapla inleyip bağırdı. "Neden size layık olamadım, yüce efendim?" diye haykırdı, bir yanıt bekleyerek.

Cevap başka bir görüntü, çorak tundrada yeşermiş yapraklı bir ağaç şeklinde geldi. Dalları iyice açılmıştı ve canlı yeşilliği uçsuz bucaksız kara ve buza meydan okurcasına orada duruyordu. Ağacın kendine özgü bir aydınlığı var gibiydi. Bu, böyle bir manzarayı kaplaması beklenen kış alacakaranlığını geri iten içten gelen bir ışıltıydı.

Bunun başka bir tanrının, Zivilyn Yeşilağaç m simgesi olduğunu anladı ve bu görüntüyü bir uyarı olarak aldı. Ancak neye karşı uyarıyordu? Bu ne insanlara ne de Buzboyu'na özgü bir tanrıydı. Daha doğrusu, o yeşil ağaç denizci elflerin tanrısıydı.

İçine düşen korkuyla birlikte, karnına soğuk, kızgın bir ağrı girdi.

"Leydi Thraid'i burada bekleyeceğim," dedi ters bir şekilde Acısavaş Dert, Thraid'in iki kölesine.

"Elbette, Efendimiz," dedi Wandcort, erkek olanı. Büyük, sağlam divanın üzerindeki kürk ve yastıkları düzenledi ve kral divana yerleşti. "Leydi Thraid'in bir saat içinde döneceğini

137

ÜOUGLAS NİLES
sanıyorum."

"Majestelerine bir kupa bira ya da cenksuyu getireyim rry, diye sordu kadın olanı, adı Brinda'ydı.

Kral Acısavaş dalgın bir şekilde başım sallayarak kabul etti sonra da karısı içki getirmeye giden adama işaret etti. "Hanımı' mn yeni kölesi... "

"Evet, Efendimiz?"

"Tedbiri elden bırakmamak için, kölenin benim buradaki varlığını bilmemesini istiyorum. Taraça Kau'ndaki muhafız karakolundan iki hücumneferimi buraya çağırmanı ve kapiya dikmeni istiyorum. Hanımın eve döndüğünde kölenin dışarıda kaldığından emin olacaklar."

"Derhal yerine getirilecektir, Efendimiz," dedi adam ve eğilip selam verdikten sonra daireden çıktı.

"Onunla kırıştırıyordun, gördüm," dedi Thraid, Acaryel'e somurarak, Taraça Katı'na doğru giderlerken.

"Kiminle?" diye şaşırarak sordu adam.

"Şu Trew kadınıyla. Onu tanıyorum. Brinda onun güvenilmez bir kadın olduğu konusunda beni uyarılmıştı.

"Onunla 'kırıştırıyorum,'" diyerek boyun eğmeden sertçe karşılık verdi köle kral. "Dağıtım Deposuna ilk getirildiğim zaman bana iyi davranmıştı. Bana yalnızca o günden beri yaşantımın nasıl gittiğini sordu."

"Oh? Sen ona ne dedin?"

Acaryel hürmetle eğildi. "Çok yüce, soylu bir hanımın evine yerleştirildiğimi ve pazardan balık aldığımı anlattım. Tam o sırada da saldırıya uğradım."

"O Hücumneferi mi? Sana neden saldırdı?"

"Çünkü, Leydim, gemiden indirildiğim gün onu yumrukladım. Kabadayının tekiydi ve beni kızdırmıştı."

Kadın Dağlıya sinsice bakı. Adamın sözlerini tartarken dudaklarını büzüştürdü. "Senin tehlikeli olabileceğine karşı uyarılmıştım. Bana vurmaya cesaret eder miydin?"

138

KIŞYURDU

"Hayır/ etmezdim. Siz bir kabadayı değilsiniz," diye yanıt-
A aryel- Gerçeği söylediğine kendi de şaşırmişti.
la£l1 h id görünüşe göre söylediklerinden memnun kalarak
T sed'i ve yollarının kalanında zinciri daha gevşek tuttu.
^Türe sonra Taraça Kati'na geldiler ve on dakika sonra Ge-
^H Yolundan ayrılan sokağa döndüler. Her zamanki gibi
Yna yağı lambalar bulvarı ışıl ışıl aydınlatıyorlardı, ancak
Acaryel e günün ortasında çoğu zaman bulunandan daha az
vava var gibi gelmişti.

Thraid'in oturduğu yer bu sokağın en uzak uçundaydı. Ka-
dmin dairesi Kışyurdu'nun iç boşluğunda en dış kenara yas-
lanmıştı. Bir keresinde bunun gürültülü komşu sorununu çözü-
menin yanı sıra mahremiyet sağladığından da söz etmişti.

Ogre kadrim peşinden elinde balıklarla avluya girdiğinde
Acaryel, soğuk bir bardak su içmek, yükünü bırakmak ve şöyle
bir nefeslenmek dışmda bir şey düşünmüyordu. Her ikisi de
Kral'm Hücumneferlerinin kırmızı üniformasını giymiş iki iri
ogre dairesinin ön kapısında onları karşılayınca şaşırıldı.
"Leydi Thraid, hoş geldiniz," dedi bir tanesi, eğilerek.

"Teşekkür ederim, ama neden-?" Aniden ogre kadının
yanakları kızardı ve bir elini dudaklarına basırdı. "Eyvah!"
deyiverdi. Hemen iki nöbetçinin arasmdan kapıyı iterek girdi
ve dairesinin içinde kayboldu. Zinciri serbest kalmış olarak
Acaryel içeri girmeye yeltendi.

"Sen nereye gidiyorsun, köle?" diye sorguladı hücumnefer-
lerinden biri. Acaryel'in omzuna elini kaba bir şekilde koyup
onu yarı yolda durdurmuştu.

"Burası benim efendim olan hanımın evi," diye yanıtladı

Dağlı ifadesizce. "Leydi Thraid için çalışıyorum."

"Öyle mi? Şimdi onun kendi çalışması gereken işi var."

"Onu ne yapalım?" diye tısladı diğer nöbetçi.

"Uzağa gidemez. Sen kendine yapacak başka bir şey bul ve

bir saat içinde... " Ogre göz kırpıp sırttan arkadaşına baktı. "Sen iyisi mi şunu iki saat yap," dedi ilk nöbetçi, neşeyle gülerek. "Peki," dedi Acaryel. Şaşırmıştı, ama bir anda şimşek çaktı 139

DOUSLAS NİLES

ve nöbetçinin yersiz sırtışının nedenini anladı. "Balığı bur bırakıyorum. Daha sonra dönerim." ya

Nöbetçiler onu ciddiye almadan başlarını salladılar ve g zinti yolundan buraya kadar gelen az sayıdaki gelip geçene d görünmemek için gölgelere çekildiler. Acaryel BalinakemiV arkasını döndü ve köşeyi dönüp gözden yitene kadar sallana sallana yürüdü. Sokağın kenarında saklanabileceği küçük bir girinti buldu. Kendini mümkün olduğunca rahat ettirerek beklemeye. .. ve izlemeye başladı.

140

<

— V" s&^

Kapının Bekçisi jfe*

(

"Pöh, bir şeylerin ters gideceğini biliyordum," diye vurguladı Dinekki tatsız bir şekilde. "Şu gençlerin beni dinlemediklerinden de değil!"

Fare kıyıda şamanın yanında durmuş, güneş ışığıyla parlayan yamaca kısıp gözlerle bakıyordu. Elinde sopayla, dik yamaçta asılı duran Moreen'in çok daha küçük bedenine doğru yavaş yavaş ilerleyen iri yarı ve tehlikeli şekli açıkça görebiliyordu.

"O yukarıdaki şey de ne?"

"Sorun," diyerek tersledi yaşlı kadın. Fare bunun pek de yardımcı olmadığını düşündü, ama heybesini karıştıran şama-

nın dikkatini dağıtmaması gerektiğini de biliyordu. Kadın, ufak dallardan ve yosundan yapılmış gibi görünen küçük bir halkayı hemen heybesinden çıkardı.

Yüksek sesle ıslık çaldı ve koyun üstünde dönüp duran martılar birden ona doğru yöneldiler. Bir tanesi şamanın ayağının dibinde yere kondu. Fare'ye kalsa Dinekki kuş seslerim taklit ediyordu. Kuş kara, ışıltılı gözleriyle onu seyrederken, yaşlı kadın sesler çıkarıp ötüyordu. Sonunda şaman elini uzattı ve martı ince halkayı gagasına aldı. Beyaz kanatlarını çırparak sahilden havalandı ve su yüzeyini yalarcasma geçtikten sonra ağzında tuhaf yüküyle yükselmeye başladı.

141

BOUGLAS NİLE5

"Kuşa ne söyledin?" diye sormaya sonunda cesaret ed w Fare. Yamaçtan aşağı Moreen'e ve sakıncalı konumuna H &/ ilerleyen eli sopalı dev yarattığı gördükçe midesi buruluvo H Bulunduğu yerden aralarındaki uzaklığı anlayabilmek zorHU ama mahluğun durmaksızın ilerlediğini görebiliyordu. More ' ise kıpırdamıyor gibiydi.

"Yalnızca ondan Yaban Chislev adına bir iyilik istedim Ar, layıp anlamadığını bekleyip göreceğiz."

Karyl Drago yarattığı ilk heyelanın insanların hepsini yamaçtan aşağı denize yollamadığına sevinmişti. Her ne kadar sonuç büyük ölçüde aynı olacaksa da, yarattığı heyelan, hevesle beklediği kemik çanrdatan yüz yüze bir dövüşün eğlencesinden yoksundu. Görünüşe göre sopasını ıslatıp kaslarını biraz açabilecekti. Aslında iri ogre, on yıldır gördüğü tek hareket bu olduğu için işleri biraz uzatıp iyice tadını çıkarmak istediğini kafasının küçükçük bir köşesinde itiraf ediyordu.

Bu amacına ulaşmak için yarığın sarp yüzeyinden dikkatle iniyordu. Ayakları pek çok yer için fazla büyüktü, bu yüzden

basamaklarda topuklanran üzerinde duruyor ve boştaki eliyle de dengesini korumaya çalışıyordu. Diğer elinde rahatlıkla taşıdığı ağaç kütüğü gibi sopası saldırganlardan biri menzile girdiğinde savrulmak üzere hazır bekliyordu.

Sayılarının çokluğuna karşın, bu insanların fazla dayanabileceklerini sanmıyordu. En büyük ümidi, beraberlerinde güzel altın eşyalar taşıyor olmalarıydı, böylece öldükleri zaman eşyalarının arasına bakabilir ve koleksiyonuna birkaç yeni parça daha katabilirdi.

En yakınındaki insan şimdi ona bakıyordu ve onun bir kadın olduğunu gördü. Kaşlarını bile çatsa bağırarak kaçan, karşılaştığı çoğu köle kadının aksine, şaşırtıcı bir şekilde korkmuşa benzemiyordu. Aksine sakin bir tavırla onu süzüyor, aşağı inişini seyrederken dağa sıkı sıkı tutunuyordu.

Yine oldukça aşağıdaydı. İyi nişanlanmış bir taşla onu ya-

KIŞYURDU

üstünde ezebileceğim biliyordu. Birkaç atış kaçırsa bile ^vI nabileceği hiçbir yer yoktu. İri ogre omuz silkti. Sopasını Sa llanrnaya karar vermişti ve kullanacaktı.

Bir şey tıslayarak kulağının dibinden geçti ve onu şaşırttı. A ünde ve arkasındaki taşlarda takırtılar duydu ve dönüp atığında yakınlardaki bir kayanın yaranda duran kırık oku ördü. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtararak Karyl yamacm aşağıma baktı ve saldırganlardan birinin daha yayını germiş olduğunu ve hatta o anda nişan almakta olduğunu gördü.

Bu seferki yukarı doğru hızla uçtu.ve iri ogre yana doğru eğildi. Ok omzuna saplanıp canlı bir şeymiş gibi titrerken omzunda bir iğne batması hissetmişti. Karyl etkilenmişti. Ne de olsa kurutulmuş deriden sert bir gömlek ve onun üzerine iki kat ayı kürkü giyiyordu. Bu okçunun tüm bunları bu yükseklikte delip geçmesi azımsanacak şey değildi. Daha sonra incelemek üzere oku yerinde bıraktı. Ucunun derisini çizdiğini his-

setmesine rağmen okun ciddi bir zarar vermediğini biliyordu.

Karyl yalarımından geçen martıyı önce fark etmedi ama kuş, ikinci turu attığında bu tuhaflık dikkatini çekti—çünkü deniz kuşları ender olarak bu kadar yüksekte uçarlardı. Yaratığın gagasında bir şey olduğunu gördü ve halka şeklindeki nesne düştüğünde kafasında belli belirsiz bir şaşkınlık oluştu. Kuşun kendisini hedeflediği şekilde edindiği tuhaf izlenimle eğlenerek kendi kendine güldü.

Ayaklarının dibindeki taşlara süzülerek düştüğünü gördüğü o halka, yosun ve ince iplerden oluşan küçük bir çelenkti. Meraklanarak o nesneye dokundu ve aniden ortadan kaybolmasıyla geriledi. Yalnızca o küçük çelenk kaybolmamıştı—her şey kaybolmuştu! Her nasılsa yoğun bir sis çökmüş, çevresini öyle sarmıştı ki ayaklanm göremiyordu. Ogre, nemli havanın içinde, tehditkâr bir şekilde sopasını sallayıp, sis öbeklerinin uçuşup savrulmalarını seyretti. Nemi teninde, saçlarında, silahının dayanıklı sapında hissedebiliyordu.

Ogreler hayal güçleri çok çalışan yaratıklardan değillerdi, ama Karyl Drago her nasılsa sise o ince çelengin neden olduğuna karar verdi. Şüphesiz işin içinde bir çeşit büyü vardı. Sisi
143

ÜOUGIAS NILES

"Kuşa ne söyledin?" diye sormaya sonunda cesaret edebildi Fare. Yamaçtan aşağı Moreen'e ve sakımcı konumuna doğru ilerleyen eli sopalı dev yaraüğü gördükçe midesi buruluyordu. Bulunduğu yerden aralarındaki uzaklığı anlayabilmek zordu ama mahluğun durmaksızın ilerlediğini görebiliyordu. Moreen ise kıpırdamıyor gibiydi.

"Yalnızca ondan Yaban Chislev adına bir iyilik istedim. Anlayıp anlamadığını bekleyip göreceğiz."

Karyl Drago yarattığı ilk heyelanın insanların hepsini yamaçtan aşağı denize yollamadığına sevinmişti. Her ne kadar

sonuç büyük ölçüde aynı olacaksa da, yaratığı heyelan, hevesle

beklediği kemik çanrdatan yüz yüze bir dövüşün eğlencesinden yoksundu. Görünüşe göre sopasını islaüp kaslarım biraz açabilecekti. Aslında iri ogre, on yıldır gördüğü tek hareket bu olduğu için işleri biraz uzaüp iyice tadım çıkarmak istediğini kafasının küçücük bir köşesinde itiraf ediyordu.

Bu amacına ulaşmak için yarığın sarp yüzeyinden dikkatle iniyordu. Ayakları pek çok yer için fazla büyüktü, bu yüzden basamaklarda topuklarının üzerinde duruyor ve boştaki eliyle de dengesini korumaya çalışıyordu. Diğer elinde rahatlıkla taşıdığı ağaç kütüğü gibi sopası saldırganlardan biri menzile girdiğinde savrulmak üzere hazır bekliyordu.

Sayılarının çokluğuna karşın, bu insanların fazla dayanabileceklerini sanmıyordu. En büyük ümidi, beraberlerinde güzel altın eşyalar taşıyor olmalarıydı, böylece öldükleri zaman eşyalarının arasına bakabilir ve koleksiyonuna birkaç yeni parça daha katabilirdi.

En yakınındaki insan şimdi ona bakıyordu ve onun bir kadın olduğunu gördü. Kaşlarım bile çatsa bağırarak kaçan, karşılaştığı çoğu köle kadının aksine, şaşırtıcı bir şekilde korkmuşa benzemiyordu. Aksine sakin bir tavırla onu süzüyor, aşağı inişini seyrederken dağa sıkı sıkı tutunuyordu.

Yine oldukça aşağıdaydı. İyi nişanlanmış bir taşla onu ya-
142

KIŞYURDU

de ezebileceğini biliyordu. Birkaç atış kaçırsa bile ^aCltl tSce&i hiçbir yer yoktu. İri ogre omuz silkti. Sopasını saklanabiie g ^ ^ kullanmactl.

allanmaya K kulağının dibinden geçti ve onu şaşırttı.

BlŞevye Ssmdaki ta^da takırtılar duydu ve dönüp ÖnÜll,nda yakınlardaki bir kayanın yanında duran kırık oku bak^ aslanlıkla gözlerini kırıştıtırarak Karyl yamacın aşağı-

gÖr baktı vTsaldırganlardan birinin daha yayını germiş oldu-
Sma l ve hatta o anda nişan almakta olduğunu gördü.
ğUnRrSeferki yukarı doğru hızla uçtu.ve iri ogre yana doğru
»Udi Ok omzuna saplanıp canlı bir şeymiş gibi titrerken om,
eŞnda bir iğne batması hissetmişti. Karyl etkilenmişti. Ne de
la ku uXuş deriden sert bir gömlek ve onun üzerine ıki
S av^kürkü giyiyordu. Bu okçunun tüm bunları bu yuksek-
Hkte dehp geçmesi azımsanacak şey değildi. Daha sonra ince-
rlek üzerf oku yerinde bıraktı. Ucunun derisini çizdiğim his-
sesine rağmen okun ciddi bir zarar vermediğini biliyordu.
Karyl yavrundan geçen martıyı önce fark etmedi ama kuş,
ikinci turu attığında bu tuhaflik dikkatini çekti-çünkü deniz
wiı ender okrak bu kadar yüksekte uçarlardı. Yaratığın
gagamda bir şey olduğunu gördü ve ^^f°*£™
İStüğünde kafasında belli belirsiz bir şaşkınlık oluştu. Kuşun
kendisini hedeflediği şekilde edindiği tuhaf izlenimle eğlene-
rek kendi kendine güldü. „*&„« rrfir
Ayaklarının dibindeki taşlara süzülerek düştüğünü gör-
düğü o halka, yosun ve ince iplerden oluşan küçük bir çelerüctü.
MeSklanarak o nesneye dokundu ve aniden orta dan kaybol
masıyla geriledi. Yalnızca o küçük çelenk kaybolmamıştı-her
~y kaybolmuştu! Her nasılsa yoğun bir sis çökmüş çevresini
öl sJrmıştı ki ayaklarını göremiyordu. Ogre, nemli havanın
iç'nd , tehditkâr bir şekilde sopasını sallayıp, sis öbeklerinin
uçuşup savrulmalarını seyretti. Nemi teninde, saçlarında, sila-
hının dayanıklı sapında hissedebiliyordu.

Ogrieler hayal güçleri çok çalışan yaratıklardan değillerd,
ama Karyl Drago her nasılsa sise o ince çelengin neden oldu-
ğuna karar verdi. Şüphesiz işin içinde bir çeşit büyü vardı. Sisi
143

BOUGLAS NİLES

giderebileceğini sanmıyordu, böylece duralayıp bir sonrat-
adımının ne olacağını düşünmeye başladı. Doğal olarak ya

ması gereken açıktı. Buzduvarı Geçidi'nden Kışyurdu'na gir' • korumaya kararlıydı. Yaklaşmakta olan saldırganlarla kar* laşmak için kendisi de o girişten çıkmıştı.

Ancak şu anda saldırganlarla ilgili hiçbir şey göremiyordu Aşağıda kaldıklarından kuşkulanıyordu ama on adım yanından sızıp geçebilecekleri aklına geldi. Sis yüzünden orada oldukla. rır bile anlayamayabilirdi. Hepsini bir heyelanla ezmediği^ pişman olmakta zaman yitirmedi, ama yapması gereken açıktı.

Yarık boyunca geldiği yolu geriye doğru takip ederek (g ogre yavaş yavaş geçidin ağzına doğru gitti. Buzduvarı Ge- çidi' nin heybetli sırtları arasındaki açıklık dardı. İki büyük so- ğuk kaya çıkıntısının arasında en fazla yirmi adım genişliğinde bir aralıktı ve Karyl aralığın tanıdık kollarını oluşturan kaya- lıklardan önce birini sonra da diğerini elleriyle yoklayıp bul- makta zorlanmamıştı. Bunun hemen arkasında biraz sağa doğ- ru mağaranın girişi vardı.

Yaklaştıkça açıklıktan gelen sıcak havayı hissediyor, Kış- yurdu'nun doğal buhar ısıyla bağdaştırdığı tamsık kükürt kokusunu alabiliyordu. İki adım sonra mağaranın ağzına gel- mişti. Tuhaf sis buraya kadar işlemiş olduğu için doğru yerde olduğundan emin olmak üzere elleriyle yoklamak zorunda kalmıştı.

Artık birliğim uyarmanın zamam gelmişti. Buzduvarı Ge- çidinden yüz adım içerideki, on iki nöbetçinin yattıkları yer olan odaya ağır adımlarla yürüdü. Uyuyan birkaç tanesini sert- çe tekmeledi ve diğerlerine de ilk defa duydukları bir uyarı homurdandı.

"İnsanlar geliyor."

Ogreler hızla sopaların, mızraklarını ve baltalarını alarak, ana girişe kadar komutanlarının peşinden gittiler.

Girişten kapıya kadar olan kısa uzaklıkta, dar bir kaya, de- rin bir yarığın yanındaki diz bir çıkıntıya doğru geçidi daraltı- yordu. Karyl adamlarını yarıktan uzakta, duvarın kenarındaki küçük girintilere yerleştirip, saldırmalarını emredene kadar

KIŞYURDU

orada kalmalarını tembihledi. Geçen on yıl boyunca nöbet yeri koltuğu görevini görmiş^ kayaya oturup, dev sopasını da dizlerinin üstüne yerleştirdikten sonra insanların kendisine gelmelerini beklemeye başladı.

Moreen mucizevi kurtuluşu için Dinecki'ye teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu.

'Daha önce de bir kez şamanın büyüsü, geçilmez bir sis perdecı kaldırarak onların ogrelerden saklanmalarına yardımcı olmuş. Yaşlı kadının o büyüü dağın tepesine kadar nasıl çıkardan, bilmiyordu, ama yine de küçük bir şükran duası mırıldandı^

Kulaklarını dikip, canavarın yaklaşıp yaklaşmadığını duymaya çalıştı. Kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Eğer kıpırdarsa yerini belli edeceğinde emindi. Yine de konumunu biraz değiştirip, kılıcım çekebilmek için sağ elini boşta bıraktı. Kılıcın soğuk çeliği, sis dan,ıarıya ısıyanmış ve yüzünden birkaç parmak ötede dururk^ ona en azmdan sahte bir güven duygusu vermişti.

Sonunda taşların üstünde, birkaç çakılı yerinden oynatan bir ayak sesi duydu. İ;eSm aşağıdan geldiğini anlayarak rahatladı ve bir an sonra İÇerrick, kendi kılıcı elinde, kayanın sarp yüzüne, onun yanına yatmıştı.

"O şey de neydi?" diye fıısııdadı. "Görebildin mi?"

Gördüğünü ifade etmek için başım salladı, sonra da omuz silkti. "Sanırım bir çeşit devdi. İri bir ogre de olabilir, ama onun kadar büyüğünü gör^emiştim Yüzü oldukça korkunçtu-erkek bir denizaygırınır, yer kadar büyük öndişleri vardı!"

"Herhangi bir bel;rti var ^7"

"Sis indiğinden Kri yOk."

"Bu çok iyi numara/" dedi Kerrick. "En azmdan şimdilik hepimiz kurtulduk."

"Bruni ve Bark nasu?"

"Arkadan geliyo|lar;" diye yanıtladı elf. "Her olasılığa karşı

ayırdık, ancak üçümtiz de tırmanmaya sürdürdük. Savaş birli-
145

DOUGLAS NİLES

ğinin kalanı daha dikkatli geliyor."

Moreen ona şimdi ne yapmaları gerektiğini sormak isten-
ama kendi tahmininin de onunki kadar iyi olduğunu biliyorçj '
Düşüncesine göre, görevlerine devam etmek dışında herhan i
bir şey yapmalarının bir anlamı yoktu.

"Tırmanmaya devam edelim," dedi kadmşef, "ve tepeye
varana kadar bu sisin bizi saklamasını umalım."

Kerrick başını sallayarak onayladı. Sis son derece kafa ka-
rıştırıcıydı, ama yamaç o kadar dikti ki ne yöne gitmeleri ge-
rektiğine karar vermekte hiç güçlük çekmediler. Yüzlerinden
birkaç karış uzakta, sisin içinde tutunabilecekleri yerler beliri-
yordu. Böylece ağır ağır yukarı çıktılar.

Sanki bir tam gün geçmiş gibiydi, oysa yamaçtan düze çık-
maları aslında bir saatten biraz fazla sürmüştü. Tırmanmaya
başladıklarından beri Moreen ilk kez doğrulabilmişti. O ve
Kerrick kılıçlarını hazır tutuyorlardı, ama görebildikleri ve du-
yabildikleri kadarıyla hiçbir şey yoktu.

Moreen yanağına sürtünüp geçen bir esinti hissetti ve ür-
perdi. Sis yavaş yavaş dağıldı ve hareket eden havayla
geçitten

dışarı taşındı. Kısa süre sonra, hemen altlarından, iki yanlarına
doğru çıkan Bark Tek-Diş ve Bruni'yi görebiliyorlardı. Buzdu-
varı Geçidi'nin aralığında arkadaşlarının kendilerine yetişmele-
rini beklediler. Savaşçıların kalanı daha aşağıda görünüyorlardı
ve birliği Fare yönlendiriyordu. Dilim onun yanında sürünerek
tırmanıyor, hatta Dinekki bile tüm yardım tekliflerini geri çevi-
rerek her nasılsa yukarıya çıkıyordu. Kısa süre sonra sırtı aş-

maya başladılar önce on, sonra yirmi savaşı daha yukarıda bekleyen dört arkadaşlarına katılmıştı.

Birkaç dakika içinde büyümlü sisin son kırıntıları da dağılmış, bir kez daha Beyaz Ayı Denizi'nin güneş ışıklı enginliğini ortaya çıkarmıştı. İlk kez Buzduvarı'nın ötesini görüyorlardı ve Moreen, önüne serilmiş buzlu ve karlı dorukların oluşturduğu manzara karşısında kalakalmış, hayal edebileceği herhangi bir şeyden daha yaşanılmaz olan bu araziye bakıyordu.

"Eh, buraya kadar geldik," diye hırladı Dağlı şef. Biraz da . utanarak Bruni'ye başını sallamıştı. "Bu kıza—yani kadına—ya-
146

KIŞYURDU

mı, en azından kırılmamış kemiklerimi borçluyum. Çok iyi Hr^akalayış yaptı."

Bruni sevecenlikle gülümsedi. "Inamıyorum ki sen de benim için aynı şeyi yapardın," dedi.

"Evet, yapardım," diye yanıtladı Bark. Kendisine karşı çıkmalarını beklemiş gibi Moreen ve Kerrick'e ters ters baktı.

Onun yerine kadmşef konuyu kapatmak üzere başım salladı ve ardından geçide doğru döndü. "Buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"İşte orada," dedi Kerrick, dağın kenarını göstererek. Moreen oradan buhar çıktığını gördü ve ancak o zaman kayarım yüzeyinde dar bir yarık olduğunu anladı.

"Sence o dev—ya da her neyse—orada bekliyor mudur?" diye sordu kadmşef, Buzduvarı Geçidi'nin tepesinden dağın içine doğru giden dar mağara ağızını incelerken.

"Sanırım öyle olduğunu varsaymamız gerek," diye yanıtladı Kerrick. "Ona dev dememiz oldukça yerinde olur. Elinde taşıdığı sopa ağaç kaddı!"

"Pöh—dev ya da ogre, her ikisinin de kam akar ve her ikisi de düşüklerinde hızla yere çarparlar," diye hırlıladı Bark Tek-

Diş. Büyük savaş baltasını iki eliyle birden tutuyordu. "Benim o mahlukla görülecek bir hesabım var. Ben önden gideceğim."

Bruni kendi sopasını hazırlamış, Moreen ve Kerrick kılıçlarını çekmişlerdi. Hepsini birden güçlü Dağlının arkasında toplanmışlar, Buzduvarı Geçidi'nin loş derinliklerine bakıyorlardı. Bir kısmı tırmanmayı sürdüren savaş birliğinin kalanı arkalarındaydı. Yüzden fazla savaşçı geçidin üstüne ulaşmış ve kılıçlarını, mızraklarını ve yaylarını hazırlayarak, dar alanda öne doğru yığılmışlardı. Girişten küçük duman bulutları hâlinde buhar çıkıyordu ve hepsi de yerdeki delikten sızan sıcaklığı hissedebiliyorlardı.

"Eğreltikaya gibi olmalı," dedi Moreen. "Yeraltı buharıyla içerden ısıtılıyor."

"Nasıl ısıtıldığı beni ilgilendirmez," diye homurdandı Bark. "Onu nasıl koruduklarımı görmek istiyorum. O iri hergeleden henüz bir eser yok, içerisi oldukça hızlı kararıyor."

147

DOUSLAS NİLES

"İşte." Brunu, yeraltında hareket edeceklerini bilere^ v rında getirdikleri pek çok meşaleden birini sırt ÇantasınıH 3 çıkardı. Kerrick çakmaktaşıyla bir kıvılcım yarattı ve biraz ** ra kaba odunun yağlı ucu alev aldı.

"Meşaleleri arka tarafta yakın," diye bağırdı Kerrick, ma" raya girmek üzere olan adamlara seslenerek. "Her dört-b kişiye bir tane yeteri olacaktır—ve meşaleleri taşıyanlar yetince yukarda tuttuklarından emin olsunlar!"

"Evet—yukarda tutun," diye buyurdu Bark, karanlık geçide doğru ilerlerken. Duvarlar yan yana yürünmesini engelleyecek şekilde her iki taraftan da damlıyorlardı, bu yüzden Dağlıyı Brunu izledi, sonra da yanan meşaleyi tutan Kerrick geldi.

Moreen bu üçünün ardından geliyordu. Kılıcını sıkıca tutmuş, arkadaşlarının arkasından bir şeyler görebilmeyi diliyordu. Olmayan gözünün üstündeki yamayı yokladı ve bir-

denbire ve şiddetle yeterli görsel derinlikten yoksun olduğunu hissetti. İlerleyip hazır olmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Aniden Bark'm bir savaş narası attığım duydu. İleri doğru saldıran şefin baltasını kaldırmış olduğunu ve diğer arkadaşlarının da peşinden gittiğini gördü. Dağlının haykırışı anında mağaranın derinliklerinden gelen hayvansı bir kükremeye bastırılmıştı.

Burada geçit genişliyordu ve Moreen yana geçti. Kapı nöbetçisinin korkunç şeklinin ayağa kalktığım gördü. Bark Tek-Diş'in üzerinde yükselerek devasa cüssesiyle tüm geçidi dolduruyormuş gibiydi. Dağlının cesaretine diyecek bir şey yoktu ve Moreen adamın korkusuzca yaptığı saldırıdan etkilenmişti. Dağlı baltasını savurdu ama devin iri sopasının sallanmasıyla savaştı can sıkıcı bir çocuktan başka bir şey değilmiş gibi yere yapıştı. Bark sola doğru dönüp dizleri üstüne kalkmaya çalıştı sonra da şaşkınlık dolu bir bağırişla gözden kayboldu.

Ardından Bruni yaklaştı. Bu sırada Kerrick onun yanına gelip ileri atılarak hem keskin kılıcı hem de yanan meşalesiyle saldırdı. Işık iyice parlayıp, ışıllı parlayan öndişleri ve gözleri aydınlattı. Dövüş başlarken Moreen o ifadede bir coşku gördüğüne emindi. Devasa bekçi büyük sopasını bir kez daha

KIŞVURDU

urdu ve Bruni ağır kütüğü defetmek amacıyla kendi silahım Saldırdı- Darbe arkadaşımın silahım bir kenara atarken Moreen -rdedi- Devın aşır sopası iri kadının omzuna vurup onu mağara duvarına çarpmışü. Bruni orada yere yığıldı.

Kadmşef bir açık ararken duraladı ve adamlar onun yanından geçtiler- İki Dağlı çılgıncasına saldırdı. Baltalarını savurarak korkunç yaratığa saldırdılar, ama kapının bekçisi neşeyle uluyarak her ikisini de tek bir vuruşla kenara savurdu. Adamlar Bark Tek-Diş'in ardından yuvarlandılar ve bir an sonra on-

lar da yok olup gittiler.

Ancak o zaman Moreen soldaki geniş yarığın, kenardan yuvarlandığında Bark Tek-Diş'j yutan derin, gölgeli boşluğun farkına vardı. Başka savaşçılar öne gelirken parlayan alevlerin altında adamın çukurun sarp kenara tutunmuş parmaklarını gördü ve yere yüzükoyun yatıp şefi ellerinden yakaladı.

Bu sırada Kerrick dev bekçinin bir somaki darbesinden geriye sıçrayarak kurtulmuş, ancak elfin kılıcı yaratığın iri uyluğunda körü görünümlü bir yara açmayı da başarmıştı. Bu darbe, Moreen'in karnının altında dağın içini titretecek kadar güçlü bir kükremeye neden olmuştu. Bark'ı ellerinden çekerken kendini son derece savunmasız hissediyordu - o korkunç sopadan

alacağı bir darbe kesinlikle beüm ya da kafasını kırardı.

Kerrick bunun olmasına izin vermezdi. Canavar bir adım ilerledi ve elf tekrar saldırdı. Kılıç ve meşale fırl fırl dönüyorlardı. Mahluk sopasını yine salladı ve elf bir kez daha ondan sıyrıldı. Güçlü sopa çatırdayan tahta sesleri içerisinde mağara duvarına çarpıp, zemine odun parçaları dağılmasına neden oldu. Sopanın ucu Moreen'in yanından sıçrayıp yarığın içinde kayboldu. Ancak saniyeler sonra aşağılarda kayalara çarpma seslerini duyabilmiş, o zaman bile sertçe oradan oraya sekerek düşmeye devam etmişti.

Dağlılar öfkeyle saldırdı! Jar. oklar vızıldıyor, çoğu taşlardan sekse de, bir kısmı devasa savaşçının kaim elbisesine saplanmış duruyorlardı. Sürekli hareket eden alevlerin ışığında kılıçlar panlıyor, yaratık sopasını Sağa sola savurup savaşçıları uzak tutuyordu. İşte o zaman korkunç bekçi bir karara varmış gibi

BOUGLAS NİLES

göründü. Başını geriye attı ve gırtlaktan gelen bir sesle bafar, "Çıkın!" diye bağırırdı. "Dövüşte katılın!" *•

Moreen bir ogre dalgası gördü. On-on iki tanesi birden gara duvarındaki yarıklardan ve gediklerden çıkararak kaviv a" katılmışlardı. İlk saldırı sırasında pek çok Dağlı düştü. Ya v gelenlerin mızrakları ve sopalarıyla düşmüşler ya da ani s,,ı J rırur etkisiyle yarıktan aşağı itilmişlerdi. Kükreyerek ve haVk.-' rarak yeni saldırganlar kavgaya katıldılar. Artık dövüş bir la-fında duvar bir tarafında da ölümcül yarın olduğu düz y^r J sürüyordu. İki adam bağırarak düşerken, başka insanlar bir olmuşlar saldırmaya çalışan bir ogreyi kenardan itmeye ç;*ılsı_ yorlardı. Diğer bir bekçi hantal hantal öne koştu, ama Fare di? çöküp mızrağını ileri uzattı. Ogre engele takılıp tökezledi ve bağıra bağıra yarığın içine düştü. Moreen şefin ellerini ar>ları-sızca tutmuş, onu bu savunmasız durumda hiçbir öğrenin gör-memesini diliyordu.

Bu sırada Bark Tek-Diş bir bacağını yukarı, yarın kenanna atmayı başarmıştı. Eğrelikaya'nın Leydisi geri çekilmiş, uiin. den geldiğince asılıyor, kanla kayganlaşmış bir zeminde ;;abit kalmaya çalışıyordu. Ağır bir gövde—başka bir ogre—boy-nunda bir mızrakla hemen yanına düştü. Kasılmaları stiren cesedi destek olarak kullanarak, Moreen tüm gücüyle B;lrk'ı yukarı çekmeye çalıştı. Homurdanıp lanetler okuyarak iri adam kendini zemine çekti.

Kadmşef dönüp şefin yaşamını kurtarmak için yaptığı kafa üstü dalış sırasında düşürdüğü kılıcını aldı. Kızgın bir ayı gibi hırlayan ve bir köy tapmağının arkasmda yükselen bir dağ gibi Kerrick'in tepesinde duran mağaranın azman koruyucusuna baktı. Meşalenin ışığı o iki küt, sararmış dişten yansırken Bu-nun gerçekten de kudretli bir ogre olduğuna karar verdi. Yara-tığın kamı öne doğru şişmiş, kaba bir deri kemerin üzerimden taşıyordu ve ayaklarını kaplayan çizmelerden her biri yetişkin bir denizaygırı büyüklüğünde görünüyordardı.

Diğer savunmacılar daha ufaktılar, ama sert ve leş gibi ko-kan ogrelerdi. Bir Dağlı grubu saldırılarını bastırdılar vç bir iriyar; ogre daha yardan aşağı düştü. Başka bir ogre yardım

KIŞYURDU

cin atıldı ve Moreen kılıcını yar tarafına sapladığında, etlilk uluyarak yere yuvarlandı. İnsaalardan biri baltasının ^ah^ vuruşuyla işini bitirdi, bu sırada «dınşef deve dönmüş te* er yardım etmenin bir yolunu bulmaya uğraşıyordu. Ket öf meşaleyi sallıyor/ hızlı geniş savuruşlarla alevlen harlrırvordu, am<, ogre komutan ilerlemeyi sürdürüyor asap .ucu bir sineknliş gibi ateşe vurup duruyordu. Duvar yanın-Avdı ve Kerrick'jn seçenekleri azalüyordu. Yaraük artık sopanın yalnızca yaılsmı kullanıyordu, affa kırık kütüğün diken diken olmuş ucu namdan daha da korkunç görünüyordu.

Kerrick bir ke^ daha ileri atıldı. Kılıcıyla vurup ogrenin geniş uyluğunda bi* yara daha açarak, bir kükremenin daha yük- - gelmesine neden ,Jıdu Elf yana doğru sıçrayıp irikiyım bekçmm arkasına geçtiğir,de yaratlk hızla döndü. Kerrick mağaranın içine doğru gidip canavarla mücadele etmek üzere konumunu değiştirdi. Ogre Vomutan sırunı diğerlerine dönmüş tamamen kendisine saldırı^ tek kişi üzerine odaklanmış gibi görünüyordu.

Cesetler mağaranm her tarafına yayılmıştı ve ogreler tö-kezleyip takılıyor, giderek karışan zemin üzerinde çılgınca hareket etmeye sinyorlardı. Bark saldırmak için ayağa kalktı-ğında Moreen o,m bileğinden yakaladı- Adam yüzünü asarak durduğunda Brı^^n yakındaki bir duvara sırtını vermiş oldu-ğunu gördü. Tjçü birden birbirlerine baktılar. Devasa ogre komutan Kerrick'in peşinden saldırdı. Elfe vura-ramayarak sopat(inm

kırık ucuyla yeri ezdi. Kerrick diğer üçü-nün onu izledi^ fark etti, Bark'm işaretini gördü ve beş-altı

adım daha gerijftdi Canavar da ağır ağır peşinden gitti. Yarık yalnızca yanm ^ım soiunda kalmıştı.

seKmıŕu-

Bruni ve Moreen Ona yan taraftan vurduklarında, Bark da yaratığın ayı hırkū pelerinine asılmış, onu sola doğru çekisekmişti.

Kendi ayak sesleri dışında hiç ses çıkarmadan üçü birden saldırdılar. Ay^ anda ogre de sert bir yan vuruş yapmış, Kerrick de bu /uruştan eğilerek kaçmıştı. Vuruşun devinimi canavarm dentesini bozmuş, düzelebilmek için sola doğru

151

DOUGLAS NILES

yordu. Kadınşef olabildiğince sert yumruklar atıyor, mahW kenara götürmek için kılıcının kabzasıyla vuruyordu, f^o ayaklardan biri derin yarın kenarında kaydı ve ogre bir an iri ağırlıksız bir durumda havada asılı kalmış gibi göründü.

Şaşırtıcı bir kıvraklıkla düzeldi ve dengesini korumak irm olduğu yere çöküp sonra da dışarıdaki ayağını yarın kenarında sağlam bir yere yerleştirdi. Güçlü bir silkinmeyle Bruni ve Moreen'i üzerinden attı. Kadınşef, mağara tabanına sert bir şekilde serilmeden önce kılıcım sallayıp şişkin kola bir çizik attı. Ogre olduğu yerde dönerek Bark Tek-Diş'in yüzüne bir yumruk indirdi. Dağlının kafası geriye savruldu ve uzun, acı - dolu bir inlemeyle arkaya doğru sendeledi. Sonunda, tam yarığın kenarında sırt üstü yere düştü ve öylece kaldı. Burnundan kanlar fışkırıyordu.

Moreen de kılıcı elinde sırt üstü yatıyordu. Canavarın yanında dikildiğini gördü. O hayvansı surat tepesinde durmuş ona bakıyordu ve ogre duraksadı. Yavaş yavaş bir gözünü kapadı. Moreen, tuhaf bir şekilde, yaratığın göz yamasım inceleyip gözlerinden birini kapayarak eksikliğini taklit etmeye çalıştığı izlenimine kapıldı. Bu duraksama anında kadınşef yana yuvarlamp ayağa fırladı ve yarığın karşı tarafındaki duvara

doğru geriledi.

Ölü bir ogreye takılarak tökezledi. Dört-beş adamın mahlukat bekçilerden biriyle boğuştuklarını gördü. İtişmekte olan kalabalık tehlikeli bir şekilde yarığın kenarındaydılar ve kıvrılmakta olan bir yaratık gibi hep birlikte aşağı yuvarlandılar. Karanlıktan çığlıklar ve haykırışlar yükseldi. Çarpıcı birkaç saniye boyunca ogre ve insan sesleri birbirlerine karışıp, taş çarpan etin berbat ve vahşi sesiyle son buldu.

Bruni yakınlarda çömelmiş, çantasını karıştırıyor, sarılı Gonnas Baltası'm çıkarıyordu. İri ogre ona doğru bir bakış attı, sonra da mağaranın derinliklerine baktı—görünüşe göre her seferinde elinden kaçan elfi düşünüyordu. Kerrick, kılıcı elinde "karanlıklara sinmişti. Bark kıpırdamıyordu ve Moreen mahluğun yaralı Dağlıyı fark etmemesi için dua etti. Çünkü adamı yardan aşağı yuvarlamak için tek bir itiş yeterliydi.

152

KIŞYURDU

unda Brunı koca baltayı çıkarabildi. Tek bir hareketle •tezi çekip attı, sonra da silahı kaldırıp, kabzasını çevirdi. den kte olan meşalenin zayıf ışığı baltanın altın yalımından SÖlimvordu ve saf metalin parıltısını gördüğünde öğrenin göz-yanSardında kadar açıldı. Brunı sapından tutup kaldırdığında, da silah alevlendi ve parlak ateş altın yalımı sardı. Nere- *nmse hayvansı bir kükremeyle iri kadın baltayı sallayarak ileri 2d!. Vuruşunun gücüyle alevler harlayan bir ateş topuna dönüşerek doğrudan öğrenin kafasına doğru gitti.

Yaratığın koca gözleri açılıp kalmışlardı. Moreen bunun korkudan çok hayranlıktan olduğunu düşündü. Brunı yaklaşıırken canavardan şaşılacak derecede kederli bir inilti yükseldi. Ateş öğrenin pelerininin tüylü göğsünü yaktı, ama yaratık geri çekilmek yerine o ateşi ve altın baltayı yakalayıp kendine çekip ezmek istercesine elini uzattı. Brunı daha da bastırıp, alevli baltayla dürtmeye başladı ve mahluk sonunda bir adım geri-

ledi.

Arkasında yer kalmamıştı. İnsan kadın saldırısını sürdürdü. Bu kez ogre dengesini koruyabilmek için fazla geri gitmişti. Altın baltanın başına doğru büyük yumruğunu salladı ve Bruni baltayı geri çektiği için büyük bir farkla kaçırıldı. Ogre karanlığa doğru düştü ve gözden kayboldu.
153

Yıldızan, alını ter içinde tapmağın yerine oturmuştu. Titriyor, güçlükle nefes alıyor, huzursuz edici görüntünün parçalarını birleştirmeye çalışıyordu. Tanrısal kudretin alıp götürülen deneyimi onu tükenmiş ve baygın bırakmıştı. Pürüzsüz obsidien zeminin üzerinde endişe içinde ayağa kalkmış, geniş odanın her iki tarafında tutaklara asılı lambaların yanmasını sağlayan bir büyü yapmıştı.

"Ne oldu, Ey İnatçı Efendim?" diye mırıldandı. Zihni ışıldayan altın ve kusursuz, kutsal bir enginliğin görüntüsüyle ısıldı. Bu görüntüyü tanıdı; Gonnas Baltası, sekiz yıl önce kaybettiği aziz tılsım. Bu, bugün bile, vicdanında ağır yer etmiş bir suçluluk duygusu taşımasına neden oluyordu. İki hafta önce baltayla ilgili bir rüya gördüğünde kaybı yeniden hissetmişti.

Bu görüntüyü, bu kadar canlı bir şekilde neden tekrar görmüştü? Belki de sonsuza dek onu kaybetmemişlerdi.

Şimdi Gonnas Baltası'nın yakın olduğuna gerçekten de inanabilirdi. Geliş yolu her neyse, balta onu çağırıyordu ve çok da uzak değildi. Biri tılsımı ona ve Kışyurdu'na getiriyordu.

Geldiğinde bir kez daha yüce rahibeye ve kraliçeye ait olacaktı.

D0U6LAS NİLES

Acaryel girintide iki saatten fazla bekledi, ama Le Thraid'in dairesinden kimse çıkmadı. Sonunda iki nöbetçi H' yontulmamış bir şakaya aralarında gülerek sallana sallana e çip gitmişlerdi. Dağılıyı görmediler ve Acaryel ortaya çıkmada önce onların köşeyi dönmelerini bekledi.

Adam kapıya, avluya açılan tek girişe baktı. Buradan girD çıkacak birini görebileceği bir yere konuşlanmıştı ve hep uyanık kalmıştı. Gözetleyip beklerken bu iki nöbetçiden başka kimse geçmemişti.

Kapıya gitti ve kuşkuyla çaldı. Biraz sonra VVandcort kapıyı açtı ve Acaryel hiçbir şey söylemeden içeri girdi.

"Demek geldin," dedi Brinda mutfaktan çıkarken.

"Ne oluyor? Balinakemik geldi mi?" diye bağırdı Thraid yatak odasından.

"Evet, leydim!" dedi Brinda, şaşırtıcı bir aceleyle. "Ona akşam yemeği artıklarını temizleme işini vereceğim."

"Onu görmek istiyorum," dedi Thraid. Yatak odasının kapısı açıldı ve ogre kadın dışarı çıktı.

Acaryel baktı ve şaşkınlık içinde karşısındaki görüntüyü aklına kazıdıktan sonra sonra aval aval bakıyor görünmemek için hemen gözlerini kaçırıldı. Hanımın dudak boyasının dağılmış olmasından ve çıplak bedeninin üzerine giydiği sabahlığının önünün geniş bir şekilde açık oluşundan gerçek gün gibi ortadaydı.

Kadın sevgilisiyle bir kaçamak yapmıştı. Kraliyet muhafızlarının varlığı Kara Aylak'tan duyduğu, Thraid'in sevgilisinin kraldan başkası olmadığı söylentisini doğrular gibi görünüyordu. Son ayrıntı buraya açılan tek kapı olduğu düşünülen noktayı gözetlemesi sırasında kanıtlanmıştı. Böyle bir bilgiyle ne yapabileceğini bilmiyordu, ama değerli olduğunu biliyordu.

Şu anda, Leydi Thraid'in yeni dairesini Kışyurdu kraliyet malikanesine bağlayan gizli bir geçit olduğunu hiç kuşku kalmayacak şekilde anlamıştı.

KİŞYURDU

"Kral efendimiz bu gece yemeklerini kraliyet dairesinde mi çekler?" diye sordu Yıldızan merakla.

y1)? "Bilmiyorum!" diye tersledi Acısavaş Dert. "Neden her şey hemen karar vermem gerekiyor?"

"^ "Majestelerinin affını dilerim," dedi kraliçe alçakgönüllülikle yere bakarak. "Kabalık etmek istemedim—yalnızca akşam vemeğinde varlığınızla beni onurlandırabileceğinizi düşünmüştüm."

"Şey, evet, bu gece burada yiyeceğim," dedi ogre kral. Suçluluk ve tedirginlik duyguları içini karartacak kadar birbirlerine karışmışlardı. "Şu anda dışarı çıkmalıyım—hücumneferleri talem yapıyorlarmış ve Komutan Verra benden onları teftiş etmemi istedi."

"Elbette efendimiz. Gonnas attığınız her adımı gözet sin."

"Evet, gözet sin," diye yanıtladı Acısavaş. Aceleyle omzuna bir beyaz ayı kürkü pelerin aldı ve kapıya doğru o kadar hızlı hareket etti ki kapıda bekleyen köle kapıyı açacak zamanı güçlülle bulabildi.

Dışarı, Kral Yoluna çıktığında Acısavaş Dert derin bir nefes aldı. Hem kendine hem de karısına kızmıştı. Bir hafta önce Yıldızan'ı yaşamından çıkarmaya karar verdiğinde kendini önemli ve haşmetli, hükmedici ve buyurucu hissetmişti. Bu duygu ancak dairesine dönüp de karısı ona rahat bir çift balına derisi terlik ve soğutulmuş bir bardak en iyisinden cenk suyu ikram edene kadar sürmüştü.

Neden birdenbire ona karşı iyi olma gereği hissetmişti ki? Onun yardımına ihtiyacı yoktu, hem yardımını da istemiyordu üstelik de tam şimdi harekete geçmeye karar vermişken. Kadının varlığından bile tiksiniyordu ve eğer kadın ona soğuk davranıp, on yıllık evlilikleri boyunca hissetmeye alışık olduğu nefret duygusunu uyandırsaydı, bu iş çok daha kolay olacaktı.

Onun yerine sanki iyi bir eş olduğunu kanıtlamaya çalışır gibiydi.

Ama artık bunun için çok geçti. Kaldırım taşları üzerinde geniş adımlar atarak, suyun üstünde salman bir kuş sürüsünün arasından geçen büyük bir gemi gibi alt tabaka ogrelerden oldu.

ÖOUGIAS NİLES

şan kalabalığı yarıp geçti. Kışyurdu sakinleri yüzündeki ifadenin gerekli ipucunu aldılar ve hızla yolundan çekilerek, sırtlarına gözlerine bakmaya ya da onunla konuşmaya yeltenmeden yalnızca saygılarını sunmakla yetindiler. Bu tam istediği şeydi Ordu Katı'na giden uzun rampadan inerken yeniden kendini iyi hissetmeye başlamıştı.

Hücumneferlerinin kışla alanına girdiğindeyse her zamanki kendine güveni geri gelmişti. Yıldızan konusuyla kesinlikle ilgilenilmesi gerekiyordu, ama bunu Güzkarası törenlerine kadar erteleyecekti. O zamana kadar yapacak en iyi şey ondan mümkün olduğu kadar uzak durmaktı. Tam o anda, bu akşam onunla yemek yiyeceğini söylediğini hatırladı.

"Majesteleri—varlığınızla bizi şerefliendirdiğiniz için teşekkür ederiz!"

Hücumneferleri komutanı Verra, kral yaklaşırken ileri çıktı ve eğilerek selam verdi. Ogrelerin silahlarıyla talim etmelerinin yanı sıra yürüyüş ve diğer törensel alıştırmaları da yaptıkları büyük kare şeklindeki çalışma salonundaydılar. Kırmızı urbalı savaşçıların çoğu şu anda buradaydılar ve kralın içeri girmesiyle hepsi hazırola geçmişlerdi. Acısavaş, diğerlerinin bu eğitim alanı yanındaki küçük odalarda silahlarını temizlediklerini ya da teçhizatlarıyla ilgilendiklerini biliyordu.

"Evet, elbette," diye kükredi kral. "Hemen teftişe geçelim!"

"Evet, efendimiz—derhal!"

Pek çok akının ve seferin gazisi ve yiğit bir ogre olan Verra, topuklarının üzerinde dönerek toplanma komutunu verdi. İki

yüzden fazla hücumneferi, üzerindeki düzelterek, çizmelerini ve tolgalarını bağlayarak, uzak duvarda dizili kapılardan aceleyle çıktılar.

Adamların sıraya girişlerini seyrederken kral etkilenmekten kendini alamadı. Bu ogre savaşçıların Kışyurdu'nun gururu olduklarını biliyordu ve gerçekten de iyi görünen bir birliktiler. Tek neferine kadar biçimli ve kaslıydılar. Aralarında kralın da olduğu—eğer bunu itiraf edecek kadar dürüstse—pek çok yetişkin ogrede var olan orta bölgede şişme eğiliminden uzak durmuşlardı. Her birinin elinde uzun saplı bir teber, belindeki

KIŞYURDU

de de geniş yalimli bir kılıç vardı. Çizmelerin yanı sıra k6inf re ve tolgalara tutturulan deri parçaları gibi bu kemerler flitılı bir siyahlığa ulaşana kadar aklanmışlardı del£ memnunlukla fark etmişti ki hücumneferleri yalnızca JSd görünmekle kalmıyorlardı. Kusursuz bir uyumla ilen 6tk vuruyorlar, başçavuşlar emir verdikçe sağa ya da sola do-CoCd, Agn- çfzmeleri yüreklen titreten bir ahenkle yere Çorlardı. Durduklarındaysa sıralar eğitim başında ol-A,,tlı kadar düzgün ve düzenliydi. düğîek çok müfreze silah gösterisi için ayrıldı ve gösterinin bu tonu Acısavaş'm karamsar havasının kalkmasına daha da yar-Sna oldu. Teberlerin şakırtılarını duymak, özenle tasarlanmış hareket kalıplarında kılıçların çarpışmalarını görmek hoşuna itmişti. Etkileyici bir hareket sırasında birer düzme ogreden oluşan iki sıra birbirlerine gürültülü bir şekilde kafa tutmuş, sonra da coşku dolu bir kavgaya girişmişlerdi. Tasarlanmış hareketlerle salonun içinde dönüp, ilerlemişler sonra da düzgün bir hat olarak geri çekilmişlerdi.

Eğitimin son bölümü, karşılıklı eşleşmiş on altı usta dövüşçünün kılıç dövüşü müsabakasıydı. Sert görünse de önceden belirlenmiş saldırı ve savunma şekillerini izleyen teber talimle-

rindeki özenli kontrolün aksine, kılıç dövüşleri-her ne kadar kör ağızlı silahlar kullanılsa da-gerçek dövüşlerdi. Jk müsa-baka setinin sonunda sekiz galip çıkmış, kaybedenlerde de pek çok kink ve çürük oluşmuştu. Kısa süre içerisinde sekiz kış dört çifte ayrılmış sonra da sayı, bu saygın birliğin en iyi iki dövüşçüsüne kadar inmişti.

En sonunda bir araya gelen bu iki savaşçı göz alıcı bir dövüş sergileyerek bir araya gelmişler, onları salonun içinde çeşitli yönere sürükleyen bir çarpışmayla birbirlerine saldırıp dövüşmelere. İzlemekte olan hücumneferlen tuttuk arma tezahürat ediyor, bahisler açılıp kapandıkça alhn para ar el değiştiriyorlardı. Uzun kollarını çok etkili bir şekilde ku lanan ince uzun bir çavuş galip gelmiş, rakibini yere sererek kılıcının küt ucunu kaybedenin boğazına dayamıştı. "Bravo!" diye bağırıldı kral, bu sırada ogre safları-girilen

159

DOUGLAS NİLES

bahislere göre—neşeyle bağırıyor ya da kederi e [nu Acısavaş Dert kazananın boynuna som altın hnlkaldırılmış ağır bir zincir taktı, sonra da Komutan Verra,run , ^a-giderek cenksuyu kadehlerini tokuşturdular.

"Birliğin eğitimi konusunda seni tebrik ederim," dedi kadehini şerefe kaldırarak.

"Majesteleri çok cömertler," diye yanıtladı Verr3/ "raf etmeliyim ki bu ogrelerle gurur duyuyorum." Subay bir duraladı sonra boğazını temizleyerek, "Sizinle açık konusab T miyim, Efendimiz?" dedi.

Kendini de o sırada çok açık sözlü hisseden kral ogrev eliyle devam etmesini işaret etti. Bu askeri beğonivor ve güveniyordu. Şimdi ise inceleyerek bakıyor, komitanın ne söylemek istediğini merak ediyordu.

Verra'nın çenesi kararlılıkla kapanmıştı ve ogre erkekliğinin iyi bir göstergesi olarak iki uzun öndişi alt çenesinden ikişer

santim çıkmışlardı. Omuzları genişti ve Kışyurdij'ndaki erkeklerinin çoğunun aksine gözlerinde derin bir merak ve akıllı ifade vardı. Şimdi o gözleri kralına dikmişti.

"Ülkemizin güvenliği için endişeleniyorum," diye söze başladı Verra. "Adamlarımı ellerinden gelenin en iyisini yapmaları için eğitiyorum, ama sayımız yetersiz. Kent halkı, aramızdaki ciddi bir tehdidin varlığına karşı genel anlamda bir vurdum duymazlığa sahip."

Acısavaş hafifçe hırıldadı. " 'Tehditle' kastettiğin kaçınılmaz olarak aramızda yaşayan bu kadar çok sayıda insan köleler olsa gerek," dedi.

"Evet, Efendimiz, bunu kastediyorum. Pek çok aile—hatta tarih bilinci yerleşmiş olması gereken üst düzey soylular—arasında kölelere ne kadar çok özgürlük tanıdığını fark ettiniz mi? Kararlar alabiliyorlar, yemek listesi yapabiliyorlar, görüşmeleri ayarlayabiliyorlar... sanki kendileri efendiymiş gibi."

. "Her zaman böyle olmuştur, öyle değil mi?"
"Söylemek istediğim, Efendimiz, durum ciddi boyutlara ulaşıyor. Adamlarım başka bir başkaldırıya yönelik söylentilerden bahsettiler. Sizin hükümdarlığınızı, tüm haikmuzu indir-

KIŞYURDU

^ ve Kışyurdu'nu ele geçirmeyi hedefleyen bir köle isyanlarıdır-

" "Açık sözlülüğünü takdir ediyorum," dedi kral. "Gerçekten de böyle bir konuşma oldukça ender başıma gelir. Çoğunlukla konuştuğum kişiler ne duymak istediğimi düşünürlerse bile söylemekle ilgileniyorlar. Bildiğin gibi bu hep böyleydi—kölelerin arasında birkaç çıban başı hep olur. Yakalandıklarındaysa, ki bu kaçınılmazdır, direnişin anlamsızlığı konusunda Hiçbirerine örnek olmaktan öteye gidemezler."

"Elbette, Efendimiz, geçmişte hep böyle olmuştur/ ama

kaynaklarımın belirttiğine göre bu isyancı takımı özelligimde tef>likeliler ve şimdiiye kadar gizli kalmayı başaracak kadar da kurnazlar."

"Elinde kesin bilgiler var mı? Bu köleler nerede konuşlanmış — planlarının ne olduğu gibi?"

Kral burada bir fırsat yakaladığını hissediyordu. Kraliçesinin en değerli işlevlerinden biri bu tarz düzenleri bulup ortaya çıkarmaktı. Eğer onu bunun gibi bir şeyin peşine takabilirse Güzkarası törenlerine kadar gelecek hafta boyunca onun için kusursuz bir oyalanma konusu bulmuş olabilirdi.

"En iyi gösterge olarak, en azından asilerin bazılarının Soylular Pazarı'nda görevli olduklarını biliyoruz. Size daha fazla ayrıntı verebilmeyi isterdim, ama ne yazık ki elimde^ bilgi bu kadar. Ancak söylentilere göre isyan hareketi yayılmaya başlamış ve destek bulmaya da devam ediyormuş."

"Komutan, değerli bilgiler için sana teşekkür ederim," dedi Acısvaş Dert, veda etmek üzere ayağa kalkarak. "Bu konuyu kraliçeye açacağım. Belki de bu yılki Güzkarası törenlerinde ilgi çekici kurbanlar sunma olanağımız olur."

"Majesteleri beni onurlandırıyorlar," diye karsak verdi Komutan Verra. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Bu haydutların adalet karşısına çıkarılmaları en büyük dileğim."

"Evet," diyerek katıldı kral, ayrılırken. "Sanırım bu herkes için mutlu bir son olur."

161

DOUSUS NİLES

Thraid sıcak su dolu küvette rahattlamış, aklından sevgisiyle ilgili güzel düşünceler geçiriyordu.

Yeni kölesini Soylular Pazarı'na götürdüğünü öğrendiği^ kralın kıskanır gibi olması özellikle hoşuna gitmişti. Böyle konularda ona takılmayı seviyordu, ama hak ediyordu da. He gece o inek kılıklı oğreye geri gidişini ne kadar kıskandığını, bilmiyor muydu?

Evet, aslında. . . kozları eline geçirmek ayrı bir zevkti. Küvete iyice gömülürken kendi kendine kıkırdadı. Su biraz soğumuş muydu? Düşünecek olursa çok da önemli değildi.

"Balınakemik?" diye bağırdı ve iri göğüslerinin üst boşumları ıslak ve parlak suyun dışında kalacak şekilde oturdu.

"Evet, leydim?" diye sordu Acaryel. Dikkatli davranıp kapının diğer tarafında kalmışü.

"Biraz daha sıcak suya ihtiyacım var. Hemen getir!"

"Elbette," dedi adam. Isınması için ocağa koyduğu kazanın sürtünmesini duymuştu. Birkaç dakika sonra suyu küvete dökürecekti.

Belki sırtını keselemesini de isteyebilirdi.

"Bu sabah tapmakta. . . Gonnas Baltası'yla ilgili bir düşün gördüm," diye açıkladı Yıldızan Acısavaş'a, kraliyet dairesinin uzun masasında birlikte yemek yerlerken.

Kral iç geçirme hissini bastırdı. Çok iyi bir gün geçirmişti ve şu ana kadar karısıyla anlamlı bir sohbe te girmekten kaçınmıştı.

Şimdi ise iç bunaltıcı bir konuyla ilgileniyor gibi yapması gerekecekti. Kadına bakmak için sığır budundan kafasını kaldırdı ve düşünceli bir ifade olduğunu umduğu bir şekilde başını salladı.

"Öyle mi? Olağandışı bir durum muydu?" diye sordu.

O değerli hazinenin kayımdan dolayı kraliçenin acılı olduğunu biliyordu. Bıkmadan usanmadan onun yasını tutuyordu. Ancak bu, suçunu kocasının üzerine hiçbir zaman atamayacağı yaşamındaki birkaç zorluktan biriydi ve Acısavaş, karısı bu

162

KIŞYURDU

nudan söz ederken sapkın bir zevk alıyordu.

"Evet!" dedi Yıldızan, gözleri heyecanla parlayarak. "Tamıamlıyla! Ümit dolu bir mesajdı, İnatçı Olan'm gönderdiği bir

- rettil sarurım baltayı geri alma olasılığımız var!"

Kralın ifadesi anında karardı. "Eğer bu beni yine Eğreltikaya'ya gönderecek bir rüyaysa, gitmiyorum haberin olsun!" diye uyardı. "Sen tatmin olana kadar daha kaç yüz savaşımların ölmesi gerekiyor? Dahası kış geliyor ve—"

Kadın başını iki yana sallayarak sözünü kestiğinde biraz şaşırıldı.

"Hayır, balta yakında. Balta bize geliyor!"

"Gördüğün düş baltanın nasıl yolculuk ettiğini de açıklıyor muydu?" diye sordu, olmasını istediğinden daha sert bir şekilde sormuştu.

Yıldızan kocasının şüpheli ses tonunu fark etmemiş gibi göründü. "Biri onu taşıyor. Çoğu zaman saklı tutuyor, yoksa

onu daha güçlü hissedirdim, ama şu ana kadar üzerindeki şeyi açıp iki kere kullandı. Beni çağırdığını duyabiliyorum, ümit dolu, intikam duygusuyla yanıp tutuşuyor! Bu Gonnas'ın isteği, efendimiz!"

Ağızlarından dökülen her sözle bu konuşma daha rahatsız edici olmaya başlıyordu. "Elften ne haber? Elf Haberci'yle ilgili de bir şey gördün mü?"

Bu, doğal olarak, onun en büyük kabusuydu. Sekiz yıl boyunca sorunlarının arkasında olan yaratık tarafından yeniden rahatsız edilmek dehşet verici olurdu. Baltayı alan elfti.

Arktos'u denizden Eğreltikaya'ya taşıyan ve Ejderyardu'ndaki son, uğursuz maceralarında kralı perişan eden de oydu. Ellelerinde bir kanıt olmasa da, elf in ölmüş olduğunu umuyordu.

Yıldızan olumsuz bir şekilde başını salladı. "Hayır, belli bir kimseyle ilgili bir şey görmedim. Sanırım Altın Küre patladığında öldüğünü düşünmekle hata etmiyoruz."

"Evet. . . ölmüş olmalı. Ve o kadın da, Eğreltikaya'nın Leydisi, ama o zaman tanrımızın tılsımını kim elinde tutuyor olabilir? Gonnas Baltası'm Kışyardu'na kim getiriyor?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Sabah tapmağa tekrar

DOU&LAS NILES

gideceğim. Orada İnatçı Olan'a yakarıp beni aydınlatma la» fünü göstermesini umacağım. Sevgili kocam, bunun gerçek b~ fırsat olduğuna inanıyorum. Güven bana, balta yakınımızda!"

"Sana güveniyorum," dedi Acısavaş, yalan söyleyerek "Başka bir şey öğrendiğin anda haberim olsun."

"Elbette, Efendimiz, size haber vereceğim," diye karşılık verdi kraliçe, uysalca başını eğerek.

"Peki. Bu gece erken yatmak istiyorum," dedi kral, sandalyesini geri itip, kendine kaçma olanağı yaratarak. O sırada Komutan Verra'nın açtığı ve karısının benzersiz yeteneklerinin yararlı olabileceği konu aklına geldi. "Bir şey daha, kraliçem." "Evet, Kral Efendimiz?" diyerek bekledi Yıldızan.

"Bağlantıların köleler arasında gezinen söylentilerle ilgili sana bir haber getirdiler mi? Yani her zamankilerin dışında. Olası bir başkaldırıya ait bir takım göstergeler var mı?"

"Yakın geçmişte, dikkatimi çekecek bu tarz bilgilerin önüne geldiğini söyleyemeyeceğim," diye yanıtladı kraliçe. "Geçen sonbaharda dökümhanede yakaladığım hain demirciler vardı, ama hatırlarsanız, onları Gazapayazı şölenlerinde kurban ettik. Neden soruyorsunuz? Kulağınıza bir şey mi geldi?"

"Yalnızca, hücumneferlerinden duyduğum bir şey—iyi bir subaydan duydum. Soylular Pazarı'nda olağandışı faaliyetlerin olduğunu söyledi ve oradaki bazı kölelerden kuşkulaniyor."

"İlginç, Orası insanların çok az denetimle bir araya geldikleri bir yer," dedi Yıldızan. "Katılıyorum, oldukça tehlike oluşturan bir durum. Konuyla hemen ilgileneceğim."

"İlgileneceğini biliyorum," dedi kral, konunun emin ellerde olduğundan memnurluk duyarak. Yemek odasından ayağında neşeli bir adımla, iyi bir uyku çekmeye hazır olarak çıktı.

Thraid'in ona yaptıklarından sonra, Gonnas biliyordu ya, buna ihtiyacı vardı.

KİŞİYURDU

/Vcaryel evdeki herkes uyuyana kadar beklea; c

. A.. ^leai- bn son yatan

BrUMa, lambasını yarım saat önce söndürmüştü ve kocası bilekte bir şilte paylaştıkları perdenin arkasındaki yerden gelen düzenli nefes alışı-verişleri duyulabiliyordu. Yavaşça ve sessizce Da?Jı ayağa kalkarak, köle odalarından çıkıp büyük salona »j^ti.

Kol" tarafını kapatan dış perdeyi açtı ve küçük bir yağ lambası yakh.

Sonra kulağım Thraid'in kapısına dayadı ve hanımımın mı_şd mışıl uyduğunu gösteren sedalı horultuları duydu£una sevindi. Yıkandıktan sonra bir içki istediği ve kendisi de itkiyi bir'iz güçlü hazırlayacak kadar öngörülü olduğu için rahattı. Kekimin uykusunun derin olduğunu umdu.

Sonunda çevresine bakınarak gizli kapıyı aramaya nereden bulayacağını düşündü. Avluya baktıkları için mutfak duvarları boş verdi. Aynı şey Thraid'in yatak odası için de geçerli — duvarlarından biri aynı zamanda dışarıdaki sokağı^ düetiyydi.

Olasılıklardan biri büyük salon, diğeri oturma odasının bir d1'varı, üçüncüsü de depoydu. Bunların hepsi de dağın içine b" kıy ordu ve gizli bir geçidin saklanması için uygun yerlerdi.

Büyük odayla başladı. Işığı duvara yakın tutuyordu. Eşyanın az olmasından ve tüm taş yüzeyin neredeyse boş durmalardan memnun olmuştu. İleri geri gidip, parmaklarıyla yoklayacak, bir yarık, boşluk ya da herhangi bir açıklık bulm^ içm ^un süre harcadı. Yarım saat sonra bu yüzeyin yekpyre taş °lduğuna karar vermek zorunda kaldı.

Sonra depoya geçti ve kapıyı arkasından kapayarak lambanın fitilini sonuna kadar çıkardı. Kentin dağın parçası olan kı-!|mlarına erişimi olabilecek iki duvarda da aynı incflemeyi

/aptı ve yine, gizli bir geçit olduğuna dair bir iz bulamadı. Bu "dada bulunan bir fiçidan lambayı doldurarak, küçük oturma "dasma yöneldi.

Odanın evin diğer odalarıyla ortak üç duvarı vardı, ama Drr tanesi dağa bitişikti. Bir kez daha kapıyı arkasından kapattı ve lambanın ışığı sonuna kadar açtı. Oda döşeli değildi ve — tahminlerine göre—pek de kullanılmıyordu. Burada s(jse ben-165

zeyen tek şey olan duvarda asılı ayı derisi hemen dikkatini çekti.

Postu kaldırdığında gizli kapıyı bulduğunu anladı. Kapının şekli tam olarak görünmüyordu, ama derin bir aralığı gayet açık seçebiliyordu.

Kapı yerine sağlam bir şekilde oturmuş gibiydi, ama onu açmanın bir yolu olması gerektiğini biliyordu. Dikkatini, lambaları içine koymak için yapılmış, yeraltı kentinin her evinde ve her odasında bulunan duvardaki küçük girintilere yönlendirdi. Burada onlardan iki tane vardı ve her birinin içinde lambanın konabileceği bir tutak bulunuyordu. Kapıya en yakın olan girintiye uzanıp, tutağı yakaladı ve çevirdi.

Anında bir birine sürten taşların gürültüsünü duydu ve ayı derisine dokunduğunda postun arkasındaki duvarın kaydığını hissetti. Birkaç saniye sonra, uyuyanları uyandırmayacak kadar az olduğunu umduğu ses kesildi. Postu tekrar kaldırdığında, dar bir koridor açığa çıktı. Koridor yalnızca birkaç adım sonra, yukarı çıkan dik, dar bir merdivene dönüşüyordu.

Acaryel hemen ayı derisini bıraktı, sonra da kapıyı tekrar kapamak için tutağı çevirdi. Geçidin, Kışyurdu'nun tepesindeki Kraliyet Katı'na, büyük olasılıkla da kralın dairesine açıldığını emindi. Bu keşfinden nasıl yararlanacağını henüz bilmiyordu, ama lambasını söndürerek, çok önemli ve gerçekten çok işe yarayacak bir şey öğrendiği duygusuyla dolu olarak yatağına döndü.

Taşlı ve Gölge Yollar

Kerrick oradan oraya atlayarak, arkadaşları tarafından ellerinden geldiğince şerefli bir şekilde yan yana dizilmiş insan cesetlerin arasından geçiyordu. Elfin her tarafı fena bir biçimde yara bere içindeydi, ama Dinecki'den yardım almak istemiyordu. Şamanın kıymetli iyileştirme büyülerini kırık kemikleri ya da korkunç yaraları olanların üzerinde kullanılmıştı ve bu yolla, yorgunluktan olduğu yere yığılana kadar, yirmi kadar yiğit savaşçının yaşamını kurtarmıştı.

"Ağır yaralı olan daha kaç kişi var?" diye sordu Kerrick, Moreen'e bakarak. Dövüşün sonuçlarını görünce onu saran ürpermeden henüz kurtulamamış olan Moreen başını olumsuz bir şekilde iki yana salladı. Elf sonra, Gonnas Baltası'nı özenle sarmakta olan Bruni'ye döndü. Kadın tılsıma büyük bir saygı, hatta bir hayranlıkla bakıyordu.

"Birkaç ezik," dedi iri kadın, sol kolunu kasılmış bir şekilde çevirerek. "Ancak kırık yok."

Diğer savaşçılar ortalıkta gezinip, yaralarını sardırıyorlar ve dağılmış okları topluyorlardı. İnsanlar, yarığa düşenlerin tamamen yitik olduğunu, cesetlerinin hiçbir zaman bulunamayacağını hemen anlamışlardı.

- Savaş birliğinden geriye kalanların hepsi mağaraya dolmuştu. Tüm oğreler öldürülmüş ve cesetleri de yarıktan aşağı

167
atılmıştı, ama zaferin bedeli ağırdı. Canhıraş dövüş sırası otuz beş insan yaşamını kaybetmişti. Çok ağır yara alan üç k-9 yürüyemeyecek durumdaydılar ve içleri yansa da diğer onları ölüme terk etmeleri gerektiğini biliyorlardı. Üçü de şamanın iyileştirici büyüsünü geri çevirmişti. Yaralı bir savaşçı sağlığına kavuşturmanın, sonu kaçınılmaz olanların acısını dindirmekten daha iyi olacağını farkındaydılar.

Elf, yarığın kenarında sırt üstü yatmakta olan Bark Tek-

Diş'in yanında diz çöktü. Dağlı şef nefes alıyordu, ama gözleri kapalıydı ve yüzü ve sakalı kan içindeydi. Kerrick, adamın yüzüne matarasından biraz su döktüğünde, adamdan bir ayılma homurtusu yükseldi. Elf kanın bir kısmını dikkatle yikamaya çalıştı.

"Sanırım burnu kırılmış," dedi kendi kendine. "Yüzüne çok sıkı bir yumruk yedi."

Şefi biraz kenardan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Birkaç dakika sonra Bark oturmuş kanlı sakalını bir bezle siliyor, ayılmak için başını sallıyordu.

Kerrick güçlü Dağlının suratını görünce yüzünü ekşitti. Şefin burnu neredeyse yamyassı olmuş, morluk siyah halkalar şeklinde her iki gözüne de yayılmıştı. Dudakları ağızının kenarına yapıştırılmış iki dağınık sosis kadar şişti.

Kerrick'in ifadesine bakarak homurdandı. "Daha önce bir kavgada yenik düşmüş birini hiç mi görmedin mi?" diye hırladı Bark.

"Kazandık—ve o yaptığın çok cesurca bir hareketti," dedi elf.

"Daha önce hiç böyle bir darbe yememiştim," diye homurdandı Bark. Ancak o zaman merakla çevresine bakındı. Sonra ayağa kalktı ve yarın kenarına giderek aşağıdaki karanlık derinliklere baktı. "İri olan—aşağıda mı?"

Kerrick onaylayarak başını salladı.

"Nasıl yaptınız bunu?" diye merakla sordu şef.

"Gonnas Baltası'nı kullanmam gerekti," dedi Bruni. "Alevler onu başka bir şeyin yapamayacağı kadar şaşırttı ve dengesini kaybetti."

168

KişyuRbu

"Baltaya nasıl baktığını gördün mü?" dedi Kerrick. "Onu u-vülemiş gibiydi-sanki baltaya hayran kalmıştı!"

"Uzun süre öyle kalmadı," diye vurguladı Moreen, iğnele-

yıCıBarl"kbUgiyi özüksedi ve onayladığım başım sallayarak gösterdi. "iyi iş çıkardımız," dedi ve sonrada, "hepiniz, diye ekledi.

"Sen de," dedi Moreen. "Biz iyi bir ekibiz.

Bark dinliyor gibi görünmüyordu. Dilini damağına götürdüğünde gözleri ardına kadar açıldı ve sonra da ağzının içim kaim, kaba parmaklarıyla yokladı. Hayretler içerisinde, Ihım! gibi bir şey söyledi.

"Bunu mu arıyordun?" Kadıñşef eğildi ve taş zeminde duran bir altın parçasını aldı. Bark Tek-Dış onu gördüğünde inledi ve dişi yüzüne iyice yaklaştırarak kederle inceledi.

"Şimdilik sana Bark Yok-Dış dememiz gerekecek, diye yorumladı Kerrick ve iri Dağılıdan sert bir bakış aldı.

Görünüşe göre tartışacak durumu yoktu. Yine de yerinden çıkmış altın dişini küçük kemer kesesine koydu ve kavganın başında bir kenara attığı sırt çantasını toplamaya gitti.

"AUbunu burnuna ve yanaklarına sür." Moreen ona Dinecki'nin getirdiğı küçük, şifalı merhem kavanozunu uzattı. Çoğunlukla ufak yaralanmalara iyi gelen bu maddeden şu anda ellerinde çok az kalmıştı.

Savaşçılar uzun tırmanıştan ve kısa süren savaşın yoğunluğundan sonra yorgun düşmüşlerdi, ama eşyalarını topladılar, meşalelerini yeniden yaktılar ve kıvrıla büküle Buzduvanı Geçidinden uzaklaşan mağaranın içinde ilerlemeye başladılar. Brunı önden gidiyor, ardından Kerrick ve Moreen geliyordu. Aksayarak yürüyen ve morluklar içindeki Dağılı ise ilerlemekte olan savaşçı koluna katılmıştı. Bark durup durup arkalarına bakıyor, canavar kılıklı ogre bekçinin ölmemiş olabileceğıyle ilgili Kerrick'le aynı yersiz korkuyu paylaşıyordu.

Mağaradan içeri ilerleyen ekip yorgun ve şevksizdi Brunı, Dineckryi taşıyordu. Yaşlı şamanı bir bebek gibi kucaklamış, güçlü kollarının arasında onu iyice göğsüne bastırmıştı.

169

Bir saat boyunca Buzduvanı mağarasının içlerine doğr - ,

leyerek, düz zeminli oldukça geniş bir geçidi takip ettü» N se ki karşılarına hiçbir engel çıkmamışta. Sonunda yorgUrduı/y~

durmak zorunda kaldılar ve geçitteki geniş bir alanda, bitk^ savaşıçılar yataklarını yere serip dinlenecek bir yer arama koyuldular. Buna karşın pek çok adam ve kadın uyuyamadı]^ gözlerinin önünde hafızalarından silemedikleri görüntüler uç** şuyordu. Uyku ulaşması güç bir rahatlıktı.

Meşaleler yalnızca birkaç tanesi kalana kadar birer birer titreyip söndüler. Kerrick kendini sabırsız ve huzursuz hissediyordu. Artık çok geride kalmış olan Uzundişli Kayalıklarında yaptığı gibi ayağa kalktı ve savaş birliğinin kamp kurduğu yerin çeperinde yürümeye başladı.

Sinirli bir bağırış duydu ve Dilim adlı lağım cücesini boyundan yakalamış iri bir Dağlı gördü.

"Küçük haylaz son cenkşuyumu yürütmüş!" diye hırıldadı adam. "Onu bir yumrukta Beyaz Ayı Denizi'ne uçurmalıyım-dünyasını karartmalıyım!"

"Görünüşe göre o çoktan kepenkleri indirmiş/" dedi elf, küçük adamın göz kapaklarının mecalsizce kapandığını görerek.

"Pöf," diye homurdandı savaşıç, öfkesi yorgunluk ya da ümitsizlikle dağılmış gibiydi. "Körkütük olmuş. Keşke bende onun durumunda olabilseydim."

Lağım cücesini duvara attı ve Dilim düştüğü yerde kalıp gürültülü bir şekilde horuldamaya başladı. Dağlı da küçük, bodur adamın yanına uzandı ve göğsünü yastık gibi kullanarak kısa süre sonra horultularıyla ona eşlik etmeye başladı.

Kerrick, yeraltı geçidinde birliğin gideceği yöne bakıp, insanlara zifiri karanlık görünecek, yalnızca gölgelerden ibaret köşelere elf gözleriyle baktı. Rahatsız edici bir şekilde titreyip parlayan meşalelerden uzaklaşmak iyi gelmişti.

Elf, bu uzayıp giden geçitte dikkatini çekebilecek bir şey, herhangi bir şey aradı. Ağır kazılara ait işaretler gördü ve ogrelerin-ya da büyük olasılıkla kölelerinin-dağın içinden bu

yolu geçirmek için çok çalıştıklarım anladı. Yükselip alçalan yerlerde gidişi kolaylaştırmak için yere basamaklar oyulmuştu.
170

da sayısız kazma ve keski izleri vardı. Dar koridorlar DuV 'lerek en dar yerden bile yan yana dört ya da beş oğre S^dfÖ'SS Kalamndan oldukça uzaklaş- fSSatS meşalefer görünmüyorlardı, uyku sesleri ^ ulh volun kıvrımları arasında yutulup gitmişti. d0l^rd vyü^' dedi Mercankafa Agbalıkçı. flfin . adım •,eSinde mağara duvarlarından birme yaslanmıştı. O kılıcı ° kullanman gerektiğini gerçekten iyi biliyorsun. n3S Kerricncı aa homurdandı. "Şimdi mi ortaya çıkıyorsun?

™ vardım etmek çok yorucu bir iş olurdu. SCera^ bile renk vermedi. Onun yerine ağ.: ağır , ı dTsonra da uzanıp Kerrick'in kemerindeki keseyi kaş- ;SrdüXyu kalmadı, ha?" dedi hayal kırıklığına uğramış bll ^słkmhkla gözlerini kırıştırdı!. "Hayır... ama bu iyi bir ipucuyS y-i ufundişli Kayalıklarına içki götürmek. Bunu neTeUerc^omn, silkti. "Neyi nereden bildim? Ben bu me- reti !?eceğmizi samyordum-bir kutup solucammn içinde ziyan olacağını hiç düşünmemiştim! . , „ama ne.

"Nevse, yine de iyi bir tavsiyeydi, dedi Kerrick, ama ne redeyse omlarımızın yansım kaybettik ve daha Kışyurdu na girmedik bile. Şimdi ne yapacağız? -

"Ben nereden bileyim?" diye sordu kender, akıllara dur Zunluk veren bir ilgisizlikle. Ancak sonra birden neşelendi, hatta gülümsedi. "sLrım şimdi işler ilginçleşmeye başlaya- cak!"

Kerrick aniden uyandı, olduğu yerde oturdu ve eli içgüdü- sel okrak kınana gitti. Işıksız boşlukta soğuk soğuk parüdayan İh tmndan sefsizce sıyrıl*. *A*££^ uzanan uzun geçitte yalnız basmaydı ve her nasılsa duvara yaslanıp uyuyakalmıştı.

"Zivilyn adına!" diye soluk soluğa kalmış bir şekilde fiSlı dedi. "Böyle uyuyakaldığıma inanamıyorum!"

Ama kalmıştı. Oradan geçen biri ya da bir şey onu öldürebilirdi ve kendini korumak için yapabileceği hiçbir şey olmazdı "Mercankafa?" diye sordu, uyanık olduğu son anlarda kenderle konuştuğunu hatırlayarak.

Yanıt alamadığına şaşırmadı, ama elini, denizci arkadaşın^ oturduğu yere koyduğunda taşların sıcak olduğunu hissedince şaşırıldı. Belki ilk düşündüğü kadar da savunmasız değildi. "Teşekkürler, eski dostum," dedi sessizce.

Ayağa kalktığında tutulmuş ve rahatsızdı. Aksaya aksaya savaş birliğinin yanma giderken kendini yaşlı bir adam gibi hissediyordu. Eklemlerindeki ve uzuvlardaki tutulmalar yavaş yavaş açılıyorlardı. Korkunç ogreyle yaptığı dövüşün sonuçlarını günlerce hissedeceğinden emindi.

Çoğu dövüşün etkilerinden muzdarip gibi görünse de, savaşçıların kalkmakta olduklarını gördü—Dilim hariç hepsi. Dilim ise çok içki içmenin verdiği akşamdan kalmalıkla bariz bir şekilde inliyordu.

"Bu sana iyi kalite cenksuyu çalmayı öğretir!" diye çıkıştı Dağlı.

"Bir daha asla," diye acıklı acıklı katıldı lağım cücesi.

"Ah," dedi savaşçı, ses tonu yumuşayarak. "Çizmelerini birkaç kilometre aşındırdıktan sonra bir şeyin kalmaz."

"Aynı yoldan mı gidiyoruz?" diye sordu Bark, gözlerini kısıp Kerrick'in keşfe gittiği karanlık geçide bakarak.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Moreen. Kerrick'e döndü ve, "Önden sen mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi elf. Bruni bir meşaleyi yakmıştı. Yürüyüş kolu boyunca başka ateşler de yandı. Sonunda savaş birliğine iri, dumanlar çıkaran ateşböcekleri eşlik ediyormuş gibi görünüyordu.

Arkasını ateşlere dönünce Kerrick oldukça iyi görebildiğini

fark etti. Burada yürümek kolaydı. Geçidin doğal bir mağara olduğu açıktı, tavandan sarkıtlar iniyor, yerden dikitler çıkıyordu. Sağda solda, ogrelerin—ya da kölelerinin—kolay geçiş

KIŞYURDU

sağlamak için yolu genişlettikleri yerlerde duvarlar keski ve kazma izleriyle doluydu. Zemin çoğunlukla düzdü ama yer yer dik inişler ve çıkışlar da vardı. Bunlara hepsinde aynı şekilde olan ve bir insan adımı için biraz yüksek olsalar da tırmanışı oldukça kolaylaştıran basamaklar oyulmuştu.

Mağara hiçbir yerde girişteki darlığa ulaşmıyordu. Kerrick, kapmm daha kolay savunulabilmesi için öyle bırakılırken, büyük olasılıkla kalabalık bir ogre topluluğunun rahat yürüye-

bilmesi için içerinin düzeltilip genişletildiğini düşündü. İçerisinin havası, tıpkı Eğreltikaya'nın altındaki mağaralar kadar sıcak ve nemliydi. Bunun, Eğreltikaya'da olduğu gibi yeraltı ısı kaynaklarının bir sonucu olduğunu ve Gazapayazı'nın ve güneşsiz kışın en zorlu anlarında bile Kışyurdu'nun rahat ve sabit ısıda kalmasını sağladığını biliyordu.

Arada bir bazı insanlardan, bir bölgedeki tavanın geniş açıklığından ya da katılmış çamurdan oluşmuş gibi görünen sıra dışı, taş bir sütundan etkilenmiş fısıltılar gelse de, birlik, çoğu zaman sessiz kalarak saatlerce yürüdü. Her on basamakta

bir geniş bir sahanlığı olan ve aşağı doğru inen otuz basamaktan oluşan yolun en uzun merdivenine gelmişlerdi. Merdivenlerden inince çok geniş bir odaya çıktılar ve Bruni ve diğerleri meşalelerini daha yukarı kaldırdılar. Işık, duvarları güçlkle aydınlatıyordu, ama neredeyse Eğreltikaya'nın en büyük salonu kadar büyük bir mağara oluşunu gösterecek kadar da köşelerden yansıyordu.

Hava burada biraz daha soğuktu ve Kerrick nemin tenine

yapıştığını hissediyordu. Bir anlık duyduğu hayretle çevresine baktı ve akan suyun tatlı şırıltısını duydu. Alam geçerek küçük bir göle geldi. Karşı duvardaki bir aralıktan çıkan küçük bir akarsu göle dökülüyor, gölden uzaklaşan bir kanal ise denize doğru yaptığı inişi sürdürmek üzere mağaranın karşı tarafında bir delikte kayboluyordu. Gölün yanında geniş, düz ve ince taneli bir kumluk vardı. Burada dinlenmeye karar verdiler.

"Bak—kör balıklar!" diye hayretle bağırdı Moreen, sığ, bırak gölü göstererek.

Kerrick, aralarında bir buçuk ayak uzunluğunda iki tanesi-
173

nin de bulunduğu, kalabalık bir mağara balıklan ton] gördü. Hemen yayma bir ok yerleştirdi ve bir iki jyj sonra balıklardan en büyük iki tanesini sudan çıkara B V bıçak darbesiyle, kıvranıp çırpman parlak yaratıkları temizledi. Bruni gölün kenarında birikmiş tahta parçalanm to l yordu. ^u"

Pek çok Dağlı, ellerinde hafif mızraklarla akarsu kenarın yerleşirlerken diğerlerinin tuttuğu meşalelerin ışığı kırırdı] yüzeyde düzensiz ışıltılar saçıyorlardı. Kısa sürede akarsuda düzinelerce balık yakalamışlardı. Diğer arkadaşları da, bu sırada sudan gelen bu lezzetli varlıkları temizleyip pişirme işiyle uğraşıyorlardı. Balığı ateşte pişirdiler ve kurutulmuş ekmeklerinin bir kısmını yediler. Yamnda da azalmakta olan cenksuyundan birkaç iç ısıtıcı yudum aldılar.

Moreen ve bir düzine Arktos ilk nöbeti tutmayı önererek diğerlerine uyuma fırsatı tanıdılar. Her biri sırayla nöbet tutarken bu ışısız mağarada ne kadar kaldıklarını söylemek zordu, ama bir süre sonra hepsi uyanmış, dinlenmiş ve yola devam etmeye hazırıldılar.

Bark hafifçe dağılmış yüzünü yokladı. "Artık o kadar acımıyor," dedi. "Ama yine de şiş, öyle değil mi?"

"Hayır, gerçekten daha iyi görünüyor," dedi elf samimi ol-

mayan bir şekilde. Neye göre daha iyi olduğuna dair bir şey söylemedi.

Mağarada yollarına devam ettiler. Birlik uzun bir kol oluşturmuş, her savaşı önündeki ve arkasmdakiyle birkaç adım bırakarak ilerliyordu. Bazıları alçak tavanlı ve dar, bazılarıysa oldukça yüksek olan bir dizi dehlizden geçtiler. Küçük akarsular ve berrak göller şeklinde daha sık suyla karşılaşır oldular.

"Sence ne kadar yol aldık?" diye sordu Moreen mola verdiklerinde, öğlen saatleri olduğunu tahmin ettikleri bir zamandı.

"Bu kadar dönüp durduktan sonra söylemek zor, ama dünü de sayarsak, sanırım en azmdan on beş kilometre gitmişizdir," diye fikir yürüttü Kerrick. "Dışarıda dağı nerede gördüğümüzü hesaba katarak, bu asıl kaleye kadarki yolun yarısı

KışyuRbu
Olsa gerek."

"Dikkatli olsak iyi olur," dedi Bark ciddiyetle. "O iri mah-luklardan ileride daha çok vardır. Doğrudan kente kadar gitmemize izm vermeyeceklerdir."

Diğerleri onaylayarak başlarını salladılar, ancak Kerrick o kadar da emin değildi. Genişburun adlı öğrenin haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Burası ogre kalesine açılan oldukça uzak ve unutulmuş bir yoldu ve Kışyurdu sakinlerinin günlük yaşamlarında uğrayacakları bir yer değildi.

"Aybahçesi denen yere neredeyse geliyor olmalıyız," dedi Moreen. "Gördüğümüzde neresi olduğunu anlar mıyız dersiniz?"

Bir saat sonra, yeraltı geçidinde dar bir kapıdan geçip daha önce gördüklerinden çok daha büyük bir alana çıktıklarında soruları yanıtlanmıştı. Devasa mağarada meşale ışığı tavana kadar ulaşmıyordu bile, ama buna o kadar da gerek yoktu. Gerçekten de Bruni ışığını hemen söndürmüştü ve herkes hay-

retle çevresine bakmıyordu.

"Bir mantar ormanı gibi," dedi Moreen, mağaranın, elli ayak kadar aşağılarında uzanan zemini işaret ederek. Her yerde, bazıları çalı ya da kaya büyüklüğünde, diğerleri ise kulübe kadar olan geniş mantar kümeleri vardı.

Mantar kümeleri arasında bazıları oldukça hızlı akan, bazıları da girdaplar oluşturarak çağlayan ya da yer yer derin, durgun gölcükleri dolduran akarsular gördüler. Biraz ötede uçan yaratıklar havada dalış yapıp dönüyorlardı ve Kerrick bunların—binlercesinin bir araya geldiği—bir yarasa sürüsüne benzediğini söyledi.

"Yeraltındayız," dedi Moreen, başlarının üstünde belli belirsiz görünen yüksek tavanı göstererek, "ama her şeyi görebiliyoruz!"

"Duvarlar," diye dikkat çekti elf, girdikleri kapıyı oluşturan taşları inceleyerek. "Burada parlayan bir yosun var ve her tarafa da yayılmış gibi görünüyor."

Gerçekten de ışık yumuşak yeşilimsi bir renge sahipti ve göze çok hoş görünüyordu. Gölge oluşturmuyordu, ama onun

ÖOVGLAS NİLES

yerine, gökyüzünün açık olduğu ve dolunayın gündönü ışığında görüldüğü bir yaz gecesini andıran yumuşak sürekr bir aydınlık sağlıyordu. Hepsine aynı anda dank etti ve birbi rine bakıp, anladıklarını belirterek başlarını salladılar. Çoğu luğun fikrini dile getiren Bark Tek-Diş oldu.

"Sanırım Aybahçesi'ni bulduk."

Sağ tarafında zonklayan bir ağrı vardı. Ne kadar olduğu belli olmayan uzun bir süre sonra kolunun olağandışı bir şekilde arkasında kıvrıldığını fark etti. Herhalde kırılmıştır diye karamsarlıkla düşündü.

Karyl Drago'nun karamsar olmak için çok iyi bir nedeni

vardı. Kenardan ne kadar uzak olduğu belli olmayan bir derinlikte, yarığın duvarları arasında sıkışmıştı. İri ogre acıyla inledi ve gövdesini döndürmeye çalıştı. Uçurumun iki yakasının birbirine yaklaştığı noktada sıkışıp kalmasını sağlayanın geniş göbeği olduğunu anladı. Bu şekilde koca göbeği yaşamını kurtarmıştı. Burada görev yaptığı yıllar boyunca yarığın içine yeterince taş atmıştı ve uçurumun neredeyse dipsiz olduğunu biliyordu. Eğer bu noktadan geçmiş olsaydı—ayaklarım sallayarak altındaki açıklığın çok daha geniş olduğunu hissedebiliyordu — belirsiz, sonu ölüm olan bir süre daha düşecekti.

Onu buraya itmeyi nasıl başarmışlardı? Kaybedilmiş bir dövüşten sonra kendi başarısızlıklarını incelemeye alışık olmayan biri olarak bu sorunun üzerinde durdu. Aslında daha önce hiç yenilmemişti ve zamanında yarım düzine ogre savaşıyla mücadele ettiği de olmuştu.

Sorun o baltaydı! Gözlerinin önünde parlayıp, gözlerini kamaştırıp ve hayrete düşüren ateşi anımsadı. Muhteşem altın kenarlı yalın şimdiye dek gördüğü en güzel şey, ruhunu ısıtıp onu büyüleyen bir mucizeydi. O kadar büyük bir hayranlığa kapılmıştı ki, yalmzca görüntüsü bile dizlerinin bağına çözmeye yetmişti. Bu zayıflık da onu felakete sürüklemeye yeterli olmuştu.

176

KIŞYURDU

Gerçekten başı dertte miydi? Biraz daha kararlılık gösterek, olduğu yerde kıpırdandı ve kolunun burkulmuş olsa da lunk olmadığı fark etti. Tüm gücünü kullanarak, her iki tarafındaki duvarlara asılıp ağır ağır yukarı tırmanmaya başladı. On dakika sonra içinde sıkışıp kaldığı dar boğazdan kendini kurtarmış ve devasa ayaklarım boğazın iki yanındaki kayalara koyup ayakta duracak duruma gelmişti.

Yukarı baktı. Yarık çok geniş değildi ve iki tarafa yaslanarak en tepeye kadar böyle çıkıp çıkamayacağı merak etti. Bü-

yük bir ciddiyetle kendini birkaç parmak daha yukarı kaldırdı, sonra da ayaklarını koyacak yeni yerler bulmaya çalıştı. Artık buraya sıkışık kalmadığım, başımın deritte olmadığını biliyordum.

Kahkahaları derin uçurumda gürlenerek yankılandı. Gülmek kendi için iyiye, onu burada bırakanlar için kötüye alametti. Buradan çıkacak ve peşlerinden gidecekti. Doğal olarak, görevi buydu ve bunda başarısızlığa uğramayacaktı. Başka bir gizli nedeni daha vardı. O muhteşem, göz alıcı baltaya kesinlikle bir kez daha bakması gerekiyordu.

177

J& * ^

- "Pj* Berbat Olmuş Güzel Bir Kaçamak M&R

Deneyimlerin Yıldızan Dert'e öğrettiği kadarıyla, insan kalbinin en gizli arzusunda, yani doyumsuz özgürlük duygusunda, olağan bilgi toplama yöntemleri ender olarak iş görüyordu. Yapılan kaçamaklara ve güç birlikteliklerine günlük dedikodular gibi bakan, şehvet ve açgözlülük söz konusu olduğunda hırsızlık ve ihaneti memnuniyetle tartışan köleler, iş isyana geldi mi olmadık derecede ağzı sıkı oluyorlardı. Bir kere ağızlarını kapadılar mı rüşvet ve işkence bile pek işe yaramıyordu.

Bu yüzden, ne rüşvet ne de işkence, yüce rahibenin Soylular Pazarı'ndaki fesadı araştırırken kullanmayı tercih ettiği yöntemler değillerdi. Evet, Garnet bane kurnaz yöntemlerini kullanarak, kesinlikle ona işe yarar birkaç bilgi belki de bir isim sağlayabilirdi, ama iş böyle bir hareketin arkasında yatan gerçeği öğrenmeye geldiğinde Güney Hisarı kraliçesi daha yüce kaynaklara güveniyordu.

Ayrıca casusu için aklında daha önemli bir görev vardı. Bu çok önemli görevin zamanı gelmişti ve onun sıradan işlerle

meşgul olmasını istemiyordu.

Dua edecekti. İnatçı Olan'a tağlı kalmaya yemin etmiş genç ogre kadınları olan yardımcıları, ellerinde uzun maskesi ve alımlı siyah cübbesiyle yanma »eldiler. Kadınlar çevresindeki

ÖOUGLAS NILES

taburelere çıkarlarken Yıldızan sabit duruyordu. İki tan ağırlığı rahat bir şekilde kraliçenin kare omuzlarına otura ' kadar obsidyen suratı aşığı indirdiler. Kraliçe maskenin d göz aralıklarından güçlkle görebiliyordu, ama şu anda en çok işine yarayacak şeyleri gözleri değildi. Cübbenin dolgunluğunu sırtında ve bedeninde hissedip, yumuşak yün kollarının derisine sürtündüğünde, artık hazırđı.

Yardımcıları sessizce çekilirlerken bir tanesi takılıp taburelerden birini devirdi. Yıldızan kasıldı, ama dönüp bakmadı. Diğerleri bu sakarın kim olduğunu ona söylerlerdi ve yüce rahibe ona haddini daha sonra bildirirdi. Onun yerine, tören kıyafetlerini giyerken yakaladığı dinginliği ve sükuneti yeniden yakalamaya çalıştı. Kısa süre sonra derin derin nefes alıyor, maskesinin içinden ince bir çizgi şeklinde alevlerden başka bir şey görmüyordu, ama kıyafetlerinin, bu odanın, bu toprakların, bu dünyanın çok ötesinde bir şeylerin farkındaydı.

Ölçülü adımlarla ilerledi. Kutsal odanın büyük kapısı bir kenara doğru kayarken gürültüyü zeminde hissediyordu. Adımlarının düzenini bozmadan yürümeye devam etti ve sonunda kudretli tanrısının Kışyurdu'nda maddeleşmiş görüntüsü olan büyük siyah heykelin önünde durdu. Yüreği yüce tanrısına karşı hayranlık ve sadakatle doluydu.

İşiltılı siyah taştan yontulmuş ve boyu yirmi ayaktan yüksek olan, o büyük erkek öğrenin görüntüsü zihninde tüm azametiyle canlandı. Taş gözlerin ona bakmak için aşığı döndüklerini hayal etti ve o gözlerdeki merakı ve gücü hissetti. Dahası, tanrısının ondan hoşnut olduğunu biliyordu ve sessizce ve

ağırbaşlılıkla tanrısının ondan her zaman hoşnut kalmasını sağlamaya söz verdi.

"Ey Yüce Gonnas," diye başladı, "bu önemsiz hizmetkarınızın İnatçı Efendisi. Gözlerimi, kulaklarımı açmam, tüm duyularımı halkını en alçak tehditlere karşı korumak için bilgiyle doldurmam sizi memnun eder mi?"

Büyük bir ağırbaşlılık ve yavaşlılıkla yere çömeldi. Pürüzsüz taşın dizlerine değmesi ona mutluluk veriyordu. Kendini elleriyle de desteklemek için dikkatle öne doğru eğildi. Kadın y-180

KIşYURDU

zkoyun yere yatmak üzere hareket ederken, maske üzerinde Hurduğu omuz oturağıyla birlikte sağlam bir şekilde başında duruyordu.

"Lütfen bana bir işaret veriniz, Ey benim Yui.e ntenaim. . . halkına zarar vermek isteyenlere karşı kullanabileceğim bir işaret. Onları nerede, nasıl bulabileceğimi bilmemi sağla. . . kalanı ben sizin adınıza yaparım."

Yüzünü yere yapıştırmış, grdğu görüntü bir karanlıktan ibaret olarak öylece yatıyordu. Ancak, bu aşılmaz perde yavaş yavaş, aklının merkezinden şimşekler şeklinde çıkan ve titreşen, parlak dalgalar hâlinde dışa doğru yayılan ışık huzmeleleriyle delindi.

"Siz oradasınız, Ey İnatçı Olan ve ben gücünüzü hissediyorum," diye mırıldandı yüce rahibe.

ışıklar daha da gcl titreşiyorlardı. Artık hiçliğin içinde yok olup gitmek yerine bilincinin sınırlarında kalıp karışmaya başlamışlardı. şimşekler bir bütün, dönüp duran beyaz bir görüntü oluşturacak şekilde birleştiklerinde yüce rahibe nefesini tutmuş bir alametin yaklaştığını hissediyordu.

Korku, yüreğini, karnım, kasıklarını dağladı-bu gcszlk ve yenilgiye karşı duyulan bir korkuydu. Kralının ^nu terk etmeye, ondan kaçmaya çalıştığını öğrendiğinde yıkılmıştı—

eğer kral bunu yapacak olursa, Yıldızan için her şey biterdi. Bu, doğrudan ve açık bir şekilde tanrısından gelen bir uyarıydı. Etkili bir önlem almadığı takdirde en büyük korkuları gerçekleşiyor olacaktı.

Evet, Garnet Dane'in görevini yerine getirmesinin zamanı gelmişti.

Planlarını harekete geçirmek üzere ayağa kalkmaya hazırlanmıştı ki İnatçı Olan'ın gönderdiği başka bir alametle ağırlaşan varlığını yeniden üzerinde hissetti. Tekrar yere yattı ve tanrısıyla iletişim kurmak üzere kendini açtı- Gördüğü görüntünün dahası vardı.

Anlamak için gerekli dinginliğe ve açıklığa kavuşmak için çabaladı. Sonunda gelmişti: ayrıntılar yönünden açık ama anlam olarak puslu bir görüntüyü. Yıldızan o resmi inceleyip, 181

BOUGLAS NİLES

her ayrıntısını ezberledi. Henüz ne anlama geldiğini anlaniad & gerçeği onu endişelendirmiyordu. Tanrısının ona gönderdi? görüntüyü inceleyip hazmetmeye zamanı olduğunda anlamı d ortaya çıkacaktı.

Görüntü sonunda silikleştiğinde ve geriye zifiri karanlık bıraktığında, Yıldızan uzun süre yerde yatıp, yavaş yavaş nefes alarak, düşünüp hatırlamaya çalıştı. Sonra ayağa kalkıp zayıf adımlarla yürüyerek, çıkmasına izin verecek şekilde gürültüyle açılan kapıya doğru çekildi. Konuşmuyordu, ama zihni uyanıktı ve gördüğü görüntüyü çözümlenmeye çalışıyordu.

Kral konusunda ne yapması gerektiğini biliyordu. Planım tek bir emirle harekete geçirecekti. Asilere gelince, belki de bu konuda kocasına danışması gerekebilirdi, çünkü işaretin önemini tam olarak kavrayamamıştı. Orada bir gerçek yattığını biliyordu, ama neydi? Nasıldı?

Neden ona tanrısı içinde bir düzine tuz kalıbı olan bir görüntü göstermişti?

Acısavaş Dert dairesine geri dönmüş ve Yıldızan'ı bulamadığı için memnun olmuştu. Kölelerinin kıyafetlerini çıkarmalarına ve küveti hazırlamalarına izin vermişti. Hazır olur olmaz da sıcak suya girmiş, ısının tüm bedenini sarmasının tadını çıkarmıştı. İki korumasına, kraliçeyi kızdırmak pahasına bile olsa, kapıda durup rahatsız edilmemesini sağlamaları için talimat vermişti.

Thraid'i düşünerek başını hayretle salladı. Daha dün ona, Yıldızan'ı göndermekle ilgili niyetini açıklamıştı. Mutluluğu o kadar heyecan verici, duyduğu şükran o kadar yoğun olmuştu ki yorgunluktan dizleri tutmaz olana kadar kralı yormuştu. O coşku dolu anlarda kral doğru kararı verdiğini kuşku bırakmayacak şekilde görmüştü. Yarın, kaçabildiği anda ona geri geleceğine söz vermişti ve şimdiden o mutlu karşılaşmanın beklentisine kapılmıştı.

Bu yeni gerçeği Yıldızan'a açıklama işi, sonraya atmaya de-
182

KIŞYURDU

vam edeceği tatsız bir ayrıntıydı. Yalnızca beş gün sonra gerçekleşecek Güzkarası törenlerinden hemen sonra konuşarak işleri biraz fazla hızlı götürüp götürmediğinden emin olamıyordu. Mevsimin güneşli günleri sona ererken, kraliçeye bu haberi vermek ve soylu varlıklarına artık gereksinim duyulmadığını bildirmek için daha pek çok iyi fırsatı olacaktı.

Doğal olarak ona, kendine bir yaşam kurma olanağını da tanıyacaktı. Herhalde onu Buzulyurt'a geri gönderirdi. Babası oranın baronuydu ve çok yaşlıydı, ama kral ona altınlardan oluşan cömert bir hediye de sunardı. Diplomatik ilişkilerin zedelenmesini önlemek için buna güvенеbileceğini düşünüyordu. Lehine olan iki şey vardı. Buzulyurt çok uzaktaydı ve, eğer iş o noktaya gelirse, baronun ordusu Kral Acısavaş'm ordusunun onda biri kadardı.

Bazı zalim savaşçuların Buzulyurt'ta yetiştiğini de ogre kral ũrpererek hatırladı. On yıl önce Yıldızan'la Kışyurdu'na gelen tam da öyle bir mahluk hatırlıyordu. Karyl Drago adındaki bu adam Acısavaş Dert'in gördüğü en iri ogreydi ve adil bir dövüşte iki sıradan savaşçımın boynunu kırabilecek kadar güçlüydü. Drago tuhaf zıtlıkların adamıydı. Savaşta gaddardı, ama küçük altın bir aynayı görünce ya da değerli sarı metalden yapılmış bir eşya eline geçince mutlu bir çocuğa dönüşüyordu. Yontulmamış tavırlarıyla bazı sorunlara da neden olmuştu. Neyse ki ona ayak altında olmayacağı bir görev yeri bulunabilmişti. En azmdan, diye kral kendini avuttu, Karyl Drago'nun cssesinde ne Buzulyurt'ta ne de başka bir yerde çok fazla mahluk bulunamazdı.

Kendini oldukça canlanmış hissederek küvetten çıktı ve büyük odaya gittiğinde Yıldızan'm, dönmüş olmasına karşın, içeri dalıp sknetini bozmaya yeltenmeden oturup beklediğini görmek hoşuna gitti. Kadımın onunla konuşmak istediği bir konu vardı ve karısını hoş görebilecek kadar mutluydu.

"Soylular Pazarı'ndaki köleleri konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu Yıldızan.

"Elbette. Bir şeyler ğrenebildi mi?"

"Sanırım," diye yanıtladı kraliçe. "Yani Gonnas'ın bil^eliği-183

DOUSLAS NİLES

nin bana aktardığı kadarıyla. Gördüğüm görüntü ũzerine! biraz düşündükten sonra ölümsüz tanrımızın bana ne söylemeye çalıştığım anlayabildim."

"Bu asilerle ilgili mi? Onları nerede aramamız gerekiyor?" diye bastırdı Acısavaş.

"Sanırım onları tuzun depolandığı ambarda bulabilirsin Orada alışan pek çok adam var ve en uygun hareketin hepsini birden tutuklayıp öldürmek olacağım düşünüyorum. Asileri

diğerlerinden ayırmak zor olabilir, ama biliyorsun ki bir çürük elma tüm kefeyi çürütür.

Kral çenesini sıvazladı. Yıldızan'm pek çok diğer taktiği gibi bu da etkili görünüyordu. Öte yandan onu oyalayacak böyle bir sorun varsa, bu dikkatini kral, Thraid Dimmarkull ve Dağlı köle üzerinde yoğunlaştırmasını da engelleyecekti.

"İlginç bir fikir," dedi Acısavaş, derin bir şekilde düşünmüş gibi bir hava yaratarak. "Bu idamları doğal olarak Güzkarası törenlerinde gerçekleştireceksin."

"Hımm. Planlarımı bu kadar ayrıntılı yapmadım, ama evet, çok uygun olur. Her zaman olduğu gibi fesatla uğraşırken aym fikirdeyiz kralım. Bu krallık düşmanları, herkesin iyice görebilmesi için salonun değişik köşelerine asılıp parçalara ayrılabilir. Köle kral da şölenlerin en önemli noktasında paralanabilir!"

"Evet, bu gerçekten de hoş bir vurgu olur," diye katıldı kral. Bir yandan da akşam yemeğini düşünüyordu. Aşçının bu akşama ne hazırladığı merak etti. "Dediğin gibi yapılacak. Emri kendim vereceğim."

"Çok güzel. Bu durumda kısa sürede ele geçirilecekler, öyle değil mi?"

"Bir hücumneferleri bölüğü göndereceğim, kraliçem. Gerilmiş ağa yakalanmış balıklar gibi ele geçecekler."

Yıldızan durdu ve ona yumuşak denebilecek bir şekilde gülümsedi. "Kusursuz bir kararlılık, efendimiz. Sizin eşsiz bir kral olmamızı sağlayan şey de bu."

Bir kerecik olsun, Acısavaş Dert karısıyla aym görüşteydi.

184

KişyuRou

Yıldızan, kocası yatmaya çekildikten sonra casusunu çağırttı ve her zaman olduğu gibi adamın gizli kapıyı kullanarak gelmesi uzun sürmedi. Kraliçe onu odaya girmeye davet edip, eşi görülmemiş bir nezaket örneği göstererek bir kadeh

cenksuyu sunduğunda Garnet Dane'in gözleri tedirgin bir şekilde odada geziniyordu. Kendisinin keyiften başı dönmüştü ve insan kölesinin gözlerinde gördüğü heyecanla karışık tedirginliği görmek de hoşuna gitmişti.

"Bu kadar geç bir saatte seni buraya neden çağırttığımı merak ediyormalsın," dedi.

"Evet, Majesteleri, merak ediyorum," diye itiraf etti köle, "ancak zaman ya da nedeni ne olursa olsun, çağrılarınıza koşmaya her zaman hazırım."

"Ben de böyle olduğumu düşünüyordum. Söyle bana bıçağın ne kadar keskin?" diye açıkça sordu kraliçe.

Garnet Dane'in gözleri hafifçe açıldı, ama cevap verirken duraksamadı. "Sizin hizmetinizde, ustura kadar keskin, kraliçem."

"Harika," dedi kadın. "Onu kullanmanın zamanı geldi."

Köle biraz öne eğildi ve Yıldızan ona gerekli talimatları verirken ince dudaklarını bir gülümseme aldı.

"Balinakemik!"

Acaryel, Thraid'in parmaklarının sakladığını duydu. Onu, her zamanki yaptığı gibi üzerinde tembel tembel yattığı divanın durduğu büyük odaya çağırıyordu. Sabahın geç saatleriydi, ama yine her zaman yaptığı gibi bugün de geç kalkmıştı.

"Benim için pazara gitmeni istiyorum, ama acelesi yok."

"Nasıl isterseniz, leydim," dedi Dağlı, "özel bir şey mi almam gerekiyor?"

"Evet, bu sefer. . . bir lamba al." Para kesesinden birkaç altın para çıkardı. "Akşama kadar geri gelme."

"Elbette, leydim," diye yanıtladı.

Acaryel isteğin zamanlamasından çok hoşnut kalmıştı ve

185

ÖOUGLAS NILES

birkaç saat için şehvetli ogreden uzak kalacağına sevinmişti

Kadının ona gösterdiği ilgi sinir bozucuydu. Yıkanması sırasında ona yardımcı olması konusunda ısrar etmiş ve ancak tesitlerle cenksuyu tüketilerek giderilebilecek anılar yaratmıştı.

Şimdi ise Thraid Dimmarkull'un dairesi ve kraliyet saray! arasındaki bağlantıyla ilgili önemli haberleri vardı ve keşfin] bulunduğu isyancı grubuna anlatmak için sabırsızlanıyordu. Hemen pazara gitti ve tuz girintisinin yolunu tuttu. Tezgâhta Kara Aylak duruyordu. Adam, Dağlının yaklaştığını görünce alelacele yerine birini çağırdı ve Acaryel'in buhar odasında ona katılabilmesi için kenara çekilerek yolu açtı.

Daha önce olduğu gibi istiflenmiş tuz kalıplarının oluşturduğu koridorlardan geçip arka taraftaki depoya gittiler. Köle kral, odanın içindeki başka adamların da işlerini bir kenara buakarak, yavaş yavaş ve olağan bir şekilde toplandıklarını gördü.

Birkaç dakika sonra topluluk bir araya gelmişti. Acaryel'in ilk gelişinde gördüğü on-on iki adamın neredeyse iki katı kadar adam vardı. Kara Aylak ellerini göğsünde kavuşturmuş beklerken, topluluk çevresinde çember oluşturmuş onu ilgiyle izliyordu.

"Ee, bir şey öğrendin mi?"

"Evet. Kral, Leydi Thraid'i ziyarete geldi. Dairesinin önünde nöbetçiler vardı—Kral'ın Hücumneferleriydiler—ve benim girmeme izin vermediler." Bir nebze utanması Acaryel'in, daireye geri döndüğünde gördüğü, ogre kadının dağınık hâline değinmemesine neden oldu.

Gizli kapıyı arayışını anlatacağı ki kalabalığın arkasındaki adamlardan biri elini kaldırdı ve telaşla fısıldadı. "Hişşt! Susun!"

Hepsi de ağır çizmelerin yere vuruşunu duyabiliyorlardı. Pazardan şaşkınlık sesleri, sert ogre buyruklarına karışan korku dolu insan çığlıkları geliyordu. Odanın dışındaki kapıya ağır bir şey çarptı ve artan telaşlı gürültünün içinden tok kükremler yükseldi.

"Arkadan!" dedi Kara Aylak. "Hadi!"

186

KIŞYURDU

Adamlar odanın karanlık arka köşelerine doğru akın ederken, Acaryel kalabalıkla birlikte sürükleniyordu. Dağlı orada lvr kapı ve onu açan bir köle gördü.

Bir an sonra aralıktan bir mızrak fırladı ve adamın göğsüne planrp kanlar püskürterek sırtından çıktı. Köle, ayaklan zayıf S? şekilde kasılarak, yavaş yavaş ölmek üzere odamn içine

UŞ Girişin arkasında ışık vardı, ama aydınlık yalnızca, kırmızı urbalı bir hücumneferi olan iri bir öğrenin şeklinin ortaya çıkmasına yarıyordu. Silahı geri almak üzere ileri uzandı ve cesedi bir kenara atmak için mızrağı iğrenerek salladı. Yoğun bir neşe içinde gürültülü bir kahkaha atarak peşinde başka arkadaşlarıyla beraber içeri girdi. Bir düzine iri, silahlı ogre kaçış yolunu tıkamıştı.

Aynı anda odamn diğer tarafındaki kapı kırılıp açıldı.

Acaryel orada başka ogreler gördüğüne şaşırmadı, bunlar herhalde bölüğün diğer savaşçılarıydılar. İnsan esirler yerlerinde donup kalmışken onlar silahlan hazır olarak odaya dağıldılar.

Bir adam dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı.

"Kes şunu!" diye emretti Kara Aylak ve adamın vızılıtsı kesildi. Ogre komutan iki sıra adamının arasından sallana sallana gelirken köle lideri Acaryel'e ölüm saçan bir bakış fırlattı.

"Üzerlerinde silah var mı arayın ve hepsini zincirleyin," diye bağırdı komutan. Hücumneferleri ileri çıkıp asilerin üstlerini aramaya başladılar, bu sırada diğerleri de ellerinde ağır, demir zincir kangallarıyla geliyorlardı. Küçümseyen bir sırtıyla öndişleri açığa çıkmış olan komutan perişan tutsaklarına baktı. "Hepiniz benimle geliyorsunuz-kraliçeyle küçük bir randevunuz var."

Köpüren bir fıçı gibi gelen bir sesle güldü. "Kuşkusuz bazıılarınızı kısa sürede konuşTURacaktır-yani dilleriniz daha

ağzınızın içinde dururken."

187

ÖOU&LAS NILES

İşler oldukça iyi gidiyor, diye düşündü Acısavaş Dert Manzaralı balkonun parmaklıklarına yaslanmış, aşağıdaki B marun görüntüsünü takdir ediyordu. Tamamen onarılmış v yeniden boyanmış olarak Altınkanat tekrar ışıl ışıl olmuştu Alımlı kadırgasının görüntüsü onu yine mutlu etmişti. Tersanenin yakınında küçük bir kereste dağı vardı ve yitirdiği Yabarı'nın yerine yeni bir gemi yaptırmayı öylesine düşünmeye başlamıştı. Acaba bu kış çalışmaya başlayabilirler miydi?

Kereste kesimhanesinde kölelerin arı gibi didinmelerini görmek onu mutlu ediyordu. Birkaç kamçı şaklatan bekçinin gözetiminde bir oraya bir buraya koşuşturan yüzlerce insan vardı. Başka yerlerde başka insanlar da vardı. Bir çoğu pazar yerine mal taşıyorlar, ogrelerin yanında alış ve satış yapıyorlardı.

Karısı, ondan uzakta, kendi küçük işleriyle meşguldü. Gerçekten de geçen üç gün içerisinde Thraid'i iki kere ziyaret etme olanağı yakalamıştı. Bu çok başarılı bulduğu bir gidişattı. Şu anki durumun pek çok faydalı yönü vardı. Karısını kraliçe, diğerini de sevgili olarak tutmanın bir yolu olup olmayacağını düşündü. Kesinlikle Yıldızan'm faydaları yok değildi. Örneğin, Thraid'i kölelerin arasında çıkan bir fesadın izini sürerken hayal edemiyordu. Yıldızan bu noktada çok kararlı davranmıştı. Daha bir saat önce yirmi kadar kölenin Soylular Pazarı'nda tutuklandığını öğrenmişti. . . evet, Yıldızan Buzulyurt Dert gerçekten hızlı çalışıyordu.

Bununla beraber, her iki kadının birden ilgisini çekmeye çalıştıkları düşüncesini kafasını silkerek uzaklaştırdı. Çok uzun süredir bu sefaleti yaşıyordu zaten ve kararını vermişti, ama erken davranmak için bir acelesi yoktu. Soylular Pazarı'ndaki

tuz ambarı kölelerinin idamı Güzkarası törenleri için eşi bulunmaz birer eğlence olacaktı. Tüm şehvetli özelliklerine karşın bu da Thraid'in pek uygun olmadığı işlerden biriydi.

Ama var olan özellikleri de, fazlasıyla iyiydi! Kadının çekici tavırlarını hatırlamak gülümsemesine ve içinin kıpırdanmasına neden oldu. Aslında hep akımdaydılar çünkü Thraid'in odasında onu beklediğini biliyordu. Kölelerini evden göndermiş ve 188

KIŞYURDU

yalnız olacağına söz vermişti. Az sonra orada, sevgilisinin kollarında olacaktı.

Yıldızan ona haber vererek esirleri sorgulamak için daha çok zamana ihtiyacı olacağını söylemişti. Günün kalanı boyunca meşgul olacaktı. Kral keyifle başını salladı. Karısının bu son başkaldırının köküne ineceğinden kuşkusu yoktu. Bu sırada kral kendine biraz zaman ayırabilirdi.

Kraliyet sarayının yanından inen geçitten sallana sallana inmeye başladı. Yoldan geçen birkaç ogre hanıma selam vermeyi de unutmadı. Altınlarım takıp takıştırmışlar, siyah ayıbalığı derisi kürkleri giymişlerdi ve gösterilen soylu ilgi karşısında mutlu mutlu kıkırdamışlardı. Kral, bir sonraki kavşakta nöbet bekleyen hücumneferiyle sohbet etmek için durdu. Çevresine şöyle bir bakıldıktan sonra izlenmediğinden büyük ölçüde emin oldu ve böylece sokaktan aşağı dönüp Köleler Yolu'na daldı.

Bir dakika sonra gizli kapıya gelmiş, geçidi açmak için artık iyice aşına olduğu kolu çevirirken kalbi güm güm atıyordu. Hemen içeri süzülüp kapıyı arkasından kapattı ve Vandcort'un kapının yanındaki küçük girintiye bıraktığı yağ lambasını aldı. Bir kıvılcım fitili yakmaya yetti ve son günlerde, onu Taraça Katı'na ve sevgilisinin tadına vardığı pek çok güzel ana götüren uzun, kıvrımlı merdivenden inmeye başladı.

Uzun adımlarla basamaklardan aşağı döne döne inerken

heyecanı artıyordu. Gizli, merdivenin sonunda şehvetli sevgilisi onu bekliyordu. Çevresini saran küçük ışık halesi, kendi küçük güneşi gibi duran lambanın rahatlatıcı ışıltısı hoşuna gitmişti.

Sonunda oraya ulaşmış, en alt basamaktan inmiş ve sevgilisinin dairesine açılan ikinci gizli kapıya doğru birkaç adım daha atmıştı. Kendini çok sakin hissetmiş ve duvara neredeyse şefkatle dokunarak kapının yavaş yavaş ona doğru açılmasını sağlayan metal kolu çekmişti.

İçeri girdiğinde içinde oluşan tanıdık bir istek dalgasının tadını çıkarmış ve bu duygunun büyümesi için acele etmeden hareket etmişti. Daire sessizdi. Bu iyi bir durumdu, çünkü Thraid'in sözünü tutmuş ve bütün köleleri göndermiş oldu-
189

DOUGLAS NİLES

ğunu gösteriyordu. Sessiz adımlarla küçük odayı geçti ve büyük, merkezi salona girdi. Duvarlarda yanan pek çok lambanın yumuşak ve romantik bir aydınlatma sağlamasına karşın burada da bir kıpırdanma yoktu. Sevgilisinin onu yatak odasında beklediğini anlayınca kralın boğazından alçak sesli, şefkatli bir hırıltı çıktı.

Kapıyı yavaşça açtı. Sevgilisinin yatağa uzanmış bedenini görebiliyordu. O tatlı kıvrımları tam anlamıyla nefes kesiciydi. Titreyen ellerle kapıyı ardına kadar kapamayıp içeriye biraz ışık süzülmesine izin verdi. Bu loşluğun sevişmek için en iyi aydınlatma olduğunun bilincindeydi.

"Sevgilim?" diye fısıldadı.

Ah, demek olduğu yerde yatarak cilveli kadın onunla oyun oynuyordu. Tereddütü gitmiş olarak, odayı üç koca adımda geçip yatağın kenarına oturdu ve Thraid'in omzuna dokundu. "Ben geldim—" diye başladı, sonra durdu.

Ters olan bir şeyler vardı. Dokunuşu hiçbir etki uyandırmamıştı. Onu heyecanlandırıldığını bildiği için bazen oynadığı o titreşim, oyuncu durgunluk bile yoktu.

"Thraid, leydim," dedi Acısavaş, kadını hafifçe sallayarak.

Yanıt yoktu. Artan şaşkınlığıyla battaniyeyi çekip açtı ve kadım sırt üstü çevirdi. Onun için özenle boyanmış kırmızı dudakları gördü, ama boğazında korkunç kanlı bir kesik içerisinde başka bir kızılık daha vardı. Yara, kadının hisli ağzımın dehşet verici bir kopyası gibi duruyordu. Yataklar ve geceliği kana bulanmıştı ve yapış yapıştı, ama dokununca parmaklara soğuk geliyordu.

Sustu ve odanın gerisine doğru sendeleyip duvara çarptı. Elleri yüzüne gitti, ama ne hıçkırıklarını bastırabiliyor ne de acı gerçeği silip atabiliyordu.

Leydi Thraid Dimmarkull ölmüştü.

190

"Buz ve kardan oluşan bir dünyanın altında böyle bir yer olduğuna inanmak güç," dedi Moreen, çevresindeki mucizelerden gözlerini alamayarak.

O, Kerrick, Bruni ve Bark yumuşak eğimli bir yoldan Aybahçesi'ne kadar inmişlerdi ve şimdi büyülenmiş bir şekilde dev mantar kümelerinin arasında, kenarları taş döşeli şırl şırl akan bir derenin yanından yürüyorlardı. Diğer savaşçılar da peşlerinden geliyor, her biri bu büyük ve aydınlık bahçeye bir an için ağızları açık bakakalıyorlardı.

Kerrick'in önerisi üzerine, dördü keşif yaparken savaşçılar küçük bir girintinin içine yerleşmiş bekliyorlardı.

"Bu Aybahçesi çok büyük—sanırım kilometrekarelerce," diye ortaya attı elf. "Her yöne giden yarım düzineden fazla geçit görüyorum. Kim bilir her biri nereye gidiyor."

Moreen onaylayarak başını salladı. Buzboyu'nun ağaçlıklarında ve çayırılarında sıkça bulunan küçük saplı, küçük şapkalı mantarları andıran bu ağaç benzeri mantarların sağladığı yiyeceği düşünüyordu. Baharın sıcak günlerinde neredeyse bir ge-

cede büyülerdi ve üç-dört ay boyunca Arktos sofrasının önemli bir parçası olarak toplamrdı. Soğuk aylarda saklanabilmesi için de halkı onları kuruturdu. Ama burada durum farklıydı. Büyük mantar-ağaçlarının
191

BOUGLAS NİLES

yalnızca birinden tüm Eğreltikaya'ya günlerce yetecek kadar yiyecek çıkabilirdi.

"Yeraltındaki koca bir kenti besleyebilmelerine şaşmamak gerek," dedi Moreen. "Buraları bir çiftlik gibi işleyip, tüm yj boyunca üretim sahası olarak kullanıyor olmalılar."

"Eğer bu bir çiftlikse," dedi Bruni, uyarmak amacıyla elini kaldırmak, "çiftçilerle de karşılaşmamız gerekmez mi?"

"İyi bir nokta," dedi Bark, oldukça kaim saplı mantarlardan oluşan bir kümenin içindeki gölgelere yüzünü buruşturup bakarak. "Bizi şu anda izliyor olabilirler."

"Olabilir," dedi Kerrick, "ama izlediklerini sanmıyorum. Çevreye baktım ve—Aybahçesi'nin en azından bu ucunda—toprağın işlendiğine dair bir iz görmedim. Sanki bütün bunlar burada kendi başlarına büyüyorlarmış gibi."

"O kadar büyük ki belki de ihtiyaçları olam almak için buraya kadar gelmiyorlardır," diye yorumladı Moreen. "Nereden bakarsanız bakın, kentin bu mağaranın uzak ucunun da ötesinde bir yerde olduğunu varsaymamız yerinde olur, öyle değil mi?"

"O yönde olmalı," diye katıldı elf, işaret ederek. "Buzduvarı Geçidi'nden sonra Kışyurdu dağına ulaşacak kadar çok yol kat etmedik. Yeraltında olduğumuza eminim, belki de tam Buzduvarı'nın altındayızdır, ama daha geçitle kent arasında bir yerdeyiz."

"Doğru yoldayız," diye açıkladı kadınşef. "Sadece yola devam etmeliyiz."

"Yüzün nasıl?" diye Bark'a seslendi Bruni, yavaş yavaş yü-

rürlerken. "Ezikler hâlâ acıyor mu?"

İri savaşçı elini burnuna götürdü ve burnunu oynatı, sonra da başını iki yana salladı. "Yaşlı kadının merhemi iyiymiş. Artık ağzım kapalıyken nefes alabiliyorum."

"Yaban Chislev'in gücü," dedi Moreen. "Dineki her zaman tanrıçamızın sevdiği bir kul olmuştur."

"Henüz Aybahçesi'nin vahşi tarafındayken belki de ken-

dimize dinlenecek bir yer bulsak iyi olur," dedi Kerrick.

"Kışyurdu'nun içine girmeye çalışmadan önce, gücümüzü top-192

KIŞYURDU

layıp karnımızı doyurabileceğimiz en iyi fırsat bu olabilir."

"İyi fikir," dedi Moreen. Kerrick ve Bruni'ye döndü. "Orada güzel bir yer var gibi görünüyor. Ana mağaradan görülmüyor. Bir de çağlayan var gibi. Hepimizin uyuyacağı kadar geniş bir yumuşak zemine de sahip olabilir."

Moreen onları hızlı akan bir dere boyunca götürdü. Hemen yakınlarında mağaranın düzgün olmayan tabanından on-on iki * ayaklık bir set yükseliyor, onları çok iyi gizleyebilecek bir çıkıntı oluşturuyordu. Açıklık küçük fakat düzdü ve yer yumuşak görünümlü yosunlarla kaplıydı.

"Burası iyi bir yere benziyor," dedi Kerrick. "Hepimizin kamp kurup yatabileceği kadar yer var ve gözlerden yeterince uzağımız."

"Ben etrafa bakacağım," dedi Bark Tek-Diş. "Komşularımızın olmadığından emin olmak istiyorum."

"Komşularla karşılaşmamaya dikkat et,," diye uyardı Moreen.

"Hiç şansları yok," diye homurdandı Dağlı.

Üstleri kuru, küçük taşların üzerinden derenin karşısına geçti. Cüssesine nazaran şaşırtıcı derecede çevikti. Üç adım» sonra yakınlarındaki mantar kümesinin sapları arasında kay-

bolmuştı.

Birkaç dakika içinde iki Arktos kadın ve elf sırtlarındakileri indirmiş ve çizmelerini çıkarmışlardı. Moreen oturmuş ayaklarını soğuk derenin içine sokmanın tadını çıkarıyordu. Az ötede Kerrick sıcak sayılabilecek bir gölcük bulmuş, ellerini, ayaklarını, yüzünü ve saçlarını yıkıyordu.

Savaş birliğinin kalanını buraya getirmek için Bruni gönüllü oldu. Ağır çıkını indirip omuzlarını gere gere esnedikten sonra, Fare ve diğerlerinin beklediği girişe doğru sallana sallana gitti. Kerrick rahatlamış, sırt üstü yatıp gözlerini kapamıştı.

Moreen kendini dinlenmiş ve canlanmış hissediyordu, ama henüz uykusu gelmemişti. Dere kıyısı boyunca yürüyüş yapmaya karar verdi. Küçük çağlayanın sularının setten aşağı döküldüğü yerin yanındaki kaya yığınının oluşturduğu dik ya-

D0U6US NİLES
macı tırmandı.

Biraz ötede bir hareket görünce şaşkınlıkla kalakaldı. Derenin yanındaki çayırdaki yürüyen biri vardı. Eğildi ve bir erkek öğrenin iri cüssesini ve yuvarlak omuzlarını gördü. Ağır bir kırbaç taşıyan yaratık birdenbire durdu ve ellerini kalçasına koydu.

"Tamam, Tookie, çık bakalım ortaya!" diye bağırdı. En fazla on adım ötede mantar kümesinin arkasından bir insan kız çocuğu çıkınca Moreen şaşırıldı. Çocuğun gözleri telaş içinde, öğrenin bakış alanının dışında duran Moreen'e kaydı. Sonra ogreye döndü ve Moreen'in görüş alanında çıktı, ama Eğretilikaya'nın Leydisi kızın konuşmasını açık bir şekilde duyabiliyordu.

"Evet, Efendi Şerveren. Benden ne istiyorsunuz?"

Kadınşef biraz daha geri çekilerek dev bir mantarın sapına yaslandı. Kalbi güm güm atıyordu. Kızı artık göremiyordu ama

çocuğun onu gördüğünden emindi. Eli kırbaçlı ogreyi yabancıların varlığından haberdar eder miydi acaba? Bunu öğrenmenin hiçbir yolu yoktu.

Yerleştikleri yere geri dönerek setin üzerindeki dik kayalıklardan kayıp indi ve son birkaç ayaklık yükseklikten elfin dinlendiği yere atladı.

"Kerrick! Uyan!" diye telaşla fısıldadı. Yanma çökmüş, onu dürtüyordu.

Deneyimli bir macerası olan elf hiç ses çıkarmadan uyandı ve hemen uzun kılıcını eline aldı. Moreen biraz ilerde Brunı'yı gördü ve ona ısrarla el salladı. Görünüşe göre iri kadm elini - yüzünü yıkamak için durmuştu.

Bruni koşarak geri geldi ve arkadaşlarına yaklaşıırken "Sorun ne?" diye fısıldayarak sordu.

"Yukarıda bir ogre var—ve bir insan kız çocuğu, bir köle. Çocuk beni gördü ama ogre çağırınca gitti."

Elf, kılıcını sağ eline alıp, tırmanmaya çoktan başlamıştı. Tepeye birkaç adım kala durdu ve kadmşef ileriye baktığında dehşete kapıldı. Biraz önce gördüğü ogre orada durmuş hain bir sırıtışla onlara bakıyordu. Küçük kız yanındaydı ve kolu

194

Kişyurbu

öğrenin elinin içinde kaybolmuş olan çocuk çırpırıp kaçmaya çalışıyordu. Mahluğun diğer elindeki uzun, kıvrık kırbaç, gevsek ve hazır bir şekilde bekliyordu.

"Bakın burada ne varmış? Fareler mi sıçanlar mı?" diye sordu ogre, yoğun bir gülüşle. Kızı tiksintiyle bir kenara attı; çocuk taşların arasına düştü ve ağlamaya başladı.

"Seni piç!" diye hırladı Kerrick ve saldırdı.

Ogre daha hızlıydı. Kırbaçın kıvrımı açıldı ve sakladı. Kerrick bağırды ve elini tutarak geriye doğru sendelediğinde kılıcı elinden düşmüş ve sivri kayaların arasından kaymıştı.

"Yeter artık," diye kükredi ogre. "Siz üçünüz burada bekle-

yin ve yaşlı Şerveren sizin başınızda dursun. Yakında yardım gelir, o zaman nereye gitmeniz gerektiğini anlarız!"

Bruni yana doğru kaydı ve kırbaç bir kez daha sakladı. Bu sefer kadının yüzünün hemen önünde saklamıştı. "Yeter, kız.

Sen, biraz iricesin bakıyorum. Güzelmişsin de İla! Siz insan kadınlarının çoğu gibi sıkı bir kemik torbası değilsin. Şu zavallı köle heriflerden sıkılmış olmalısın."

Adam iğrenç bir sesle gülünce Moreen içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Yürümeye başladı ve kırbaç bir kez daha kalktığı anda ogreye meydan okuyarak baktı. Ağlamakta olan kızı göstererek konuştu.

"Çocuğun iyi olup olmadığına bakacağım."

"Tookie mi? İyidir o, yine de git bak. Ama yavaş hareket et."

Kadmşef kayaların arasına ulaştı ve küçük kızı oradan çıkardı. Çocuk kolu kıvrılınca bağırdı ve Moreen kemiğin kırılmış olduğunu gördü.

"Buna iyi gelecek bir şeyim var," dedi.

"Ca — canımı yakma," dedi Tookie, burnunu çekerek. Gözleri korkudan sonuna kadar açılmış bir durumda ogreye baktı.

"Bana yerinizi zorla söylettirdi."

"Sana zarar vermeyeceğiz," diye karşılık verdi kadın, onu Dinekki'nin merheminin içinde bulunduğu çantaya doğru götürerek. "Gel, otur."

Moreen tekrar yukarı baktı ve Şerveren'in alaylı bir ifadeyle

195

BOUSLAS NİLES

onları seyrettiğini gördü. Başka bir şey daha gördü ve Bark Tek Diş iriyarı nöbetçinin arkasından sessizce yaklaşırken ortalığı karıştırmamak için tüm iradesini kullanarak heyecanını bastırdı. Dağlı baltasını elinde tutmuş, ölçülü, emin adımlarla süzülürken silahını yukarı kaldırmıştı.

Ayağının yere sürmesi onu ele verdi ve ogre son anda dönüp kükredi. Kırbaç uzadı, ama Dağlı çok hızlıydı. Bir boğa gibi ileri atılıp baltasını savurarak Şerveren'in yüzünü ve göğsünü boylu boyunca yardı. Ogre, ona uymayan tiz bir çığlık atarak geriye kaydı ve setten aşağı yuvarlanarak kayaların üstüne düştü.

Orada çırpınıp ayağa kalkmaya çalıştığı sırada Kerrick kayaların arasında uzanmış düşürdüğü kılıcını alıyordu. Aynı anda Bark aşağı atladı ve vurduğu ilk darbenin ardından balta-sını ikinci bir darbe için yukarı kaldırıp indirdi. Elf de aynı anda kılıcını batırmış ve ogre son bir kez kasılıp ölmüştü.

"Onu öldürdünüz!" diye bağırdı Tookie. "Bunu yapamazsınız!"

"Bunu yapmak zorundaydık," dedi Moreen, "ama sana zarar vermeyeceğimizi söylediğimde gerçeği söylüyorduk."

"Neden? Ne istiyorsunuz?" diye sordu çocuk ürkek bir şekilde.

"Kışyurdu'na girmek istiyoruz," diye yanıtladı kadmşef. "Bize yardım edebilir misin?"

Karyl Drago uzun kıvrımlı mağarada usanmadan yürüyordu. Kışyurdu'na kadar gitmeyeli yıllar olmuştu, ama yolu iyi hatırlıyordu. Neyse ki yalnızca birkaç tane yan yol vardı ve çoğu da bir yere çıkmıyordu. Bunların her birini kontrol edip, saldırganların buralarda saklanmadıklarından emin olduktan sonra ana mağaraya geri dönüyordu.

Bir kamp yeri kalıntıları, yerlere atılmış kör balık kılçıkları ve yemek ateşlerinin soğuk küllerini buldu. Kılçıkları koklayıp üzerlerindeki etin henüz bozulmadığı gördü. Onlardan yakla-

Kışyurdu

şık bir gün uzaklıktaydı.

Yürümeye devam ettikçe altın baltanın düşüncesi içini şanssızlıkla dolduruyordu. O ateş—o güzel alevler! Görüntü

zihninde capcanlıydı. Baltayı taşıyan insan kadınsa başlı başına bir gizemdi. Bir ogre kadınına yaraşır bir öfke ve kararlılık sergilemişti ve Karyl Drago ondan nefret edemiyordu. Her ne kadar o ve arkadaşları ona saldırmış ve görevini yapmaktan alıkoymuşlarsa da, o kadın—arkadaşları gebertildikten sonra — özel bir ilgiyi hak ediyordu.

İri öğrenin düşünceleri bundan daha derine gitmedi, ama taze ve aydınlıktılar. O baltayı bulacaktı ve sonra. . . ne yapacağına bilmiyordu. Belki de ona tapınırdı. Bu yapılacak en doğru şey gibiydi.

Şimdi karar vermesine gerek yoktu. Onun yerine yürümeye devam edip, uzun mağaranın içinden geçince çok geçmeden Aybahçesi'ne ulaşacağını biliyordu. Şimdi bile bütün o mucizelerin ve zaferlerin arasından yalnızca o harikulade baltayı düşünüyordu.

"Daha önce hiç kimsenin bir ogre öldürdüğünü görmemiş-tim," dedi Tookie Bark Tek-Diş'e, o da anlamsız ve anlaşılmaz - bir karşılık vermişti. "Ogrelerin insan öldürdüklerini görmüş-tüm. Bunu görmeyi sevmiyorum, ama arada bir oluyor. Yaşlı Şerveren, beni yere attığında, sanırım beni öldürebilirdi."

Kız, Moreen'in Dinekki'nin iyileştirici merhemini cömertçe sürdüğü kolunu ovuşturdu. "Artık acımıyor! O şey büyü müydü? Daha önce bana hiç büyü değmemişti! Yalnızca kraliçe yaptığı zaman büyü görüyorum, ama o da çok korkutucu."

"Evet, bu iyi büyü," dedi kadmşef nazikçe. "Tatlı bir hanım tarafından, kabilemizin büyükannesi tarafından bizim için yapıldı." Esmer tenini ve koyu toprak rengi gözlerini fark ederek, çocuğun siyah saçlarını okşadı. "Sararım, aynı zamanda senin de kabilen. Sen bir Arktos'sun değil mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tookie. "Ben bir köle kızım

bOV&LAS NİLES

galiba."

"Annen ve baban da köle mi?" diye sordu Kerrick.

Kız başım iki yana salladı. "İkisi de öldü. Annem ben doğduğumda ö'müş ve babam. . . " Gözleri yaşlandı ve burnunu çekti sonra da başını geriye atıp elfe meydan okurmuşçasına baktı. "Bir ogre tarafından öldürüldü."

Kerrick bir şey demeyip elini kızın omzuna koydu.

"Nasıl oluyor da kulağın bu kadar büyük oluyor? Yani şu taraftaki demek istiyorum. Diğerinin ucu kesilmiş midir nedir?"

Elfin yüzü kızardı. Moreen, Silvanesti'den sürüldüğü gece kendi kralının bunu yaptığını, elf ırkına özgü kulağının yarısını bir kılıç darbesiyle uçurduğunu biliyordu. Kadımsıf o yara izini artık fark etmiyordu bile, ama arada bir Kerrick'in ona, yüzünde okunamaz bir ifadeyle dokunduğunu görüyordu.

"Kesildi," diye yanıtladı elf, ses tonunu yumuşak tutarak.

"Diğeri uzun çünkü elflerin kulakları aslında öyle görünür."

"Sen bir elf misin?" Tookie'nin gözleri açılmıştı. "Elflerin ürkütücü olduklarını düşünmüştüm!"

"Ürkütücü olabilirim," diye bastırdı Kerrick, gülümsemeden önce bir an somurtarak, "ama seni sevdim."

"Sanırım ben de seni sevdim. O ogreye saldırışın oldukça cesurcaydı." Baltasından ogre kammı silmeye uğraşan Bark'a döndü. "Sen de. Eğer yaşlı Şerveren'le dövüşmemiş olsaydın, hepimizin birden başı derde girmiş olurdu."

Kız bir an duralayıp, her birine tek tek baktı ve sonra Moreen'e döndü. "Biliyor musun, sizin başınız yine de dertte olabilir. Şerveren'in garnizona dönmediğini fark edeceklerdir."

"Evet, bunu biz de düşündük. Şerveren'i aramaya geldiklerinde bizi bulamayacakları, buradan uzak durabileceğimiz bir yer biliyor musun?"

Kız bildiğini göstermek için hemen başım salladı. "Sizi çift-

lik bölgesindeki barakalara götürebilirim." Çocuğun yüzü asıldı. "Ama oradaki herkes sizin yabancı olduğunuzu anlayacaktır. Bazıları ogrelere söyleyebilirler."

"Bu olmaz—hem ayrıca senin de başının derde girmesini istemiyoruz."

198

KIŞYURDU

Kız başını Önüne eğdi. "Aslında benim başım zaten belada, cerveren beni arıyordu. Buraya tek başıma gelmem gerekiyor, ama Aybahçesi'ni çok seviyorum. Dünyada en sevdiğim Lr! Efendiler sürekli beni ileri geri işe koşuyorlar, çoğunlukla da Dağıtım Deposu'na gönderiyorlar. Ben buraya gelip mantar ormanında yürümek istiyorum."

Elf, Tookie'nin önünde diz çöktü ve kızın gözlerinin içine baktı. "Bu Dağıtım Deposu nedir? Kışyurdu'nda mı?"

"Evet. Tam ortasında. Buraya ilk defa geldiklerinde ya da yeterince büyüdüklerinde iş bulunması için köleleri oraya getirirler. Tildy Trew oranın patronudur ve iyi biridir."

"Yolda ogrelerle konuşmamıza gerek kalmadan bizi oraya götürebilir misin?" diye sordu Kerrick.

"Şey, denerim. Aybahçesi'nden kente kadar giden bir yol var ve tam Dağıtım Deposu'nun önüne çıkıyor. Oraya çok gidiyorum, kuryelik falan yapıyorum. Eğer birlikte gidersek sizin köle olduğunuzu söyleyebilirim, ama kılıçlarınızı falan saklamanız gerekir."

"Bunu yapabiliriz," dedi Moreen. "Aşağı doğru inen yerde başkaları da var." Kadmşefin başka bir düşüncesi vardı. "Biz yeni bir köleyi arıyoruz, Kışyurdu'na birkaç hafta önce getirilmiş birini. Adı Acaryel Balinakemik. Onu gördün mü ya da o olabilecek birini?"

Konuyu düşünmeye çalışırken çocuğun yüzü buruştu. "Sanmıyorum. Bu yaz hiç yeni köle görmedim, ama Üretim Barakalarında yaşadığım için zaten pek çok şeyi görmüyo-

rum."

"Yeni köleleri getirdikleri yer Dağıtım Deposu mu?" diye ısrarla sordu kadınşef.

"Evet. Tildy Trew Acarkulaç Balina'yı tanıyabilir. Onu görmeye gidelim mi?"

"Eşyalarımızı toparlar toparlamaz gidelim," dedi Moreen.

"Söyle bana, silahlarımızı saklayabileceğimiz bir yer var mı?"

"Evet. Benimle üretim sahalarının sonuna kadar gelin-ha-sat için kullandığımız sepetler var. Eşyalarınızı onun içine ko-yup güzel bir şekilde saklayabilirsiniz." Brunî'nin çantasından
199

DOUSLAS NILES

çıkan, yalımı beze sarılı Gonnas Baltası'nı işaret etti. "Şu Sa^ nır mı bilemeyeceğim ama."

"Evet, lütfen bizi oraya götür," dedi Moreen. "Bruni ee ? gidip diğerlerine söyler misin? Biz bir plan yapmaya çalışırkeri setin arkasında saklanabilirler. Tookie gitmeye hazır mısın?"

Küçük kız gururla başını salladı, sonra da eşyalarını yerleş-tirmelerini, çantalarını sırtlanmalarını ve gitmeye hazır oluşla-rını ciddiyetle seyretti. "Şerveren'i saklamayacak mısınız?"

"İyi fikir," dedi Bark. Brunî ve Bark iri cesedi kayalık setin diğer tarafına geçirirlerken, Tookie hiçbir üzüntü duymadan seyretti. Sonra da öğrenin cesedinin üstüne iri kayalar yuvarla-dılar.

"Bu taraftan," dedi kız. "Birazcık arkamdan gelin, tamam mı? Eğer biri gelirse size haber verebilirim, böylece saklanabi-lirsiniz."

Yola çıktıklarında Kerrick, "O daha küçükçük bir kız. Sence ona güvenebilir miyiz?" diye Moreen'e fısıldadı.

"Bence güvenebiliriz," dedi kadınşef. Onları Aybahçe-si'nden çıkaran yetim çocuğun kaygısız cesaretinden etkilen-miş, hatta hayran kalmıştı.

200

"Heey, bu kadar kalabalık olduğunuzu bilmiyordum!" diye şaşkınlıkla bağırdı Tookie, Bruni peşinde Fare, Dinekki ve savaş

birliğinin kalanıyla gelince. Çocuk iki yüzden fazla kürkler giymiş, silahlı savaşçının ortaya çıkmasından ürktüyse de göstermemiş, ama gizliliği koruma olasılığına bakıp başını olumsuz bir şekilde sallamıştı. Esmer yüzü sıkıntıyla buruşmuştu.

"Hepinizin birden şehre girebileceğini sanmıyorum, en azından şimdilik. Demek istiyorum ki, köle gibi giyinmiş birkaç tanenizle birlikte gidip neresi olduğunu falan gösterebilirim, ama ogre barakalarının tam önünden geçmemiz gerekecek. Eğer kalabalık olursanız fark ederler."

"Birkaçımız etrafa bakmak için şehre gittiğimizde, savaş birliğinin Aybahçesi'nde saklanabileceği bir yer var mı?" diye sordu Moreen.

Tookie başım kaşdı ve çevresine bakmırken yüzünü buruşturdu. Büyük yeraltı üretim sahasının ana boşluğundan açılan yan dehlizlerin uygun olup olmayacaklarını tartıyordu. Birdenbire yüzü aydınlandı ve devasa mağaranın yarı yolunda bir yerlerde olan bir girintiyi işaret etti. "Mağara Barınağı'nda saklanabilirsiniz. Yetişmesi uzun süren mantarları orada yetiştiriyorlar. Kışın hasat zamanı gelene kadar oraya kimse gitmez. Çok yer var. Açıklıklarda, üzerinde dinlenebileceğiniz yosunlar

DOUSLAS NİLES

var, hatta derede körbalık bile var."

Sözü geçen girinti büyük mağaranın tabanından otuz avak yukarıdaydı. İnce bir çağlayan kenarından akıyor, Aybahce si'nin zemininde çağıldayan pek çok küçük çaydan birine beyaz

bir çizgi şeklinde sular sıçratarak dökülüyordu. Girintiyeye doğru giden ve pek çok devasa, geniş şapkalı mantarın sapları arasın-
da kaybolan neredeyse bir merdiven kadar dik, rahatlıkla görülebilen bir yol vardı.

"Oraya başka bir yerden giriş çıkış var mı?" diye sordu Kerrick.

Tookie başını salladı. "Hayır, yalnızca gördüğünüz yukarı — çıkan o patika var."

"İyi, mağaranın kalanını da gözetleyebilecekler," diye parmak bastı elf. "Savaş birliği orada saldırıya uğrayacak olursa savunması da kolay olur."

Moreen, Fare ve Bark Tek-Diş'e döndü. "İkiniz kalanları yukarı çıkarıp herkesin yerleşip gizlenmesini sağlar mısınız? Nöbetçiler koyun, ama herkesin dinlenip karınlarını doyurmalarını da sağlamaya çalışın. Biz kente girişi keşfedip en kısa sürede dönmeye çalışacağız."

İri şef başımınatla iki yana salladı. "Ben de sizinle geliyorum," dedi Bark. "Şef Larsgal Dağlıların başına geçebilir. Ben kralıma ne yaptıklarını öğrenmek istiyorum."

Moreen karşı çıkmak üzereydi ki vazgeçip başını olumlu bir şekilde salladı. Larsgal, Beyaz Ayı Denizi'nin doğu kıyısından gelen genç, güçlü bir savaşçıydı ve Moreen, onun adamlarının saygı duyduğu, aklı başında bir önder olduğunu biliyordu.

"Peki o zaman. Bruni, Kerrick, sen ve ben Tookie'yle birlikte gideceğiz. Kalanlarınız burada bekleyin ve gözetleyin. Umarım uzun sürmez."

Plan, oğre kentine girmek isteyen Dilim dışında, herkes için uygundu. Kadmüşef geride kalması doğrultusunda onu sertçe - uyardı ve lağım cücesi yüzünü astıysa da sonunda Fare, Dinek-

ki ve diğerlerinin peşinden saklanma yerine gitti. Savaşçılar, kuru taşların olduğu bir noktadan ortadaki dereyi geçip mantar

KIŞYURDU

inanında kaybolurlarken Moreen arkalarından baktı. °f Tookie dört arkadaşım Aybahçesi'nin içlerine doğru götürdü. Uzun mantarlardan oluşan bir fundalıktan geçen dar bir olu izliyordardı. Kızın söylediğine göre bu, barakalara açılan ana y°la Söre daha seyrek kullanılan bir yoldu. Çoğunlukla ağaç büyüklüğündeki mantarların geniş şapkalarının gölgeleri altından yürüdükleri için Saklanmak kolaydı.

Çevrelerindeki geniş mantar ormanına ve yeşil yosunlarla kaplı düz meralara hayretle bakarak iki saat boyunca sessizce yürüdüler. Her şey, şaşırtıcı bir şekilde sürekli görünen yumuşak yeşil ışıkla aydınlanıyordu. Mağaranın uzak ucuna yaklaşırlarken ana bölgeden ayrılan başka girintiler de gördüler. Bir tanesi meşalelerin ve lambaların kaba ışığıyla parlıyor olsa da, bu girintilerin çoğu boştu. Geniş yola bakan pek çok taraça vardı ve Moreen bir öğrenin orada uyukladığını gördü.

"Şu ilerdeki iş barakaları," diye açıkladı Tookie, fısıltılı bir sesle. "Burada çalışan köleler orada yaşıyorlar."

"Yakınlarda nöbetçiler var mı?" diye sordu Kerrick.

Buldukları yerden, nereye gittiği belirsiz ve karanlık bir mağaranın geniş ağızını görebiliyorlardı. Kalaslardan yapılmış bir çitle çevriliydi, ama kapısı açıktı ve yakınlarda herhangi bir ogre görünmüyordu.

"Onların barakaları şurada," diye yanıtladı küçük kız, mağaranın duvarının üst taraflarındaki bir çıkıntıyı göstererek, "ama her zaman gidip geliyorlar. İşte, oranın hemen ötesinde şehre çıkan rampa var.

Kerrick ve diğerleri, mağara duvarıyla birlikte kıvrılan, haşmetli bir cadde kadar geniş ve düzgün olan yolu görebiliyorlardı. Rampa, Aybahçesi'nden uzaklaşıp geniş bir tünelde kaybolmadan önce hafif bir eğimle yukarı tırmanıyordu. Büyük zümrüt mağaranın yumuşak yeşil aydınlığına kaba bir zıtlık

oluşturan yağ lambalanm turuncu parıltısı o geçidin içinden - geliyordu.

Tookie onları daha yakına götürdü ve en sondaki dev mantarın altında durdu. "Burada bekleyin ve ortalıkta görünmeyin," dedi. "Ben içeri girip, tuhaf gözükmemeniz için köle 203

bOU&LAS NILES

cübbeleri alacağım. Eşyalarınız için sepet de alabiliriz."

"Bunların hepsini taşıyabilecek misin?" diye merakla sord elf.

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diye itiraf etti çocuk ve ağzı açık çevresine bakman Bark Tek-Diş'e döndü. "Gelip bana yardım eder misin?"

İri Dağlı soruyu duyunca şaşkınlıkla baktı, ama kızın yüzündeki bir ifade onu etkilemiş gibiydi. Boğazını gürültülü bir şekilde temizledi, sonra da başını salladı.

"Elbette, küçük kız," diye yanıtladı. "Bana ne yapılacağını söylemen yeter."

Yıldızan sefil görünümlü esirleri tiksintiyle inceliyordu. Hepsi de aksi ve hırçın, toplam iki düzine adamdılar. Nöbetçiler onları ikişer ikişer zincirlemişlerdi. Kabadayılıklarına ve çıkardıkları patırtıya karşın gözlerinin korkudan fal taşı gibi olduğunu görebiliyordu. Terlerinden sızan dehşet kokusunu da alabiliyordu. Sonları gelmişti ve bunu biliyorlardı. Bu adamlar sonunda ölüp de kurtuluncaya kadar çekecekleri büyük acıların hayalini kurmak kraliçeyi büyük bir haz veriyordu.

Bir adam gözüne ilişti ve onu işaret etti. Nöbetçiler onu arkadaşlarından ayırdılar ve öne ittiler. Köle uzun boyluydu ve sakalları sarıydı. Kraliçe onu buzlu mavi gözlerinden ve kum rengi sarı saçlarından tanıdı. Yaklaşık iki saat önce casusunun ona bildirdiği gibiydi. Eğer hücumneferlerini göndermekte hızlı davranabilirse, bu ödül de ele geçen tutsakların arasında ola-

caktı. Yine de talihinin bu kadar açık olmasma inanamıyordu.

"Sen Ejderyurdu'nda yakalanan Acaryel Balinakemik adlı Dağlısın, öyle değil mi? Sorun çıkarmak konusunda özel bir yeteneğin var."

Adam omuzlarını silkti. Nöbetçilerden birinin onu sertçe arkadan itmesine neden olacak kadar küçümseme dolu bir hareketti. Köle dizlerinin üstüne düşerek kraliçeye saf bir nefretle baktı.

204

KIŞYURC.U

Kadın alay dolu bir ifadeyle homurdandı ve köleler kadar hücumneferleri bölüğünün de duyabilmesi için yüksek sesle konuştu. "Yanıt vermene gerek yok. Seni tanıyorum Dağh Kralı Kışyurcul'na girdiğinde senin tehlikeli biri olduğunu herkese söylemiştim ve şimdî ispatı karşımızda. Buna karşın sen, bildiğim kadarıyla Leydi Dimmarkull'un dairesine, bir hizmetçi-köle olarak verildin."

Ogre kraliçesi, geniş taht odasında çevresine baktığında sözlerinin orada bulunan herkes tarafından duyulduğunu gördü. Bu iyi bir şeydi ve zekice tasarlanmış planının bir parçası daha yerine oturuyordu. Pis pis sırtarak tutsağına tepeden baktı ve parmaklarının dışı doğru bir hareketiyle onu başından attı.

"Alın bunu gözümün önünden. Hepsini alın götürün! On-ları Liman Katı'ndaki kraliyet zindanlarına tıkın ve yemek vermekle de uğraşmayın. Üç gün sonraki Güzkarası törenlerine kadar yaşamaları yeterli."

Hücumneferleri çaresiz asileri dışarı çıkarırlarken Yıldızan soğuk ve sert bir şekilde arkalarından baktı. Taht odasının kapısı kapanır kapanmaz kendi şahsi çıkış kapışma yöneldi.

Çok geçmeden kocasından da bir haber alacağını biliyordu ve kralın ruh hâlinin çok kötü olacağını da biliyordu. Açıklaması hazırды ve onu buna inandıracığına fazlasıyla emindi.

Mağara Barınağı büyük bir mağaraydı ve Aybahçesi'nin ana bölümünden oldukça ayırdı. Savaşçılar hızla yayılıp dinlenecek yerler bulmuşlar, pek çok adam da girintinin kenarında saklanarak nöbete kalmışlardı. Dilim de bu önemli iş için gönüllü olmuştu, ancak Fare lağım cücesine birliğin gerisinde kalmasını emretmiş ve küçük adama göz kulak olmaları için iki dikkatli savaşçı görevlendirmişti.

Fare bir süredir Dinekki'yi görmediğini fark ederek ve onu aramaya gitti. Şamanı, fosforlu yosunun ışığının azaldığı, mağaranın dar bir bölümünde, suyu durgun bir gölcüğün yanına

D0U6US NİLES

çömelmiş olarak buldu. Su durgun ve ayna gibiydi, ama P yaşlı kadının su yüzeyinin çok ötesinde bir şeye baktığım hi setti.

"Büyükanne, iyi misin?" diye sordu, "işini bölmek isteme dün-"

"Kalkmama yardım et!" diye kızgın bir şekilde çıkıştı şaman, ona doğru zayıf bir el uzatarak.

Fare kendisinden istenildiği gibi yaptı ve kadının sıksa parmaklarında hissettiği güç onu şaşırtmadı. Ayağa kalkarken Dinekki'nin dengesiz bir şekilde aksadığını gördü ve şaman doğrulurken Fare'nin elini bir baş dönmesini atmak istercesine biraz daha uzun bir süre tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu genç adam endişeyle. "Ters giden bir şey mi gördün?"

Yaşlı kadın iç geçirdi ve bu sefer seksen-doksan yıllık yaşamının her bir yılı yüzünde göründü. Omuzları çöktü ve genç adam bakmak için başını kaldırırken bile büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu.

"Sorun," diye yanıtladı, başını iki yana sallayarak. "Her yanımızdan sorunlar geliyor."

Karyl Drago Aybahçesi girişinde durdu. Mağara tabanının

çok üzerindeki yüksek bir çıkıntıdan manzarayı seyrediyordu. Tüm dünyada bunun gibi başka bir yer daha yoktu. Bundan emindi. Burayı dış dünyadan koruma görevi ona verildiği için büyük bir gurur duyuyordu. Ancak görevinde başarısızlığa uğradığını, bir utanç duygusuyla hatırladı ve ağzı açık bakmayı bırakıp, görevini yapmasını engelleyen, tüm adamlarını öldüren ve onu da öldü samp geride bırakan insanların peşinden bir kez daha yola çıktı.

İnsan saldırganların bırakmış olabileceği izler arayarak, mağaranın tabanına inen dik yoldan devam etti. O anda iz bulamayınca çok endişelenmedi. Zemin çoğunlukla taşı ve dahası buraya gelebilecekleri bundan başka bir yol yoktu.

206

KIŞYURDU

Artık Aybahçesi'ne ulaştığına göre biraz daha gayret göstermesi gerekiyordu. Burası fazlasıyla büyüktü. Her biri de fendine göre büyük mağaralar olan yarım düzine yan mağara-
jun yanl sıra' tehlikeli saldırganların saklanıp, bekleyip, gözetleyebilecekleri pek çok gizli koruluklar ve girintiler de bulunuyordu. Her yerde olabilirlerdi ve geçip gidip, onların yerlerini bulmadan öylece bırakmak işine yaramazdı.

Soğuk, tatlı sudan içecek kadar durdu. Yarığa düşmesinden kalan yaralar acımaya devam ediyorlardı ve karnında pek çok iri morluk olduğunu gördü. Morluklar kaşınmaya başlamışlardı ve yakınlarda sıcak sulu bir havuz olduğunu hatırladı. Yaralarını yıkamak için en iyi yerd.

Az sonra, huzur içinde suda oturmuş, yaralarının kirini temizliyordu. Vahşi, altın baltayı düşündü. Mutlu bir iç geçirmeyle sırt üstü yattı ve suların hırpalanmış bedenini okşamasına izin verdi. Sudan çıkıp sallanarak kendini kuruturken bu küçük gölcükten dışarı akan suda bir gariplik olduğunu fark etti. Rengi değişikti, çamur ya da bir çeşit pas renkli boya ka-

rışmış gibiydi. Karyl Drago meraklanarak suyu setten döküldüğü yere kadar izledi. Orada boyanın bir kaya yığınının altından geldiğini gördü. Çevredeki çıplak toprağa bakılacak olursa bu kayalar yakın zamanda yerlerinden oynatılmışlardı.

Bir dakika sonra iri ogre kayalardan birini kaldırmış ve kendini kölelerin başında duran Aybahçesi ogrelerinden birinin kesik ve cansız yüzüne bakarken buldu.

Görünüşe göre insan saldırganların peşinde, doğru iz üzerindeydi. Ancak görevi yeni bir aciliyet kazanmıştı. Karyl Drago bir kez daha utanç duydu. Eğer kapıda görevini doğru düzgün yapsaydı, bu ogre hâlâ yaşıyor olurdu.

Ucu kırık sopasını yerden aldı ve setten yukarı çıktı. Nöbetçi karakolunun çok uzakta olmadığını biliyordu ve ortalığı alarma geçirmek için zaman gelmiş gibiydi.

207

DOUSUS NILES

Acısavaş Dert, Thraid'in ön kapısını sıkılmış eliyle attığı t \. bir yumrukla kırıp, etrafa tahta parçaları saçarak açtığıncj büyük ahşap kapı menteşelerinden çıkmış ve yere düşmüştü' Bunun yankıları daha dinmemişti ki kral koşarak avludan hızla geçti ve avazı çıktığı kadar bağıarak sokağa çıktı.

"Cinayet! Suikast! Nöbetçiler! Kışyurdu savaşçıları buraya gelin! Silahlanın ve dövüşmeye hazır olun!"

Gezinti yolunu geçene kadar kükremeleri ortalığı ayağa kaldırmıştı. Köleler ondan köşe bucak kaçıyor, evlere ya da sığınabilecekleri her yere girmeye çalışıyorlardı. Aralarında kırmızı urbalı hücumneferlerinin de olduğu ogreler ona doğru geliyorlardı. Kral başının üstündeki dağa doğru yumruğunu sallayarak öfkeyle kükredi.

"Ne oldu, Efendimiz?" diye sordu bir hücumneferi, hiddetli kralın önünde diz çökerek.

"Leydi Thraid öldürülmüş, yatağında bıçaklanmış," diye

açıkladı Acısavaş Dert, nefesini yavaşlamaya zorlayıp, kelimeleri söyleyebilmek için irade savaşı vererek. "Dairesine giriş ve çıkışları engellemeyi ve nöbet tutmanızı istiyorum." Kraliyet muhafızlarından başkalarının da geniş gezinti yolu boyunca

koştuklarını gördü. "Destek geldikçe, onları işe koşun. Şu evlerdeki herkesle konuşun ve bakın bakalım bir şeyler görmüş tanıklar var mı. Gerekirse bilgiyi onlardan sıkarak alın!"

"Emredersiniz, Majesteleri!" dedi muhafız. Hemen oradaki arkadaşlarına işaret etti ve hanımın evine doğru harekete geçtiler.

Depreşmiş duygular içerisinde, Acısavaş suçlunun kim olduğunu zaten bildiğini düşünüyordu. Belki bıçağı tutan el Kraliçe Yıldızan'a ait değildi ama bu hain cinayeti her kim işlediyse kraliçenin emriyle bunu yaptığından kralın kuşkusu yoktu.

Hem ogreleri hem de köleleri yarıp geçerek rampadan yukarı koştu. Irkı ne olursa olsun oradan geçmekte olanlar bul - vardan yukarı çılgınca koşan krallarının beklenmedik görüntüsü karşısında ağızları açık bakakalmışlardı. Kentin katlarını tek tek çıkarken adımları yerde yankılanıyor, yumrukları ileri geri savruluyordu. Tüm zorlanmasına karşın, kraliçenin asileri

KişyURDU

rgUya çekiyor olması gerektiği Kraliyet Katı'ndaki taht odasına vardığında daha nefes nefese bile kalmamıştı. Nöbetteki muhafızlar kral hızla gelirken kapıyı açacak zamanı güçlükle bulabilmişlerdi.

Acısavaş Dert büyük salona girdiğinde kraliçesini, kendisinden biraz daha az ihtişamlı, taş bir koltukta otururken buldu. Bazı hücumneferleriyle ateşli bir konuşma içersindeydi ve kocası yaklaşırken şaşkınlıkla baktı.

"Efendimiz—" diyerek söze başlamıştı ki adamın yüzünde - okunan öfkeyi görünce durdu.

"Çıkın dışarı!" diye muhafızlara kükredi kral, kapıyı göstererek. Saniyeler içinde adamlar odadan çıktılar ve bekleyen nöbetçiler sağ duyulu bir şekilde kapıları kapattılar.

"Ne oldu?" diye sordu Yıldızan, kare suratı endişeyle kırışmıştı—kral bunun sahte bir endişe olduğundan emindi.

"Bu sefer, seni nefret dolu yaratık, bu sefer fazla ileri gittin! Bunun cezasım çekeceksin, benim sarayımda dolaşmaya cüret eden herhangi bir alçak katil gibi cezalandırılacaksın!"

"Kralım!" diye itiraz etti kadın. "Ne oldu? Neden bu kadar kızgınsınız?"

Acısavaş alaylı bir şekilde sırıttı. Kraliçenin neden söz ettiğini bilmediği olasılığın aklına bile getirmek istemiyordu. "Cinayetden bahsediyorum. Kıskançlık üstüne kurulu ve alçaklıkla yürütülen cinayetten!"

"Kimin cinayeti?" diye hayretle sordu Yıldızan. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu masumane itirazlarında devam mı ediyorsun?" diye hırladı kral. "Leydi Thraid'in boğazı kesilerek öldürüldüğünü pekala biliyorsun. Bunu kimin yaptığımı bildiğinden de kuşku yok. Gerçeği senden çekip alacağım. Gerekirse bunu sivri kancalarla yapacağım! Senin ve tüm suç ortaklarının yavaş yavaş ölmenizi sağlayacağım—işlediğin tüm suçları tartacak kadar çok zamanın olduğu bir ölüm olacak!"

"Efendimiz, hayır!" diye haykırdı kadın, bir masumiyet gösterisiyle. Yüzünün rengi kaçmış, çenesi istemsiz olarak açılıp kapamıyor, ama ağzından hiçbir ses çıkmıyordu. "Bundan

OOU&LAS NİLES

hiç haberim yok!"

"Bu kadar hainlik yeterli!" Kadının üzerine yürüdü ve ı
cenin, yüzü korkuyla gerilmiş olarak tahtın üstünde sind • j/1"

gördü. Birden bire kadının ifadesi değişti ve yüzünde oiu ^
teni kavradığına dair bir ışık belirdi. Kral duraladı, şaşmnmf 1_
kafası karışmıştı.

"Köleydi! O olmalı!" diye karşı çıktı kraliçe. "Ejçe
du'ndan getirdiğimiz Dağlı tutsak. Tuz ambarında diğer asjjer~
le birlikte yakalandı. O da isyancılardan biriymiş! Bu olaym
köle isyanının ilk adımı olduğundan kuşku yok! Bu hain isyan'
cılan yakalamamış olsaydık, şimdiye kadar daha kaç ogre so
lusunun canına kastedilirdi tahmin edebiliyor musunuz?*"

Acısavaş Dert bunu beklemiyordu. Yüzünü asıp başn-u jnat.
la salladı. "Asiler neden zararsız bir kadim öldürmek istesjinler
ki?" diye sorguladı. Tepesinde dikilmeyi sürdürüyor, k^nsı ve
kraliçesi olan bu korkunç yaratığı inceliyordu.

Yıldızan ayağa kalkü ve krala yaklaştı. Elini kocasına doğru
uzattı ama kral elini vurarak uzaklaştırdı. Kadın kolur\u gerj
çekti, ancak ona ters ters bakmayı inatla sürdürdü. "Onu bir
hizmetçi-köle olarak Leydi Thraid'e verdiğin doğru mu? Diğer
asilerle birlikte yakalandı! Hücumneferlerine sorabilirsin," diye
ısrar etti. "Komutan Verra adamın yakalanışını gördü."

Kral yeniden karısına döndü ve taht odasmda sert adımlar-
larla yürümeye başladı. Ona inanmıyordu, ama karısının In du-
rumu bu kadar karıştıracığını da beklemiyordu. Kesinlikle
yalan söylüyor olmalıydı!
Bunu nasıl kanıtlayabilirdi?

Kraliçeyi zindana atmaları için muhafızları çağıracjvkn ki
dışarıda bir gürültü koptu. Sarayın kapılarından dışarı ç^n
orta boşluğu çevreleyen parmaklıklara kadar gitti ve en altta,
liman meydanında koşuşturan askerlerini gördü.

Aralarından biri piriñç bir borazanı kaldırdı ve çıkardığı
notalar orta boşluktan geçip kentın içinde yankılanarak Kı-aiivet
Kati'nda duran kralın kulaklarına kadar ulaştı. Boru yeniden
çaldı ve Acısavaş Dert hafızasını zorladı. Bu borazan sesinm
önemli bir işaret olduğunu biliyordu, ama ne anlama geldiğini
210

KIŞYURDU

hatırlayamıyordu.

Borazan sesine, taht odasından fırlayan ve bir kraliçeye yarmayacak bir aceleyle onu yanma koşan Yıldızan açıklık getirdi. "Efendimiz!" diye bağırdı. "Duyuyor musunuz?"

"Evet!" dedi kral, sert bir şekilde. "Alarm çalıyor!"

Cahilliğini kapamanın bir yolunu bulabilmeyi denedi, ama başaramadı. Çalan borunun ne anlama geldiğini iç sıkıntısıyla soracaktı ki kraliçe önce davrandı.

"Saldırı!" diye hayretle konuştu Yıldızan. "İnanılmaz, ama bu Kişyurdu'na birilerinin zorla girdiğinin işareti!"

211

Aybahçesi'nden çıkan tünel geniş ve aydınlıktı. Her iki duvarda da her on adımda bir yağ lambalarının asılı olduğu tuktaklar vardı. Geniş mağaranın yumuşak aydınlığından sonra Moreen yanan fitillerin göz kamaştırıcı ve sevimsiz olduklarını düşündü. Dahası, o kadar parlaktılar ki kendim köle kıyafetiyle gizlemeye çalışması boşuna olmuştu. Kazara ondan tarafa bakacak bir ogreye tamamen açıkta ve çırılçıplak görünecekmiş gibi geliyordu.

Ogre karakolunun taraçaları altından geçerlerken başım önüne eğip Toookie'nin peşinden gidebilme cesaretini göstermekte çok güçlük çekmişti. Mahlukların pek çoğu yukardaydı ve onların konuşmalarını duyabiliyor, hatta ter kokularım alabiliyordu. Başının üstünde taşıdığı büyük sepet için müteşekkirdi ve kısa süre içerisinde o ve arkadaşları sorun olmadan geçmişler, geniş ve çoğu boş koridordan ogre kentine doğru küçük kızın peşinden gitmişlerdi.

Neyse ki çocuk onlara kıyafetler bularak iyi bir iş yapmıştı. Moreen, Bruni'ye arkasındaki Bark Tek-Diş'e ve en arkadan gelen Kerrick'e baktı. Hepsi de, Tookie'nin söylediğine göre, Aybahçesi'nden kentin çeşitli pazar yerlerine mal götüren kölelerin giydiği toprak renkli, başlıklı cübbeleri giymişlerdi. Ellerinde sepetler vardı. Moreen ve Kerrick'in ellerinde birer tane

DOUSUS NİLES

vardı. Bark ve Bruni ise içine Gonnas Baltası'nı koydukları uzun, neredeyse bir tabut kadar büyük başka bir sepeti birlik^ taşıyorlardı. te

"Ogrelere karşılaşılabileceğiniz olursanız yalnızca yoldan çekilin " dedi çocuk, heyecansız bir şekilde. "Büyük olasılıkla karşıla*! çağız." *

Küçük köle gruplarıyla karşılaşılabileceğiniz zaman zaman geçen bir-iki oğreya yol vererek, bir süre kente doğru yol aldılar. Geçen oğreler bir yere yetişmeleri gerekiyormuş gibi yürümüyorlardı. Hiçbiri 4e küçük bir köle grubuyla ilgilenmiyordu.

Çalan borular tünelde yankılanmaya başladığında Moreen neredeyse sepetini düşürüyordu. Yankılanan üç notanın kaynağı arkalarında kalan Aybahçesi'ydi ve pek çok kere tekrarlanmıştı. Kısa süre sonra başka borazancılarda katılmış ve birkaç dakika içerisinde bu büyük yeraltı kentinin dehlizleri çınlamaya başlamıştı.

"Sanırım ^veren'i buldular," dedi Tookie. Siyah gözleri ciddiyetle bakıyordu. "Köle gibi gözükme için elinizden gelenin en iyisini yapmanız iyi olur. Şimdi ortalık biraz karışacak, emin olabilirsiniz."

Onları geniş bir kemerin altından geçirdi ve Moreen hayrete düştü. Önlerinde açılan alanın büyüklüğü akıl almaz bir boyuttaydı. Yüce bir dağın içinde oldukları görülmüyordu. Yüz ayak aşağıda geniş bir meydan vardı ve burnuna deniz kokusu geliyordu. Oğre kralının kadırgası Altınkanat'ı gördü. Büyük bir

limanda rıhtıma bağılı duruyordu ve tüm liman bölgesi dağıın içindeydi. Büyük kapılara doğıru bir kanal uzanıyor, kapılar açıldığında Buzboyu'nun tüm denizlerine ulaşım sağlıyordu.

Üzerinde sayısız balkonun sıralandığı uzun bir bacadan yukarı bakıldığında tavan alabildiğine yukarıda duruyordu. Bunların hepsi kenarlarda ve parmaklıklarda aşağı ya da yukarı bakan, telaşla birbirlerine bir şeyler gösteren, sorularım ve tahminlerini birbirlerine haykıran ogrelerle doluydu. Tüm bu katlarda meşaleler ışıldıyor ve kent halkı şaşkınlık ve dehşetle oradan oraya koşarken duvarlarda acayip gölgeler oluşmasına neden oluyorlardı. Limanda sıra sıra kırmızı urbalı ogreler, 214

KişyuRbu

gümüş tolgalı bir komutanın emirlerine göre askeri bir düzende yerleşiyorlardı.

"Bu taraftan," dedi Tookie. Dört insanı limandan ve büyük kentin iç bölgesinden uzaklaştırıp geniş, yukarı doğıru çıkan bir rampaya götürdü. Kısa süre sonra orta boşluğun manzarasını geride bırakmışlardı. Yeniden bir tünel ağı içinde yürüyorlarmış gibiydi, ancak bu geçit ogre kentinin daha yukarılarına ve içlerine gidiyordu.

Kadıñşef içinde buldukları tehlikeyi aklından çıkaramıyordu. Her taraf ogre doluydu. Düşman, varlıklarından haberdar olmuşken başarılı olma şansları var mıydı acaba?

Başka bir muhafız müfrezesi hızla yanlarından geçerken durup beklemek zorunda kaldılar. Görünüşe göre bunlar da Aybahçesi'ne gidiyorlardı. Her tarafta köleler küçük kümeler oluşturmuş fısıldaşıyor, sinirli sinirli çevrelerine bakmıyorlardı. Kadıñşef kendini şiddetle savunmasız hissetti.

Gök gürültüsü kadar güçlü bir ses yankılandı ve Moreen

şaşkınlıkla donakaldı.

"Ateşli balta—işte, orada! Onu saklamaya çalışıyorlar, ama ihtişamı onu ele veriyor!"

Hızla arkasına döndüğünde Buzduvarı Kapısı'nda savaş-tıkları devasa ogreyi görünce afalladı. Tam arkalarında duran, çamura bulanmış ve kan revan içindeki ogre, Bark Tek-Diş ve Bruni'nin taşıdığı uzun sepeti işaret ediyordu. Arkasında da yirmi ogre muhafız vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde sepet ışıl ışıl parlıyor, sarı ışık dokunmuş hasırın arasından sızıyordu. Üstü ise titreyip oynuyor gibi görünüyordu. Altın baltanın ışıltısı Moreen'in şimdiye kadar gördüğü en parlak şeydi.

Acaryel hücresinin soğuk, taş duvarlarma yaslandı. Tuz ambarında yakalanan diğer adamlarla beraber buraya zincir-lenmişti. Düşününce tuhaf geliyordu—şu anda onu hayatta tutan bu zincirlerdi. Asilerin, özellikle de Kara Aylak'm, yü-215

BOUGLAS NİLES

zündeki nefret ve tiksinti dolu ifadeye bakınca, adamlarına fırsat geçtiğinde onu öldürmekten çekinmeyecek] ^ 6lle~ kuşkusu yoktu. ^erinden

Onlara ihanet etmediğini tekrar tekrar anlatmıştı B-daha denemeyi düşündü. Planlarını kraliçeye anlatanın ve k liyet muhafızlarına haber verenin kendisi olmadığına in* lan gerekiyordu. ırınma-

Anlamsız bir çabaydı. Ona bakmayı bile reddediyorlardı Ayrıca şu anda çok yorgundu. . . oturup ölümü beklemek ten başka bir şey yapmak için fazlasıyla yorgundu.

Acısavaş Dert, karısı peşinde sinirli adımlarla taht odasına geri döndü. Altı hücumneferi teberlerini kaldırmış, kınlarında duran kılıçlarını gevşetmiş, kısılmış dikkatli gözlerle kapıyı gözetliyorlardı. Biri kapıya vurduğunda kral başım kaldırdı

Muhafızlardan biri bir delikten dışarıyı kontrol ettikten sonra kapıyı açtığı anda kapıya vuranın Lord Öngeçit olduğu anlaşıldı. "Evet?" diye sorguladı kral. "Bu saldırının içeriği nedir?" Lord hızla anlatmaya başladı. "Buzduvarı Geçidi'ndeki nöbetçi çok sayıda insanın saldırdığını bildirdi. Söylemeye utanıyordu, ama görünüşe göre onu iyice hırpalayıp tüm adamların öldürmüşler. Onun bir yarığa düşmesine neden olmuş, sonra da orada bırakmışlar ve Aybahçesi'ne doğru yönlendirilmişler. Duruma bakılırsa üretim sahası kölelerinin başında duran bekçilerden birini de öldürerek yollarına devam etmişler."

"Ya kapı nöbetçilerinin başındaki adama ne olmuş-ölmemiş mi?"

"Hayır, Efendimiz. Onu hatırlarsınız, Karyl Drago, kraliçenin koruması olarak Buzulyurt'tan gelen, nasil söylesem, fazlasıyla iri olan ogre."

"Evet-geçen gün onu aklımdan geçiriyordum. Bu saldırıların tarafından hırpalanmış mı dedin?" Acısavaş Dert bunu inanması güç bulmuştu.

"Söylediği bu, Efendimiz ve doğruyu söylüyormuş gibi gör-
216

KIŞYURDU

rünüyor. Anlattıklarına göre küçük bir ordu olarak gelmişler. Bir altın balta kullandıklarını ve silahın büyüsunün onu yendiğini söyledi. Her şeye karşın yarıktan çıkmış ve saldırganları • takip etmiş. Köle bekçisinin cesedini bulan ve ardından alarmı çalan da kendisiymiş."

"Altın balta mı? Bu saldırganların neye benzedikleriyle ilgili elimizde bilgi var mı?" diye sordu Acısavaş Dert. Yıldızan'm da bir soru yöneliyor olmasını diledi, ama kadın, yüzü bembeyaz olmuş, titreyerek seyrediyordu.

"Görünüşe göre hepsi insan, Efendimiz," dedi Lord Öngeçit. "Bildirilenlere göre Arktos ve Dağlılar. İşin tuhafı başlarında iki kadın varmış. Biri ufak tefek ve esmer, diğeri ise çok

iriymiş. Karyl Drago'ya göre, yalımı gözlerinin önünde alev alan altm baltayı taşıyan da oymuş."

"O zaman gerçek! Bu kutsal balta!" diye bağırdı Yıldızan. Yüzünde vahşi bir mutluluk ifadesi vardı. "Bana geri dönüyor!"

"Gonnas Baltası... "

Acısavaş Dert birkaç gece önce karısının gördüğü, kutsal baltanın yakında olduğu ve tapmağına dönmesiyle ilgili rüyayı çok iyi hatırlıyordu. En azından o sırada onun sadece bir rüya olduğunu düşünmüştü.

Sevgilisinin cesedini bulduğundan beri ilk kez tüm sorunlarının arkasında insanların olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Pekala. Hemen harekete geçmeliyiz," diye kararlılık^ açıkladı kral, birden ne yapması gerektiğini anlayarak. "Önge çit, Komutan Verra'yı bulmanı istiyorum. Tüm hücumneferlerini bir araya toplamasını emret. Aybahçesi tarafından kent(1 girişi kontrol edecek, bir gözü de aynı zamanda Sukapısı vç kereste depolarında çalışan kölelerin üstünde olacak. İşimbj şansa bırakmayacağız. Bir başkaldırı olacağını hissederse, kölç, _ leri zaptetmek için hızla ve acımasızca hareket edecek."

Birdenbire o korkunç olasılık, Komutan Verra'yla birkaç gün önce olabilir mi diye tartıştıkları konu gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Sayıları ogre efendilerinin iki hatta üç katı oldu.
217

BOUGLAS NİLES

Kışyurdu köleleri her nasılsa bir isyan m, K.ci ±~ ,

;;Evet, Efendi, Ba5 «s^er^rs^re^7

Kentin üst katlarının durumu nasü?" A- A

gözleri fal taşı gibi olmuş bir şekilde. yC S°rdü kralıÇe,

"Burada komutayı ben kendim HQ,, İ

Acısavaş Dert. "Tüm saray g^z^ZZ ^ ^

için görevlendireceğim. Saldırganlara ZloTzT 'T^
da isyancı köleler dahi olsalar K^^^? ^ " ? 3*
fesat çıkarma fırsatı tanımayacağım!" UnUn USt katlannd*
"Çabuk olun! Çabuk olun!" diye hafo-rA, v v «^
Baltası'nı bulun ve onu hemen bana geS ^ ^^
Lord emri onaylaması için krala bakh A,,
ama başını onaylayarak salladı.*' A°SaVaŞ SURatUU astl
"Evet!" diye emretti. "Dediği gibi yapmır

"Fare, burada ters giden bir şeyler Var!"
Arktos savaşçısı sersem bir şekilde kalk,« , v u
rya çalışs. o,,u uya,,dırara5,,™££ 2KSST
Kız yavaşça, ama göz ardı edilemeyecek hir .«.-i- * ı g
yordu. Kendisi denmeye çekildiği ^^S
ğer savaşçılarla birlikte nöbete kaldığım hatırladı
Tek bir kelime etmeden, kadının npcin^^ •'
rm gizlendikleri mağara kenarına kadaSl" 7" ^^ ,
sapımn arasmdan Aytehçesinin geni ^* T?un l
- için birlikte sürünerek ilerlediler. toCjST* tr '
nin geldiği yönden iri bir öğrenin gelS T * S*
görmüşlerdi. Fare, o iri yaratıkla, uçurup TJTS T*™
Kapısı'run korkunç bekçisinin aynı mahl^ o^n ? 7* İT
düşündü. O zamandan beri tuhaf bir? * om ff? ,
^yanmasıyla aym anda çalmaya 2^^ £L£
O anda Fare açık arazide koşarak ilerWm w, A- ? A
fazla ogre gördü. Mahzar ton», pdS^f^S
*> eUennde uçlar, saldan bir Şekilde One u JEXSS£
218

KIŞYURDU

tutuyorlardı. Komutanları gibi görünen bir tanesi bağırıp işaret
edince bazı ogreler ana gruptan ayrılıp dev mantarların arasın-
daki dar gölgeler içinde bir patikaya saptıklar.

"Sanırım bizi arıyorlar/" diye fısıldadı Tükyuyruk. "Onlar

gibi çevrede koşup duran üç-dört tane grup var."

Fare'nin içini bir korku kapladı. "Bir çeşit alarm çalmış olmalı." Moreen ve arkadaşlarını düşündü ve onları gözetmesi için Yaban Chislev'e sessizce yakardı. Şimdi ne yapması gerekiyordu acaba?

Şef Larsgal koşarak yanlarına gelmiş, mağaranın kenarındaki kendi oturma noktasma geçmişti. Çağlayan hemen yakınlarında, çıkardıkları ufak tefek sesleri örtecek kadar gürültülü akıyordu.

"Er ya da geç yolları buraya da düşecektir," dedi Dağlı.

Fare doğrulamak üzere başını salladı. "Sanırım silahlarımızı çıkarıp hazırlansak iyi olur. Böylece en azından bizi gafil avlayamazlar."

Yıldızan kocasını kısılmış gözlerle seyrediyordu. Kral kısa bir süre için Thraid'in ölümünü unutmuştu—bu iyi bir durumdu, çünkü katilin köle kral olduğuna onu ikna etmek git-tikçe güçleşmeye başlamıştı. Yıldızan tam yaşamı için endişeleniyordu ki kusursuz bir zamanlamayla insan saldırganların haberi gelmişti. Şimdi kral bu yeni sorunla ilgilenirken, kraliçe ölü sevgili konusunu bir kenara bırakıp sonradan kocasını kazanmanın yollarına bakabilirdi. Gerekirse aklını bulandırmak için rahipsel büyülerini de kullanabilirdi.

Aslında bu iyi bir fikirdi.

Şu anda her şeyden daha önemli, aklını oyalayıp, onu ümit ve tutkuyla dolduran tek bir gerçek vardı.

Gonnas Baltası! Balta bu saldırganların ellerindeydi. Ona geri getirilmesi ise an meselesiydi!

219

BOUGLAS NİLES

İri ogre Brunı ve Bark'a odaklanmış, bağırıp çağırarak-

ları koridorun bir duvarına sıkıştırmıştı. İki insan savaşı ^ ^
"baltanın içinde durduğu sepetin önüne geçmişler böylece h"
süre için mahluğun saldırısını durdurmışlardı. Kerrick 'A
reen ve köle kız diğer ogre askerlerin oluşturduğu çember'
dışında kalmış ve kargaşa sırasında bir an için unutulmuşlardı

Elf Moreen'in elinin cübbesinin altına kaydığını gördü. Ka-
dının orada sakladığı kılıcına uzandığını anladı. Sert bir şekilde
kadına çarpıp dirseğini sıkıca kavradı ve onu Bruni ve Bark'ı
sarmakta olan ogre kalabalığından uzaklaştırdı. Göz ucuyla
baktığında Tookie'nin de kavgadan uzak durarak dikkat çek-
memeye çalıştığını gördü.

"Bırak beni!" dedi kadın, sesi öfke dolu bir tıslamaydı.

"Hayır," diye duygusuzca karşılık verdi elf.

Moreen'i zorla pek çok başka kölenin gelişen olayları sey-
retmek için toplandıkları bir noktaya çekti. Bruni ve Bark'ı gö-
rebilmeleri için kendiyile birlikte kadını da döndürdü, ama
kadmşefin kolunu sıkıca kavramayı sürdürüyordu.

"Yakalandılar," diye fısıldadı. "Yirmi ogreye karşı bir şey
yapamayız! Yapacağımız en kötü şey onlarla birlikte yakayı ele
vermek olur—o zaman tüm umutlarımız söner!"

Gözlerinin önünde daha çok muhafız geldi ve iki iri insanı
kaçacak hiçbir yerleri kalmayacak şekilde koridorun bir tara-
fında sıkıştırdılar. Bark ve Bruni sırt sırta vermişlerdi ve balta-
nın içinde durduğu sepet ayaklarının arasında yerde duru-
yordu. Onları sıkıştırmış yirmiden fazla ogreye karşı silahlarını
çekmeyerek akıllılık etmişlerdi.

Kerrick, oradaki en iri öğrenin geçitte savaştıkları canavarın
ta kendisi olduğunu şaşkınlık içerisinde fark etti. Dev, yarıktan
aşağı düşmüştü ve onun orada öldüğünü düşünmüşlerdi. Gö-
rünüşe göre hata yapmışlardı. Yüzü çizilmiş ve kanlıydı, elbi-
sesi ve pelerini ise çamur içindeydi, ama bağırırken sesi önceki
kadar güçlüydü. "Altın balta ellerinde ve benim kapımdan
zorla geçtiler. Kışyurdu'na saldırdılar ve yargılanmak için kra-
lın karşısına çıkarılmalılar."

Bark ve Bruni'yi bir kenara itip Gonnas Baltası'nı yerden
220

KışyURDU

için eğildi. Saf altın baltayı kaldırırken gözleri hayran-
âıVCia rılmıştı ve bu geçmek bilmeyen anlar boyunca her şeyi-
llk1^ ri emir gibi bir şey bekliyor görünen ogre kalabalığını,
eSl nlarda toplanmış köleleri - unutmuş gibiydi.
y Kerrick Tookie'nin geri geldiğini gördü. Kalabalığın içinden
sırırlıp Moreen'in yanına gelmiş ve kadmşefin elinden tat-
"bardım etmeliyiz!" diye ısrar etti Moreen, ama köle kız ba-
«m salladı. Kadınşef kendine destek arayarak Kerrick e baktı,
^oda başını sallayarak Tookie'yle aym fikirde olduğunu

^^"ookie haklı. Şu anda arkadaşlarımız için yapacağımız en
ivi şey yakalanmamaya çalışmak olacak."

Y Moreen azgınlıkla dirseğini adamın elrnden kurtardı.
Elfin

eenis bir morluk bırakacak kadar sıkı tuttuğu yeri ovuştur-
yordu Olduğu yere mıhlanmış olan biteni elemle seyrediyordu.

Y "Bu tutsakları kraliyet zindanına götürün," diye bağırdı
dev ogre Sonunda gözlerini etkileyici baltadan ayırabilmişti.
Birdenbire dönüp Kerrick, Moreen ve Tookie;nin ara arında
bulunduğu köle kalabalığına doğru dikkatim yoğunlaştınp
vüzünü buruşturarak bakmaya başlamıştı.

7 "Başka insanlar da vardı, hem de bir yığın," diye homur-
dandı ogre. Koca eli kalktı ve sosis iriliğinde bir parmak
Moreen'in bulunduğu tarafı gösterdi

"Sen oradaki!" diye aniden bağırdı. Başlığım çıkar.

O anda Kerrick harekete geçmesi gerektiğim anladı. Kadım
itererek kendinden uzaklaştırdı ve Moreen ve Tookie'nin köle e-
rfn arasına karışıp Kışyurdu'na doğru giden koridora daldıkla-
ra gSünce rahatladı Sonra elf ileri atılıp kılıcını çekti ve m
oere savaşıcısına doğru savurdu.

Başka bir mahluk öldürücü kılıcı durdurmak içm mızrağım kaldırarak araya girdi, ama elf çok hızlıydı, mızrağın a tından da t^kılıcı ojenin karmna sapladı. Yaratık acıyla haykırarak geriye doğru sendelendi ve fazla iri arkadaşına çarpıp, başka nerelerin de dengelerini bozdu.

Ancak düşerken mızrağının ucu savrulmuş ve Kerrick m
221

DOUSUS NİLES

başlığın kenarma takılıp yün örtüyü elfin başından çek-karmışü. Tek ayağının üzerinde dönerek elf, kaçan k^{TM?},^1" peşinden fırladı. Kılıcını kınına yerleştirmeye, başlığı) ^^ alün sarısı saçlarını ve sivri kulağını örtecek şekilde Kafasın* geçirmeye çalışıyordu. Bark ve Bruni'yi kurtarma şansı «Edi-ğini biliyordu, bu yüzden iki sadık arkadaşını yarım düzine öğrenin ellerine bırakırken duyduğu ıstırabı bastırmak için bir şey yapamadı.

Oradan uzaklaşırken bir şey daha yüreğinin burulmasına neden oldu. Bir muhafız tüm alanda yankılanacak kada». g^ bir sesle bağırılmış ve tarandığını göstermişti.

"Bir elf!" diye bağırılmıştı. "Kışyurdu'na bir elf gelmiş!"

222

"^Tİ Karanlıkta Bir Buluşma Jg4*"

"İçeri girin," dedi ogre, Bruni'yi alçak bir kapıdan içeri doğ-ru iterek. Kadın kafasını vurmamak için eğildi ve kendini kayıtsızca yerlerde yatan bir sürü adamın bulunduğu geniş taş duvarlı bir odada buldu. Çoğu, belki de hepsi, duvarlara zircirlenmişlerdi, yine de zifiri karanlıkta ayrıntıları seçmek güçtü.

Arkasından itişme sesleri geldi ve döndüğünde Bark Tek-Diş'in ogrelerden birine direndiğini gördü. İri Dağlı bir yumruk atmaya çalıştı, amazonun yerine hücumneferinin kılıcının kabzası sert bir şekilde başına indi. İnleyerek bocaladı ve kaba bir

şekilde içeri itildiğinde yere kapaklandı.

İri kadın çömeldi ve adamın başına dokunduğunda kanın yapışkanlığını hissetti. Bark homurdandı ve oturdu. Yarasını ovalayıp, parmaklarına bulaşan kana bakmak için elini çekti.

"Kavga çıkarırken daha dikkatli olmam gerektiğini düşünüyormuş olmalısın," diye hor görerek hırladı.

"İyi bir hareketti," dedi Bruni, "ümitsiz, ama iyiydi."

"Piçler!" diye hırladı adam, zindanın girişine gürültüyle kapanan metal kapıya ters ters bakarak.

Bark dikkatini çevresine verdi ve hücredeki diğer adamları fark edince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Hepsisi de onları ilgiyle izliyor gibi görünüyordular. Bir- iki tutsak kırırdanınca köşelerden birinden bir zincir şakırtısı gelmişti. Bruni gözlerini

223

ÜOUGLAS NİLES

kısımlı karanlığın içine bakarken bu adamların çoğunun b n*ı de tümünün ağır zincirlerle bağlı olduklarını anladı.

"Neredeyiz biz?" diye sordu Bark Tek-Diş.

"Kraliçenin kişisel zindanında," diye homurdandı bir ada öğrenerek. "Bizi öldürecek zamanı bulana kadar burada kilitleyiz. Merak etmeyin—çok uzun sürmez."

"Neşeli bir düşünce," dedi Bruni. "Ben bizi buraya neden attıklarım biliyorum, ya sizi neden attılar?"

"Onunla konuşmayın!" diye çıkıştı adamlardan biri. Her iki bileğinden de duvara zincirlenmiş yağız bir adamdı. "Causus olabilir—tıpkı şuradaki Thraid'in uşağı gibi!"

Esir, odamn uzak köşesinde yatan sakallı zayıf bir adam olan başka bir tutsağı hor görerek tükürdü. O da zincirliydi ve yeni gelenlere tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

Bruni adamın tanıdığını düşündü ve kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu ki Bark Tek-Diş bağırdı. Tutsağın yanında kadar gitti ve önünde diz çöktü. "Efendimiz! Sizi böyle bağlamaya cüret edenler Kradok'un gazabına uğrasın!"

"Acaryel Balinakemik!" diye şaşkınlıkla bağırdı Bruni. "Bu gerçekten sen misin?"

Sözleri tutsaklar arasında şaşkınlık dolu bir hareketlenmeye neden oldu. Çoğu aralarında fısıldaşıyorlar ya da kuşku dolu mırıltılarla konuşuyorlardı. Adam o kadar zayıf, bitkin ve hırpalanmıştı ki, Bruni'nin hatırladığı soylu Acaryel'den daha farklı, daha ufak tefek bir kral gibi duruyordu, ama gözleri ve o çarpıcı gülüşü şüphe götürmezdi.

"Evet, öyle, Eğreltikayalı Bruni ve benim eski dostum Bark Tek-Diş. Bu ogre pislikleri nasıl oldu da sizi ele geçirdiler?"

Diğer tutsakların duyabileceği bir yerde Bruni ağız sıkı davranmaya niyetliydi, ama Bark açıkça konuştu.

"Sizi kurtarmaya geldik," dedi, başını çaresizce sallayarak. "Eğreltikaya'nın Leydisi bizi buraya getirdi. O, elf ve gönüllülerden oluşan küçük bir kuvvetle buraya geldi, ama ben ve Bruni kente girmeye çalışırken yakalandık. Kralım, size layık olamadık! Cezam tüm tanrıların gazabı olsun!"

Acaryel'in gözleri neredeyse yerlerinden uçuyordu.

224

KIŞYURBU

Rark'ın sürüp giden özür dileme çabalarını sabırsız bir hareketle bir kenara attı. "Leydi—Moreen Koy dizdarı yaşıyor mu?" Hive sordu. "Ejderyurdu felaketini atlattı mı? Nasıl? Bu harika bir haber!" Yüzü birdenbire asıldı ve korku dolu bir ifadeyle Bruni'ye baktı. "O da yakalandı mı? Nerede?"

"Biz yakalamırken, görebildiğim kadarıyla o ve Kerrick kurtuldular. Bark ve ben Gonnas Baltası'nı taşıyorduk. Bir sepetin içinde saklıydı, ama her nasılsa bizi ele verdi."

"Kışyurdu'na beni kurtarmak için mi geldiniz? Bu çılgınhk!" dedi Acaryel. Karamsar bir şekilde konuşmuştu.

"Geldim, çünkü Moren de geliyordu," dedi kadın kesin bir şekilde. "Benim ya da başka birinin onu seçtiği yoldan çevirebilmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Yakalandığın için

kendini sorumlu tutuyordu. Yapılması gereken şey buydu."

"Nasıl başarabileceğini düşündü ki? Buradan şimdiye dek kimse kurtarılamadı!" Acaryel sıkıntıyla başını iki yana salladı. "Ümitsiz bir çaba!"

"Korkarım, Efendimiz, bunun suçlularından biri de benim," dedi Bark, utançla başını eğerek. "Başlarını benim çektiğim bazı

şefler. . . şey. . . siz Ejderyurdu'ndan dönmeyince onu ihanetle suçlamak üzere yola çıktık. Doğal olarak, amacını bize anlattı-
• ğmda Leydinin sizin gerçek bir dostunuz olduğunu anladık. Dağlardan gelip onunla gitmeyecek tek bir adam bile yoktu."

Acaryel Balinakemik gözlerini kapayıp duvara yaslandı. Bark'la konuşurken sesi kızgın değildi, ama Bruni öfkeden daha derin yaralayacak bir hayal kırıklığına sahip olduğunu düşünüyordu.

"Deli Randal ve ben. . . Moreen'e Altın Küre'yi yok etme fırsatını tanıyabilmek için Ejderyurdu'nda kendimizi isteyerek feda ettik. Randall öldü, beni de ogreler ele geçirdi. Moreen'in yaşadığını bilerek şimdi bile o güne baktığımda tam bir başarı olduğunu görüyorum. Benim yakalanmamın onun sonu olacağını öğrenmek. . . ne büyük bir azap! Bu omuzlara alınmayacak kadar ağır bir yük. Onu bu soğuk duvarlı tuzağa çekmektense keşke o gün ölmüş olsaydım."

"Efendimiz, böyle söylemeyin!" diye çaresizce yalvardı

225

DOUSUS NILES

Bark. "O yaşıyor ve göreceksiniz buradan çıkmanın bir yol bulacağız. O elf çok cesur ve binlerce de numarası var n ^ bizle gelen diğer cesur savaşçılar var. Onların işi daha bitmed'r

"Daha da büyük bir çılgınlık!" dedi köle kral, kederli bir ' lemeyle. "Bu kadar çok ölüme neden olamam. O kadar önemi değilim."

Bruni diğer tutsaklara baktı. Adamlar olanları hayret doh

ifadelerle seyrediyorlardı. İlk konuştuğunda Dağlıyı suçlayan siyah saçlı tutsak yine konuştu.

"Bu doğru mu? Sen gerçekten Sikke Işıltısı kralı Acaryel Balinakemik misin? Yakalandığımızda bunun güvenimizi kazanmak için atılan bir yalan olduğunu düşünmüştüm. Ama Balinakemik hanedanının varisi burada ve bir ogre zindanında çürüyor, öyle mi?"

"Doğru," diye yanıtladı Bruni tersleyerek. "Tüm Buzbo-yu'nda bulabileceğin en cesur ve en dürüst insanlardan biridir."

Adam acılar içerisindeymiş gibi bağırdı. "Affedin beni, Majesteleri. Sizi en aşağılık hainlikle suçladım. Ben bir aptalım!"

"Sen cesur bir adamsın," dedi Acaryel sevecenlikle, "ve olmaya zorlandığın üzere, kuşkucusun. Eğer senin yerinde ben olsaydım, en az senin kadar şüpheli olurum."

"Buradan çıkmamızın bir yolu var mı? Nöbetçileri dövüşerek atlatabilir miyiz?" diye sordu Bark Tek-Diş, ümitlenerek.

Acaryel başım olumsuz bir şekilde iki yana salladı. "Bizi içeride çelik kapılar tutuyor ve dışarıda bir yığın nöbetçi var."

"İş Kerrick ve Moreen'e kaldı o zaman," dedi Bruni. Bütün adamların başı önlerine eğildiğinde de ekledi, "böyle bir zamanda onlardan daha güvenilir yoldaşlar yoktur."

"O zaman Chislev'e, Kradok'a ve tüm tanrılara dua edelim," dedi Acaryel sükunetle. "Dostlarımızın nefesleri kesilmesin ve şansları tükenmesin."

"Amin," dedi Bruni. Başını önüne eğdi ve bu duaya kendi dileklerini de kattı.

226

KIŞYURDU

"Efendimiz!" Ogre ulak nefes nefeseydi, yüzü ter içinde kalmıştı. Taht odasına dalmadan önce ne eğilip selam vermiş ne

^e kapıdaki nöbetçilerden izin almıştı. Yorgun bir şekilde iler-

leyip kendini Acısavaş Dert'in ayaklarının dibine attı.

"Ne oldu? Konuş be adam!" diye sorg~uladı ogre kralı.

Tepesine dikilmiş, adamın dilini açrruak için sıkı bir tekme yerleştirme dürtüsünü bastırmaya çalışı> 'ordu. Yıldızan, sanki darbeyi kendi vuracaktı gibi, öne çıkffnak için bir hamlede bulundu, ama kocasından aldığı sert bakaş on adım geride olduğu yerde kalmasına neden oldu. Ulağ;a bakarken kraliçenin gözleri ışı ısıldı ve Acısavaş, kendisinin en küçük bir fikri yokken, kadının elindeki güçleri kullanarak; öğrenin getirdiği haberi önceden sezmiş olabileceği düşünces inden sıkılmıştı.

Büyük bir çabayla ulak ellerinin ve d-Uzlerinin üstünde doğ-ruldu ve hırıltılı derin nefesler aldı. Sonunda kralının yüzüne bakmak için başını kaldırdı.

"Majesteleri, Gonnas Baltası geri alın di!" dedi nefes nefese.

"Biliyordum!" diye ciyaktadı kraliçe. "Gonnas'ın gücüne dikkat edin! Tılsımı bulunması gereken yere döndü! Nerede o?" diye sordu, ulağın önünde durmak için ileri doğru çıkarak.

"Karyl Drago onu buraya getiriyor, Majesteleri!" diye açıkladı soluyup duran ogre. "Avbahçesi Yolu'ndan geliyorum. Orada baltayı içeri sokan iki insan yakaladı. Onları tutsak etti ve Karyl Drago baltaya sizirf adınıza el koydu." Adam birdenbire gözlerini kırıştırdı ve yeniden k-rala baktı. "Yani, sizin adınıza, Majesteleri."

"Kralının kim olduğunu unutma," diye hırladı Acısavaş Dert. Ulağa bakıyor ama karısıyla konuşuyordu.

"Kesinlikle kralım. İnsanları bulan Karyl Drago'ydu ve bir hücumneferi mangasının yardımıyla onları ele geçirdi. Kendisinden başka kimsenin baltaya dokunmasına izin vermedi. O da silahı çok özenle eline aldı. Kendisi baltayı getirirken benim önden gelip haber vermemi istedi."

"İki tutsak mı? Buzduvarı Kapısın dan geçen küçük bir insan ordusu olduğu bildirilmişti. Yakalananların hepsi bu mu?" "Evet, Majesteleri-şimdilik yalnız-ca ikisi. Bir tanesi Dağlı

Ö0V6LAS NİLES

bir savaşı, diğeri de iri bir kadın, görünüşüne bakılırsa Arkto Üçüncü bir tane daha vardı ve diğeri ikisini kurtarmak için sarıydı. Ancak üzümlere bildiririm ki Aybahçesi tüneline çıkarak kaçtı ve limanın üstündeki ambarların arasında izini kaybettirdi."

"Bu kötü," dedi kral. "Üçüncü haydudun neye benzediğini kimse görebildi mi?"

"Evet, Efendimiz. Muhafızlardan biri onu yakalamaya çalıştı ve cübbesini yırttı. Drago'nun anlattıklarına bakılacak olursa—biliyorum inanması güç ama — saldırganlardan birinin bir elf olması mümkün!"

Acısavaş Dert'in dünyası birdenbire karardı. Yüce tahtına doğru sendeledi ve tüm gücü çekilip yutulmuş gibi taş koltuğa yığılıp kaldı.

"Bir... elf mi dedin?" diye hırıltıyla karışık bir sesle sordu.

"Ee, evet, efendimiz. Drago yalnızca bir kulağının sağlam olduğunu fark etmiş. Tuhaf, uzun ve sivri uçlu bir kulakmış. Diğeri ise ya tam gelişmemiş ya da yarısı yokmuş. Ayrıca saçları sıra dışı altın bir renge sahipmiş ve gözleri de iri ve yeşilmiş."

"Yalnızca bir kulağı mı?" Ejderayurdu felaketiyle alt edilen ve kesinlikle ortadan kalkan, kahrolası bir tehlikeye ait anılar bilinçaltında yatan karabasanlar gibi yüzeye çıkıyorlardı. "Yanında bir de kadın var mıydı, siyah saçlı küçük bir yaratık?"

Haberci şaşkınlıkla baktı. "Evet, Majesteleri. Drago saldırganların ikisinin kadın olduğunu söyledi ve biri söylediğiniz tarife tam olarak uyuyor."

Kral birdenbire oturma ihtiyacı duydu. İçi bulanmaya başlamıştı. Bu duyguyu silkinerek üzerinden attı ve zalim bir kararlılıkla çevresine bakındı.

"Esiri bana getirin," diye buyurdu, "insan kadını. Ayrıca nöbetçilere söyleyin köle kral, Acaryel Balinakemik'i de yukarı

çıkarsınlar. İkişile de konuşup neler olup bittiğini öğrenmeye çalışacağım."

228

KIŞYURDU

Kapının kilidi çınlayıp metal kapı gıcırdayarak açıldığında tutsakların konuşmaları aniden kesildi. Kılıçlarını tehditkâr bir şekilde kaldırmış dört silahlı ogre içeri girdiler. Subaya benzeyen bir beşincisi içeri girdiğinde Bruni ve Acaryel Balinakemik'i işaret etti.

"Sizi taht odasına götürüyoruz. Kral ve kraliçe sizinle konuşmak istiyorlar." Adam aşağılık bir şekilde gülerken, Acaryel Balinakemik, onu zincirlerinden çekip sert bir şekilde ayağa kaldırdıktan sonra kapıya doğru sürükleyen ogrelere karşı kelepçelerine asılarak ümitsizce direniyordu. "Herhalde kraliçe sana teşekkür etmek isteyecektir. Belki de seni ödüllendirir," dedi ogre alay ederek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dağlı kral.

"Düşünüyorum da, Leydi Thraid Dimmarkull'u öldürerek ona büyük bir iyilik yaptın. Çok iyi bir kesik, tam boğazının ortasından geçmiş. Bir saat boyunca kan kaybetmiş olmalı!"

Bruni, Acaryel'in suratının düştüğü dehşetle bembeyaz olduğunu gördü ve sonra arkası döndürülerek sert bir şekilde kapıdan dışarı çıkarıldı. Ogre muhafızlar arkalarından geliyorlardı.

Dinekki büyüler mırıldanarak, kemikleri okuyarak ve Yaban Chislev'den gelebilecek başka işaretleri arayarak küçük, koyu renkli gölcüğün yanında çok zaman geçirmişti. Zaman zaman Fare dev mantar sapsarı arasında ani ışık parlamaları görüyor ya da gök gürültüsüne benzer gürültüler duyuyordu. Kayalar ayaklarının altında titriyordu.

Arktos savaşçısı çoğu zaman mağarayı gözetliyordu.

Ogrelere orayı didik didik arıyorlardı. Şu ana dek devriyeler ortadaki derenin uzak tarafını aramakla meşguldüler, ama suyu geçip Mağara Barınağı'na gelmeleri an meselesiydi.

Sonunda Dinekki kırışık dolu yüzü derin bir endişeyle karmış olarak mağaradan çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu Fare.

229

DOUGLAS NİLES

"Sorun var," dedi şaman gizemli bir şekilde. "Tam olarak neyin ters gittiğini bilmiyorum, ama işaretler açık. Moreen ve Kerrick'in talihleri yaver gitmemiş, büyük olasılıkla daha da kötüye gidecek."

"Ne yapabiliriz?" diye merakla sordu Fare. Yeşil ve bereketli mağarada ilerleyen ogrelere sıkıntıyla baktı.

Her tarafta uçuşan yarasalar havada daireler çiziyorlar, büyük mantar şapkalarına doğru dalışa geçiyor, hatta bazen sapların arasında uçup tekrar yükseliyorlardı.

"Ne yaparsam yapayım hiçbir şeyi kesin olarak bilemeyeceğim. Gidip neler olup bittiğine baksam iyi olacak sararım." Şaman kızgın bir şekilde dilini şaklattı ve geniş mağaraya sanki mağara ona hakaret etmiş gibi ters ters baktı.

"Bütün bu askerlerin arasından sıvışıp geçmekten mi söz ediyorsun?" diye pat diye konuştu Arktos savaşçısı. "Hayır, Dinekki! Bunu sen bile yapamazsın."

"Bu bedenle değil, şaşkın," diye çıkıştı yaşlı kadın. "Bu yaşlı bacakların tek bacaklı bir ogreden bile kaçacak kadar güçlü olduğumu mu sanıyorsun?"

"Şey, hayır."

"O zaman aptalca fikirlerden söz etmeyelim."

"Ama... nasıl?"

Yaşlı kadın yanıt vermedi. Onun yerine yine aynı girintiye gitti ve narin omuzlarına sardığı beyaz bir şalla geri döndü.

"Sen burada bekle," dedi Fare'ye.

Şaman okuyup, üfleyip savaş birliğinin ortasında dualar ederken. Fare dev mantarın sapının arkasında oturdu. Onu göremiyor ama bağırışlarını ve tuhaf hayvan sesleri çıkarışını duyabiliyordu.

Yarasaların huzursuzlaşmaya başladığını ve pek çoğunun ona doğru uçarak başının üzerinde toplandıklarını gördü. Ortalıkta dönen minik yaratıkların sayısı giderek artıyordu.

Birdenbire yarasalar hep birlikte hareket ettiler. Geniş mağarada alçaktan uçuyorlar, sonra da hızla kanat çırparak yükseliyorlardı. Çoğu hemen yükselmiş ancak bir tanesi diğerlerine yetişmeye çalışırken biraz geride kalmıştı. Fare hayvanların
230

KIŞYilRbU

jdşyurdu'na doğru uçarak gidişlerini ve gözden kayboluşlarını seyretti. Sessizlik sinir bozucu ve bunaltıcıydı. En sonunda yaşlı samanın öfkesini üzerine çekme pahasına ne olduğunu anlamaya karar verdi.

"Dinekki?" diye bağırdı.

Yanıt yoktu. Yaşlı kadının başına bir şey geldiğinden endişelenerek, hemen kayanın kenarına sıçradı. Ama aşağıdaki yosunlu kayalarda ne kadından ne de beyaz şalından bir iz vardı.

Ancak o zaman, yarasaların gittiği yöne bakınca anladı. Dinekki burada... kayaların üzerinde değildi... cevap açıktı. Yarasalarla birlikte gitmişti.

Yıldızan Garnet Dane'i özel sığmağına, kutsal tapmağın arkasındaki tütsü kokulu odaya götürdü. Adamm yüzündeki gülümsemeden kendiyile gurur duyduğunu görebiliyordu ve kölenin bu anın tadını çıkarmasına karışmadı.

Doğrusu iyi iş yapmıştı.

"Leydi Thraid öldü," diye belirtti Yıldızan gerçeği bir tavırla. "Senden istediğim görevi en uygun şekilde yerine getir-

din."

"Sağ olun, cömert kraliçem," dedi adam, yüzünü yere ya-pıştırmak.

"Kadm ortağını da bu işte kullandın mı?"

Garnet Dane'in sözünü ettiği bu insan kadını, bu kadar kan döktükten sonra bile kölelerin arasında saklı kalabilen bu kişinin kim olduğunu merak ediyordu. Er ya da geç kraliçe onun kim olduğunu öğrenecekti, çünkü işe yarar görünüyordu.

"Elbette, kraliçem. Ley diye yaklaşması daha kolaydı, bu yüzden görevi gerçekleştiren de oydu. Tüm isteği ve sadaka-tıyla size hizmet ediyor."

"Onu yakında yeniden kullanmam gerekecek. Leydi Thraid konusunda olduğu kadar iyi bir şekilde hizmet edeceğine gü-veniyorum," dedi yüce rahibe.

"Evet, Majesteleri." Garnet Dane'in gözleri başka bir cina-231

DOUSLAS NİLES

yetin heyecanıyla parılıyordu. "Bu kez size nasıl hizmet ede-biliriz?"

"Kentte başıboş dolaşan bir elf var. Kölelerin arasındaki asi unsurlarla iletişime geçeceği kuşkusuz. Aybahçesi tarafından girmiş olsa da şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

"Tüm adamlarımı böyle birinin görülmesi ya da duyulma-sıyla ilgili olarak uyarırım," dedi insan köle, yaltaklanarak.

"Bana bir bilgi ulaştığı zaman size hemen haber—"

"Aptal!" diye azarladı kraliçe. Adamın korkak bedeninin is-teksizce kasılması hoşuna gitmişti. "Bilgi istemiyorum. Sen ya da kadın arkadaşın, onu bulduğunuz anda öldürmenizi istiyor-um!"

232

<

*

Yine Şu Kender

i

"İşte—ben ogrelerin arkadaşlarınızı nereye götürdüğünü bulmaya çalışırken bir süre burada saklanabilirsiniz," dedi Tookie, bir kapı açıp Moreen ve Kerrick'i küçük ve karanlık bir odaya sokarak. Moreen nefes nefeseydi, kalbi güm güm atıyordu ve avuç içleri terden sıırıslıklam olmuştu.

"Burası neresi?" diye sordu elf, dikkatle koklayarak.

"Eskiden bir cenksuyu imalathanesiydi," diye yanıtladı köle kız. "Sanırım şimdi burada yalnızca arpa falan saklıyorlar. Artık kimse bu taraflara gelmiyor. Ben gidip Til'dy Trevv'i bulana kadar siz burada güvende olabilirsiniz. Arkadaşlarınızı nereye götürüldüğünü bir o bilebilir. Bir köle için çok şey biliyor. Beni burada bekleyin, tamam mı? Onu ya da başka birisini bulup bulamayacağıma bakacağım."

Moreen diz çöktü ve çocuğu omuzlarından tutup, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne baktı. "Çok cesursun ve bize çok yardım ettin. O büyük ogre peşimizden geldi, çünkü senle karşılaşmadan iki gün önce onunla dövüştük. Bize biraz daha yardım etmen gerekecek. Seni tehlikeye soktuğumuz için çok özür dilerim."

"Tehlike mi?" diye burun kıvırdı kız. "Tüm yaşamım boyunca yaptığım en eğlenceli iş! Merak etmeyin. Arkadaşlarınızı nerede olduğunu bulacağız ve... ve bir şeyler yapacağız!"

233

BOUGLAS NİLES

"Sen iyi bir dostsun/" dedi Kerrick, kızın omzuna hafif dokunarak, "ve Moreen haklı, çok da cesursun. Sana şimdiden çok şey borçluyuz, teşekkürler."

Bir an sonra Tookie ambar kapısından dışarı çıkmış, elfi ve kadınşefi geniş, gölgesi odada yalnız bırakmıştı.

"Korkuyorum," derken buldu kendini Moreen. İtirafına

kendi de şaşırmişti. "Beklemeye dayanamıyorum! Bir şeyler yapmamız gerek!" Biraz yürüyüp sıkıntıyla geri döndü ve çevrelerine düşmanca baktı.

"Ben de korkuyorum," dedi Kerrick. "Durumumuza bakılırsa oldukça doğal bir tepki, öyle değil mi? Hadi, etrafa bir bakalım ve sorunlarımızı unutalım."

Kerrick, elf gözlerinin bazı ayrıntıları görebildiği konusunda ona güvence verse de, Moreen'e göre oda neredeyse zifiri karanlıktı. Eşya sepetlerinden bir meşale çıkarttı ve onu yaktağında titrek sarı bir aydınlık geniş odaya yayıldı.

İstiflenmiş büyük fıçılar buldular ve yanlarına vurduklarında gelen boğuk sestten içlerinin boş olduğuna karar verdiler. Zemin çoğu yerde saman kaplıydı ve yüksek zeminli çeşitli girintiler üç iç duvardan değişik yönlere açılıyorlardı.

"Meşaleyi sen al," dedi Kerrick. "Şuradaki odalara bak. Ben diğer tarafa bakacağım."

Kadınşef eski arkadaşından ayrı kalmak konusunda isteksizdi, ama kabul etti ve ilk iki girintiyi inceledi. Nemli, küflü ve uzaktan uzağa tatlı kokan ek depolar gibi görünüyorlardı. Sağda solda birkaç kutu ve fıçı duruyordu ve her şeyin üstünde bir parmak toz vardı. Her iki yerde de ne bir kapı ne de başka bir yere açılan bir geçit buldu.

Elinde meşalesiyle ana ambara geri döndüğünde yığınlarından birinin arkasından fısıltıların geldiğini duyunca şaşırıldı. Ürpererek ilerledi ve konuşanın geri dönmüş Tookie olmasını umdu. Eli kılıcının kabzasını sıkıca kavradı, bir tehlikeyle karşılaşırca dövüşmeye hazırdı.

Elfin sesini tanıdı ama ses korkmuş ya da tedirgin gelmiyordu. Biraz daha eğilerek ne konuşulduğunu duymaya çalıştı. "... şimdilik burada saklanıyoruz, ama bir şeyler yapmalı-

234

KIŞYURDU

Eğer burada oturup beklemek zorunda kalırsak ikimizde

aidimizi kaçıracamız!" dedi elf.

"İyi, o zaman yapacak faydalı bir şey bulun," diye yanıtladı ikinci ses, hafif bir kızgınlıkla.

Ses çocuksuydu, ama konuşan Toookie değildi. Ayrıca bir erkek sesiydi ve tiz olsa da kulağa oldukça olgun geliyordu. "Önerilere açığım," dedi Kerrick sertçe.

Moreen, meşaleyi yukarı kaldırarak yığının arkasından çıktığı Kerrick onu görünce utanarak güldü ve özür dilercesine başını salladı. "Oh, kusura bakma. Bir şey bulamadım. Sonra, sanırım karanlık beni biraz etkiledi-hayali arkadaşımınla sohbet ediyordum."

"Mercankafa Ağbalıkçı'yla mı?" dedi kadınşef hayretler içinde, elfin arkasındaki gölgelere şaşkınlıkla açılmış bir gözle bakıyordu.

"Seni şaşırtmak istemedim," diye yanıtladı elf. "Biraz kaçıkça geldiğini biliyorum... ne oldu?" diye sordu, hayretle dolu ifadesini görerek.

"Eğer hayaliyse," diye sessizce yanıtladı Moreen, "neden onu görebiliyorum?"

Komutan Verra pazar yerinin kenarında liman karmaşasına bakarak yürüyordu. Kutular ve fıçılar istiflenmiş, büyük ip kangalları üst üste konmuş ve her çeşit ağ ve kürek oraya buraya gelişigüzel yığılmışlardı. Barış zamanlarında her türlü denizcilik işinin görülmesinde faydalıydılar, ama bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Şu anda her biri, elf bir saldırgan ya da isyankar köleler için eşî bulunmaz saklanma yerleri olarak görünüyordular.

Rıhtımın ilersinde kurutma sehpalarmın dizilmiş balıklar yakılmayı bekleyen kömür mangallarının üstünde duruyorlardı. Kereste deposundaki bıçkı, ağır dişlileri köle emeğiyle çevrilirken uğulduyor, dönen testere taze çam kütüklerim bir-biri ardına keserek ağaçları keresteye çeviriyordu. Geniş depo-

BOÜGLAS NİLES

lama alanlarındaki kereste istifleri giderek büyüyordu, am Verra'nın tek düşünebildiği ileri geri hareket eden kölelere! Neler planladıklarını, neler düşündüklerini merak ediyordu.

Kralın emrini, kentin orta boşluğundan atılıp, liman sularına sular sıçratarak düşen bir mesaj tüpü aracılığıyla almıştı Verra'nın adamlarından biri uzun bir sopayla tüpü sudan çıkarmış ve komutan Verra talimatları okuyarak hemen harekete geçmişti.

"Kentte bir elf kaçak var. . . kölelerin başkaldırısı söz konusu. . . insan savaş birliği Buzduvarı Kapısı'ndan geçmiş ve Aybahçesi'ne girmiş... "

Bu nasıl olabilirdi?

Verra, birkaç gün önce kralı olası bir insan isyanına karşı uyardığı için memnundu, ancak gerçekle yüzleştiği zaman kendini büyük ölçüde hazırlıksız hissediyordu. Burada, büyük meydana, doğrudan ölçüde hazır olan üç yüz ogre vardı ve yüzlercesi bölükler hâlinde liman katma dağılmışlardı, ama insanlar sayıca çok daha fazlaydılar!

Sıkıntısını bir kenara bırakıp, şimdiye kadar yaptıklarını gözden geçirdi. Önce Sukapısı kölelerini içinde buldukları geniş bölgede emniyete almıştı. Oradaki insanlar toplam olarak bin kişiyi buluyorlardı ve şu anda, menteşeleri dağın içine metrelerce gömülü, ağır çelik kapıların arkasında kilitliydi. Bir düzine ogre ikinci dış kapıda beklerlerken, bir o kadarı da, çıkmayı başaracak olurlarsa insanların geçmeleri gereken koridorun hakim noktalarını tutuyorlardı. Sukapısı köleleri güvenli bir şekilde kilit altında oldukları için Verra memnundu.

Kereste deposunda çalışan kölelerin sayısı da neredeyse - aynıydı, ama onları o kadar etkili bir kontrol altına alamamıştı. Her şeyden önce geniş bıçkılı yaz ayları boyunca çalışan ekiplerin tundra'dan çekerek getirdikleri kütükleri kesme işiyle uğraşıyordu. Bu odunun önemli bir kısmı, iki gün sonra gerçekleştirilecek Güzkarası Törenleri'nde kullanılacaktı ve basit bir

şüphe yüzünden Verra işi durdurmak istememişti. Böylece giderek daha fazla kereste istifleri oluşuyor, köleler kalasları bıçkıdan depolama bölgesine taşıyorlardı.

236

KIŞYURDU

Depoyu kapatamayacağına göre, eli deneyimli ogreden oluşan bir hücumneferi bölüğünü, diğer zamanlarda orada güvenliği sağlamakla görevli altmış bekçinin yanına yerleştirmişti. Durum çok iç açıcı değildi, ama birliklerine kırbaçlarını çekinmeden kullanmalarını ve uyanık olmalarını tembihlemişti.

Liman katındaki diğer işçi bölgelerinin—özellikle balık deposu ve tabakhanenin—her birinde yalnızca birkaç yüz köle çalışıyordu. Verra buralardaki nöbetçilerin sayılarını artırmış ve daha dikkatli ve disiplinli olmaları konusunda onları uyarmıştı. Sıradan olayların dışında olan en küçük bir şeyi bile bildirmelelerini emretmiş ve durumun ciddiyetini vurgulamıştı. Artık bekleyebilirdi.

Hissettiği gerginlikle ürperdi. Çok önemli olabilecek bir şeyi unuttuğuna dair içinde oluşan korkuyu üzerinden atamıyordu.

"Sen Moreen Koy dizdarı'sın," dedi Mercankafa Ağbalıkçı. Küçük adam geniş bir gülümseme ve uzatılmış eliyle Moreen'e doğru geldi. "Seninle tanışmak büyük bir zevk. Demek istiyorum ki senle ilgili çok şey duydum, hem de kim bilir kaç yıldır. Tanıştığımıza çok memnun oldum!" Kadının elini tuttu ve tokalaştı. Moreen'in avucunun içindeki küçük parmakları ince ve güçlüydü. "Kerrick'e yardım etmek için gelmiş olmalısınız, tabii ki. Çok memnun oldum. Arada bir ona destek olmaya çalışıyorum, ama Zivilyn Yeşilağaç adına her şeyi ben yapamam!"

"Ehem. . . ben de çok memnun oldum, seninle tanışmak bir zevk. Geçen yıllar boyunca ben de senin hakkında çok şey duydum," diye karşılık verdi kadımséf.

Bu küçük varlığın Kerrick'le konuştuğunu görünce afallamıştı. Dikkatini çekmeden ambar kapısından girmiş olamazdı. Burada, karşısında gerçekten durduğundan da emindi. "Nereden geldin? Buraya nasıl girdin ve bizi nasıl buldun?" "Oh, Kerrick'i çok yakın takip altında tutuyorum," dedi kender. Elfin onu tarif ettiği hâlinin aynısıydı, yalın yeşil bir

D0USL4S NILES

gömlek ve yumuşak geyik derisi çizmeler giymişti. Saçları, ba sının tepesinde düğümlemiş ve sırtından uzun bir kuyruk şeklinde sallanan bir tepetopuzu şeklinde toplanmıştı. Öne doğru eğildi ve Moreen'e göz kırptı. "Fark ettin mi bilmiyorum ama başını belaya sokmak konusunda çok yetenekli. Elimden geldiğince ona yardım etmeye çalıştım. Sanırım sen de bunu yapıyorsun. Bize sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor! Bir keresinde yelken açmış giderken ve nereye gittiğine bakmazken, bir ejder kaplumbağasına çarpıverdi! Eğer ben

tam o sırada oradan geçiyor olmasaydım—"

"Ejder kaplumbağasının sırtında kısıp kalmıştın!" dedi Kerrick öfkeyle. "Seni ben kurtardım, hatırladın mı?"

"Ayrıntılara pek akli ermez biliyor musun," dedi Mercan-kafa yine göz kırparak. "Yine de sevimli sayılır, her neyse ne diyordum, başı beladan hiç kurtulmaz."

Moreen ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sanırım onun başını sürekli belaya sokan benim. Örneğin şu anda. İki arkadaşımız yakalandı, ogreler Gonnas Baltası'nı geri aldılar ve biz burada saklanmış küçük bir kızın bize yardım etmesini bekliyoruz."

"Tookie mi? O gerçekten çok sıkı biri!" dedi kender heyecanla. "Onunla karşılaştığınız için şanslısınız." Kerrick'e baktı ve sert bir şekilde başıyla işaret etti. "Ne demek istediğimi görüyor musun—hep iyi arkadaşlara denk geliyorsun ve hepsi de

senin başını beladan kurtarmak için ellerinden geleni yapıyorlar."

"İşte bunda haklısın," dedi Kerrick, yüksek sesli bir iç geçirmeyle.

"Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum," dedi Moreen, endişeli ruh hâline karşın gülümseyerek, "ve Kerrick'in nereye giderse iyi dostlar edinmesi konusunda da haklısın."

"Bir elf için tuhaf bir durum," dedi kender, iyice eğilip yüksek sesle fısıldayarak. "Onların çoğu insanlara pek yanaşmazlar

ama bizim Kerrick Fallabrine'imiz öyle değildir!"

Kerrick sert sert kendere baktı, belirgin bir şekilde rahatsız
238

KIŞYURDU

olmuştu. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Kraliçenin arkadaşınız Bruni'yi neden görmek istediğini merak ediyorum," dedi Mercankafa gösterişli bir omuz silkmeyle. "Onunla konuşmayı çok istiyormuş gibi görünüyordu. Sanırım, kral da konuşmak istiyor. Onlar da ne çift ha!" "Kimler?" diye sordu elf, çıkan bu sonuca şaşırarak.

"Tabi ki ogrelerin kralı ve kraliçesi! Her ikisi de oldukça vahşi sayılırlar, ama şahsen asıl ürkütücü olanın kraliçe olduğunu düşünüyorum. Her neyse, nöbetçiler şu sıralar Bruni'yi yukarı götürecekler."

"Ne demek istiyorsun? Bruni yukarı mı gidiyor? Kentin üst katlarına?" diye sordu Kerrick.

"Evet, elbette." Mercankafa elf denizciyi yavaş öğrenen bir çocuğu incelemiş gibi inceledi. "Yukarı çıkıp kentin alt katlarına gitmesini mi bekliyordun? Onu bunu bırak da, size yolu göstermemi istiyor musunuz?"

Kerrick öfkeyle homurdandı ve cevap verme işini Moreen'e

bıraktı. "Evet, lütfen bizi oraya götür—hemen!"

"Hiç sormayacaksınız sanmıştım," dedi Mercankafa Ağbalıkçı, kapıya doğru dönüp sonra da elfe hitap ederek. "Sen başlığını başına çeksen iyi olur. Kışyurdu'nda sık sık elf kulakları gördüklerini pek sanmıyorum."

Acaryel ayaklarını sürüyerek yürüyor, zincirler adımlarını sınırlıyorlardı. Geride kalmamaya kararlıydı, böylece muhafız-

lara ve hemen arkasından yürüyen Brunî'ye ayak uyduruyordu.

"Hepinizin buraya benim için geldiğimize hâlâ inanabilmiş değilim," dedi, ümitsizlikle başını iki yana sallayarak. "Bütün bunlar için çok daha iyi bir amaç olmalı! Benim yüzümden bir sürü insan ölecek. Bunu kaldıramam!"

"Kurtarabildiğimiz kadar da köle kurtaracaktık," diye alçak sesle karşılık verdi Brunî. Anlaşılan ogrelerin sohbet etmelerine
239

BOUGLAS NİLES

bir itirazları yoktu. En azından muhafızlardan hiçbiri araya girmeye kalkmamıştı.

"Başkaldırmaya hazır bazıları vardı!" diye kederle sürdürdü Dağlı. "Hepsi yakalandı — sonları da geldi! Ölecekler, - hem de benimle karşılaşma bahtsızlığına düştükleri için! Neden hiçbiriniz uzak durmayı beceremediniz?"

Arkadaşlarından ve dostlarından, silah arkadaşlarından ve halkından bu çılgın amaç uğruna daha kaç kişi ölecekti? Şuna gerçekten inanıyordu: Keşke Ejderyurdu'nda ölseydi ve hepsini bu anlamsız hareketten alıkoymuş olsaydı.

Şimdi hepsi öleceklerdi ve bunun tek sorumlusu kendisiydi.

Dinekki'nin omuzlan ağrımıştı ve kendini, yola çıkmadan önce eklemelerine denizaygırı yağı merhemi sürmüş olmayı dilerken buldu. Uçmayı çok seviyordu, ama diğer her şeyde olduğu gibi yaşlılık her işi karıştıırıyordu.

Şekil-değiştirme büyüsunü yapmayalı, kanatlı bir yaratığın şekline bürünmeyeli kaç yıl olmuştu? Doğrusu hatırlayabileceğinden çok daha önceydi. Yine de büyüü kolaylıkla yapabilmiş, vahşi tanrısının tanıdık varlığı onu gücüyle ısıtvermişti. Başka zaman olsa bir kuş şekline girerdi, ama bu koca mağarada yarasa daha uygun görünmüştü. Uçma tekniğinin hatırladığından çok da farklı olmadığı ayırdma vardı, ancak tüylü bir şeklin rahat süzülüşünün aksine havada kalmak için sürekli

kanatlarını çırpması gerekiyordu.

Yine de kanatlarını saran kürk yumuşak ve alımlı görünüyör, kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Küçük bir yarasanın bedeninde kendini kenardan aşağı attığı anda uçmak için gerekli becerileri tekrar hatırlamıştı. Yükselip diğer yarasaların peşinden giderken, mantar ormanlarının ve parıldayan yosun kaplı duvarların arasında kanat çırpıyor, soğuk, berrak derelelerin üzerinde uçarken yüreği coşkuyla doluyordu.

Omuzlarının ağrıdığını ilk hissettiği zaman daha önünde

240

KIŞYURDU

çok yol olduğunu fark etti. Diğer yarasalar, onun yetişebileceğinden çok daha hızlı uçup gitmişler ya da çevreye dağılmışlardı, ama bunun bir önemi yoktu. Onların varlığına ihtiyacı - yoktu. Tek ihtiyacı olan şey geniş yeraltı mağarasının içlerine gidecek kadar güçlü olmaktı.

Yorgunluk giderek onu aşağı çekmeye başlamıştı, ama şimdilik en azından geniş tünele kadar gelmişti. Uçuşunun ilk kısımlarında biraz yükseklik kazanmış, şimdi de gerilmiş kasla-

rını dinlendirebilmek için yere doğru süzülüyordu. Taş tabana sürtünecek duruma gelene kadar giderek aşağı kaydı. Ancak sürekli kanat çırpması gerekiyordu çünkü başka alçalacak yer kalmamıştı.

Geniş kapıyı sonunda başının üstünde gördü. Yaşlı şaman yukarıda kalan geçitten geçebilmek için son gücünü kullandı. Limanın ortasında demirlemiş, güvertesinden uzun bir direğin yükseldiği bir gemi gördü. Birkaç kanat çırpışıyla biraz daha yükseldi, yavaşladı ve direğin üstündeki yatay parçanın üstüne kondu.

Burada dinlenip soluklanmaya çalıştı. Neler olup bittiğim görmek ve bu noktadan sonra nereye gideceğine karar vermek için çevreye bakınmaya başladı.

"Burada kalamayız ve daha fazla bekleyemeyiz!" dedi Fare.

Aybahçesi'nin içinde bir o yana bir bu yana giden ogre devriyelerini seyrediyordu. En azından dört tanesi geniş mağarada sürekli tur atıyorlardı. Her müfreze birkaç düzine düşman savaşçısından oluşuyordu, ama Arktos savaşçısı, hızlı hareket ederlerse en az bir ya da iki müfrezenin hakkından gelebileceklerini düşünüyordu. Eğer sayıları yüzü bulan ogreler bir araya gelirlerse elindeki küçük kuvvetle fazlasıyla zor zamanlar geçireceğini biliyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi, her iki yanında duran Larsgal ve Tükyruk'a. "Bizi bulmaları an meselesi."

"Hareketli olmak ve kendi istediğimiz koşullarda onlara

241

bOU&LAS NİLES

saldırmak daha iyi," diye katıldı Dağlı şef.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye merakla sordu Tükyruk.

"Onları vurmamız ve ilerlemeye devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum," diye önerdi Şef Larsgal. "Kente doğru

ilerlemeli ve verebildiğimiz kadar zarar vermeliyiz ta ki. . . "
Sesi alçalıp kesildi.

Tüykuyruk adama baktı sonra da iri, kara gözlerini Fare'ye çevirdi. "Ta ki ogreler bizi öldürene kadar, demek istiyor değil mi?"

"Evet, ama bir şeyler yapmayı denemeliyiz, görmüyor musun? Kapana kısılmış fareler gibi burada, bizi bulmalarını ve ezip geçmelerini beklemekten iyidir!" Fare o narin gözlerin içine baktı ve içi ezildi.

Fare'yi şaşırtarak, küçükken kızdırdığı ve zamanla büyü-yüp serpilene ve kabilenin en güzel kadını olan bu Arktos kızı anlayış ve kabullenişle başım salladı.

"Evet," dedi Tüykuyruk. "En azından denemeliyiz."

Fare uzandı ve kızın elini tuttu. Ona söylemek istediği çok şey vardı, ama bir türlü konuşamıyordu.

"Gidelim o zaman," dedi Şef Larsgal.

Birkaç dakika sonra savaş birliğini bir araya getirmişlerdi. Her kadın ve erkek elinde bir silah tutuyordu. Kılıçlılar ve mızraklılar öne, ok ve yay kullananlar da arka tarafa geçmişlerdi. Çağlayanın gürültüsünün sağladığı korumaya şükreliyordu, ama Fare yine de planını anlatırken alçak sesle konuştu.

"Planımız doğrudan Kışyurdu'na gitmek," dedi. "Şu anda ogre devriyelerinin çoğu Buzduvarı Kapısı'nın bulunduğu geçidin girişinin olduğu Aybahçesi'nin uzak tarafındalar. Onlar bizi ilgilendirmiyorlar. Mağaramın bize yakın ucunda yirmi otuz mahlukluk bir birlik var. Şu anda bir mantar ormanın içini araştırıyorlar. Bizi görecekle ve engellemeye çalışacaklardır. Onlara saldıracağız, her birini öldürecek ya da etkisiz hale getireceğiz ve yolumuza devam edeceğiz. Herkes anladı mı?"

Soru yoktu, Kente girdikten sonra ne yapacaklarını kimse-nin sormaması Fare'yi rahatlatmış, çünkü düşündüğü şeyi kazara

.söyleyeceğinden korkuyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, oraya ulaşabileceklerini hiç sanmıyordu.

243

<

Habercinin Dönüşü

>

Acısavaş Dert gergin bir şekilde taht odasında bir ileri bir geri yürüyordu. Onun parlamaya hazır ruh hâlinde çekinen Yıldızan casuslarını görevlendirmek üzere gitmişti. Acısavaş, onların işe yarayacağını umuyordu. Şimdilik karısı gözünün önünde olmadığı için memnundu.

Kapılar açılıp içeri bir sıra hücumneferi girdiğinde şaşırıldı. Köle kralı getirmişlerdi. Adamın elleri arkadan zincirlenmiş, boynuna demir bir tasma takılmıştı. İki iri ogre tasmaya bağlı zincirlerden tutuyorlardı. İlk esirin arkasından içeri, ay gibi yuvarlak yüzlü, uzun siyah saçlı ve uzun boylu bir insan kadını girdi. Onu hemen tanıdı. "Eğreltikaya'da Gonnas Baltası'nı taşıyan sendin değil mi?" diye şaşkınlıkla sordu. "Tam zaferin eşliğindeyken ordumu durdurdun."

"O baltayı kara kalbine gömmediğim için çok pişmanım!" diye tersledi kadın.

Muhafızlardan biri ona vurmak için yumruğunu kaldırdı, ama kral elini kaldırarak adamı durdurdu.

"Sen kendine özgü bir yaratıksın," dedi Acısavaş, "şimdiye dek gördüğüm en iyi savaşçılardan birisin ve üstelik de bir kadınsın. Bir ogre kadınının bile senin gibi savaştığını görmemişim."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," dedi Bruni, alev

DOUGLAS NİLES

alev gözlerle krala bakıyordu. Derin bir nefes aldı ve büyük bir ihtiyatla başını iki yana salladı. "Görmeyi beklediğim yontulmamış ogre tipine pek uymuyorsun."

"Ne de sen aklımda canlandırdığım saldırgansın," diye karşılık verdi kral.

Birkaç dakika önceki öfke, keder ve güvensizlik karışımından oluşan ruh hâlinin hızla yumuşadığını fark etti. Bu kadını fazlasıyla merak ediyordu. Şu anda elinde olduğu için ondan ne korkuyor ne de nefret ediyordu. Aksine bu kadın onu cezbediyordu. Dış görünüşü ne kadar etkileyici olursa olsun bu insan görüldüğünden çok daha fazlasına sahipti. Doğrusu şekil ve hat olarak da Thraid'i çok andırıyordu.

Uygunuz düşüncelerinin kokusunu almış gibi Yıldızan taht odasının kapılarından girip varlığını kocasına hatırlatmak için tam o anı buldu. "Karyl Drago Gonnas Baltası'nı daha getirmedim mi?" diye sorguladı.

"Henüz değil," dedi kral, kadının bu tavrından irkilerek.

Esirle daha çok zaman geçirmek, onunla konuşup ona bakmak istiyordu. Kadının onun hakkında ne düşündüğünü, onu yakışıklı bulup bulmadığını belli belirsiz merak etti. Kral, dönüp karısına bakarken bilinçsizce karnını içeri çekti.

"İnatçı Olan'm kutsal tılsımını tutmaya cüret edip de günaha giren kaltak bu mu?" diye sordu kraliçe. Kocasına dönerek saygı dolu bir hareketle başını eğdi. Acısavaş onu dikkatle süzüyordu.

"Balta buraya getirildiğinde, onu kadının başını omuzlarından ayırmak için kullanmama izin vermelisiniz," diye sürdürdü. "Ancak bu şekilde tanrımızın şerefine sürülen leke temizlenebilir." Kraliçe, taht odasının ortasındaki kare şeklindeki taş kalıbını işaret etti. "Bu onun yazgısı olacak!" diye duyurdu.

"Hayır!" diye kükredi Acısavaş Dert, geniştir salonda süren

tüm hareketi durduran güçlü bir ses patlamasıyla.

"Kralım—" diye başladı Yıldızan.

"Sus!" diye bağırdı kral, karısının sesini kesecek kadar yorğun bir güçle. "Şu ana kadar yeterince kan döküldü! Bekleyip bu esirle konuşmalıyız. Ne yapacağımıza karar verdiğimizde, 246

KIŞYURDU

verdiğimiz karar üzerinde düşünülmüş bir karar olacak, bir intikam şölenu değil! Buzduvarı Kapısı'ndan geçip kente girdi—koca bir savaş birliğiyle ve tüm kölelerimizi ayağa kaldıracak güce sahip bir işgal planıyla ilgili her şeyi biliyor. Eğer bu araştırmada bir görevin olacaksa kraliçem, görevin bu esirin neler bildiğini öğrenmek olacak. Böylece o bilgiyi krallığımızı korumak için kullanabileceğiz! Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Evet, Majesteleri, mükemmel bir şekilde," dedi kraliçe ağırbaşlılıkla. Yıldızan yeniden eğilerek selam verdi, ama Acısavaş karısının insan kadına yan yan baktığını görebiliyordu. Kraliçenin gözleri için için kavrulan bir nefretle kısılmıştı.

Kendisi ise hissettiği duyguların derinliğiyle şaşkına dönmüştü. Yıldızan bu kadını, bu düşman esirini öldürmekten bahsettiğinde Acısavaş'm tepkisi yüreğini paralayan, yalın bir korku olmuştu. Söylediklerinin hepsinin de arkasmdaydı. Kraliçesinin tatmin olması için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyordu? Aklının bir köşesinde, dünyada onun şiddete ve intikam almaya duyduğu açlığı tam anlamıyla bastırmaya yetecek kadar kan olmadığını biliyordu.

"Buraya Elf Haberci'yle geldin, değil mi?" diye sertçe konuştu kraliçe, esir kadına bakabilmek için dönerek.

İri kadının gözleri hafifçe açıldı ve her ne kadar esir öğrenerek inkâr edip başını iki yana salladıysa da, kral karısının gerçeğe parmak bastığını anlamıştı.

"Nasıl oldu da Ejderyurdu'nda ölmedi?" diye sordu Acısa-

vaş. Gerçekten merak ediyordu.

Kadın ona baktı ve yavaşça nefes aldı. Acısavaş esirin sessiz

kalacağını düşünmüştü ve karısının öfkeyle kasıldığını gördü. İnsan kadın sessiz bir güçle ona yanıt verdiğinde kral şaşırıldı.

"Kurtuldu, çünkü o tanrıların sevgili kulu—yalnızca kendi tanrısı Yeşilağaç'm değil, aynı zamanda Yaban Chislev'in de. İnanıyorum ki tanrılar onu Leydi'ye göz kulak olsun diye yolladılar. .. ve o bu konuda çok iyi bir iş çıkarıyor."

247

bOU&IAS NILES

Fare koşarak kıvrılan patikanın köşesinden döndü ve peşindeki savaşıları mantar ormanının içinde yönlendirdi. Hep birlikte silahlar hazır, sessizce koşuyorlardı.

Ogre devriyesinin komutanı Arktos savaşçısının hemen önünde, tam olarak, Fare'nin olacağı düşün­düğü yerdedi. Fare kılıcım saplayıp öğrenin gırtlığını deşti ve afallamış mahluğun dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu. Fokurtulu bir haykırıyla ogre öne doğru yığıldı. Kendi gövdesinin ağırlığı, mızrağın ensesinden çıkmasına neden olmuştu.

Bir sonraki ogre şaşkınlıkla ağız açık bakakaldı ve daha kılıcım çekerken Arktos savaşçısı mahluğun yüzünü boydan boya

çizdi. Fare tüm gücüyle vuruyordu. Şef Larsgal ikinci öğrenin yanından geçerek çelik başlı baltasını güçlü bir savuruyla aşağı doğru indirip başka bir mahluğun kafasını dağıttı. İnsanlar ürpertici bir sessizlik içinde saldırıyorlardı ve düşman saflarına dalmışlar acımasız bir etkinlikle vurup kesiyorlardı.

Saniyeler içinde bu devriyenin sayıları bir düzineyi bulan askerleri en son adamına kadar öldürmüşlerdi. Fare, Tükuyruk'un ikinci saldırı dalgasıyla, ileri çıktığı ve kıvranıp duran yaralı bir öğrenin boğazına hafu mızrağım saplamak için durduğunu görünce şaşırıldı. Mahlukun bacakları istemsiz ola-

rak savrulmuş, kaskatı kalıp ölmeden önce saniyeler boyunca boğazına saplı silahı iki eliyle birden kavramaya çalışmıştı.

Genç kadın koşarak Fare'nin yanına gitti. "Ötekini boğazından vurduğunu gördüm. Çok akıllıca."

"Geride kalamaz mısın?" diye yalvardı Fare, ama Tüykuşuk onu dikkate almadı ve saldırısına devam etti.

Savaş birliği, Aybahçesi'nin mantar ormanları arasında hızla ilerledi. Ogre devriyeleri onları çoktan gitmişlerdi ve insanlar—aym zamanda herkese ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmış ve yorulmuş olan Dilim de—büyük mağaramın çekişme ve Kışyurdu'na doğru bir kargaşa içinde koşuyorlardı.

Yol dev mantar kümelerinin arasından yukarı çıkıyor ve onları beyaz sular akan şırıllı şırıllı bir derenin yarandaki geniş yosunlu çayırırlardan geçiriyordu. Bu açıklıklardan birinde birkaç ogreyle karşılaştılar. Neye uğradığım şaşırın mahluklar

Kışyı/Rbu

insanlara kükreyip mızrak attılar. Mızrakları kısa düşmüş, ama insan okçularının attıkları yirmi-otuz ok hedeflerini bulmuştu. Bu ogreler de ölmüşlerdi ve yatukları yerde şekilsiz iğnedenliklere benziyorlardı.

Nefes alma hızları biraz daha artmış olan savaş birliği, yiyecek üretim sahası olan büyük mağaradan çıkan geniş rampaya gelmişti. Rampanın alt ucunda büyük bir ağılda toplanmış kölelerin yanı sıra yola bakan platformlarda sıkıntılı el kol hareketleri yapan ogreler gördüler. Ogrelerden biri pirinç bir boruyu kaldırdı, ama çalgı daha dudaklarına erişmeden atılan oklarla delik deşik oldu. Borazan hissizleşmiş parmaklarının arasından kaydı ve ogre öne yığılıp bir an parmaklıklarda dengede kaldıktan sonra yirmi ayak aşağıya bir çuval gibi düştü.

Fare yukarıdaki surlara ve pencerelere bakıktan sonra buranın büyük bir garnizon kışlası olduğuna karar verdi. Ancak yalnızca birkaç ogre belirmiş, onlar da bir yandan zırhlarını

giyiyor, bir yandan da rampanın üzerinde savunma hattı oluşturmaya çalışıyorlardı.

"Diğer ogreler arkamızda," dedi Larsgal, bir savunma hattı oluşturan ogreleri göstererek. "Hepsi dağılmış durumdalar." "Onlara toplanma fırsatı vermeyelim," dedi Arktos savaşı.

"Bekle!" Konuşan Tüykuyruk'tu. Büyük tahta perdelerin arkasında çitlere dayanmış, kazıkların arasından bakan köleleri gösterdi. Orada yalnızca üç ogre görünüyor, kapalı kapının önünde huzursuz bir şekilde duruyorlardı. "Köleleri kurtaralım!" diye ısrar etti kadın.

İlham verici bir fikirdi. Fare, kente çıkan rampada savunma yapmak üzere dizilmiş on beş-yirmi ogreye baktı. Eğer sayılarını Aybahçesi'nden kurtardıkları bin isyancı köleyi de aralarına katabilirlerse, ogre kralının sorunlarını büyük ölçüde artırmış olurlardı.

"Pekala," dedi Fare, köle ağılıının kapısında bekleyen üç nöbetçiyi göstererek. "Şu çirkin herifleri oradan kovalayalım, sonra da insanları kurtaralım."

249

BOUGLAS NİLES

Kerrick, Moreen'i ambardan çıkardı. Her ikisi de Aybahçesi köle cübbelerine bürünmüşlerdi. Elf kapıyı Mercankafa Ağbalıkçı'nın geçmesi için tutmak üzere döndü, ama peşlerinden gelen kenderin yerinde yeller estiğini görmek onu şaşırtmadı—en azından çok şaşırtmadı.

"Nereye gitti?" diye sordu Moreen, gözleri ardına kadar açılmış bir durumda.

"Senin tahminin de en az benim ki kadar geçerli/" diye yanıtladı elf hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım buralarda bir yerlerdedir. Ona ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkmak gibi bir özelliği var."

"Geçen yıllar boyunca hep aklım kaçırdığım düşünmüştüm," dedi kadınşef.

"Hayali dostumun gerçek olması benim aklımın yerinde olduğunu göstermez," dedi Kerrick göz kırparak.

Daha birkaç adım atmamışlardı ki yaranda elma yanaklı, güçlü görünömlü bir insan kadınla Tookie'nin yaklaşmakta olduğunu gördüler. Köle kadın dışardan gelen iki kişiyi yoğun bir ilgiyle inceledi.

"Beni bekliyor olmanız gerekiyordu," dedi köle kız, çevresine endişeyle bakarak.

"Biliyorum," diye yanıtladı Moreen, "biraz ortalığı kolaçan ettik ve Bruni ve Acaryel'in nerede olduklarını öğrendik. Şimdi gidip onları bulup bulamayacağımıza bakacağız."

"Acaryel Balinakemik mi? Sikke Işıltısı'run kralı olan mı?" dedi Tookie'yle gelen kadın. "Onu tanıyor musunuz?"

"Evet, buraya onu kurtarmaya geldik," dedi Moreen üzerine bastırarak ve Tookie'nin onlarla tanıştırdığı birinin güvenilir olduğunu varsayarak. "Anladığım kadarıyla sen de onunla karşılaşmışsın, doğru mu?"

"Evet, adım Tildy Trew. Yeni kölelerin temizlenmek için getirildikleri Dağıtım Deposu'nu idare ediyorum. Yani bir yere yerleştirilmeden önce getirildikleri yer." Kerrick'e o kadar alıcı gözle bakmıştı ki, elf kendini, müstakbel bir mal sahibi tarafından incelemeye tutulan bir köle gibi hissetti. Kadın sonunda hafifçe gülümseyerek başıyla selam verdi.

250

KişyurBu

"Hey, sen epey yakışıklıyruşsun," dedi sıcak bir şekilde "Biraz sıksasın-ve şu iri gözler! Daha önce gördüğüm hiçbir adam benzemiyorsun."

Her nasılsa Kerrick kendini ona güvenirken buldu. Başlığım, tek özgün sivri uçlu kulağım gösterecek kadar geri itti. "Daha önce hiç elf gördün mü?" diye sordu.

Kadın, yüzüne iyice yayılan bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Sizinle tanıştığıma sevindim."

"Buraya geldiğinde Acaryel nasıldı? Yaralı mıydı?" diye sordu Moreen.

Tildy omuz silkti. Kadın doğrudan Moreen'le konuşurken Kerrick kölenin ses tonunun biraz sert olup olmadığını merak etti. "Yaralı ve açtı. Bir kadına yardım etmek için kendini feda ettiğini söyledi. . . onun Ejderyurdu'nda öldüğünü düşünüyordu ve bu onu fazlasıyla yıkmış gibiydi."

Moreen'in yüzü bembeyaz kesti. "O. . . ölmedi," dedi do-
" nuk bir sesle.

"O sendin, öyle mi?" Köle kadın dikkatle Moreen'i inceledi. "Eğrelikaya'nın hanımı falan. Neden buraya geldin?"

"Çünkü Acaryel'in burada kalmasına izin veremezdim, tıpkı onun koruması olmadan beni Ejderyurdu Kalesi'ne göndermemesi gibi."

"Kesinlikle ortalığı karıştırdığınızı söyleyebilirim. Her tarafta devriyeler var ve duyduğuma göre kraliçe de iyice küplere binmiş. Böyle zamanlarında gördüğü kölenin derisini yüzmesi an meselesidir."

"Acaryel'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Moreen, yüzü gittikçe solarak.

"Evet, samırım biliyorum." Tildy Trew kararlılıkla başını

salladı. "Arkadaşlarınızla aynı hücreye kilitlenmişti—liman katındaki zindana."

"Bizi oraya götürebilir misin?" diye aceleyle sordu Moreen.

Tildy Trew olur anlamında başını salladı ve onu izlemelerini işaret etti. Bir kez daha Kışyurdu'nun ortasındaki geniş katlardan birine çıkana kadar köle kadın onları eğimli koridordan götürdü. Buldukları yerden bir taş atımı uzaklıkta yüz-
251

DOUGMS NILES

lerce ogre geziniyordu, ama Kerrick insanların çoğunun kendi

ve Moreen'in giydiği tarzda cübbeler giydiklerini gördü. Başım önüne eğdi ve geniş orta boşluğun kenarına kadar Tildy ve Tookie'nin peşinden gitti.

Birkaç dakika sonra geniş bir cadde geçiyorlardı. Köle kadının aşağıyı gösterince Kerrick ve Moreen hayretle bakakaldılar.

Buradan aşağı baktığında limanı ve halka halka yukarı doğru dizili katları görebiliyordu. Bağlantı rampaları da görünüyordu ve Tildy onlardan birini işaret etti. Kırmızı urbalı bir sıra askerin yürüdüklerini gördü. Adamlar, ucunda tek bir kapalı metal kapının olduğu geniş bir merdivenden çıkmak üzere hep birlikte döndüler.

"Bu bir hücumneferi birliği, kralın kendi taburu. Söylediğim gibi gelişiniz fark edildi ve biraz ortalığı karıştırdı."

Onların baktığı sırada geniş merdivenin üstünde açılan bir kapıdan dışarı daha çok muhafız çıktı. Kerrick'in gözüne, ogre muhafızların altın tolgaları arasında Bruni'nin siyah saçları ilişti. Hemen sonra kapı kapandı ve dört iriyarı nöbetçi dışarıda merdivenlerde kaldılar.

"Görünüşe göre saraya götürülüyor," dedi Tildy, başım endişeyle sallayarak. "Oraya çıkma şansımız pek yok. Kraliyet Katı'nın yakınlarına giden her köleyi arayacaklardır."

"Acaryel'den ne haber?" diye sordu kadınşef.

"Henüz yukarı götürülmemiş olabilir. Yine de bakmaya değer."

"O zaman gidebiliyorsak zindana doğru gidelim," dedi Moreen.

"Peki," dedi Tildy, kadınşefe keskin bir bakış atarak. "Nereden yardım alacağımızı biliyorum. Onu kurtarabiliriz ve sanırım seni görmekten mutluluk duyacaktır."

Komutan Verra hücumneferlerine safları sıkı tutmalarını emretti. Kendi birlikleri en azından hızlı hareket edebiliyorlardı. İki esiri kraliyet katma göndermesi emredilmiş ve komu-

KIŞYURDU

tan yanlarında üç düzine ogre göndermeye karar vermişti. Burada tehlikeli bir biçimde az sayıda kalmışlardı.

Kereste deposuna doğru bakındı. Orada, oraya giden köle kalabalığını ve onlarla karşılaşürmca nöbetçilerin kıtlığını görünce endişelendi. Başka nereden destek alabilirdi? Gözlerini liman ve pazar katlarında sıkıntıyla gezdirdi. . . Sukapısı garnizonuna, çeşitli fabrikalara, kraliyet zindanlarına doğru bakı.

İşte! Zindanlarda yedek kuvvet olarak duran otuz-kırk ogre daha olduğunu hatırladı. Büyük olasılıkla dağın derinliklerindeki kışlalarında yemek yiyip kumar oynuyorlardı.

On gardiyanlık olağan kadro tutsakların kaçma girişimlerini bastırmak için fazlasıyla yeterliydi. Tam da onlara şiddetle ihtiyaç duyulurken diğer ogreler boşuna orada harcanıyorlardı.

Verra gerekli yerlere emirler yağdırdı ve bu işi hevesli bir çavuşa verdi. Bazıları ona asık yüzle bakan ama hepsi de verdiği emirler itaat eden yedek askerler zindandan çıkarılarken komutan onları memnunlukla seyrediyordu. Üzerlerinde zırhları ve ellerinde kılıçlarıyla kereste deposuna doğru gittiler ve orada görev başında duran bekçilere katıldılar.

Verra hâlâ huzursuzdu. Bir yerde sabit kalamıyordu, bu yüzden limana giden merdivenlerden ağır ağır indi. Sukapısı kölelerinin durduğu bölgeye gidip orada her şeyin yolunda olup olmadığına bakacaktı.

Tildy Trew birkaç dakika önce kendisini beklemeleri için rıhtımın yakınındaki meydanda bıraktığı Kerrick ve Moreen'e yeniden katıldı. Kadına ellerinde sağlam fıçı açma sopaları olan altı iriyarı adam eşlik ediyordu. Kerrick'in gördüğü kadarıyla bu sopalar hemen silaha çevrilebilecek aletlerdi.

"Bunlar işlerine biraz ara vermiş olan kereste deposundan bazı arkadaşlar. Zindanlara giden yol bu," dedi Tildy, rıhtımdan uzaklaşan karanlık bir mağara ağızını başıyla işaret ederek. "İyi bir fırsat yakaladık. Fazla nöbetçilerin hepsini oradaki kö-

lelere göz kulak olsunlar diye kereste deposuna göndermişler.
253

BOUGLAS NİLES

Kötü haber ise arkadaşınız Brunî'nin yara sıra Acaryel Balinakemik'i de zindandan çıkarmışlar. Görünüşe göre krah görmeye gidiyorlar. Diğer arkadaşınız Tek-Diş, kraliçenin eline düşmeyecek kadar akıllı olmayan Kara Aylak ve birkaç başka asiyle birlikte içerde."

Köle kadın şaşkınlıkla başını iki yana salladı ve konuşmayı sürdürdü. "Acaryel'i, kralın soylu bir ogre kadını olan sevgilisini öldürmekle suçluyorlar."

"Bunu neden yapmak istesin?" diye sordu Moreen.

Tildy olumsuz bir şekilde başını salladı. "Sarıam, yapmak istemez. Kraliçe Yıldızan onun hanımından nefret ediyordu ve rakibini öldürüp suçu başkasına atmanın bir yolunu bulduğundan kuşkulaniyorum."

"Tookie'ye ne oldu?" diye sordu Kerrick.

"Gelmek istedi, ama tersanede, güvende kalması konusunda ısrar ettim," dedi Tildy. "İşler biraz karışabilir."

Kadınşefin ve elfin cübbelerinin alfanda taşıdıkları kılıçların dışardan belli belirsiz görünen çizgilerine bakü. "Umarım onları nasıl kullanacağınızı biliyorsunuzdur."

Konuşurlarken bir yandan da acele etmeden yürüyerek meydanı geçiyorlardı. Kerrick'in eli cübbesinin altında saklı kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Moreen'in de aynı şeyi yaptığını gördü.

Zindan girişinde bekleyen iki nöbetçiye yaklaşırlarken ogreler ayağa kalkıp geçidin önünü kapayacak şekilde teberlerini çattılar. "Gidin buradan," diye hırladı bir tanesi, "ya da yanınızda bir subayla gelin."

"Benim iznim var," dedi Kerrick, bir adım öne çıkarak. Bir anda kılıcı elinde belirmişti ve kendini soğuk ve gaddar hissederek nöbetçilerden birinin kalbine silahını sapladı. Diğer i ağzı

açık kaldı sonra da Tildy'nin köleleri onu sopalarıyla şiddetle vurarak yere düşürdüler. Moreen'in kılıcı nöbetçi ses çıkarmadan işini bitirdi.

"Kaybedecek zaman yok, hadi! Çabuk!" diye bağırdı Tildy. Kurtarıcılar elfin peşinden tünele girerken o geride kalmıştı. Uzun, karanlık bir geçit boyunca koştu ve birden bir

KIŞYURDU

odaya dalarak bir masanın çevresinde oturmuş içki içip kumar oynayan altı ogreyi gafil avladılar. Elf hızlı vuruşlarla iki tanesinin işini bitirirken, arkadaşlarının diğerlerini hakladıklarının da belli belirsiz farkındaydı.

Tildy duvardaki bir kancadan anahtarları aldı ve hemen bir tanesini ağır, demir bir kilitte denedi.

"Hey!" diye hırladı şaşırılmış bir ogre kapı birdenbire açılınca. "Bu ne demek oluyor?"

Yanıtını soğuk elf çeliği şeklinde aldı. Yirmi saniye sonra, insanlar ve elf Tildy'nin açığı başka büyük bir kapıyı çekerek açıyorlardı. Kerrick ve Moreen odaya daldılar ve yirmiden fazla adamın bir ümit ve endişe karışımıyla onlara baktıklarını gördüler.

"Bark!" diye bağırdı Moreen, izbe hücrenin içinde koşarak. Tildy, elinde anahtarlar arkasından geliyordu.

Eli sopalı köleler zindanların diğer köşelerine dağılmışlardı ve Kerrick çeşitli yönlerden kavga seslerinin geldiğini duyuyordu.

"Çabuk olun!" diye bağırdı, kadın birbiri ardına tutsakları zincirlerinden kurtarıırken. Dengesizce ayağa kalkıyorlar, derisi yüzülmüş derilerini ovuşturuyorlar, sonra da silah aramak için sendeleyerek hücreden çıkıyorlardı. "Buradan nereye gidiyoruz?" diye elf Tildy Trew'a sordu.

"Sukapısı'na doğru gidelim," dedi kadın. "Sanırım elimizi isyana bulaştırdık ve bocurgat köleleri bize yardım etmekten

çok memnun olacaklardır."

Kaçaklar birkaç dakika sonra zindandan dışarı fırladıklarında, ilk iki nöbetçinin cesetleri başında dehşetle kalakalmış, yarım düzine ogreyle karşılaştılar. Kışyurdu'nun orta boşluğunda alarm boruları öterken yirmi-otuz öfkeli esir tarafından ezilip geçildiler.

Kerrick, Tildy'nin haklı olduğuna karar verdi. İstese de istemesine de isyan başlamıştı.

255

DOUGLAS NİLES

Yıldızan ellerini sıkıntıyla ovuşturarak taht odasından çıktı. Elf! Gonnas kahretsin onu—nereye saklanmıştı acaba? Bu da yanıtını bilmediği bir yığın sorudan yalnızca biriydi. Garnet'in suç ortağı olan o hain köle kadının geri dönülmez felaketlere yol açmadan önce elfin sırtına bir bıçak saplama fırsatı bulmasını umuyordu.

Çok güçlü ve ilginç bir şey dikkatini çekti. Gonnas Baltası yakınlardaydı! Onu hissedebiliyordu. Başım kaldırdı ve Karyl Drago adındaki devasa ogreyi kentin alt kısımlarından yukarı doğru uzanan rampayı çıkarken gördü. Paha biçilmez tılsımı o koca ellerinde taşıyordu ve ışıldayan, kusursuz baltaya bakarken kendinden geçmişti.

Kraliçe elleri belinde durmuş adamın yaklaşmasını izliyordu. Kendi yurdundan olan koca budalayı, yontulmamış ahmağı hatırladı. Öte yandan tılsımı ona geri getiren kişinin Drago olmasından da gurur duymuştu.

Ancak iriyarı ogre yaklaşıkça, onun çevresinden dolaşıp, saraya kendi başına gitmeye kararlı olduğu iyice belirginleşti. "Onu bana ver!" dedi kraliçe.

"Bunu krala vereceğim," diye açıkladı iri savaşı, başını inatla sallayarak.

"O benim!" dedi kadın. İlerleyip silaha doğru uzandı.

Ogre, silahı hızla onun elinden kurtarıp ona vurmaya yel-

tenecekmiş gibi sert sert bakınca kadın şaşırıldı ve dehşete düştü.

Yıldızan'ı bir öfke duygusu, içini sarsan bir ısı dalgası sardı ve sanki devasa Drago'yu tutacakmış gibi parmaklarını açıp kollarını kaldırdı.

"Gonnas paralaksisi!" diye bağırdı, bir titreşim dalgası şeklinde gelen tanrısının büyüsunü açığa çıkararak.

Kraliçe ileri uzanıp adamın güçlü koluna dokunduğunda Karyl Drago şaşkınlıkla duraladı. Büyü o dokunuşta gizliydi ve mahluk, sanki başına yediği bir darbeye düşmüş gibi yere yığıldı.

Yüce rahibe, iri ogre düşerken tılsımın yere düşmesini engellemek için zaman kaybetmeden uzanıp Gonnas Baltası'nı yakaladı. Kendinden memnun bir şekilde taht odasına gitmek

256

KIŞYURDU

üzere geri döndü ve Karyl Drago'yu hafif hafif nefes alıp yerde baygın yatarken, öylece bıraktı.

257

Fare ve savaşçıları kilitleri açar açmaz Aybahçesi köleleri kafeslerinden dışarı fırladılar. İnsanlardan bazıları kapıların hemen dışında yatan, oklarla deli deşik olmuş ogre nöbetçilerin cesetlerine tekme atıp tükürmek için durmuşlardı. Diğerleri ise alet kulübelerine ve çalışma yerlerinde koşmuşlar, ellerine her tür kazma, çekiç, boru ve başka aletler geçirmişlerdi.

"Kışlalara!" diye bağırdı iriyarı bir Arktos, Fare'ye işaret ederek. "Orada, içerisinde yığınla silah olan silah depoları var ve ogrelerin çoğu da Aybahçesi'nde devriye atıyorlar."

"O devriyelerden en azından biri bu tarafa bir daha gele-

meyecek," dedi Arktos savaşçısı sertçe. Adamın omzunu sıvazladı. "Götür bizi oraya!"

Yüzlerce köleyle sayıları artmış olan savaş birliği Kışyurdu'na giden geniş, meşalelerle aydınlatılmış rampadan hızla çıktılar. Fare, Dilim'in kısa bacaklarını var gücüyle çalıştırarak ayak uydurmaya çalıştığını gördü. Tüykuyruk da öncü grubunun arasındaydı. Önlere kalmak ve kadına göz kulak olmak için hızını arttırdı.

Geçide bakan taraçalarda duran ogreler tarafından atılan ağır mızraklar insanların ortasına düştüler. İnsanlar ise yoğun bir ok yağmuruyla karşılık verdiler ve nöbetçileri, düzgün taş duvarların üstünde duran yirmi ayaktan daha yüksekteki sur-259

BOUGLAS NİLES

lardan geri çekilmeye zorladılar.

"Şunlar kışlalara açılan kapılar!" diye işaret etti Arktos köle. "Ezin geçin onları, ortalığı yerle bir edeceğiz!"

Hemen ardından onlarca köle kazma ve balyozlarıyla işe koyuldular ve tahta barikatlar kısa sürede yerle bir oldu. Savaş birliğinin insanları özgürlüklerine kavuşan kölelere karışıp odalardan geçtikten sonra o bölgeyi korumakla görevli bifkaç ogreyi de alaşağı ettiler. Fare kölelerin çılgınlığı karşısında hayrete düşmüştü. Korku içindeki ogreleri sarıp, onları yere düşürdükten sonra da öldüren kölelerin bazıları dişlerini ve tırnaklarını kullanıyorlardı. O zaman bile hınçlarını alamıyorlar, kanlı cesetlere tükürüp, tekmeleyip her türlü tacizi yapıyorlardı.

Başka köleler teçhizat odalarını kırıp açmışlardı ve kısa süre içerisinde büyük mızraklar ve ağır baltalar yağmacı asiler arasında elden ele geçiyordu. Büyük kalkanlar da vardı, ama insanların kullanabilmesi için çok ağır olduklarından onlar geride bırakılmışlardı. Daha başka adamlar ise büyük bir fıçı censuyu bulmuşlar ve onu yuvarlayarak odanın ortasına getirmişlerdi.

İri bir Dağlı tıpasını kırıp açmıştı. Özgür kalmış köleler de sırayla altına yatıyorlar, akan keskin kokulu sıvının altına başlarını koyup, ağızlarını dolduruyorlardı.

Fare, Dilim'i de bu kargaşanın içinde gördüğüne şaşırmadı. Ondan daha iri olan insanlar onu bir kenara ittiklerinde, lağım cücesi dışarıya taşanların yayılarak geniş bir birikinti oluşturduğu yerde zemini yalamaya girişmişti. Zamanın hızla akıp gittiğinin farkında olan Arktos savaşçısı çevresine bakındı ve bu büyük, kana susamış ama geçici bir süre için de akli başka tarafa kaymış olan güruhu, Kışyurdu'na saldırmak üzere nasıl harekete geçireceğini düşündü. Tercih onlara bırakıldığında, bu insanların burada kalıp, sarhoş olup, eninde sonunda buraya dönecek olan ogre devriyelerine kolay yem olacakları açıktı.

Onları harekete geçirecek bir yol bulan Şef Larsgal olmuştu. Fıçının üstüne çıkıp dev çekicini tahtaları çatırdatan bir vuruşla indirdi ve fıçığı kırıp yere bir içki selinin boşalmasına neden oldu. Kölelerin çoğu öfkeyle ayağa fırladılar, ama şef orada

KIŞYURDU

olaya hakim bir şekilde duruyor, kendi yüz ifadesi de bir o kadar kızgın, herkese tepeden bakıyordu.

"Biz sizi ilk fırsatta eğlenceye dalaşınız diye mi kurtardık?" diye kükredi, sesi küçümseme doluydu. "Bu meretten şehirde daha çok var—üstelik de bir yığın da ogre var! Eğer intikam almak istiyorsanız, zafere kadar peşimizden gelin. Bu iş bittiğinde size nesiller boyunca sürecek ziyafet ve içki fırsatı sunuyorum!"

Bir anlık duraksamadan sonra köleler neşeyle bağırmaya başlayınca Fare rahatladı. Ogre kışlılarından çıkıp kente çıkan Aybahçesi koridoruna daldıklarında ve nesillerin yazgısını belirlemek üzere harekete geçtiklerinde artık bin kişilik bir güç olmuşlardı.

"İşte, bunlar zindanın yakınındaki silah deposundan geti-

rildiler," diye bağırdı Tildy Trew.

O ve pek çok köle tomarla teberler ve ağır kılıçlar getiriyorlar, silahları liman önündeki meydanın zeminine özensiz bir şekilde atıyorlardı. Oradan da silahlar Kerrick, Moreen ve Bark'm kurtardığı yüzlerce köle tarafından hemen alınıyorlardı. Bu köleler, Kerrick ve isyancıların ani bir saldırıyla açtıkları, büyük ağılın ikili kapılarından çıkıyorlardı.

Bir kez daha ogrelerin aşırı kendine güveni isyancıların lehine çalışmıştı. Efendiler beş yüz köle dolu bir mağarayı yalnızca iki düzine ogreyle koruyorlardı. Görünüşe göre, kentin yöneticileri esirleri ağıllarda tutmak konusunda daha hassas davranmışlar ve dışarıdan gelecek kurtarma girişimleriyle pek ilgilenmemişlerdi. Bekçiler üç dakikalık yoğun bir savaşla alt edildiler ve iç kapının üstündeki kalas kaldırıldığında yüzlerce köle dışarı döküldü. Bunların arasında, ogrelerin kimisine yılarca gaddarlık ettiği güçlü kuvvetli adamlar da vardı. Her biri de dövüşebilmek için yanıp tutuşuyordu.

"Bu Kara Aylak," diye Kerrick ve Moreen'e doğru bağırdı Tildy, elf silah dağıtımını idare ederken. "İsyanın önde gelenle-

DOUSLAS NİLES

rinden biri. Ne yapılması gerektiğiyle ilgili birkaç fikri var."

Kerrick, Arktos soyundan gelen, belirgin vahşi bir havaya sahip, güçlü ve halka bacaklı yağız adama baktı. "Ne öneriyorsun?"

"Hemen harekete geçip kentin üst kısımlarını almaya çalışmalıyız," dedi adam. "Bazı yerlerde dev taş kapılar var. Onlar bir kez kapatıldı mı, hiçbir zaman rampalardan yukarı çıkmayız ve ogreler tüm kış boyunca orada bize direnebilirler."

"Kölelerin durumu nedir? Bize katılmaları için adamları

kurtarabileceğimiz başka yerler var mı?" diye sordu elf.

"Evet—Aybahçesi'ne, balık depolarına, ayrıca kereste de-

posuna da adam gönderdik. Bir saat içinde bize bin kişi daha katılabilir ve ellerine geçirebildikleri tüm aletleri ve silahları da yanlarında getireceklerdir."

"Yukarı çıkmaya başlayalım," dedi Bark Tek-Diş, ayaküstü yapılan toplantıya katılarak.

Şu ana dek tüm silahlar dağıtılmıştı. Kerrick liman meydanında toplanan yüzlerce adam görüyordu. Bazıları Alttknat'a çıkmış, güvertede kısıllı kalan birkaç oğreyle dövüşürlerken, diğerleri bir kat yukarda pazaryerindeki satıcıları tezgahlarından kovalıyorlardı. Kentin en alt iki katı iki binden fazla asi kölenin saldırılarıyla kargaşa içinde kalmıştı.

"Sizler!" diye bağırdı Moreen. "Acaryel Balinakemik'i kurtarıp, Dert Hanedanı'nın sonunu getirmek için oğre kralına karşı peşimden gelir misiniz??"

"Çok yaşa Sikke Işıltısı Kralı!" diye bağırdı Bark Tek-Diş. "Yaşasın Dağılılar!"

"Ve Eğreltikaya'nın Leydisi!" diye haykırdı Kerrick, kendi sesinin gücüyle coşarak. "Tüm Arktos adına başkaldırıcı o yönetiyor!"

Yüzlerce adamın tezahürat dolu haykırışları Kışyurdu'nun geniş boşluğunda gök gürültüsü gibi yankılandı. Kerrick kendini asilerle birlikte bağıırırken buldu. Bu sırada Moreen kılıcını başının üzerine kaldırmış her yönüyle bir savaşçı prensesi andı-

rıyordu. Gale yana gelerek köleler harekete geçtiler ve Moreen ve Kerrick ikilisi çılgına dönmüş kalabalığı bir kargaşa içeri-
262

KIŞYURDU

sinde liman katından geçirdiler.

"Harika bir çift olurlar, değil mi?" dedi Tildy Trew duygusuzca.

Kerrick köle kadının hiç zorlanmadan yanında koştuğunu görünce şaşırıldı. Elinde uzun bir sopa vardı ve elf sopanın ucu-

nun kan içinde olduğunu gördü. Görünüşe göre o da isyana büyük bir coşkuyla katılıyordu.

"Kim?" diye sordu Kerrick. Kafası karışmıştı.

"Acaryel Balinakemik'le Moreen Koy dizdarı elbette," diye sitem etti kadın, adımlarını bozmadan. "Her ikisinin de istediği şey bu değil mi?"

"Bazıları buna yazgı der," diye öylesine yanıtladı elf, içinde tamdık bir burkulma hissederek.

Acaryel ve Moreen Buzboyu kabilelerinin önderleriydiler ve onların birlikteliğinde insanoğlunun gerçek anlamda öz-

gürlük ve refah umudu doğacaktı. Moreen'in kendisi de bunu doğrulamıştı ve Kerrick de ona gönüllü olarak yardım etmişti. Kuruntularım bir kenara bıraktı ve bağırarak koşmaya devam etti.

İsyancı kalabalığı, koşarak meydandan geçip, pazaryeri ka-
tına çıkan basamaklardan çıktılar. Büyük dağ kentinin yukarıla-

rına giden rampalara vururlarken elf ve kadmşefin peşinden gidiyorlardı. Bark ve Tildy hemen arkalarından koşuyorlardı ve Kara Aylak büyük bir kılıç sallayarak başı çekiyordu. Kerrick duyduğu heyecanla ürperdi. Olmak isteyebileceği başka bir yer, yapmak isteyebileceği başka bir iş daha olmadığını biliyordu. Silvanesti'deki, bir elf gibi yaşanan yaşam, bu yoğunluğun, bu savaş çılgınlığının, bu keyfin yamnda sönük kalıyordu.

İki katı daha hızla çıktılar. Her yerde karşılına kavga sah-
neleri ya da kenti eski efendilerinin elinden alarak özgürlükle-
rine kavuşmuş insanların kutlamaları çıkıyordu. Kargaşanın
içinde büyük şiddet yaşandığının göstergeleri de vardı.
Ogrelerin ve insanların, her iki ırkın kadınlarının, erkeklerinin,
yaşlılarıran ve gençlerinin cesetleri yürüme yollarına, caddelere
ve pazar yerlerine saçılmışlardı. Sağda solda ogre savaşçılar,
her biri öfkeli bir adam güruhu tarafmdan sarılmış öbekler

BOUGLAS NİLES

oluşturmuşlar inatla dövüşüyorlardı. Disiplinliyidiler, özellikle de kırmızı urbalı hücumneferleri. Yalnızca kendilerini korumakla kalmıyor pek çok yerde de sert, kontrollü karşı saldırılar yapıyorlardı.

"Burası Taraça Katı," diye Kerrick'e açıkladı Tildy, rampadan yukarı bir kat daha çıkarlarken. "Eğer bunun yukarisına çıkabilirsek, üst katlan ele geçirebiliriz!"

"İleri!" diye haykırdı Kara Aylak, kalabalığın önünden.

Geniş, eğimli bir yoldan yukarı, bir sonraki kata açılan girişe doğru akın ettiler. Sayıları bir düzineyi bulmayan ve elli ayaklık bir açıklığı kapamaya çalışan seyrek bir ogre hattı kararlı bir şekilde yollarında duruyordu.

Köleler zayıf hatta ulaşmadan hemen önce beklenen gü-rültü gerçekleşti. İki büyük taş engel dev menteşelerin üzerinde savrulup, kendi ağırlıklarıyla ileri ve aşağı doğru gelerek geçici bir duvar oluşturmak üzere bir çerçevenin içine oturdular. Öndeki insan hattını neredeyse eziyorlardı. Kerrick yerdeki kaplama taşlarının çarpışmayla ayağının altında sallandığını hissetti. Güçlü sarsıntılar sonucu pek çok adam da yere düşmüşlerdi.

Hep bir ağızdan homurdanan elf ve insanlar için sonuç açıktı. İki taş kapı, Kışyurdu'nun Soylu, Tapmak ve Kraliyet Katlarına çıkan rampanın üzerinde aşılmaz bir engel oluşturmuşlardı. Bu taş duvarın arkasında binlerce öğrenin meydan okuyan zafer dolu çığlıklarını duydular. Ogreler, şimdilik güvende olduklarını biliyorlardı.

* * * * *

"Efendimiz, köleler başkaldırdı!" diye heyecanla konuştu Lord Öngeçit, taht odasında oturan Acısavaş Dert'e durumu açıklayarak. "Taraça Katı'mn hemen üzerinde rampaların kapılarını kapattık ve kentin üst katlarına ulaşımı engelledik, ama

korkarım limanı, Aybahçesi'ni ve başka pek çok yeri de kay-

bettik."

"Kapıları tutun," diye emretti kral, Öngeçit'e kızgın bir şe-
264

KişyuKou

kilde bakarak.

O taş kapıların neredeyse aşüamaz olduğunu biliyordu, en azından insanlar keskillerini ve kazmalarını kullanmaya başla-
yana kadar. Taş engellerin üzerinde küçük açıklıklar vardı, ama bunlar saldırıyı tek bir kişiye indirecek kadar dardılar ve cesur ogreler tarafından tutulabilirlerdi. Kral, bu şartlar altında sa-
vaşçılarının insanlara karşı uzun bir süre dayanabileceklerini biliyordu.

Ancak kölelerin girmelerini engellemekten öte başka şeyler yapması gerektiğini de biliyordu—saldırmaları gerekiyordu. Verdiği hüküm saldırıyı kendisinin yönetmesi gerektiğini söy-
lüyordu, ama kendisini de şaşırtan bir duyguyla şu anda ne kimseyle savaşmak ne de kimseyi öldürmek istiyordu. Taht odasının köşesinde zincirlenmiş olarak bekleyen iri insan kadı-
nına baktı ve bir kez daha onunla konuşmak, bu durumu bir de onun bakış açısından görüp değerlendirmek isteğine kapıldı. Yanında da Dağlıların kralı Acaryel Balinakemik oturuyordu. Bir kral için çok zavallı görünüyordu. Sanki bu savaşın sonuçla-
rıyla ilgili ne bir korkusu ne de bir ümidi varmış gibiydi. Ogre kralı her iki inşam da ilginç buluyordu.

"Sevgili kocam, baltayı almama ve savaşçılarım Gonnas'ın simgesinin altında toplamama izin ver. Kutsal tılsımın geri döndüğünü bilmek adamlara iyi gelecektir." Yıldızan, elinde Gortnas Baltası'yla taht odasında belirdiğinden beri ilk kez ko-
nuşmuştu.

Acısavaş yüzünü buruşturdu. Kraliçeye güvenmiyordu, bu yüzden de gözünün önünden ayrılmasını istemiyordu, ama öte

yandan bir şey yapması, krallarının iş başında olduğunu savaşçılarına kanıtlayacak bir harekette bulunması gerekiyordu. Sordularcasına Lord Öngeçit'e baktı, o da başım olumlu bir şekilde salladı.

"Kraliçenin fikri iyi, efendimiz. Baltamn varlığı kesinlikle tüm barikatlardaki morali yükseltecektir ve ayrıca köleleri de korkutacaktır. İki yüz silahlı ve savaşmaya hevesli ogreden oluşan saray muhafızlarınız harekete hazırlar. Baltamn, yani kraliçenin, peşinden gideceklerdir!"

265

DOUSLAS NİLES

"Pekala," dedi kral. Savaş meselelerini çözme işini geciktirebildiği için birdenbire rahatlamıştı. "Git, yapman gereken saldırıyı yap ve bak bakalım insanları kapılardan sürebilecek misin. İşin bitince buraya dön." Kraliçeyi sert bir şekilde uyaraktan da kendim alamadı. "Bu kez, baltamn karşı tarafın eline geçmesine izin verme!"

"Emredersiniz, sevgili kocam," dedi Yıldızan, kralın sözlerinden irkilip sonra da eğilerek. Az sonra kadın elinde ateşli bir şekilde tuttuğu balta ve peşinde Lord Öngeçit ve saray muhafızları birliğiyle odadan çıktı.

Sıkıntısı geçmemiş olan kral taht odasında gezinmeye başladı. Gözleri yine baltayla yakalanan sessiz insan kadınına doğru kayıyordu. Bir önlem olarak elleri zincirlenmişti ve kraliçenin idam sehpası olarak kullanmak istediği taş bloğun üstünde oturuyordu. Ellerinde kılıç bir çift hücumneferi kadının iki yamnda durmuşlar, tutsaklarını dikkatle gözlüyorlardı.

Kral oraya yürüdü ve ellerini kalçasına koyup kadma sert bir şekilde tepeden bakmaya çalıştı. Kafasında pek çok soru dolaşıyordu ve bazı yanıtların alınmasının zamanı geldiğine karar verdi.

"Buraya neden geldiniz?" diye sordu. "Bu isyan sizin eseriniz mi?"

Kadın omuz silkti. "Bir isyan çıkması kaçınılmaz değil miydi? Arkadaşlarım ve ben buraya kölelerini kışkırtmaya gelmedik, ancak bu kadar insanı sonsuza dek buyruğun altında tutamayacağım kesinlikle anlamış olmalısın. Burada ogrelerden çok daha fazla insan var. Bunu bir kez daha düşün!"

"Neden isyan ediyorlar?" diye sordu. "Onlara yemek veriyorum, yaşayıp üremelerine izin veriyorum. Çok çalışanlar ödüllendiriliyor. Kötü bir yaşam değil ki!"

"Bu talihi yaşamı sürenler için bile özgürlük gibi değil," dedi iğneleyici bir şekilde. "Ya kamçıyı tadanlara ya da acımasız kraliçenin verdiği kurbanlara ne demeli? İnsanlar sonsuza dek köle olarak yaşayamazlar. Söylediğim gibi başkaldırmaları kaçınılmazdı."

"Pek çoğu öldü ve her şey sona erene kadar daha pek çoğu
266

KIŞYURDU

ölecek!" diye karşı çıkı kral. "Çok anlamsız!"

"Belki senin için anlamsız, ama onlar için değil," dedi Bruni sessizce. Kral kadının gözlerinde yaşlar gördüğüne şaşırıldı ve kendini tuhaf bir şekilde rahatsız hissetti.

"Ya sen?" diye sordu Acısavaş Dert, Dağlı krala dönerek. "Sen durumunu nasıl açıklıyorsun?"

Acaryel üzüntülü bir havayla başım iki yana salladı. "Ejderyurdu'nda ölmeliydim," dedi. "Bunların hiçbiri olmazdı. Beni kurtarmaya geldiler, ama ben tüm bu yaşamlara değmem! Çılgınca bir maceraydı ve onları buradan göndermek için her şeyi verebilirim!"

"Belki de önemli olan, seninki ya da binlerce kölenin yaşamı olsun yalnızca yaşamlar değildir," dedi Bruni nazikçe. "Ya sen buraya getirildiğin için birçokları özgür kalacaklarsa?"

"Bu dişe dokunur bir kazanç olur," diye istekle katıldı Acaryel, "ama bunun nasıl gerçekleşeceğini bilmiyorum."

"Bu hiçbir zaman olmayacak," diye sertçe araya girdi

Acısavaş Dert. "Hücumneferlerim galip çıkacaklardır!"

"Belki de küçük bir özgürlük umudu yaşamı tehlikeye at-
• maya değer," diye aniden karşılık verdi Brunı. "Eğer ben dışa-
rıda olsaydım, böyle düşüneneğimi biliyorum."

"Sen garip bir düşmansın," dedi Acısavaş düşünceli dü-
şünceli. "Yaşamım ellerimde tuttuğumu bile bile böyle şeyler
söylüyorsun. Beni kızdırmaktan çekinmiyor musun?"

Kadın gösterişli bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Belki de ben
böyle endişeleri aşmışımdır." Utangaç bir gülümseme yüzünde
belirir gibi oldu. Acısavaş bunun onu çok çekici kıldığını dü-
şündü. "Her koşulda, beni endişelendiren kraliçenin öfkesi. . .
seninki değil."

Acısavaş Dert, yürümeye devam etmek üzere dönmeden
önce kendini tutamayarak güldü. Evet, kansımın öfkesi onu da
- endişelendiriyordu. Aniden köle krala döndü.

"Hanımın leydi Thraid'i öldürdün mü?" diye insana sordu.

Acaryel vahşi bir şekilde ona geri baktı. Buraya getirildi-
ğinden beri ilk defa bir canlılık ve azim sergiliyordu.

"Ogre ya da insan, hiç kadın öldürmedim," diye kızgınlıkla
267

boVGLAS NİLES

karşı çıktı, "ve hiçbir zaman da öldürmeyeceğim, bu durum
yalnzca karının kara kalbine bir kılıç saplama fırsatı yakalar-
sam değişir!"

Acısavaş bunun çok şerefli bir davramş olduğunu dü-
şündü. Ogre kralı insana inanmak zorundaydı, ancak yanıt-
lanması gereken fazlasıyla soru vardı. Her şey bir tarafa bu akıl
almaz insanlarla konuşmaya başladığından beri elinde daha
çok şey vardı. Bu kadın nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Onu
neden bu kadar etkilemişti?

Peki şimdi ne yapacaktı?

Komutan Verra planlarının hızla yerle bir olması karşısında

şaşkına dönmüştü. Bin tane Sukapısı kölesi serbest kalmış, kapıları tutmaları için oraya koyduğu iki düzine öğrenin hepsi de ölmüştü. Büyük köle ağılının dışından bir saldırı gelebileceğini hiç düşünmemişti.

İsyan kereste deposuna da yayılmış, ama en azından oradaki ogreler düzenlerini bir nebze koruyarak geri çekilmeyi başarmışlardı. Kalanlarında yok olmaması için liman ve pazar katlarındaki diğer birliklerini geri çağırmıştı. Şimdi ise elindeki iyi eğitilmiş, tepeden tırnağa silahlı, kırmızı urbalı yedi yüz savaşı çevresinde toplanmışlardı.

"İsyancıların durumu ne?" diye sordu çavuşlarından birine.

"Bizi geçip doğrudan kente girdiler," diye bildirdi savaşı.

"Pazar yerini yalnızca birkaç tanesi tutuyor."

"Ana kuvvetleri nereye kadar gittiler?"

"Az önce bir taşm düştüğünü duydum, komutanım. Görünüşe göre Taraça Katı'nın üstündeki kapılar kapatıldı. Kesinlikle orada durdurulacaklardır."

Ogre komutan anladığını göstererek başını salladı, aklında bir plan oluşmaya başlamıştı. "Yukarıda bin kişilik saray muhafızları kuvveti var. Eğer biz aşağıdan saldırabilirsek, o sefiller taraçalarda sıkışıp kalırlar. Hepsini ezip geçeceğiz?"

"Evet, Komutanım—çok uygun bir plan!" diye katıldı çavuş.

KIŞYURDU

vuş, uzun öndişli suratını heyecanla ileri geri sallayarak

"Aybahçesi yoluna bir birlik gönder," diye ekledi komutan

"iki yüz hücumneferi yeterli olur. Koridoru kapatmalarını ve eğer o taraftan insanlar gelecek olurlarsa üretim sahalarına kadar geri püskürtülüp tek tek yok edilmelerini istiyorum."

"Emredersiniz!"

"Şimdi, sıraları oluşturun," diye kükredi Verra, ümidi yeniden alevlenmişti. Onları pazar yerinden temizleyip, yukarıya doğru devam edeceğiz!"

Deneyimli askerleri tam bir hassasiyetle üç uzun sıra oluşturdular. "İleri, mahluklarım!" diye haykırdı ogre komutan. "Acımadan saldırın!"

Hevesli bir kükremeye kırmızı urbalı hücumneferleri emre itaat edip öldürmek üzere ileri atıldılar.

"Geçemiyoruz!" dedi Kara Aylak, öfkeden titreyerek. "Bu kadar yaklaştıktan sonra böyle takılıp kalmak! Chislev hepsini . kahretsin!"

O ve Moreen, taş blokların rampayı kapattıkları yerden az ötede Kerrick ve Bark'la buluşmuşlardı. Aralarında bu katlardaki ogre malikânelerinden kaçanların da olduğu, başka insanlar da onlara katıldılar. Geçidi dolduruyorlardı, ama Kışyurdu'nun kalbine doğru ilerleme şansları da yoktu. "Bir şeyler yapmalıyız!" diyerek parladı Moreen.

"Bu kesin," dedi Tildy Trew, liman katma baktığı orta boşluğun kenarından geri gelerek. "Hücumneferleri düzene giriyorlar gibi. Harekete geçmişler. Pazar yerini geri almışlar ve sanırım bu tarafa doğru geliyorlar."

Yarasa Dinekki yeniden kendini güçlü hissediyordu. Kadirganın yüksek direğine tünemiş ve köle isyanının rıhtıma yayılışını seyretmişti. Altındaki güverte ogre kanıyla lekelen-

269
misti ve yer yer savaşlar sürüyordu. Az ötede bir düzine hücumneferi kendilerini tersaneye kapatmışlar, koca bir insan kalabalığı da ellerindeki yanan meşaleleri bu küçük ogre kalesinin tahtaları arasından içeri atmaya çalışıyorlardı. Kalas yığınları arasında alevler gözükmeye başlamıştı bile. Yaşlı şaman bütün bu dumanın dağın iç boşluğunu dolduracağını düşününce ürperdi.

Şu anda daha acil işleri vardı ve bir kez daha kanatlandı. Kentin orta boşluğunu oluşturan geniş bacaya doğru gitti ve kölelerin eski efendileriyle savaştığı ya da yeni kazanılmış özgürlüklerini kutladıkları katları bir bir geçti.

Daha yukarda ogrelerin kontrolü ellerinde tuttuklarını gördü. Alevli baltasını sallayan kraliçeyi fark etti ve tılsımlarını gören yüzlerce ogre savaşıncısının neşeli bağırışlarını duydu.

Üst katlardaki ogreler aşağıya doğru saldırıya geçmek üzere toplanıyorlardı, buna karşın diğer ogreler—kırmızı pelerinli olanlar—savaşarak yukarı çıkıyorlardı. Dinekki, daha çok kıyım olacağını görerek endişelendi ve görünüşe göre isyancıların ana grubu Taraça Katıyla burası arasında sıkıştırılıp imha edileceklerdi.

Chislev'in gücü onu rahatlıkla taşıyordu ve şefkatli tanrıçasına şükranla dua etti. Alevli baltaya yeniden baktığında kibir ve şiddet dolu başka bir tanrının gücünü gördü. Bu tanrının karanlık, kötülük dolu yapışma dair bir iz bulmaya çalıştıysa da kendi doğa tanrıçasının kudreti gibi, onun da kendine göre doğal olan benzer bir kudrete sahip olduğunu gördü.

Sonunda dağ kentinin tepesine varmıştı. Yüksek, kemerli bir tavanı olan bir koridordan uçarak ogre kralının taht odasına doğru hızla süzüldü. Açık bir kapıdan içeri daldı ve taht odasının köşesinde yerde oturan zincirlenmiş Acaryel Balinakemik'i gördü. Bruni de oradaydı ve ogre kralıyla konuşuyordu. Basit bir yarasa olarak kimse onu fark etmemişti. Dinekki rahat bir - nefes alarak alçaldı ve köle kralın kulağının hemen yamndaki bir zincir halkasına kondu.

270

Tükenen Umut

Fare yukarı baktı ve yüksek, tonozlu bir girişin ardından gelen çok geniş bir boşluk gördü. Meşaleler ve lambalar yukarıda yıldız gibi parlıyorlardı ve Fare ogre kentinin içini görüyordu. Havada, denizi anımsatan bir tuz kokusu vardı ve Arktos denizci dağın içinde bir yerlerde her nasılsa bu büyük

kente ait bir liman olduğunu anladı.

Yüze yakın öğrenin cesedi, arkalarındaki mağaraya dağılmıştı. Fare ve Şef Larsgal Kışyurdu'nun savunucularının so-
" nunu getiren savaşı yönetmişlerdi. Savaş birliği geniş tünelden
akın ederken, her ogre birliği kısa ve vahşi dövüşlerle haklanmışlar di.

Savaş birliği Aybahçesi barakalarından kurtarılan yüzlerce köleyle de desteklenmişti. Kente giden yolda, yolun her iki tarafındaki, kaim kalastan çitlerle kapatılmış mağaralardan oluşan her köle ağılını açıyorlardı ve oralardan çıkan kadınlar ve erkekler isyana katılıyorlardı.

Dilim'de insanlarla birlikte yüzünde bir sırtıyla koşuyordu. Lağım cücesi bir düşmandan aldığı uzun bir bıçak taşıyordu ve önceleri Fare, küçük adamın yaralanmasından endişelendiyse de Dilim'in her saldırıya heyecanla katıldığını görmekten de memnun olmuştu.

Arktos komutanın ağıllardan kaç köle çıktığı ve kaçının
271

içinde bulunduğu kalabalığa katıldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yüzlerceydi ve belki de sayıları bini bulmuştu. Yabalar, sopalar, çekiçler, kazmalar ve silah olarak kullanılabilecek ne varsa taşıyorlardı. Bağırıp çağırarak neşeli bir hava içerisinde ogre kalesine doğru ilerliyorlardı. Fare bu ruh hâlinin kısa süre sonra feci şekilde sona ereceğinden kuşkulanıyordu. Bu noktaya kadar her şeyin çok kolay gittiğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Kalabalıkla birlikte koşan Tüykuyruk'u gördü, gözleri ısıldı. Kız ona gülümsediğinde koyu teninde beyaz dişleri pa-
? rıldamıştı ve aynı zamanda hem vahşi hem de çok güzel görü-
nüyordu. Bu savaştan sağ çıkmak ve yaşamının kalanım onunla birlikte geçirmek istiyordu, ama burada ölecek olurlarsa bunun

efsanelere konu olacak bir ölüm olacağı da biliyordu.

Sonunda koridor geniş bir boşluğa açılmış, ancak saldırının hızı burada yavaşlamıştı. Fare ön saflara kadar ilerleyip durduğunda gördüklerinden ümitsizliğe kapılmıştı. Koridor çıkışı altı ya da sekiz adam derinliğinde, uzun mızraklarla silahlanmış, uzun, demir kalkanlardan oluşan bir duvarın arkasına güvenli bir şekilde yerleşmiş ogrelerden oluşan bir hatla kapanmıştı. Yanlarında bir de komutan vardı ve onun emriyle ogre safları ölçülü adımlarla ilerlemeye başladılar.

Köleler ogrelerden kalabalıktılar, ama silahlar ve dar alan ogrelerden yanaydı. Fare, arkasında birikmiş kölelerden ümitsiz mırıldanmalar ve birkaç korku dolu çılgık duydu. Bu moral çöküntüsünü hissetmiş gibi görünen ogre komutam bağırdı ve ogre safları, hatlarını düzgün ve sıkı tutarak küçük adımlarla koşmaya başladılar. Ellerindeki mızrakların uçları hain kılıçlar gibi parlıyorlardı.

Fare kılıcım kaldırdı. "Okçular, onları ok yağmuruna tutun!" diye bağırdı. "Dağlılar ve Arktos, onları kılıçlarınız ve kanınızla karşılayın!"

Şef Larsgal yamındaydı ve adamın sakallı yüzüne neredeyse hayvansı bir gülümseme yayılmıştı. Çekicini kaldırdı ve ulumaya benzer bir bağırişla karşı tarafa meydan okudu. Bu bağıriş her iki kabilenin insanları da katıldılar.

272

Ogre Üerleyişinin raprapları koridorda davul vuruşları gibi yankılanıyorlardı. Oklar üstlerine yağdı. Çoğu kalkanlardan sekti ve bazıları düşman zırhlarına saplandılar. Ne bir emir ne de bir işaret verilmişti, ama sanki aynı aklı paylaşıyorlarmış gibi insanlar ogre çeliğine karşı saldırıya geçtiler.

Acısvaş Dert bazı yönleriyle ona Thraid'i anımsatan tutsak insan kadınına baktı. Aynı etli butlu çekici şekle sahipti ve şu anda kızgınlık ve tiksiniyle alev alevken bile gözleri iri ve büyüleyiciydi. Aynı zamanda orada bir zeka pırıltısı, herhangi

bir dişi ogreden hatta kendi kurnaz karısından bile daha geniş bir bilgelik ve bilgi görüyordu.

"Sanırım duygularını anlamaya başlıyorum," dedi, söylediğine duyduğu inançtan kendi bile şaşırmişti.

Neredeyse acıma yüklü olan bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Senin gibi bir canavar herhangi bir şeyle ilgili ne anlayabilir ki?"

"Canavar mı?" Kral gerçekten de yaralanmıştı. "Ülkemi bilgelik ve dikkatle yönetmeye özen gösteriyorum. Çalışıyorum, öğreniyorum ve yönetiyorum."

"Sen masumları katleden, savaş çıkaran birisin!" dedi Bruni, ancak adamın söylediklerini tartarken gözleri kısılmıştı.

"Sen ilginç birisin," dedi Acısavaş. "İçine doğduğun ırk nedeniyle birbirimize düşman olmamız çok üzücü."

"Benim doğumum yüzünden değil," diye tersledi iri kadın, krala sert sert bakarak. "Sen sürekli kentinden çıkıp halkıma saldırıp, bizi zorla köle yaptığın ve öldürdüğün için. İşte bu yüzden bizler düşmanız!"

Kralın yüzü kızardı. Kimse onunla böyle konuşamazdı! Kızgınlığına karşın yanıtı, böyle bir yoruma çoğu zaman vereceği tepki olan tokat ya da tekme şeklinde olmamıştı. Gonnas adına neden her şeyi bu kadar karmaşıklaştırıyordu. Onunla konuşmak istiyordu ve o da bu çileden çıkarıcı şeyleri söylemeye devam ediyordu!

273

Aniden topuklarının üstünde döndü, saraydan çıkı ve gezinti yolunu geçip orta boşluğun kenarına geldi. Savaşın iyi gittiğini görmek onu memnun etti. Her yerde insanlar geri çekilmeye zorlanıyorlardı. Mutlu olması gerekirdi ama değildi. Onun yerine kafası karışmıştı.

Farkında olmadan gezinti yolu boyunca nereye gittiğine dikkat etmeden yürümeye başladı.

Düşünmesi gerekiyordu. Düşünmesi!

Yıldızan taht odasına geri döndü, ogreler tanrıları ve kraları—ya da en azından kraliçeleri—için bu savaşı kazanmaya kararlıydılar. Düşünceleri kocasına kaydığında öfkeye kapılıyordu. Adam iradesizdi! Düşmanlarını yok edebilmek için gerekli kararlılıktan yoksundu ve bu yüzden, eğer karısının koruması olmazsa, düşmanlarının onun işini bitirmeleri kaçınılmazdı. İlk kez kendinde onu pohpohlama isteği duymadı.

Gonnas Baltası ellerinde hoş bir ağırlık, tanıdık bir dokunuştu. Silahın sapında insanlar tarafından kullanıldığı için ezeli bir mahremiyetin bozulması duygusu seziyordu, ama en azından silah ona geri gelmişti. Bunu hak ediyordu, çünkü kendisi Buzboyu'ndaki ogre gücünün gerçek kaynağıydı. Balta bu gücün en etkili simgesiydi ve bir kez daha gerçek sahibinin elinde olduğunu bilmek kraliçeyi memnun ediyordu.

Nöbetçiler taht odasının kapışım açtılar ve kadın karar vermiş olarak içeri girdi. Odanın ortasına doğru geniş adımlar atarak ilerledi. İki insan zincirlenmiş hareketsiz oturuyorlardı ve bir düzine ogre nöbetçi tepelerine dikilmiş gözlerini onlardan ayırmıyorlardı. Aptal kocası ortalıkta yoktu.

Yıldızan Gonnas Baltası'nı kaldırdı, sapı çevirdi ve altın ya-lımdan fışkıran gücün tadım çıkardı.

"Dinleyin beni, Gonnas'm sadık kulları! Ölümsüz efendinizin intikamım gözlerinizle görün! Yoluna çıkmaya kalkanların sonlarına tanık olun!"

Topuklarının üstünde döndü ve iki insanın yüzündeki şaş-
274

kınlık ifadesiyle alay edip dualar okuyarak önlerinde ileri geri yürüdü. Havada bir yarasa uçuyor, adamdan uzaklaşıp saray kapılarından dışarı çıkıyordu. Kraliçe yarattığı göz ardı etti, ama kendisini değil de yarasayı düşünceli bir ifadeyle seyreden kadma sert sert baktı. Adamın gözleri kötülükle ışıldıyordu. Yıldızan bu öfke, gurur ve direniş kıvılcımını seviyordu, çünkü o ışığı yok edip onu sonsuza dek söndürebileceğini biliyordu.

Yıldızan kutsal silahı kaldırırken tüm nefreti, işlenen günaha duyduğu tiksinti, kölelerin ihanetine duyduğu öfke bir araya gelmişti. Bu insan kadın zayıflık ve kötülüğün simgesiydi, tıpkı Thraid DimmarkuU gibi. Yıldızan Leydi Thraid'in işini bitirmişti. Şimdi de aynısını bu sefil insana yapacakü. "Siz insanlar!" diye bağırdı. "Gonnas'ın intikamından korkun!"

Döndü ve saray muhafızlarından sorumlu çavuşa işaret etti. Adam hızla ileri çıktı ve başını eğerek bir dizinin üzerine çöktü.

"Esirleri tapmağa götür!" diye buyurdu Yıldızan Dert.

"Kraliçem!" diye itiraz etti muhafız, ardına kadar açılmış gözlerle kraliçeye bakarak. "Kral bize burada kalmamızı — "

"Şu anda kral burada mı?" diye hırladı yüce rahibe, sesi tehdit dolu bir şekilde gürüyordu.

"Ha-Hayır," diye yanıtladı ogre, duralayarak.

"Eğer senin için neyin en iyisi olacağıı biliyorsan, iki esiri, İnatçı Olan'm sonlarını belirleyip, susuzluğunu kanlarıyla gidebilmesi için Gonnas tapınağına götürürsün!"

"Kapılar açılıyor!" diye bağırdı Kara Aylak, yukarıdaki barikatların önünde ileri geri yürürken. "Hazır olun, dostlarım!" Asilerin önderi kılıcını kaldırdı ve aralığa doğru gitti. Diğer insanlar da arkasından geliyorlardı.

Kerrick oraya baktığında Taraça Katı'ndan yukarı çıkmalarını engelleyen ağır kapıların açıldıklarını gördü. Kölelere saldırı için bir araya gelmelerini söyleyemeden, açılan aralık onu

275
dehşete düşüren bir görüntüyle dolmuştu.

"Gonnas'ın Tılsımından korkun!" diye haykırdı Yıldızan Dert.

Kadın altın baltayı başının üstünde sallayarak ilerlerken silah tüm alevli haşmetiyle parladı. Kraliçe silahını sert bir dar-

beyle indirip ışılıtlı yalımı asi önderinin kafasına geçirdi. Kara Aylak öldü ve yarandaki insanlar afallamış bir şekilde gerilediler.

Ogre kraliçesinin arkasmda toplanmış savaşıçılardan oluşan kalabalıktan heyecanlı bağıırışlar yükseldi ve aralık yeterince açılır açılmaz mızraklarını saplayıp büyük teberleriyle vurarak bastırmaya başladılar. Kölelerden bazıları kaçtı. Yerlerinde kalmaya çalışsan birkaç cesur insan ise oldukları yerde öldüler. Kapılar daha da açıldıkça ortalık cesetlerle doluyordu.

Saldıran mahluklardan bir çoğu aralığa doluşmuşlar, hızla öne yüklenip rampadan aşağı koşarak dehşete kapılmış insanları önlerine katmışlardı. Cesur bir kadın nefretle bağıırarak saldırmıştı. Mızrağını saplamaya çalışmış, ama silah iri bir hücumneferi tarafından savuşturulmuştu. Aynı ogre elini içten dışarı sallayarak kadının kafatasını kılıcının kabzasıyla ezmişti. İnsan köle ipleri boşanmış bir kukla gibi yere yığılmış ve başı sert bir şekilde yerde sekmişti.

Kerrick saldırganlara karşı yerini korumaya çalışıyordu. Bir ogreye kılıcını sallamış ve yaratığın yüzünde kanlı bir kesik açarak onu gerilemeye zorlamıştı. Bark Tek-Diş yanında baltasını vahşi bir azimle sallarken, Moreen, yoğun bir hat oluşturabilmeleri için insanlara bağıırıp onları ikna etmeye çalışıyordu.

Ogre saldırısı fazla güçlüydü. Pek çok adam, ağır yaralı ya da ölü olarak düşmüş, Bark ve elf geniş rampanın ortasında yalnız kalmışlardı. Bir saniye sonra sarılacaklarını bildiklerinden iki savaşıçının geri çekilmekten başka çareleri yoktu. Ancak geri çekilirken bile dövüşüyorlar, her karış yeri ogrelere pahalıya mal ediyorlardı. İki savaşıçtı birlikte vurup keserek düşmanın ilerleyişini en azından yavaşlatmışlardı.

Kölelerin çoğu artan bir dehşetle orta boşluğun yanındaki geniş bulvarda öbek öbek toplanıyorlardı ve ogreler artık ar-

276
dma kadar açık olan kapılardan çıkıp coşku ve gaddarlıkla aralarına dalıyorlardı. Sağda solda bir araya gelmiş köle grupları

gözü pek direnişlerde bulunuyorlar ve saldırganların Taraça Katı'na yayılmalarına engel oluyorlardı, ama çoğu yerde köleler dağılıp kaçıyorlardı. Bazıları rampalardan kentin alt katlarına iniyor diğerleri ise kaçınılmaz katliamdan kurtulmak için kentin cadde ve sokaklarında saklanacak yerler bulmaya çalışıyor-

Kerrick, yapacağı bir saldırıyla şaşırtma fırsatı elde edeceğini umarak ogre kraliçeye bakındı. Belki baltayı tekrar ele geçirebilirdi Ne yazık ki askerlerin peşinden kapıdan çıkmamıştı. Geride kalmanın sağladığı güvenlik içinde onları saldırmaya teşvik etmekle yetinmiş görünüyordu. Baltanın göz alıcı ateşim görebiliyor ve kadının tiz sesli buyruklarını duyabiliyordu, ama kızgınlıkla küfretmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Tıpkı Tildy'nin söylediği gibi. Aşağıdan bir yığın ogre geliyor," dedi Moreen, orta boşluğun kenarından aşağıya baktıktan sonra.

Elf öfkeyle başım salladı ve ancak o zaman yaralı kulağının , yanında uçan yarasayı fark etti.

Dilim Aybahçesi koridoru duvarının dibinde sefil bir şekilde büzüşmüştü. Ogreler koşup geçmişler, lağım cücesini bu ilginç yere getiren insanları öldürmek için ellerinden gelem yapıyorlardı. Ona karşı iyi davranan insanlar olan ve kendilerinden çok daha iri ogrelere karşı savaşan Fareyle Tüykuyruk'u gördü. Dilim, ileri atılıp büyük bıçağım sapla-"maya çalışarak yardım etmeye de çalışmıştı, ama takılıp düşmüş ve bıçağı elinden uçup gittikten sonra savaş onun bulunduğu yerden kaymış, insanlar geri çekilmeye zorlanmışlardı. Şimdi gerisin geri Aybahçesi'ne kadar çekilmeleri gerekecekmış gibi görünüyordu.

Ölü bir öğrenin cesedinin arkasına saklanıp, duvarla ceset arasındaki boşluğa sindi ve koridor boyunca giderek uzaklaşan

277

savaşı dehşet dolu gözlerle seyretti. Sonunda ortalık, ağır yaralı

birkaç ogre ve insanın çıkardığı iniltiler dışında sessizliğe büründü.

Dilim savaş yerinden sıvıştı ve kısa süre sonra kendini şimdiye kadar gördüğü ya da hayal ettiği en geniş yerde buldu. Burada da bir savaş vardı, bu yüzden ogrelerin ve insanların birbirlerini kovaladıkları geniş alandan uzaklaşıp bir rampadan yukarı koşmaya başladı.

Bazı savaşçılar de bu rampadan çıkmaya başladılar. Bunlar, sanki onun peşinden geliyormuş gibi görünen ve omuz omuza yürüyen ogrelerdi. Dilim daha yukarılara, dönerek çıkan rampalardan ogre kentinin üst katlarına doğru alelacele kaçtı. Başka

bir büyük savaşın sürdüğü bir yere geldi, ama burada bazı kapıların açık olduğunu gördü. Bu kapıların çevresinde cesetler vardı, ama şu anda kimse bunlara dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Biraz daha sinerek aradan kaydı ve yukarı doğru yoluna devam etti.

En azından burada, kentin üst katlarında şimdilik bir savaş varmış gibi görünmüyordu. Fark ettiği kadarıyla kesinlikle ortalıkta bir yığın ogre vardı. Tüm insanlar saklanmış gibi görünüyorlardı ve iri mahluklar, ellerinde keskin silahlarla bir oraya bir buraya koşturup duruyorlardı.

Dilim, bu sefer, küçük bir lağım cücesi olmaktan memnunluk duymuştu, çünkü ogreler geçerlerken gölgelere sakanmakta güçlük çekmiyordu. Yine de bu büyük yerin en üst katma ulaşana kadar çıkmaya devam etti. Aşağıdan başka ogrelerin geldiğini duyunca rampadan koşarak uzaklaştı. Bir tarafında bir çıkıntı ve derin bir boşluk olan, diğer tarafmdaysa bir sürü şekilli bina olan geniş bir caddeye çıktı.

Çıkacak yer kalmamıştı, bu yüzden burada durup saklanacak bir yer bulmaya karar verdi. Pelerin giymiş ve başında bir ta olan gururlu bir ogreye ait büyük bir heykel gördü. Bu ta anıt onun sokaktan görülmesini engelleyebilirdi ve lağım cücesi kaidenin arkasında çömelip iri gözlerle etrafına bakındı.

Sokağın tam karşısında büyük kapılar açıldı ve zincirlerle bağlanmış bir durumda tanıdığı birini görünce şaşırıldı. İri
278

KIŞYURDU

Arktos kadım-Brunü-her iki tarafında birer grup ogreyle birlikte dışarı çıktı. Sarı sakallı başka bir insanla birlikte sokağın ilerisinden bir alt kata inen rampaya doğru götürüldüler. Zalim bir ogre kadın önden gidiyor ve insanların Eğreltikaya'ya beraberlerinde getirdikleri altın baltayı taşıyordu.

Korkunç görünüyordardı. Dilim ne yapması gerektiğini bilmiyordu ve bu yüzden görünmemeye karar verdi. Herkes gittikten sonra sokağın karşısına geçip daha iyi bir saklanma yeri gibi görünen karanlık bir ara sokağa girdi. Burada, duvarın dibinde küçük sefil bir top şeklinde büzüldü ve uyuyakaldı.

"O Dinekki'ydii!" dedi Kerrick.

"Ne? Kim?" diye sorguladı Moreen.

"Tuhaf gelecek ama buralarda uçan yarasa Dinekki! Kulağımın dibinde sesler çıkarıyordu. Onu anlayabilmek için dikkatle dinlemem gerekti. Bana Acaryel'i bulduğunu ve onunla konuştuğunu söyledi, adam işimize yarayabilecek bir şeyler söylemiş!"

Kanat çırpan toprak rengi yaratığın havada döndüğünü gördü. Yaratık sonra Taraça Katı'nın gezinti yoluna doğru yöneldi. "Hadi gidelim!"

"Nereye?" Kadınşefin kızgınlığı ve sıkıntısı henüz yatışmamıştı. "Bunu bana açıkla!"

"Zaman yok—bu taraftan," dedi elf sabırsızca. "Peşimden gelin!"

Moreen, Bark Tek-Diş, Tildy ve yüzden fazla silahlı köle, elfin işaret edip koşmaya başlamasıyla peşinden gittiler. İnsanlar dağıldıkları, ogreler de üst katlara açılan kapıların çevresinde yoğunlaştıkları için kentin bu katındaki savaşlar küçük

gruplara bölünmüştü. Sağda solda, buldukları yerde kölelere saldıran, ama çoğu zaman bu işi aşağıdan gelen kuvvetlere bırakan, tepeden tırnağa silahlı birkaç hücumneferi devriyesi görülebiliyordu.

Yarasa havada daireler çizip, yükselip alçalarak onlara yol
279

gösteriyordu ve sonunda bir kavşağın üstünde dönmeye başladı. Elf yaklaşınca Dinekki ara sokaklardan birine doğru uçtu ve Kerrick savaşçı grubunu yoldan aşağı, dağın iç yüzeyine yapışık büyük bir binanın avlusuna götürdü.

"Burası Thraid Dimmarkull'un dairesi," diye açıkladı Tildy. "Geçen birkaç hafta boyunca Acaryel'in yerleştirildiği yer burasıydı."

Kapı dağılmış yerde yatıyordu ve Kerrick hızla girişe daldı. İlk gördükleri şey eğilmiş, hammm sandıklarından birinin içini karıştıran bir ogre oldu. Kendini bariz bir şekilde yağmaya vermiş olan mahluğun yanında aralarında bir lamba, bir şarap sürahesi ve bir sürü ışıltılı altın kadehlerin olduğu bir değerli eşyalar yığını duruyordu.

Bark Tek-Diş ilerledi ve afallamış ogre daha kılıcına el atmaya fırsat bulamadan kafasını yariverdi. Bu sırada Tildy hemen dairenin köle odalarına baktı. "Brinda, Vandcort?" diye bağırdı.

Kır saçlı ve korkmuş görünen iki insan odadan çıktılar. İkisi de bıçak taşıyorlardı, ama kapıdan içeri dolan insanlara şaşkınlık içinde baktılar.

"Neler oluyor? Kral öldü mü?"

"Henüz değil," dedi Tildy, "ama burada ne oldu? Leydi Thraid nerede?"

Erkek köle sessizce odalardan birini işaret etti. Hepsi de bir yatak odası olan odaya baktılar ve içerde korkunç bir cinayetin kalıntılarını gördüler. Hanımın cesedi yatağın üstünde bir kuru kan gölünün içinde duruyordu.

Tildy acıyarak cıkcıkladı. "Önemsiz bir yaratıktı, ama bu

kadarını da hak etmemişti."

Kadın köle, Brinda, ilgiyle Kerrick'e bakıyordu. "Sen. . . elf misin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Kerrick, "ama artık bu insanlarla beraberim. Sen de bize katılmak ister misin?"

Bıçağını tartıp, kemerine sıkıştırdıktan sonra bir adım daha yaklaştı. "Evet, katılmak istiyorum," dedi, elfe tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

280

Yarasa Kerrick'in başının üstünde uçtu ve elf oturma odasına doğru hayvanın peşinden giderek duvardaki ayı postunu açtı. Bir kapının çizgileri silik olmalarına karşın görünüyordardı ve lamba tutağını çevirince gizli kapı süzülerek açıldı.

"Işık bulun," dedi, "ve beni mümkün olduğu kadar sessiz bir şekilde takip edin."

Moreen hemen arkasındaydı, sonra Tildy, sonra da Bark Tek-Diş geliyordu. En arkadan da silahlı adam kalabalığı ve Thraid Dimmarkull'un iki kölesi geliyordu. Kerrick ona uzatılan bir lambayı alarak kapıdan içeri girdi ve kıvrılarak çıkan merdivenleri çıkmaya başladı.

Uzun bir süre çıkış hızlarını korudular. Kerrick arkasına dönüp bakışında aşağı doğru kıvrılarak uzanan karanlık geçitte bir düzine salman ışık gördü ve asilerin hemen arkasında olduğunu anladı. Görebildiğinden daha fazlaydılar. Aşağı doğru uzayıp gittikçe merdivenin kıvrımlı duvarları arasında kayboluyorlardı.

Sonunda elf bir sahanlığa ulaştu ve lambayı kaldırdığında aşağıdakine benzer başka bir kapı daha gördü. İnsanlara sessiz

.olmalarını tembihleyerek, açma kolunu buldu ve yavaş yavaş kapıyı açtı.

Hızlı bir şekilde çevresini kolaçan edince, umduğu gibi saray odalarından birine değil, karanlık dar bir koridora çıktıklarını anladı. Bunun kalabalık bir caddeye çıkmaktan daha iyi

olduğunu düşündü ve hızla dışarı çıktı.

"Tildy nerede?" diye fısıldadı.

Kadın öne geldi ve gezinti yolunun ışıklarına bakarak birlikte koridorda ilerlediler. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Kerrick.

"Sanırım, evet. Dışarıdaki şu heykel tam sarayın, dışımda. Bu yoldan gidip sola dönersek, kralın ön kapısından birkaç adım ötede olacağız."

"O zaman öyle yapacağız," dedi elf sessizce. Kısık sesle konuşarak basit bir plan yapdı. Başta sessiz ve çabuk bir şekilde dışarı çıkacaklardı. Fark edildikleri zaman ise gizliliği bir kenara bırakıp hızla hareket edeceklerdi.

281

"Şansımız yaver giderse, kralı şaşırtabiliriz. Onu canlı ele geçirebilirsek o zaman elimizde pazarlık edecek bir şey olur."

"Bu duyduğum herhangi bir çılginca plan kadar iyi," dedi Tildy, göz kırparak.

Köleler o zamana kadar koridoru doldurmuşlardı ve daha pek çoğu gizli merdivenlerde bekliyordu.

"Bir şeyi yapmak için şu andan daha iyi bir zaman yoktur," diye mırıldandı. "Gidelim!"

Kılıcını çekti, kaygılı savaşılarına son bir kez daha baktı ve gezinti yoluna ve kralın sarayına doğru tüm hızıyla koşmaya başladı.

282

Acaryel Balinakemik bileklerini tutan kelepçelere asıldı, ama demir bağlar hiç bükülmüyorlardı. Kendi kararlılığının da bir o kadar sağlam olduğunu düşünerek kendini yatıştırılmaya çalıştı, ama bunun bir yalan olduğunu görmesi uzun sürmedi. Ogre kraliçesi önünde yürüyor ve Acaryel zamanının ve şansının tükendiğini biliyordu.

Aslında feci şekilde korkuyordu. Daha önce hiç düşmediği kadar büyük bir dehşete düşmüştü. Ölmek istemiyordu, ama

kurtulmanın bir yolunu da göremiyordu. Kendisi için o kadar çok üzülmüyordu. Acısının altında yatan daha derin gerçekler vardı. Bu çılgınca amaç uğruna pek çok arkadaşının ve yurttaşının öleceğini bilmek yüreğini parçalıyordu. Yalnızca onu kurtarmamakla kalmayacak, aynı zamanda Kışyurdu'nun zavallı kölelerinin de kıyılmasına neden olacaktı.

Neden onu burada çürümeye bırakmamışlardı? Neden, Ejderyurdu'nda, cesur Randall'm yanında ölme nezaketini gösterememişti? O zaman ölmüş olsaydı, olan biten yalnızca sefil bir adamın ölümünden ibaret olurdu. Şimdi ise kabilelerin yok olmasına, Buzboyu'ndaki insan ırkının sonunun gelmesine neden olmuş gibi görünüyordu.

"Senin için gelmemiz gerekiyordu," dedi Bruni, onu yatıştırmak için. Kendi kadar sıkı bir şekilde zincirlenmiş olarak

283
yanında yürüyordu ve aklında geçenleri de okuyabiliyor gibiydi.

"Sessiz olun!" Ogre muhafız, kadının başına vurdu.

Bruni dönüp mahluğa sert sert baktı, sonra da daha sessiz bir şekilde kralla konuşmayı sürdürdü. Herhalde kraliçe duymadığı için, oğre ona bir daha vurmadı.

"Yaşantımızın her günü ogrelerden saklanmak, yakalanmamaya çalışarak bir sonraki akından kurtulmak ve bir oğre saldırısını daha atlarmaya çalışmak anlamına gelecekse Buzboyu'ndaki hayatımızın bir anlamı yok. Anlamıyor musun, denemeliydik! Dahası henüz ölmedik, öyle değil mi?"

Köle kral ümitsizlikle başını salladı. "Eğer hepinizin buradan kurtulacağı anlamına gelecekse seve seve yaşamımı veririm! Ama bunun bedeli çok daha yüksek olacak! Ben yalnızca tek bir adamım ve boş bir çabayla beni kurtarmaya çalışırken iki koca kabile yok olup gidecek."

"Senin buna değer olduğunu düşünen aramızda çok kişi var," dedi iri kadın. "Ümidini kaybetme."

Acaryel Balinakemik için ümit ışığı çoktan sönmüştü.

Acısavaş Dert, insan tutsaklarla konuşma düşüncesiyle taht odasına döndü. Karısının yanı sıra tutsakların ve saray muhafızlarının çoğunun gitmiş olduklarını görünce şaşırıldı.

"Nereye gittiler?" diye sordu, geride kalan sancaktarlardan birine gözlerini dikerek.

"Kraliçe esirlerin tapmağa götürülmelerini emretti!" dedi savaşı, titreyip dizlerinin üstüne çökerek. "Yanm-Diş majestelerine itiraz etmeye çalıştı, Efendimiz, bunun sizin isteğinize uygun düşmediği söyledi, ama kraliçe onu tehdit etti ve o da itaat etmek zorunda kaldı! Çok kısa bir süre önce gittiler!"

Son kelimeler yüksek duvarlardan yankılanırken kral kapıdan fırladı ve koşarak Tapmak Katı'na doğru gitti.

284

"Yukarı-ogre kışlarına doğru gidin!" diye bağırdı Fare, kölelerin ilk başta başlarında duran bekçileri saf dışı bıraktıkları Aybahçesi surlarını işaret ederek.

Kentten çıkmaya, uzun mağara boyunca gerileyip geniş üretim sahasına kadar çekilmeye zorlandıkları için yüreği parçalanıyordu. Savaş birliğinin kaç üyesi düşmüştü? Bilemezdi ve ölüleri sayma fırsatları da olmamıştı. Bu son acımasız savaşta ölmek üzere kaç köle birkaç saatliğine özgür kalmıştı?

Uzun tünelin sonuna gelmişlerdi ve geri çekilecek başka yer kalmamıştı. İnsanlar Aybahçesi'ne girecek olurlarsa, çevreleri sarılıp kolaylıkla yok edilirdi. Burada, yıkılmış ama yine de korunaklı olan kışla binasında kendilerini savunabilecekleri bir konuma geçip son bir direniş gösterebilirlerdi.

Tüykuyruk da yaralanmıştı, bacağındaki kesik çok karuyordu ve Fare sol koluyla onu taşıırken sağ koluyla da kılıcını kullanıyordu. Tüm bunlar olurken kırmızı urbalı ogreler makine gibi yürümeye devam etmişler ve yapakları takibin hızını korumuşlardı. Yerde kalan insanlar katlediliyor, sonra da merhametsizce ayaklar altında eziliyorlardı.

Savaş birliğinden kalanlar ve özgür köleler kısa bir süre önce kendilerinin kıldığı geniş kapılardan girdiler. Büyük oda cenkşuyu kokuyordu ve kırık fıçı yerde duruyordu.

"Burada bir hat oluşturun!" diye bağırdı Şef Larsgal.

"O piçlerden öldürebildiğiniz kadarını öldürün," diye ekledi Fare. Tükuyruk'un kırık kapıdan biraz uzaktaki bir sıraya oturmasına yardım etti.

Adamlardan bazıları merdivenlerden ikinci kata çıktılar ve koridora ve rampaya bakan taraçalara yerleştiler. Kalanlar, yüzleri kapıya dönük, ogrelerin içeri girmelerini beklemek üzere büyük odadaki saflara kaıldılar. Kaçınılmaz son hesaplaşmayı bekleyeceklerdi.

Buradan kaçış yoktu. Yapabilecekleri en iyi şey, son savaşçıları da ölmeden önce mümkün olduğu kadar çok ogre öldürmekti.

285

Yıldızan tapınağın kapılarını iterek açtı ve Acaryel Balinakemik'le Eğreltikayalı Bruni'yi sürükleyen muhafızlara yol gösterdi. Kraliçenin bir işaretiyle iki tutsak kaba bir şekilde siyah taş zemine atıldıklarında zincirleri sakırdadı.

"Maskemi ve cübbemi getirin!" diye buyurdu yüce rahibe ve yardımcı rahibeler itaat etmek için koşuşturdular.

Derin bir nefes aldı ve dev heykele, tepesinde yükselen Gonnas'm muhteşem siyah görüntüsüne baktı. Kahrolası asileri cezalandırmaya bile eli varmayan o zavallı kral müsvettesinin değil, bunun asıl efendisi olduğunu biliyordu. Neyse ki Yıldızan ne yapılması gerektiği konusunda tanrısına danışmıştı ve merhamet göstermeden harekete geçmeye kararlıydı. Bir dakika içinde ağır siyah maske başına geçirilmişti ve tören cübbesi kalıp gibi gövdesinden sarkmış yerlere değişiyordu. Kendini saf, kusursuz ve güçlü hissediyordu.

Tanrısının kudretini hissederek baltayı kaldırdı. İki tutsak da yerdeydiler. İki muhafız ve iki yardımcı rahibe kollarını ve

bacaklarını tutmuş, insanları bacakları açık ve savunmasız bir şekilde sırt üstü yatırmışlardı. Altın yalında gezinen alevler içini ısıtıyor, tanrısının düşmanlarını da dehşete düşürüyordu.

Kraliçe, kudretli silahın sapını sıvazlayarak Acaryel Balina-kemik'e baktı. Baltayı başının üstüne kaldırırken yaşamında duyduğu tüm nefret, tikslenme ve kin yüreğine doldu.

"Kötü şans, insancık," dedi. "Bu anı bekliyordum—ama görünüşe göre Güzkarası bu yıl erken geldi!"

Balta aşağı indi ve Yıldızan, iri insan kadının keder ve dehşet dolu çığlığını duymaktan büyük haz duydu.

Kerrick köleleri dar sokaktan çıkarıp önündeki parlak ışıklı bulvara doğru götürdü. Tam kavşağa ulaşmıştı ki küçük, yumuşak bir şeye takıldı ve kafa üstü yuvarlandı.

"Dilim?" diye bağırdı. Küçük lağım cücesinin yoldan çekilmeye çalıştığını görmüş ve şaşırılmıştı. "Burada ne arıyorsun?"

286

"Gözetliyorum," dedi küçük adam sefil bir şekilde. "Büyük Bruni'yi götürdüklerini gördüm."

"Götürdüler mi? Nereye?" diye sordu elf aceleyle.

"Gelin, göstereyim," dedi lağım cücesi. "Büyük ogre kadın ve parlak baltayla birlikte. İyi bir kadın değil, hiç iyi değil."

"Hayır," diye katıldı ona elf, kılıcını kına yerleştirip arkadaşlarına takip etmelerini işaret ederken. Ogre kraliçesini gözünde canlandırdı ve kalbi buz kesti.

"Hiç de iyi bir kadın değil."

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sorguladı Acısavaş Dert, tapınak kapısından içeri dalarak. Kraliçesine doğru yürürken, yumruklarını açıp kapıyordu ve yüzü öfkeden kıpkırmızı kesmişti. Zincirler içinde yerde yatmış ve iki rahibe tarafından kollarından, iki muhafız tarafından da bacaklarından siyah taşlara bastırılan Bruni'yi işaret etti. Hemen ötede Acaryel

Balinakemik'in cansız bedeni yatıyordu, karısının ellerinde , parlamaya devam eden Gonnas Baltası'yla ikiye yarılmıştı.

"Sana tutsaklara zarar vermemeni söylemişim! İlkini öldürmeden duramadın, şimdi sıra bunda mı? Buna izin veremeyeceğim!"

"Senin emirlerin bir aptalın emirleri!" diye haykırdı kraliçe. "Aptal gülüslü herhangi bir şıllık seni şapşala çevirebiliyor! Şimdi bunun ölme zamanı, tıpkı fahişeni öldürttüğüm gibi! Bu sefer ölümcül darbeyi vurma zevkini ben tadacağım!"

Balta parıldayan alevlerle başının üstüne kalkmıştı. "Gonnas'm iradesinden korkun!" diye sevinçle bağırdı ve bal-tayı indirmeye başladı.

Bir şey baltanın aşağı inmesini engelledi. Bir çocuğun elinden alman bir oyuncak gibi silah elinden alınırken Yıldızan bağırdı. Öfkelenmiş bir şekilde arkasına döndüğünde, Karyl Drago'nun dev cüssesiyle karşılaşınca afalladı. İriyarı ogre balta

- elinde başını iki yana sallıyordu. Dev savaşçı heykelin arkasından çıkmış ve şimdi de uykulu bir halde, inanamayan bir şe-
287

kilde başını sallayarak gözlerini kırpmıyordu.

"Hayır," dedi koca ogre. "Yanlış düşünüyorsun. Bu Gonnas'm iradesi değil." Karyl Drago Gonnas Baltası'nı etli elinde, kraliçenin—ya da herhangi birinin—erişebileceğinden çok yukarda tutuyordu.

"Sen kiminle konuştuğunu biliyor musun?" diye sorguladı Yıldızan Buzulyurt Dert. "Ben Gonnas'ın iradesi, tanrımızın ağızı, dili ve sözüyüm!"

İri Drago'dan ve kraldan uzaklaştı ve sonra da odanın ortasında heybetle duran Gonnas'ın obsidyen heykelinin altından onlara bakmak üzere döndü.

"Ben Gonnas'ın sesiyim!" diye zafer dolu bir sesle bağırdı. "Onun iradesi, Krynn üzerindeki yansımasıym!"

Sözleri haykırdıkça bunların doğru olduğunu anlıyordu, çünkü tanrısının gücünün içini doldurduğunu hissedebiliyordu. O İnatçı Olan'di ve başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Kimse yoluna çıkamazdı.

"Sen aciz bir ahmaksın!" diye kocasına bağırdı.

Ellerini uzatıp öfke ve şiddet dolu bir ses çıkardı. Parmak uçlarından büyü fıskırdı ve açığa çıkan öfkeli güç, sert bir darbeye kralı bir kenara savurdu. Tapmaktaki diğer ogreler bakakaldılar ve kral yerde yuvarlanıp duvara çarptıktan sonra durduğunda da hep birden bağırdılar. Kocasına ona şaşkınlık ve dehşetle bakarken bir yandan da salyaları akıyordu.

"Sen küstah bir köpeksin!" diye bağırdı, elinde Gonnas Baltası geri geri gitmekte olan Karyl Drago'ya. "Bu kutsal emanete dokunmaya layık değilsin!"

Dev ogreyi havaya uçurmaya ve tılsımı ellerinden almaya hazır bir kez daha kollarını uzattı. Yıldızan önünden küçük bir yarasanın geçtiğini gördü—ama bir yarasa ne yapabilirdi ki?
* * * * *

288

Dinekki'nin tanrıçası içindeydi ve mutluydu. Seksen yıldan fazladır, sık sık soğuk ve gaddar olsa da, Buzboyu'nda güzel bir yaşam geçirmişti.

Şimdi yıllarının sonuna gelmişti, ama işin garip tarafı hiç üzüntü duymuyordu. Pençelerini pürüzsüz taşın üstünde tıkırdatarak yere kondu. Bir an sonra büyü tükendi ve görünümü kırılğan fakat ruhu güçlü bir şekilde öfke ve şaşkınlık dolu ogre kraliçesinin önünde belirdi.

Yaşlı şaman hiçbir şey söylemedi ve yalnızca kırışık dolu yüzünü daha da kırıştıran bir gülümsemeyle muzipçe güldü. Yıldızan avazı çıktığı kadar bağıyor, bu akıl almaz müdahale yüzünden öfkeden kuduruyordu. Ezici yumruğunu yaşlı kadının narin kemiklerini kırmak ve ölümlü yaşamını sona erdirmek için indirdi ve...

Her iki tanrının gücünü bir araya getirdi.

Tapmak kapısındaki nöbetçiler asilerin birden ortaya çıkıp kararlılıkla saldırmaları karşısında şaşkına dönmüşler, hatta ağır demir kapıyı kapamayı unutmışlardı. Kerrick, ardından gelen Moreen, Bark Tek-Diş, Tildy ve en az yüz özgür köleyi büyük salona sokarken nöbetçiler yaralanmış ve kanlar içinde düştüler.

Bu noktada durmuşlar, korkunç manzara karşısında donakalmış! ardi. Yıldızan Buzulyurt Dert görüntüsünde dev gibi bir ogre kadın geriye doğru sendeliyor, uğursuz acılar içerisinde çığlıklar atıyordu. Eli kararmış ve su toplamıştı. Alevler kollarında aç hayvanlar gibi geziniyorlardı.

Hemen yakında, Acaryel Balinakemik'in korkunç bir darbeyle neredeyse ikiye bölünmüş bedeni yatıyordu. Elf yerde yatan başka bir dağılmış şekil gördü ve onun zavallı Dinekki—ya da ondan geriye kalanlar—olduğunu anladı. Yaşlı şamanın narin bedeninin her tarafı korkunç bir zorbalığa maruz kalmış gibi yara ve kırıklarla doluydu. Dağılmış etlerinden ve çevresindeki zeminden dumanlar tütüyordu. Bir patlama odadaki

289
her şeyden uzun duran büyük siyah bir heykelin bir bacağını kırmıştı. Obsidyen simge şu anda kalan bacağının üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu ve kırık bacağın etrafına saçılmış parçalar da Dinekki'nin gövdesi gibi tütüyorlardı.

Kerrick açıklanamaz bir öfkeye kapılarak kraliçeye saldırdı ve kılıcıyla ona vurmaya çalıştı. Kadın onu fark etmiş gibi görünmüyordu, onun yerine çığlıklar atmaya sürdürerek ve vücudunun her tarafını sarmış alevleri söndürmeye çalışarak geriye doğru sendeledi. Sağ eli kömürleşmiş ve kapkara olmuştu.

Tütmeye devam ediyordu. Elf kılıcını saplamaya çalıştı ama başaramadı ve kovalamacayı sürdürmek için ileri atıldı.

"Bunu yapma!" diye bağırdı heyecanlı bir ses.

"Ne?" diye sordu Kerrick, küçük dostunun aniden yanında belirmesiyle kalakalmıştı. Elf durdu ve kendere baktı.

"Bu daha iyi," dedi Mercankafa Ağbalıkçı. "Yalnızca seyret. Her geçen saniye daha iyi oluyor!"

"Bruni!" diye bağırdı Moreen.

Zincirler içindeki iri kadın başında ağız açık dikilen ogrelerden yuvarlanarak uzaklaşıyordu. Yardımcı rahibeler tapmağın uzak köşesine kaçmışlar, muhafızlar ise silahlarını çekip krallarını korumak üzere yanına koşmuşlardı.

Bark Tek-Diş'le birlikte kadınşef taht odasının içinden elleri önünde zincirlenmiş, ayağa kalkmaya çalışan eski arkadaşına doğru koştu. Bir ogre muhafız araya girmeye yeltendi, ama Bark baltasını kaldırdıca savaşçı dikkatle geriledi.

"Kes şunları!" diye bağırdı Bruni, taş zemine diz çökerek. Kelepçeli ellerini sert yere koydu ve Bark baltasını tek bir hamlede indirip demir halkaları kırdı.

Yıldızan öfkeyle haykırıp Dağlı şefin üzerine patlayıcı bir büyü yapmayı başardıca, büyü patlamış ve içeriyi kıvılcımlar doldurmuştu. Bark Tek-Diş oda boyunca uçmuş ve duvara çarparak ogre kralının yanına yığılmıştı. Baltası yerde kendi kendine dönüyordu. •<

"Sıra bende," diye mırıldandı Bruni, silahı kapıp yanmakta olan kraliçeye dönerek.

İri kadın silahı iki eliyle birden fırlattı. Bark'in baltası ha-
290

vada dönerek uçtu ve kraliçenin başında duran siyah maskeye sertçe çarptı. Obsidyen kabuk kırılıp düştüğünde, ^arar görmemiş, ancak çılgın bir ateşle ışıldayan gözleriyle Yılçızan pert.

onlara bakakaldı.

"Günah!" diye bağırdı yüce rahibe ve kraliçe. Sallanan ne,, kele doğru döndü ve yakarak kollarım yukarı kaldır^ "Dinle beni, Ey Yüce Efendi! İsteklerine karşı çıkanların, haU;iTun ^ün-

yadaki yerini tehdit edenlerin cezasını ver! Bize iyiliğe Dah.cet ve düşmanlarımız yok et!"

Ogrelere, insanlara ve elfe bakmak için döndü ve başım geriye atarak yarı yakarış yarı kahkaha garip bir çığlık attı. Heykel gittikçe dengesizleşiyordu, ama Yıldızan oralı oluydu, yüzü neşe ve kızgınlıkla kasılmış, sevinç ve öfke aklını yitirmiş bir ifadeyle bir araya gelmişlerdi.

"Bu Kudretli Gonnas'ın iradesidir!" diye uludu, son bir adım daha yapmak için kollarını kaldırarak.

İnatçı Olan'ın heykeli devrilmeye başladı. Yavaş yavaş yavaşlardır bağlı olduğu köklerden kurtulan uzun bir ağaç gibi indi ve ogre kraliçesini otuz tonluk bir ağırlığın altında (ZCJJ Kırıl-gan obsidyen dağıldı ve siyah taş parçaları yere saçıldı) bıraktılar. Parçalar ortalığa saçılırlarken bir kücremi kulakları doldurdu.

Yıldızan Dert'ten geriye bir tek, kırılmış taşların arasından ağır ağır akan ve yağlı bir birikinti şeklinde yere yayılan bir kan lekesi kaldı.

"Kraliçe öldü!" diye haykırdı bir ogre savaşçısı. Subay olduğunu gösteren altın şeritli bir miğfer giyiyordu.

Diğer muhafızlar kralla ilgileniyorlar, ayağa kalkmaya yardım ediyorlardı. Ogre kralının ayakta durabilmesi için ona yardımcı oluyorlardı.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Herkes çok şaşkınlık ve çölgünlükteydi.

"Onun ölümüyle, savaş bitsin," dedi sonunda Acıvas Dert, bir an sendeleyip sonra da savaşçılarının dikkatini çekerek sıyrılarak. Üç adım ileri attı ve barış işareti yaparak («İlerini kaldırdı).

291

Kerrick'in kılıcı hazırды ve ogre kralı birkaç adım ötesindeydi, ama bir şey elini bağlamıştı. Onun yerine gözlerini açık tutup bekledi.

Bruni yavaş yavaş öne geldi ve bir kolunu Kerrick'e bir kolunu da Moreen'e doladı. Kılıçlarını ve mızraklarını kralla doğrultmuş olan diğer köleler yaklaşırken kırmızı urbalı ogre

muhafızlar da krallarının yanında durmak üzere öne geliyorlardı.

"Ne dedin?" diye sordu Moreen, gözleri kısılarak.

"Dedim ki, savaş bitsin," diye açıkladı Acısavaş Dert. Bruni'ye baktı ve hafifçe başını salladı. "Pek çok konuda," dedi, "haklıydın."

"Bruni, ona ne söyledin?" diye sordu kadınşef, hayret dolu bir sesle.

"Her şeyden önce kralınkinden çok kraliçenin öfkesinin beni daha çok endişelendirdiğini söyledim," dedi iri kadın sinsi bir homurtuyla. Acısavaş Dert'e baktı ve sonra elini uzatarak ilerledi. "Sanırım, birbirimizi öldürmeye çalışırken ne kadar çok enerji zıyan ettiğimizden söz ediyorsun. Boyunduruk altındaki kölelerin kaçınılmaz olarak nasıl bir gün özgürlükleri için savaşmıştıktan sonra."

"Evet, evet. . . Bruni," diye karşılık verdi kral. "Sen gerçeği gördün ve yaşamın ellerimdeyken bile bana gerçeği söylemeye cesaret ettin."

"Kölelere ve tüm ölenlere ne olacak?" diye sordu Moreen, Bark Tek-Diş tarafından saygıyla örtülmekte olan Acaryel Balinakemik'in cesedini göstererek. "Halkının göreceği en büyük önder olabilirdi ve senin kraliçen kendi zevki için onu öldürdü. Bugün her iki halktan da pek çok kişi öldü ve şu anda biz konuşurken muhafızların kentin içinde insanları avlayıp öldürüyorlar."

"Komutan Verra'ya haber gönderin!" diye buyurdu kral, - başını iki yana sallayarak ve etli eliyle yüzündeki kanı ve tozu temizleyerek. "Ona hemen yürürlüğe konacak bir ateşkes emrettiğimi söyle. Tüm saldırılar hemen duracak!"

"Evet, Efendimiz! Hemen yerine getirilecektir!" dedi altın

292

miğferli muhafız ve koşarak uzaklaştı.

"Köleler oldukça öfkeliler," dedi Mercankafa Ağbalıkçı, ogre kralına doğru yürüyerek. "İtiraf etmeliyim, bunun için

haklı nedenleri var. Onlara pek iyi davranmamıştınız, değil mi?"

"Sen de kimsin?" diye homurdanarak sordu Acısavaş Dert.

"Ha! ben mi?" Kenderin yüzü kızardı sonra da masum masum Kerrick'e baktı. "Sanırım artık size söyleyebilirim. Ben. . . nasıl söylesem, bir çeşit. . . tanrıyım. Sanırım böyle de denebilir. - Bazı kişiler her koşulda böyle derler ya neyse. Pek çokları bana

Zivilyn Yeşilağaç der. Yüce bir tanrı ya da büyük bir tanrı falan değilim, ama Ansalon'un her tarafındaki elf denizciler yüzyıllardır bana inanırlar, ancak ben biraz açılıp dünyayı görmek istedim. Kerrick beni yanına alma inceliğini gösterdi."

"Bir tanrı mı? Zivilyn? Yani Yeşil Yıldız?" diye geveledi Kerrick, inanıp inanmadığından emin değildi. . . gülsün mü ağlasın mı yoksa huşu içinde ayaklarına kapansın bilemiyordu. "Tüm bu zaman boyunca. . . sen neydin? Teknemde miydin? Beni gözetliyor muydun?"

"Yapmam gereken başka şeyler de vardı. Her zaman ortalıkta olmadığımı fark etmiş olmalısın! Dağlıların rastlantı eseri Kradok adını verdikleri Yaban Chislev gibi! İkisinin aym tanrı olduğunu biliyor muydunuz? Bileceğinizi düşünmemiştim zaten. Siz insanların ve siz ogrelerin sürekli birbirlerinizi yemenizden epeyce sıkılmıştım. Kudretli Gonnas'm da bundan usandığını biliyor muydunuz?" Kender Karyl Drago'nun heybetli cüssesine baktı. "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladı koca ogre, zevkle incelediği altın baltadan başını kaldırarak. "Gonnas'm isteği başka kan dökülmemesi."

"Köleler," diye ısrar etti Moreen, "onları serbest bırakıp topraklarını onlara geri verecek misin?"

"Evet. Siz ve diğerlerinin benden her şeyi isteme hakkınız var," dedi kral yumuşak bir sesle. Bruni'nin ona uzattığı elini tuttu. "Bana söylediğin gibi, insanları zincirlerle bağladığım

sürece, başkaldırı kaçınılmazdı. Çok kişi ölecekti. Savaşmaktan
293

ve halkımm ölümünü seyretmekten yorulmuş."

"Burada ve tüm Buzboyu'nda her iki halk için de yeterince yer var," dedi Bruni.

"Şu andan itibaren, tüm kölelerim özgürdür. İsterlerse burada kalıp Kışyurdu halkı olarak yaşayabilirler. Çoğunun böyle yapacağını umuyorum, çünkü insanlar olmazsa kentimin düşeceği durumu düşünmüyorum. İsteyen evlerine dönebilirler—o evler, bugünden başlayarak artık ogre akını tehlikesi yaşamayacaklar."

"Sana güvenebilir miyiz?" diye ihtiyatla sordu Moreen.

Kralın koca elini tutmaya devam eden Bruni eski arkadaşına döndü ve yanındaki adam adına yanıtladı. "Evet, ona güvenebileceğimize eminim."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Mercankafa, ogre kralının yüzünü incelemek için parmak uçlarına kalkarak. "Bakışları dürüstlüğünü kanıtıyor. Hiç o kraliçe gibi değil, huzur içinde yatmasın. Çok kötüydü, sinirliydi, her tarafta casusları vardı."

Kender şaşkınlık içinde toplanmış kölelere doğru baktı. Kerrick ve Moreen'in peşinden tapınağa girmiş olan insanları inceleyerek neşeli bir şekilde ileri geri yürüdü. Bir tanesi, Thraid Dimmarkull'un dairesinden gelen kır saçlı kadın, bıçağını gürültülü bir şekilde yere düşürdü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ah, şurada duran kadını tanıyor musunuz, adı Brinda olan. . . işte o olup biten her şeyi ogrelere anlatıyordu. Acaryel Balinakemik'in pazara gideceğim kraliçeye söyleyen de oydu, böylece muhafızlar onu orada yakalayabileceklerdi." Mercankafa Kerrick'e baktı. "Üstelik seni öldürmek üzere de görevlendirilmişti! Bu çok ilginç olmaz mıydı? Bütün bu yolu kat ettikten sonra hain bir insan tarafından sırtından bıçaklanmak?"

Brinda haykırdı ve kapıya yöneldi. Pek çok köleyi itip kakarak çaresizlik içinde kaçmaya çalışıyordu.

Fazla uzağa gidemedi.

294

Sukapısı, dev bocurgatlara birlikte asılıp, dev taş kapıların yanlara doğru kaymasını sağlayan ogre ve insan gönüllülerin ortak çabasıyla açıldı. Gece yarısı güneşi bu yıl bir daha gözükmemek üzere kaybolmuştu ve Kara Buz Koyu'nun üzerine gerçek gece çökmüştü. Engin gökyüzünde yıldızlar ışıltıyor, küçük parlaklıklar kıpırtısız suların üstünde uzak kamp ateşleri gibi yansıyorlardı.

Bu zayıf ışıltılar büyük cenaze salından yükselen sarı alevlerin yanında sönük kalmışlardı. Acaryel Balinakemik cenaze ateşinin tam ortasında, Dinekki de hemen yanında yatıyordu. Sal, yavaş yavaş Kışyurdu limanından dışarı süzüldü ve uzun bir süre alevler göklere doğru yükselerek, gökte parıltıyan uzak noktalarla katılmaya kararlı yanıp sönen küçük ışık noktacıklarından oluşan büyük bir kıvılcım sütununu yukarı püskürttüler.

Moreen rıhtımda durmuş seyrediyordu. İki kahramanın ruhlarının gökte ödül, dinlenme ve huzur bulabilecekleri bir yere çıktığına inanmanın zor olmadığını fark etti. Bruni, Acaryel'in son dileğinin, feda edilecek son yaşamın kendisinininki olmasını olduğunu söylemişti. . . ve öyle de olmuştu. Acaryel Balinakemik Buzboyu insanların bildiği en yüce kraldı, çünkü onları ezeli akıbetlerinden kurtaran oydu.

"Hoşça kal, dostum," diye fısıldadı Moreen. "Seni özleyeceğim."

Birlikte cenksuyu kadehleri tokuşturan Fare ve Dilim'in yanından geçti. Yakınlarda Bark Tek-Diş ve köle kız Toookie kraliyet mutfağında yeni çevrilmiş bir koyun budunu paylaşıyorlardı.

Moreen ne açtı ne de susamıştı. Yavaş yavaş iskele rampasından yürüyüp kadırgaya çıktı.

Kadmşef, Kerrick'i güvertenin kış tarafında parmaklıklara

yaşlanmış, serin gecede cenaze ateşinin alevlerini seyrederken buldu. Birkaç dakika dostluk dolu bir sessizliğin tadını çıkararak o da yanında durdu. Kendini çok yorgun hissediyordu.

Başını kaldırdı ve Acısavaş Dert'le Bruni'yi Kraliyet Kati'nin kenarında kenti seyredelerken gördü. Pazaryeri mey-295

Kerrick'in kılıcı hazırды ve ogre kralı birkaç adım ötesindeydi, ama bir şey elini bağlamıştı. Onun yerine gözlerini açık tutup bekledi.

Brurti yavaş yavaş öne geldi ve bir kolunu Kerrick'e bir kolunu da Moreen'e doladı. Kılıçlarını ve mızraklarını krala doğrultmuş olan diğer köleler yaklaşırlarken kırmızı urbalı ogre muhafızlar da krallarının yanında durmak üzere öne geliyorlardı.

"Ne dedin?" diye sordu Moreen, gözleri kısılarak.

"Dedim ki, savaş bitsin," diye açıkladı Acısavaş Dert. Bruni'ye baktı ve hafifçe başım salladı. "Pek çok konuda," dedi, "haklıydın."

"Bruni, ona ne söyledin?" diye sordu kadınşef, hayret dolu bir sesle.

"Her şeyden önce kralınkinden çok kraliçenin öfkesinin beni daha çok endişelendirdiğini söyledim," dedi iri kadın sinsi bir homurtuyla. Acısavaş Dert'e baktı ve sonra elini uzatarak ilerledi. "Sanırım, birbirimizi öldürmeye çalışırken ne kadar çok enerji zıyan ettiğimizden söz ediyorsun. Boyunduruk altındaki kölelerin kaçınılmaz olarak nasıl bir gün özgürlükleri için savaşmıştıktan." "

"Evet, evet. . . Bruni," diye karşılık verdi kral. "Sen gerçeği gördün ve yaşamın ellerimdeyken bile bana gerçeği söylemeye cesaret ettin."

"Kölelere ve tüm ölenlere ne olacak?" diye sordu Moreen, Bark Tek-Diş tarafından saygıyla örtülmekte olan Acaryel Balinakemik'in cesedini göstererek. "Halkının göreceği en bü-

yük önder olabilirdi ve senin kraliçen kendi zevki için onu öldürdü. Bugün her iki halktan da pek çok kişi öldü ve şu anda biz konuşurken muhafızların kentin içinde insanları avlayıp öldürüyorlar."

"Komutan Verra'ya haber gönderin!" diye buyurdu kral, başını iki yana sallayarak ve etli eliyle yüzündeki kam ve tozu temizleyerek. "Ona hemen yürürlüğe konacak bir ateşkes emrettiğimi söyle. Tüm saldırılar hemen duracak!"

"Evet, Efendimiz! Hemen yerine getirilecektir!" dedi altın

292

miğferli muhafız ve koşarak uzaklaştı.

"Köleler oldukça öfkeliler," dedi Mercankafa Ağbalıkçı, ogre kralına doğru yürüyerek. "İtiraf etmeliyim, bunun için haklı nedenleri var. Onlara pek iyi davranmamıştınız, değil mi?"

"Sen de kimsin?" diye homurdanarak sordu Acısvaş Dert.

"Ha! ben mi?" Kenderin yüzü kızardı sonra da masum masum Kerrick'e baktı. "Sanırım artık size söyleyebilirim. Ben. . . nasıl söylesem, bir çeşit.. . tanrırım. Sanırım böyle de denebilir. - Bazı kişiler her koşulda böyle derler ya neyse. Pek çokları bana

Zivilyn Yeşilağaç der. Yüce bir tanrı ya da büyük bir tanrı falan değilim, ama Ansalon'un her tarafındaki elf denizciler yüzyıllardır bana inanırlar, ancak ben biraz açılıp dünyayı görmek istedim. Kerrick beni yanma alma inceliğini gösterdi."

"Bir tanrı mı? Zivilyn? Yani Yeşil Yıldız?" diye geveledi Kerrick, inanıp inanmadığından emin değildi. . . gülsün mü ağlasın mı yoksa huşu içinde ayaklarına mı kapansın bilemiyordu. "Tüm bu zaman boyunca. . . sen neydin? Teknemde miydin? Beni gözetliyor muydun?"

"Yapmam gereken başka şeyler de vardı. Her zaman ortalıkta olmadığımı fark etmiş olmalısın! Dağlıların rastlantı eseri Kradok adını verdikleri Yaban Chislev gibi! İkinin aynı tanrı

olduğunu biliyor muydunuz? Bileceğinizi düşünmemiştim zaten. Siz insanların ve siz ogrelerin sürekli birbirlerinizi yemenizden epeyce sıkılmıştım. Kudretli Gonnas'm da bundan usandığını biliyor muydunuz?" Kender Karyl Drago'nun heybetli cüssesine baktı. "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladı koca ogre, zevkle incelediği altın baltadan başını kaldırarak. "Gonnas'm isteği başka kan dökülmemesi."

"Köleler," diye ısrar etti Moreen, "onları serbest bırakıp topraklarını onlara geri verecek misin?"

"Evet. Siz ve diğerlerinin benden her şeyi isteme hakkınız var," dedi kral yumuşak bir sesle. Bruni'nin ona uzattığı elini tuttu. "Bana söylediğin gibi, insanları zincirlerle bağladığım sürece, başkaldırı kaçınılmazdı. Çok kişi ölecekti. Savaşmaktan 293

ve halkımın ölümünü seyretmekten yoruldum."

"Burada ve tüm Buzboyu'nda her iki halk için de yeterince yer var," dedi Bruni.

"Şu andan itibaren, tüm kölelerim özgürdür. İsterlerse burada kalıp Kışyurdu halkı olarak yaşayabilirler. Çoğunun böyle yapacağını umuyorum, çünkü insanlar olmazsa kentimin düşeceği durumu düşünemiyorum. İsteyen evlerine dönebilirler—o evler, bugünden başlayarak artık ogre akını tehlikesi yaşamayacaklar."

"Sana güvenebilir miyiz?" diye ihtiyatla sordu Moreen.

Kralın koca elini tutmaya devam eden Bruni eski arkadaşına döndü ve yanındaki adam adına yanıtladı. "Evet, ona güvenebileceğimize eminim."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Mercankafa, ogre kralının yüzünü incelemek için parmak uçlarına kalkarak. "Bakışları dürüstlüğünü kanıtıyor. Hiç o kraliçe gibi değil, huzur içinde yatmasın. Çok kötüydü, sinirliydi, her tarafta casusları vardı."

Kender şaşkınlık içinde toplanmış kölelere doğru baktı. Kerrick ve Moreen'in peşinden tapmağa girmiş olan insanları

inceleyerek neşeli bir şekilde ileri geri yürüdü. Bir tanesi, Thraid Dimmarkull'un dairesinden gelen kır saçlı kadın, bıçağını gürlütlü bir şekilde yere düşürdü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ah, şurada duran kadını tanıyor musunuz, adı Brinda olan. . . işte o olup biten her şeyi ogrelere anlatıyordu. Acaryel Balinakemik'in pazara gideceğini kraliçeye söyleyen de oydu, böylece muhafızlar onu orada yakalayabileceklerdi." Mercan-kafa Kerrick'e baktı. "Üstelik seni öldürmek üzere de görevlendirilmişti! Bu çok ilginç olmaz mıydı? Bütün bu yolu kat ettikten sonra hain bir insan tarafından sırrından bıçaklanmak?"

Brinda haykırdı ve kapıya yöneldi. Pek çok köleyi itip kakarak çaresizlik içinde kaçmaya çalışıyordu. Fazla uzağa gidemedi.

294

Sukapısı, dev bocurgatlara birlikte asılıp, dev taş kapların yanlara doğru kaymasını sağlayan ogre ve insan gönüllülerin ortak çabasıyla açıldı. Gece yarısı güneşi bu yıl bir daha gözükmemek üzere kaybolmuştu ve Kara Buz Koyu'nun üzerine gerçek gece çökmüştü. Engin gökyüzünde yıldızlar ışılıyor, küçük parlaklıklar kıpırtısız suların üstünde uzak kamp ateşleri gibi yansıyorlardı.

Bu zayıf ışıklar büyük cenaze salından yükselen sarı alevlerin yanında sönük kalmışlardı. Acaryel Balinakemik cenaze ateşinin tam ortasında, Dinekki de hemen yanında yatıyordu. Sal, yavaş yavaş Kışyurdu limanından dışarı süzülür ve uzun bir süre alevler göklere doğru yükselerek, gökte parıldayan uzak noktalara katılmaya kararlı yanıp sönen küçük ışık noktacıklarından oluşan büyük bir kıvılcım sütununu yukarı püs-kürttüler.

Moreen rıhtımda durmuş seyrediyordu. İki kahramanın ruhlarının gökte ödül, dinlenme ve huzur bulabilecekleri bir yere çıktığına inanmanın zor olmadığını fark etti. Bruni,

Acaryel'in son dileğinin, feda edilecek son yaşamın kendisinininki olmasını olduğunu söylemişti. . . ve öyle de olmuştu. Acaryel Balinakemik Buzboyu insanların bildiği en yüce kraldı, çünkü onları ezeli akıbetlerinden kurtaran oydu.

"Hoşça kal, dostum," diye fısıldadı Moreen. "Seni özleyeceğim."

Birlikte cenksuyu kadehleri tokuşturan Fare ve Dilim'in yanından geçti. Yakınlarda Bark Tek-Diş ve köle kız Toookie kraliyet mutfağında yeni çevrilmiş bir koyun budunu paylaşıyorlardı.

Moreen ne açtı ne de susamıştı. Yavaş yavaş iskele rampasından yürüyüp kadırgaya çıktı.

Kadıñşef, Kerrick'i güvertenin kış tarafında parmaklıklara yaslanmış, serin gecede cenaze ateşinin alevlerini seyrederken buldu. Birkaç dakika dostluk dolu bir sessizliğin tadım çıkarak o da yanında durdu. Kendini çok yorgun hissediyordu.

Başım kaldırdı ve Acısavaş Dert'le Bruni'yi Kraliyet Kati'mn kenarında kenti seyredelerken gördü. Pazaryeri mey-

darunda ogreler ve insanlar birlikte döküntülerin arasmda geziniyor, yaralılarına yardım edip, gömülmek üzere ölüleri kaldırıyorlardı.

"Ogrelerin Altınkanat dediği bu gemi," dedi kadıñşef. "Babanın kadırgasıydı, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı elf. "O zamanlar adı Silvanos Meşesi'ydi."

"Kralın onu sana verebileceğini düşünüyorum. Silvanesti'ye zafer içinde dönebilirsin."

Kerrick hafifçe güldü ve uzanıp kadının elini tuttu. "Sanırım gitmek istemiyorum. Kendime yeni bir yuva buldum," dedi. "Yaşamımı burada kurdum, yazgımı burada belirledim ve burada kalacağım."

Krynn tarihinin başka hiçbir zamanında görülmemiş, ogrelerin ve insanların eşi bulunmaz bir barış içinde birlikte yaşadıkları Buzboyu Krallığı beş yüz yıl varlığını sürdürdü. Başkent Kışyurdu'ydu, ama Sikke Işıltısı ve Güneyin Tarsis'i olarak anılagelen Eğreltikaya'nın hareketli limanı, krallığın diğer büyük merkezlerini oluşturuyorlardı.

Babalarının mirasını Kraliçe Bruni'nin ince etkisiyle birleştiren onurlu yarı-ogreler olan Acısavaş Dert'in oğulları ve torunları yıllarca Kışyurdu'nu yönettiler. Beş yüz yıllık özgürlük ve zenginlik dolu bir hükümdarlıkları oldu. Eğreltikayalı tacirlerin himayesinde ogreler İstar imparatorluğuyla ve Ansalon'un başka diyarlarıyla altın ticareti yaptılar. Karşılığında Buzboyu'na yiyecekler, ipekler, şaraplar, mücevherler ve türlü türlü büyüler geldi. Güney Krynn'in bu soğuk köşesi daha önce hiç bilmediği sürekli bir değişik mal akınına uğradı.

Eğreltikaya'da, büyükbabasının ve üvey amcasının adlan verilmiş olan yarı-elf prens, Mercankafa Kızılyumruk Koydizdarı Fallabrine, Arktos'a uzun yıllar boyunca barış ve zenginlik akmasını sağlayan bir yönetim yerleştirilmesini sağladı. Tüm bunlar, saf insan kanına sahip olanlara bahşedilen sınırlı zaman

gereği sevgili annesinin aralarından ayrılmasından çok sonra gerçekleşmişti. Annesinin anısı tarih sayfalarında sonsuza dek

yaşayacaktı ve Haberci Kerrick diye anılan kocası zinde bir elf olarak altı yüz yıl yaşadı.

Eğer Afet gerçekleşmemiş olsaydı daha da uzun yaşayabilirdi. O yıkıcı olay Krynn'in çoğunda yaptığı gibi Buzboyu'nu da yıkıp geçirdi. Kışyurdu'nu, Eğreltikaya'yı ve tüm o uzak yerleri yalıtarak yalnızca bir anıya dönüştüren buzulların inmesine neden oldu. Buzboyu yerle bir oldu. Buzullar ve Buzduvarı görülebilen yegane şeyler olarak kaldılar.

O büyümlü yerler Krynn'in ateşiyile ısınmayı sürdürerek, kar

ve buzun altında kalmaya devam ediyorlar. Belki bir gün ışılıtları dünyayı aydınlatmak için yeniden yüzeye çıkabilirler.

BİTTİ